

MEHTAP FIRAT

Kutup 5 YILDIZI

GÜZ
FIRTINASI

EPHESUS

Kutup 5 YILDIZI

MEHTAP FIRAT

TESADÜF MÜ? YOKSA KADER Mİ?

Sonbahar güz yapraklarını sessizce dökerken
geçmiş ortaya çıkmayı bekleyen sırlarla çevrilidir.

Nisa ve Demir, bir şeyden habersiz mutlu bir şekilde
ilişkilerini yaşarken Nisa'nın ansızın karşısına çıkan kişi
bütün dengeleri değiştirecektir.

O kişi, yıllardır habersiz kaldığı, ölem çektiği
annesinden başkası değildir.

Geçmişin can yakıcı gerçekleri Nisa ve Demir'in hayatına dolanmaya
başladığında bir daha hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktır.

Rüzgâr yönünü tersine çevirecek ve her şeyi alacağı edecektir.
Peki Nisa ve Demir bu fırtınadan sağ salım bir şekilde
kurtulabilecek midir?

Yoksa geçmişle birlikte gelen gerçekler
onların aşkını zedeleyecek midir?

Her şey, bu kez çok daha sert bir hâl alacaktır.

İlk yaz rüzgârını aramızda bıraktığımızı göre,

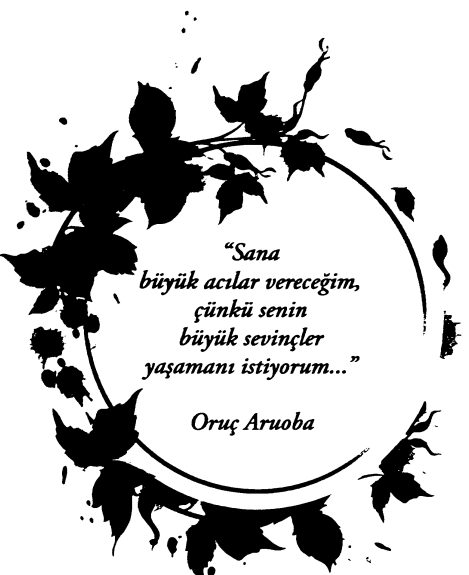
GÜZ FIRTINASI İÇİN HAZIR MIYIZ?

• Instagram
• Facebook
• Twitter
• YouTube

EPHEUS
www.epheus.com.tr
444 0 454

*“Sana
büyük acılar vereceğim,
çünkü senin
büyük sevinçler
yaşamamı istiyorum...”*

Oruç Aruoba

Bu kitap @pdfoktasibot
destekçileri tarafından taranmıştır.
Siz de bota
destek olabilirsiniz.

GİRİŞ

♪ Cihan Mürtezaoğlu – Bir Beyaz Orkide
♪ Kemal Sahir Gürel & Erdal Güney – Dargeçit

On Dört Yıl Önce...

Bulunduğu geniş oturma salonunun sıcak havasına rağmen ru-
hunda barındırdığı öfke buz gibiydi Meltem Gürsoy'un. O yo-
ğun öfke duygusu onu hem üşütüyor hem de derinden sarsıyordu.
İçindeki kırgınlık artık boğazını sıkarak gibi olduğunda derin bir nefes
aldı. Aldığı nefes burnunu, boğazını, ciğerlerini yaktı. Acısını hafiflet-
medi, aksine daha da ağırlaştırdı.

Oturduğu kadife, kahverengi koltuğun üzerinde âdeta iki büklüm-
dü. Bacaklarını karnına kadar çekmişti. Uzun, koyu kahverengi saçla-
rı dağılmıştı. Epey yorgun ve bitkin görünüyordu. Ağlamaktan iyice
kızarmış olan koyu kahverengi gözleriyle bahçeye bakan pencereden
dışarıyı izliyordu. Dışarıda sert, uğultulu bir rüzgâr vardı.

Mart ayının ortalarıydı. Hava kış aylarındaki gibi çok keskindi.
Gökyüzü çok bulutlu, kasvetliydi ama yağmur yağmıyor, gözyaşı dök-
müyordu. Bu görevi hıçkırıkları eşliğinde Meltem Gürsoy üstlenmişti.
Ceketine iyice sarılmış küçük oğlu bahçeden fırlayıp yanına gelmesin
diye hıçkırıklarını sessiz tutmaya çalışıyor ama asla başarılı olamıyor-
du. Gözyaşları akmaya, kalbi feryatlarını haykırmaya devam ediyordu.
Acı, keder, hüznün... Hepsi Meltem Gürsoy'un içinden geçenlerdi.

Hemen karşısındaki tekli koltukta oturan eşi Suat Gürsoy'un da
ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. Belki Meltem gibi ağlamıyor, hıçkı-
rıklara boğulmuyordu ama onun da kalbi acılar içinde kıvranıyordu.
Meltem'e yaşattığı hayal kırıklığından dolayı başı eğik, yüreği buruktu.
Yıllardır aynı yastığa baş koyduğu eşinin gözlerinin içine şimdi baka-
mıyordu. Aralarında büyük bir enkazın acı gerçeği yatıyor ve bu enkaz
ne zaman ortaya çıkıp kendini gösterse ikisini de mahvediyordu. Suat
Gürsoy, ne zaman eşinin kapısını aynı niyetle çalsa ikisi de paramparça
oluyor ve o enkazdan kurtulmak yerine, daha da altında kalıyorlardı.

Bundan tam beş yıl öncesine kadar gayet yolunda giden mutlu bir
evliliği vardı Suat Gürsoy'un. Ya da sadece o öyle olmasını istediği

için her şey yolundaymış gibi davranıyor, rol yapıyordu. Fakat yıllar önce gittiği bir iş görüşmesi sonrasında tanıştığı o genç kadın bütün hayatını değiştirmiş ve sadece değiştirmekle kalmayıp her şeyi tepeyaklak etmişti. Bütün bu kavgaya ve gürültüye de o iş görüşmesinden sonra başlamış ve bir daha da ardı arkası kesilmemişti.

Suat Gürsoy, yıllardır içinde tutup biriktirdiği, sadece kendine sakladığı hasreti artık bastıramıyordu. Buna karşı koyamıyor, gözden çıkaramıyordu. Eşi Meltem ise ne zaman kocası karşısına bu sebeple gelse zihnindeki cevapsız soruları ağırlıyor ve her defasında kendine, "Neden?" diye sorarak feryat ediyordu. *Neden bütün bu acıyı onlar yaşamak zorundaydı? Neden bütün bu olanlar onların başına gelmişti?*

Cevabını bulamadığı sayısız soruyla her yüz yüze gelişinde Meltem'in kalbinde derin bir korku ve endişe oluşuyordu. İsyan ediyordu, bütün bunları hak etmediğini haykırıyordu ama bir taraftan da eşini kaybetmek istemiyordu. Canı çok yanıyor belki ama bütün bunların onun için bir hayat dersi olduğunu düşünerek, buna inanarak yaşamaya ve kendini avutmaya çalışıyordu. Fakat bazen öyle anlar geliyordu ki hiçbir avuntu bu duruma çare olmuyordu. Her şeyi göz ardı etmeyi, yok saymayı başaramıyordu. *Tıpkı şu anda yapamadığı gibi...*

Gözyaşlarının arasından usulca dudaklarını aralayıp, "Sonunda öğrendin mi o çok meşhur kızının adını?" diye sordu Meltem kan dondurucu, buz gibi bir ses tonuyla. Sesinde hem taze bir öfke hem de iğneleme yatıyordu. Merhamete dair hiçbir şey yoktu. Aynı sorunlarla sürekli karşı karşıya gelmek Meltem'i sadece bitirmiyor, aynı zamanda da kahrediyordu. Suat, Meltem'in acıyla beslediği bu sert kalbini her defasında yumuşatmaya çalışıyor ama asla başarılı olamıyordu. Karşılaştığı tek şey buzdan bir duvara toslamak oluyordu.

Aldatılan bir kadın, karşı karşıya kaldığı herkesi ve her şeyi yakıp yıkma potansiyeline sahipti. Meltem de tıpkı yıllardır olduğu gibi şu anda da bunu yapıyordu. Her şeyi yakıp yıkıyordu. Suat'ın dudaklarından çıkacaklar onu korkutmuyordu. Söyleyeceklerini zaten biliyordu. Yıllardır bunları bozuk bir plaktan çıkan cızırtılar gibi defalarca kez işitmişti. Suat yine aynı cümleleri sarf edecek ve her şey yine yerle bir olacaktı. Evlilikleri yine sekteye uğrayacaktı. Meltem daha çok öfkelenecekti. Daha çok gözyaşı dökenecekti. Bütün hayatını, evliliğini onun gözünde bir hiç ama Suat'ın gözünde çok değerli biri uğruna mahvetmek isteyecekti. Bazen bu saçma evliliği bile neden hâlâ sürdürdüğüne anlam veremiyordu ama ağlamaktan iyice yorulan

gözleri bahçeye bakmaya devam ederken bütün sorularının cevabını tam da orada buluyordu. Tek dayanağı oradaydı.

Her ne kadar kızsız da, öfkelenirse de hatta nefret etmeye çalışsa da kocasına hâlâ ilk günkü kadar çok âşıktı. Meltem'i en çok yaralayan şey de aslında buydu. Suat'a öylesine büyük bir aşkla bağlıydı ki onu hiç affedemiyordu. Sadece affetmiş gibi yapıyordu. Gerçi Suat'ın onu aldatması aklanacak ya da affedilecek bir durum da değildi zaten. Fakat onu bir türlü bırakamamasının asıl nedeni çok daha başkaydı.

Bahçeye bakmaya devam ederken burukça gülümsedi. Bu hayatta en çok sevdiği kişinin, biricik oğlunun küçük, sarı renkli topun peşinden koşuşunu izledi. Manevi oğlu Demir bu hayatta en değer verdiği şeydi ve onu zor bulmuşken babasız büyütme istemiyordu. Meltem, zaten çocuğu olmuyor diye kendini kusurlu bir kadın olarak görüyordu. Bu yüzden Demir'i gerçek aile sıcaklığından mahrum bırakmak istemiyordu. Bütün bu acıya, kedere de sadece onun için katlanıyor ya da katlanmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Suat dakikalardır aralarında süren derin sessizliği bozarak. Başını eğdiği yerden kaldırmadan çaresizce, "Onur'a bunu sormadım, yine sormadım," diye de devam etti cümlelerine bozuk çıkan bir sesle.

Bütün yaşananlar, başlarından geçip gidenler Meltem için elbette çok zordu ama Suat'ın tarafından bakıldığında aslında hiçbir şey onun için de pek kolay değildi. Belki de Suat çok daha katlanılmaz bir acının içindeydi.

Yılda birkaç kez de olsa hapishanenin yolunu tutardı Suat. Hem eski dostu, hem eski avukatı hem de manevi oğlu Demir'in babası olan Onur Polat'ı ziyaret ederdi.

Onur Polat, yanlış adamları savunmaya kalkışması ve o davayı kaybetmesi sonucunda haksız yere hapishaneye düşmüştü. O süreçte de ne yazık ki hem çocuklarını hem de biricik eşi Ceylin'i kaybetmişti.

Büyük oğlu Mustafa yetimhanede idi. Şu an altı yaşındaydı ve yanında okula başlayacaktı. Küçük oğlu Demir ise Suat Gürsoy'un himayesi altındaydı, artık Gürsoyların çocuğuydu.

Eşi Ceylin'i, Demir'in doğumunda kaybettikten sonra Onur için hayat durmuştu. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ömrünün sonuna kadar hapishanede yaşayabilir ya da onun düşüncesiyle orada çürüyebilirdi. *Ta ki Suat Gürsoy, karısının ricasını kıramayıp ona hiç reddedemeyeceği bir teklifte bulunana dek...*

Onur'un eşi Ceylin'in ikinci doğumunu Meltem Gürsoy üstle-
mişti. Ne yazık ki o doğum esnasında Demir'e hayat verirken tı-
çabalarına rağmen Ceylin'i ameliyat masasından kurtaramamıştı. Ce-
lin, hayata gözlerini yummuştu.

Demir erken doğduğu için bir müddet kuvözde yaşamak zorun-
da kalmıştı ve o dönemler onun bütün kontrollerini Meltem yapmış
bir an olsun başından ayrılmamıştı. O küçücük bebeğe bir anda şaş-
bağlanmıştı. Çocuğu olmadığı için Demir'i daha kucağına aldığı ilk
anda ona sahip çıkmak, büyütme istemişti. *O dönemlerde başka bir
kadının, eşinden hamile olduğundan habersizdi tabii.*

Suat, o zamanlarda bu gerçeği Meltem'e söyleyemediği gibi onun
Demir hakkındaki ricasını da kıramamıştı. Bu yüzden Onur'a belki
de herkesin hayatını değiştirecek bir teklifte bulunmuştu. Demir, on-
ların çocuğu olarak büyüyecekti ve hiçbir zaman gerçek ailesinin kim
olduğunu bilmeyecekti. Suat da Onur'u hapishaneden çıkarmak için
elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Onur, başta bu teklifi kabul etmek istememişti. Sonuçta hayat on-
dan en sevdiğini, Ceylin'ini almıştı. Artık onun için yaşamının bile
bir anlamı yoktu ama sonra iyice düşününce, tüm taşları tek tek yerine
oturtunca herkesin gözden çıkardığı ya da ısrarla görmezden geldiği
bir gerçeği kendine hatırlattı. Geride herkesin unuttuğu bir de büyük
oğlu Mustafa vardı. Demir'i güvenle Meltem Gürsoy'un avucunun içi-
ne bırakabilirdi. *Peki ya Mustafa ne olacaktı? Daha çok küçüktü. Ona
kim bakacaktı? Ona kim sahip çıkacaktı? Onu kim koruyup kollayacaktı?*

İşte, o zaman Onur Polat için seçenekler azalmış ve önünde sadece
bir seçenek kalmıştı. Artık ayağa kalkmanın ve bir şekilde mücadele
etmenin kendisi için bir mecburiyet hâline geldiğinin farkına varmış-
tı. Belki çok geç olacaktı ama bir gün elbette hapishaneden çıkacaktı
ve o gün geldiğinde Mustafa'ya doğru düzgün bir hayat verebilmek
için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Mustafa için yaşamak ve savaş-
mak zorundaydı. Bu yüzden de Suat Gürsoy'un yıllar önce sunduğu
teklifi kabul etmişti. Küçük oğlu Demir'den vazgeçmiş, hem kendisi
hem de Mustafa için daha düzgün bir hayat uğruna Suat ve Meltem
Gürsoy'un şartlarına boyun eğmişti.

Suat, Onur'u her ziyarete gittiğinde hem eski günleri yâd eder hem
de ona bol bol Demir'den ve yaramazlıklarından bahsedirdi. Fakat
Onur geçmiş ve küçük oğlunu ondan kopardıkları gerçeğini hiç unu-
tamadığı gibi Suat'a her gelişinde asıl gerçeği hatırlatırdı. Her ne kadar

Suat ve Meltem Gürsoy, Demir'e sahip çıkıp, ona hem bir soyadı hem de gerçek bir aile sıcaklığı vermiş olsalar da Onur, "*Sahip çıkman gereken bir de kızın var, Suat,*" diyerek asıl gerçeği Suat'ın yüzüne bir tokat gibi yapıştıyordu.

Onur, hapishaneye girmeden önce her daim Suat'ın yanında yer alırdı. Onun başından geçen her şeyi bilirdi. Hâliyle onun hayatını değiştiren o iş görüşmesinden de, tanıştığı o genç kadından da haberi vardı. Hatta o iş görüşmesine bile birlikte gitmişlerdi.

Suat Gürsoy'un gayrimeşru bir kızı vardı ve bu gerçeği bilen insanlar sayılıydı.

Her ne kadar ismini hiç öğrenmese de bir kızı olduğundan Suat yıllardır haberdardı ama sadece o değil, karısı Meltem de bu gerçeği biliyordu.

Demir, evlat edinildikten tam yedi ay sonra gelmişti küçük kızı dünyaya ama Suat Gürsoy hiçbir zaman onu bağrına basamamış, kokusunu içine çekememişti. Başlarda Meltem'i aldatışının vicdan azabından dolayı bir kızı olduğu gerçeğini bile asla kabullenememişti. Hatta kızından bizzat kendi rızasıyla vazgeçmişti.

Yıllar önce kızının annesi binbir çabayla Suat'ın kapısına dayanıp kızına sahip çıkmasını istediğinde Suat bunu ısrarla reddetmişti. Hatta o zamanlar kadını parasını sömürmeye çalışmakla suçlamış ve doğrudan şirketine geldiği için onu güvenlik görevlileri aracılığıyla kovmuştu. Fakat bütün bu olanların ardından birkaç ay geçmeden hem kadına söylediklerine hem de çocuğunu sahiplenemeyişine pişman olmuştu.

Şimdi ise... Şimdi kızının o küçücük, avucunu bile doldurmayacak ellerini sıkıca tutmak istiyordu ama onun kollarını bağlayan büyük bir etken vardı. Meltem'in dik başlı, inatçı tutumu Suat'ı sürekli engelliyor, yolunu kapatıyordu. Gerçi Meltem'e de kızamıyordu. Hatta ondan böyle bir fedakârlık istemesi bile büyük haksızlıktı ama kızını, tek öz evladını yetimhanenin o dört duvarının ardında bırakmak Suat'ı kahrediyor ve aslında bunu hiç istemiyordu.

Başarılı bir iş adamıydı Suat Gürsoy. İmkânları genişti. Varlıklıydı. Aslında kızına çok iyi koşullarla bakabilirdi ama sadece karısının rızası da olursa bunu gerçekleştirebilirdi. Fakat ne yazık ki Meltem'in buna rızası yoktu ve Suat ne kadar kabul etmek istemese de Meltem'in hiçbir zaman da rızası olmayacaktı.

Yaşadığı ihaneti unutamıyordu Meltem ama yine de vicdanlı tarafı, bir babadan öz evladından vazgeçmesini istediği için kendini de hiç

affedemiyordu. Suat ise yaptığı hatayı öylece kenara atamadığı, karısına, kızını kabullenmesi konusunda diretemiyordu. Aralarında bu yadsınamaz gerçekler ne zaman ortaya çıksa evlilikleri örseleliy ve hatta kirleniyordu.

“Anlaşmıştık. Bana bir kez daha bununla gelmeyecektin. Söz vermiştin. Yıllar geçti üzerinden. Hâlâ karşıma aynı konuyla çıkıyorsun. Ne zaman Onur’un yanına gitsen bana hep aynı şeyle geliyorsun. Bana kadar da çok fazla, Suat. Ben dayanamıyorum artık. Yapma bana. Daha fazla uğraşma artık. Çünkü ne yaparsan yap, hiçbir zaman bana o çocuğun varlığını kabullendiremeyeceksin.”

Suat, hatıralarında geçmişe küçük bir yolculuk yaparken Meltem ise aralarındaki o derin sessizliği iyice bozarak söylenmeye ve öfkesine kusmaya başladı.

“Meltem,” diyerek biçare bir şekilde karısının adını mırıldandı. “Ben, hatamın bedelini fazlasıyla ödedim. Bırak, ona sahip çıkayım. Bırak, onu bu eve...” Cümlelerini noktalayamadı, devamını getiremedi Suat. Çünkü Meltem başını pencereden çevirip ona öyle bir kızgınlıkla bakmaya başladı ki bütün kelimelerini yutmak zorunda kaldı. Aralarındaki o yoğun gerginlik had safhaya ulaştı.

“Hayır,” diyerek şiddetle karşı çıktı Meltem. Sesi kısıktı belki ama hissettirdiği duygu evin duvarlarını yıkacak kadar sertti.

“O, bu eve hiçbir zaman gelmeyecek. Anlıyor musun? Gelmeyecek. Benden, senin başkasından olma çocuğuna annelik yapmamı isteye-mezsın. Bekleyemezsin. Buna hakkın yok,” diye diretti hıçkırıklarının arasında hızlı hızlı konuşarak.

Meltem, düştüğü girdabın içinde dayanamadı. Acıyla kıvrandı, yüzünü ovuşturdu. Gözlerinin önüne düşen gür saçlarını geriye doğru attı ve adamın acıyla dolan gözlerine baktı. Suat’ın gözlerindeki perişanlığı, pişmanlığı elbette görüyordu, hep görmüştü ama yine de kararının arkasındaydı ve bu karardan geri dönmek gibi bir niyeti yoktu. Oysa Suat onun kendisini anlamasını, en azından anlamaya çalışmasını bekliyordu ama Meltem, Nuh diyor, peygamber demiyordu. Bu yıllardır böyleydi ve de hiç değişmeyecekti. Meltem, hiçbir zaman Suat’ın öz kızını kabullenmeyecekti.

“Meltem, lütfen. Biliyorum, senden bunu isteyemem. Sana büyük bir haksızlık yaptığımın da farkındayım ama...”

“Sen, bana sadece haksızlık yapmadın. Sen, bizim hayatımızı mahvettin. Sen var ya... Benim göğsümden kalbimi söküp aldın, Suat.

Sen beni aldattın ve ben her şeye rağmen, sırf Demir için seni yine de affetmeye çalıştım. Nasıl bundan önce kabul etmediysem bugün de kabullenmeyeceğim, yarın da ve ondan sonrasında da. O çocuk bu eve gelmeyecek. Unut bunu.”

Meltem, gözyaşlarının arasından çıkan kırılgan sesiyle konuşurken Suat, son bir kez daha şansını denemek istemişti ama her zaman olduğu gibi yine başarısız olmuştu. O da tıpkı Meltem gibi yüzünü ovuşturduktan sonra bakışlarını bahçeye bakan pencereye doğru çevirdi. Tıpkı Meltem gibi bir süre boyunca küçük topun peşinde koşturana Demir'i izledi.

İki ay önce beş yaşına basmıştı Demir ama mumlarını üflerken bile elinden tutamamıştı Suat. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen, Demir'i ne kadar çok sevse de ona asla gerçek bir baba gibi yaklaşamıyordu. Sevgisini gösteremiyor; onu şefkatle, istekle kucaklayamıyordu. Bunun sebebi evlatlık olması ya da onun kanını taşıyor oluşu değildi. Bunun sebebi... Kendi evladını dört duvarın içinde bir başına bırakıp başka bir çocuğa soyadını, hayatını bahşetmesiydi. Evet, Meltem'e büyük bir haksızlık yapmıştı. Bunu asla inkâr etmiyor, kendini aklayacak davranışlarda bulunmuyor, aksine hep kabul ediyordu ama Demir'e de her baktığında adını dahi bilmediği kendi küçük kızı aklına geliyordu. Asıl haksızlığı kendi evladına yapıyordu. İşte, Suat Gürsoy, bunu göz ardı edemiyordu.

“Ben bıktım, yıldım artık bu konuşmalardan, Meltem,” diye mırıldanarak başını yeniden eşine doğru çevirdi. “Bak, Demir'e de annelik yapıyorsun. O bizim öz çocuğumuz bile değil. Hem sen hep bir kız çocuğun olsun istemez miydin? Seni annesi bilir. Demir'le kardeş gibi büyürler,” diyerek büyük bir özlem ve mahcubiyetle devam etti Suat yıllardır sarf ettiği cümleleri bir kez daha tekrarlayarak.

Fakat o an Meltem'in bakışlarındaki öfke daha da derinleşti. Suat'a öyle bir baktı ki o bakışlardan büyük ateşler savrulabilirdi. Dağılmış saçları ve kızaran gözleriyle oturduğu koltuktan hiddetle ayağa kalktı. O an yapmak istediği tek bir şey vardı. Suat'a bütün laflarını yedirecek, onu pişman edecekti.

Eşinin üzerine ağır adımlarla yürürken, “Ama ben onu çocuğum bilmem, Suat! Anlıyor musun? Ben, onu kendi çocuğum bilmem!” diyerek haykırdı daha fazla dayanamayarak. Kelimelerin üstüne bastıra bastıra vurgulamıştı öfkesini, kinini.

“Kabul et ya da etme, o benim çocuğum. Ona babalık yapmak, onu sahiplenmek benim görevim.”

“Hayır, görevin falan değil!”

Meltem’in kini o küçük, masum kız çocuğuna değildi. Kendisini aldattığı yetmezmiş gibi bir de çocuğunu sahiplenmesini, kabullenmesini isteyen kocasınaydı. Suat, Meltem’in karşısında perişanlıktan daha da küçülürken Meltem acımadan, kocasının pişmanlığını görmezden gelerek konuşmaya devam etti:

“Kısırım diye bana bunu yaptığına bile hâlâ inanamıyorum ben ya. Yıllardır diyorum ki ‘Suat, karşıma bununla gelme. Suat, benden bunu isteme. Suat, bana, bize bunu yapma.’ Ama sen Onur’la konuşmaya gittiğin her seferde karşıma aynı sebeple geliyorsun. Hayır ya! Hayır! Allah kahretsin ki hayır! Hayır, senin gayrimeşru çocuğuna annelik falan yapmayacağım. Anladın mı? Yapmayacağım!”

Suat, Meltem’i her şeyden, herkesten çok seviyordu. Hep sevmiştii ve hep de sevecekti ama bu ağır ithamlar karşısında daha fazla sessizliğini koruyamayacaktı. O da zırhını kuşanarak oturduğu yerden ayağa kalktı ve Meltem’in tam karşısına dikildi. Bu kez o eşinin görmezden geldiği gerçekleri açığa çıkaracaktı. İkisi de çok iyi biliyordu ki bu savaşın bir kazananı olmayacaktı. Sadece mücadele ederken birbirlerini yıpratacaklardı:

“Ben kısırsın diye sana bunu yapmadım,” dedi Suat sabit tutmaya çalıştığı ses tonuyla. Meltem, gözlerinin içine bakıp histeriyle gözyaşlarının arasından gülümserken devam etti. “Beni bununla suçlamaktan vazgeç artık. Evet, bir hata yaptım. Evet, çok pişmanım. Yıllardır bunun acısını fazlasıyla, katbekat çektim ve hâlâ da çekiyorum. Ama hiç aynaya dönüp bir kendine baktın mı, Meltem? *Biz neden bu durumdayız*, diye düşündün mü hiç?”

Suat’ın sorduğu soru karşısında Meltem afillerken alayla gülen yüzü birden düştü ve anlamayan bakışlarla gözlerini Suat’a dikti ama Suat susmadı. Bu kez o acımasız tarafını ortaya çıkardı. Söyleyecekleri Meltem’in canını çok yakacaktı ama bu kez umursamadı çünkü onun da canı fazlasıyla yanıyordu.

“Sen benden uzak durdun, Meltem. Sen benden kaçtın. Sen hep kendini geri çektin. Yaklaştım sana. *Meltem, üzülme*, dedim. *Meltem, sorun değil*, dedim. *Meltem, ben seni böyle de seviyorum*, dedim ama sen ne yaptın? Ne yaptın, Meltem? Söylesene...”

Meltem sessizliğini korurken Suat durmadı. Bu kez üzerine doğru yürümeye başlayarak mırıldandı ağır cümlelerini.

“Söyleyemiyorsun, değil mi? O zaman ben hatırlatayım sana. Her defasında önüme taşlarını dizdin. Benden sürekli uzak durdun. Çocuğumuz olmuyor diye sürekli boşanmak istedin. Bu yolda benimle birlikte yürümek yerine işi hep yokuşa sürdün. Aynı yastığa baş koyarken bana sen sırtını dönüp yattın, sen! Bana bunları tekrar anlattırma. Evet, seni aldattım ama Ayla'ya...”

“Anma o kadının adını! Anma! Anma!”

Meltem, o kadının ismini duymaya dayanamıyor, buna tahammül bile edemiyordu. Derin sükûnetini bozarak çığlıklarını savururken saçlarını avuçlayıp çekiştirmeye, sinirden yolmaya başladı ama Suat yine durmadı. Yanına iyice sokulup Meltem'in ellerini tutmaya çalışarak çekiştirdiği uzun saçlarından kurtardı ve öyle devam etti sözlerine.

“Ona hiçbir zaman âşık olmadım. Ayla, benim için sadece iyi bir arkadaş oldu,” diye fısıldadı Meltem'in ağlamaktan şişen kopkoyu gözlerinin içine bakarak. Meltem işittiklerine yine inanmadı ve yine alayla, sanki delirmiş gibi gülmeye başladı. Suat'ın ellerini kendi ellerinden uzaklaştırıp hızla geriye doğru çekildi.

“Ne komik ama... Arkadaşlarla yatıldığını, bir de üzerine onlardan çocuk yapıldığını bilmiyordum. Hatırlattığın çok iyi oldu.”

Meltem, sırtını Suat'a çevirip ondan uzaklaşırken Suat, o sırt çevirmenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Meltem, yine onu ezip geçecekti. Yine rest çekip onu görmezden, duymazdan gelecekti. Meltem, yine üç maymunu oynayacak ve hiçbir şeyi kabullenmeyecekti.

Suat her ne kadar eşini çok sevse de daha fazla bu acının altında ezilemezdi. Madem Meltem gerçekleri bu kadar önemsiyor ve savunuyordu, o zaman o da bir gerçeği onun yüzüne vurmaktan kaçınmayacaktı.

Omuzlarını dik tutarak yeniden Meltem'in karşısına geçti ve onun gözlerinin içine uzun uzun, derin derin baktı. Kendini tutmayı bir kenara bıraktı ve yine sert bir dille, Meltem'i kırıp kırmayacağını düşünmeden konuşmaya başladı:

“Neden duruma hiç benim açımdan bakmıyorsun? Ben, Onur'un çocuğuna babalık yapıyorum! Bunu neden görmüyorsun? Kendi kanımdan, canımdan olmayan bir çocuğa babalık yapıyorum ben. Neden peki? Sırf sen istedin diye!” İşaret parmağını Meltem'in yüzüne doğru savururken üzerine yürümeye ve acımasızca konuşmaya devam etti Suat.

“Üstelik Mustafa’yı bu evde istemedin sen. ‘*Sahip çıkalım, en azından Onur hapishaneden çıkana kadar ona da bakalım,*’ dedim bunu bile kabul etmedin. O küçücük bebeği yetimhaneye ben götür bırakmak zorunda kaldım. Sırf Demir senin ellerinde doğdu diye basına vermek istemedin sen onu. Bütün bunları gözden çıkarıp be kendi öz çocuğumdan mahrum bırakamazsın. Sen de benden bu isteyemezsin. Artık olmaz! Dört yıl!” Bir elinin dört parmağını havaya kaldırarak Meltem’in suratına doğru yaklaştırdı Suat. Meltem’in se sizliğini fırsata çevirerek öfkeyle konuşmayı sürdürdü:

“Dört yıldır bunu kabullenmen için uğraşıyorum. Dört yıldır kendi evladımı yok sayıyorum ben. Neden peki? Senin için Meltem, yalnız senin için! Sen her defasında önüme taşlarını attığın için kızıma elin uzatamıyorum ben. Bu ne kadar ağır bir yük, farkında mısın? Nasıl çektiğimi, bu yükün altında nasıl ezildiğimi görmüyor musun?”

Meltem işittikleri karşısında dişlerini sıkarken Suat’ın tüm söylediklerine karşılık sadece acıyla gülümsedi. Bunlar zaten Meltem’in yıllardır bedelini fazlasıyla ödediği gerçeklerdi. Bakışlarını ona doğrulttu ve gözlerini bir an olsun Suat’ın gözlerinden ayırmadı. Onun da acı çektiğini elbette görebiliyordu ama kendisini bu hayatta tutunduğu tek ve en önemli dalla, yani Demir’le vurduğuna inanamıyordu. Be yüzden de Suat’ın acısını, kendi acısının yanında sadece bir hiç olarak görüyordu.

“Asıl senin gözden kaçırdığın gerçek ne, biliyor musun?” diye fırlatılıyla sorduğunda Suat anlam veremediği bakışlarla ona baktı ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Meltem’in konuşmasını bekledi.

“Demir ne senin ne de benim kanımı taşıyor ama sen karşıma geçmiş, senin kanından olup benim kanımdan olmayan bir çocuğa analık yapmamı istiyorsun. Yine söylüyorsun. Bunu yapmayacağım. Tıpkı yıllardır olduğu gibi yine reddediyorum ve hep de reddedeceğim. Bunu yapacağıma sırf anne olamıyorum diye kahrımdan ölürüm daha iyi.”

“O benim kızım! O benim öz evladım!”

Bu kez direten taraf Suat oldu. Ne olursa olsun vazgeçmeyi, en azından bu kez vazgeçmeyi düşünmüyordu. Fakat aldığı tek karşılık Meltem’in dalga geçer gibi attığı tiz kahkahası oldu.

“Daha adını bile bilmiyorsun! Ne evladından bahsediyorsun sen?”

“Senin yüzünden! Senin bu berbat ithamların yüzünden öğrenemedim ben kızımın adını. Adını bilip orada bıraksam daha mı iyi

olacaktı? Adını bilip daha büyük bir vicdan azabıyla mı yaşasaydım? Bunu mu istiyorsun benden? Bu kadar acımasız mısınız sen, Meltem?”

“Sen daha acımasızlık görmemişsin,” dedi Meltem kinayeli bir şekilde. “Çok mu istiyorsun kızına sahip çıkmayı? Hadi, durma, git. Git, al ve getir onu bu eve. Asıl o zaman acımasızlığı göreceksin,” diye tehditkâr bir tavırla devam etti.

“Beni tehdit mi ediyorsun sen?” diye sordu Suat. Büyük bir sarsılma yaşıyordu.

“Evet, tehdit ediyorum,” dedi Meltem inkâr etme gereği bile duymadan.

“Eğer beni çiğnersen, eğer o çocuğu gerçekten bu eve getirirsen ne yaparım, biliyor musun? Yıllardır kilit vurduğum bu ağızımı açar ve babana olan biten her şeyi anlatırım. Her şeyi. Ve o zaman ne olur, biliyor musun? Babanın mirasının zaten yüzde altmış Şevket’teyken geri kalan yüzde kırkını da kaybeder, yeğenine kaptırırsın. Değil mi?”

Suat ne duyduklarına inanmak istedi ne de karşısında gördüğü bu buzdan dağın karısı olduğuna. Bu kadarı gerçekten çok fazlaydı. Meltem’den tiksинmeyi kesinlikle istemiyordu ama bu lafları sarf ettiğine, onu hiçbir şeyden haberi olmayan babasıyla vurduğuna da gerçekten inanamıyordu.

“Sana inanamıyorum. Böyle düşünebildiğine, bana bunu yaptığına, babamın üzerimdeki yetkisini kullanmak istediğine gerçekten inanamıyorum,” dedi büyük bir hayal kırıklığıyla. Bir müddet öylece sessiz kalıp Meltem’in tepkilerini ölçmeye çalıştı ama değişen hiçbir şey olmadığında yaşadığı hayal kırıklığını dile getirdi.

“Ben hiçbir zaman paranın derdinde olmadım ki Meltem. Şirketler mi? Hepsi Şevket’te kalabilir. Yatlar, arabalar, daireler mi? Hepsine diğer yeğenlerim de sahip olabilir. Anlıyor musun? Hepsine. Böyle bir şey karşısında umursayacağım tek şey yalnızca babamla aramdaki o derin bağın sarsılması olur. Ona nasıl bağlı olduğumu, onun bana nasıl bağlı olduğunu ve birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi en iyi sen biliyorsun.”

Suat, kızını bu eve getirmek için çabalarken aile içinde yaşanabilecek sorunlar karşısında da bütün planlarını çok önceden yapmıştı. Ailesindeki herkes Meltem’in çocuğu olmadığını ve Demir’in evlatlık olduğunu zaten biliyordu. Bu yüzden kızını buraya getirirken onun da evlatlık olduğunu öne sürecekti. Gerçekleri sadece kendine saklayacaktı ya da öyle yapmayı planlamıştı. *Ta ki Meltem’in tehdidine kadar...*

Onca konuşmanın arasında Suat'ı en çok yaralayan şey de Meltem'i babasıyla vurması olmuştu çünkü Suat Gürsoy babasına çok kün bir adamdı. Onun bir dediğini iki etmezdi. Aralarındaki bağ güçlüydü. Bu yüzden de hiçbir zaman babasının gözünden düşmemezdi. Fakat Meltem'in gözü de karaydı. Eğer onu, olanları babasına söylemekle tehdit ediyorsa bunu kesinlikle yapardı. Suat, babasının korktuğundan ya da mirastan men edileceğini düşündüğünden de yıllardır bir kızı olduğu gerçeğini ailesinden saklarken bunu bu şekle öğrenmelerini istemezdi. Her şeyden öte babasının güvenini kaybetmezdi. Bir de bunun acısıyla yüzleşemezdi.

Suat, "Ben nasıl adını dahi bilmediğim kızım ile aramdaki bağla zanamadan kaybettiğim için üzülüyorsam, bu kadar derinden yaralanıyorsam, içim kan ağlıyorsa... Bunu yapman karşılığında üzüleceğim tek nokta da babamla aramdaki ilişkiyi kaybetmek olur. Sen, ben gerçekten hiç tanıyamamışsın, Meltem. Yazık, çok yazık," dediğinde Meltem elbette söylediklerine bin pişman olmuştu ama yine de gerçeği atmayacaktı. Kararlıydı. Bu konudaki hükmünü çoktan vermişti. *Her ne olursa olsun o çocuk bu eve gelmeyecekti.*

Başını dik tutup, kocasının gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla bakarak, "Senin gayrimeşru kızına annelik yapmayacağım. Bu konu burada kapandı ve bir daha da açılmayacak," dedi son bir kez daha.

"Son sözün bu mu?"

"Evet, bu," dedi Meltem bir bıçak kadar keskin ses tonuyla.

"Eyvallah, eyvallah be Meltem," diye karşılık verdi Suat kırgın çalkan sesiyle.

Salonun bahçeye bakan kapısından eve koşturarak giren Demir, Meltem'in bacaklarına sarılırken Suat hem Demir'e hem de Meltem'e acı dolu bir gülümsemeyle baktı. Meltem, küçük oğluna hiçbir şey belli etmemek için onu hemen kucağına aldı. Gözyaşlarını görmesin diye göğsüne bastırdı. Bu kez Suat Gürsoy gözlerinden akan damlalara engel olamadı. Fakat ağlamasının sebebi elbette karşısındaki manzara değildi, artık pes edişiydi. *Bu kez gerçekten pes edişiydi.* Artık çabalamayacaktı. Mücadele etmeyecekti. Boşa kürek çekmeyecekti. Kaybetmeyi kabullenecekti.

Meltem'in yüreği Suat'ın gözyaşlarını kaldıramadı. Bu yüzden de kucağındaki Demir'e iyice sarılarak salondan çıkmak üzere hareket geçti. Suat'ın yanından hızlı adımlarla geçip merdivenlere doğru ilerlerken çinin gürültüsü nefesini dışarı bıraktığını işitti. Tam bir

üst kata, oğlunun odasına çıkacağı sırada Suat da tek kişilik koltuğun kenarına bıraktığı uzun, siyah ceketini hışımla eline aldı. Gözyaşlarını elinin tersiyle temizledi. Daha Meltem merdiven basamaklarını tırmanmadan o çoktan evin dış kapısına ulaştı. Boğazından titrek bir nefes koparken evin kapısını açıp, arkasına bile bakmadan öfkeyle, kırılganlıkla, büyük bir hayal kırıklığıyla konuştu çünkü Meltem'in hâlâ orada, merdivenlerin başında dikildiğini biliyordu.

"Ama unutma ki Meltem... Unutma ki seni hiç affetmeyeceğim. Beni kendi evladımdan mahrum bırakıp bir başkasının çocuğuna babalık yapmaya zorladığın için seni asla affetmeyeceğim."

Bu sözler Meltem'in canını ne kadar çok yaksa da Suat kadar perişan olamazdı. Suat kadar canı yanmayacaktı çünkü bu savaşta Meltem yine galip gelmişti.

Yine o kazanmıştı.

Yine onun dediği olmuştu.

Ve Suat, kızı için ne kadar çok dir etmiş olsa da yine başarılı olamamıştı. Meltem'e karşı yine pes etmek zorunda kalmıştı.

Şimdi kapıyı çarparak, ilk ve son kez kızını görmeye gidecekti.

Yıllardır bu konu her açıldığında Suat hep Meltem'i anlamaya çalışıyor ama bunu yaparken Meltem'in de onu anlamasını bekliyordu. Fakat olmuyordu işte. Ne kadar çabalayıp çırpınsa da olmuyordu. Yıllardır karısını ikna edememişti, bu saatten sonra da asla edemezdi.

Ahşap kapıyı gürültüyle çarpıp bahçeye çıktığında önce derin bir nefes aldı Suat. İçeride çok boğulduğunu, sanki gırtlığına bir elin sarıldığını hissetmişti. Birkaç dakika boyunca gözlerini kapatarak soğuk havayı ciğerlerine çekti. Daha sonrasında rahatlamaya çalışarak gözlerini usulca aralayıp eline aldığı uzun ceketini üzerine geçirdi. Bahçeyi arkasında bırakarak dışarı çıktı, sokağın kenarındaki siyah arabasına doğru ilerledi. Tam arabasına yaklaşmıştı ki hem komşusu, hem yakın arkadaşı hem de eşi Meltem'in hastaneden meslektaşı olan Devrim Altun'un, küçük kızı Gülcan'la birlikte arka bahçenin kapısından el ele sokağa çıktıklarını gördü.

"Demek, benim civcivim bugün çok yorulmuş ve canı parka gitmek istemiş. Öyle mi?"

"Evet!"

"Bak, hava çok soğuk. Anneye söylemek yok ama, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

“Gelince de ödevleri bitiririz.”

“Tamam!”

Devrim Altun, henüz üçüncü sınıfa giden küçük kızını peşine götürmek üzere evin arka kapısından sokağa çıkarken Suat, onunla arasındaki bu tatlı baba-kız muhabbetine kulak kesilmişti. Tam sıra sırada Devrim Altun da Suat’ın sokaktaki varlığını fark etmişti. Fark etmesiyle birlikte kızının elini bırakmadan ona doğru yaklaşmıştı. Suat, minnetle gülümseyerek, “Biz bu küçük hanımla parka gidiyoruz. Oysa bugün çok yormuş benim civcivimi. Sen nereye böyle, Suat?” diye sormuştu.

Suat, Devrim’in ona doğrulttuğu soruyu elbette işitmişti ama gözü ri doğrudan Devrim’in sıkıca elini tutan, üzerinde kabarık, kalın, peşibe bir elbise olan küçük Gülcan’a odaklanmıştı. Sanki o an yürüdüğü o derin acı daha da harlanmıştı. Eğer kızı yanında olsaydı o da aynı bu şekilde kızının elini sıkıca tutabilir, onu parka götürebilir ve havalı salıncakta sallayabilirdi. Fakat kızı yanında değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı. Bu acı gerçeği artık kabullenmek zorundaydı.

Suat, yavaşça yere doğru çömelip gözlerinin içi yanarken Gülcan’ın hafif tombul yanağını ve parlak, sarı saçlarını okşadı. Küçük kızın yemyeşil gözlerine bakarak acıyla gülümserken dolan gözlerinden aktığı için direnen yaşlara izin vermedi. Yine derin bir nefes aldı, yutkundu ve usulca dudaklarını araladı. “Veda etmeye,” dedi fısıltıyla Devrim’i hiç bakmadan, gözlerini Gülcan’dan hiç ayırmadan. Kimse onu duymasa da içinden sessizce haykırdı: “Kızıma veda etmeye.”

Devrim Altun, arkadaşının söylediklerinden hiçbir şey anlamad ama üstüne gidip onu zorlamak da istemedi çünkü Suat’ın canının sıkkın olduğunu yüz ifadesinden bile hemen fark etmişti. Aralarında başka hiçbir konuşma geçmezken Suat çöktüğü yerden hızla ayağa kalktı. Devrim ve kızının yanından aceleyle geçip zaman kaybetmeden şoför koltuğuna yerleşti. Motoru çalıştırdı ve çok geçmeden sokaktan ayrıldı.

Paramparçaydı Suat Gürsoy. Onu yaralayan, mahveden çok fazla şey vardı ama ne yazık ki hiçbirinin çaresi, dermanı yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Meltem, önüne öyle büyük duvarlar örmüştü ki değil o duvarları yıkmak, tek taşını bile oynatamazdı. Artık atacağı her bir adım aslında sadece kızına veda niteliğindeydi.

Nereye gideceğini biliyordu Suat Gürsoy. İlk ve son kez yetimhaneye gidecekti. Daha önce hiç görmediği kızını ilk ve son kez görecekti,

onu kollarının arasına alacaktı. Ona sımsıkı sarılacak, kokusunu soluyacak ve hatta bir daha hiç unutmamak üzere ezberlemeye çalışacaktı.

Sonra...

Sonra kızına veda edecekti.

Sonsuza dek bu defteri bir daha hiç açmamak üzere kapatacaktı. Yarası sadece kendi içinde, onun yüreğinin tam ortasında kanayacaktı. Kimse onun neler hissettiğini, kendi öz kızına olan hasretini hiçbir zaman bilmeyecekti.

Bu sır mezara dek onunla birlikte kalacaktı.

Ya da...

Sadece Suat Gürsoy öyle sanacaktı...

1. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Kızım*

♪ *Erdal Güney – Gider Olduk*

*Nisa ve Senem Evlat Edinilmeden İki Yıl
Devrim Altun*

Bir anne ve babanın yaşayacağı en ağır acı neydi?
Evladının dert, keder içinde olmasaydı.

Peki, bir anne ve babanın alacağı en ağır darbe neydi?

Elbette, evladını kendi elleriyle toprağa gömmek zorunda kalmak.

*Kızınızı ya da herhangi bir çocuğunuzu kendi ellerinizle toprağa
dünüz mü hiç? Daha gencecik yaşında bir hiç uğruna can verişine
oldunuz mu?*

Eğer bunu yaşadıysanız bilin ki hayatın en acı tecrübesiyle karşılaşmışsınızdır. Yaşarken ölmenin aslında ne demek olduğunu öğrenmişsinizdir. Yaşamamış iseniz... Umarım Allah size bu acıyı hiç ama hiç yaşatmaz.

Ölüm...

Çok sevdiğiniz birini kaybetmek...

Ona veda etmek, hoşça kal demek, bir daha hiç hayatınızda olmayacağını bilmek...

Hep en zoruydu. En çilelisi, en ağırıydı. Hayatında hep var olan birinin bir anda kaybolup bir daha hiç geri dönmeyecek olması insanın içten içe tüketirdi. Heba ederdi. Geride sadece ondan kalanlarla, sanırdığı hatıralarla kendini avutmak zorunda kalırdın. Kim olursa olsun, ölümle baş etmek bugün ya da yarın fark etmeksizin her yaşta çok zordu. *Fakat en zoru neydi, biliyor musunuz?* Evlat kaybıydı. Acıdır en beteri. Ne bir tanımı ne de eşi benzeri vardı. Ne kadar zaman geçerse geçsin kalpte hiç dinmeyecek derin bir sızıydı. Korkunç bir hüsranın içinde yüzmeye benziyordu. Ucu görünmeyen bir denizin, sonu gelmeyen dalgalarında alabora olup kaybolmak gibiydi.

İşte, kızımız Gülcan öldükten sonra Esmâ ve ben de o denizin dalgalarında sonsuza dek kaybolmuş ve hatta boğulmuştuk. Yüreğimiz bir kez yanırdı ve acının o berbat, yakıcı hissi bir daha hiç dinmemişti.

"Kızım! Gülcan'ım! Yavrum benim! Ne olur, geri gel, annem! Geri gel, ben gireyim o toprağın altına. Sen daha çok gençtin annem, çok gençtin!"

Sol yanımın, Esmâ'nın, Gülcan'ın odasından koparak kulaklarıma ulaşan feryatlarını işittikçe kendime mâni olamıyordum. Onunla birlikte ben de dağılıyor, ben de kahroluyor, bu soğuk gecede sessiz haykırışlarımla ona eşlik ediyordum.

Kızımızın ölümünün üzerinden neredeyse bir buçuk sene geçmişti ama geçen onca zaman sadece takvim yapraklarını değiştirmişti. Yüreğimizdeki acı dinmemişti, dinmeyecekti. Sanki daha dün yaşamışız gibi taze kalmış, üzerimizdeki etkisini hiç yitirmemişti.

Bugün *13 Aralık*'tı. Gülcan'ın doğum günüydü. Eğer yaşasaydı bugün hep birlikte yirminci yaşını kutlayacaktık.

Tam bir kış kızıydı benim sarı civcivim. Doğum günü bu ayda olduğundan değildi, gerçekten kışa âşıktı o. Karı, soğuğu, mandalinayı, sobanın üzerinde kestane pişirmeyi, üzerine kat kat kıyafetler giymeyi, renkli çorapları; geniş, örgülü kazakların içinde kaybolmayı... Kısaca kışa dair her şeyi çok severdi. Her kış okullar tatil olduğunda ailece Uludağ'a giderdik ve benim güzel kızım oradan hiç ayrılmak istemezdi. Eve döndüğümüzde boğazı ağrır, kötü bir gribe yakalanırdı ama ateşler içinde bile, *"Kış hiç bitmesin, baba!"* diye yakarırdı.

Bugün hem kızımızın hatıralarını yâd etmek hem de doğum gününü kutlamak için öğleden sonra mezarlığa gitmiştik. Dualar ederek, soğuk toprağının üzerine en sevdiği çiçek olan beyaz papatyalardan bırakmıştık. Dönüşte de bir pastaneye uğrayıp küçük, çikolatalı bir pasta almıştık.

Esmâ'nın yakarışları kulaklarımı doldururken aralığın sert soğuna aldırmadan, bir başıma bahçenin salıncağında otuyordum. Elimdeki tek mumu, diğer elimde bulunan çikolatalı pastanın üzerine, tam ortasına yerleştirdim. Siyah trençkotumun cebinden çıkardığım çakmakla mumu yaktım. Derin bir nefes alıp, *"İyi ki doğdun, güzel kızım. İyi ki doğdun, küçük civcivim. İyi ki doğdun, benim biricik hemşirem. Gittiğin yerde üstünü sıkı ört, kimse üşütmesin o güzel kalbini. Olur mu?"* diye kendi kendime mırıldandım ve mumu üfledim. Saniyeler içinde mumun ateşinin sönüşünü gözyaşlarım ve soğuktan titreyen dudaklarımla izledim. *İşte, Gülcan'ım da aynen böyle, yavaşça sönüp gitmişti hayatımızdan.*

Gülcan'ın ölümünden sonra ne Esmâ'yı toparlayabildim ne dimi. Çoğu kez ölümle yaşam arasındaki o ince çizginin üzerinde mücadele etmek zorunda kaldık. Sanki kızımızla birlikte biz de Sanki kızımızla birlikte biz de toprağa gömüldük. Fakat aldığı nefes ciğerlerimizi acıtırken ölmediğimizin gayet farkındaydık.

Aradan bir buçuk yıl geçmesine rağmen polisler kızımın kapısını girip, ölümüne sebep olan o şerefsizin kim olduğunu hâlâ bilmemiş ve hâliyle bir türlü de yakalayamamışlardı. Gülcan, uçurum atladığı için ardında resmen hiçbir iz bırakmamıştı ama hepimizin yük bir boşluğun içine hapsedmişti. Kızımın intiharına sebep olan adamın kim olduğunu, neyle uğraştığını bilmiyorduk ve ne yapabileceğimizi bir türlü de öğrenmiyorduk. Gülcan'ın üniversiteden arkadaşları sorup sormuş olsak da hiçbiri hiçbir şey bilmiyordu. O şerefsiz için tek bir iz bile yoktu. Bir anlığına her şeyi kenara atıp o şerefsizin peşine ben düşmek istiyordum. Kızımın intiharına sebep olduğunu ben de onun ölümüne sebep olmak, canını almak istiyordum. Beklediğim şerefsizin oluk oluk kanını akıtırsam içimdeki acı bir nebze de olsa giderilirdi. Fakat Esmâ her seferinde beni engelliyordu. Kızımız gibi ben de kaybetmek istemediğini söyleyip elimi, kolumu bağıyor; önüne kapatıyordu. Ben de hiçbir şey yapamıyordum. Öylece, çaresizce beklediğimi bile bilmeden bekliyordum. *Üstelik adama dair hiçbir şey yokken onu nasıl bulabilirdim ki?* Bazen öyle birinin olup olmadığını bile şüphe duyuyordum. *Gülcan ölmeden önceki son zamanlarında neler yaşamıştı?* Bilmiyordum ama hiç iyi şeyler yaşamadığı açık ortadaydı.

Artık cebimde çakmak taşıyordum çünkü kızımın ölümünden sonra sigaraya başlamıştım. Gençliğim boyunca kokusuna dahi tahammül edemediğim şeyi kızımın ölümünden sonra parmaklarımı arasına almıştım.

Elimdeki çikolatalı pastayı oturduğum salıncağın diğer kenarına bırakıp, trençkotumun iç cebinden son günlerde sıkça kullandığım sigara paketini çıkardım. Paketin içinden bir sigara dalı alıp dudaklarımın arasına götürdüm ama tam o sırada bahçenin arka tarafında bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Sigarayı yakamadan yeniden paketin içine yerleştirip ceketimin cebine attım. Ben bunu yaparken bahçenin arka kapısı aralandı ve kimlerin geldiğini gördüm.

Hem üniversiteden hem de hastaneden arkadaşım olan meslektaşım Meltem ve eşi Suat ağır adımlarla bahçenin taş yolunu geçerek bana doğru yaklaşıyorlardı. İkisinin de yüzündeki ifade aynıydı.

İkisi de gözlerimin içine kederle bakıyordu. Muhtemelen Esmâ'nın sokağı inleyen haykırışlarını duymuşlardı.

Oturduğum salıncaktan hiç ayağa kalkmadan, "Demir yok mu?" diye sordum buruk bir şekilde gülümseyip aralarındaki eksikliği hemen fark ederek. O, on altı yaşındaki eğlenceli keratayı severdim. Ne yapar ne eder, yüzümü güldürmeyi başarırdı. Gülcan da çok severdi Demir'i. Bazen ona derslerinde yardımcı olurdu. Bazen ise onunla uğraşır "*Sen çabuk büyü de evlenelim,*" diye şakalar yapardı.

"Ödevleriyle uğraşıyordu," dedi Meltem. Sonra, "Bir de böyle bir günde getirmek istemedik," diye de mahcubiyetle devam etti.

Bugün, Gülcan'ın doğum günü olduğunu ve mezarlığa gittiğimizi elbette biliyorlardı. Gitmeden önce onlarla sokakta karşılaşmış ve bunu dile getirmiştik. Hatta bizimle gelmeyi teklif etmişlerdi ama Esmâ, Gülcan'la tek başına hasret gidermek istediği için bunu reddetmiştik.

Meltem, gözlerini kaçırmadan doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, "Nasılısınız, Devrim? Gerçekten nasılısınız?" diye sorduğunda birkaç saniye boyunca değil cevap vermek, tepki bile veremedim. Çünkü Esmâ'nın yukarıdan gelen çığlıklarını bir kez daha işittim.

"Ben kızımı istiyorum, Zehra abla! Kızımı geri istiyorum ben!"

Çığlıklarına hepimiz şahit olurken burukça gülümsedim. Başımı sağa sola sallayıp sesin geldiği tarafa, yani yukarıya doğru bakarak, "Bildiginiz gibi," diye mırıldandım. Çünkü öyleydi. Biz bir buçuk yıldır böyleydik. Acı içinde, keder içinde, perişanlık ve nefret içinde kızımızın ölümünü asla kabul edememiştik.

Meltem, gözlerimin içine derin bir hüznle bakarken yukarıdan bir feryat daha koptu. Suat araya girip, "Meltem, bence sen bir Esmâ'ya bak," diyerek sessizliğini bozdu. Bence de Meltem'in Esmâ'ya bakması çok daha iyi olurdu. Esmâ'nın ona ihtiyacı vardı.

Meltem, yanımızdan gitmek üzere harekete geçtiği sırada, "Meltem, zahmet olmazsa bir de sakinleştirici yapar mısın ona? Yatak odasındaki küçük dolapta iğneler olacaktı. Ben teklif ettim ama kabul etmedi. İzin vermedi," diyerek rica ettiğimde hiçbir şey demeden başını beni onaylarcasına salladı. Ardından vakit kaybetmeden yanımızdan uzaklaştı. Arka bahçeye bakan mutfak kapısından eve girdi.

Meltem'in yanımızdan ayrılmasıyla ben de salıncığın diğer tarafına bıraktığım pastayı, Suat'a yer açmak adına yeniden elime alıp önümdeki küçük, ahşap sehpanın üzerine bıraktım. Suat, aramızdaki sessizliği koruyarak yanıma gelip oturduğunda biraz önce yakmaya fırsat

bulamadığım sigarayı yakmak istedim. Bu yüzden ceketimin cebi, paketi yeniden çıkardım ve bir tane sigara dalı alıp doğrudan götürdüm. Belki bana eşlik etmek ister diye paketi Suat'a da tım ama o istemediğini belirtircesine başını salladı. Paketi cebimde elimde tuttuğum sigarayı yakarak derin bir nefes çekerken yukarı, yine Esmâ'nın çığlıklarını işittim.

"Meltem, ben kızımı istiyorum. Ne olur, kızım geri gelsin! Ben yanamıyorum, Meltem. Olmuyor. Onsuz nefes alamıyorum. Ben, can'ımı geri istiyorum."

Sigaramdan uzun bir nefes çekip dumanını soğuk havaya üfleştikten sonra, "Esmâ'nın feryatlarını duyuyorsun, değil mi? Dinmiş Suat. Esmâ'nın çığlıkları, feryatları, kâbusları hiç dinmiyor. Hiç dinmeyecek. Bu acı hiç geçmeyecek," diye mırıldandım çaresizce.

Suat hiçbir şey demedi ya da hâlimize çok üzüldüğünden diyemedi. Sadece omzumu sıkıp destek olmaya çalıştı ama bunun hiçbir faydası yoktu. Hiçbir şey kızımı bana geri getirmeyecekti.

"Onun ayağına taş değse benim canım yanardı, yüreğim kanardı. Onun tek bir gözyaşı için her şeyi yakıp yıkardım ama bak, hayat kırmı benden söküp aldı ve ben hiçbir şey yapamadım."

Sigaramın gri dumanı soğuk havaya karışırken gözyaşlarıma yin engel olamadım. Suat ise sessizliğini korumaya devam ediyor, hiçbir şey demiyordu. Göz ucuyla ona baktığımda onun da benim gibi gözyaşlarını tutamadığını gördüm. Bunu fark etmemle parmaklarını gözyaşlarına götürüp, başını diğer tarafa doğru çevirerek ağladığını gizlemiş istedi ama çok geçti.

"Babası ölene *yetim*, ailesi ölene *öksüz* diyorlar. Ama evladı ölene hiçbir şey diyemiyorlar. Öyle büyük bir acı ki bunu tanımlayacak tek bir kelime bile yok," dediğimde burnunu çekerek bana döndü ve bu kez gözyaşlarını gizlemedi.

"Allah yardımcınız olsun, Devrim," dediğinde tebessüm ettim. Başımı salladım ve sigaramı içmeye devam ettim.

"Âmin," dedim sadece. Bakışlarım önümdeki o küçük yaş pastayla kesiştiğinde, "Eğer ölmeseydi bugün yirmi yaşına basacaktı," diye fısıldadım. O an, üniversite tercihlerini yaparken benimle uğraşması aklıma geldi. Tercihlerini yaparken tek bir isteği vardı.

"Biliyor musun? Şu hayatta en çok istediği şey hastanede benimle birlikte çalışmaktı. Benim başhemşirem olmaktı. Neymiş efendim? Yanıma

başka hemşirelerin yaklaşmasına izin vermeyecekmiş. Ama bak, kızımın hiçbir hayali gerçekleşemedi. Mezun bile olamadı. Şimdi önümdeki bu küçücük pastayla bir başıma kutluyorum onun doğum gününü.”

Önümüzdeki pastayı elimle işaret ederken Suat, “Bunu da atlatacaksınız,” dedi. O an tek tepkim histeriyle gülmek oldu.

“Atlatacak mı? Nasıl? Bu acıyı atlatmanın bir yolu, yordamı var mı?” diyerek peş peşe sorularımı sıraladığımda Suat yine sessiz kaldı. Ben de öyle düşünmüştüm zaten. *Bu acıyı atlatmanın hiçbir yolu yoktu.*

“Evladım gitti benim, Suat. Göz bebeğim, her şeyim, biricik kızım bir hiç uğruna kıydı canına. Üstelik o şerefsizin kim olduğunu bile hâlâ bilmiyoruz.” Esmâ'nın haykırıları dinerken benim isyanlarım inliyordu bahçeyi bu kez.

“Elbette kolay olmayacak ama zamanla bunu bir şekilde kabullenmek zorunda kalacaksınız,” dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım. *Bana bunu gerçekten söylemiş miydi?*

“Kabullenmek mi? Sen çok mu kolay zannediyorsun evladının ölümünü kabullenmeyi?” diye sordum bir elimi yumruk yapıp sinirden iyice sıkarken.

“Elbette kolay değil. Hatta ihtimali bile söz konusu değil ama...”

“Ama ne? Ne demek istiyorsun sen şimdi? Bence sınanmadığın acılar hakkında hiç konuşma, Suat.”

Biraz fazla sert çıktığığımın elbette farkındaydım ama bugün kızımın doğum günüydü ve benim kızım ne yazık ki hayatta değildi. Mezardaydı. Toprağın altındaydı. O yüzden tepkilerimin sebebini ya da öfkemi kaybedişimi umarım ki Suat sorgulamazdı. *Sorgularsa da kendi bilirdi.*

Söylediklerime karşılık Suat'ın çehresinde derin bir mahcubiyet ifadesi hâkim oldu. Önce gözlerini kaçırdı ama ardından nefesini usulca gökyüzüne doğru bırakarak dudaklarını araladı.

“Aynı şartlarda değiliz. Bunun tabii ki farkındayım. Sizin acınızı anlamamın imkânı da yok ama sana yine de kendimden örnek verebilirim,” dediğinde ilgimi çekmeyi başardı. Sessiz kalarak meraklı bakışlarımı ona doğru çevirdim ve söyleyeceklerine kulak kesildim.

Açıkçası dikkatimi biraz da dağıtmayı başardığı için gerçekten Suat'a minnettardım. Onu dinlemeye koyulurken Esmâ'nın çığlıklarının tamamen kesildiğini fark ettim. Muhtemelen Meltem dediğimi yapmış ve ona sakinleştirici iğne vurmuştu.

“Zamanında çocuğumuz olmadığı için Meltem’le ne savaştık, ne kavga ettığımızı hatta boşanma raddesine kadar bizi en iyi sen, siz biliyorsunuz.”

Bu doğrudu. Meltem hem yakın arkadaşım hem de meslek olduğu için ona dair hemen hemen her şeyi bilirdim. Eh, bir de zaten komşuyduk ve bizim acılarımıza onların şahit olduğu gibi Suat’la yaşadığı tartışmalara da biz şahit olmuştuk. Fakat bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyordum.

“Biliyorum, asla aynı şey değil. Dediğim gibi acınızı anlamamın imkânı yok ama sen de biliyorsun ki Demir bizim öz oğlumuz da Annesi öldüğü için onu doğduktan birkaç ay sonra evlat edindiği hayatımıza girdiği ilk andan itibaren Meltem’e o kadar iyi geldi ki Sanki onun için her şey daha anlamlıydı, hayat daha yaşanılabilir hale gelmişti. Meltem’in annelik hasretini Demir giderdi. Demir’i kendi kanından, canından sayıp ona gerçek bir anne gibi yaklaştı. Asla öfkemizi kileştirmedi. Yine Demir sayesinde evimizi, ailemizi, ilişkimizi bir kilde toparlayabildik. Bazen yine dağıldık, mahvolduk ama en azından zamanla bir aile olmayı sonunda başarabildik.”

Suat, kesinlikle kötü bir şey anlatmıyordu. Onların yaşadığı şeyler de elbette kolay değildi. Bunun farkındaydım. Demir’e yaptıkları onu evlat edinmeleri, böylesine geniş imkânlar sunarak ona harika bir hayat bahşetmeleri kesinlikle büyük fedakârlıktı. Fakat hâlâ bunların bizimle ne ilgisi olduğunu sorguluyordum. Üstelik biz böylesine hiç geçmeyecek bir acının içindeyken Suat’ın benden ne beklediğini ya da ne istediğini anlayamıyordum.

“Bu konuşmadan ne çıkarmam gerekiyor? Kızım öleli daha bir buçuk yıl oldu. Ne yapayım şimdi? Gideyim, yetimhaneden bir çocuk alıp Esmâ’nın önüne mi koyayım? ‘Al, bunu sev. Gülcan bu,’ mu diyeyim?” Kaşlarını öfkeden dolayı iyice çatarken ağzımdan çıkan acımasız cümlelere karşı koyamadım. Suat yine de bozuntuya vermedi. Aksine anlayışla tebessüm etmeye çalışarak, “Kızma hemen. Ben, onu demek istemedim,” diye mırıldanıp kendini savundu.

“Ne demek istedin o zaman?” diye kızgınlıkla sorduğumda bir süre sessiz kaldı. Gözlerimin içine tereddütle baktı. Sanki söyleyeceklerini aklında tartarmış gibi bir hâli vardı. Omuzlarını düşürerek derin bir nefes aldı ve yeniden dudaklarını araladı.

“Devrim, ne yaparsanız yapın, ne kadar feryat ederseniz edin, Gülcan’ı geri getiremezsiniz.” Söylediklerine karşılık kızgınlığım daha da büyüdü, harlandı. Tam ağzımı açıp ona öfkemi kusacaktım ki bir

elini havaya kaldırıp, “Daha bitirmedim,” diyerek beni hemen susturdu. Ne kadar kızgın olsam da önce onu dinlemeyi tercih ettim.

“*Atlatın derken, elbette kızınızı unutun, kenara atın, demiyorum. Başka bir çocuğu alıp Gülcan'ın yerine koyun da demiyorum. Hele onun yokluğunu kabullenip öyle yaşayın, hiç demiyorum ama bir zamandan sonra bu acıyı artık kabullenmek, onunla yaşamak zorundasınız. Bunun ne kadar zor olduğunun farkındayım. Bu yüzden küçük ama hayata geçirdiğinizde etkisi çok büyük olacak bir tavsiyede bulunmak istedim.*”

“Nasıl bir tavsiye peki bu?” diye sordum ilgiyle, bütün kızgınlığımı şimdilik bir kenara atarak.

“Mesela bir yetimhaneye bağışta bulunmaya başlayabilirsiniz. Anne-babasız büyüyen nice çocukları mutlu edebilirsiniz. Onlara hediyeler götürüp gözlerindeki küçücük bir umut ışığı bile olabilirsiniz.”

Aslında Suat'ın ortaya attığı şey hiç fena fikir değildi ama böyle bir işe kalkışıp çocuklarla ilgilenmek bize sadece tek bir şeyi hatırlatırdı. *Ya da tek birini...*

“Bu bize Gülcan'ı hatırlatmaz mı peki?”

“Hatırlatır tabii ama size iyi de gelebilir. Hiç aile sıcaklığı tatmamış olan o güzel çocuklarla ilgilenmek, onları mutlu etmek, sevindirmek... Belki biraz da olsa acınızı hafifletebilir. Seni ve Esmâ'yı kendinize getirebilir. Gülcan'ın ölümünü elbette kabullenemezsiniz, bunu çok iyi biliyorum ama artık alışmaya çalışıp bununla yaşamayı öğrenmelisiniz. Hayatınıza bir şekilde devam etmek zorundasınız çünkü hayat akıp gitmeye devam ediyor, Devrim. İnan bana, denemekten zarar gelmez. Hatta Gülcan'ın anısını yaşatmak için bile bunu yapabilirsiniz. Evet, kızınız vefat etmiş olabilir ama o zaten sonsuza dek sizin kalbinizde yaşamaya devam edecek.”

Birkaç dakika boyunca sadece Suat'ın söylediklerini düşündüm. Ortaya attığı bu fikri idrak etmeye çalıştım. *Küçük çocuklarla ilgilenmek, onları mutlu etmek, bağışlarda bulunmak...* Aslında gerçekten hiç fena fikir değildi. Aslında büyük bir sevaptı. Evet, bize kızımızı hatırlatırdı ama yine Suat'ın dediği gibi bize iyi de gelebilirdi. Böylelikle Esmâ'yı toparlayabilirdim ya da en azından onun için bunu denemeyi göze alabilirdim.

Bu kez ben mahcup olmuş bir şekilde gülümserken, “Benim öyle bildiğim, güvenilir bir yetimhane yok yalnız,” diye mırıldandım kaçınarak. Suat tepkime öyle memnun olmuştu ki samimiyetle gülümsedi.

“Merak etme, benim var,” dedi hemen. İşte, bu beni şaşırttı.

“Sen nereden biliyorsun ki?” diye merakla sorduğumda bir ne-
duraksadı ve hatta o kısa süre zarfında yüzünün düştüğüne yemi-
edebilirdim. Sanki kötü bir anıyı ona hatırlatmışım gibi hissetti.

“Bağış,” dedi tereddüt ederek. “Yaklaşık on, on bir yıldır bir ne-
haneye bağış yapıyorum. Bana iyi geliyor,” diye açıkladığında b-
ona hayranlıkla baktım. Hatta epey de şaşırdım.

Suat tanıdığım en iyi, en harika adamlardan biriydi ama böyle
düşünceli, vicdanlı bir tarafı olduğunu hiç bilmiyordum. Buna b-
canlı bir şekilde şahit olmak beni gerçekten çok şaşırtmış ama
zamanda da sevindirmişti.

“Pekâlâ,” dedim omuzlarımı düşürerek. Bu tek kelimelik co-
aşında benim bundan sonrasında ne yapacağımın bir nevi haberi
gibiydi ve Suat da bunu hemen anlamıştı.

“Sen iyice bir düşün. Dediğim gibi size iyi gelebilir. Önce küçük
bağışlarla başlarsınız, belki sonra küçük hediyeler, oyuncaklar görünü-
sünüz. Eğer öğrenmek ya da değerlendirmek isterseniz de sana yeti-
hanenin adresini veririm.”

“Tamam, bunu bir düşüneceğim,” dediğimde omzumu sıkıca
güven verircesine gülümsedi.

Ona söylediğim gibi gerçekten düşünecektim çünkü kulağa
kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Belki de bize gerçekten iyi
gelebilirdi. Artık kendimi geçmiştim; önce Esmâ'nın düzelmesini
iyileşmesini istiyordum. Eğer böyle bir şey onu yeniden hayata dö-
dürecekse hemen şimdi yapmaya hazırdım. İyice bir düşündükten
sonra bu konuyu kesinlikle Esmâ'ya açacaktım. Sadece doğru zaman
beklemeliydim.

23 Eylül, 2016

Nisa'nın Doğum Gününden Bir Gün Önce...

Hayat, ne yazık ki çok acımasızdı.

Bundan seneler önce o acımasızlık ailemizin üzerine bir karabasan
gibi çökmüştü. Uzun bir süre bizi kendimize getirememişti.

Canımızı, biricik kızımızı, Gülcan'ımızı bir daha hiç kavuşmamak
üzere kaybetmiştik.

Bazı acıların tarifi, bazı günlerin de tekrarı yoktu. Evlat acısının eşi benzeri bir acı ise düşünülemezdi bile. Bir tanımı, tasviri ya da teselli edebilecek bir tarafı... Hiçbir şeyi yoktu ama hayat bir şekilde ilerlemeyi, akrep ve yelkovan ise her şeye rağmen dönmeyi sürdürüyordu. Zaman hızla akıp giderken hiç ummayacağımız bir anda bambaşka kapılar sırasıyla önümüzde açılmıştı.

Suat, bana yıllar önce bu acının atılacak bir acı değil, alışılmış mecbur gelen bir acı olduğunu söylediğinde başta ona hiç inanmamıştım. Hatta bir doktor olarak en büyük amacımın insanlara çare olmaya çalışmak olduğu yaşamımda, kızımın ölümüne sebep olan şerefsizin canını almayı düşünecek raddeye gelmiştim. Bitmiş hatta tükenmiştim.

Gülcan'ı kaybettikten sonra Esmâ da ben de binlerce parçaya bölünmüştük. Kızımızın hayatımızdan gidişiyile çok önemli bir gerçeğin de farkına varmıştık. Meğerse giden değil, geride kalanlar ölüyormuş. Geride kalanlar daha çok acı çekiyormuş.

Gülcan'ın kaybı bizi öylesine derinden yaralamıştı ki o acının büyük pençesinden kurtulacağımızı hiç düşünmemiştim. Gerçi hâlâ kurtulmuş sayılmazdık ama bir şekilde hayattaydık ve her şeye rağmen artık daha umutluyduk.

"Hayat, tam da bittiği dediğin anda yeniden başlar."

Belki de duyup duyabileceğimiz en klişe sözdü ama en doğrusuydu. Esmâ bir gün karşıma geçip artık kızımızın yasını tutmak yerine, onu hatıralarda yaşatmak istediğini söylediğinde bizim için yeni bir sabah bu kez karanlığa değil, aydınlığa doğmuştu.

Suat'ın verdiği tavsiyeye uymaya başlamıştık. Ondan adresi alıp önce küçük hediyeler ve bağışlarla başlayarak yetimhanenin yolunu tutmuştuk. Zamanla oraya ve oradaki çocuklara öyle bağlanmıştık ki bizim için açılan ve ucunda mutluluk olan o kapıyı bir daha hiç kapatmak istememiştik.

Aradan geçen iki yılın ardından sonra Esmâ karşıma geçip, "Neden olmasın? Neden yeniden anne ve baba olmayalım ki?" diyerek umutla mırıldandığında hayatımızın belki de en önemli kararını almak üzere harekete geçmiştik.

Evlat edinmek...

Hiç tanımadığın, kan bağıнын dahi olmadığı bir insanın sorumluluğunu almak...

Ona sahip çıkıp soyadını, hayatını, her şeyini vermek...

Kesinlikle basit bir eylem değildi.

Bu kararı alırken asla kolay olacağını düşünmedik. Hatta cesi bile başta bizi çok korkuttu. *Sahip çıkacağımız çocuk bizi mi? Kabullenecek mi? Benimseyecek mi?* Aklımızda çok fazla soru ve kesinlikle büyük bir korku vardı. Berbat bir acının pençesinde rüklenirken aynı şeyleri yaşamaktan, yeniden başa sarmaktan ötekopuyordu. Bir başarısızlığı daha kaldıracabilecek güce sahip değerd. Ardımızda bıraktığımız o çetrefilli yola dönüp baktığımda zaten şeyin kolay olmadığını gayet açık ve net bir şekilde görebiliyordum. Fakat yine de bugün geldiğim noktaya şöyle bir baktığımda henmutlu hem de huzur dolu hissediyordum.

O gece, kızımın doğum gününde söylediklerinden dolayı çokdığım Suat'a şimdi öyle minnettardım ki... Bugün olduğum ayaktaysa, Esmayla yeni bir güne uyanmak artık yepyeni ve daha bir anlam kazandıysa hepsi onun tavsiyesi ve bizi o yetimhaneyelendirmesi sayesindeydi.

Onun, o gece bana söyledikleri bize yol göstermişti. Işık olmukaybolduğumuz o koca şehrin içinden sonunda sağ salim çıkmayşarabilmıştık. Yeniden yaşama, hayata tutunmaya başlamıştık. Alalmış, onunla yaşamayı kabullenmiştik. Artık bir *baba* değildimki ama iki şahane genç kızın Devrim amcasıydım.

Gülcan'ın vefatından sonra bir daha asla aynı şekilde, *bir baba*hissedeceğimi düşünmezdim. Esmada benim gibi kolay kolay top lanamadı zaten ama bir çocuğu evlat edinme düşüncesi ikimize deçiyi gelmişti.

Aslında en başta niyetimiz sekiz, dokuz yaşlarında küçük bir i çocuğu sahiplenmekti ama Esmane zaman o yetimhane koridorları da Senem'i gördü, işte o zaman bizim için kartlar yeniden dağıtıldı. Atılacağımız bu uzun macera çok daha başka bir yöne evrildi.

Senem, fiziksel özellikleriyle Gülcan'a öylesine benziyordu ki Esnonu gördüğü gibi kucaklamak, bağrına basmak istemişti. Ben, o sıralavaboya gittiğim için olanlardan başta habersizdim ama Esmabız ondan bahsettiğinde ve biz Sevda Hanım'la konuşurken Senem birdelonun odasına damladığında ben de sanki toprağa gömdüğüm kızın tam karşımda görmüşüm gibi hissetmiştim. Duygulanmış, ağlamak için kendimi zor tutmuştum. Senem'i kollarımın arasına çekisıkıca sarılmak istemiştım.

Sonra sürpriz bir şekilde Nisa dâhil olmuştu planlarımıza. Senemfiziksel özellikleriyle ne kadar Gülcan'a benziyorsa; ürkekliği, çekin

genliği, sessizliği ve hatta hayata bakış açısıyla da Nisa bir o kadar Gülcan'a benziyordu. Sanki Gülcan'ın bütün özellikleri bu iki gece kıza bölüştürülmüş gibiydi. Fiziksel özellikleri Senem'de, duygusal özellikleriyse Nisa'daydı. Bu yüzden Senem bize şartını koştuğu anda koşulsuz kabul etmiştik.

Artık hastanedeki odamda, masamın üzerinde güzeller güzeli Gülcan'ımın fotoğraf çerçevesinin yanında, içinde iki şahane kızın yan yana olduğu bir başka fotoğraf çerçevesi daha yer alıyordu.

Senem'im ve Nisám...

Esmâyla rayından çıkan hayatımızı yeniden yola sokabilmemizi sağlayan o iki küçük, muhteşem kalplerin ismiydi. Birbirinden ne kadar farklı olsalar da ikisi de benim için, *bizim için* dünyanın en özel çocuklarıydı. Bizim güzel kızlarımızdı. Belki kan bağımız yoktu ama can bağımız vardı ve her ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın onları yetimhaneden aldığımız andan itibaren bizim öz kızlarımızdı.

Birlikte geçirdiğimiz ve birçok acıyı, mutluluğu tecrübe ettiğimiz bu sekiz ay içerisinde artık onları daha yakından tanıyor ve tepkilerini, bir sonraki hareketlerini hemen tahmin edebiliyordum.

Senem dişliydi. Yaşadıkları ve elbette bize yaşattıkları her ne kadar zor olsa da ilgiye ne kadar ihtiyacı olduğunu, sevmeyi ne kadar çok istediğini onun yeşil gözlerine baktığım birkaç saniyede hemen anlayabiliyordum. Özellikle de akrabalarının başta onu hiç istemeyip, sonradan ortaya çıkması onun gibi bizi de derinden yaralamış ama bir o kadar da bizi birbirimize daha çok bağlamıştı. Senem, bundan sonraki hayatında akrabalarını değil, bizi yanında görmek istediğini söylemişti. Bizi seçmişti. Onun bu ne istediğini bilen tarafını hem çok seviyordum hem de çok takdir ediyordum. Ayrıca her şeye rağmen hep hırslıydı. Vazgeçmeyi hiç bilmiyordu. İstediğini alana kadar durmaz, çabalar, didinirdi. Onun bu güçlü yanıyla kesinlikle gurur duyuyordum.

Fakat Nisa... Nisa biraz başkaydı işte. Çok duygusaldı. Benim kırılğan, hiç büyüyemeyen küçük kızımды. İncinmeye, kırılmaya öyle müsaitti ki... Bazen içimden onu bir kozanın içine yerleştirip saklamak geliyordu. Koruyup kollayamadıkça, gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları gördükçe sanki yeniden kor bir ateş yüreğime oturuyor, canımı çok yakıyordu. Özellikle de bir gece yarısı başına gelenlerden sonra ona karşı bir tık fazla tedbirli ve korumacıydım. Gülcan'da yaşadıklarımı tekrar yaşamak istemiyordum. Ama şimdi bunları düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Şimdilik önemli olan bulunduğumuz mekânın son hazırlıkla mamlamaktı.

Senem'le hafta içinde tuttuğumuz mekâna son bir bakış a. etraftaki süsleme işlerinin çoğunun bitmiş olduğunu fark ettim, bunları canımdan olmayan ama kalbimde kocaman bir yere saklay. evladım için yapıyordum. Nisa için... *Kendi kızısından bir an ayırmadığım o iki küçük kızdan biri için...*

Esma, Zehra ablayla evde ertesi günkü yemek hazırlıklarını. diyordu. Nisa da bugünü zaten Demir'le birlikte İstanbul'da ge. için buraları süsleme işi de bize ve onların yakın arkadaşlarına ka. tı. Ben de hem çocukları gözetliyor hem de bir taraftan onlara ya. etmeye çalışıyordum.

Senem'le birlikte seçip tuttuğumuz mekân çok büyük sayılır ama dans alanı gayet genişti. Bu da kesinlikle yeterliydi. Duvarları pencereleden ibaretti ve doğrudan sahile bakıyordu. Güzel bir zarası vardı.

“Salak. Yemin ederim ki mal. Geri zekâlı bu çocuk. Şu hareket bak ya!”

İşittiğim seslerle başımı önümdeki uzun, simli, pembe püskül çekerek sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Demir'in yakın arkadaşlarından biri olan Batuhan yüzündeki tikslenme ifadesiyle hemen kasındaki masaya bakıyordu. Bakışlarımı onun baktığı tarafa, yani k. masaya çevirdiğimdeyse Senem ve Oğuz'un orada olduğunu ve bir süslerle uğraştıklarını gördüm. Anlaşılan Batuhan yine Oğuz'a söyl. yordu. *Yine diyordum çünkü bu ilk kez yaptığı bir şey değildi.*

Senem, elindeki püskülü Batuhan'a doğru sallayarak, “Batuhanı raşma bizimle!” diye çıktığında Batuhan hiç onun ikazını duyma. Aksine sesini iyice incelterek Senem'i taklit etti.

“Bıtuhın ıgrışımı bizimle. Aman, götüm!”

Batuhan'ın taklidine karşılık kıkırtımı bastıramadım. O sırada göz düğümü fark eden Batuhan mahcup bakışlarla doğrudan bana bak. “Affedersin, Devrim amca,” diye çekinerek konuştuğunda bir elimi kaldırıp hiçbir sorun olmadığını belirttim çünkü gerçekten son değildi. Batuhan, diğerlerinden farklıydı. Komik ve eğlenceliydi. B. raya geldiğimiz ilk dakikadan beri ortamı şenlendiriyor, beni yap. şakalarla epey güldürüyordu.

Oğuz'a gelince... Onunla ilgili tereddütlerim ve ön yargılarım hiç çok büyüktü ama Senem ona güveniyor, inanıyordu. Her şeyden ö

onu seviyordu. Gülcan'la olanları ve bize hiçbir şey anlatmadığı o sancılı dönemi hatırlayınca Senem'in de aynı şeyleri yaşamasını kesinlikle istemiyordum. Bizden hiç korkmamalı ya da çekinmemeliydi. Aksine bize inanmalı, güvenmeli ve her şeyini yalana başvurmadan anlatmalıydı. Kızımın benden gizli bir aşk yaşamasındansa, gözümün önünde açıkça yaşamasını ve onun her duyguyu tadışına şahit olmayı tercih ederdim. Bir kayıp daha yaşama korkusuyla ömrümü geçiremezdim. Bu yüzden Oğuz konusunda üzerine gitmek yerine akışına bırakmayı tercih etmiş ve Esmâyla birlikte onu kabullenmeye çalışmıştık.

Onları bulduğum köşeden gizlice izliyordum. Oğuz, önündeki beyaz balonları şişirerek bağlaması için Senem'e uzatıyordu. Yine bir beyaz balonu şişirmiş, bağlaması için Senem'e uzatmıştı. Bunu yaparken de başının tepesine küçük bir öpücük bırakmıştı. İkisi de onları izlediğimin farkında değildi. Fakat Batuhan'ın onları memnuniyetsiz bakışlarla izlediğinin gayet farkındaydılar. Bence bunu biraz da bilerek yapıyor ve Batuhan'ın inadına birbirlerine daha yakın davranıyorlardı. Aralarındaki sorun neydi, bilmiyordum ama merak ediyordum.

Oğuz, eline bir balon daha alıp şişirmeye başladığında Batuhan, eline aldığı plastik çatalla sinsice onlara doğru yaklaştı. Oğuz'un balonu Senem'e vermesine fırsat tanımadan birden balonu patlattı. Senem ve Oğuz oldukları yerde öfkeyle sıçrarken bu kez kahkahamı tutamadım. Ben olduğum yerde kıkır kıkır gülerken Senem, "Ya Batuhan! Rahat bıraksana bizi," diye bağırarak çemkirdi. Batuhan ise sadece omuz silkti, yanlarından da hemen gitmedi.

"Canım sıkılıyor," diyerek kelimeleri uzatıp yavan bir ağızla konuştu. Bu çocuk gerçekten çok eğlenceliydi.

"Git, balon şişir o zaman."

Batuhan, "Canım balon şişirmek istemiyor. Canım bu yeni çifte kumrularla, yani sizinle uğraşmak istiyor," diyerek gözlerini kısıp, kurnazca gülümserken ikisini işaret etti ama sonra bakışları yeniden bana döndü. "Tekrardan affedersin, Devrim amca," dediğinde hâlâ onların bu komik hâllerine gülmekle meşguldüm.

Senem, Batuhan'a artık dayanamıyormuş gibi, "Bahar?" diye seslenerek az ötede bulunan Bahar'a yalvaran bakışlar attığında Bahar, yüzündeki tebessümle başını aşağı yukarı doğru salladı ve hemen ikizinin yanına geldi.

Onları hem Demir'den hem de bir zamanlar Gülcan, Bahar'a matematik dersi verdiğinden tanıyordum. Hatta ikiz olduklarını ilk duyduğumda epey şok olmuştum. O kadar farklılardı ki... Bahar, daha

uysal, daha efendi ve sessizdi. Batuhan ise kesinlikle çenesizdi. Çenesizlik iyi yanlarındandı. Bana kalırsa tek ortak yönleri ikisi de göznlü olmasıydı.

Bahar, Batuhan'ın tişörtünün yakasından tutarak, "Sen gel buraya," diye söylenip ikizini Senem ve Oğuz'un yanından uzakmaya çalıştı ama Batuhan hâlâ söylenmeye devam ediyordu.

"Ya bıraksana kızım! Daha uğraşacaktım ben onlarla."

"Batu!"

"Ne Batu, ne?"

Bahar, "Rahat bırak insanları," diyerek tane tane konuşurken Batuhan, "Çok sıkıcsınız ama ya! *Iron Man*'im nerde benim?" diye landı. "Gerçi benimkisi de soru. Paşam sevdiceğiyle İstanbul'da atıyor. Biz de burada balon şişiriyoruz anasını satayım!" Önce şişmiş beyaz balonlardan birine ayağıyla tekme atarken bakışları niden benimle keşişti Batuhan'ın. Bu kez gerçekten söyledikleriniz dolaylı yüzünde samimi bir mahcubiyet ifadesi vardı. "Pardon, Demamca," diye çekinerek fışıldadığında ona elbette kızmadım, aksine eğlenceli genç adama ayak uydurdum.

"Bir daha olmasın," diyerek ben de ona takıldım. Hemen ağzı fermuar çekip iki elini de havaya kaldırarak teslim oldu.

Bahar, "Bak, insanları da rahatsız ediyorsun. Sus artık," diye Batuhan'a kızarken kendimi suçlu hissettim. Aslında hiç rahatsız mamıştım. Aksine Batuhan'ın enerjisini çok seviyordum. Tam ar girip rahatsız olmadığımı söyleyecektim ki Batuhan'ın, "Öff! Tamam be! Sustum!" demesiyle bu isteğimden vazgeçip onları yine kenar hâllerine bıraktım.

Yeniden önümdeki süslerle oyalanmaya başladığım sırada Senem elindeki iki balon paketiyle yanıma geldi. "Doktor Bey, beyaz balonların yanına pembe mi yoksa kırmızılar mı?" diyerek elindeki iki balon paketini bana doğru salladığında bir elimi çeneme doğru götürüp gözlerimi kustum. Biraz düşünüyormuş gibi yaptım. Aslında ikisi de olacaktı ama bunun bir kızın doğum günü partisi olduğunu göz önünde bulundurarak, "Tercihimi pembeden yana kullanıyorum," dedim.

"Harika! Son olarak pembe balonları şişiriyoruz o zaman?"

"Aynen öyle," dediğimde Senem hemen yanımdan gitmedi. Pembe balon paketini açarak içinden bir tane alıp yanımda şişirmeye başla-

O sırada gözlerim yine biraz ilerimizde yer alan Bahar, Batuhan ve Emre'ye odaklandığında Batuhan'ın bu kez de onlarla uğraştığı

gördüm. Eline aldığı uzun süs püskülünü Bahar'ın boynuna dolamıştı. Bahar ise rahat durması için resmen yalvarıyordu.

“Epey eğlenceli çocuk,” diyerek başıyla Batuhan'ın bulunduğu tarafı işaret ettiğimde Senem beni hiç de onaylamayan bir edayla başını sağa sola doğru salladı.

“Sorma, çok eğlencelidir o,” dediğinde sesindeki o dalga geçen imayı anlamamak elde değildi.

Aslında mekânı süslemeye geldiğimizden beri gözümden kaçmayan bir detay vardı. Batuhan, Senem'le değil de daha çok Oğuz'la uğraşiyor, onu sinir etmeye çalışıyordu. Bunun nedenini öğrenmek istedim.

“Oğuz'la bir derdi mi var? Sürekli onunla uğraşiyor, pek hoşlanmıyor gibi.” Merakımı dile getirirken hemen yanımda dikilen Senem'in yüzündeki tatlı gülümseme bir anda çekildi. Sanki sorduğum sorudan dolayı canı sıkıldı. Yüzü düştü. Önündeki balonlardan başını kaldırırken boğazını temizledi ve gözlerimin içine tereddütle bakmaya başladı. *Yanlış bir şey mi sormuştum acaba?*

“Bu biraz uzun bir hikâye Devrim amca. Ben sana sonra, baş başa kaldığımız bir anda anlatsam olur mu?” diyerek özellikle rica ettiğimde onu kırmadım. Bana anlatacağı müddetçe onun doğru zamanını elbette beklerdim.

“Tamam, sonra anlat bakalım,” dediğimde başını aşağı yukarı salladı. Aramızdaki küçük gerginliği yok etmek istercesine, “Ama sizinle uğraşmayı bayağı seviyor,” dediğimde benimle birlikte o da kıkırdadı.

“Eşekliğine yapıyor, ne sevmesi?”

Tıpkı Batuhan gibi ben de biraz Senem'le uğraşmak, ona takılmak istedim. Yanına iyice sokulup bir kolumu omzuna atarak onu kendime çektim ve kulağına, “Ama benim yanımda biraz mesafeli davranabilirsiniz sanki,” diye mırıldandım. Ardından da göz kırparak geri çekildim. Fakat o an Senem'in yeşil gözleri far görmüş tavşan gibi kocaman açıldı. Birden, hızlı hızlı, “Ç-Çok mu yakındık? Affedersin, Devrim amca ya. Söz veriyorum, daha dikkatli olacağım,” diye kekeleyerek konuştuğunda bu kez ben kendimi çok kötü hissettim. Amacım sadece Senem'e şaka yapmaktı ama o, bunu epey ciddi algılamıştı. Sanırım, gençler gibi şaka yapmayı ya da dalga geçmeyi pek beceremiyordum.

Gergince yerinde kıpırdanırken omuzlarından tutup onu kendime doğru çevirdim. Güven veren bir ses tonuyla, “Kızım, şaka yapıyorum. Sakin ol,” dedim. Biraz olsun rahatlaması için, “Benim yanımda dilediğin kadar rahat olabilirsin. Asla çekinme. Tamam mı?” diye de

devam ettim. Sonunda biraz olsun rahatlamış olmalıydı ki omuz
düşürerek kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Sen ve
Bir tanesin Devrim amca, bir tane!" diyerek geri çekilirken ben
geldiği ve tedirginliği gittiği için memnundum. Gözlerini kısarak
mızırca bakarken "Ama Esmâ teyze burada olsa aynısını der mi
acaba? O konuda biraz şüpheliyim işte," diye sinsî bir ses tonuyla
nuştuğunda onun da benimle uğraşmak istediğini hemen anladım.

Yanağından küçük bir makas alırken, "Bizde patron Esmâ, be-
sun. O yüzden o konulara hiç girmeyelim bence," dedim. Bana
uydurup başını sallayarak "Bence de," dedi.

Senem yanımdan âdeta seke seke yeniden Oğuz'un yanına gidecekti,
ben de son kez bir eksik var mı diye mekâna göz gezdirdim. Bakış-
ta da şiştikten sonra her şey bitmiş olacaktı. Tam bunun verdiği rahat-
mayla derin bir nefes verip, omuzlarımı düşürürken masanın üzerine
bırakmış olduğum cep telefonum gürültüyle çalmaya ve ortamı ısı-
maya başladı. Bu telefonun sesini bir ara kesinlikle kısmalıydım.

Ekranı gördüğüm isim genişçe gülümsememe sebep oldu. Tele-
fonu hızla elime alıp hemen cevapla tuşuna basarak kulağıma götürdüm.

"Sevda Hanım, fikrinizi değiştirdiniz mi yoksa?" diyerek şakıya
sorduğumda Senem de Sevda Hanım'ın beni aradığını işiterek doğ-
rudan bana bakarak gülümsedi.

"Aaa! Sevda Hanım mı?" diye şen şakrak bir şekilde sorduğum
onu başımı sallayarak onayladım.

Sevda Hanım'ı birkaç gün önce aramış ve tıpkı dans gösterisine
olduğu gibi Nisa'nın doğum gününe gelmesi için davet etmiştik. Ço-
fazla işi olduğunu söyleyerek bizi reddetmişti. Fikrinin değişmiş olar-
ğını varsayarak açmıştım telefonu.

"Devrim Bey, nasılsınız?" diye sordu çatallı çıkan sesiyle. Bunu
telefondan kaynaklı olduğunu düşündüm.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" diyerek onu samimi bir
ses tonuyla yanıtladığımda birkaç saniye boyunca Sevda Hanım'dan
cevap gelmedi. "Sevda Hanım, orada mısınız?" diye endişeyle sordu-
ğumda telefonun diğer tarafından titrek bir nefesin koptuğunu işittim.

"Devrim Bey... Şey... Ben... Ben, pek iyi değilim."

Başta telefondan dolayı sesinin kötü geldiğini düşünmüştüm ama
şimdi böyle ağlamaklı bir ses tonuyla konuştuğu için iyice korkmay-
başlamıştım. Tam ağzımı açıp ona bir sorun olup olmadığını sorma-

üzereydim ki, “Müsait miydiniz? Sizinle çok önemli bir konuyu konuşmam gerekiyor,” diyerek benden önce davrandı.

“Müsaitim tabii ama neler oluyor?”

“Yalnız mısınız?” diye sordu bu kez de. Sesi beni iyice telaşlandırırken gözlerimle etrafa bir göz attım. Çocukların hepsi mekânın son hazırlıklarını tamamlamakla meşguldü. Benim de burada pek bir işim yoktu. Bu yüzden dışarı çıkabilirdim.

Senem’in bulunduğu tarafa bakarak “Kızım, ben bir dışarı çıkıyorum,” diye seslendim. Bana başını onaylarcasına sallayarak, “Tamam, Devrim amca,” dediğinde sandalyelerden birine bırakmış olduğum ceketimi elime alarak hızlı adımlarla mekândan dışarı çıktım. Merdivenleri indim ve sokağın kaldırım kenarında dikilmeye başladım.

“Şimdi hem müsait hem de yalnızım,” diyerek telefonun diğer ucunda yer alan Sevda Hanım’a konuştum. Fakat işittiğim şey bir burun çekme sesi oldu. *Gerçekten ağlıyor muydu?*

“Devrim Bey, ben...” diyerek boğuk bir sesle konuştuğunda bu kez kendimi tutamadım.

“Sevda Hanım, beni korkutuyorsunuz. Ne oluyor? Siz iyi misiniz? Ağlıyor musunuz?” diye sordum ardı ardına sorularımı sıralayarak.

Yine birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Ardından, “Devrim Bey, ben size karşı bir konuda dürüst davranmadım. Çok özür dilerim,” dedi neredeyse fısıltı gibi çıkan sesiyle.

Söylediklerinden dolayı önce arkamı dönüp peşimden birileri geliyor mu diye kontrol ettim. Kimsenin arkamdan gelmediğini görünce, “Anlamadım. Ne demek istiyorsunuz? Hangi konudan bahsediyorsunuz?” diye telaşla konuştum. Şükürler olsun ki Sevda Hanım bu kez duraksamadı. Beni hemen yanıtladı:

“Aylar önce kızları evlat edinmek istediğinizde sizi Nisa hakkında bilgilendirirken kimsesiz olduğunu söylemiştim. Hatırlıyor musunuz?”

Senem’in şartından ve Nisa’nın her şeyi kabullenmesinden sonra gerçekleşenleri elbette hatırlıyordum. Hızlı bir şekilde evraklar hazırlanmaya başlamıştı. O süreçte de Nisa kimsesiz olduğu için hiçbir sorun olmamış ya da aksaklık yaşamamıştık.

“Elbette hatırlıyorum.”

Sevda Hanım, “Devrim Bey, ben bu sabah hiç beklenmedik bir misafiri ağırladım,” dediğinde telefonu tutan elim birden gerginlikten dolayı titremeye başladı, ki benim ellerim hiç titremezdi. *Hatta ameliyatlarda bile titremezdi.*

“Kim demeye korkmalı mıyım?” diye fısıldadığımda bu kuru rudan mekâna dönerek, içeriye bakarak yanıtladım. Sevdâ Hanım Pencere kenarında bulunan Senem’le göz göze geldiğimizde ben caman gülümsedi, el salladı. Ben de ona el salladım.

Sevdâ Hanım, “Lafı dolandırmayacağım,” dediğinde gerginliğim daha da arttı. Gözlerim ise hâlâ mekânın içindeki çocuklardaydı. İlahi tuhan yine Senem ve Oğuz’la uğraşıyordu. Bahar ve Emre ise uzaklaştırmak için çabalıyorlardı. Can ve Gökçe, köşeden onları izleyerek kahkahalara boğuluyorlardı. Fakat ben onları pürdikkat izlemeyen, Sevdâ Hanım asla duymak istemeyeceğim o cümleleri mi duymaya başladı.

“Nisa, hiçbir zaman kimsesiz değildi. Annesi yıllardır yurt dışına yaşıyordu ve bu sabah geri döndü. Beni ziyarete geldi çünkü Nisa evlatlık verildiğini öğrenmiş.”

Anlamadım. Ne?

Duraksadım. Gözlerim hâlâ mekânın üzerindeyken hızlanan nefes alıp verişlerimi kontrol etmeye çalıştım. Hatta daha rahat hava alabilmek için üzerimdeki beyaz gömleğin üstten birkaç düğmesini açtım. Zorunda kaldım. Birkaç dakika boyunca sessizliğimi korudum. Sözleri benim için idrak etmeye çalıştım ama başaramadım. Yer sanki ayaklarımdan altından kayıp giderken telefonu daha sıkı tutmaya başladım.

“Sevdâ Hanım, siz ne dediğinizin farkında mısınız? Benimle konuşmayı geçiyorsunuz? Ne demek *Nisa’nın bir annesi var ve geri dönmedi*? Sesimin sert ve hatta bağırarak çıkmasını kontrol edemedim. Öğrendiğim gerçeğe öfkemi, kırgınlığımı bastıramadım. Sevdâ Hanım böyle bir gerçeği bunca zaman boyunca bizden sakladığına inanamazdım. İnanmak istemiyordum.

“Devrim Bey, ben çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Siz Nisa’yı bu konuda hiç bilgilendirmediğim için çok üzgünüm. En önemlisi de Ayla Hanım’a adresinizi verdiğim için çok üzgünüm.”

Sevdâ Hanım’ın ağzından çıkanlarla ikinci bir şok dalgası daha yaşadım. *O kadının daha kimden, neleri, nasıl öğrendiğini bile bilmeden bir de bizim evimizin adresini mi vermişti? Bu ne cüretti?*

“Bir dakika, bir dakika. Lütfen, yavaş gelin. Siz ne yaptım dediniz?”

“Başka çarem yoktu, Devrim Bey. Çok ama çok üzgünüm.”

“Üzgün müsünüz? Emin misiniz? Çünkü bence bu çok geç kalmış bir üzüntü.” Sevdâ Hanım söylediklerim karşısında sessizliğini korurken, “Kimden öğrenmiş peki?” diyerek burnumdan soludum.

“Bunu size söyleyemem.”

Şimdi aklımı kaçıracaktım. Bu kadın ciddi miydi? Yoksa benimle kafası falan mı buluyordu?

“Sevda Hanım, siz benimle gerçekten dalga mı geçiyorsunuz? Ne demek söyleyemem? Tanımadığım bir kadına evimin adresini veriyorsunuz ama bana, bunu o kadına ileten kişiyi söylemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz? Bu nasıl bir saçmalık?”

“Çok üzgünüm.”

“Umarım gerçekten üzgünsünüzdür, Sevda Hanım,” dedim yüzümü sıvazlayarak. “Nisa’yı bizden alacak mı ya da almaya çalışacak mı?” diye korkuyla sorduğumda yine gürültülü bir nefes bıraktı. Bu zaten cevabın ne olduğunu açıkça belli ediyordu.

“Maalesef, Devrim Bey. Karşımda çok net konuştu. Eğer bugünlerde bir anda karşınıza yabancı, tanımadık bir kadın çıkarsa şaşırmayın diye önceden sizi bildirmek istedim.”

“Allah razı olsun, Sevda Hanım,” diyerek dalga geçer gibi umarsızca konuştum.

Bunu, böyle bir günde, Nisa’nın doğum günü partisini hazırlarken yaşadığıma inanamıyordum. En kötüsü de... Ben kızımı tanıyordum. Bu gerçek karşısında nasıl tepki vereceğini, nasıl yaralar alacağını gözlerimin önüne getirebiliyordum. Eğer ben bunu yapabiliyorsam yıllardır onu tanıyan Sevda Hanım da yapmalı ve unuttuğu gerçekleri hatırlamalıydı.

Sesimin ne kadar berbat ve öfkeli çıktığına aldırmadan, “Nisa’nın nasıl yıkılacağını, nasıl mahvolacağını tahmin edebiliyor musunuz? Peki ya Senem? Nasıl açıklayacağım onlara ben bunu?” diyerek yaşadığım hayal kırıklığıyla aklımdaki soruları dile getirdiğimde telefonun diğer ucundan yine bir burun çekme sesi geldi. *Sevda Hanım ağlıyordu ama bunun kime, nasıl bir faydası dokunacaktı ki?*

“Devrim Bey, ben...”

“Siz üzgünsünüz. Anlıyorum ama inanın bana, benim kadar olamazsınız.”

“Ben, sadece hazırlıklı olmanız açısından size öncesinde haber vermek istedim.”

“Ama çok geç kaldınız, Sevda Hanım, çok geç.”

Aynı cümleleri bir kez daha işitmek istemediğim için Sevda Hanım’ın cevap vermesine ya da başka bir şey demesine fırsat tanımadan telefonu suratına kapattım. Gözlerimin içi acıyla yanarken burun

kemiğimi sıktım, yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalıştım.
retsin! Ne yapacaktım ben?

Tam da o sırada omzuma dokunan bir elle olduğum yerde iri-
sıçradım ve korkuyla arkama dönmek zorunda kaldım.

“Devrim Amca? Ne oldu? İyi misin?”

Senem, karşımda epey endişelenmiş bir şekilde dikiliyordu,
zümdeki ifadeyi tahmin etmek o kadar zor değildi ama şimdilik be-
kendime gelmem gerekiyordu. Yanıma ne zaman geldiğini ya da
şeyler duyup duymadığını bilmiyordum ama ona ya da içerideki
hiçbir şey belli etmeyecektim. En azından şimdilik kimsenin ya da
bir şeyin bu doğum günü partisini mahvetmesine izin vermeyecekti.

“İyiyim kızım, iyiyim. Sevda Hanım’ın gelmeyeceği kesinleşti.
Onu haber etmek istemiş.”

“Emin misin? Çünkü betin benzin atmış bayağı. Bir sorun
var?” diye telaşla sorduğunda gülümsedim. Gülümsemem sahabe,
ama Senem’in bunu anlamamasını diledim. Sorularından anlaşılıyor
üzere Sevda Hanım’la olan konuşmamızı duymamıştı. *Güzel.* Şimdi
bir şekilde onu geçiştirmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Hayır, kızım. Bir sorun yok. Her şey yolunda,” dedim hızlı bir
konuşarak. *Ama aslında çok büyük bir sorun vardı. Çok büyük...* Ben
inanması için bir elimi omzuna dokundurup güven vermek istedim.

Nisa’nın doğum günü öncesinde, üstelik bu kadar şahane hazırlık-
lar yapılmışken Senem’e hiçbir şey söylemek ya da belli etmek isteme-
dim. Çünkü işitecekleri Senem’i de yıkardı. Bu yüzden de, “Hadi, se-
içeri geç. Arkadaşlarının yanına git. Ben, biraz deniz havası alıp gel-
ceğim,” diyerek onu yeniden içeriye göndermek istedim. Önce gözle-
min içine tereddütle, pek de ikna olmamış gibi baktı ama yine de ısrar
etmedi. Üstüme gelmedi. Bundan dolayı memnundum. Omuzlarına
düşürerek, “Tamam,” deyip arkasını döndü ve yeniden mekâna doğru
yürümeye başladı.

Senem’in yanımdan uzaklaşmasıyla ben de gerçekten ona dedi-
ğimi yaparak sahile doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Deniz kenarına
ulaştığımda önce ceketimi üzerime geçirdim. Hava soğuk değildi ama
sanki bir buz kütesinin içinde kalmışım gibi üşümeye başlamıştım.
Hâlâ sıkı sıkıya tuttuğum cep telefonumu yere fırlatıp kırmamak için
ceketimin cebine attım. Ardından sanki koşu yapmışım gibi eğilip
diz kapaklarımı tutarak derin derin nefesler alıp vermeye başladım.

Uçsuz bucaksız denizin dalgalarına bakarken eğildiğim yerde yavaşça doğruldum. Aklımdan o an bir sürü soru geçip gidiyordu.

Allah'ım, ben şimdi ne yapacağım? Bunu Nisa'ya nasıl söylerim? 'Annen geri dönmüş. Seni alacakmış,' nasıl derim?

Nisa'nın nasıl parçalanacağını, mahvolacağını tahmin etmek o kadar da zor değildi. Çünkü Nisa, Senem gibi değildi. Kırılıyordu. Nahif-ti. Ürkekti. Çok çabuk yıkılır, çok çabuk düşerdi. Kolay kolay toparlanıp kendine gelemezdi. Hele Senem gibi soğukkanlı hiç değildi. Gerçi ondan böyle olmasını da bekleyemezdim. Çünkü söz konusu olan kişi dayı, amca, hala, teyze ya da tanıdık başka bir akraba değildi. Söz konusu olan kişi annesiydi. Onu doğuran ama sonra da terk eden kişiydi.

Benim küçük kızım bununla nasıl mücadele edecekti?

Her şeyi geçtim...

Kendimizi bu kadar toparlayabilmişken, Senem ve Nisa sayesinde hayata yeniden dönmeyi başarabilmişken, iki kızımıza da böylesine derinden bağılyken...

Asıl ben bunu Esmâ'ya nasıl söyleyecektim?

2. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Dön Bak Dünyaya*

♪ *Model – Müzik Kutusu*

Mustafa Polat'tan...

Perdenin arasından sızan güneş ışığının yüzünüze çarpmasıyla bir dürtü hissedip sabaha gözlerinizi açarsınız ya hani... Uy-
kunuzu almanın verdiği o yoğun enerjiyle yatağınızda gerinerek yeni
bir güne başlamak için hemen harekete geçmek istersiniz. İşte, öyle bir
sabah değildi benimkisi.

Göz kapaklarım isteksiz bir biçimde aralanırken alarmımın ötme-
diğinden kesinlikle emindim. İçime dolan yersiz sıkıntı uyanmama
sebep olmuştu çünkü günlerdir huzursuzdum. Göğsümde asla geçme-
yen bir ağırlık hissi vardı ama bunun sebebini anlayamıyor, kendime
bile açıklayamıyordum. Çünkü ortada belli başlı bir neden bile yoktu.
Sadece huzursuzdum işte.

Oysa hayatımda huzursuzluğa neden olacak hiçbir şey yoktu. Ak-
sine her şey gayet yolundaydı. Üniversiteyi bir yıl erteledikten hemen
sonra tatilden döner dönmez işe girmiştim. Hem kendi harçlığımı
çıkarmak hem de eve yardım etmek için çalışmaya başlamıştım. Çalı-
ştığım kafe sahil kenarındaydı ve her şey tıkırında gidiyordu. İşimi
ve ortamı kesinlikle seviyordum. O küçük kafede çalışmak bana iyi
geliyordu. Hatta birkaç arkadaş bile edinmiştim ki bu çok daha iyi
hissettiriyordu.

Nisa'yla aramız geçen cumartesi akşamı gerçekleşen doğum günü
partisinde düzelmişti. Garip bir şekilde bunu Demir sağlamıştı. Beni
Nisa'nın doğum gününden birkaç gün önce arayıp, "Aramızda olanları
bir kenara bırakalım. Nisa'nın doğum gününde sevdiği tüm insanlar
yanında olsun istiyorum," diyerek partiye davet etmişti. Ben de elbette
ricasını kırmayarak gitmiştim. On sekizinci yaş gününde Suratsız'ımı
yalnız bırakamazdım. Demir'in, Nisa'ya olan bu derin sevgisine ger-
çekten hayrandım. Üstelik olanlar sadece bunlarla sınırlı da değildi.
Nisa ve Aybüke bile artık daha iyi anlaşıyorlardı. Aybüke, Nisa'ya her
şeyi bildiğini anlattığı için aralarında resmen ateşkes ilan etmişlerdi.

Kavgaya etmiyorlar, aksine birbirleriyle şakalaşacak kadar iyi anlaşılıyorlardı. Hatta ve hatta Senem ve ben bile artık kavgalı değildik. Geçmiş, geçmişte kalmıştı. Her şeyi geride bırakmaya karar vermiştik. İkimiz de farklı hayatlara sahiptik ve ikimizin de farklı ilişkileri söz konusuydu. Yeniden dost olabilmemiz için hiçbir engel ya da sakınca yoktu. *Ama*. Ama yine de bütün bunlara rağmen içimde garip bir huzursuzluk hissi vardı ve o his geçmek bilmiyordu.

Esnememi bastıramayıp gözlerimi iyice açarken bir elimle yatağımın kenarındaki komodine uzanıp üzerini yokladım. Cep telefonumu elimde alıp ekranı aydınlattım. Saat henüz on birdi. Benim bugünkü vardiyam öğleden sonra saat ikide başlıyordu ve alarımın ötmesine daha bir saat vardı.

Uykum iyice kaçtığı için gözlerimi ovuşturarak yatağымda doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladım. Telefonumun aydınlık ekranında görmüş olduğum mesaj huzursuzlukla sarmalanan zihnimi birkaç saniyelikliğini de olsa bana unutturdu. "*Günaydın, canım,*" yazılı mesaja bakarak pişkince sırtıtırken hızla ekran kilidini açıp doğrudan *WhatsApp*'a girdim. Bana sabahın yedisinde mesaj atmıştı. Benden önce uyandığı için bunu okula gittiği her gün yapıyordu ve itiraf etmek gerekirse benim de inanılmaz hoşuma gidiyordu. Yaşanan onca şeyden sonra Aybüke'yle ilişkimizi yoluna koyabildiğimiz için gerçekten memnun ve mutluydum.

Ona hızlıca, "*Günaydın, güzelim,*" yazdım. Mesajı göndermemin üzerinden birkaç saniye geçmedi ki hemen görüp cevap verdi:

"*Yeni mi uyandın?*"

"*Evet, vardiyam bugün öğleden sonra başlıyor ama senin şu anda ders-te olman gerekmiyor mu?*"

"*Dersteyim zaten ama bu sana yazmama engel değil.*"

Verdiği cevap sayesinde yüzümdeki sırtış tüm çehreme yayılırken onunla böylesine güzel giden bir ilişkimiz olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum. Aybüke, hayatımda öyle önemli bir yere sahipti ki onu kaybetmekten gerçekten çok korkuyordum. Özellikle de Mersin dönüşünde olanları hatırlayınca... O zamanlar sonumuzu benim getirdiğimi düşünmüş ve birkaç gün boyunca kendime gelememiştim.

Haftalar öncesinde hem kafa dinlemek hem de birtakım önemli konuları Nisa'ya açıklamak üzere Mersin'e gittiğimizde, Aybüke ne yazık ki Nisa'nın en çekilmez, en tutarsız ve en laf anlamaz tarafıyla karşılaşmak zorunda kaldı ve bu, onu gerçekten çok yıprattı. Ben de

bu yüzden, en azından Nisa'yı biraz olsun anlayabilmesi için yolunda ona bazı gerçekleri anlatmak zorunda kaldım. *İşe de l kardeş olduğumuz gerçeğini söyleyerek başladım.*

Dönüş yolu boyunca geçmişimi, hayatımda olup bitenleri, hanede yaşadıklarımı, Demir'le aramızdaki kan bağıını Aybüke'ye tek anlattım. İştittikleri karşısında hem çok şaşırıldı hem de resme çük dilini yuttu. Yalova'ya dönene dek gıkını bile çıkarmadı, ben hiç konuşmadı. Hatta ondan sonrasında da birkaç gün boyunca a liğini koruyup benden uzak durmayı tercih etti.

Başlarda üzerine gitmek, onu rahatsız etmek istemedim. Önce gerçeği kabullenmesi için ona zaman tanıdım. Onun bana gelme bekledim ama sonrasında Aybüke bana geri döndüğünde hiçbir benim sandığım gibi olmadı. Aybüke benden ayrılmak istediğini kü bütün bu tantananın, Nisa'nın tavrının sonuna kadar haklı olduğunu dile getirdi. Hiç kimse abisi kadar yakın gördüğü arkadaşının, a gilisinin eskiden yatmış olduğu bir kızla birlikte olmasını istemezmiş. Üstelik bu iki genç adam aslında kardeş ise kesinlikle imkânsızmış.

Aybüke'den gerçekten hoşlanıyor, ona değer veriyor ve kaybetme istemiyordum. Bu yüzden de bu kararı aldığı zaman yine onun üzere ne gitmek istememiştim. Aksine kararına saygı duyup kenara çekile taraf ben olmuşum. Onu asla rahatsız etmemiş ya da zorlamamıştım. Benden uzak kalmasını kabullenmeye çalışmıştım. Fakat daha ayrılığımızın üzerinden beş gün geçmeden onu evimin önünde beni bekleyen gördüğümde ayrılığın bize fazlasıyla yettiğine kanaat getirmiştim. O sıkıca kollarını bana doladığında ondan bir daha asla kopmak, ayrılmak istemediğimi anlamıştım. Bu kadar kısa sürede Aybüke resme hayatımdaki en değerli varlık olmuştu.

O gün yine annesiyle atışmıştı ve yine ilk olarak, doğrudan bana gelmişti. Onu asla geri çevirmemişim, çevirememişim. Çünkü onunla birlikte olmayı, bu ilişkiyi sürdürmeyi gerçekten istiyordum ve o da beni istiyordu. Onu seviyordum. O da beni seviyordu. Kalplerimizin birbirimize karşı asla susturamadığı bu gözle görülen gerçekler bizim için fazlasıyla yeterliydi. Aybüke, uzun zamandan sonra yanında kendimi capcanlı ve gerçekten sevdiğimi hissettiğim tek insandı benim için. *Tabii, Suratsız'dan sonra ama onun yeri zaten çok ayrıydı.*

Aybüke kalbimde herkesten farklı ve özel bir yere sahipti. Hayatımda sevdiğim herkesin yeri birbirinden ayrıydı benim için ama Aybüke farklıydı işte. Beni koşulsuz, şartsız severek ikimiz için bambaşka bir dünya oluşturan ve beni de o dünyanın tam ortasına yerleştiren kişiydi. Tıpkı onun da benim dünyamda artık tam ortada yer aldığı gibi.

Onun o güzel yüzüne bakarak belki de defalarca kez öncesinde Demir'le birlikte olmasının benim için sorun olmadığını dile getirmiştim çünkü gerçek buydu. Nisa'ya da zamanında dediğim gibi ben kim senin geçmişini ya da hatalarını deşmiyordum. Üstelik Demir'in hiçbir şeyden, benim varlığımdan, bir abisi olduğundan haberi bile yoktu. *O zaman bu bizim için neden sorun teşkil etsin ki?* Gerçi Demir'in haberi olsa da zaten hiçbir şey değışmezdi. Değışemezdi. Önemli olan kalpte besleyerek büyüttüğümüz duygularımızdı ve Aybüke'yle birbirimize olan duygularımız da zaten aşikârdı. Eğer onun biraz olsun Demir'e karşı duyguları olduğunu hissetseydim asla ona yaklaşmazdım ve bana yaklaşmasına da kesinlikle izin vermezdim. Fakat ilişkimizin en başından beri Aybüke'yle birbirimize karşı çok şeffaf olmuştuk. Yanlışlarımızı da doğrularımızı da önce birbirimizle paylaşmıştık. Zaten bütün bunları yaşarken de aramızdaki çekime asla karşı koyamamıştık. Şimdi bu hâle gelmemizin en önemli sebepleri bunlardı. Birbirimize karşı en başından dürüst oluşumuzdu.

Bütün bu olanları aklıma getirerek kendi kendime gülümserken Aybüke'ye, *"Sen yine de hocaya yakalanma,"* diyerek mesaj attım. Benim yüzümden hocaya yakalanıp azar işitmesini istemiyordum. Ben üniversiteyi ertelemiş olabilirdim ama o artık son sınıftaydı. Çok daha dikkatli ve derslerine ilgili olmalıydı. Onu meşgul etmemeliydim.

Bana göz kırpan bir emoji gönderdikten sonra, *"Merak etme, yakalanmam. Sen de işe geçtiğin zaman haber vermeyi unutma,"* yazdı. Ona başparmağımı ve öpücüklü yüz emojilerini attığımda, o da bana öpücüklü bir emoji ve kırmızı kalp gönderdi. Böylelikle konuşmamız o an için sona erdi.

Telefonumu yeniden komodinin üzerine bıraktıktan sonra yerimde gerindim. Aybüke'yle bu kısacık yazışmamız içimdeki gerginliği ve huzursuzluğu biraz da olsa yatıştırmıştı. Bunun getirdiğı rahatlamayla yatağın içinden çıktım. Boynumu çitlatıp vücudumu esnettim. Madem işe gitmeme daha birkaç saat vardı, öyleyse bunu verimli bir şekilde değerlendirecektim. Önce ılık bir duş alacak, sonra da iyi bir kahvaltı yapacaktım.

Son günlerde yememe, içmeme pek dikkat etmiyordum. Aslında Demir gibi benim de spora başlamam gerekiyordu ama o kadar çok üşeniyordum ki bir de bununla uğraşmak istemiyordum. Üstelik her ne kadar çalışmaya kendimi kaptırılmış ve alışmış olsam da sahilde çalıştığım kafe beni epey yoruyordu. Spora pek zaman ayırabileceğimi zannetmiyordum.

Şimdilik bütün bunları düşünmeyi rafa kaldırarak önce kenar gelmek istedim. Bunun içinde duşa girmeye ihtiyacım vardı. Banyo gitmek üzere odamdan çıkmak için harekete geçtim. Ayağıma evliklerimi giydim. İki büyük adımda kapıya ulaşıp açtım ve koridordan çıktım. Lakin odamın yanında bulunan banyoya hemen giremedim çünkü işittiğim konuşma sesleri bir anda kulaklarımı doldurmaya başladı. Şu ana dek o sesleri duymamam bile mucizeydi.

Sesler salondan geliyordu. Bu yüzden de banyoya girmek yerine ağır adımlarla, geldiğimi belli etmemeye çalışarak salona doğru ilerledim ama içeri hemen girmedim. Bir süre kendimi gizleyerek komşularla koridordan kulak kabarttım.

"Siz nasıl anladınız peki? Benden ziyade, asıl onun kızı olduğunuzu nasıl anladınız?" diye sordu yabancı bir kadın sesi. Ses tonu kibar ama kesinlikle resmi ve mesafeliydi.

Evimizde günün bu erken saatlerinde bir yabancı vardı ama ben kim olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Çünkü Yalova'da bir tanıdığımız da akrabamız yoktu. Bu yüzden de bizim eve gelen giden pek olmazdı.

"Mustafa, buraya getirdiğinde onunla sohbet etme şansını yakaladım. Biraz çekingen ama alışınca da konuşmayı, dinlemeyi seven bir kız. Sonra bir an boşluğuma denk geldi. Doğum gününü sordum. Aslında içeri girdiği ilk anda da anlamıştım ama doğum gününü söylediği an gerçekten emin oldum. Gözlerine uzun uzun, daha derin baktım. Gözleri babamın birebir aynısı, resmen kopyası."

Boğazımda yutkunmamı engelleyen büyük bir düğüm oluşurken bütün vücudum işittiğim bu konuşma sesleriyle kaskatı kesildi. Babamın kimden bahsettiğini ve salonda kiminle konuştuğunu anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

Siktir! Buraya kadar gelmiş olamazdı, değil mi? Ya da nasıl gelmişti? Hangi ara, ne zaman? Evimizi nasıl bulmuştu? Üstelik neden bizim evimizdeydi ki? Neden babamla konuşuyordu? Biz bu konuyu birkaç ay öncesinde bir daha hiç açılmamak üzere kapatmamış mıydık?

"Onu doğum gününde uzaktan gizlice izledim. Üzerinde yıldızlar olan siyah bir elbisenin içindeydi. Işıl ışıl parlıyordu. O kadar güzel bir genç kız olmuş ki... Çok güzeldi, Onur Bey. Kızım çok güzeldi. Çok duruydu. Melek gibiydi."

Bir dakika, bir dakika... Bu kadın bir de Nisa'nın doğum günü partisine mi gelmişti? Bahsettiği kıyafeti Nisa tam da o gün giymişti. Bütün bunlar hangi ara olmuştu?

"Peki ya ona söyleyecek misiniz? Gerçi şu an şehir dışında ama..."

Şehir dışında olan kişi kimdi? Kimden bahsediyorlardı? Aah! Elbette, o adamdan bahsediyorlardı. Demir'le birlikte şehir dışındalardı. İstanbul'dalardı. Bunu bana Nisa doğum gününde söylemişti. Demir ve babası pazartesi İstanbul'a gidecek, demişti.

"Hayır, önce Nisa'yla konuşmalıyım. Önce Nisa'yla yüzleşmeliyim. Eğer babasını öğrenmek istemezse..."

Kahretsin! Gerçekten kahretsin!

Bir gün olsun... Hayatımda sadece bir gün olsun şu tahminlerimde yanılmayı o kadar çok isterdim ki ama lanet olsun, asla yanılmıyordum. O kadının evimizde olmasını geçtim, Nisa'nın doğum gününde bile yanımızda olduğuna inanamıyordum.

Sinirden sıktığım yumruğumu duvara geçirmemek için kendimi zor tutarken gelen konuşma seslerine daha fazla kulak kabartmak yerine artık bu malum sohbele dâhil olmaya karar verdim. Kendimi daha fazla gizlemedim. Hızlı adımlarla ilerledim ve bir anda kendimi salonun ortasında, o kadının tam karşısında buldum. Üzerimde eşofman altı ve sporcu atleti olması umurumda bile değildi.

"Hayır, Nisa'yla falan yüzleşmeyeceksin!" diye bağırdım doğrudan kadının gözlerinin içine bakıp, işaret parmağımı onun yüzüne doğru savurarak. Biraz saygısız ve üslupsuz bir şekilde giriş yaptığımın farkındaydım ama şu an öfkem bu kadar tazeyken daha sakın bir girişi ben de kendimden beklemezdim açıkçası.

Kadın yaşadığı şoktan ve güre bağırıışından afallamasından dolayı olsa gerek, önce birkaç dakika boyunca tepkisiz kaldı. Sessizliğini korudu. Sonra oturduğu koltuktan yavaşça ayaklandı. Gözlerimin içine şaşkınlık ve biraz da zoraki bir gülümsemeyle baktı. Tamam, evimize gelen bir misafire kabalık etmek pek benlik bir şey değildi ama bu kadının kim olduğunu ve neden burada olduğunu tahmin edebildiğim için tavrım karşısında pek de şaşırılmamalıydı.

Karşımda sessizliğini koruyarak dikilmeye başladığında onu yakından inceledim. Onun vesikalık fotoğrafını babamın eski dosyalarının birinin arasında gördüğümde yirmili yaşlarının ortasındaydı ama şimdi kesinlikle orta yaşlarını geçmiş olduğunu düşünüyordum. Kırk yaşlarında falan vardı. Saçında belirgin beyaz teller de yer alıyordu. Yüzü tıpkı o eski fotoğraftaki gibi yuvarlıktı. Yanakları Nisa'nınki gibi tombuldu. Alnında ve göz çevresinde yeni oluşmaya başladığını düşündüğüm kırışıklıklar vardı. Koyu kahverengi, dalgalı saçları omuzlarının

biraz altında bitiyordu. Üzerinde kumaş, siyah pantolon ve hâki yeşil salaş bir gömlek vardı. Fakat onunla ilgili aklımda kalan ve şimdi ca kanlı bir şekilde görmemle daha da netleşen en önemli detay keskin gözleriydi. *Gözleri, Nisa'nın gözlerine hiç benzemiyordu. Yeşildi.*

Birkaç adım daha attıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. elini havaya kaldırarak bana doğru uzatıp, "Sen Mustafa olmalısın dedi samimi bir ses tonuyla ama bana hiç samimi gelmedi. Uzandı eline de kibirle bakıp asla tutma zahmetinde bulunmadım.

"Evet, ben Mustafa'yım," dedim öfkeyle. Babam gözlerimin içi uyarırcasına baksa da onu asla umursamadım. Şu an umursayacağı son kişi bile değildi.

"Sen de Nisa'nın hayatının içine edecek olan o malum anne kişi olmalısın."

Pekâlâ, kabul. Annesini kaybetmiş biri olarak bu kadar insafsız ol mamalıydım ama bu kadın bence bunu hak ediyordu.

"Ama bil bakalım, hesaba katmadığın ne oldu?" Dalga geçen bi ifadeyle konuşmayı sürdürürken karşımdaki kadın kaşlarını çatarak sessizliğini korudu. Muhtemelen dediklerimden hiçbir anlam çıkarmıyordu. Daha açıklayıcı olmaya karar verdim. Doğrudan kendimi işaret ederek, "Tabii ki de ben. Ben, bunu yapmana asla izin veremeyeceğim. Şimdi, hemen evimizden çekip gidiyorsun ve yaşadığın yere geri dönüyorsun," dedim gözlerimi asla onun yeşil gözlerinden çekmeden ve kendimden epey emin bir ifadeyle.

Sert çıkan ses tonumu dizginlemedim ya da düzeltme gereğinde bulunmadım. Hatta uzanıp kadının kolunu tutmak ve onu evimizden bizzat kendim çıkarmak istedim ama babam elbette buna izin vermedi. Oturduğu tekli koltuktan hışımla ayağa kalkarak kadınla aramıza girdi, beni omzumdan geriye doğru iterek kadından hemen uzaklaştırdı.

"Mustafa, biraz sakin ol! Saygısızlık yapma. Karşındakinin bir kadın olduğunu unutma. Her şeyden öte Ayla Hanım, Nisa'nın..."

"Devam etme. Biliyorum zaten kim olduğunu," diye bağırıp babamın devam etmesini engelleyerek onu susturdum. Hararetle, öfkeyle konuşmaya devam ettim:

"Şaka mısınız siz ya? Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" Sorularımı sıralarken babam hâlâ bana ters ters bakıyordu. Kusura bakmasın ama bunu yapması gereken kişi aslında bendim.

Babamın, Ayla Hanım'la ortamımızda olmasına aldırmadan, "Ne işiniz var sizin burada? Niye geldiniz? Öğrendiğim kadarıyla yurt

dışındaki hayatınız gayet iyiymiş,” diyerek öfke ve biraz da alayla konuşmayı sürdürdüm ama aslında çok ciddiydim. Bu yüzden de en çok bilmek istediğim soruları dile getirdim.

Ayla Hanım, “Kızımı,” diyerek söze girmişti ki öfkem çığ gibi büyümeye devam etti.

Gözlerimi kocaman açıp işaret parmağımı tekrar onun çehresine doğru savurarak, “Sakın,” dedim gür bir sesle. “Sakın o kelimeyi söylemeye cüret bile etmeyin,” diye devam ettim sesimdeki sert tınıyı koruyarak.

Bana elbette aldırmadı. Aksine başını dik tutup, “Kızımı almaya geldim,” dedi tok ve kendinden bayağı emin bir sesle.

“On sekiz yıl sonra mı?” diye sordum yüzüme dalga geçer gibi bir ifade takınarak. Ayla Hanım cevap verme tenezzülünde bulunmadığı için onu sorgulamaya devam ettim: “Sebepten? Şu an çok güzel bir ailesi, mutlu bir yuvası var. *Gideyim de kızın hayatının içine edeyim mi dediniz?*”

Babam yine araya girme zahmetinde bulunup, “Mustafa! Haddini aşma!” diyerek hiddetle bağırdı. Onu yine hiç umursamadım. Takındığı şu tavırdan sonra kesinlikle umursanmayı hak etmiyordu. Sert bakışlarımla bu kez babama doğru döndüğümde ağızımdan çıkacaklara hâkim olamayacağımı ikimiz de çok iyi biliyorduk.

“Ne Mustafa, ne? Nisa şu an çok mutlu. Her şeyden, herkesten daha mutlu, huzurlu. Bunu gerçekten mahvetmek mi istiyorsunuz?”

Kurduğum cümleler dilimde katran gibi acı bir tat bırakıyordu. Yalvarırcasına attığım bakışlar babam ve Ayla Hanım arasında gidip gelirken içimde kabaran öfkenin anbean arttığını hissettim. *Bir anne nasıl olur da evladının acı çekmesini, mutluluğuna gölge düşürmeyi isterdi? Bu nasıl bir kötülüktü böyle?*

Ayla Hanım, aramızda oluşan derin sessizliği bozarak, “Ben sadece kızımı istiyorum,” diye mırıldandı gözlerini, gözlerimden kaçırmadan.

Kurduğu cümleye karşılık yine alayla güldüm. *Kızımı istiyorum-muş... Düzeltiyorum, kötülük falan değil, tam olarak pişkinlikti bu yaptığı. Bu kadın kendine epey güveniyordu. Pekâlâ... Öyleyse görmezden geldiği gerçekleri söyleyerek o güveni kırmaktan kaçınmayacaktım.*

“Siz sadece kızınızı istiyorsunuz, öyle mi?” diye sorduğumda sakinliğini koruyarak başını beni onaylarcasına salladı. Yine güldüm ama susmadım, susmayacaktım. “Hayır, Ayla Hanım. Siz kızınızı istemiyorsunuz. Kızınızı istemek için önce onu, onun sevgisini hak etmeniz gerekir. Ama siz ne istiyorsunuz, biliyor musunuz?” Şimdi

söyleyeceklerim karşısında babamın ne kadar öfkeleneyeceğini Ayla Hanım'ın ne kadar üzüleceğini hesaba katmadım. Harika almadım.

“Siz, kızınızın hayatına onun yetimhane koridorlarını dökülen çığılıklarını, gözyaşlarını dindirebilen harika insanlar girmişken yeniden o yetimhaneye göndermek, oraya hapsedmek istiyorsanız anlamadıysanız özellikle tırnak açıp belirteyim. Buradaki yer de bizzat siz oluyorsunuz. Eğer bunu istemeseydiniz bunca yıldan beri, tam da her şey yoluna girmişken, tam da Nisa çok mutlu bir kadın içindeyken bunu duyduğunuz anda kalkıp gelmezsiniz.”

Söylediğim her cümle, vurguladığım her kelime gerçeklerdeki gibi retti. Ayla Hanım da bunun farkındaydı. Söylediklerimin canım kadar çok yaktığını dolan gözlerinden anlayabiliyordum. *Ama, ne kadar mıydı? Asla değildi. Karşımda ağlaması hiçbir şeyi ya da beni mişte Nisa'yı bırakıp gitmiş olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Tamam, Nisa hayatını tam anlamıyla düzene oturtmaya başlamışken bir şey gelip bunu mahvedemezdi. Böyle bir haksızlığı kızına reva göremezdim.*

“Mustafa, seni fazlasıyla aşan cümleler kuruyorsun. Artık keskiyi ni,” dediğinde babam, dudaklarımdan sadece bir, “*Hış!*” sesi duyuldu.

Ayla Hanım, burnunu çekip başını dik tutmaya çalışarak yeni bana gözlerini diktiğinde kendini savunacağını hemen anladım ve bunu yaparak sadece boşuna vakit kaybederdi. Onun hiçbir sözünü dinlemeyi düşünmüyordum. Samimiyetine ya da söyleyeceklerini inanmıyordum.

“Bak, delikanlı,” diyerek babamın yanından geçerek doğrudan keşime geçti. Aramızdaki mesafeyi yine kapatıp bir elini uzatarak konuşma dokundu.

“Beni tanı mıyorsun,” dedi. Bu doğruduydu. Onu tam olarak tanımadığımı söyleyemezdim. “Neler yaşadığımı, hangi zorluklardan geçtiğimi bilmiyorsun.” Tamam, bu da doğruduydu ama ben bununla zaten ilgilenmiyordum. Benim ilgilendiğim tek şey Nisa'nın mutluluğuydu, bu kadın onun hayatına dâhil olduğu anda hiçbir şey eskisi gibi kalıyormayacaktı. *Nisa'nın mutluluğu da öyle.*

“Bu yüzden bence önce bir büyüğünü dinlemelisin, sonra istersen ön yargılarına devam edebilirsin,” dediğinde kendimi bir adım geri çekerek kolumu, elinden kurtardım. İfademi sabit tuttum. Zaten ilkel lafa kolay kolay yumuşayan biri de değildim. *Karşımda çok sevdiğim insanlar olmadığı sürece...*

“Sizi dinlemek istemiyorum,” diyerek peşin hükümlü konuştuğumda Ayla Hanım’ın suratı düştü ama aldırış etmedim.

“Ve bilmenizi isterim ki asla ön yargılı bir insan değilimdir. Sadece sevdiklerime çok düşkünüm. Korumacıyım. O yüzden sizden şu an tek isteğim önce burayı, sonra da daha öncesinde hiç girmeyi akıl edemediğiniz Nisa’nın hayatını derhâl terk etmeniz.”

Ayla Hanım, karşımda sessiz kalırken babam yine, “Mustafa!” diye bağırarak güleledi ama aldırış etmedim. Aksine artık evimizden gitmesi için Ayla Hanım’a salonun kapı tarafını başımla işaret ettim. Sergilediğim bu saygısızca tavırdan asla utanmıyordum. O kadını burada, evimde daha fazla görmek istemiyordum. Ona karşı tuhaf bir kin doluydum.

Ayla Hanım, yanımdan hızla geçerek salondan koridora çıkarken sonunda evimizden gideceğini anladım. Babam da onun peşinden giderken bana doğru dönüp, “Seninle birazdan hesaplaşacağız, Mustafa Bey,” diyerek kükredi ama omuz silkip ona aldırmadım. Bunca zamandan sonra beni böyle küçük tehditlerle korkutamazdı. *Sonuçta hâlâ birbirimize alışma sürecindeydik, değil mi?*

Duş almak için çıktığım odamdan olay nerelere gelmişti. *Şimdi bu kafayla nasıl duş alabilecektim ki ben?* Yine de yüzümü yıkayıp kendime gelebilmek adına ben de salondan çıkıp banyoya gitmek istedim. Ayla Hanım’ın koridordan gelen seslerini işitemle bu isteğimden yine vazgeçtim.

“Mustafa epey rahatsız oldu. En iyisi biz sizinle başka bir yerde buluşup konuşalım.”

Bu kadın laftan anlamıyor muydu? Daha ne buluşmasından ve konuşmasından bahsediyordu? Öfkeden deliye dönmek üzereydim artık. Sinirle burun kemiğimi sıkarken ben de koridora çıktım.

“Evet, sizden çok rahatsız oldum ve hayır, babamla başka hiçbir yerde buluşmayacaksınız, konuşmayacaksınız. Mümkünse yaşadığınız yere hemen geri dönün. Nisa’nın size ihtiyacı falan yok,” diyerek sonunda iyice patladım.

Babam söylediğim hiçbir kelimeyi umursamadığını açıkça belli edip, “Sonra görüşürüz, Ayla Hanım,” diyerek kadını yolcu etti ve kapıyı kapattı. Kapıyı kapatır kapatmaz hışımla bana döndü. Sıktığı yumruğunu koridordaki vestiyere indirirken, “Sen ne yaptığını zannediyorsun?” diye bağırdı. *Çok güzel. Şimdi de suçlu ben mi olmuştum yani? Harika(!).*

"Asıl sen ne yaptığını zannediyorsun? Baba, sen beni de misin?"

Ben de en az onun kadar sert bağırırken evi inlettigimizin bütün apartmanı rahatsız ettiğimizin elbette farkındaydım. O ki bu durum ikimizin de pek umurunda değildi. Babam yavaş yavaş hızla geçerek salona girdi. Peşinden gittim. Elbette kolay kolay beni bırakmayacaktım. Yüz yıkamayı falan geçmiştım artık. Önce bana bütün bu olanların hesabını vermek zorundaydı.

Salondaki yerine, tekli koltuğuna tekrar otururken, "Evime gelen misafire böyle mi davranıyorsun sen?" diyerek sertçe sordu. Güldüm.

"Misafir mi? O misafir falan değil. O sadece davetsiz, istenmeyen biri." dedim oldukça ciddi bir tavırla.

"Asıl sen bana şunların cevabını ver. O kadının burada ne işi var. Ne zaman gelmiş? Niye gelmiş? Ya ben senin Suat Gürsoy'la çalışabile istemezken bir de bu kadınla mı uğraşacağız biz?"

Sorularımı ama en çok da isyanlarımı peş peşe sıralarken bak dayanamamış olmalı ki oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Mustafa, yavaş gel!" diyerek yine bağırdı. Altta kalmadım, ben ona bağırmaya devam ettim çünkü biz ancak bu şekilde birbirine iletişim kurabiliyorduk.

"Baba, sen de cevap ver o zaman!"

Duraklayıp, omuzlarını düşürerek kendini yeniden koltuğun üzerine bıraktı. Bu kez yüzünde bir bitkinlik ama daha çok da yorgunluk vardı.

"Cuma günü gelmiş," dedi sonunda beni yanıtlamaya başlayarak "Nisa ve Demir İstanbul'dayken yani," diye devam ettiğinde bunu zaten anlamıştım. Anlamadığım başka konular vardı.

"Doğum gününden bahsediyordu. Kadın ne kadar süredir bizim evimizdeydi, bilmiyorum ama ben konuşmanızın o kısmına denk geldim."

"Yarım saat önce geldi. Sen uyanıp böyle delirme diye zile basmasını söyledim. Ondan geldiğini duymamışsındır. Ayrıca diğer sonuna gelince de Sevda Hanım'dan Nisa'nın yaşadığı yerin adresini almış" diyerek beni eksik bir şekilde yanıtladı. Babam şifreli konuşuyordu. Söylediklerini anlayabilmem için ekstra bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordum.

"Nisa'yla tanışmadı mı yani? Gerçi öyle bir şey yaşanmış olsaydı Nisa doğum gününde öyle şen şakrak olmazdı."

“Hayır, kızın karşısına henüz çıkmamış. Bir müddet gizlice takip etmiş.” *Çıkmasın da zaten*, diye içimden geçirirken babama merak ettiğim başka bir soruyu daha sordum:

“Doğum günü partisinin gerçekleştiği yere de öyle gizlice geldi yani?”

“Aynen öyle.”

“Peki, senin yanına neden geldi, baba?”

“Çünkü burada tanıdığı tek kişi benim, Mustafa,” diyerek iyice bıkmış bir şekilde tane tane konuştu. Ayakta duracak gücü kendimde bulamadığım için ben de karşısında bulunan çift kişilik kadife koltuğa oturdum.

“Tanıdığı tek kişinin sen olması beni hiç ilgilendirmez. O kadın bizden de Nisa’dan da uzak duracak,” diyerek keskin bir dille konuştuğumda babam hiç oralı olmadı. Söylediklerimin onun için hiçbir önemi, değeri yokmuş gibi davranmaya, bana karşı çıkmaya devam etti.

“Mustafa, kabul et ya da etme, gerçekler bir şekilde açığa çıkacak zaten.”

“Yok, sen gerçekten kafayı yedireceksin, aklımı kaçtıracaksın bana.”

“Bırak, Ayla Hanım ne yapmak istiyorsa yapsın. Asıl bizi ilgilendirmeyen konu bu.”

O an babamın ses tonunda, gözlerindeki bakışlarda bir boş vermişlik, bir umursamazlık ifadesi gördüm. Sanki gerçekten Ayla Hanım’ın herkesin hayatının içine etmesini istiyor gibiydi ve benim bunun asıl sebebini anlamam sadece birkaç saniye sürdü. Babamın derdi ne Nisa’ydı ne de Ayla Hanım’dı. Babamın tek derdi Suat Gürsoy’du. Ona olan öfkesiydi. Hiç geçmeyen kırgınlığıydı.

Büyük bir aydınlanma yaşayarak, “Ben anladım seni ya,” diye mırıldandım.

“Ne anladın yine?” diye söylendi.

“Senin asıl derdin Suat Gürsoy, değil mi? O yüzden Ayla Hanım’a mâni olmuyorsun.” Lafı dolandırmadan gayet açık konuştuğumda babam tedirginleşti, bakışlarını kaçırdı ve hatta oturduğu koltukta kıpırdanmaya başladı.

“Ne alakası var şimdi bunun?”

Babam, onu tam da orta noktadan vurduğumun net bir şekilde farkındaydı ve bu yüzden hemen kendini savunmaya geçecekti ama ben bunu engelleyecektim. Tam ağzını açmak üzereydi ki, “Temmuz ayının başında konuştuklarımızı bu kadar çabuk unutmuş olamazsın,” dedim imalı bir ses tonuyla. Söylediklerim karşısında babam bu kez

tam anlamıyla sessizliğe gömüldü. Hiçbir şey demedi. Oylu-
ğu koltukta iki büküm oldu. Bu da haklı olduğumun kanı-
gerçekten hiç şaşırtmıyordu. Babama bakıyordum ama karımın
bir hayal kırıklığı tablosundan başka bir şey görmüyordum.

Kahvaltı yapmayı falan bir kenara atmıştım artık. Şu an so-
nuk bir duş almak, ardından da bu evden çıkıp hemen gitmek
fazla bu sessizliğe tahammül edecek sabrım yoktu. Bu yüzden
duşum yerden hızla ayağa kalktım ama salondan çıkmadan
çaresizce babama doğru konuşmaktan da kendimi alamadım.

“Sen, sırf Suat Gürsoy’a olan kırgınlığın ve hatta kinin için
Hanım’a engel olmak istemiyorsun ama ortaya çıkacak olan
sadece tek bir kişiyi yaralamayacak. Birçok kişiyi yaralayacak
kişiye zarar verecek. Nisa’ya, Demir’e, Senem’e, Devrim’i
Herkesi zarar verecek, baba. Ayla Hanım, hayatımızın resmen
geçecek. Anlamıyor musun?”

Son bir umutla babama baktığımda başını yere eğdi. Göz-
benden kaçırıldı. Parkenin üzerindeki desenli halıya gözlerini
ona daha cazip görmüş olmalıydı. Bakışlarını, yüzünün aldığı
deyi bile göremiyordum. Babam yine beni şaşırtmıyordu. Bana
kırıklığından başka hiçbir şey vermiyordu. Bunun gerçekliğine
daha acımasızca vararak arkama bakma gereğinde bulunmadan
dan çıktım ve hızla banyoya doğru ilerledim. Bir an önce duş
evden gitmek istiyordum.

Banyoya girerek kapıyı da sertçe arkamdan çarpıp kilitledim.
Kabindeki kıyafetlerden kurtulup kendimi duş kabininin içine attım.
Suyu açtım. Ilık su vücudumdan akıp giderken yetimhaneden
geçirdiğim bu sekiz ayı aklıma getirdim. *Babamla tanıştığım ve
birbirimize alışma sürecinde olduğumuz o koca sekiz ayı...*

Sekiz ay önce babamı bulduğumda beni kabullenmesi için çok
sarf etmişim. Hayatımdaki en önemli iki insan da benden uzakla-
şan, yetimhaneden ayrılırken kendime tutunacak bir dal aramıştım.
Dalın da yalnızca babam olmasını istemişim. Başlarda kendini hâlâ
parlayamadığı için beni yanında, yakınında hiç istememişti ama son
bir şekilde hayatına dâhil etmişti.

Temmuz ayına dek babamla hayatımızı yoluna koymaya ve bir-
birimize alışmaya çalışmıştık ama o gün, Nisa’nın annesini arayıp
gerçekleri söylediği gün her şey tepetaklak olmuştu. Ona karşı büyük
tüğüm güven ağacım öğrendiğim gerçeklerin fırtınasıyla resmen sarı-
mış, yerle bir olup devrilmişti.

Temmuz ayında babam, Ayla Hanım'ı arayıp da her şeyi öttüğünde öğrendiğim şey sadece Nisa'nın gerçek ailesi olmamıştı. Aynı zamanda hayatımla ilgili bazı yalan dolanların da aslını öğrenmiş, bir nevi öğrenmek zorunda kalmıştım. Çünkü babama neden Ayla Hanım'ı arayıp her şeyi anlattığını sorduğumda bana söyledikleri pek de hoş karşılayacağım şeyler değildi.

İlk tanıştığımız zamanlar babam bana hapishane sürecinin detaylarını pek anlatmamıştı. Aksine konu ne zaman açılrsa hemen kapatmaya bakmıştı. Söyledikleri hep geçiştirici cümleler olmuştu ama o gün bütün gerçekleri dökülmek zorunda kalmıştı çünkü her şey zaten babamın hapishaneye girmesiyle başlamıştı.

Babamın aylardır benden sakladığı en büyük sır aslında hapishaneden erken vakitte çıkmamasıydı. Yediği hüküm de birkaç ay ya da birkaç yıl değildi. Babam ne yazık ki iki kez hapishaneye girmiş ve tam olarak hayatının on beş yılını da orada geçirmişti. Sırf üzülmemeyim diye de bu gerçeği benden saklamıştı. *Ta ki Ayla Hanım'ı aradığı o güne dek...*

Babamın, Demir'in doğduğu zamanlarda hapishaneye girmesi her şeyi fazlasıyla değiştirmişti. O gün babamdan öğrendiklerime göre normal şartlarda hükmü on yıldır ama Suat Gürsoy'un yardımıyla bu hüküm sadece üç yıl azaltılmış ve yedi yıla düşürülmüştü. *Aman, ne çok azalmış!*

Yedi yılın ardından babamın bir şekilde suçsuz olduğu açığa çıkmıştı. Af kararıyla salıverilmiş ve *iade-i itibar*¹ kararıyla da mesleğine kaldığı yerden devam etmişti. O süreçte yine ilk kapısını çaldığı kişi elbette Suat Gürsoy olmuştu. Suat Gürsoy da babamı geri çevirmemiş ve yeniden birlikte çalışmaya başlamışlardı ama bu da sadece dört yıl sürmüştü. Çünkü babamın hapishaneye düşmesine sebep olan adamlar onun çıktığını ve hayatına kaldığı yerden devam ettiğini öğrenince daha da pisleşmek istemişti. Maalesef, o süreçte babamın peşini hiç bırakmamışlardı. Aksine işleri biraz daha kızıştırmışlar ve hırslarını alamayıp babamı bularak onun üzerine yeniden hiç işlemediği suçları atmışlardı. Böylelikle de babamı yeniden hapishaneye tıktırmışlardı. Yani bütün bunların sonucunda babam yeniden hapishaneye girdiğinde ben on iki, Demir ise on bir yaşındaydı. Bundan tam yedi yıl öncesiydi.

¹Kaybedilen itibarı yeniden kazanma anlamına gelir.

O dönemler babam tekrar hapishaneye girmeden Gürsoy'un şirket avukatlığını yapıyordu. O süreçte de kendini kurtaracağını düşünerek Suat Gürsoy'a güvenmişti. Ona inanmıştı çünkü yıllar önce yaptıkları anlaşmadan dolayı Gürsoy, babamın deyimiyle buna resmen mecburdu ama bu kez büyük bir hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Suat Gürsoy bu kez babamın yanında olmayı reddetmişti. Yollarını esirgeyerek, "*Ne hâlin varsa gör. Ben artık yokum,*" deyip yollarını komple ayırmıştı. Babamın hükmü boş yere arttıka şey yapmayıp öylece kenara çekilmişti.

Bütün bu gerçekleri babamın Ayla Hanım'ı aradığı o gün miştim. Babamın hiç dinmeyen öfkesi de tam olarak buradan du. Her şeyin bir bedeli olduğunu düşünüyordu. O yeteri kadar ödemişti ve sıranın artık Suat Gürsoy'a geldiğini söylemişti. Bu yüzden Ayla Hanım'ı aramıştı.

Babamın yaşadıkları elbette kolay atılacak şeyler değildi, kendini toparlayabilmesi de epey zor olmuştu. Annemin ölümünü kabullenememişti. Başkalarının ona sunduğu tercihler karşısında vunsuz kalmıştı. Dost kazığı yemişti. Yıllardır boş yere hapis yatmıştı. Çıkmıştı ama sonra yeniden girmişti. Bu zorlu süreçlerinden ayrı düşmüştü. Tüm ailesinden olmuştu. Yanında kimse mamıştı. Dedem, babaannem, amcam, dayım... Hayatımızda hiç kimse yoktu. Sadece ikimiz vardık. *Hâlâ birbirine alışmaya çalışıyor o baba-oğul.*

Babam geçen yıl kasım ayında hapishaneden çıkmıştı. Fakat bu kez hapishaneye girip çıkmasıyla ne yazık ki mesleğinden men edilmişti. Başlarda mesleğini yeniden eline alabilmek için çok uğraşmış ama başarılı olamamıştı. Onca seneden sonra hayatını toparlayıp, de o hayata sürpriz bir şekilde dâhil olunca sırf mesleğine yeniden ulaşabilme umuduyla bir kez daha istemeyerek de olsa Suat Gürsoy'la irtibata geçmişti.

Başlarda, bahar aylarında babamın Suat Gürsoy'la yeniden çalışmasını istemesine sesimi çıkarmamıştım. Çünkü o zamanlar benden saklanan gerçekleri ve bir nevi babamın asıl amacını, derdini bilmiyordum. Hatta Demir'in kardeşim olduğunu öğrendikten sonra bu duruma müdahale bile olmuştum. İlk kez onların evine gidip, ilk kez kardeşimle karşı karşıya geldiğimizde çok tuhaf bir hisse kapılmıştım. Sırf Demir'e daha yakın olabilmek için babamla Suat Gürsoy'un çalışabilme ihtimallerini çok sevinmiştim ama her şey gerçekleri öğrenene kadardı işte.

İnsanlar, daima çıkarları uğruna başkalarıyla olan ilişkilerini sağlam tutardı ya da sağlam tutmaya çalışırdı. Onca zamandan sonra Suat Gürsoy'un babamı reddetmemesinin, yanında tutmak ve onunla çalışmak istemesinin tek sebebi de yine sadece kendi çıkarlarıydı. Babam ile beni avucunda tutmak ve Demir'e hiçbir şey söylemeyecek olmamızdan emin olmak istemişti. Bu yüzden babamı geri çevirmemişti. Bilmediği asıl şey şuydu: Biz zaten bunu yapmazdık. Demir'e asla zarar vermezdik. Onun hayatını, geleceğini etkileyecek tek bir davranışta bile bulunmazdık.

Ve Meltem Gürsoy...

Asıl kilit nokta kesinlikle oydu.

Bütün bunları isteyen de, yapılmasına neden olan da ondan başkası değildi.

O kadına asla ama asla ısınamıyordum ve hiçbir zaman da ısınamayacaktım. Bunun sebebi annemi doğumda kurtaramaması değildi. Sonuçta o zamanki çabaları yetmemiş olabilirdi. Fakat Demir'i, kardeşimi bizden koparması, evlatlık olduğunu bilmesine rağmen ona gerçek ailesinden hiç bahsetmemesi, aslında Suat Gürsoy'un önüne geçip onu sürekli babamdan uzak tutmaya çalışan kişinin de bizzat o olması... İşte, bütün bunlar kesinlikle affedilemezdi. Üstelik beni kardeşimden ayrı düşürüp, yetimhaneye bırakılmama sebep olan kişinin de yine Meltem Gürsoy olduğunu öğrendikten sonra hiç ama hiç affedilemezdi.

Bütün bu gerçekleri öğrenince babamın değil Suat Gürsoy'la çalışmasını, yan yana gelmesini dahi istememiştim. Zaten yaptığımız araştırmalar sonucu babamın bu saatten sonra yeniden avukatlığa dönebilmesi için önce sınava girmesi sonra da diploma alması gerekiyordu. Bu da bizim için sadece zaman kaybıydı.

Temmuz ayında öğrendiğim bu gerçeklerden sonra bir daha evimizin içinde Suat Gürsoy adının geçmesini bile istemedim. Bu yüzden önce babamın o adamla irtibatını koparmasını ve arayıp onunla çalışmayacağını söylemesini istedim. Babam, şükürler olsun ki o zaman beni reddetmedi. Dediklerimi harfi harfine yerine getirdi. Suat Gürsoy'u aradı, bütün yardımları için teşekkür etti ve bir daha onunla görüşmek istemediğini belirtti. Ardından onunla birlikte iş bakmaya başladık çünkü bir şekilde evin geçimini sağlamak zorundaydık. *Öncesinde babam nasıl yaşıyordu? Bu durumla nasıl baş ediyordu?* Bilmiyordum ama artık ben vardım, biz vardık ve birlikte hareket etmeliydik.

Babam artık avukatlık yapmıyordu. Ağustos başından itibaren hukuk barosunda sekreter olarak çalışıyordu. Evrak işlerine Kazandığı gelir de ikimize ve eve gayet yetiyordu. Fakat bütün yaşamırken ikimiz de bir şeyi gözden kaçırmıyorduk. Ne kadar da, ne kadar birbirimizi dinlemeye çalışsak da aramızdaki baba-oğul ilişkisi bir türlü yoluna girmiyordu. Düzelmeyordu için ne zaman ümitlenmeye başlasam hep tam tersiyle karşılaşıp dece hüsrana uğruyordum. *Tipki bugün olduğu gibi...*

Annemin ölümünden sonra her şeyi ikimiz için yaptığını yordum ama ben ortada bir çaba göremiyordum. *Madem öyleydi, hapisneden ilk çıktığı zaman bana değil de Suat Gürsoya koym. Neden onunla geçirdiği o dört yıl boyunca beni bir kez olsun arama.* Babamda daha çok mecburiyetten doğan sorumluluk hissi vardı. ta öfke, hırs, intikam duygusu bile vardı ama kesinlikle bizim için gayret yoktu.

Yetimhane hayatım boyunca ben bilmeden de olsa bütün mallarımı, ihtiyaçlarımı Suat Gürsoy karşıladığı için babam ona hâlâ minnettardı ama artık kırgınlığı ve nefreti daha baskın çıkıyordu. de olsa Suat Gürsoy onun evladını elinden almış ve yetmemiş, baba yarı yolda bırakmıştı. Bu da babamın kolayca affedebileceği bir şey değildi. İşte, tam da bu yüzden onca seneden sonra öfkelerini, hırsları böyle çıkarmak istiyordu. *Nisa'nın Suat Gürsoy'un bu kadar yakını olmasını fırsata çevirerek...*

Kapattığım gözlerimi açarak, başımı yasladığım soğuk fayansı çektim. Bedenim suyun altında iyice buruşurken artık banyodan çıkmam gerektiğini anladım. Suyu kapattım, dolaplardan temiz bir havlu kapıp üzerime geçirdim. Banyo aynasının buharlaşmış görüntüsünü aldırmadan kendimi önce koridora, ardından da odama attım. Giyim dolabımdan bugün için giyeceğim kıyafetleri çıkarıp hızla üzerime geçirdim. Beyaz, polo yaka bir tişört ve koyu renk kot pantolon giydim. Saçlarımı nemli bıraktım, deodorant da sıktıktan sonra tamamıyla hazır hâldeydim. Cep telefonumdan saati kontrol ettiğimde henüz on iki buçuktu. Vardiyama daha çok vardı ama o süreçte sahile inebilir ve biraz sakinleşmeye çalışıp kafamı dinleyebilirdim.

Cüzdanımı, cep telefonumu ve arabamın anahtarlarını aldıktan sonra vakit kaybetmeden odamdan çıktım. Suratım iyice asılmış bir şekilde evin dış kapısına doğru koridorda ilerlerken salona göz atmadan kendimi alamadım. Babam hâlâ başı eğik şekilde tekli koltuğunda oturuyordu. Belki de yaptıklarından, Ayla Hanım'ı aramasından

pişmandı çünkü yüz ifadesi pek de mutlu görünmüyordu. Sürekli bu her şeye burnunu sokan hallerinden sıkılıp bunalmıştım artık. Kendi hayatına bakmalıydı, başkalarınınkine değil. Fakat daha yarım saat öncesinde olanları düşündükçe bu pek de mümkün görünmüyordu. Bu yüzden de ona olan kızgınlığımı bastıramıyordum.

Onu orada bir başına bırakıp vestiyerden ayakkabılarımı aldım ve ayaklarıma geçirdim. Tam kapıyı açıp gitmek üzere merdiven dairesine çıkacaktım ki yine kendimi tutamadım. Ayağımda ayakkabılarımın olmasına aldırmadan geri geri adım attım ve salona doğru ilerledim. İçeri girmeden kapı eşiğinde dikildim.

“Bazen gerçekten neleri sorguluyorum, biliyor musun?” diye sordum puslu bir sesle babama doğru konuşarak. Başını yavaşça eğdiği yerden kaldırdı, yüzünü bana doğru çevirdi. Söyleyeceklerimi bekledi.

“Yıllar önce Suat Gürsoy’un teklifini gerçekten bizim için mi yoksa sadece kendin için mi kabul ettiğini. Ya da hapisneden çıkar çıkmaz bana değil de ilk olarak ona koşuşunu. Sahi baba, sen ne için kabul ettin Suat Gürsoy’un teklifini? Niye kardeşimi bizden almalarına izin verdin?”

Bir müddet bekledim. Cevabını, söyleyeceklerini sabırla bekledim ama sorduğum sorular karşısında babam sesini çıkarmadı. Tek kelime bile etmedi. Koltuğun kenarına tutunan eli yumruk şeklini alırken başını çevirdi, bakışlarını benden gizledi. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Farkında değildi belki ama babam aslında her şeyi kendisi için yapmıştı. Sadece bunu itiraf etmekte güçlük çekiyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” diyerek kırılğan bir ses tonuyla konuştuğumda yine bana dönmedi. Daha fazla orada dikilmek yerine koridora geri döndüm. Hızlı adımlarla evden çıkıp kapıyı da oldukça yüksek bir sesle aradımdan çarptım.

Ne demiştin?

İnsanlar için sadece kendi çıkarları söz konusuydu.

Babam yıllar önce kendi çıkarları için Suat Gürsoy’un teklifini kabul etmişti ve o çıkar ilişkisi daha sonrasında ters düşmüştü. Bunun için de acısını böyle çıkarmak, Suat Gürsoy’un da bir bedel ödemesini sağlamak istiyordu. Şimdi kendi çıkarları uğruna hepimizin hayatını mahvedecek kararlar alıp o kadını buraya çağırmış olarak...

İşin aslı empati yaptığım zaman olaylara çok başka açılardan bakabiliyordum. Mesela Ayla Hanım’ın önünde durarak onu bu kadar sert yargılamamalıydım. Çünkü onun da söylediği gibi hayatında olup

bitenleri, ne zorluklar yaşadığını hiç bilmiyordum. Her büyük karar bana değil, sadece Nisa'ya ait olmalıydı. yaparak ona çok büyük bir haksızlık yapıyordum.

Son geçirdiğimiz yeni yıl gecesinden bir süre sonra sıkıştırmamla bulduğum babam beni başlarda hiç istememi heneden yeni çıktığı için benimle uğraşacak vaktinin olmay leyip durmuştu ama ben buna rağmen aylarca onun peşinde tum. Onun hayatına dâhil olmak için çok çabalamıştım. çatı altında yaşamamıza rağmen hâlâ yüreğimde büyük bir ne sahiptim. Düşünüyordum da bunu yapan kişi babam de aramıza böyle derin soğukluklar girmezdi. Belki de birbirimi iyi anlardık. Aynı Ayla Hanım gibi babam da benim için, *"almaya geldim,"* deseydi bizim için her şey çok daha farklı olab

Bu ılımlı düşüncelerime rağmen ben Ayla Hanım'ın lişinin hiçbir olumlu yanını görmüyordum ama Nisa'nın bu karşısında nasıl hissedeceğini, nasıl tepkiler vereceğini de asla dim. Belki de o, yıllardır hasretini çektiği öz annesini yanında Belki de annesinin kollarına sığınarak onu kabul etmeyi tercih Nisa'nın annesini isteyip istememe kararını Nisa kendisi vermeliy.

Aslında bu koşullar içerisinde Nisa'yı en iyi, en yakından kişi kesinlikle ben olmalıydım ama olmuyordu. Bunu başaram dum çünkü her şey sadece Nisa'da bitmiyordu. Ayla Hanım'ın mıza girişi yalnızca Nisa'yı etkilemeyecekti. Ucu hepimize dokunac tı. Tıpkı babama da söylediğim gibi bundan Demir, Senem, Dev amcalar ve daha birçok kişi fazlasıyla etkilenecekti.

Ayla Hanım, seneler önce doğumundan hemen sonra Nisa'yı timhaneye bırakarak ona büyük hasarlar vermişti. Yüreğinde asla buk bağlamayacak derin yaralar açmıştı ve şimdi hiç kimse o yaral kolay kolay kapatamazdı. Bu saatten sonra Ayla Hanım'ın Nisa karşısına çıkmasıyla da o yaraların sayısı daha da artacak ve belki aynı yaraları kızının çevresinde yer alan herkese de bir hastalık gibi b laştıracaktı. Ben sadece buna engel olmak istemiştim ama görünen ki artık her şey için çok geçti. Bu saatten sonra asla başarılı olamazdın.

Ayla Hanım'ın varlığı çoktan hayatlarımıza dokunmaya başlamış bile ama ne yazık ki bu hiç de iyi anlamda değildi.

3. BÖLÜM

♪ *Teoman – İstanbul'da Sonbahar*

♪ *Toygar Işıklı – Korkuyorum*

Demir Gürsoy'dan...

İstanbul...

Denizi ayaklar altına seren; tarihine, mimarisine, barındırdığı bütün güzelliklerine çocukluğumdan beri hayran olduğum o görkemli şehir...

Ne çok birikmiş anım vardı bu şehirde. Çocukken benim için ne kadar değerli olduğunu pek anlamazdım ama şimdi karşımdaki bu efsanevi güzelliğe tepeden bakarken fark ediyordum da hayatımın, çocukluğumun bütün güzel izleri neredeyse buradaydı. Bu şehre aitti.

İkizler ve Emre'yle olan arkadaşlığım burada başlamıştı. Üçümüzün çocukluğu da adada geçmiş, birlikte büyüyüp yakın arkadaş olmuştuk. Sonrasında benim baş gösteren yaramazlıklarım, her yaz bir kuyruk gibi Şevket abinin peşine düşmelerim, onun yanından hiç ayrılmak istemeyişim, diğer kuzenlerim beni pek sevmese de onun beni bir an olsun yanından ayırmayışı, bana hep gerçek bir abi gibi sahip çıkışı... Bütün bunlar benim için çok değerli anlardı ve hepsi de İstanbul'da gerçekleşmişti. Lakin İstanbul'a dair hayatımdaki en güzel ve özel anlarım tam iki gün öncesinde yaşananlardı.

Nisa'nın uykusundan uyandığı gibi İstanbul'da oluşumuzu fark etmesi, onun o masum hayallerini bir nebze de olsa gerçeğe dönüştürmemiz, caddeler boyunca üzerimizdeki demode kıyafetlerle beraber yaptığımız o nostaljik gezi, adadaki bütün o muhteşem anlarımız, bir an bile ayrılmayışımız, bana ilk kez *seni seviyorum* deyişi... Hepsi öylesine kıymetliydi ki...

Bir elim göğüs kafesimin sol yanına doğru gitti. Ona dair bütün anılarımı en kıymetli varlığım gibi tam orada, yüreğimin ortasında taşıyordum. Nisa kalbimin her bir odasında hiç değişmeyecek, çok özel bir yere sahipti. Onun varlığını yanımda hissederek dövmemin olduğu kısma elimi daha da çok bastırdım. Onu düşünürken bile kalp

atışlarının hızlandığını fark ettim. *Buradasın, sevgilim. Yanıma
san bile benimlesin. Biliyorum, hissediyorum.*

Önümde Kız Kulesi tüm ihtişamıyla denizin dalgaları arasında
rurken aklımdan geçen tek bir şey vardı. Nisa'nın, Kutup Yıldızı
yanımda olmasını istememdi. Bana her şeyin iyiye gideceğini
mesine öyle çok ihtiyacım vardı ki... Ona şu an burada çok ihtiyacım
vardı.

Yalnız başıma Kız Kulesi'ni izlemeyi sürdürürken aklımdaki
gün düşüncelerden bir türlü uzaklaşmıyordum. Bundan sonra
olacakları sorguluyor, kafa yoruyordum. Çocukken anılarımı bir
diğim bu şehir artık bütün hayatımın, geleceğimin, her şeyimin
önemli parçası hâline gelecekti. Üstelik nereden başlayacağımı
başlayacağımı hiç bilmesem de çok ama çok korktuğumu gayet iyi
liyordum. Bu şehir, kalkıştığım bu zorlu iş beni ölesiye korkutuyordu.
Fakat korkularım kesinlikle bunlarla sınırlı değildi.

İstanbul bugün kasvetliydi. Hayır, düzeltiyorum. İstanbul'da
mis gibiydi. İstanbul'un kendisi zaten bir başyapıtı, sanat eseri.
Asıl kasvetli olan benim iyice arapsaçına dönen aklımdı. Aklımdan
dan ayrıldığı ilk saniyeden beri yalnızca Nisa'daydı. Ondan bir
dakika ayrı düşünce bile onu çok özliyordum ama şimdi saatler
yanında değildim ve benim içimdeki o yoğun korkudan dolayı
bim resmen boğazımda atıyordu. Hissettiğim o yoğun endişe içi
kemirip duruyordu.

Bütün korkularımın baş sebebi cumartesi günü karşılaştığım o
zemli, yabancı kadın yüzündendi. Onun hakkındaki düşüncelerime
Benim asıl korkum Nisa'yı Yalova'da yalnız başına bırakışımdaydı.
kadın her an karşısına çıkabilirdi.

Ondan ayrılalı neredeyse üç saat olmuştu. İstanbul'a vardığımız
önce Şevket abiyle sahil kenarında buluşup bir kahvaltı yapmış
dından da vakit kaybetmeden şirketin temellerinin atıldığı şantiyeye
gelmiştik.

Dedem, ilk kez üçüncü şirketten bahsettiği zaman ben her şeyi
sıfırdan başlayacağını düşünmüştüm. Özellikle de şirketin temelle
atılacak dendiğinde ortada koca bir bina değil de, daha çok çimento
tuğla yığını falan olur zannetmiştim. Gerçi onlar da vardı ama karşı
laştığım manzara çok daha fazlasıydı.

Kahvaltıdan hemen sonra gittiğimiz o geniş alanda henüz tamamlan
mamış, dış duvarları bile inşa edilmemiş, tabiri caizse çıplak bir bina.

karşılaşmıştım. Meğerse üçüncü şirketin binası zaten hazırmiş. Asıl temelleri atılacak olan şey şirketin geri kalanıymış, yani iç tasarımıymış. Açıkçası işlerin bu kadar hızlı ilerleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Üçüncü şirket geniş bir arazide tam yirmi sekiz katı olan bir binanın içine kurulacaktı. Her katında ayrı işler yapılacaktı. Bu binayı Kemal Özkan'ın sahip olduğu inşaat şirketi inşa etmişti. Eğer ben dedemin şartlarını kabul edip, benim için hazırlatmış olduğu sözleşmeyi imzalarsam da başarılı bir mimarla görüşüp önce iç tasarımını tamamlayacaklar, ardından da asıl çalışmalara başlayacaklardı. Yani her şey bende bitiyordu. İki dudağımın arasından çıkacak olan cümlelere bakıyordu. Son söz sadece bana aitti.

İşin aslı şirketin konumu gerçekten çok iyiydi. Anadolu Yakası'ndaydı ve doğrudan Kız Kulesi'ne bakıyordu. *Eminim, Nisa burayı çok severdi.* Düşüncelerini öylesine çok merak ediyordum ki sırf bu yüzden bile olsa şu an yanımda olmasını çok isterdim. *Keşke burada olsaydı ve bana yatıştırıcı birkaç cümle söyleseydi.*

Onunla en son on beş dakika önce telefonda konuşmuştuk. Babamların yanından uzaklaşıp ilk teneffüs anının geldiğini fark ederek direkt onu aramıştım. Sesi kulaklarıma epey sakin gelmişti. Fakat yine de içim rahat değildi. Bu yüzden de sürekli Emre'ye mesaj atıyor, onu sıkboğaz ediyordum. Herhangi bir şey olduğunda da bana hemen haber vermesini istiyordum.

Nisa'yla telefonda görüştükten hemen sonra Emre'yle de mesajlaşmıştık. Bana sakin olup işime bakmam gerektiğini, her şeyin şimdilik gayet yolunda olduğunu ve okul çıkışında hep birlikte bir şeyler yapacaklarını söylemişti. Ona elbette inanmıştım ama içimdeki sıkıntının bir türlü geçmemesine engel olamamıştım. Ondan ayrı kaldığım her saniye içimdeki huzursuzluk daha da büyüyordu. Sanki daha da çok katlanarak bana işkence ediyordu. Babamı, Şevket abiyi dinlemek yerine, gözlerim sürekli uzaklara dalıp gidiyordu. Hiçbir şeye odaklanmıyor, kendimi tam olarak veremiyordum.

“Buradaymışsın!”

Ansızın işittiğim sesle irkilerek olduğum yerde arkamı döndüm ve gelen kişiye baktım. Gelen kişi Kemal Özkan'ın oğlu Murat Özkan'dı². Bugün maalesef o da bizimleydi. *Maalesef*, diyordum çünkü onunla biraz yakından tanışma fırsatım olmuştu ve açıkçası ondan pek de hoşlandığım söylenemezdi.

²Mehtap Fırat'ın *Aşka Düşüş* adlı kitabının karakterleridir.

Binanın dışında ve içinde küçük bir tur atıp etrafı inceledim. Murat, "Şunu da yapalım. Kesinlikle şöyle olmalı. Şuraya şunları" diyerek sürekli kendi fikrini ortaya atıp, her işe burnunu soktu. Sanki burada benim değil de onun şirketi söz konusuydu. Bunlara, onun emir kipli konuşmalarına katlanamadığım için Şevket abi, Kemal Bey ve Murat'tan iyice uzaklaşarak binanın katına çıktım ama adam burada da yakamı bırakmadı, çok tepeşimden geldi.

Bina hâlâ inşaat hâlinde olduğu için etraf ağır bir şekilde çimleniyordu ve henüz çevresi kapatılmadığından önümdeki alan da Allah'a şükürler olsun ki açık alanın epey gerisinde duruyordum. Murat'ın seslenişiyse kendimi aşağıda cansız bir hâlde bulabiliyordum.

Ona tebessüm etmeye çalışarak yeniden önüme döndüm. Kumaş pantolonumun ceplerinde, karşımdaki Kız Kulesi'ni göreyim diye devam ettim. Murat yanıma yaklaşmış, benim gibi ellerimi pantolonunun ceplerine yerleştirerek, "Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı başıyla karşımdaki manzarayı işaret ederek. Sordukları karşısında sadece başımı onu onaylarcasına salladım.

"Konumu acayip iyi. Manzarası çok güzel. Doğrudan Kız Kulesi'ni bakıyor. Şanslısın valla."

Murat, karşımdaki güzellikten gözlerini ayırmadan hayranlıkla dile getirirken alttan alttan güldüm. *Şanslı mı? Ben mi? Acaba ben de bu yerimde olsaydı bütün bu yaşananlar karşısında şanslı olduğumu düşünür müydü?*

"O biraz tartışılır," diye mırıldanarak ona döndüm. Kaşlarını çattı. Ne demek istediğimi anlamaya çalışır bir ifadeyle bana baktı.

"Neden?" diye sordu ciddiyetle.

Bugünü saymazsak işin doğrusu onu sadece bir kez görmüştük. Muhabbetimiz yok denecek kadar azdı. Birbirimizi resmen tanımıyorlardık. Üzerinde bende olduğu gibi siyah, özel dikim bir takım elbise vardı. Uzun boyluydu. Esmerdi. Bedenini saran kıyafetlerden az önce bahsettiğim kadarıyla da kaslı bir vücuda sahipti. Koyu kahverengi saçları vardı. Benim bebek suratıma rağmen onun yüzüne kesinlikle yakıştı. Kirli sakala sahipti. Yakışıklı, karizmatik, havalı bir genç adamdı ve bu düzgün görünüşü bana güvenilir bir adam olduğu hissini veriyordu. Sonuçta görünüş yanıltıcı olabilirdi. Buna pek de aldanmazdım. Üstelik buraya çıkmadan önce sergilediği tavırlardan söz edersem ondan gerçekten hiç hazzetmemiştim. Bu yüzden onunla konuşurken bile biraz çekimserdim.

"Neden mi? Belki de beş yıl sonra bu koca şirketin başında olacağım. Dahası var mı?" Âdeta isyankâr bir ses tonuyla, bu durumdan oldukça şikâyetçi bir şekilde konuştuğumda Murat bana epey şaşırması bir hâlde baktı. Sanırım böyle ani, ters bir tepki beklemiyordu ama gerçek buydu. Bütün bunları ben istemiyordum. Sadece istemeye zorlanıyordum.

"Eee çok iyi işte. Millet havada kapar böyle fırsatları," diyerek sanki çok yanlış bir şey söylemişim gibi aksini savunmaya başladı.

"Ben o kişilerden değilim," dedim direkt bu durumdan epey rahatsız olan bir ses tonuyla. Ben böyle bir şeye sahip olmayı hiç istemezken başkalarının havada kapacak olması beni pek de ilgilendirmiyordu.

"Nasıl kişilerdensin peki?" diye merakla sorduğunda Murat omuz silktim.

"Böyle şeyleri havada kapacak kadar fırsatçı olmayanlardanımdır belki." Kibirli bir ses tonuyla konuşarak ona karşı çıktığımda kıkırdadı ama kıkırdaması dalga geçer gibi değildi. Bu kez samimiydi. Bakışları da sanki sonunda beni anlamaya çalışır gibiydi.

"Kız arkadaşın var mı senin?" diye sordu birdenbire. *Bu sorunun konumuzla alakası neydi şimdi?* Yine de onu, "Var," diye yanıtladım.

"Seviyor musun onu?"

"Çok," dedim direkt. *Sevmek ne kelime? Aşkımдан ölüp bitiyorum.*

"Peki, o ne düşünüyor bu konu hakkında?"

"Beni destekliyor. Ne yaparsam yapayım, ne karar alırsam alayım yanımda olacağını söylüyor," diye açıkladığımda Murat yine samimiyetle gülümsedi. Hatta gözlerini kısıp, yumruğunu yavaşça omzuma geçirerek beni biraz ittirdi.

"Gözlerindeki ışıltıdan anladığım kadarıyla bu kız epey değerli senin için."

"Öyle."

"Daha ne istiyorsun o zaman?"

Murat'ın ses tonunda sanki bir imrenme yatıyor gibiydi ama buna o kadar da çok takılmak istemedim. Ben onun aksine insanların özel hayatıyla pek ilgilenmiyordum. Bu yüzden de onun sevgilisi olup olmadığını sormayacak, o mevzulara hiç girmeyecektim. Aksine doğrudan hissettiğim şeyleri üstü kapalı bir şekilde ona aktaracaktım.

"Bütün bu olanlar, gelecek planları, bu şirket... Benim için hepsi biraz korkutucu. Sonuçta buranın başında olacağım, değil mi? Bu

büyük bir sorumluluk. Büyük cesaret gerektiriyor ve ben başarabilir miyim, bununla baş edebilir miyim, hiç bilmiyordum.

Murat, sanırım bu kez gerçekten asıl derdimi anlamıştı. Gözlerimin içine anlayışla baktı. Yumruk yaptığı eli gevşetmiş mi sıktı, belki de bana cesaret vermek istiyordu. Bilmiyordum. Şey bilmiyordum. *Gelecekte neler olacaktı? Bilmiyordum. Nasıl olacak mıydım? Bilmiyordum. Nisa yanımda olacak mıydı? Bilmiyordum.* Ve bütün bu bilinmezlik hissi beni gerçekten çok korkutuyordu.

“Bak, korkmanı anlayabiliyorum...”

“Sen korkmuyor musun?” diye yakınarak lafını kesmekte mi alamadım. Çünkü bizzat ondan öğrendiğim kadarıyla ben üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi ve okulu bittikten sonrasında arkadaşları da bir nevi benimle benzer durumlardı. *Öyleyse beni biraz anlayamaz mıydı?*

Bu ani başkaldıran tavrım karşısında gülümsedi başını dikti. “Hayır, korkmuyorum,” dedi kendinden epey emin bir sesle. “Okuduğum bölümden dolayı babamla sık sık iş gezilerine ya da şantiyelere gidip geliyorum zaten. Hâliyle şirketteki işlerin nasıl düğünü de biliyorum. Çünkü babamdan sonra her şeyi ben devreye geçtim. Bunu ben devam ettireceğim. Şirketin başına ben geçeceğim diye devam ettiğimde gözlerimi devirmeden edemedim. Tamam, babam ya kadardı. Gövde gösterisi yapacaktı ve ben buna gerçekten yorulmuştum. Onun bu kendini beğenmişliğini daha fazla dinleyemezdim. Çünkü zaten sikkindi.

Geriye doğru bir adım atıp buradan gitmek üzere harekete geçtim ki Murat’ın bitmemiş olan sözleri beni garip bir şekilde durdurdu.

“Şu an korkmuyorum ama inan bana, başlarda ben de çok korkardım. Yapabilir miyim? Başarabilir miyim? Altından kalkabilir miyim? Bütün bunlara çok kafa yordum. Fakat sonra sahip olacaklarımla gururuma getirdim. Evet, büyük bir şirket, büyük bir sorumluluk diye düşünürdüm ama altından kalkabilirim de diyordum. Birçok insanın geçimi benim elimden sağlanacak. Birçok insan benim sözümle hareket edecek ve ben kendimi bir kral gibi hissettirecek yani. Bütün bunları düşünürdüm, heyecanlanıyordum. Sen de duruma böyle bakabilirsin. Talih kuşunu düşün. Bu başına gelen en güzel şey olabilir.”

Söyledikleri sanki mümkünmüş gibi sikkın olan canımı daha da çok sıktı. Ona karşı iyi hisler besleyeceksem de artık bu düşüncesizce sonra hayatta beslemezdim. Murat’la kesinlikle aynı tarafta değildim. O duruma çok farklı bakıyordu, bense çok daha farklı bakıyordum.

"İnan bana, olacıklara seninle aynı pencereden bakmıyoruz. Ben, senin kadar insanlara tepeden bakmayı dileyecek hatta bundan zevk almayı isteyecek kadar kibirli değilim." Sert çıkıştığımın farkındaydım fakat hiç aldırmadım. Onunla aynı şekilde düşünmek zorunda değildim.

"Bunun kibirle alakası yok, ufaklık."

Ufaklık mı dedi bana o? Ya sabır... Birkaç yaş büyüksün diye de bu kadar havalara girmezsin ama.

"Sadece sahip olacağım şeyin değerini anlamaya çalışıyorum," diye devam ettiğinde omuz silktim.

"Hı hı. Eminim öyledir," diyerek alayla mırıldandım.

Murat, tavrımın ne kadar kaba ve saygısızca olduğunun elbette farkındaydı ama garip bir şekilde bana kibar davranmaya devam ediyordu. Onun yerinde ben olsam, "*Aman ne hâlin varsa gör be,*" diyerek çoktan postayı koymuştum ama o sabırlıydı. İtiraf etmem gerekirse anlayışlıydı da.

Normal şartlarda aslında bu kadar aksi olmazdım ama aklım asla başımda değilken birilerinin böyle üzerime gelmesinden hiç hazzetmezdim. Ağzımdan çıkanlara da pek engel olamazdım.

"Pekâlâ, madem ben seni pek tatmin etmedim, madem ben senin gözünde kibirli bir imaj çizdim, o zaman sana kendi arkadaşlarımdan örnekler vereyim."

Ha yani pes etmeyecekti? İsrarla üzerime gelmeye devam edecekti. Pekâlâ, sanırım bu durum karşısında onu dinlemek dışında yapacak pek de bir şeyim yoktu.

"İki yakın arkadaşım çevre mühendisliği, en yakın arkadaşım ise benim gibi inşaat mühendisliği okuyor. En yakın arkadaşımınla aynı sınıftayız ve üniversite bittikten sonra da ortak olmak gibi bir niyetimiz var. Tıpkı-sen ve Batuhan gibi yani. Fakat diğer arkadaşlarımda durumlar biraz farklı. Mesela birinin babasının ayakkabı şirketi, diğerinin babasının ise İtalyan restoranları var. Sence okul bittikten sonra hangisini yapmayı tercih ederler? Mühendislik üzerine mi hareket ederler? Yoksa baba mesleğini mi devam ettirirler?"

Aptal değildim. Bu sorunun cevabını elbette biliyordum.

"Baba mesleğini tabii ki de," dedim doğrudan.

"Bingo!" diyerek parmağını bana doğru şaklattığında yine gözlerimi devirdim. "Çünkü onlar da sahip olacakları şeylerin gayet farkındalar. Yani diyeceğim o ki boşuna korkuyorsun. Belki de şimdi bu

korktuğun gelecek, sonrasında hayatının en önemli parçası.
Bunu tecrübe etmeden bilemezsin.”

Murat'ın söyledikleri hâlâ beni tatmin etmiyordu. Çünkü, ya da onun arkadaşlarıyla ben kesinlikle aynı kefedede değildim. Hayatı paylaşmıyorduk. Murat'ın bilmediği gerçek şuydu ki ben onun için oğlunun öz çocuğu değildim. Onların kanını taşı mıyordum. Evet, zaman boyunca gerek kendi ailem gerek Şevket abi ve gerekse diğerleri beni kimseden ayırmamış, ötekileştirmemişlerdi ama bu asıl gerçeği değiştirmiyordu. *Bütün bunları hak ediyor muydum? Şüphesizdir. Eğer Murat'a asıl gerçeği, yani aslında evlatlık olduğumu ona yine aynı bu şekilde düşünür müydü acaba?*

Tam ağzımı açıp, *bilmediğin şeyler var*, diyecektim ki merdiven bulduğ u taraftan gelen ayak sesleri bütün kelimelerimi yutmuştu, neden oldu.

“Gençler, ne yapıyorsunuz burada?”

Gel Şevket abi, gel. Bir de sen gel. Bir de sen kafamı üstüne bak.

İçimden geçirdiklerimi elbette yüksek sesle söylemedim. Şevket abiye karşı saygım her daim sonsuzdu.

Şevket abi yüzündeki şen şakrak gülümsemesiyle yanıma geçtiğinde Murat onu, “Manzaranın güzelliğini konuşuyorduk,” diye nitelendirdi. Şevket abi de doğrudan Kız Kulesi'ne bakarak, “Değil, inanılmaz,” dedi. Ardından omzuyla omzumun üstüne vurarak, “Nisa bayağı severdi sanki,” dedi. Bana bakarak göz kırptı. İşte, bu çok değerliydi.

İstanbul'a geldiğimizde Nisa'yla tam olarak dilediğimiz gibi Kız Kulesi'nin tadını çıkaramamıştık ama şirket konumunun tam olarak Kız Kulesi'ne baktığını öğrense kesinlikle havalara uçar, epey sevinirdi.

“Sevmek ne kelime, bayılırdı,” dedim Şevket abiye onaylayarak.

“Neyse, bugünlük burada işimiz bitti. Hadi bakalım, gidiyoruz.”

“Şükürler olsun,” diye söylendiğimde Şevket abi gözlerini devirdi ama başka hiçbir şey söylemeden yeniden merdivenlere doğru ilerledi. Tam ben de onun peşinden gidecektim ki Murat'ın, “Demir” diye seslenmesiyle ona doğru döndüm ve söyleyeceklerini bekledim. “Kız arkadaşın var mı diye neden sordum, biliyor musun?” Sorusuna küçük bir şaşkınlık yaşarken başımı sağa sola doğru hayır dercesine salladım. Açıkçası o sorunun üzerinde pek de durmamış, o kadar çok takılmamıştım ama anlaşılın bu Murat için önemli bir mesaj gibiydi.

“Kısacık tek kelimelerinden, anlık bakışlarından onu ne kadar çok sevdiğini hemen anladım. Belli ki o da seni çok seviyor. Ne güzel, seni destekleyen, arkanda olan biri var. Herkes bu kadar şanslı olmuyor.”

Neden bir anda böyle içerlendiğini anlayamadım. Açıkçası pek de ilgilenmiyordum ama hüzünlü bakışlarından birinin onun kalbini fena hâlde incitmiş olduğunu hemen anlayacak kadar da akıllıydım.

Murat yanımdan geçip giderken kendimi garip bir şekilde suçlu hissettim. Yanlış bir şey söylememiştim ama onun hâlini hatırını da sormamıştım. Açıkçası şu an gerçekten hiç kimsenin özel hayatı ya da kalp kırıklığıyla aklımı meşgul edemezdim. Bu durum beni hiç ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren tek şey Nisa’ydı ama o da ne yazık ki yanımda değildi.

Murat, merdivenlerden aşağı inerken ben de onun peşine takıldım. Bina inşaat hâlinde olduğundan henüz asansör yoktu ve o sekiz katı tek tek inmek zorunda kaldık. En sonunda zemin kata ulaştığımızda babamın Kemal Özkan’la konuştuğunu gördüm. Dedemle görüştükten sonra mutlaka onunla tekrar irtibata geçeceğini dile getiriyordu.

Hep birlikte tozlu binadan çıkıp, çimento ve tuğla yığınlarını arkamızda bırakarak arabalarımıza doğru ilerlerken Kemal Bey bana bakıp, “Bu binanın inşaatı bittiğinde çok devasa bir şey olacak, evlat. Çok seveceksin,” dedi. *Hı hı. Eminim, çok severim!*

Şu an kimseye karşı saygısızlık yapmak istemiyordum. Bu yüzden Kemal Bey’e hiçbir şey demedim. Sadece tebessüm etmeye çalışıp saygımdan dolayı başımı salladım. O binaya sahip olmak dahi istemezken inşaatının bitmesini pek umursamıyordum açıkçası. En azından bugün pek umurumda değildi.

Sonunda arabalarımızın bulunduğu otoparka ulaştığımızda Kemal Bey önce babamla, sonra da Şevket abi ve benimle tokalaştı. Ardından şoförünün kapısını açmasıyla kendi siyah Mercedes’inin arka koltuğuna oturdu. Babam da Murat ve onunla vedalaştıktan sonra Şevket abinin siyah Mercedes’inin arka koltuğunda yerini aldı. Bu sırada Şevket abi, Murat’a bakarak, “Bugün beni kırmayıp bize eşlik ettiğin için sağ ol, Murat,” dedi.

“Rica ederim, Şevket abi. Hiçbir şey yapmadım. Hem bence Demir’in ihtiyacı olan şey ben değildim zaten. Çok daha başkasıydı.”

“Ha şunu bileysin,” diyerek mırıldandığımda Şevket abiden omzuma doğru elinin tersiyle sert bir darbe yedim. *Ne var yani? Sadece dürüst oluyordum.*

Murat samimi bir şekilde gülümseyerek, "Sonra görürsünüz! çalışmalar," dedikten sonra bizimle tokalaşıp babasının yanına gitti ve arabanın arka koltuğuna yerleşti. Kemal Bey'in şoförü çalıştırarak alandan uzaklaşırken ben de gözlerimi şüphyle kısıp kışlarımı Şevket abiye doğrulttum.

"Gerçekten sen mi çağırdın o Murat denen kibrin vücut hâlini?" diye söylendiğimde Şevket abi başını yana doğru eğerek, larını havaya kaldırdı.

"Kibirli olduğunu nereden çıkardın? Murat epey kafa çocukta dece biraz serseriymiş. Kemal Bey öyle söyledi."

"Serseri mi, değil mi, pek bilmem ama baba parası yemeyi sev kesin."

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Adam karşımda sadece bununla övündü çünkü."

"Saçmalama. Ayrıca ilk soruna gelince evet, ben çağırdım. Ş eşlik eder, akıl verir diye düşündüm."

"Aman, ne iyi yaptın. Allah razı olsun. Başka adam bulamadın mı?"

"Yaşlarınız yakın diye bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüşü açıkçası."

"Bana ufaklık, dedi," diyerek dişlerimin arasından tısladığıme Şevket abi kıkırdadı. Ona ters baktığımda elini ağzına götürerek gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Gülme. Hâlâ sinirliyim," dediğimde bu kez hiç oralı olmadı. Gür bir kahkaha patlattı. "Şevket abi, gülme sene ya!" diye iyice itiraz edip biraz sesimi yükselttiğimde gülümsemesini sonlandırıp yanıma yaklaştı ve bir kolunu omzuma atarak beni arabaya doğru sürüklemeye başladı.

"Yürü, çocuk, yürü."

Bir çocuk, bir ufaklık, sağdan soldan gelişine güzel geçiriyorlar valla Oh, mis.

"Çocuk?" dedim kelimenin üstüne bastırıp kaşlarımı iyice havaya kaldırarak. "Madem hâlâ çocuğum, neden elime koca bir şirket vermek gibi büyük bir hataya düşüyorsunuz acaba?" Kesinlikle çok iyi yerden vurmuştum. Hemen skoru söylüyorum. Demir 1, Şevket Gürsoy 0. *Ama bilin bakalım, ne oldu?* Şevket abi elbette beni umursamadı, itirazlarımı duymazdan geldi.

"Seninle bu konuda artık daha fazla tartışmayacağım. Şimdi iki büyük toplantıya gidip katılacağız. Hazır mısın?"

“Çok! Çok hazırım. Nasıl heyecanlanıyorum bir bilsen. Ölüp, bi-
tiorum heyecandan,” diye mırıldanarak Şevket abiyle dalga geçerken
yaptığı tek şey hâlime coşkuyla kıkırdamak oldu. *Aman ne komik, ne
komik!Yardım edin,* diye çığlık atmama ramak kalmıştı.

İstanbul'a geledi sadece birkaç saat olmuştu ve bu birkaç saatte
olanlar bana fazlasıyla yetmişti. Şimdi Yalova'ya, okuluma dönmek ve
Nisa'yı kollarımın arasına çekip, sıkıca sarıp sarmalamak istiyordum.
Bütün bunlarla uğraşmak istemiyordum.

Şevket abi, “Eşek herif, yürü hadi,” diyerek beni arabaya doğru sü-
rüklemeye devam ettiğinde ayaklarımı resmen yere sürte sürte küçük,
mızmız çocuklar gibi yürüdüm.

“Ben, Nisa'mı özledim ya! Nisa'mı istiyorum ben!” diye hayıflan-
dım Şevket abinin arabasının ön koltuğuna, hemen yanına oturup ka-
pımı da sertçe kapatırken.

“Bugün benimle idare etmek zorundasınız, Küçük Bey. Yapacak bir
şey yok,” diyerek benimle dalga geçip direksiyon koltuğuna oturdu-
ğunda ona gözlerimi devirmekten başka bir şey yapmadım. *Aman, hiç
içimi yatıştıracak birkaç cümle söylemeyin zaten.*

Çok taşlı.

Çok küçük.

Çok parlak.

Fazla göz kamaştırıcı.

*Aaa! Bak, bu yıldızlı epey güzelmiş ama kızı yeterince yıldız komasına
sokmuştum zaten. Her şeyi resmen yıldızlı olmuştu. Gerçi yakışırdı benim
güzelime. O hep en özelini ve güzelini hak ediyordu.*

*Ne yaptığımı merak ediyor olabilirsiniz ama bunu birazdan öğrene-
ceksiniz. Önce bir son sekiz saat içerisinde neler yaşadığımı bir gözden
geçirelim.*

Anadolu Yakası'ndaki şantiyeden ayrıldıktan sonra bugüne ayar-
lanan iki büyük toplantıya girmek üzere zaman kaybetmeden Avrupa
Yakası'na geçtik. Doğrudan büyük şirkete geldiğimizde Ela abla da
dâhil tüm aile üyelerimiz buradaydı. Ela abla benimle uğraşıp hâlime
alay etmeyi elbette es geçmedi tabii.

Bu arada Ela abla, Gürsoy şirketinin en büyük hissedarlarından biriydi. Harika bir iş insanıydı ve burada en az Şevket abi kadar da sözü geçiyordu. Hatta bazen daha fazla onun sözünün geçmesi söylenebilirdi. Haftanın üç ya da dört gününü Şevket abiyle birlikte şirkette geçiriyor, geri kalan zamanında da ailesine vakit ayırıyordu. Aslında daha çok üvey kardeşi Fatih ile ilgileniyordu. *Onun ailesinde durumlar biraz karışık.*

Bugün hem bana destek olmak için hem de şirketin yeni müdürleriyle bizzat yakından ilgilenmek için bize eşlik etmişti. Şevket abinin kardeşleri, babam, amcam ve Ela ablayla birlikte katıldığımız büyük toplantıyı yabancılar oluşturmuştu. Biri Fransızlarla, diğeri Kanadalılarla gerçekleşmişti.

İki büyük toplantı boyunca o yabancı yaşlı amcaların ve bizimkilerin arasında neler olup bittiğini asla anlayamamıştım. Kendimi işin tam ortasında kalan küçük bir çocuk gibi hissetmişim ama toplantı şirkete de işi bağladığımızı son toplantı sonunda Şevket abinin, Ela ablayı birden kucağına alıp sıkıca sarılmasından anlamıştım. Mülkiyet Fransızcası ve İngilizcesiyle toplantılar boyunca kimseye fırsat vermemiş, yabancıların karşısında resmen bülbül gibi şakıyıştı.

Ela abla, Harvard Üniversitesi mezunuydu. Hem çok bilgili hem de karşısındaki insanları hemen manipüle edebilecek kadar zekiye sahipti. Bizim bu işleri almamızı da yine onun engin bilgileri sağlamıştı. Her toplantıda da harika işler çıkarmıştı.

Şevket abiyle ikisinin o coşkulu, sevgi dolu hallerini izlerken ben aklıma yine Nisa gelmişti. Yanımda olmasını yine çok istemiştim ama ne yazık ki acı gerçekle bir kez daha yakından yüzleşmiştim. Maalesef yanımda değildi. Üstelik yanımda olmadığı yetmezmiş gibi bir de bugün eve dönemeyecektim çünkü dedem sabahtan küçük bir rahatsızlık geçirdiği için şirkete gelmemişti. Mecburen gün sonunda biz onun yanına gidecektik ve geceyi de muhtemelen dedemlerde geçirecektik.

Yarım saat öncesinde okul çıkışı anında Nisa'yla telefonda konuştuğumda ona durumu izah etmeye çalışmıştım. Endişelenmesin diye dedemin rahatsızlandığını söylememiştim ama ses tonundan bile üzüldüğünü, bu durumdan hiç memnun kalmadığını hemen anlamıştım. Onun kadar ben de bu durumdan hiç memnun değildim ama bir gün daha sabredebilirdim. *Yani sanırım...*

Saatler akşam üstüne yaklaşıyordu ama hava hâlâ aydınlıktı. Bütün bu toplantı zırvalıkları sonunda bitmişti. Şevket abiyle birlikte onun şirketteki geniş, ferah ofisindeydik. Ben cumhurbaşkanının koltuğuna

yerleşen sevinçli 23 Nisan çocukları gibi Şevket abinin masa başındaki rahat, büyük, deri koltuğunda oturuyordum. O ise hemen karşımdaki diğer deri koltuklardan birinde oturmuş, önündeki son ihale dosyasalarını inceliyordu. Ela abla toplantılar bittikten hemen sonra şirketten gitmişti.

Gün içinde olan bitenleri aklıma getirerek iyice şişirdiğim yanaklarımdan nefesimi bıkkınlıkla dışarı bıraktım. Karşımdaki dizüstü bilgisayar ekranına bakmaya devam ettim. Sanırım dakikalardır sessiz bir şekilde ekrana bakmam Şevket abinin de dikkatini çekmiş olacaktı ki “Daha deminden beri neye bakıyorsun sen öyle?” diye merakla sordu. Gülümseyerek bilgisayar ekranını hemen ona doğru çevirdim.

“Nasıl sence?” diye sordum son baktığım ve epey hoşuma giden yıldızlı, tektaş yüzüğü göstererek.

“Gayet güzel de ne yapacaksın sen tektaşı?” Sorusuyla gülümsemem iyice genişledi.

“Abi, tektaşla ne yapılırsa onu,” dedim bilmiş bir edayla.

Şevket abi elindeki dosyayı yavaşça önündeki cam sehpanın üzerine bırakırken gözleri kocaman açıldı. Bir müddet sessizce beni izledi. Sonra, “Çocuk, sen şaka mısın?” diyerek sertçe sordu ama soruyu sorma şeklinden ziyade bana hitap etme şekli sinirimi bozdu.

“Bak, yine *çocuk* diyorsun, ayıp oluyor ama.”

“Affedersin, Demirciğim,” diyerek benimle dalga geçtiğinde ortamı yumuşatmak için ben de ona ayak uydurmak istedim.

Gözlerimi kısıp kurnazca sırtarak, “Bir daha olmasın,” diye mırıldandım.

“Ne diye hitap etmemi istersin? Paşam? Şehzadem? Hünkârım diyeyim ben sana hatta.”

“Bak, bu güzeldi işte,” diye işaret parmağımı ona doğru sallayarak alayla konuştuğumda bir elinde tuttuğu dolma kalemi doğrudan kafama fırlattı. Şevket abi atışlarda çok iyi olduğu için de elbette isabet ettirdi.

Alnıma gelen kalemin verdiği acıyla, “Ne oluyor ya?” diye sızlanarak isabet eden yeri ovuşturdum. Şevket abi ise çat diye önümdeki *laptopu* kapattı. *Bari yüzüklerin sayfa linkini önce kendime gönderseydim de ondan sonra kapatsaydı.*

“Asıl sana ne oluyor? Oğlum, manyak mısın sen? Çıldırдың mı?” diye hararetle sorduğunda oturduğum rahat koltukta geriye doğru yaslandım.

“Yoo. Hem ne var ki bunda? Alt tarafı bir yüzük baktım. Ne an-
tın abi ya.”

“Alt tarafı bir yüzük bakmışmı!”

“Hem hemen yarın evlenme teklifi edeceğim demedim ki,”
söylenmeye devam ettiğimde Şevket abi de sabır diler gibi önce tava
baktı, sonra da sinirli bakışlarını yeniden bana doğrulttu.

“Etme de zaten! Daha yaşın kaç senin? Evlenmek kolay bir şey
zannediyorsun?”

*Bir sakın olabilir miydi acaba? Sonuçta hemen yarın evlenmiş-
dum. Üstelik neden bu kadar büyütüyordu ki? Anlamıyordum doğru-*

Şevket abi, çocukluğumdan bu yana benim için en örnek abla-
cak insanlardan biri olmuştu. Ela ablaya duyduğu aşka, aralarındaki
muhteşem sevgiye bizzat yakından şahit olmuştum. Ben sadece tava
o ve Ela abla gibi mutlu bir gelecek kurmak ve bunu da sadece tek bir
kişiyle gerçekleştirmek istiyordum.

“Niye bu kadar kızılıyorsun ki? Hem sen Ela ablayla gayet mutlu
görünüyorsun. Evlilik o kadar da korkutucu bir şey değildir diye de-
şünüyorum.”

“Mutluyum zaten, oğlum. Ela benim bu dünyadaki en büyük sa-
sım, uğurum, her şeyim. Evlilik de elbette korkutucu bir şey değil.
Fakat anlamadığım, biz seninle neden sürekli aynı konular üzerinde
tartışıyoruz? Sen neden sürekli boyundan büyük işlere kalkışmak iş-
tiyorsun?”

*Yaşımdan büyük işlere kalkışıyorum demek... Gün içinde yaşananlar
ne çabuk unutuluyordu?*

“Sorduğun soruyla, bugün içerisinde yaşadığımız şeyler arasında-
çelişkiye bir bakar mısın? Koca şirketi ısrarla üzerime yapmak isteyen
ben değilim çünkü.”

Söylediklerimle Şevket abi gözlerini devirip omuzlarını düşürerek
oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Ofisinde volta atmaya başlayarak
“Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun. Dinlemeden, etmeden sürekli şikâyet
edip duruyorsun. Hani kabul etmiştin bunu? Şimdi neden her şeyden
memnuniyetsiz bir tavırla söylenip duruyorsun?” diye konuştuğunda
ben de oturduğum koltuktan ayağa kalktım ve karşısına geçtim.

“Çünkü bütün bunlar korkutucu, tamam mı?” dedim doğrudan
dürüstçe. “Altından kalkabilir miyim? Başarılı olur muyum? Bilmiyo-
rum ama korkuyorum, Şevket abi. Çok korkuyorum sizler gibi başarılı
olamam diye.” İtirafım karşısında beni omuzlarımdan tutarak kendine

doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Geriye doğru çekilirken samimi bir şekilde gülümseyip zaten dağılmış olan saçlarımı bir de o kendi elleriyle dağıttı.

“Tamam, korkmanı anlayabiliyorum ama hemen yarın şirketin başına geçmeyeceksin ki. Önce bir eğitimini alacaksın, okulunu bitireceksin. Her şeyi tek tek öğreneceksin. Bizzat ben öğreteceğim sana. Kaldı ki o şirketin inşaatının bitmesi, senin başına geçmen zaten yılları alacak. Endişelenme bu kadar.”

Bana güven vermek istediğinin farkındaydım ama bu sandığı kadar kolay değildi. Kendimi böylesine diken üstünde hissederken hiç kolay değildi. Söylediği gibi tüm gün boyunca memnuniyetsiz olmanın sebebi de sadece şirket mevzusu değildi. Ne kadar saat geçerse geçsin aklım sadece ve sadece Nisa'daydı. Doğum gününde gördüğüm o kadındaydı. İçimdeki korku ve endişe asıl buradan geliyordu ve hiç gitmiyordu.

“Fakat evlilik?” diye yeniden söze girdiğinde Şevket abi, düşüncele-rimden sıyrılarak bakışlarımı ona çevirdim.

“Bu sandığın kadar kolay bir eylem değil, Demir. Hayatında anlık yaşayıp sonlandıracağıın bir aksiyon da değil. Hatta bu, sürekli bur-nunu kıvırdığın şirketin başına geçme mevzusundan bile daha büyük olay. Kâğıda imza atmakla bitmiyor o işler. Fren yap biraz. Bismillah, kız daha yeni on sekiz oldu.”

“Yani?” dedim söylediği her şeyi öylece kenara atarak.

“Ne yani? Neyin acelesi bu?” diyerek kızmaya devam etti.

“Abi, ben çok seviyorum Nisa'yı.”

“Tamam, yine sev ama orantılı sev,” dediğinde omuzlarımı düşü-rerek gülümsedim. Bu kez ben ona çok öncesinde bana söylediklerini hatırlatmak istedim.

“Şevket abi, sen demedin mi bana, *'Ben bundan on yıl sonrasını görebiliyorum,'* diye?”

“Evet, dedim,” dediğinde derin bir nefes aldım ve öyle konuştum.

“İşte, ben de görebiliyorum. Evet, çok gencim. Evet, çok küçüğüm. Her şey için daha çok erken. Bunun da farkındayım ama ben başka şeylerin de gayet farkındaydım. Mesela hayatımın sonuna kadar kimi yanımda görmek istediğimin, kiminle aynı yastığa uzanıp sabahlara uyanmak istediğimin, kiminle saatler boyunca didişip kavga etmek ama sonra yanına usulca sırnaşarak şirinlikler yapıp kimin gönlünü almak istediğimin çok iyi farkındayım. Onu çok seviyorum ve kaybe-deceğim diye ödüm kopuyor. Bu yüzden ha on yıl sonrası, ha şimdi.”

"Biraz önce, 'hemen evlenme teklifi mi edeceğim sanki,' diyen adam bir bak," diye mırıldandığında gülmeden edemedim ama bu sadece kaç saniye sürdü. Şevket abi, "Sana bir şey olmuş, belli," diye söylenirken epey ciddiye. Ciddiyeti suratımın düşmesine sebep oldu.

"Anlamadım?"

"Bir şey olmuş işte. Bu korkunun önemli bir sebebi olmalı. Ya nün asık ifadesinden, bugün sürekli dalıp gitmelerinden bile belli. Şu an böyle birden yüzük bakmandan, oldu bittiye getirmek istemedim... Fark etmedim mi zannediyorsun? Ne oluyor, Demir? Anlat, ister misin?"

Şevket abi, beni çok iyi gözlemliyor ve çok iyi tanıyordu. Sürekli uzaklara dalıp gitmelerim sadece şantiyede değil, tüm gün boyunca devam edip durmuştu. Hâliyle ruh hâlimi Şevket abiden gizleyemedim ama içimdeki sıkıntıları şimdi konuşmak da istemiyordum. O kadın Nisa'nın annesi olup olmadığından bile emin değildim. Bu yüzük aklımı dolduran düşünceleri bu seferlik kendime saklayacaktım.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor ama şu an ortada belli başlı bir şey olmadığı için anlatılacak bir şey de yok. Sonra... Sonra her şey kesinleştiğinde anlatırım, abi."

Gözlerimin içine kararsızlıkla baktı. Sanki üzerime gelip gelmemesi konusunda tereddütteydi.

"Emin misin?" diye sorduğunda aynı kararsızlık sesine de yansıtı. Emindim. Şimdilik bu konuyu kendi içimde halletmeliydim.

"Eminim."

"Öyle olsun bakalım," dedi anlayışla.

Şevket abinin bana karşı bu ılımlı ve sevgi dolu yaklaşımını çocukluğumdan bu yana hep sorgulardım ama duruma kendi tarafımdan bakarak sorgulardım.

Çocukluğumdan bu yana, beni hiçbir zaman diğerlerinden ayırmamıştı. Hatta bazen kendi kardeşlerinin bile önüne koymuştu. Bir kardeşim yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı ama bunca yıl boyunca hem ikizler hem de Emre sayesinde buna zaten hiç ihtiyaç duymamıştım. Fakat içten içe hep bir abim olsun, beni yönlendirsin, gerektiğinde kızsın ama en küçük şeyde de arkamı kollasın istemiştim. Bütün bunları bu aile içerisinde Şevket abi üstlenmişti. Onların kanından olmamama rağmen bana hep gerçek bir abi gibi yaklaşmıştı. İşte, bunu sorguluyordum ben. *O sevgiyi hak edecek ne yapmıştım?*

Şevket abiye minnettarlık ve derin bir hayranlıkla bakarken o yeniden biraz önce kalktığı koltuğuna oturdu ve kaldığı yerden çalışmaya devam etti. Ben de o sırada yeniden onun koltuğuna oturdum. *Laptopu* kendi tarafıma çekerken Şevket abi bana göz ucuyla şüpheyile baktığında, “Tamam. Merak etme, bakmayacağım daha fazla tektaş falan,” diyerek ona güven vermek istedim. En azından şimdilik bakmayacaktım.

“Yani bir süre bakmasan iyi olur. Mesela en az yirmi beş yaşına kadar. Erkeklerin olgunlaşma dönemi yirmi beş yaşından sonra başlıyormuş. Bir yerlerde öyle bir şey okumuştum.”

“O zamana dek sabredebileceğimi pek sanmıyorum,” dediğimde ikimiz de kıkırdadık. Aramızdaki o gergin ortam çoktan yok olup gitmişti bile.

Laptopu yeniden önüme çekerek ekranı açtığımda tektaşların bulunduğu sayfayı kapattım. Sanırım şimdilik bu mevzuyu rafa kaldırayabilirdim. *Ama sadece şimdilik...*

Ortamı daha da yumuşatmak için *YouTube*'a girip bir müzik açmak istedim. Şevket abinin son dinlediklerinde *Hatırla Sevgili* olduğunu gördüğümde dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. Onun da nostaljiyi sevdiğini unutmuşum.

Galata Kulesi'nin içinde ve çevresinde olanlar, Nisa'yla herkesin önünde dans edişimiz, ona bir kez daha aşkı fısıldayışım... Aklıma geldikçe aptal aptal gülümsedim. Tam şarkıyı açıp iki gün öncesinde olanlara gitmek üzere gözlerimi kapatacaktım ki Şevket abinin ofis kapısının tıklatılmasıyla bu isteğimden vazgeçtim.

Şevket abinin, “Gel,” komutuyla kapı aralandı ve Savaş abi başını uzattı. Savaş abi, amcamın dört numaralı oğluydu ve Serkan abinin de büyüğüydü. Onunla şu zamana dek hiçbir sıkıntı yaşamamıştık ama yine de bana karşı hep mesafeliydi. Gerçi bu ailede bana karşı mesafeli olmayan tek kişi Şevket abiydi.

Savaş abi odaya girmeden, “Abi, müsait miydiniz?” diye sordu kapı eşiğinde dikilmeye devam ederek.

“Gel, Savaş.”

“Yok, ben hiç gelmeyeyim. Siz gelin. Dedem geldi çünkü,” diye açıklama yaptığında gözlerimi devirdim. *Bu adam rahatsızlığına aldırmadan şirkete mi gelmişti bir de? İyi de neden?*

“Niye geldi ki o? Rahatsız değil miydi?” diyerek iç sesimi dışarı vurdu Şevket abi.

“Söz konusu Demir olduğunda dedemin ne kadar sabırsız olduğunu biliyorsun. Hepimizi toplantı salonunda bekliyor. Demir’in beni öğrenmek istiyormuş.”

Yaşlı, inatçı Muzaffer Gürsoy asla beni şaşırtmıyordu. Bu adamın adı kesinlikle Nisa'nınkiyle kapışırdı.

Şevket abi, “Tamam, geliyoruz birazdan,” dediğinde Savaş abinin onaylarcasına sallayarak kapıyı kapatıp gitti.

Şevket abi oturduğu yerden bir kez daha kalkarken ben de ofis poflaya yerimden kalktım. Onun ofisine girdiğim zaman gevşetti, kravatımı düzeltip sıkılaştırdım. Kendime çekidüzen vermek istedim.

Şevket abi yanıma yaklaşıp dağılmış saçlarımı da iki el hareketle düzelttikten sonra, “Kararını söylemeye hazır mısın bakalım?” dedi sordu.

“Çok büyük bir işe kalkışıyorum. Farkındasın, değil mi?” Tereddütle mırıldandığımda içtenlikle gülümsedi ve omuzlarımdan sıkarak bana güven vermek istedi.

“Farkındayım ama unutma ki ben de senin yanındayım. Korkma. Korkmamak elimde değildi ama en azından yanımda birilerinin desteğini görmek gerçekten güzeldi.

“Eyvallah, abi.”

“Hadi, gidelim öyleyse,” dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

Birlikte Şevket abinin ofisinden çıktık. Toplantı salonuna giderek uzun koridor boyunca o önden yürüdü, ben de onu sessizce takip ettim. Sonunda toplantı salonunun kapısına ulaştığımızda bana içtenlikle gülümseyip göz kırptı ve ardından vakit kaybetmeden kapıyı açıp önden geçmemi bekledi.

Babam ve kuzenlerimin hepsi çoktan buradaydılar. Bir Fikret amcam eksikti. O da zaten Almanya’da yaşıyordu. Bu bir aile toplantısı olduğu için de bugün Tamer amca ve Batuhan da bizimle değildi.

Dedem uzun, cam masanın en başındaki büyük koltuğunda oturuyordu. Yanındaki koltuklar boştu. Şevket abi, onun sol tarafındaki boş koltuğa otururken ben de ağır adımlarla dedemin yanına giderek sağ tarafındaki boş koltuğa oturdum.

Yanına oturduğum gibi, “Dede, sen niye geldin ya? Rahatsız mısın, dinlenseydin evde,” diye söylenmeden edemedim çünkü yüzü bayağı solgun görünüyordu.

“Aman! Küçük bir tansiyon meselesiydi,” diyerek elini havada bizi geçiştirircesine salladı. Şevket abi tam ağzını açıp ona söylenmek üzereydi ki, “Hiç itiraz edeyim deme,” diyerek dedem doğrudan onun tarafına dönüp lafı ağzına tıkadı.

Şevket abi, dedemin ilk torunu, ilk göz ağrısıydı. Aynı zamanda en favori torunu da yine oydu. Hareketlerini, tavırlarını da böylelikle hemen tahmin edebiliyordu.

“Hem doktorlar abartıyor sadece. Kendimi gayet iyi hissediyordum. Ben de kalktım, geldim,” diyerek bizi yatıştırmaya çalıştığında hep bir ağızdan ona, “Geçmiş olsun,” dedik.

“Sağ olasınız, çocuklar. Şimdi asıl meselemize gelelim.”

Dedemin bakışları doğrudan beni bulduğunda zoraki bir şekilde gülümsedim. Hatta ortadan yok olmayı diledim ama bu saatten sonra her şey için çok geçti. Hem artık bir karar almıştım ve bunu sonuna kadar götürmeye de niyetliydim.

“Eeee, Demir? Bugün şirketinin temellerini gördün.”

Şirketinin yalnız. Tamam, dede, tamam. Benim o şirket, evet.

“Öyle oldu, dede.”

“Beğendin mi peki? Bina hakkında ne düşünüyorsun?”

“Konumu çok güzel bir kere. Manzarası şahane. Eminim, binanın bütün işleri, tasarımı falan bittiğinde çok daha iyi olacaktır.”

Dedeme karşı bu konuda dürüst olmak istedim çünkü gerçek düşüncelerim bunlardı. Binanın konumu şahaneydi ve bittiğinde ortaya harika bir iş çıkacaktı. Zaten benim endişelerim, tereddütlerim ya da korkularım binanın konumu değildi. O binada görülecek, işlenecek büyük işlerdeydi.

“İki büyük toplantıya da girdin,” dediğinde dedem, kıkırdadım.

“Hiçbir şey anlamadım ve kesinlikle çok sıkıcıydı ama evet, onu da yaptım,” diyerek alayla konuştuğumda dedem de benim gibi kıkırdadı. Tabii, bu çok kısa sürdü. Ciddi surat ifadesini takındı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra direkt gözlerimin içine baktı.

“Ne düşünüyorsun peki?” diye sorduğunda hemen cevap veremedim. Başımı önüme eğip önce kendimi toparlamaya çalıştım. Çünkü en az onların düşündüğü kadar ben de düşünmüştüm. Hatta bütün bunlar karşılığında bir şartım bile olacaktı. *Güzel, önemli ve benim için anlamlı epey büyük bir şart hem de.*

“Bak, ben son konuşmalarımızı hatırladığım için senin üzzerine gitmek istemiyorum ama artık şunu anlamalısın ki sen bu ailede önemli kişilerinden birisin. Suat’ın tek çocuğusun. Hisselerimle birlikte seninle de söz hakkın olmalı.”

Dedemin söyledikleriyle toplantı salonundaki herkesin tek tek yüzüne baktım. Şevket abi ve babam zaten aldığı kararını biliyorlardı. Diğerleri ise sessizdi. Sedat abi, Sinan abi ve Savaş abi ifadesizlerdi. Onlar hep böyleydi ama Serkan abi gözlerimin içine çok donuk ve sinirli bakıyordu. Muhtemelen biraz sonra söyleyeceklerim de onun hoşuna gitmeyecekti.

Derin bir nefes aldım. Boğazımı temizledim. Cesaretimi topladım, omuzlarımı dik tutmaya çalışarak dedeme doğru döndüm. Sesim net çıkmasına özen göstererek, “Dede, ben kararımı verdim,” dedim. Dedem gözlerindeki parıltıyı benden gizlemedi. Heyecanlanarak “Seni dinliyoruz, oğlum,” diye hızla konuştu.

“Üçüncü şirketin başında olmayı da, senin tüm şartlarını da kabulleniyorum.” Bir çırpıda konuştuğumda dedem önce küçük çaplı bir şok geçirdi. Kararım karşısında ağzı resmen kulaklarına vardı.

“Gerçekten mi? Sorun çıkarmayacaksın yani?” diye şüpheyle konuştuğunda bıyık altından güldüm. Dedem beni de gayet iyi tanıyordu.

“Ben, Demir Gürsoy’um. İllaki sorun çıkarırım,” diyerek havale havale konuştuğumda dedem gözlerini devirdi ama bu kızgınlıkta değildi. Daha çok yanılmamasındandı.

“Bir kez de şaşırtt be oğlum.”

Şaşırtacaktım. Hatta almış olduğum kararlar bu kez gerçekten herkesi çok şaşırtacaktım. İşte, konuşmanın asıl zorlu kısmı da tam burada başlıyordu.

“Şirketin başına geçeceğim. Her şeyi de zamanla Şevket abi ve babamdan öğreneceğim ama bütün bunların karşılığında benim de bir şartım olacak.”

Yine salondaki herkesin tek tek gözlerinin içine baktım. Tepkilerini görmek, ölçmek istedim. Hepsi şaşkınlık içindeydi. Hatta babam ve Şevket abi de. Çünkü onlar bile şart koşacağını bilmiyorlardı. Derin sessizlik tüm salonun içine işlerken Serkan abi, “Bir de şart mı koşuyor bu velet? Şimdi çıldıracağım,” diye sessizce mırıldanarak yüzünü sıvazladı. Hepimizin onu duyduğunun gayet farkındaydı. Özellikle de benim.

Hemen yanımda oturan babam, "Ne şartı, Demir? Bana bundan bahsetmedin," diyerek hararetle konuşurken Şevket abi de, "Sadece sana değil, bana da bahsetmedi, amca," diyerek ona katıldı.

Evet, ikisine de şartımdan bahsetmemiştim çünkü bu kararı zaten çok yeni almıştım. *Mesela dün gece arkadaşlarımı evlerine uğurladıktan ve Senem'i semte bıraktıktan hemen sonra.*

"Bir susun da çocuk şartını söyleyin o zaman," dediğinde dedem herkes sessizleşti ve ağızından çıkacakları bekledi.

İşte, işin en zor kısmı kesinlikle burasıydı. Muhtemelen çok kızacaklardı. Hatta bağırıp çağırarak, büyük bir saçmalık yaptığımı söyleyecek, şartımı hiç onaylamak istemeyeceklerdi ama umurumda değildi. Denemeye kesinlikle değermişti.

Umurumda olan tek şey Nisa'nın gözlerindeki heyecanın, mutluluğun, ışıltının hiç sönmemesiydi. O köşke attığı hayranlık dolu bakışları hiç unutamıyordum. Zaten bu şartı kendi içimde kararlaştırdığımda aklımda olan tek kişi de yine sadece oydu. Üstelik bundan haberi bile yoktu. Bunu bilen sadece tek bir kişi vardı.

"Adada satılık bir ev var. Daha doğrusu bir köşk. Sevda Tepesi'nin biraz yokuş aşağısında kalıyor. Doğrudan da denize bakıyor."

Salondaki herkes hâlâ sessizliğini korumayı sürdürürken Serkan abi oldukça yüksek ve bir o kadar da gergin bir ses tonuyla, "Eee?" diye mırıldandı. Bakışlarından anladığım kadarıyla da epey sabırsız ve rahatsız görünüyordu. Bir an önce şartımı söyleyip kendimi bu işkenceden kurtarmak istedim.

"Eesi ben o köşkü istiyorum, dede," diyerek sonunda ağızımdaki baklayı çıkardım.

Şartım buydu. Nisa'nın Büyükkada'da ansızın görüp hayran kaldığı, dilinin tutulduğu o köşkü istiyordum. Evet, Şevket abinin dediği gibi belki de her şey için çok acele ediyordum. Sabırsızdım. Vurdumduymazdım ama bütün bunların arasında ne istediğimi de gayet iyi biliyordum. Mutlu, huzurlu bir gelecek ama içinde kesinlikle Nisa'nın da olduğu bir gelecek istiyordum. Buna sahip olmak için de elimden gelen her şeyi yapardım.

Toplantı odası derin bir sessizliğe bürünürken, "Yok artık ya! Ciddi mi bu?" diye öfkeyle sordu Serkan abi, hemen yanında oturan Sinan abiye bakarak.

Sanki dedem de artık söylediğim şeyi sonunda idrak etmiş olacağı ki, "Anlamadım?" diye mırıldandı. Tamam, bir kez daha söylemem gerekiyorsa söylerdim o zaman.

"O köşkü benim için satın almanı istiyorum. Şartım bu doğrudan dedemin gözlerinin içine bakarak. Fakat dedemde beni yanıtlayan kişi hemen yanımda oturan babam oldu."

"Demir, sen ne saçmalıyorsun, oğlum? Bu köşk meselesi de den çıktı?"

"Bir yerden çıktı işte, baba," dedim lafı uzatmadan. Bunu memle salonda küçük bir uğultu koptu. Kuzenlerim kendi aralarında fisıldaşmaya başladı. Şevket abi, gözlerimin içine *sen ne yapıyorsun* dercesine baktı. Babam hâlâ bana anlam veremiyordu. Nim bakışlarım ise sadece pürdikkat bir şekilde dedemin üzerinde. Onun ağzından çıkacak olan sözlerdeydi. Dedem bir elini havaya kaldırarak herkesi susturduktan sonra büyük bir ciddiyetle bana döndü.

"Oğlum, sen daha dün koca şirketi istemiyordun. Şimdi kim istiyorsun?" diye hayretle sordu. Evet, kulağa biraz komik gelecekti. Aşıkardı. Eh, dedem haksız da sayılmazdı şimdi. Koca şirketi eline tersiyle itmek isteyip köşk istemem biraz saçmalıktı ama o zamanın ucunda Nisa yoktu.

"Şey... Evet," dedim çekinerek. "Nisa o köşkü çok beğendi," diyerek pat diye asıl gerçeği söylediğimde salondaki uğultu bu kez itiraz dolu seslere dönüştü.

Dedeme değil de ilk önce doğrudan Şevket abiye bakışlarımı çevirdim. Alnının tam ortasına eliyle bir şaplak indirirken bana bakarak "Yok, yok! Senin cidden ortan yok," diyerek çıkıştı. Tabii, sadece çıkan kişi Şevket abi olmadı. Ondan çok daha sinirli birisi vardı. Hayır, o kişi babam da değildi ki babam zaten hemen yanımda oturuyor, beni ne yapıyorsam buna sessizliğini koruyarak anlam vermeye çalışıyordu.

"Bu bizimle dalga mı geçiyor ya? Kamera şakası falan mı bu? Nereye deyse söyleyin, el sallayalım da bitsin bu saçmalık."

Salondaki en sinirli, en öfkeli kişi elbette Serkan abiden başkası değildi. Bunca yıl geçmesine rağmen benden hiç hoşlanmamıştı. *Impala*'yı dedem bana getirince öfkesi daha da katlanmıştı. Aile şirketine söz sahibiydi, bir ofisi ve payı elbette vardı. Fakat bana sunulan hiçbir fırsat Serkan abiye sunulmamıştı. Muhtemelen bundan dolayı da benden hiçbir zaman hoşlanmayacaktı.

Serkan abi boğazındaki kravatı gevşeterek, beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini çözüp, "Eğer yanlış anladıysam lütfen biri beni düzeltsin, ki umarım gerçekten yanlış anlamışımdır," diyerek oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Doğrudan bana bakarak öfkeyle konuşmaya devam etti:

“Şimdi bu ergen, sırf üçüncü şirketin başına geçebilmek için Büyükkada'dan bize milyonlara mal olacak bir köşk istiyor ve bunu da sırf yine onun gibi ergen olan sevgilisi çok beğendiği için yapıyor. Öyle mi?”

Bana dilediği kadar laf atabilirdi. Kızabilir, bağırabilir, söylenebilirdi. İsteddiği kadar öfkesini de püskürtebilirdi. Lakin daha tanımadan, etmeden Nisa hakkında böyle tükürür, iğrenir gibi konuşamazdı. Buna izin vermezdim.

“Onun hakkında düzgün konuş,” dediğimde tek kaşını kaldırarak bana alay eder gibi baktı. Histeriyle güldü. Beni tiye aldı. Bense savunmama devam ettim:

“Bak, benden yaşça büyüksün. Sana karşı hiçbir zaman saygısızlık da yapmadım. Bunu çok iyi biliyorsun ama sevgilim hakkında tek kelime dahi edemezsin. Onu tanıyorsun bile.”

“Mantıklı ol biraz! Belki de aylar sonra bırakacağın bir kız için bizi zarara sokmak istiyorsun. Bu kadar geri zekâlı mısın sen? Gerçekten değer mi o kız için?”

Aylar sonra bırakmak mı? Ben onu bir saat görmeyince bile çok özlediyordum. Ne bırakmasından bahsediyordu bu?

Sakin kalmaya, ona karşı saygısızlık yapmamaya özen gösterdim ama buraya kadardı. Bana geri zekâlı demesi falan umurumda değildi ama Nisa hakkında asla böyle konuşamazdı. Onun bendeki değerini de kesinlikle o biçemezdi.

Ben de oturduğum yerden yavaşça ayağa kalkarak, “Sana onun hakkında düzgün konuş dedim,” dedim oldukça sert çıkan sesime aldırmadan. Hemen yanımda oturan babam kolumdan tutup, “Demir, otur yerine, tamam,” diyerek beni yeniden koltuğa oturtmak istediğinde duraksadım. Gönül rahatlığıyla o koltuğa hemen oturamadım.

“Hiç kimse Nisa hakkında böyle çirkin bir üslupla konuşamaz, baba,” dediğimde karşımdaki Serkan abi alay eder gibi gülmeye devam etti.

O sırada Şevket abi, “Serkan’a hak vereceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu kez gerçekten abarttın, Demir,” dediğinde ona inanamayan bakışlarla baktım. Hatta hayal kırıklığına uğradım. Bunu gerçekten onun söylemiş olduğuna inanamıyordum.

“Neden sadece ben abartmış oluyorum? Siz daha benim gelecekte ne istediğimi bile sormadan belki de beş, on yıl sonrasında yöneteceğim bir şirketin başına şimdiden geçmem konusunda epey ısrar ediyorsunuz. Bu abartı olmuyor ama ben bunun karşılığında bir köşk isteyince abartı oluyor. Öyle mi?”

Kendimi frenleyemediğim için içimdeki asıl düşünceleri aklıma dile getirdim. Bunları söylememle babam da dâhil toplantı salonundaki herkes bir müddet boyunca sessizliğe büründü.

“Adadaki evlerin fiyatlarının ne kadar arttığını bilmiyorum, Demir.”

Sessizliği ilk kez konuşmaya dâhil olan Sinan abi bozdu. Ona kızıyla baktım ama, “Fiyatları ben artırmıyorum,” demekten de keşane dimi alamadım.

“Ve bunu söylemekten de asla utanmıyorum ama evet, o köşke sırf sevgilim çok beğendiği için istiyorum. Başka sorusu olan var mı?”

“Şaka gibi resmen! Şu yaşanan şey gerçekten şaka gibi!”

Serkan abi hâlâ söylenmeye devam ederken bana dik dik bakmaktan da asla geri kalmıyordu. Artık sabrı tükenmiş olmalıydı ki, “Şakaya beş yaşındaki bir çocuğu getirsek senden daha mantıklı düşününce karar verir,” dediğinde bu kez alayla gülen taraf ben oldum.

“İyi, o zaman o beş yaşındaki çocuğu bulup getirin,” dedim pişkin bir tavırla ama bu tavrım odadaki herkesi sinirlendirmeye fazlasıyla yetti.

“Demir, haddini aşma,” dedi babam kızgın bir ses tonuyla.

“Ben haddimi aşmıyorum, baba. Siz beni anlamıyorsunuz.”

Toplantı salonuna yine derin bir sessizlik hâkim olurken Serkan abi de ben de yeniden koltuklarımıza oturduk. Dedem henüz beni yanıtlamamıştı. Açıkçası cevabını epey merak ediyordum. O köşke babamdan da isteyebilirdim ama dedem bu kadar üstüme geldiği için ben ondan istemekte karar kıldım.

Birkaç dakika boyunca süren sessizlik dedemin, “Tam olarak nerede bu köşk?” diye sormasıyla son buldu.

Toplantı salonundaki herkes, buna ben de dâhil yüksek sesle, “Ne?” diyerek nefeslerimizi tuttuk. Ben şaşkınlıkla dedeme bakarken Serkan abi yine oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı ve hararetle bağırılmaya başladı:

“Dede, yapma, etme gözünü seveyim! Bu ergenin yarım aklı için o köşke alacağını söylemeyeceksin, değil mi?”

Dedem, “Soruyu Demir’e sordum Serkan, sana değil,” dediğinde gülümsememi bastırmak için elimi ağzıma doğru götürdüm ama bu hareketimi Serkan abi elbette yakaladı ve öfkesi daha da arttı.

“Ya bu çocuk sevgilisinin akıyla hareket ediyor şu an ve sen bu veledede şirket vermekten, köşk almaktan söz ediyorsun.”

Serkan abinin birikmiş öfkesi sesine de epey yansırken yine sessizliğimi koruyamadım. Çünkü bilmediği önemli bir gerçek vardı. Nisa'nın bütün bunlardan hiç haberi yoktu. Bu yüzden onu bu konuşmaya söz konusu bile edemezdi.

“Bak, ilk kez seninle aynı düşünüyoruz. Bunu ben de hiç istemiyorum ama madem ısrarla olacak diyorsunuz, o zaman o köşk de olacak. Eğer merak ediyorsan özellikle belirtmeliyim ki Nisa'nın bu köşk şartımdan haberi bile yok,” diye açıkladığımda Serkan abi söylediğim hiçbir şeyi umursamadı.

“Kızın bilip bilmemesi beni zerre kadar ilgilendirmez. Köşk falan yok,” dedi tane tane, dişlerinin arasından tıslarcasına.

“Buna sen değil, ben karar veririm, Serkan ve eğer böyle devam edeceksen toplantı salonunu terk etmeni isteyeceğim,” diyerek dedem benim tarafımda yer aldığını açıkça belli etti. Ona hayranlıkla gülümsedim. Fakat dedemin benim tarafımda olması Serkan abiyi iyice çileden çıkardı. Hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla dedemin gözlerinin içine bakıp öfkeyle konuştu:

“Dede, sen gerçekten ciddi misin ya? Bu çocuk, Suat amcamın öz oğlu bile değil! Ya günün birinde gerçek ailesini bulup bizi batırmak isterse? O zaman ne yapacaksın? Resmen bir ergenin eline koca şirketi vereceğine inanmıyorum. Bir de yetmiyormuş gibi köşk alınacak paşama! Yok ya!”

Yıllar boyunca Serkan abinin alttan alttan laf sokmalarıyla epey karşı karşıya gelmiştim. Bazılarını duymazdan gelmiş, bazılarına ise gülüp geçmiştim. Fakat ilk kez açıkça ve hiç acımadan, çekinme duygusu olmadan, doğrudan bağırarak haykırmıştı bu aileye ait olmadığımı. İlk kez böyle yüzüme vurmuştu evlatlık olduğumu. Gözlerimin dolmasına engel olamazken dedem yumruğunu cam masaya indirerek oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı.

“Derhâl bu salonu terk et, Serkan!” diye bağırdığında Serkan abi lafını ikiletmedi bile. Koltuğun arkasına asmış olduğu ceketini hışımla eline alarak, “Pes! Gerçekten pes!” diye söylenip hızla salonu terk etti.

Öfkeden ağlamamak için dişlerimi sıkarken gözlerimin içinin yanmasına engel olamıyordum. İster istemez burnumu çektiğim sırada babam, “Serkan bu kez çok ileri gitti,” dedi. Sırtımı sıvazlayarak

yanımda olduğunu göstermek istedi. Aslında Serkan abi hiç de memişti. Sadece gerçekleri söylemişti.

“Hayır, haklıydı. Ben haddimi aştım. Bu gerginliği oluşturduğum için hepinizden ayrı ayrı özür dilerim.”

Herkesin gözlerinin içine baktım. Mahcupluğumu, pişmanımı görmelerini istedim. Şevket abi de bana aynı mahcubiyetle beni. Muhtemelen şu an o da Serkan abinin söylediklerine çok öfkeli. Sedat abi, Sinan abi ve Savaş abi ise bakışlarını kaçırıyor. Onlar da temelen Serkan abiyi haklı buluyorlardı. Gerçi haklıydı. Bu kez de abartmıştım. Köşk meselesiyle çok ileri gitmiştim ve bunu dile getirmem için şimdi kesinlikle çok pişmandım.

“İzninizle,” diyerek oturduğum koltuktan ayağa kalkmaya yeltenmiştim. Dedem koluma uzanıp tutarak beni engelledi.

“Otur oturduğun yerde. Hem daha köşkün tam yerini söylemedin.”

“Dede, gerçekten buna hiç gerek yok. Serkan abi haklı. Ben bu kadar çok abarttım,” diye itiraz ettiğimde dedem elbette beni dinlemedi.

“Sana köşk nerede diye sordum, Demir. Burada Serkan’ın dediği benim sözüm geçiyor. Ayrıca yaptığı o eşekliğin hesabını da verecek sende özür de dileyecek.”

“Buna hiç gerek yok.”

“Evet, gerek var. Sen, benim torunumsun. Suat’ın öz çocuğu olmanı da olma, benim canımsın. Bu ailenin en küçüğüsün, en yaramazısın ve bizim bir parçamızsın. O yüzden şimdi söyle bakalım. Şu malum köşk nerede?”

Gözyaşlarımın yanaklarıma mutluluktan akmasına izin verirken, “Dede ya!” diye coşkuyla konuşup oturduğum koltuktan hızla ayağa kalktım. Doğrudan onun kollarının arasına atlayıp sıkıca sarıldım. Dedemin bu her şeyi dengede tutmaya çalışan adil tarafına hep hayrandım. Yumuşacık bir kalbi vardı ve o kalbi sayesinde bu ailede olmam her şeyi daha çekilebilir kılıyordu.

Sırtımı sıvazladığında geriye çekilerek elini öpüp alınma koydum. Ardından elimin tersiyle gözyaşlarımı temizleyip, “Yani ben de tam sokağını, caddesini bilmiyorum ama Necmi amca kesin biliyordu. Zaten evin üstünde kocaman bir satılık ilanı vardı,” diye hızlı hızlı, sevinçle konuştum.

“Pekâlâ, şartını kabul ediyorum ama...”

“Söz veriyorum, yüzünü kara çıkarmayacağım,” dedim lafını keserek.

“Sen kendine pek güvenmiyorsun lakin benim o konuda zerre kadar şüphem yok ama...” İllaki bir *ama* olmak zorundaydı tabii.

“Ama köşk sadece senin üzerine olacak, oğlum. Tamam, kız arkadaşın çok beğenmiş olabilir, sen de onu çok seviyor olabilirsin, ki ben şu meşhur Nisa Hanım’la da hâlâ tanışmadım ama şimdilik sınırlarımızı dengede tutmaya devam edelim. O köşkü alacağım ama sadece senin üzerine yaptıracağım. Yatırım olarak düşünelim. Tamam mı?”

“Kabul,” diyerek elimi tokalaşmak üzere uzattığımda dedem oturduğu koltuktan ayağa kalkarak bana doğru yaklaştı ve tokalaşmak yerine doğrudan sıkıca sarıldı.

“O zaman benden de kabul,” dediğinde sevinçle gülümsememi engellemiyordum.

O köşk bizim olacaktı. Yani şimdilik benim olacaktı ama bir gün elbette sadece ikimize ait olacaktı.

“Ayrıca not edildi. En yakın zamanda tanıştıracacağım sizi, merak etme. Eminim, onu çok seveceksin,” dediğimde dedem gülümseyerek omzumu sıktı.

“Sen bu kadar çok sevmişken o konuda da hiç şüphem yok,” dediğinde dayanamayıp bir kez daha dedemin üstüne atlayıp sıkıca sarıldım. Elbette onu çok sevecekti. Bütün bu kararları almamda asıl payın Nisa’ya ait olduğunu öğrendiğinde belki benden bile çok sevecekti. Hatta hayran bile kalacaktı. Çünkü ben de o kıza çok hayrandım ve aynı zamanda da körkütük âşıktım. Gözlerimin içine bakarak bir şeyleri başarabileceğimi söylediğinden beri umutluydum. En azından sırf onun için bile olsa her şeyi denemeye değer görüyordum.

Tam bu duygusal anlarda dakikalardır sessizde olan cep telefonum ceketimin cebinden titreyerek kendini belli etti. Dedemden uzaklaşp ceketin iç cebinden telefonumu çıkararak ekrana baktım. Emre arıyordu. Harika! Bu bomba haberi ilk onunla paylaşacaktım.

“Benim buna bir bakmam gerek,” diyerek telefonu havada sallayarak bizimkilere gösterdim. Ardından zaman kaybetmeden hızla toplantı salonundan ayrılıp koridora çıktım.

Emre aramayı henüz sonlandırmadığı için şanslıydım. Hatta bu kadar ısrarcı olmasından dolayı da biraz şaşkındım. Onu daha fazla bekletmeden cevapla tuşuna basıp telefonu hemen kulağıma doğru götürdüm ve coşkuyla konuşmaya başladım:

“Emre, biraz önce olanlara inanamayacaksınız! Mükemmel manlamada aradın resmen! Oğlum, dedem köşk şartımı kabul ediyoruz köşk!”

Bu köşk meselesinden önceki gece sadece gizlice Emre'ye söylemiştim. Batuhan şom ağızlıydı ve nerede, ne yapacağı asla belli değildi. Nisa'ya her an her şeyi ötmesi an meselesiydi. Eh, Batuhan bu konuda Batuhan'dan farksız değildi. O yüzden ikisinden de tutmak istemişim çünkü dedemin beni reddetme ihtimalini düşünmüştüm.

Emre, “Demir,” diye adımı mırıldandığında sesi boğuk ve epey dişeli çıkmıştı. Emre'yi adımı sesleniş şeklindeki ses tonundan tanıdığımı döndüğünü anlayabilecek kadar iyi tanıyordum ve o ses tonu hiç bir alamet değildi.

“Ne oluyor? Niye senin sesin bu kadar boktan geliyor?” diye teki kapılarak korkuyla sorduğumda Emre sessiz kaldı. *Bir şey olmuyordu. İsin Nisa'ya bir şey olmuyordu.*

“Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim ama sakın telaş yapma.”

“Ne oluyor?” dedim fısıltıyla ama sonra kendimi tutamadım. “Emre, ne oluyor? Nisa'ya bir şey mi oldu?” diye bağırdım. Eller titremeye başladı. Telefonu tutmakta bile güçlük çekiyordum. Her yere düşebilirdi.

Emre, “Haklı çıktın,” diye fısıldadığında endişe ve korku kalbime resmen istila etti.

“Annesi buradaydı, Demir. Sahilde Nisa'nın karşısına çıktı. Şimdi biz Nisa'yı eve bırakıyoruz ama kız çok kötü oldu. Resmen yıkıldı. Saatlerdir ağlıyor. Seni şu an herkesten uzakta gizlice arıyorum çünkü Nisa, 'Demir'e söylemeyin. Endişelenmesin,' deyip durdu.”

İnsanın içine kurt düşüren kötü şeyleri hissetmesinden daha kötü bir şey varsa, o da kesinlikle o hislerde yanılmamasıydı. *Korktuğun başıma gelmişti.*

Emre'nin ağzından çıkanlarla mideme bir sancı saplandı sanki. Boğuluyormuşum gibi hissettim. Boğazımdaki kravatı gevşetip gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtım ama fayda etmedi. Nefes alamıyordum. Toplantı salonunun kapısı ardına kadar açılıp babam ve Şevke abi karşıma çıktığında ayakta durmakta zorluk çekiyordum.

“Emre, kapat. Kapat telefonu, ben hemen yola çıkıyorum şimdi.”

Emre lafımı ikiletmedi bile. Telefonu hemen suratıma kapattı. Gözlerimin içi acıyla yanarken hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım.

Bir yerlere tutunmak istedim ama tutduğum tek yer babamın kolları oldu.

“Demir, ne oluyor, oğlum?” diyerek beni kollarımdan yakalayıp yere düşmemi engelledi. Hemen, şimdi kendime gelmek istedim.

“Baba, arabanın anahtarları sende mi?” diye sordum titrek çıkan sessizle telaşla konuşarak. Babamın kollarından sıyrılıp doğruldum. Acele etmem gerekiyordu. Nisa’ya gitmem gerekiyordu. Bana ihtiyacı vardı.

“Evet, bende de ne oluyor sana?”

“Korkutmasana oğlum bizi. Ne oldu sana? Bir su ister misin? Teninin rengi atmış resmen,” diyerek Şevket abi de babam gibi telaşlı konuştuğunda onları duyamadım bile.

“Baba, anahtarları ver. Ben Yalova’ya dönüyorum. Sen sonra şirket arabalarından biriyle gel.”

Babam, ceketinin iç cebinden anahtarları çıkarıp bana uzatırken, “Oğlum, ne oluyor? Bir şey söylesene!” diye bağırdı.

Tek diyebildiğim, “Annesi... Annesi gelmiş, baba. Nisa’nın annesi gelmiş,” oldu. Yanağıma sıcak bir damla akarken babam gözlerimdeki korkuyu fark etti. İtiraz dahi etmedi. Başka hiçbir soru sormadı. Çünkü o an benim gerçekten neye ihtiyacım olduğunu, ne yapmam gerektiğini hemen anladı.

Arabanın anahtarlarını avucuma bastırarak, “Git. Git hadi!” diyerek bana cesaret verdi. Hızla başımı aşağı yukarı doğru onu onaylarcasına sallayarak arkamı döndüm ve resmen koşmaya başladım.

Bir an önce Nisa’ya ulaşmak istiyordum. Bir an önce onu kollarımın arasına çekip sarılmak istiyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Bu yüzden de şirketten nasıl hızla çıktığımı, nasıl koşturarak babamın arabasına atladığımı, motoru çalıştırıp nasıl otobana çıktığımı hatırlamıyordum.

Tek hatırladığım şey şirketin koridorundan uzaklaşıp asansörlere doğru koşarken babamın arkamdan, “Arabayı dikkatli sür!” diye bağırmasıydı.

4. BÖLÜM

♪ Model – Ağlamam Zaman Aldı

♪ Erdal Güney – Kaşık Kemanım

Nisa Altun'dan...

Anne...
Sözlükte çocuğu olan kadın anlamına geliyordu.

Fakat bana soracak olursanız, herkesin yerini doldurabilen ama söz konusu o olduğunda kimsenin yerini dolduramayacağı tek derin boşluktu.

Peki, ya anne sevgisi?

Onun bir tanımını ya da anlamı var mıydı?

Çünkü ne olduğunu, ne anlama geldiğini ben hiç bilmiyordum. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu hiç tatmamıştım. Kendimi bildim bileli kalbimde hep derin bir eksiklikle büyümüştüm. *Anne sevgisi eksikliğiyle*. Bu yüzden anne sevgisi nedir, hiç bilmezdim ama annesizliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Acıdan bilirdim. Yıllarca döktüğüm gözyaşlarından bilirdim. Yetimhane duvarlarına fısıldadığım hayallerden bilirdim. En çok da bu kırık kalbimden bilirdim işte. Çocukluğum bir sürü derin ve gizli yaralarla doluydu. Üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin o yaralar hiç geçmemiş, kabuk bağlamamıştı. Bugün bunun bir kez daha yakından farkına varmıştım.

Annem beni doğurduktan hemen sonra terk ettiğinde hayata bir sıfır yenik başlamıştım. Yeni doğmuş bir bebek hayata gözlerini açtığı ilk anlarda sadece acıyı tecrübe etmişti. O küçücük hâliyle daha neyin ne olduğunu bile bilmezken, karanlığın ne demek olduğunu öğrenmişti. *Oysa o küçücük bebeğin anne şefkatiyle sıkıca sarılıp sarmalanması, yine anne kokusuyla tatlı, sıcak bir uykuya dalıp gitmesi gerekmez miydi?* Ben bunların hiçbirini yaşayamamıştım.

Onca yıl anne sevgisinden mahrum bir hâldeyken zaman su misali akıp gitmişti. Beş yaşıma geldiğimde çok daha büyük bir acıyı tecrübe etmiştim. İlk kez annemi canlı bir şekilde görmüş ve onun tarafından bir kez daha terk edilmiştim. Bana hiç unutamayacağım sancılı bir

hanra bırakmıştı. *Bir insan beş yaşını böylesine net hatırlar mıydı? Oysa ben hiç unutamıyordum. O an, sanki daha dün yaşanmış gibi zihnime kazınmış ve yıllar boyunca beni hiç terk etmemişti.*

Annemin beni terk edişini, yetimhane koridorunda Sevda Hanım'ın kolları arasında feryatlar kopararak, *"Bırak beni! O benim annem,"* diye arkasından bağırışımı üzerinden kaç yıl geçerse geçsin hiç unutamayacaktım. Fakat çocuk aklı işte... Her şeye rağmen yine de yıllarca çıkıp gelmesini beklemiştim. *"Bir umut,"* demiştim hep içimden. *"Bir umut, bir düş, bir hayal... Gelsin, alsın beni. Gidelim buralardan,"* demiştim.

Mesela beş yaşında, yetimhanenin o soğuk koridorlarında çığlık atıp çıplak ayaklarımla peşinden koşup yalvardığımda geri gelsin istemişim. Yedi yaşında, ilk kez okula başladığım o korkulu günde yanımda olsun, elimden tutsun ve bütün itirazlarıma rağmen beni zorla okula götürsün istemişim. Ya da on dört yaşında, yavaşıca genç kızlığa adım attığım o ilk anlarda bütün sırlarımı, arkadaşlarımı yine sadece annem bilsin istemişim. Çünkü ne kadar zaman geçerse geçsin, insan kaç yaşına gelirse gelsin canı yandığında da, mutluluğu tattığında da yanında ilk annesini görmek istiyordu. İlk onunla paylaşmak, ilk onun kucığına koşup sığınmak istiyordu. Hani derler ya, *"Annenin doyuramadığını, dünyalar doyuramaz,"* diye... Tam olarak öyleydi işte. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da hissettiğim o derin boşluk hiç dolmamıştı. Ben hiçbir zaman annemin sıcacık kollarına sığınamamıştım. Annem de hiçbir zaman saçlarımı okşayıp bana sevgisini hissettirmemiş, yaralarımı sarmamıştı.

Annemin beni terk edişinden sonra Senem hariç hiç kimse ne kadar kötü günler geçirdiğimi, ne kadar çok gözyaşı döktüğümü tam olarak bilmemişti. Görmemişti. Kalbimin acıyla nasıl kasıldığını, her kabus görüşümde nasıl sarsılarak uyandığımı, bütün vücudumun nasıl da bir yaprak gibi titrediğini Demir de dâhil çoğu kişi bilmezdi.

Bunca yıl boyunca en çok kendi yüreğimde büyük savaşlar vermişim ben. Bazı anlar o savaşlarımı en yakın arkadaşlarımla, Mustafa'yla, Senem'le paylaşmıştım. Bazı anlar ise sırf Senem uykusundan uyanıp da benim endişelenmesin diye yorganın altında içimden bağıra bağıra, sessizce ağlamıştım.

Peki ya şimdi...

Şimdi ne olacaktı?

Ne yaşanacaktı?

Nasıl tepkiler vermem gerekiyordu?

Ne yapmam gerekiyordu?

Hiç bilmiyordum ama ağlamak istiyordum. Gözlerimdeki kuruyup da tek bir damla akıtamayacak hâle gelene kadar öyle yapmak istiyordum.

Onca yıldan sonra belki de annem sonunda gelmişti ama ben kollarına atlayıp mutlulukla, *"Anne, geldin,"* deyip kocaman sarılmıştım. Boynuna öpücükler kondurup kokusunu doyasıya içine kememiştim. Çünkü o benim için sadece bir yabancıydı. *Bunca yıl sonra ansızın karşıma çıkan belirsiz bir yabancı.*

Hani insan bazen çok güzel bir rüya görür ama o rüyanın tazasında birdenbire uyanıverirdi ya... Daha sonra tekrar uykuya düşer o rüyanın devam etmesini ister ama bu bir türlü gerçekleşmez. O bir türlü devam etmez çünkü miadı dolmuştur artık.

İşte, benim rüyam tam sekiz ay önce, Senem'le bu hayata adım adım güm anda başlamıştı. O harika rüyanın içinde Senem, Demir, Dürüm amca, Esmâ teyze ve daha nice güzel insan beni yalnızlığım ve kimsesizliğimden çekip çıkarmıştı. Bana aile, ev, sıcaıcık bir yer olmuşlardı. Yeri geldiğinde kâbuslarım da olmuştu, üzüntülerim, pişmanlıklarım da ama güzel geçen anlarım hep daha fazlaydı.

Bugün ise... Sanki onu, annemi... O kelimeyi dilime bile yakıştırmıyordum oysa.

Bugün ise onu karşımda gördüğüm anda aylardır süren o muhteşem rüyadan hiç istemesem de uyanmak zorunda kalmıştım. Yine de bir tecrübeyle gerçekliğe dönüş yapmıştım.

Bazı yaralar saklanırdı. Bazı acıların üstünü örter, gizlemek işe din, görmezden gelirdin ama sonra öyle kaçınılmaz bir an gelirdi, daha fazla bununla baş edemezdin. O yarayla bir şekilde tekrar yüzleşmek zorundaydın. İşte, onu gördüğüm anda tam olarak böyle hissetmiştim. Sekiz aydır bastırduğum, üstünü kapatıp herkesten gizlemeye çalıştığım o derin yaralar bir anda ortaya çıkmış, bana yeniden kendini göstermeye başlamıştı.

İşin en kötü yanı ise...

Eğer bundan sekiz ay öncesinde hâlâ yetimhane duvarlarına tıyallerini fısıldayan o kız olsaydım yine de isterdim, *biliyor musun* Çaresizce ve belki de büyük bir aptallıkla yine de gelsin isterdim. *Balsın, bağına bassın, saçlarımı okşasın ve hiç bırakmasın* isterdi *Yere düşüp de dizini kanatan küçük bir çocuk gibi yine de sadona koşmak, ilk onun elini tutmak* isterdim. Her şeye rağmen annem

isterdim. *Ama neden şimdi? Neden hayatım tam da bu kadar yolunda giderken, tam da her şey bu kadar güzelken ve ben bu kadar mutluyken gelmişti? Neden bunca yıldan sonra birden karşıma çıkıvermişti?*

Göğsüm acıyla kasılırken ve nefesim bana asla yetmiyormuş gibi hissettirirken burnumu çektim. Elimdeki kırık kolyeye ağlamaktan iyice buğulaşan gözlerimle bakarken hıçkırığımı tutamadım. Yatağımın üzerinde elimde Demir'in aldığı kolyeyi sanki Demir yanımdaymış da ben de ona tutunuyormuş gibi sıkıca tutarak iki büklüm bir şekilde uzanıyordum. Saatlerdir dinmeyen gözyaşlarım yastığımı sırtılsıklam etmişti.

Sahil kenarında olanları asla unutamıyordum. Onu bir anda karşımda görmenin etkisiyle donup kalmıştım. Dilim tutulmuş, hiçbir şey diyememiştim. Bana, "*Kızım,*" diye hitap ettiğinde damarlarımdaki kan resmen buz kesmişti. Afallamıştım. Bir süre boyunca hareket bile edememiştim. Olduğum yere mihlanmıştım sanki. Benimle birlikte Senem ve arkadaşlarımız da o an hiçbir şey yapamamışlardı. Öylece olanlara seyirci kalmışlardı. Sonra kendime gelmeye çalışarak konuşmayı becerip de, "*Anlamadım,*" demiştim sadece. Çünkü o an dudaklarımın arasından başka hiçbir kelime çıkmamıştı, çıkamamıştı. Büyük bir şokun içerisindeydim.

"*Nisa, benim, annen. İsmim Ayla,*" demişti kadın kendini açıklayarak.

O an yaşananları hayal meyal hatırlıyordum. Ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi, ona ne söylemem gerektiğini kestirememiştim. Öylece bir süre boşluğa bakar gibi sadece kadının yeşil gözlerinin içine bakıp durmuştum.

Girdiğim transın içinden beni Senem ve arkadaşlarım çıkarmıştı. Senem kadına benden uzak durmasını haykırarak koluma girmiş ve beni oradan uzaklaştırmak istemişti. Kadın peşimize düşmeye yeltendiğinde ise, "*Uzak dur bizden! Yoksa polis çağırırım,*" diyerek sahil kenarını resmen inletmişti. Etraftaki kalabalık bize gözlerini diktiğinde kadın uzak durmayı tercih etmişti. Peşimizden gelmemişi.

Ben daha farkına dahi varmazken sıcak gözyaşlarım yanaklarıma hücum ettiği sırada arkadaşlarımın yardımıyla oradan derhâl uzaklaşmış ve çok geçmeden eve gelmiştik. Bahar, Gökçe ve diğerleri beni bir an olsun yalnız bırakmak istemeseler de Devrim amca zorla da olsa onları evlerine göndermişti.

Eve geldiğimiz gibi doğrudan odama çıkmıştım. Yaşadığım bu beklenmedik olayı kolayca üzerimden söküp atamamıştım. Senem saatler

boyunca bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Başımda beklemiş, ete tutmuş, benimle birlikte yatağıma uzanmış ve bana her şeyin yolunda gireceğini söyleyip durmuştu. Ona inanmak istemiştım ama bir tarafta da kulağıma bunun artık pek de mümkün olmayacağını fısıldamıştı.

Eve geldiğimizden bu yana Senem beni hiç yalnız bırakmamıştı ama en sonunda onu odamdan kovmak zorunda kalmıştım. Aşağı inmesini ve olanları Devrim amcalara anlatmasını söylemişim. Hiç istemeyerek de olsa dediğimi yapmış, yanımdan gitmişti. Açıkça başlarda bu durum beni biraz daha iyi hissettirmişti çünkü yalnız kalmaya ve bununla tek başıma yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Fakat ondan sonrası daha da fenaydı. Devrim amca ve Esmâ teyze öyle çok endişelenmişler, öyle çok korkmuşlardı ki sık sık odama gelip beni kontrol etmişlerdi. Sürekli nasıl olduğumu sorup durmuşlardı. Nasıl olduğumu ben bile bilemezken onlara hiçbir açıklama yapamamıştım. Sadece yanımda olmalarına ihtiyacım olduğunu mırıldanmıştım.

Bu geçen saatler boyunca beni hiç yalnız bırakmamışlardı. Esmâ teyze bir ara odama gelip yanıma uzanmış, saçlarımı okşamıştı. Devrim amca da onun gibi sık sık beni ziyaret edip nasıl hissettiğimi sorup durmuştu. Senem ise zaten başımdan hiç ayrılmamıştı.

Akşam yemeğinden sonra hem onları daha fazla telaşlandırmak istemediğimden hem de buna gerçekten çok ihtiyacım olduğundan hepsine biraz uyumak istediğimi söyleyerek odama çekilmişim. Akşam yemeğinde de pek bir şey yememişim zaten. Buna rağmen hiçbirini üstüme gelmemiş, beni yalnız bırakmışlardı. Odama girdiğimde elbette uyuyamamıştım. Öylece yatağımda dönüp durmuş, tavanımdaki pencereden bulutlu gökyüzünü izlemişim. *Zaten bu vaziyetteyken nasıl uyuyabilirdim ki? Bunun bir rüya olmadığını bile bile gözlerimi nasıl kapatırdım?*

Avucumun içindeki kırık kolyemin kutup yıldızı ucunu başparmağımla okşadım. Kalbime doğru bastırırken onun burada olmasını diledim. Yanımda olmasını ve beni sıkıca sarıp sarmalamasını istedim.

Demir bazen benim hayatımdaki en önemli insanlardan biri olmaktan çıkıp resmen benim için bir ihtiyaca dönüşüyordu. Kokusunu solunmadığım, sesini duymadığım ya da yüzünü göremediğim her an, ondan mahrum kaldığımı hissediyordum. Bunun her şeyin ötesine geçtiğini biliyordum. *Demir'in her şeyin, herkesin ötesine geçtiğini...*

Şu an onu görmeye, sesini duymaya ne kadar çok ihtiyacım olsa da yapamazdım. Geceyi İstanbul'da geçirecekti ve ben bunu, onun

dedesine vereceği müjdeli haberi bozmak istemiyordum. Sırf telaşa kapılmasın, korkmasın diye de onu bu kez arayamamıştım. Bu seferlik kırık kolyemin ucundaki yıldıza sığınmıştım.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık daha firar ederken kolyeyi yavaşça yatağımın kenarındaki beyaz komodinin üzerine bıraktım. Bu kez başka bir şeyi elime aldım. *Eski bir fotoğrafı.*

Ellerimin arasında tuttuğum fotoğrafa uzun uzun baktım. Devrim amca, Esmâ teyze ve Senem odamdan çıktığı gibi onu aylardır sakladığım yerden, yatak döşegimin altından çıkarmıştım. Bu fotoğrafı bana yıllar önce Sevda Hanım vermişti. Çok eskiydi. Elbette siyah-beyaz değildi ama yine de eskiydi işte.

Fotoğraftaki o genç kadını inceledim. Oysa bunu defalarca, gizlice yapmıştım ama ilk kez bu fotoğrafa bakmak bana daha anlamlı gelmişti.

Saçları upuzun ve koyu kahverengiydi. Yüzü benimki gibi yuvarlaktı. Yanakları dolgun, burnu küçük ve narindi. Aslında onun gençliğine gerçekten benziyordum ama her şey gözlerde tam tersine dönüşüyordu. Biçimli kaşlarının altında kalan gözlerinin rengi orman yeşiliydi ve çok güzeldi. Elimdeki bu eski fotoğrafta pek belli olmuyordu ama karşı karşıya geldiğimizde ilk dikkatimi çeken şey gözleri olmuştu. Oysa çocukluğumdan beri gözlerimin hep anneminkine benzediğini düşünmüştüm ama şimdi hem fotoğrafa bakınca hem de onu canlı bir şekilde karşımda gördüğümü anımsayınca büyük bir yanılısamayla yüzleşmiştim.

Fotoğrafa bakmayı sürdürürken aşağıdan gelen zil sesini işittim ama aldırmadım. Gözyaşlarım durmaksızın akarken buna kendimi pek veremedim. Kapım zaten kapalıydı, açıkçası gelen kişinin de kim olduğunu şu an pek umursamıyordum. *Ta ki kulaklarımı dolduran o tanıdık sesi işitene dek...*

"Nisa nerede? Nasıl? İyi mi? Onu hemen görmem lazım!"

Bağırışı âdeta evi inletirken kendi kendime hâlâ rüyada olup olmadığını sorguladım. *Bir dakika... Gelmiş olamazdı, değil mi? Bu gece İstanbul'da kalmayacak mıydı?*

Merdiveni çıkan ayak seslerini duymamla uzandığım yatağımda hızla doğruldum. Elimdeki eski fotoğrafı bırakmadan ayaklandım. Kapıya doğru aceleci adımlarla ilerlerken fotoğrafı çalışma masasının üzerine doğru attım. Tam kulpu indirip kapıyı açtığım sırada onunla burun buruna geldim ve bunun hayal olmamasını diledim.

Gerçekliğini anlamak isteyerek kendimi direkt onun kollarının arasına attım. Parmak uçlarımda yükselip sıkıca boynuna sarıldım.

“Demir...”

Adı dudaklarımdan derin bir acıyla fısıltı şeklinde döküldü. Ben de ona en çok ihtiyaç duyduğum anda burada, yanımda olduğuna inanamıyordum. Gözyaşlarım şiddetlendi ama bu kez mutlulukla değil. Sanki saatlerdir havasız kalmışım gibi onun kollarının arasına atıldığım anda yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

“Buradayım, güzelim. Buradayım, sevgilim,” diyerek saçlarını kavradı, başımın tepesine öpücüklerini bıraktı.

Demir’in kollarının arasından çıkmadan beraber odamın içine girdik. Kapıyı arkamızdan açık bıraktık. Geriye doğru çekilip sanki geri çek mi, değil mi diye kontrol etmek ister gibi derin derin ona baktık.

Sabah giydiği takım elbise iyice dağılmıştı. Bir elinde siyah ceketini tutuyordu. Gömleğinin ütüsü çoktan bozulmuştu. Çözülmüş siyah kravatı gömleğinin yakalarından sarkıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, o da en az benim kadar dağılmış görünüyordu. *Fakat nasıl ben burada olabiliirdi ki?*

İyice geriye doğru çekilip, “Ama sen... Nasıl? İstanbul’da kalma yacak mıydın?” diye merakla sorduğumda elindeki ceketini odamdaki çalışma masamın önündeki sandalyenin kenarına bıraktı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp iki eliyle kollarımı sıvazlayarak, “Emre aradı. Olanları anlatınca hemen yola çıktım,” diye açıklama yaptı. Oysa Emre’ye, Demir’e hiçbir şey söylememesi konusunda özellikle rica etmiştim.

Gözlerimin içine sıcakık bir tebessümle bakarken ellerimi tuttu. Beni yatağıma doğru götürürken, “Ona, ‘Demir’e söyleme. Endişelenmesin,’ demiştim,” diye yakınmadan edemedim. Demir yatağımanın üzerine oturup beni de yanına oturttu.

“Bunun tersi asla düşünülemez bile. Emre’ye özellikle ben söyledim. ‘Herhangi bir şey olursa hemen beni ara,’ dedim.” *İyi de bir şey olacağını nereden biliyordu ki? Hissetmiş miydi acaba?*

Aslında itiraf etmek gerekirse şu an Emre’ye bunu yaptığı için asla kızamazdım ya da bu durumdan şikâyetçi falan olamazdım. Evet, Demir’in endişelenmesini istememiştim ama onun şu an yanımda olmasına da her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Hem onun yanımdaki varlığından dolayı sevinçten hem de bir türlü kendimi durduramadığımdan gözyaşlarım yeniden yanaklarımdaki yerini alırken, “Demir, annem...” diye fısıldadım. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekti, başımı onun omzuna doğru yasladı. Saçlarının

arasına uzun bir öpücük bırakırken, “Biliyorum, sevgilim, biliyorum,” diye mırıldandı. Nereden bildiğini sormadım. Eminim, bunu da ona Emre anlatmıştı.

Demir’in kollarının arasında gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalışırken işittiğim ayak sesleriyle hafifçe doğruldum. O ayak sesleri önce koridorda, sonra da odamın içinde yer aldı. Gözlerimi araladığım sırada Devrim amca, Esmâ teyze ve Senem aynı anda odama girdiler.

Esmâ teyze, Demir’e bakarak, “Çocuğum, aç mısın? Bir şeyler hazırlayalım mı? Biz bir saat önce falan yedik akşam yemeğini,” dediğinde Demir başını olumsuz bir şekilde salladı.

Kibar bir ses tonuyla, “Sağ ol, Esmâ teyze ama aç değilim. Hiç rahatsız olmayın. Ben şu an sadece Nisa’yla ilgilenmek istiyorum. Tabii, sizin de izniniz olursa,” dediğinde hem Esmâ teyze hem de Devrim amca ona bakarak içtenlikle gülümsedi. Devrim amca başını Demir’i onaylarcasına sallayıp, “Biz, sizi yalnız bırakalım o zaman,” diyerek Esmâ teyzeyi de alıp odamdan çıktı. Kapıyı da ardından kapattı.

Normal şartlarda böyle bir durum karşısında Devrim amca olsun, Esmâ teyze olsun, önce Demir’i sorgu suale çeker, ardından yalnız kalmamıza izin verirlerdi ama bugün olanlar en az benim kadar onları da sarsmıştı. İkisi de hâlâ çok şaşkındı. Bu yüzden de seslerini çıkarmıyorlardı. *Yani en azından durum şimdilik bundan ibaretti.*

Esmâ teyze ve Devrim amcanın aksine Senem hemen odamdan gitmedi. Onun gözlerindeki endişe de hâlâ çok tazeydi. Bugün Senem de çok sarsılmıştı. Belki de benim gibi korkmuştu.

Demir’in parmakları beni yatıştırmak ister gibi kollarımda, saçlarımda, sırtımda gezinmeye devam ettiğinde iyice gevşemiş bir hâlde başımı onun göğsüne yasladım. Bir süre öylece sessizce sadece Demir’in kalp atışlarını dinledim. O kalbin her atışında biraz olsun huzurla dolduğumu hissettim. Demir, beni yavaşça doğrultup yüzümü avuçlarının içine aldı. Parmak boğumlarıyla yanaklarımı yumuşacık dokunuşlarla okşayıp, “Nasıl-sın? Nasıl hissediyorsun?” diye endişeyle sordu. Küçük bir çocuk gibi omuz silktim. Dudaklarımın aşağı doğru sarkmasına engel olamayıp, “Nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum. Sadece ağlamak istiyorum,” dedim ve bir kez daha gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Gözlerimin içi resmen kan çanağıydı. Farkındaydım ama kendimi bir türlü durduramıyordum.

Demir, gözyaşlarımı başparmaklarıyla hızlı hızlı silmeye çalıştı. “Hayır, hayır, ağlamak falan yok. Ben yanındayım. Buradayım,” diye fısıldadı beni teskin etmek ister gibi. Gülümsemeye çalışıp başımı aşağı

yukarı doğru salladığımda, "Neler oldu? Hadi anlat bana," dedi. Anlatacak gücüm yoktu. Sağ olsun, yardımımıza Senem koştı. Ben de değil, o yanıtladı. Masamın önündeki sandalyeye doğru otururken sahil kenarında olanları anlattı:

"Aslında tam olarak pek bir şey olmadı. Kadının birden Nisa'nın şısında belirdi. Önce, 'Kızım,' dedi. Nisa, 'Anlayamadım,' deyince 'Annenim ben senin. İsmim Ayla,' dedi. Ondan sonrasında olanlar malum. Hemen oradan uzaklaştık. Kadının başka bir şey demesine izin vermedik. Peşimizden gelmek istedi ama direkt karşı çıktım. Falan çağırırım deyip korkuttum onu. Sonra da apar topar eve gışte. Anlayacağın her şey bir anda oldu."

Senem'in anlattıklarından sonra Demir'in bakışları doğrudan ben bulduğunda, "Tam olarak böyle oldu," diyerek Senem'in söylediklerini onayladım. Demir tekrar Senem'e bakıp, "Çok iyi yapmışsın," dedi gururla.

"Daha çok şey söyledim de o an yeri değildi ama elbet yer gelecek, zamanı da. Bak, şimdiden söylüyorum, Nisa, o kadına karşı yumuşak olmamı falan bekleme benden. Sen de öyle hemen yumuşak olmayacaksın."

Senem âdeta burnundan soluyup öfkeyle konuşurken sessizliğim korudum. Hiçbir şey demedim. Üstelik ona bu konuda asla kızmadım. Akrabaları ortaya çıktığı zaman nasıl hissettiğimi, nasıl öfkeyle dolduğumu en iyi ben bilirdim. O yüzden Senem'in şu an ne hissettiğini gayet iyi anlıyordum.

Sessizliğimden dolayı olsa gerek Senem sanki yanlış bir şey söylemiş gibi oturduğu sandalyemde başını yere eğip, "Özür dilerim. Birde üstüne geldim," diyerek mahcubiyetle konuştu. Demir'in yanından kalktım. Senem'in yanına gidip önünde diz çökerek ellerini tuttum.

"Saçmalama. Şu an birbirimizi en iyi biz anlarız, biliyorsun," dedim. Hiçbir şey demedi. Başını beni onaylarcasına salladı. Eğilip sıkıca bana sarıldı. Bir süre sessizce sarılıp, birbirimizden güç almaya çalıştık. Her şeyi bir kenara atıp, sadece yanımdaki bu şahane insanlara tutunmak istedim. Demir'e tutunmak istedim. Senem'e tutunmak istedim. Esmâ teyzeye, Devrim amcaya tutunmak istedim.

Senem geriye doğru çekildiğinde, "Ben de sizi biraz baş başa bırakayım. Konuşacaklarınız vardır," diyerek göz kırpıp gülümsedi. Oturduğu sandalyemden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve çok geçmeden odamdan ayrılıp bizi Demir'le yalnız bıraktı. Burnumu çekerek Demir'e döndüğümde gözlerimin odağı hemen Demir'i bulmuştu.

Başka yere, komodinin üzerindeki kırılmış kolyeye doğru gitti. Büyük bir suçlulukla bakışlarım değiştiğinde Demir elbette bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Güzelim, ne oldu?" diye korkuyla sorduğunda yanına oturmadan önce komodinin olduğu tarafa doğru ilerdim. Kolyeyi komodinin üzerinden alıp, "Demir, bir de şey..." diye mırıldandım çekine çekine.

Demir daha da çok telaşa kapıldı. "Bir de ne? Bir şey mi oldu?" Sessizce yanına oturdum. Utancımın ona bakmadığım için gözlerimi kaçırdım. Elini tutup avucunu açtım ve kırılmış olan kolyeyi oraya bıraktım.

"Özür dilerim," dedim üzüntü dolu bir sesle. Ona hâlâ bakmadığım için başparmağıyla çenemden tutup yavaşça eğdiğim başımı kaldırdı. Beni kendine bakmaya zorladı. Dudakları bana samimi bir gülümseme bahşederken iyice yanıma sokulup şakağıma bir öpücük bıraktı.

"Nisa, ne özrü Allah aşkına? Yaptırırım ben bunu," dedi sanki çok önemsiz bir şeyden bahseder gibi. Oysa benim için çok kıymetliydi, çok önemliydi.

Kutup Yıldızı kolyesi Demir'in sevgisinden sonra ondan aldığım en güzel ve özel hediyeydi benim için. Ellerimin arasında kırılmış olduğu gerçeği kalbimi paramparça ediyordu.

Bozuk çıkan sesimle, "Bir kolyeye bile sahip çıkamadım," dediğimde beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"Sen şu an çok fena saçmalıyorsun ama. Güzelim, benim böyle şeylere takılmayacağımı biliyorsun. Şu an önemli olan sadece senin iyi olman. Boş ver şimdi kolyeyi falan. Yaptırırım ben bunu. Daha fazla sıkma sen o güzel canını."

Demir, içimdeki bütün ağırlığı almak ister gibi böyle sakin sakin, sanki hiçbir şey yaşanmamış da biz kaldığımız yerden hayatımıza devam ediyormuşuz gibi konuştuğunda iyice yatıştığımı hissederek kendimi onun kollarının arasına bıraktım. Boynundan düşecekmiş gibi sarkan siyah kravatını elime alıp yatağımın bir kenarına attım. Aklımdaki bütün o yoğun düşüncelerden şimdilik uzaklaşmak isteyerek, "İstanbul nasıldı?" diye sordum. Şu an konunun değişmesine gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Demir, kollarından çıkmama asla izin vermedi. Zar zor bir şekilde gömleğinin kol düğmelerini çözmeye çalışırken, "Sensiz berbattı," dedi. Gülümsedim ama içimden gelerek değildi bu gülümseme çünkü neden pat diye kalkıp geldiğini anlayamıyordum. En son konuştuğumuzda

bana İstanbul'da kalacağından bahsetmişti. Bu yüzden Emre'den dedeklerinden sonra beni arayabilir, bunu telefonda da halledebilirdim.

"Ayrıca sen niye geldin ki? Hani kalacaktın orada?"

"Çünkü aklım sende kalacaktı. Hem şimdi konuşmoyalım buse."

Harfleri uzatarak, "Demiiiiir," diye mırıldandım azarlayıcı bir tonuyla.

"Nisaaa," diyerek beni taklit etti.

"Nasıl geçti peki toplantılar? Şirketin konumu nasıl? İyi mi? Akademi deden ne tepki verdi kararına?"

Aslında tek derdim bütün bu sorunlardan uzaklaşıp aklımı dağıtmaktı. Sahil kenarında olanları unutmamın, en azından şimdilik unutmamın tek çözümü de Demir'in bana İstanbul'da olanları anlatmasıydı. Çünkü onun gün içerisinde neler yaşadığını, dedesinin karar karşısında nasıl bir tepki verdiğini gerçekten merak ediyordum. Fakat Demir'in gözlerine baktığımda olanları anlatma isteğini pek göremedim, ki bu isteksizlik sesine de yansdı.

"Toplantılar sıkıcı, yorucu ve bunaltıcıydı. Dedem elbette kararına çok sevindi ama lütfen, şimdi bunları konuşmoyalım. Aklın bir de bunlarla dolmasın. Söz veriyorum, sana sonra her şeyi tek tek, detaylıca anlatacağım. Tamam mı?"

"Peki," diyerek fısıldayıp pes ettim. Daha fazla üstüne gidip, onu sıkboğaz etmek istemedim.

Demir, kol düğmeleriyle işini bitirip gömleğinin kollarını sıvazladı. Beni iyice kendine çekti ve ikimizin yatağa uzanmasını sağladı. Başımı kalbinin tam üzerine yerleştirirken, "İyi ki buradasın, Demir," diye mırıldandım. Burada, yanımda olduğu için ona gerçekten minnettardım.

Kolları bedenimi daha da çok sardı. Alnımdan öptü. Saçlarımdan öptü. Kulağıma doğru, "Gidecek başka yerim yok. Biliyorsun," diye fısıldadı.

İnsan bazen ne kadar uğraşırsa uğraşsın başındaki derdi, sıkıntıyı bir türlü aşamıyordu. Fakat o an yanında olup elini tutan, onu hiç yalnız bırakmayan insanların varlığını gördüğünde bir nebze olsun rahatlıyor, yükünün hafiflediğini düşünüyordu.

İşte, Demir tam olarak böyleydi benim için. Onun kolları arasında uzanıp, gözlerimi usulca kapatırken içimdeki ateşin biraz olsun söndüğünü, serinlediğini biliyordum. Hissediyordum.

Sanki bir yerden düşmüşüm gibi ayaklarım bir ürpertiyle kasılırken gözlerimi aniden korkuyla araladım. Boğazımdaki kuruluk beni öksürük krizine soktuğunda hızla uzandığım yerden kalktım. Yatağımın kenarındaki komodinin üzerinde yer alan dolu su bardağını elime alarak suyu bir çırpıda içip rahatlamaya çalıştım.

Demir'le uzandığımdan ve ben gözlerimi kapattığımdan bu yana kaç dakika geçmişti? Bilmiyordum ama zaten tam olarak uyuyor gibi de değildim çünkü uykuya bir türlü dalamıyordum. Dalsam bile hemen geri uyanıyordum. Gözlerim iyice açılırken yatağımın diğer tarafına baktım. Boştu. Demir yoktu. *Nereye gitmişti?*

İçime bir korku yerleşirken yatağımdan çıktım. Ayağıma ev terliklerimi giydim. Bakışlarımı çalışma masamın olduğu tarafa çevirdiğimde Demir'in ceket ve kravatının oradaki sandalyenin üzerinde olduğunu gördüm. Demek ki gitmemişti. Odamdaki kapısı açık banyoya baktım. Orada da yoktu. Muhtemelen aşağı inmişti. Bunun düşüncesiyle hareket ederek ben de aşağıya inmek istedim. Odamdan çıktım. Koridoru geçip merdivenden aşağıya, Senem ve Devrim amcaların odalarının bulunduğu kata indim. Tam en aşağıya inmek üzereydim ki birden kulaklarımı dolduran konuşma sesleriyle ikinci katın başında durdum.

"Sana inanamıyorum, Devrim! Sevda Hanım'ın seni arayıp bütün bunların yaşanacağını söylediğine ve senin de bizden bu gerçeği sakladığına gerçekten inanamıyorum!"

Esmâ teyzenin öfkeyle dolu bağırisını duymamak elde değildi. *Bir saniye... Sevda Hanım, Devrim amcaya arayıp bütün bunların olacağını söylemiş miydi yani? Ne zaman? Hangi ara?*

"Esmâ, canım benim, ben de ne yapacağımı bilemedim ki! Elim, ayağıma dolandı. Beni aradığının ertesi günü kızın doğum günüydü. O günü Nisa'ya zehir mi etseydik?"

Anlaşılan Sevda Hanım, doğum günümünden bir gün önce Devrim amcaya aramıştı. *Ne oldu da bunu yapmıştı? Acaba o kadın önce onunla mı görüşmüştü? Her şeyi geçtim, neden önce beni aramamıştı ki?*

"Peki, ona kim söylemiş, Devrim amca? Nisa'nın evlatlık verildiğini annesine kim yetiştirmiş de kadın bunca yıldan sonra çıkıp gelmeyi akıl edebilmiş?"

Senem'in sesi hâlâ öfke ve sitem doluydu. İşte, bütün bu cevaplarını en az onun kadar ben de çok merak ediyordum.

"Bilmiyorum ki kızsım. Sevda Hanım bana sadece Ayla Hanım kendisini ziyaret ettiğini ve Nisa'nın peşine düşeceğini söyledi ama Ayla Hanım'a bunu kimin söylediğini sorduğumdaysa cevap vermedi. İhtimal aradım, tekrar sordum ama yok. Kadın ısrarla, 'Söyleyemem,' dedi."

"Sevda Hanım'a da gerçekten pes yani," diye yakındı Esmâ teyze
"Ya kendi söylediye?"

İşte, o an onun sesini duydum. Demir'in. İçime soğuk bir su bulaşmış gibi rahatladım. Sesimi çıkarmadan merdiven basamaklarına oturup, onların aralarında geçen konuşmalara kulak kabartmaya devam ettim.

"Nasıl yani?" diye sordu Senem. Ses tonu daha çok bu da nereden çıktı şimdi der gibiydi.

"Basbayağı, Senem. Kadına kendi haber verdi ama suç üzerine kalmamış diye de bunu itiraf edemedi."

Devrim amca, "Bu da bir ihtimal olabilir tabii," diyerek Demir'in söylediklerini tasdikledi.

"Sevda Hanım öyle bir şey yapmaz," dedi Senem itiraz dolu bir sesle. Demir de ona, "Ya yaptıysa?" diyerek hemen karşı çıktı.

"Demir, yapmaz dedim. Çocukluğumuzdan bu yana belki de Sevda Hanım bize herkesten daha çok değer verdi. O yetimhanede elimiz, ayağımız oldu. Yeri geldi, bizi herkesten önce o koruyup kolladı. O yüzden canımızı acıtacağını bile bile bunu yapmaz. Kaldı ki o zaman benim akrabalarım konusunda da kendini gizleme gereğinde bulunurdu ama kadın açık açık yerini ben söyledim dedi."

Bu konuda Senem kesinlikle haklıydı. Çocukluğumuz boyunca en küçük düşüşlerimizde bile bizi ilk Sevda Hanım ayağa kaldırmıştı. Kol kanat germişti. Bu yüzden de bize zarar vereceğini bile bile asla böyle bir şey yapmazdı.

Demir, "Alınma ama akrabalar ve anne kavramı bence aynı kefede değil, Senem," diye çıktığında gözlerimi devirmeden edemedim. Şimdi bunu kıza hatırlatmak zorunda mıydı? Daha sonrasında ona bunun hesabını sormayı ve Senem'e çıktığı için kızmayı aklıma not ettim.

"Çocuklar, lütfen," diyerek Devrim amca araya girdiğinde oturduğum merdiven basamaklarından ayağa kalkarak yanlarına gitmek istedim. Birkaç basamak inmiştim ki bu kez de Demir'in, "Aslında

benim de size söylemem gereken bir şey var," demesiyle yine olduğum yerde kalakaldım.

Senem, "Neymiş o?" diyerek kırılğan çıkan sesiyle sorduğunda bir müddet hiç kimseden ses gelmedi. Sessizce birkaç basamak daha indim.

Demir, "Ben de o kadını öncesinde gördüm," dediğinde neredeyse dengemi kaybedip düşmek üzereydim. Yaşadığım şokun etkisiyle merdivenin korkuluğuna tutundum. Sanki o an merdiven fobimi yeniden kazanmışım gibi bütün vücudum titremeye başladı.

"Ne? Ne zaman?" Senem'in bağırışı kulaklarımı doldururken aynı zamanda da gözlerimin içinin yanmasına engel olamadım.

"İstanbul'dan döndüğümüz zamandı. Sizler parti alanındaydınız. Biz de önce eve uğradık. Nisa'nın üstünü değiştirmesi falan gerekiyordu. Sonra annem hediyesini vermek istedi. Ben de hediyeyi arabadan almak üzere çıktım dışarı. O an gördüm. Sokaktaydı ve doğrudan sizin bahçeyi izliyordu."

"Sonra?" diye sordu Senem korkulu çıkan sesiyle.

"Sonra yanına gittim. Neden bahçeyi izlediğini falan sordum ama yanıtlamadı beni. Aksine Nisa'nın kardeşim olup olmadığını sordu. Ne alakaysa artık? Sonra kadının üstüne gitmeye devam ettim ama onu bırakmamı söyledi. Ben de bıraktım, gitmesine izin verdim."

Duyduklarıma inanamıyordum. Daha yaşadığım sarsılmayı atlata-mamışken şimdi başka bir şokun etkisiyle karşı karşıyaydım.

"Oğlum, sen bunu bizden nasıl saklarsın? Neden anlatmadın?" Esmâ teyzenin gür bağırışı salonun içinde âdeta yankılanırken gözyaşlarımın akmasına izin vererek sessizce merdiveni inmeye devam ettim.

"Kim olduğunu bile bilmiyordum ki Esmâ teyze. Bakışları beni rahatsız etti, şüphelendirdi ama emin olmadığım için söylemek istemedim. Bir taraftan da çok korktum. İşte, tam olarak bu anı yaşamaktan çok korktum. O an ne yapacağımı, Nisa'ya ya da size nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilemedim. Hem Nisa'nın doğum günüydü. Onca planı, hazırlığı öylece mahvedemezdim ki. Gerçi her şey bu saatten sonra da biraz muamma ama neyse."

"Ne demek şimdi bu?" diye hiddetle sordu Senem oturduğu koltukta Esmâ teyzenin elini sıkıca tutarak.

Artık en aşağıdaydım. Onları merdivenlerin başında dikilerek sessizce izliyordum. Henüz hiçbiri beni fark etmemiş, aşağıya indiğimi görmemişti. Demir, Devrim amcanın yanında dikiliyordu ama o da beni henüz fark etmemişti.

"Eğer Nisa o kadınla konuşursa, o kadın aklına girmeye çalışmasın demek."

"Ya kötüyü çağırmasına hemen!" Senem eline geçirdiği koltuk yan,ğını Demir'e doğru öfkeyle fırlattı.

Demir, "Sonuçta annesi, Senem. Ne bekliyorsun?" diye sorduğunda Senem başta hiçbir şey demedi ama sonra, "Nisa akıllıdır. Öyle hemen affetmez," diyerek sanki kendi kendini avutmuş gibi konuştu.

Devrim amca araya girip, "Çocuklar Nisa affeder ya da affetmez, bu onun bileceği bir şey ama önce o kadının Nisa'nın annesi olup olmadığı kesinleşmeli," dediğinde beni görmese de onu onaylarcasına başımı salladım. Bir de bu mesele vardı tabii. Her şeyden emin olma kısmı...

Demir, "DNA testi. Tabii ya. Haklısın, Devrim amca," diyerek Devrim amcayı onaylarken birden arkasına baktı ve karamel gözleri doğrudan benimkileri buldu. Sonunda beni gördü, daha doğrusu gördüler. Demir, büyük bir mahcubiyetle ve biraz da korkmuş gibi, "Nisa?" diyerek adımı fısıldadığında sessizliğimi koruyarak yanlarına doğru gittim.

Esmâ teyze, Senem'in yanından kalkarak hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "İyi misin, kuzum?" diye te-laşla sorduğunda başımı aşağı yukarı doğru sallayarak, "Daha iyiyim Esmâ teyze," diye mırıldandım. Sonra onun kollarının arasından çıkıp yan yana dikilen Devrim amca ve Demir'in karşısına geçtim. Bir mü-det sessiz kaldım. Gözlerim bir Demir'in bir Devrim amca'nın, haya-tımdaki iki önemli adamın üzerinde gidip geldi. İkisi de karşımda suç işlemiş küçük çocuklar gibi dikiliyorlardı. Çok mahcup görünüyorlar, bana asla bakamıyorlardı ama işin aslı onlara kızgın değildim. Hatta onları anlayabiliyordum. Bunu dile getirmek için de önce Demir'le başlamak istedim.

"Doğum günümde gözlerin o yüzden mi sürekli dalıp gidiyordu?" diye sordum merakla.

O günün her anını hatırlıyordum. Hayatımın en güzel günüydü. Fakat ara ara Demir'e baktığımda suratının hep asık, bakışlarının ise hep boşluğa bakar gibi olduğunu şimdi daha iyi fark ediyordum. O gün doğum günüm diye üzerine gitmek istememiştim ama önceki gece onun evinde kaldığımda da gözleri sürekli dalıp dalıp gitmişti. Şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu ve neden öyle olduğunu anlıyordum. Hatta bu sabah beni okula bırakırken Bahar'a, "O size emanet," demesinin altında yatan asıl nedeni bile çok iyi anlıyordum. Demir o

kadının varlığından benden önce haberdar olmuştı ve en az benim kadar korkmuş, endişelenmişti.

Demir, "Kızdın mı?" diyerek tereddütle sorduğunda gülümsedim. Bir anlığına kendimi onun yerine koydum. Yabancı bir kadın karşıma çıkıp öylece Demir'i izlese ben de çok etkisinde kalır, kimseye bir süre bir şey söylemezdim. *En azından durum netleşene kadar...*

Bu yüzden Demir'e gerçekten kızmamıştım. Kızamazdım. Tanımadığı, emin olmadığı birini bana söylemediği için onu suçlayamazdım.

"Hayır. Neden kızayım? Ben olsam ben de aynısını yapardım," diyerek dürüst oldum. Omuzlarını sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi düşürdü, yanıma gelerek sıkıca bana sarıldı. Demir bana sarılırken bakışlarım bu kez Devrim amcaya kaydı.

"Demek sana da Sevda Hanım haber verdi, Devrim amca?"

"Evet, canımın içi. Cuma günü, siz İstanbul'dayken arayıp söyledi."

Demir, beni bir kolunun altına alırken artık o malum soruyu sorma anımın geldiğini anladım. Bundan daha fazla kaçamazdım. Derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi yavaşça bıraktım.

"Ne olacak peki? Bundan sonra ne olacak?" Buruk bir sesle konuşup hepsinin tek tek gözlerinin içine baktım.

Senem, oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi, elimi tuttu. Devrim amca birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini yüzüme doğru uzatıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Ağladığımın farkında bile değildim. Alnımdan öpüp geri çekildi.

"Her şey sen nasıl istersen öyle olacak, kızım. Eğer ki o kadınla konuşmak istiyorum dersen sana asla engel olmayız ama tekrar karşına ya da karşımıza çıktığında önceliğimiz elbette DNA testi olacak. Annen olduğunu söyleyebilir ama önce bundan emin olmalıyız."

"Anlaşıldı," dedim başımı aşağı yukarı doğru sallayıp Devrim amcanın dediklerini onaylayarak.

Esmâ teyze, "Kendine zaman tanı, yavrum. İyice düşün. Biz buradayız ve burada olmaya da devam edeceğiz. Unutma bunu sakın," diyerek yanıma geldi. Beni Demir'in kollarının arasından çekip sıkıca sarıldı. Senem, yalandan itiraz dolu bir ses çıkararak, "Ya ben de istiyorum ama!" diye mızızlandı. O da Esmâ teyze ve bana sarıldı. Devrim amca da bize katılıp kollarını açarak hepimizi kucakladığında saatlerden sonra ilk defa sesli bir şekilde güldüm. Yani gerçekten, içimden gelerek güldüm. *Onların böylesine yanımda olması bana bahşedilen en özel hediyeydi.*

Devrim amca, "Ama şimdi güzel bir uyku çek bakalım. Malum yarın okul var," diyerek geri çekildiğinde gözlerimi devirmeden edemedim. *Bu ruh hâliyle o okulu nasıl çekecektim acaba?*

"Şey..."

Demir'in arkamızdan mırıldanmasıyla hepimiz bir anda ona doğru döndük. "Ben de bu gece burada kalabilir miyim? Nisa'yı yalnız bırakmak istemiyorum," dediğinde hemen karşı çıkarak, "Demir, buna gerçekten gerek yok," dedim ama beni elbette dinlemedi.

"Hayır, gerek var. Devrim amca? Esmâ teyze?" diyerek bakışlarını yanımdaki Esmâ teyze ve Devrim amcanın üzerine doğrudu.

Devrim amca itiraz bile etmedi. "Tamam, kal, çocuğum," dediğinde Demir elini yumruk yaparak havada salladı.

"O zaman ben evden üniformamı ve arabamı alıp geliyorum."

"Suat amcanın arabası ne olacak?"

"Benim evin oraya bırakırım artık. Geldiğinde oradan alır."

Demir'in böyle demesiyle saatlerdir unuttuğum ve ona asla sormayı akıl edemediğim önemli bir detayı hatırladım.

"Bir dakika, Suat amca seninle birlikte gelmedi mi?" Sorduğum soruyla dudaklarının arasından bir *cık* sesi çıkardı. Ona ters bir şekilde bakıp, "Gerçekten adamı orada arabasız bırakıp geldin mi yani?" diyerek çıkıştığında başını beni onaylarcasına salladı. Sırf benim için geri geldiği yetmezmiş gibi Suat amca'yı da orada arabasız bırakmıştı.

Demir böyleydi işte. Çok önemli işlerini bile sırf benim için öylece kenara atabiliyordu. İstanbul'daki işlerini umursamadan bırakıp buraya benim için geldiğine hâlâ inanamıyordum. Kalbimi gün geçtikçe yeri hiç sarsılmaz bir şekilde fethetmeye devam ediyordu. Benim bu sancılı dünyamda yer edinmesi bazen bana bu hayattaki en büyük şansım gibi hissettiriyordu. Demir Gürsoy gerçekten inanılmazdı.

Muzır bir yüz ifadesiyle omuz silkip yanıma geldi ve şakağıma küçük bir öpücük bırakarak, "Sonra görüşürüz, poğaçam," diye mırıldandı. Böyle şirinlik yapınca ona hiç kızamıyordum bile. Sessizliğimi koruyup başımı onu onaylar bir şekilde salladığımda zaman kaybetmeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla evden çıkıp gitti.

İstanbul'dan Yalova'ya nasıl büyük bir telaş ve korkuyla geldiğimi sanırım bir ben bir de Allah bilirdi. O korku daha büyük felaketlere sebep olmasın diye yol boyunca hız sınırını aşmamaya özellikle özen göstermiştim. Evet, Nisa'ya çabucak kavuşmak istemiştim ama canlı ve sağlam bir şekilde kavuşmak daha önemliydi.

Bir buçuk saat süren yolculuk sırasında önce Emre'yi aramıştım. Bana bütün olanları eksiksiz bir şekilde anlatmasını istemiştim ama ondan da Nisa ve Senem'den duyduklarımdan farklı şeyler işitmemiştim. Bu yüzden de aramayı çok uzatmamıştım. Zaten Nisa'ya kavuştuğum gibi her şeyi öğrenecektim. Öyle de olmuştu.

Nisa'nın yanına geldiğimde tam da beklediğim gibi bir manzarayla karşılaşmıştım. Nisa sarsılmış ve hatta yıkılmıştı. Şimdilik ona neyin iyi geleceğini bilmiyordum ama onu asla yalnız bırakmayacağımı çok iyi biliyordum. Her an, her saniye yanında olacak, kimsenin onu incitmesine izin vermeyecektim. Lakin şimdilik tek yapmamız gereken önce bu gerçeğe alışmaktı. Bu süreçte de hepimizin bolca sabra ve zamana ihtiyacı olacaktı.

Devrim amcadan geceyi onlarda geçirme iznini kaptıktan sonra zaman kaybetmeden kendi evime gitmiştim. Okul çantamı, üniformamı ve yatarken giydiğim eşofman takımımı yanıma alıp hemen Nisa'ya geri dönmüştüm. Bu süreçte de hem annemi hem de dans okulunun müdürü Aydan Hoca'yı aramıştım.

Annemi aramıştım çünkü ona hem İstanbul'dan döndüğümün haberini vermek istemiş hem de kısaca Nisa'nın başından geçenleri anlatmıştım. Annem dünyanın en tatlı ve anlayışlı kadını olduğu için de Nisa'yı asla yalnız bırakmamam gerektiğini söylemişti. Ayrıca babamın da onu arayıp olan biteni zaten benden önce onun anlattığını dile getirmişti. Ek olarak da yarın okul çıkışı eve uğramam konusunda beni epey tembihlemişti. Nisa bu durumdayken semtten ayrılmamın zaten imkânı yoktu.

Aydan Hoca'yı da arayıp sorumluluğunu üstlendiğim o küçük afacanlara ders verecek başka birini ayarlamasını rica etmiştim çünkü bu hafta dans okuluna gitmeyi düşünmüyordum. Nisa bu hâldeyken hiçbir yere gidemezdim. Onu bir saniye olsun yalnız bırakmayacaktım.

Ve şimdiki zamana gelince...

Sızlanmamak ya da itiraz etmemek elimde değildi çünkü...

"Yani buna gerçekten gerek var mıydı?" diye sordum yakınlıkla.

Gözlerim, önümdeki yer yatağına sanki çok kötü bir şeymiş gibi iğrenerek bakıyordu. Esmâ teyze ve Senem o yer yatağına çarşaf sermekle meşguldü. Nisa, odasındaki banyoda üstünü değiştirtiyordu. Ben ondan önce üstümü değiştirmiştım. Devrim amca ise Nisa'nın masasının üstündeki bir şeye odaklanmış bakıyordu. *Evet, cümbür ce-maat Nisa'nın odasındaydık ve Nisa'nın odasında koltuk olmadığı için de Esmâ teyze bana yer yatağı hazırlıyordu.*

“Nisa'nın yatağı gayet büyük. İkimiz de sığardık oraya,” diyerek doğrudan elimle Nisa'nın büyük yatağını işaret ettim. Nisa'nın odasına elbette ilk kez girmiyordum ama ilk kez onun odasında geceyi geçirecektim.

Yakarışım odanın kasvetli havasını biraz dağıtırken Senem bana bakarak kıs kıs güldü. Bense önümdeki yer yatağına bakarak gözlerimi devirdim. *Ne yani? Sevgilimin yanında yatamayacak mıydım?*

Devrim amca bakışlarını masadan ayırarak bana doğru çevirip, “O kadar da uzun boylu değil, delikanlı,” dedi. Ses tonunda resmen *daha fazlasını bekleme* iması yatıyordu. Yine gözlerimi devirdim, nefesimi âdeta püskürterek dışarı bıraktım.

“Yapma, Devrim amca ya!” diye sızlandığımda işaret parmağıyla yeri gösterip, “Yerde yatıyorsun. Konu kapandı,” dedi net bir şekilde.

“Ama bu zaten hiç yapmadığımız bir şey değil ki! Biz Nisa'yla hep yan yana yatıyoruz.”

O sırada Nisa banyodan pijamalarını giymiş bir şekilde çıktığında gözleri de irice açılmış, kaşları daha fazla bir şey söylememem için havaya kalkmıştı. Bana daha çok *sen ne diyorsun, ne yapıyorsun* dercesine bakıyordu ki neden böyle baktığının sebebini anlamam da çok sürmedi.

Devrim amca, “Bunu bildiğim çok iyi oldu. Bundan sonra bak bakalım Nisa'yı senin eve gönderiyor muyum?” dediğinde içimden kendime küfrettim. *Sıçtın Demir, bez getir.*

“Ama Devrim amca ya!”

“Eğer biraz daha itiraz edersen burada değil, salondaki koltukta yatacaksın.”

Daha fazla diretemezdim. O yüzden teslim olmayı yeğledim. İki elimi de havaya kaldırarak, “Tamam, tamam. Bir şey demiyorum ve kesinlikle yerde yatıyorum,” dedim.

Esmâ teyze ve Senem'in yer yatağıyla işi bittiğinde Esmâ teyze, Devrim amca'yı da koluna takarak, “Hadi, size iyi geceler çocuklar,”

diverek odadan çıkmak için harekete geçti. Biz de onlara *iyi geceler* diledikten sonra çıkıp gittiler.

Nisa üzerindeki sevimli *Bugs Bunny* pijamalarıyla yatağına oturup, saçlarını elindeki toplu tarakla tararken Senem de onun yanına gitti. Bana bakarak kurnazca gülümseyen Senem, "Bir insan ancak bu kadar şahane şekilde kendi ayağına sıkabilirdi," dedi dalga geçerek. Ona kalmadan edemedim.

"Sorma ya. Fena çuvalladım."

Senem, Nisa'nın başına küçük bir öpücük kondurarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa yaz bana *WhatsApp*'tan. Hemen gelirim," dediğinde Nisa başını salladı.

"Tamam, canım."

"Hadi, iyi geceler size," dediğinde ikimiz de aynı anda, "Sana da," dedik.

Senem odadan çıkarken, "Umarım sabaha sırtın çok ağrımaz, Demir," diyerek benimle yine alay etti. Ona tepki bile veremedem kapıyı kapatıp gittiğinde ben de Nisa'nın yanına gitmek istedim. Fakat o an ayakta dikildiğim için Nisa'nın çalışma masasının üzerindeki bir şey gözlerime takıldı. Direkt masaya doğru ilerledim ve ne olduğuna baktım. Muhtemelen Devrim amca da biraz önce buna bakıyordu.

Eski, kenarları hafif yıpranmış olan fotoğrafı ellerimin arasına aldım. Nisa da saçını taramayı bitirerek oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve neye baktığımı gördü.

"Ben çok küçükken, sanırım dört ya da beş yaşımıdaydım, Sevda Hanım vermişti bu fotoğrafı," diye açıkladı.

"Benziyorlar mı peki?" diye sordum elimdeki fotoğrafa bakmayı sürdürerek.

Nisa, "Onu sen de gördün. Sen söyle," dediğinde yalan söylemek istemedim. Ne görüyorsam onu söylemek istedim. O gün gördüğüm kadını gözlerimin önüne getirerek, "Benziyorlar," dedim. Çünkü fotoğraftaki kadınla cumartesi günü gördüğüm kadın gerçekten benziyordu. Cumartesi günü gördüğüm kadın sadece biraz yaşlıydı ama bu fotoğraftaki kadınla kesinlikle aynı yüz hatlarına sahipti.

"Evet, benziyorlar," diyerek Nisa da beni onayladığında fotoğrafı yeniden masanın üzerine bıraktım. Kalçamı masanın kenarına yaslayıp, Nisa'yı ellerinden tutarak kendime doğru çektim.

Gözlerinin içi yaşlarla dolarken onu kollarımın arasına alarak sıkıca sarıldım. Kollarını belime dolayıp ağırlığını bana verirken, "Neden

şimdi, Demir? Niye?” diye sordu. İçimi parçalayan bir sesle konuştu. Vücudu titrerken o güzel yüzünden yaşlar bir kez daha akmaya başladı. Onu böyle görmek, gözyaşlarının arasından çıkardığı o acı dolmuş sesi işitmek bana kendimi çok kötü hissettiriyordu. Sanki biri kalbimi sıkıyormuş da canımı alıyormuş gibiydi. Beni paramparça etti. Keşke bu sorunun cevabını bilseydim ama bilmiyordum. Hatta onun kadar ben de merak ediyordum.

“Yanımdayım, güzelim. Buradayım,” diyerek onu teskin etmek için fısıldadım. Sırtını sıvazladım. Belimdeki elleri daha da sıkılaştı. Onu daha sıkı, hiç bırakmak istemezcesine tuttum.

Bir müddet sessiz kalıp birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra Nisa yavaşça benden uzaklaşarak yatağına doğru ilerledi. Yorganı kaldırıp içine girdi. Hemen gözlerini kapatmadı, zaten çabucak uykuya dalacağına da düşünmüyordum. Gözlerini tavandaki büyük pencereye dikti. Öylece gökyüzünü izlemeye başladı. Onun yanımdan uzaklaşmasıyla ben de odadaki pencerenin kenarına doğru ilerledim. Perdeyi aralayıp dışarıyı izledim.

Gözlerim pencereden aşağıya, doğrudan arabamın bulunduğu yere odaklandığında hatıralarım beni tatlı bir anıya götürdü. Kendi kendime aptalca gülümsedim. *O günü, o geceyi, utanarak perdeyi hızla çekisini asla unutamıyordum.*

Gözlerim heyecanlı bir parıltıyla Nisa'ya dönerken, “O geceyi hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Hangi geceyi?” dedi hiçbir şey anlamayarak. Gözlerimi kıstım, dudaklarımdan küçük bir ıslık sesi çıkardım ve kurnazca sırıtıp göz kırptım.

“Buradaki ilk geceni. Hani bana bornozunla şahane bir görsel şölen sunduğun geceyi,” dediğimde yatağının içinde ayaklarıyla tepinerek birden yorganı başına kadar çekti ve kızaran yüzünü gizledi.

“Ama Demir ya! Bu yapılmaz ki şimdi!” Boğuk bir sesle yorganın altından konuştuğunda, “Hadi çık oradan, çık. Utanma,” diyerek onunla alay ettim. Yorganı yavaşça başından çekerken, “O gece nasıl da utanmıştım ama var ya... Kendimi resmen çıplıplak hissetmiştim,” dediğinde hem bir nebze olsun onun keyfini yerine getirmek hem de onunla gerçekten uğraşmak istedim.

Pişkin pişkin, “Bir nevi çıplaktın da zaten,” dediğimde yatağının diğer tarafındaki yastığı alarak bana doğru fırlattı. Yastık o kadar hafifti ki daha yanıma ulaşmadan yere düştü.

“Demir Gürsoy! Çok adisin ama!” diye cırlarken kahkaham odasında yankılandı. “Aşağıdaki koltuğa yollamayayım seni istersen,” diyerek yalandan bir tehdit savurduğunda hemen ağzıma fermuar çektim.

“Tamam, tamam. Sustum.” İki elimi de havaya kaldırarak ona derhâl teslim oldum. Büyük adımlarla yanına yaklaşıp kendimi yatağın üzerine attım. İyice kızarmış olan yanağından bir makas alırken, “Utanınca yanaklarının bir domatese dönüştüğünü unutmuşum,” diye mırıldandım.

“Çok kötüsün,” diye sızlandığında yanına iyice sokulup en sevdiğim şeyi yaptım. Yanağını ısırđım.

“Ama benim ısırılmaktan epey zevk aldığım bir domates,” dediğimde kıkırdadı. *Şükürler olsun! Bu sesi duymayı gerçekten özlemiştim.*

“Çok garip seslenişlerin var, biliyorsun, değil mi? Şimdi de *poğaç*a *surattan domatese* terfi ettim. Harika!”

“Sadece seni güldürmek istedim,” dediğimde bir elini uzatarak yanağımı okşadı, dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi.

“Ve başardın da. İşlerini bırakıp hemen yanıma geldin. Elim tutun. Böyle bir zamanda bile önce beni düşündün. Mutlu ettin, yüzümü güldürdün. Teşekkür ederim.” Fısıltılı çıkan sesiyle mırıldanırken hâlâ yanağımı okşayan elini tuttum ve içime çekercesine avucunun içini öptüm.

“Her zaman ilk bunu yapacağım. Önce bu güzel yüzünü güldüreceğim, *Kutup Yıldızı* çünkü sen gülünce parlayan bu şahane gözlerin ışıltısının sönmesine asla ama asla izin veremem,” dediğimde gözlerinden akan sıcacık bir damla elimle buluştu. Tekrar ağlamasını diye başparmaklarımla gözlerinin altını sildim. Yeteri kadar ağlamıştı, daha fazla ağlamasını istemiyordum.

Benden biraz uzaklaşıp yorganı açarak hemen yanına girmemi işaret etti ama başımı sağa sola doğru sallayarak onu reddettim. Şaşırđı. “Gerçekten yanımda yatmayacak mısınız?” diyerek dudaklarını sarkıtıp sorduğunda başparmağımla o sarkan dudağı düzelttim.

Kâğıt üzerinde de olsa Devrim amca ve Esmâ teyze kızların anne-babalarıydı. Normal şartlarda onların çatısı altında Nisa’yla aynı odayı paylaşmam pek de beklenilecek bir durum değildi. Hatta izin vereceklerini bile zannetmiyordum ama şu anda Nisa’nın içinde bulunduğu psikolojik durum hepimizi çok fazla etkiliyordu. Herkesin her şeye evet demesine, onay vermesine çok müsaitti.

Devrim amcanın bana güvendiğini biliyordum ve bizi aynı yatağa götürüp ses çıkarmayacağını da biliyordum ama yine de onun güven sarsmayı asla istemiyordum. Devrim amca benim için çok kıymetliydi. Onun düşünceleri de onayı da benim için her şeyden daha önemliydi. Hatta bazen Nisa'nın düşüncelerinden bile daha önemliydi... Sırf yüzden bu gece sevgilimi itinayla reddetmekten kaçınmayacaktım, ne kadar birkaç dakika öncesinde bu duruma bizzat ben mızızlanırsam da.

“Teklifin çok cazip, sevgilim ama Devrim amcanın güvenini sarsmak istemiyorum. O yüzden bu gecelik yer yatağına katlanabilirim.”

Nisa, gözlerimin içine benimle gurur duyarcasına baktı.

“Sen harika bir detaysın, Demir Gürsoy,” diye fısıldadığında kendimi tutamadım. Kendimi beğenmiş bir tavırla, “Biliyorum,” diye mırıldanıp omuz silktim. Küçük bir kız çocuğu gibi uzanıp saçlarını çektiğinde kıkırdadım.

“Hem Devrim amcayı duydun. Açıkçası senin bana gelmemen gibi bir riski asla göze alamazdım,” dediğimdeyse keyifle sırıttı. Eli yanığıma uzanıp okşarken gözlerime bakarak, “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı. *Bu ne harika bir cümleydi böyle. Fakat Nisa'nın dudaklarından dökülünce daha ayrı bir havası oluyordu sanki.* Tam beni yeniden öpmek için yaklaşmıştı ki bu sabah ona söylediğim şeyi hatırladım.

“Bunu dediğin çok iyi oldu,” diyerek aniden ondan uzaklaştım. Beni öpmesine izin vermedim. Ayağa kalkarken Nisa bir kez daha bana şaşkınlıkla baktı.

Onun yatağının etrafında dönüp komodinin olduğu tarafa doğru ilerledim. Üzerine bıraktığım cep telefonumu elime aldım. Kilit ekranını açıp doğrudan ses kaydetme yerine girdim. Tekrar Nisa'nın yanına zıplayıp, “Bizim sanki bir ses kaydı olayımız vardı. Ne demiştin sen biraz önce?” dediğimde bu kez gerçekten şen bir kahkaha patlattı.

İşte, bu sesi duymak her şeye bedeldi. Her şeye değerdi. Sırf bu sesi duymak için bile olsa her şeyi yapmaya hazırdım.

5. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Aşk Bir Mevsim*
♪ *Can Kazaz – Bir Ben Kalsam*

Demir Gürsoy'dan...

Günün aydınlığı, bazen sadece güneşin doğuşuna bağlı değil-di. Güneşin parlaklığına, sabahın aydınlığına ya da dünyanın uyanışına... Günün aydınlığı bazen yaşadığınız anların, yanımızdaki insanların varlığına bağlıydı. Onlarla daha çok anlam kazanırdı.

Örneğin dün sabah... Dün sabah hayatımın en güzel sabahlarından biriydi. Uyandığımda Nisa'yı hemen yanı başımda görmem, onunla birlikte güne hazırlanmam; aramızdaki gülümseyişin, eğlenmenin asla eksik olmaması, İstanbul'a gitmeme rağmen gidene kadar ondan bir saniye olsun ayrılmamam ya da onun bana sürekli ısl ısl parlayan gözleriyle, heyecanla bakması... Her şey o kadar güzeldi ki... Her şey o kadar olması gerektiği gibiydi ki... Resmen hayallerimdeki gibiydi. Sanki her şey hayalimdeki gelecekte bir kesit gibiydi.

Bir de bu sabaha bakıyordum. Ne tadı vardı ne de tuzu. Kesinlikle çok tatsız bir sabahtı. Kimseden çıt çıkmadığı, herkesin suratının epey asık olduğu bir sabahtı hem de. Bütün huzurumuz, mutluluğumuz sanki birkaç adım uzağımızda kalmış gibiydi.

Yeni bir güne başlayalı sadece yarım saat falan olmuştu ama Nisa'nın ruh hâlini anlayabilmem için öyle çok uzun bir süreye ihtiyacım yoktu. Onun küçük hareketlerinden, bakışlarından moralinin nasıl olduğunu hemen anlayabiliyordum. Bu sabah kesinlikle çok keyifsizdi. *Sanki aksini beklemek mümkünmüş gibi.*

Onunla beraber hızlı ama çok sessiz bir şekilde okula gitmek için hazırlanmıştık. Onun odasında ben banyoda, o da odanın içinde hazırlanırken aramızdaki diyaloglar, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sormaktan öteye gidememişti. Hazırlığımızı bitirdiğimiz gibi ben arabamın anahtarını kaptım, o da okul çantasını eline alınca hemen aşağıya inmiş, koridorda Senem'le buluşmuştuk.

Nisa'nın bu durgun hâlleri bütün ev halkına sanki salgın gibi yayılmıştı. Aşağıya indiğimiz gibi kimsenin suratının gülmediğini fark

etmiştim. Tamam, herkesin yüzünde güller açsın demiyordum böyle bir dönemde birbirimize tutunmaktan başka çaremiz yok. Nisa'nın morali zaten çok kötüydü ama biz de böyle yaparak onu da da kötü hissettirmemeliydik. Aksine daha motive edici şeyler yapmanın onun yüzünü biraz olsun güldürmeye çalışmalıydık.

En alt kata inmemizle Nisa kahvaltı bile yapmak istemeyip Senem bana bakarak, "Hadi, hemen okula gidelim," demiş ve bizi dışarıya doğru doğru sürüklemek istemişti ama o sırada onu Zehra teyze, ardından da Devrim amca yakalayıp durdurmuştu. Devrim amcadan ziyade Zehra teyze kahvaltı yapması için çok ısrar edince Nisa dayanamamıştı, onu kırmak istememişti. İstemeye istemeye de olsa o kahvaltı masasına oturmuştu.

Kahvaltı masasına oturduğumuzdan bu yana on dakika falan geçmişti ama Nisa ağzına tek lokma bile atmamıştı. Tabağındaki beyaz peyniri didiklemiş, zeytinlerin yerini değiştirip durmuş, salatalık ve domates dilimlerine de hiç dokunmamıştı. Ne çay içmişti ne de herhangi bir meyve suyu. Öylece, sessizce tabakla bakışıp durmuştu. *Bu kız beni çıldırtacaktı.*

Buna daha fazla tahammül edemediğimden, Devrim amca ve Esma teyzenin hemen karşımda oturmalarına aldırmadan çatalımı onun tabağındaki didiklediği peynirlerden birine batırdım. Bana yaptığım şeyi anlamaya çalışır gibi donuk bir ifadeyle baktığında çatalımı doğru rudan onun ağzına götürdüm. Gözlerini devirip başını *hayır* dercesizce salladığında itirazını kabul etmedim. Çatalı iyice ağzına doğru yaklaştırdım. O ağza tek lokma da olsa bir şeylerin girdiğini görecektim. Üstelik hemen diğer tarafımda oturan Senem kahvaltıya başlamadan önce bana dün akşam da bir şeyler yemediğini gizlice söylediği için bundan kesinlikle kaçıışı yoktu. Onun için çok endişeleniyordum. Yaşadığı sarsılmadan dolayı üzerine gitmek, onu sıkboğaz etmek istemiyordum ama sağlığına zarar vermesine de elbette izin vermeyecektim.

Çatalımı dudaklarından çekmeyip kaşlarımla çataldaki peyniri işaret ettiğimde omuzlarını düşürdü. İstemeyerek de olsa peyniri ağzına alıp çiğnedi. *Şükürler olsun.* Dudaklarımda memnun olmuş bir gülümseme peyda olurken tekrar kendi tabağıma döndüm. O sırada Devrim amcayla göz göze geldiğimizde bana gururlu bir edayla bakıp göz kırptı. Başını aşağı yukarı doğru *aferrin* dercesine salladı. Sergilediğim bu üsteleyci tavırdan o da gayet memnundu.

Nisa, nefesini âdeta dışarı püskürterek, elindeki çatalı gürültülü bir sesle tabağının kenarına bırakıp bana döndü. "Kalkalım mı artık?"

diye çok aksi bir ses tonuyla sorup birden ayağa kalktı. Başımı yavaşça diğer tarafımda oturan Senem'e çevirdiğimde o da çatalını -Nisa'ya nazaran daha sakın bir şekilde- tabağına bırakıp ayaklanmaya yelendi. Bakışlarımı Esmâ teyze ve Devrim amcaya çevirdim. Önce onların onayını bekledim. İkisi de sessizliğini koruyup başlarını aşağı yukarı salladıklarında ben de oturduğum yerden kalktım.

Şu anda herkes Nisa'nın sinirlerinin çok bozuk olduğunun farkındaydı ve ona ne söylersek söyleyelim bize kesinlikle çok ters cevaplarla dönüş yapacaktı. En azından bu sabah herhangi bir tatsızlık yaşanmaması adına onun huyuna gitmeye karar verdim. Önümdeki çay bardağımlı elime alıp hızla son yudumlarımı içtim. Solumda oturan Nisa çoktan ayaklanmış, vestiyere doğru yürüyordu. Sağımda oturan Senem ise tabağındaki zeytinlerden bir tane daha ağzına atmış ama o da çoktan Nisa'nın peşine düşmüştü.

Ben de kahvaltı masasından uzaklaşarak onların arkasından vestiyere doğru ilerledim ve ayakkabılarımı giymeye başladım. Nisa elbette benden ya da Senem'den önce davrandı. Üzerine kırmızı hırkasını geçirdi, ayakkabılarını hızlıca giydi ve bizi beklemeye başladı. Senem ve ben de işlerimizi halledip onun peşine düşmek istediğimiz sırada Devrim amcanın, "Demir? Senem?" diye seslenmesiyle üçümüz aynı anda ona doğru döndük. Senem sessiz kalıp beklenti dolu bakışlarla bakarken ben, "Efendim, Devrim amca?" diyerek onu yanıtladım.

Devrim amca, Esmâ teyzenin yanağına küçük bir buse kondurup yanımıza doğru geldi. Evden ayrılıp hastaneye gitmek üzere o da ayakkabılarını giyip vestiyerden siyah kabanını aldı. Senem ve bana seslenmesine rağmen doğrudan Nisa'nın olduğu tarafa bakarak, "Lütfen, okulda Nisa'nın bir şeyler yediğinden emin olun," dedi. Nisa gözlerini devirirken Senem ve ben ise keyifle kıkırdadık. *İşte, bunu kesinlikle yapacaktık.*

Senem, "O iş bizde, Doktor Bey. Hiç şüphemiz olmasın," diyerek Nisa'ya bakıp sinsi bir şekilde sırıttı. Bana da beşlik çakmam için bir elini havaya kaldırıp uzattı. Senem'in eline beşlik çaktıktan sonra, "Baş üstüne, Devrim amca," diyerek işaret ve orta parmağımlı şakağıma götürüp Devrim amcaya bunu elbette yapacağımıza dair selamımı çaktım.

Nisa, sitem dolu bir sesle, "Aşk olsun, Devrim amca ya. Başıma bunları gardiyan olarak mı dikiyorsun yani?" diyerek yakındı. Devrim amca ona doğru yaklaştı. Omuzlarından tutup, "Biraz öyle oldu, Küçük Hanım," diye mırıldandı. "Sinirlerin çok bozuk diye dün akşam da

bu sabah da üzerine pek gelmemiş olabilirim ama kendimize, her şeyden önce sağlığınıza dikkat edeceğiz. Tamam mı?” diyerek sarımsak yede gülümseyip konuşmaya devam ettiğinde Nisa'nın aksi bakışları hemen yumuşadı. Sanırım Nisa'nın zayıf noktası da Devrim amcaya. Ona asla *hayır* diyemiyordu.

Yüzüne bu kez bir suçluluk ifadesi yerleşirken, “Öyle olsun bakalım,” dedi.

Devrim amca, “Olsun, olsun,” dediğinde gülümsemeye çalıştı. Devrim amcanın yanından uzaklaşıp evin dış kapısına doğru ilerledi. Nisa'nın kapıyı açmasıyla Esmâ teyze arkamızdan, “İyi dersler, çocuklar. Sana da iyi çalışmalar, hayatım. Allah kolaylıklar versin hepinize,” diyerek seslendi.

Senem, “Sağ ol, sultanım,” derken bense, “Sağ ol, Esmâ teyze,” dedim. Nisa tebessüm edip sadece başını sallayarak dışarı çıktı, bahçede ağır ağır yürümeye başladı. Devrim amca, “Sağ ol, hayatım. Akşam görüşürüz,” dedikten sonra onunla birlikte Senem ve ben de dışarı çıktık, Nisa'nın peşinden ilerlemeye başladık.

Birkaç adımda bahçenin ortasına ulaştığımız ki Devrim amca kendi arabasına doğru gitmeden önce, “Demir, oğlum?” diyerek bana seslendi. Meraklı bakışlarıyla ona döndüm.

Nisa çoktan sokağa çıktığı için Senem'e pantolonumun cebinden çıkardığım arabamın anahtarını uzattım. Senem anahtarı alarak yanımızdan ayrılıp sokağa çıktı. Nisa'nın yanına gitti, sonra da birlikte arabaya bindiler. Nisa ön koltuktaki yerini alırken o da arka koltuğa yerleşip oturdu. Kızların ikisinin de yanımızdan gitmesiyle merak dolu bakışlarıyla Devrim amcaya bakmaya devam ettim ve sabırla söyleceklerini bekledim. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla benimle konuşmak için özellikle kızların yanımızdan uzaklaşmasını beklemişti.

“Kahvaltıda söylediklerimde ciddiydim. Nisa dün den beri hiç iyi değil. O daha kırılğan, daha duygusal. Senem gibi değil,” dediğinde başımı onu anladığımı belirtircesine salladım. *Bunu benden iyi kim bilebilirdi ki?*

“Biliyorum, Devrim amca.”

“Diyeceğim o ki lütfen ona göz kulak olun. Nisa zorlanacak, hem de çok zorlanacak ama biz yanında olduğumuz, siz yanında olduğunuz sürece bunu da atlatacak, biliyorum. O çok güçlü bir kız ama siz yine de onu bir an olsun yalnız bırakmayın. Olur mu? İki kızımın da daha fazla üzülmelerini, acı çekmesini istemiyorum. Bunca sene boyunca

zaten yalnızlıkla sınıanmışlar. Artık bizim sevgimizin gücü o yalnızlıkları, boşlukları doldursun istiyorum.”

“Merak etme, Devrim amca. Gözün arkada kalmasın,” diyerek ona güven vermek istedim.

Benim de istediğim tam olarak buydu. Önceliğim elbette kimse- nin Nisa'nın canını yakmasına izin vermemekti ama artık Senem de benim için önemliydi. Bir kere o benim ortağımdı. Nisa'nın kardeşiyse benim de kardeşimdi. Bu yüzden de ikisinin mutluluğunun ve huzurunun bozulmaması için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

“Sana güveniyorum bak,” dediğinde içtenlikle güldüm. Bunu ondan işitmek benim için gerçekten çok önemliydi.

“Biliyorum ve bunun için çok minnettarım.”

“Hadi, sonra görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz, Devrim amca.”

Küçük sohbetimizi sonlandırmamızla Devrim amca ve ben de kızların ardından sokağa çıktık. O Yakup abinin yanına, kendi arabasına doğru ilerlerken ben de kendi arabama doğru ilerledim. Kapımı açıp direksiyon koltuğuna hızla oturmamla Senem'in Nisa'ya vermiş olduğu araba anahtarını Nisa da bana doğru uzattı. Anahtarı alıp kontağa yerleştirdim ama hemen motoru çalıştırmadım. Göz ucuyla Nisa'ya bakmaktan kendimi alamadım.

Üniformasının üzerine giymiş olduğu ince, kırmızı hırkası ona gerçekten çok yakışıyordu. Bugün saçlarını açık bırakmak yerine tepeden toplayıp atkuyruğu yapmıştı. Yüzü solgundu. Gözlerinin altı dün akşam çok fazla ağladığından olsa gerek epey şişti. Böylesine perişan ve üzgün olmasına rağmen yine de çok güzel görünüyordu ama yüzünün o soğuk ifadesi bu sabah bütün güzelliğinin üstünü örter gibiydi.

Kemerini bağlamış, pencereden dışarı bakarken kendimi dizginleyemeyip ona doğru yaklaştım. Çantasının üzerindeki elini birden tuttuğumda irkilerek bana döndü. Uzun, gür kirpiklerini kırptırdı. Bakışları bir an yumuşayacak gibi oldu ama o donuk ifade bir türlü yüzünden silinip gitmedi.

“Şu an canının çok sıkkın olduğunu biliyorum. Üstüne gelmek, seni sıkmak da istemiyorum ama ben...” Hemen arkamızda oturan ve bizi pürdikkat izleyen Senem'i de başımla işaret ettim. “Biz buradayız, sevgilim. Unutma bunu. Tamam mı?” Onu rahatlamak ister gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştuğumda başını usulca salladı ama yine de sessizliğini korumaya devam etti. Başparmağımla uzanıp hafifçe

çenesini sıkarak, "Gül bakayım biraz," dediğimde gülümsemeye çalıştı ama pek de başarılı olamadı. Gözlerinin dolduğunu fark ettiğime daha fazla üstüne gitmek istemedim. Tuttuğum elini dudaklarıma tuturup uzun bir öpücük bıraktım. Sonra da sıkıca tutmayı bırakmadı avucumun içine hapsettim. Bu eli tutmayı her ne olursa olsun bırakmayacaktım. *Bugün de yarın da bundan sonrasında da...*

Bunu iyice aklıma kazıyarak ve Nisa'nın elini tutmayı asla bırakmayarak arabamın anahtarını çevirip motoru çalıştırdım. Zaman kaybetmeden okula gitmek üzere semtten ayrıldık. *Bakalım bizi nasıl bugün bekliyordu?*

Bugünün tek pozitif tarafı köşk meselesinin artık gerçekten kesinti miş olmasıydı. Yes be!

İkinci teneffüsün sonunda babamdan bana önemli bir telefon gelmişti. Bu meseleyi şimdilik büyük bir sürpriz olarak planlıyordum ve gizli tutuyordum. Bu yüzden de telefon geldiği zaman Nisa'nın yanında oturduğum sandalyeden kalkıp hemen kafeteryadan uzaklaşmıştım. Telefondaki babama dikkat kesilmiştim.

Babam bana dedemle birlikte Büyükkada'da olduğunu ve bahsettiğim köşkü bulduklarını söylemişti. Hatta doğru köşk olup olmadığını onaylamam için de bana birkaç fotoğraf göndermişti. *Ve bingo!* Tam da bizim baktığımız o ahşap köşktü. Babam telefonda tapu işlemlerini hemen başlayacaklarını söylediğinde resmen yerimde duramamıştım. Heyecandan elim ayağıma dolanmış, mutluluktan okul koridorlarında zıplayıp bağırılmak için kendimi resmen zor tutmuştum. Fakat Nisa'nın morali bu kadar yerlerdeyken şimdilik ona hiçbir şey belli etmek istememiştim. Babam bana aynı zamanda da cumaya kadar İstanbul'da kalacağını, bu işi bizzat kendisinin halledeceğini söylemişti. Benim kimlik belgelerimi de ona akşam göndermemi özellikle belirtmişti.

İçime saf bir mutluluk yayılırken bunun gerçekten gerçekleştiğine inanamamıştım. *O köşk gerçekten bizim oluyordu!* Üstelik babam telefonu kapatmadan önce de bana harika bir fikir sunmuştu. Kendisi cumaya kadar orada kalacağı için hafta sonu Nisa'yı da alıp onun yanına gitmemi, olanlardan sonra Nisa'nın aklını İstanbul'da biraz dağıtabileceğimizi söylemişti. Bu kesinlikle muazzam bir fikirdi ve ben de

kesinlikle gerçeğe dönüştürecektim. Hatta hafta sonu direkt Nisa'yla birlikte adaya gider, orada verirdim müjdeli haberi. *Neden olmasın ki?* Eminim çok sevinir, havalara uçardı.

Aldığım bu güzel haber dışında okulun geri kalan saatleri hep durgun geçmişti. Okulun henüz ikinci haftasındaydık ama ilk kez bugün böylesine sessiz ve keyifsiz geçtiğini görüyordum.

Güne başladığımız ilk andan beri Nisa'nın ruh hâli hiç değişkenlik göstermemişti. Geçirdiğimiz bütün teneffüsler boyunca hep sessiz kalmış, ağzını bıçak açmamıştı ama en azından bir şeyler yemişti. Bunun dışında biz kendi aramızda konuşurken o tek kelime bile etmemişti. Öylece günlük rutinini yapmaya devam etmişti ama bunu inanılmaz suskun bir şekilde gerçekleştirmişti. Oysa okulda hep birlikte takıldığımız zaman Nisa hiç susmazdı. Özellikle de son zamanlarda hep beraber takıldığımız için bundan epey keyif alırdı. Herkesle uğraşır, kesinlikle keyfine bakardı. En çok da Can ve Batuhan'la uğraşırdı ama bugün onlarla bile tek kelimelik konuşmanın ilerisine gidememişti. Ayrıca Gökçe'den öğrendiğim kadarıyla aynı derin sessizliği bütün derslerde de sürdürmüştü.

Nisa'nın bu keyifsiz hâli hepimizi çok etkiliyordu. Grup içinde elbette konuşuyor, sohbet ediyorduk ama sonrasında neyin üzerine konuştuğumuzu bile hatırlamıyorduk. En az Nisa kadar keyifsizdik.

Yarım saat sürecek olan uzun öğle arasını belli eden zil çaldıktan sonra sınıftan çıkıp önce ihtiyaçlarımı gidermek için lavaboya gittim. Ardından da Nisa'yı almak için doğrudan onun sınıfına uğradım. Fakat sınıfta kimseyi göremeyince endişelenerek en alta, kafeterya katına indim. Nisa, teneffüse çıkmadan önce mutlaka yanına gelmemi beklereydi çünkü.

Kafeteryaya indiğimde bizimkileri bir masanın çevresinde toplanmış bir şekilde gördüm. Senem, Damla ve Oğuz da o grubun içindeydi. O masanın çevresinde oturuyorlardı. Hızlı adımlarla yanlarına gittiğimde tek bir kişinin burada olmadığını fark ettim. Nisa'yı onların arasında göremeyince, "Nisa nerede?" diye sordum kaygıyla.

Senem ve Gökçe aynı anda, "Dışarı çıktı," dediler. Onlara başımı sallayarak hızla arkamı döndüğüm sırada Senem oturduğu yerden, Oğuz'un yanından kalkarak yanıma geldi. Kolumdan beni yakalayıp, "Demir, bence ona biraz zaman tanımalıyız. Şu an morali inanılmaz bozuk. Bize yalnız kalmak istediğini kendisi söyledi," dedi bozuk çıkan sesiyle. Bakışlarımı Nisa'yla aynı sınıfı, aynı sıraya paylaşan Gökçe'ye çevirdiğimde o da Senem'i onaylarcasına başını salladı.

“Ama onun için çok endişeleniyorum,” dedim çaresizce.

Senem, “Biliyorum, ben de aynısını hissediyorum ama Nisa yalvarırsa kalmak istediye bence ona bu hakkı tanımalıyız,” dediğinde ikileme yaşadım. Bir tarafım koşarak bahçeye çıkıp onun yanına gitmek istiyordu. Diğer tarafım ise gün içinde Nisa'nın moralinin nasıl bozulduğunu hatırlayıp onu yalnız bırakmam gerektiğini haykırıyordu.

“Ya işinize karışmak gibi olmasın ama ben bu kez sana katılmıyorum, Senem.”

Oğuz çekinerek konuşurken oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi. Göz ucuyla ona baktığımda ciddi olduğunu gördüm. Oğuz'la aramız kötü değildi ama arkadaş da sayılmazdık. Bu yüzden tepkisiz kalarak söyleyeceklerini bekledim.

Senem, “O niyeymiş canım benim?” diye sorduğunda Oğuz hem ikimize hem de masadakilere bakıp öyle konuştu:

“Bence asıl şimdi Nisa'yı yalnız bırakmamalısınız. Onun yanında olduğunuzu ya da yanında olduğumuzu göstermeliyiz. Mesela hep birlikte onun yüzünü güldürebilecek bir şeyler yapabiliriz. Ya kız sınıfta hemen önümde oturuyor. Bütün dersler boyunca nasıl ruh gibi olduğunu bir ben, bir Can, bir de Gökçe bilir.”

Böyle bir durum karşısında Oğuz'a asla itiraz etmezdim. Kesinlikle haklıydı. Nisa'yı yalnız, kendi hâline bırakmak bana göre de büyük saçmalıktı. Ona tebessümle baktığımda yanıma yaklaşıp hafifçe omuzumu sıktı. “Böyle bir dönemde en çok sana ihtiyacı olacak. Yalnız bırakma onu,” dedi. Ben de tam olarak öyle yapmayı planlıyordum. Tam onların yanından ayrılmak için hareketlenmişim ki birinin sesini işitmemle duraksamak zorunda kaldım.

Batuhan, “Konuştu haspam,” diyerek iğneleyici bir tavırla mırıldandığında Oğuz'un bir anda sertleşen bakışları onun oturduğu tarafa doğru döndü.

Oğuz ve benim aramda artık neredeyse hiçbir sorun kalmamış gibiydi. Geçen yıl olanları elbette kolayca unutmuş değildim ama bunu sürekli ortaya atıp sorun çıkaracak biri de değildim. Bir kere Oğuz artık Senem'in sevgilisiydi ve ben, biz buna saygı duyuyorduk. *Tabii, bu durum Batuhan için pek geçerli değildi.*

Batuhan, Bahar ve Oğuz arasında geçen asıl gerçekleri, Bahar'ın başından geçen o zorlu süreci öğrendikten sonra Oğuz'a karşı herkesden daha öfkeliydi ve öfke hiç geçmiyordu. Hatta azalmıyordu bile. Ondand hiç hoşlanmıyor, nefret ediyordu. Onunla yan yana gelmek

dahi istemiyordu. Şu iki gün sadece istisnaydı çünkü Nisa'nın durumundan dolayı Batuhan ortalığı daha da kızıştırmak istemiyordu. Birlikte geçirdiğimiz teneffüsler boyunca sırf Nisa ve Senem için ağzını pek açmamaya özen gösteriyordu ama sanırım onun da limiti buraya kadardı. Aralarında oluşacak gerginliği şimdiden hissedebiliyordum.

Oğuz'un gözlerinde bir meydan okuma ifadesi belirirken, "Mesele sen, Batu," diyerek kinayeli bir sesle konuştu. Karşılıklı bir şekilde birbirlerinden hazzetmedikleri açıkça ortadaydı. "Neden şu palyaçoluğunu Nisa'nın üzerinde kullanmıyorsun ki? Belki kızın yüzünü biraz güldürürsün de evrene daha faydalı bir insan olursun." Batuhan'ın ığneleyici ses tonunu taklit ederek ağır adımlarla masaya doğru ilerledi ve Batuhan'ın tam önünde durdu.

Oğuz'un söyledikleriyle Batuhan elindeki telefona bakmaya son verdi. Tek kaşını havaya kaldırarak ayağa kalktı. Çehresinde öfke yer edinirken, "Bana bak şerefsiz, seni evire çevire döverim. Kimse de elimden alamaz. Yüzünün her yerini güzelce morartırım. Görürüz o zaman kim palyaçoymuş," diyerek burnundan soludu. Onların bu atışmasına karşılık sadece gözlerimi devirdim. *Hadi ama! Gerçekten mi yani? Şimdi bunun sırası mıydı?*

Oğuz, "Allah Allah! Kolaydı o kadar," diyerek kışkırtıcı bir sesle konuştuğunda Batuhan ona doğru ilerledi. "Lan, ben seni şimdi var ya," diye söylenip yumruğunu havaya kaldırdı. Bahar oturduğu yerden hızla kalkarken Senem ve ben de ikisinin arasına girdik. Kimse şu an kavga falan çıkarmamalıydı. Bunun sırası değildi.

Senem'in ters bakışları ikisinin üzerinde gezinirken, "Gerçekten mi ya? Şu anda gerçekten atışacak mısınız yani?" diye sordu öfkeyle. Bahar da onun yanına gelip, "Cidden pes!" diyerek Senem'i destekledi.

Oğuz, "Senin kardeşin başlattı, kıvırcık," dediğinde Bahar gözlerini devirdi. Batuhan ise üste çıkmaya çalışıyordu.

"Bir kere kardeşi değil, ikiziyim. Ayrıca ben Bahar'dan iki dakika da olsa büyüğüm. Abisiyim ben onun."

Şimdi aklıma kaçıracaktım ama! Şimdi kafayı yiyecektim! Şu an bunun sırası mı anasını satayım!

Bahar, "Batuhan, gerçekten mi ya? Şu an bütün derdimiz bu mu?" diye söylenirken Batuhan da, "Atlamasın o zaman o da her şeye," dedi. Gözlerimi devirip tam öfkeden artık çenelerini kapatmalarını haykıracaktım ki biri benden önce davrandı ve lafı ağzımdan aldı.

“Ooof! Kesin abi sesinizi! Yeter be! Kızlar ne derdinde. Siz ne derdindediniz Allah aşkına?”

Can, oturduğu yerden âdeta bağırarak ayağa kalktığı anda hep beraber tek tek gözlerinin içine baktı. Kızgın bakışlarını da Batuhan ve Oğuz doğrulttu.

“Nisa şu an ne kadar boktan bir dönemin içine girdi. Fark edemiyorsunuz mu? On sekiz yıldan sonra kızın annesi şak diye karşısına çıktı. Dünü ne çabuk unuttunuz? Kız gözlerimizin önünde resmen perdede oldu. Birbirinizle atıyacağınıza kızın moralini biraz olsun düzeltin. Bir şeyler yapmayı akıl edin.”

Can söyledikleriyle resmen iç sesim oldu. Sonunda birinin böyle söyleyebilmesi güzeldi. Üstelik sadece benim değil, anlaşılan Senem de iç sesi olmuştu. Senem, “Harikasın Can ya. Çok sağ ol gerçekleri diyerek Oğuz ve Batuhan’ın yanından onları ittirerek ayrılıp Can’ına gitti ve sıkıca ona sarıldı.

Can, “Kızım, Nisa önce senin sonra da bizim canımız. Bu gezekâlılara aldırma sen,” dediğinde bir nebze olsun gülebildik. Can ortamın kesinlikle gülen, güldüren yüzüydü. Aslında Batuhan da öyleydi ama söz konusu Oğuz Yalçın olduğunda içindeki öfkeli canavar bastırmakta zorluk çekiyordu.

“Ben de Can’a katılıyorum ve ek olarak da diyorum ki bence okey çıkışı yine hep beraber bir şeyler yapalım ama daha eğlenceli, birlikte eğlenebileceğimiz bir şeyler yapalım. Dünkü gibi herkes ayrı telde çalması yani. Hem Demir de burada. Nisa onun yanındayken daha rahat, daha huzurlu. Böylelikle onun yanında olduğumuzu ona hissettirebilir, daha iyi gösterebiliriz.”

Emre, bana bakıp gülümseyerek konuştu. Göz kırpıp yumruğunu tokuşturmam için bana uzattığında onu geri çevirmedim. Şu grupta akli başında olan nadir insanlardan biri de oydu.

Senem, ellerini havada birbirine coşkuyla çırparak, “Ayy çok havalısın, Emre! Çok iyi düşündün,” diye şakıdı heyecanla. “Hatta ne yapalım, biliyor musunuz? Hep birlikte lunaparka gidelim. Nisa hem cennet sahil taraflarını hem de lunaparkı çok seviyor. Özellikle de gondola binmeyi,” diyerek devam ettiğinde aklıma tatlı bir anının düşmesini engel olamadım.

Bundan aylar öncesiydi. Hayatımda ilk kez lunaparka gitmiştim ve bunu onunla gerçekleştirmiştik. İlk kez gondola da yine onunla

birlikte binmişim. Gökçe'nin yardımını sayesinde gerçekleşen o gizli buluşmamızı, o günkü tatlı heyecanını, gondola bindiğimiz andaki korkusunu, o korkuyla başını sıkıca göğsüme yaslayışını sanki daha dün yaşamışım gibi hatırlıyordum. O zamanlar gizlice buluşmak zorunda kalmıştık ama şimdi yanımızda en sevdiğimiz arkadaşlarımız, dostlarımız ve hatta kardeşlerimiz vardı. Nisa bugün gerçekten mutlu olacaktı. Olacakları düşünmeyi birkaç saatliğine de olsa kenara bırakacak ve o somurtkan yüzü bir şekilde gülecekti.

Senem bana dönerek, "Sen ne diyorsun, Demir?" diye sorduğunda gülümseyerek başımı salladım.

"Harika olur diyorum. Bence de hep beraber eğlenceli bir şeyler yaparsak bu Nisa'yı da eğlendirebilir. Yüzünü biraz olsun güldürebilir," dediğimde Senem elini havaya kaldırarak bana çakmam için uzattı.

"Anlaştık o zaman?" Uzattığı eline havada beşlik çakarak, "Anlaştık, anlaştık," dedim onu onaylarcasına. Fakat aklım hâlâ Nisa'da olduğu için daha fazla onların yanında böyle hiçbir şey yapmadan dikilmek istemedim.

"Ama ben yine de dayanamayacağım. Nisa'nın yanına gidiyorum," dediğimde dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. Anlayışla başını sallayıp, "İyi, hadi git madem," dedi.

Yerimde bir saniye bile durmadım. Hemen arkamı dönüp okulun çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladım. Kapıdan dışarı çıktığım gibi temiz hava yüzüme çarptı. Derin derin havayı ciğerlerime çektikten sonra merdivenlerin başında dikilerek bahçeyi uzaktan inceledim. Nisa'yı aradım. Gözlerim bir an bile kaybetmeden onu buluverdi. Bahçenin en uzak köşesindeki çardakların orada, tek başına dalgın dalgın yürüyordu.

Hemen yanına gitmeyip birkaç dakika boyunca merdivenin başında, uzaktan onu izledim. Kollarını göğsünde birleştirmiş, çok yavaş bir şekilde yürüyordu. Hafif esen rüzgâr topladığı saçlarını uçuşturuyordu. Benim güzeller güzeli karanfilim, kutup yıldızım, poğaça suratlım çok güçsüz, çok mutsuz görünüyordu. Onu yaralayan, canını acıtan çok fazla şey vardı, biliyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. Elimde olsa bütün bu acıları yaşamasına izin vermezdim. Önünde kocaman bir kalkan olur, onu bu kederden uzak tutardım.

Hiçbir şey yapamayışımın çaresizliği beni iyice aşağıya çekerken silkenip kendime gelmek istedim. Hızlı adımlarla merdivenleri indim.

Aceleci adımlarla Nisa'nın bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Nisa'nın donuk bakan gözleri birden beni bulduğunda gülümsemeye çalıştım ama başarılı olup olmadığını bilmiyordum. O da gülümsedi ama onun gülümsemesinde kocaman, derin bir hüznün vardı. İnsan sadece bakışarak bile olsa birinin ruh hâlini anlayabiliyordu, bilmiyordum ama ben o an Nisa'nın nasıl olduğunu gerçekten anlayabiliyordum. Onun kafasında dönüp duran çarkları resmen görüyordum. Mutsuzdu. Acı çekiyordu. Üzülüyordu. Kimseyle konuşmuyordu, konuşmak istemiyordu belki ama ben yine de onun ne demek istediğini ya da nasıl hissettiğini sessizliğinden bile anlayabiliyordum.

Benim hızlı adımlarım sonunda onun yavaş adımlarıyla kesişti ve bahçenin tam ortasında karşı karşıya gelip birbirimizle buluştuk. Onu yakından incelediğimde yüzünün kireç gibi bembeyaz olduğunu fark ettim. Epey solgun görünüyordu. Gözlerinin ferisi sönmüş, bütün yaşam enerjisi ondan alınmış gibiydi. Onu böyle görmek beni mahvediyordu. Sanki biri kaburgalarımı kırıyor da canımı çok acıtıyormuş gibi hissettiriyordu.

Dün akşam o kadar çok ağlamıştı ki şu an karşımda kendini çok zor tuttuğunu görebiliyordum ama bu durum uzun sürmedi. Dudakları büzüldü ve gözyaşları yavaş yavaş akmaya başladı. Dayanamadım. Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına atarken kollarımı ikna yana doğru açtım ve gelmesini, bana sığınmasını bekledim. Öyle de yaptı. Kollarımı açtığım gibi iyice yanıma yaklaşıp bana sokuldu. Kollarını belime dolayıp sıkıca sarıldı.

“Demir, sınıksız sarılısana bana. Böyle her şey geçecekmiş gibi.”

Sesi kısık ve çatallı çıkarken tekrar etmesine izin vermedim bile. Kollarımı sıkıca ona doladım. Bana huzuru hissettiren karanfil kokusunu doyasıya içime çektim. Bütün acısını yüklenmek, hepsini ondan almak ve onun da huzurla dolmasını sağlamak istedim. Onu böyle kederli görmeye dayanamıyordum. Onu güvende tutmak istiyordum. Buna ihtiyacı vardı, biliyordum ama nasıl yapacağımı Allah kahretsin ki bilmiyordum. Ona daha da sıkı sarıldım. Şu an yapabildiğim en iyisi buydu. Ona sıkıca sarılacak ve kulağına bütün bunların geçeceğini dair umut vadeden sözler fısıldayacaktım. Öyle de yaptım.

“Her şey yoluna girecek, sevgilim. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

"Bana bunu anlatmadığına gerçekten inanamıyorum. Biraz önce Aybüke yanıma uğrayıp anlatmasa haberim bile olmayacaktı."

Karşımdaki uçsuz bucaksız denizin hoyrat dalgaları kumsala çarpıyordu. Herkesten iyice uzaklaşmıştım. Büyük bir kayalığın üzerinde oturuyor, kulağımı dolduran sitem dolu sese kendimi vermeye çalışıyordum.

"Daha ben bile kendime gelemedim ki Mustafa," diyerek fısıltıyla mırıldandığımda önce bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes alıp, "Nasılın peki? Nasıl hissediyorsun?" diyerek endişeli çıkan sesiyle sordu. Ona verdiğim cevap da diğerlerine söylediğim şeylerden pek farksız değildi.

"Herkes aynı şeyi söylüyorum ama gerçekten nasıl olduğumu, nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Sadece çok şaşkınım."

"Yanına gelmemi ister misin? Hemen şimdi izin alırım. Zaten bana çok uzakta da değilsiniz."

"Hayır, hiç gerek yok," diyerek hemen karşı çıktım. "Olmadı, yarın ben gelirim senin yanına. Herkes zaten burada. Benim için uğraşıyorlar ama inan ki bir faydası dokunmuyor," diye de devam edip onu ikna etmek istedim.

"Yarın mutlaka bekliyorum o zaman," dediğinde ikna konusunda başarılı olduğumu anladım.

"Tamam."

"Ve bir şey olursa beni de haberdar et. Tamam mı?"

"Tamam," dedim bir kez daha.

"Kapatıyorum şimdi. İşe dönmem gerek."

"Kolay gelsin," diye fısıldadığımda Mustafa hemen telefonu kapatmadı. "Suratsız?" diyerek titrek çıkan bir sesle seslendi. Ben de o görmese bile gülümsemeye çalıştım. Uzun zamandan sonra ben de ilk defa ona taktığım lakapla seslendim.

"Efendim, Bay Çokbilmiş?" Yine derin bir nefes aldı. Hatta burnunu çeker gibi bir ses çıkardı.

"Sen benim için çok kıymetlisin. Biliyorsun, değil mi?" Elbette biliyordum. Bu dünyada sevgisini bana çekinmeden gösteren, hissettiren nadir insanlardan biri de Mustafa'ydı.

"Biliyorum tabii, Mustafa. Sen de benim için öylesin," dedim.

“Sıkma o güzel canını,” diyerek çatallı bir sesle konuştuğunda göremese de başımı aşağı yukarı salladım.

“Denerim,” dedim. Sonrasında ikimiz de telefonu aynı anda kapattık.

İnsan, üzüntüsünü her zaman ağlayarak gösteremiyordu. Öyle olur gelirdi ki susmanın, sessizliğe bürünmenin yeterli olduğunu düşünüyordu. *Tıpkı benim şu anda yaşadığım gibi.*

Dün gece fazlasıyla ağlamıştım. Hatta o kadar çok ağlamıştım ki, en sonunda gözümünden tek bir damla yaş akamayacak hâle gelmiştim. Bunu yaşarken de sırf Demir uykusundan telaşla uyanmasın diye yatağıma ısıtarak hıçkırıklarımı bırakmıştım. Onu korkutmak, daha fazla endişelendirmek istememişim.

Güne başladığımız andan itibaren dünden farksız hissetmiyordum. Sanki kalbim binbir parçaya bölünmüş gibiydi. Parçaları da sadece bana değil, çevremdeki herkese zarar veriyordu.

Bir taraftan bütün bu olanları abartıp abartmadığımı sorguluyordum. Sonuçta henüz ortada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yaşanmamıştı da. Onu dinlememişim. Kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. *Hayatından neler geçip gitmişti? Neler yaşamıştı da beni yetimhaneye bırakmıştı?* Hepsinden habersizdim. Belki de gerçekten abartıyordum ama bu durumdayken bile böyle berbat ve kaybolmuş hissediyorsanız kim bilir, gerçekleri öğrendikten sonra nasıl bir vaziyette olacaktım?

Hayat gerçekten çok tuhaftı. Daha birkaç gün öncesine kadar dünyanın en mutlu, en huzurlu insanıydım ama şimdi birden ortaya çıkacak bir yabancı yüzünden bütün kara bulutları yüreğimin tam ortasında toplamıştım. Çok garip bir duyguydu. Hem hiçbir şey hissetmiyordum hem de aynı anda çok fazla şey hissediyordum. Üzerimde deniz bir bitkinlik vardı. Kesinlikle iyi değildim. Dokunsalar tıpkı dün akşam olduğu gibi yine hüngür hüngür saatler boyunca ağlardım. Lakin göz pınarlarım artık buna bir son vermem gerektiğini haykırıyordu. Hatta bu konuda kesinlikle diretiyordu.

Ruh hâlim böylesine berbatken herkesten kaçmamı sağlayacak bir fırsat yakalamış ve kalabalık alandan iyice uzaklaşmıştım.

Hava serin serin esiyor ama asla üşütmüyordu. Aksine insanın için huzur veren bir tarafı vardı. Denizin enfes kokusunu içime çekerken dalgalar bir kez daha kumsala çarptı. Karşımdaki manzarayı izlemeyi ara verip başımı yavaşça arkaya doğru çevirdim ve biraz ileride eğlenen, gülüşen arkadaşlarıma baktım.

Demir'den öğrendiğim kadarıyla bugün öğle arasında benden habersiz plan yapmışlardı. Okul çıkışında hep beraber lunaparka gitmiştik. Birkaç saat boyunca orada gerçekten keyifli vakit geçirmiştik. Hatta tüm gün boyunca somurtan ben bile epey eğlenmiştim.

Çiftler olarak çarpışan arabalara, dönme dolaba ve gondola binmiştik. Bütün bunları yaparken kaba bir tabirle aramızda sadece Batuhan sap kalmıştı ama hâlerinden de hiç şikâyetçi olmamıştı. Hatta bir ara onunla uğraşıp, "Acaba Damla'yı mı çağırırsak?" diye kendi aramızda espri yapmıştık ama Batuhan hemen karşı çıkmış, "Aman Allah korusun!" diye bağırılmıştı. İşin aslı, Damla da zaten bizimle gelmezdi. Senem'den öğrendiğim kadarıyla kızın İstanbul'da üniversiteye giden bir sevgilisi varmış. Yazın tatilde tanışmışlar ve şimdi de gayet güzel giden, mutlu bir ilişki sürüyorlarmış. Batuhan'ın Deniz'e son yaptıklarından sonra Damla adına mutlu bile olmuşum.

Lunaparkta eğlenceli birkaç saat geçirdikten sonra lunaparkın biraz ilerisinde yer alan küçük kumsala gelmiştik. Çocuklar futbol maçı yapmak istedikleri için okuldan birkaç kişiyi daha çağırmışlardı.

Kayalığa oturmuş, uzaktan arkadaşlarımı izliyordum. Erkekler futbol maçı yapıyorlar, kızlar da tezahürat ediyorlardı. Hatta Batuhan ve Oğuz bile aynı takımdaydı. Onların aynı takımda olma fikrini ortaya Emre atmıştı çünkü yine Demir'den öğrendiğim kadarıyla bugün öğle arasında o ikisi arasında küçük bir gerginlik yaşanmıştı. Emre de bunun tekrar etmemesi için ikisini aynı takıma koymuştu. Aksi takdirde maç sırasında Batuhan karşı tarafa sinirlenip hıncını Oğuz'dan çıkarmak isteyebilirdi. Emre'nin fikri gerçekten dâhiceydi.

Batuhan, Can'a, "Oğlum, düzgün atsana lan şu pası!" diye bağırırken kıkırdamadan edemedim çünkü başına yandan bağlamış olduğu kravatıyla epey komik görünüyordu.

Bütün bunları yapmalarındaki amacı elbette çok net bir şekilde görebiliyordum. Dün akşamüstünden beri öylesine berbat bir hâldeydim ki beni eğlendirmek, yüzümü güldürmek istiyorlardı ve bunun için de gerçekten çok çaba gösteriyorlardı. Onlara minnettardım ama şu an için benim içime kapanmaya, kendimi dinlemeye daha çok ihtiyacım vardı.

Bu yüzden birkaç dakika öncesinde Mustafa'dan gelen telefon resmen kurtarıcı olmuştu. Kimsenin keyfini kaçırmak istemediğim için de arkadaşlarımla yanından hemen uzaklaşmıştım. Bir süre daha burada, bu kayalıkta oturmaya ve karşımdaki denizi izlemeye de devam edecektim.

Mustafa malum kişiyle karşılaştığını Aybüke'den öğrenmişti

Aybüke'nin Mustafa'ya haber vermesine elbette şaşırmanın aksine bunu yaparak üzerimden bu yükü aldığı için gerçekten şükrettim. Yoksa ben bu kafayla Mustafa'ya anlatmayı bile unuttuğumu düşünürdüm. Elbette Aybüke de olanları öğrenmiş ve tüm gün boyunca o da diğer arkadaşlarım gibi bana destek olmaya çalışmıştı. Hatta onu yabılabileceğimi bile söylemişti. Bunu söylemesi bile bana kendimi çok hissettirmişti.

Uzun, derin bir nefes çektim. Havanın hafif esintisi, denizden gelen o ferah koku ciğerlerimi rahatlatırken aldığım nefesi yavaşça bıraktım. Üzerimdeki hırkama daha çok sarındım. Bunu yaparken ayak sesleriyle başımı hafifçe sağıma doğru çevirdim ve Demir'i bırakarak bana doğru geldiğini gördüm. Terli bir şekilde yanına gelip benim gibi kayalığın üzerine oturdu, sessizce beni izlemeye başladı. Ona bakmıyordum ama beni, çehremi süzdüğünü biliyordum.

Bir kolunu omzuma atarak, "Bakıyorum da kaçmışız," diye mırıldandığında omuz silktim. Karşımdaki denizi izlemeye devam ederken "Suratsızlığımınla kimsenin huzurunu kaçırmak istemiyorum," dedi. Göz ucuyla Demir'e baktığımda bakışlarının sertleştiğini fark ettim. Bana kızmadığını biliyordum, sadece böyle düşündüğüm için sinirleniyordu.

"Güzelim benim. Ben, biz, hepimiz senin yanındayız. Bunun için buradayız."

"Biliyorum ama kimsenin tadını kaçırmak istemiyorum. Baksana herkes nasıl da mutlu. Nasıl da eğleniyor. Bir de bana bak, kazulet gibi geziyorum ortalıkta."

Demir, söylediklerime karşılık kıkırdadı. Terli olmasına aldırmadan omzumdaki kollarıyla beni kendine çekip sarıldı. Başımın tepesine küçük bir buse bıraktı.

"Öyle olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Terinden dolayı yüzümü buruşturup tiksindirici gibi bir ses çıkardığımda kıkırtısı kahkahaya dönüştü. Benden biraz uzaklaşarak, çenemden tutup beni kendine bakmaya zorladığında, "Ne yapabilirim senin için?" diye sordu masumca. Güven veren ellerini tuttum.

"Demir, yanımdasın zaten. Daha ne yapabilirsin ki?"

"Ama seni böyle görmeye dayanamıyorum," dediğinde aklıma karıştıran düşünceleri ilk kez dile getirmek, onunla paylaşmak ve kendimi yine ilk olarak Demir'e açmak istedim.

“Abartıyor muyum sence? Daha şimdiden çok mu yersiz, ani tepkiler veriyorum?”

Ellerimi tutmayı bırakmadan dudaklarına doğru götürdü. Uzun uzun öptü.

“Asla,” dedi keskin bir tınıyla. “Asla yersiz tepkiler vermiyorsun. Eğer senin yerinde ben olsaydım ve yıllar sonra bir kadın karşıma çıkıp annem olduğunu söyleseydi belki de ben çok daha kötü tepkiler verirdim. Sen her şeye rağmen sakinliğini koruyabiliyorsun. Bu çok büyük bir şey.”

Demir’in içime işleyen karamel gözlerine derin derin baktım. Beni, içimi gerçekten görebildiği için kendimi dünyanın en şanslı insanı hissettirdim. Ruhum ne kadar kasvetli ve karanlık olsa da Demir, bir o kadar aydınlıktı benim için. Yanımda olduğu, yanında olduğum her an bütün ihtiyacımın aslında bu olduğunu anladım. Benim onun ışıltısına, varlığına ihtiyacım vardı. Her daim onun kolları arasında olmaya ihtiyacım vardı. Çünkü onun kollarında olduğum her an sevgisini, güvenini çok daha yakından hissediyordum. İçimdeki bütün o gürül-rülü kaygılar yok oluyor, yerini dinginliğe bırakıyordu. Onunla olmak bana gerçekten nefes aldığı hissettiriyordu.

Gözlerimin içi yanmaya başlarken ona bakmaya, elini tutmaya devam ettim. Dudaklarımın arasından çatallı bir sesle, “Teşekkür ederim,” dediğimde yanağıma düşen bir damlayı başparmağıyla yakalayıp sildi.

“Ya niye teşekkür ediyorsun, bir tanem?” diye sorduğunda gözyaşlarımın arasından kıkırdadım.

Teşekkür ediyordum çünkü omuzlarımdaki bu ağır yükü üstlenmek istiyordu.

Teşekkür ediyordum çünkü ellerimi hiç bırakmak istemezcesine tutuyordu.

Teşekkür ediyordum çünkü bir an olsun beni yalnız bırakmıyordu.

Teşekkür ediyordum çünkü onun yanında kendimi gerçekten evimde hissediyordum.

Teşekkür ediyordum çünkü beni seviyordu ve ben de onu çok seviyordum. Ve bütün bunlar için tek bir karşılık bile beklemiyordu. Bu öylesine kıymetliydi ki...

Bütün bunları dile getirmek yerine sadece, “İçimden geldi,” diye mırıldandım. Dudaklarında kocaman, samimi bir gülümseme peyda olurken aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp alnımdan öptü. Tekrar beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. Bu kez terli olmasına

aldırmadım. Tabii bu sevgi dolu, romantik dakikalarımız çok
di. Araya reklam girdi. Çünkü Demir'in yanıma gelmesinin üzerine
daha birkaç dakika geçmemişti ki Batuhan'ın sitem dolu bağırtıları,
men arkamızdan işittik.

"Ama yenge, ben sana daha geçen gün demedim mi hep sana
sana olmaz diye?"

Batuhan'ın isyan dolu bağırtısı kulaklarımızı doldururken kızı
mama engel olamayarak Demir'in kolları arasından çıktım ve se
geldiği tarafa doğru baktım. Batuhan bize doğru geliyordu. Üstü be
hepten dağılmıştı. O daha çok terliydi ve kravatı da hâlâ başında
lıydı. Gerçekten çok komik görünüyordu.

Yanıma gelip kayalığın diğer tarafına, hemen yanıma oturd
ğunda, "Valla ben çağırmadım Batucuğum. Kendi geldi. Al, götü
diyerek hemen kendimi savundum. Demir'i de kollarından hafifçe
tirerek Batuhan'a götürmesi için başımla işaret ettim.

Batuhan yanıma iyice yaklaşarak beni Demir'in tarafından çekip
kendi kollarına aldı. Yüzümü okşayıp, "Kız, sen ne tatlı bir şeysin öyle
Ağzın bal yesin," diyerek benimle alay etti. Beni göğsüne bastır
için yüzümü eksişip onun kollarından hemen çıktım. O, Demir'de
bile beter kokuyordu.

Yine de ikimiz de bu duruma kıkırdarken Demir, "Batu!" diye
rek ikaz dolu bir sesle mırıldandı. Batuhan, "Ne var, Allah'ın kısıkanç
davarı? Ne var?" diye söylendi. Sonra bana bakıp "Kız, bu hep sen
den sonra böyle iğrenç, çirkin, vasıfsız, kıskanç bir öküz oldu. Biliyor
musun?" Yanımızda olmasına aldırmadan Demir'i çekiştirirken bu kez
kalkmamı tutamadım. *Batuhan gerçekten bir başkaydı.*

Demir ona başıyla gitmesini işaret ederek, "Hadi, git sen. Geliyo
ruz biz de birazdan," dedi.

"İyi. Hadi, bu seferlik gidiyorum," diyerek Batuhan yanımdan
kalktı. "Ver bakayım bir makas, yengelerin gülü." Batuhan parmak
larını tam yanağıma yaklaştırmıştı ki Demir, "Lan bir siktir git." diye
bağırarak Batuhan'ın eline vurdu. Batuhan onu hiç tınlamadı. Yana
ğımdan makas aldı, yetmedi, Demir'e de orta parmağını gösterip ya
nımızdan gitti.

Batuhan'ın yanımdan uzaklaşmasıyla şüpheli bakışlarımla
Demir'e doğru çevirdim ve uzun zamandır aklımda olan bir soruyu
ilk kez dile getirdim:

"Baruhan'ı gerçekten kıskanmıyorsun, değil mi?" Sorduğum soruyla gür bir kahkaha attı. Gözleri şaşkınlıkla irice açıldı ve bana inanamıyormuş gibi baktı.

"O kadar da değil be Nisa," dediğinde hâlâ sorduğum soruya gülüyordu. "Tamam, itiraf ediyorum. Biraz fazla kıskancım, bunu da kabul ediyorum ama inan bana, kardeşim dediğim bir insanı da elbette kıskanmıyorum. Sadece Baruhan'a sataşmak, onunla uğraşmak hoşuma gidiyor. Hep o bizimle uğraşacak değil ya."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dediğimde uzanıp burnumu sıkı. Sonra da ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Artık diğerlerinin yanına gidelim mi?" diye sorduğunda usulca başımı salladım. Elimi tutup tam arkasını dönmüştü ki aniden gelen derin bir ihtiyaçla onu durdurdum. Hemen arkadaşlarımızın yanına gitmek istemedim.

"Demir," diye fısıldadım kendimi tutamayıp ağlamaklı bir sesle. Bana doğru döndü. Gözlerimin içine baktı. Diğer elimi de tuttu.

"Öpsene beni. Tam şu an öpsene beni. Her şeyi unutmamı sağlasana. Geçmişimi, çocukluğumu, yaralarımı söküp alsana benden. Herkesi birkaç dakikalığına yok sayıp unutsak. Sadece biz kalsak. Lütfen, öpse..."

Sözlerimi bitiremedim çünkü Demir'in sıcacık elleri, ellerimi tutmayı bırakıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Parmak boğumlarındaki şefkatli dokunuşlar içimi ısıtırcasına yanaklarımı okşadı. Gözlerini kapattı, yüzünü hızla yüzüme doğru eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tam da ihtiyaç duyduğum gibi uzun uzun, aklımdan her şeyi uzaklaştırmak istercesine öptü beni. Aynı istek ve arzuyla karşılık verdim ona.

Kendimi Demir'e bıraktığımda üzerimdeki yükün biraz da olsa hafıfladığını hissettim. Parmak uçlarımda yükselip ensesindeki hafif nemli saçları kavrayarak öpücüğümüzü derinleştirdim. Dünyanın geri kalanını unuttum. Tek bir anlığına da olsa her şeyi geriye, denizin dalgalarına attım. Üç maymunu oynadım. Demir dışında başka kimseyi görmedim. Demir dışında başka kimseyi duymadım. Demir dışında başka kimseyi bilmedim.

Demir'in nasıl böylesine muazzam bir gücü vardı, bilmiyordum ama onun beni seviyor olması, bizim birbirimizi böylesine çok seviyor olmamız benim için kesinlikle en kıymetli hazineydi. Hatta bir lütüftü. Şu an onunla birlikte ortadan kaybolsak gıkımı bile çıkarmazdım.

Hiçbir şeyi umursamadan onun elini tutar ve beni her nereye girmek istiyorsa ona kesinlikle izin verirdim.

Impala sokağın kenarındaki kaldırıma park edilirken yüzümden samimi gülümsemeyle hem arkamdaki Senem'e hem de hemen yanımda oturan Demir'e baktım. Bugün için onlara ne kadar teşekkür etsem azdı.

Kemerimi çözerken, "İkinize de çok teşekkür ederim. Bugün gerçekten harikaydı. Aklımı dağıtmak için her yolu denediniz," diye minnetle mırıldandım. Senem arabadan inmeden önce aradaki boşlukta uzanıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Her şey Suratsız'ımın suratlı olması için," diyerek benimle dalga geçtiğinde kıkırdayarak, "Zevzek," dedim. Uzattığı yüzünü de elimle hafifçe geriye doğru ittim. Demir'e baktığımdaysa hiçbir şey demedi. Gülümsedi, göz kırptı ve aramızdaki bu sessiz bakışma bize fazlasıyla yetti.

Demir'in de kemerini çözmesiyle hep beraber arabadan indik. Suat amca, Demir'in bazı önemli işlerinden dolayı cumaya kadar İstanbul'da kalacaktı. Demir de bu süreçte hem beni hem de Meltem teyzeyi yalnız bırakmamak için semtte kalacaktı. Bu yüzden de şimdi önce bize gelecek, sonra da eve geçecekti.

Hava yavaşça kararırken büyük, demir kapıdan bahçeye girdik. Hızlı adımlarla evin ahşap kapısına ulaştığımızda Senem çantasından anahtarlarını çıkardı. Tam kapı deliğine kilidi sokmak üzereydi ki içeride gelen bağırışma sesleri üçümüzün de donup kalmasına sebep oldu.

"Sakin kalayım diyorum ama siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bana bakın, Ayla Hanım. Bir çocuğu doğurmak yetmiyor, anlıyor musunuz? Asıl önemli olan ona sıcak bir yuva, hiç sarsılmayacak bir aile seçme verebilmek."

Esmâ teyzenin gür bağırışı kulaklarıma ulaştığında kaskatı kesdim ve bedenim birden titremeye başladı. *O buradaydı.* Gözlerimin içi acıyla yanmaya başladığında Demir aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi tuttu, bana güç vermek istedi. Göğsüm daralırken bu kez de Demir amcanın tok sesini işittik.

"Kabul edin ya da etmeyin Nisa bizim kızımız, Ayla Hanım. Yetimhaneden aldığımız ilk günden bu yana Nisa sadece bizim kızımız."

Ona biz bakıyoruz, onu biz büyütüyoruz ve her şeyden öte onu çok seviyoruz. Onun ailesi bizimiz. Yıllar sonra bir anda çıkıp gelmeniz hiçbir şeyi değiştirmez, değiştirmeyecek."

Devrim amcanın tok sesi Esmâ teyzeninkinin aksine daha sakin çıkıyordu.

"Bakın, anlamadığınız şey şu, ben Nisa'yı sizden ayırmak ya da koparmak istemiyorum. Ben sadece kızıyla iletişim kurmak, ona bir açıklama yapmak istiyorum. Bunu benden esirgeyemezsiniz."

Sonra onun sesini işittim. Dilimin ucuna bile varmayan o kelimenin sahibinin sesini...

Gözlerimden yanaklarıma damlalar hücum ederken boğazımdan bir hıçkırık firar etti. Senem hemen kollarını bana dolayıp, "Girmeyelim içeri. Hadi Demir, size gidelim," dedi telaşla.

"Bence de," diyerek Demir de onu hızla onayladı. İkisi de aynı anda kollarımdan tutup beni arka bahçe yoluna çevirmeye çalıştı ama onlardan derhâl uzaklaşarak bunu engelledim.

"Hayır," dedim sertçe. "İçeri girmek ve onu görmek istiyorum. Daha fazla kaçamam. Artık bununla yüzleşmeliyim."

İkisinin de herhangi bir karşılık vermesini beklemeden Senem'in elinden ev anahtarlarını çekip aldım. Arkamı onlara dönüp kapıyı açtım. Ayakkabılarımı çabucak çıkarıp, çantamı da vestiyere doğru attıktan sonra neredeyse koşar adımlarla sesin geldiği tarafa doğru ilerledim. Kendimi bir anda salonun tam ortasında onunla karşı karşıya buldum. Duraksadım. Afalladım. Birkaç saniye boyunca nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Hızlı hızlı soluklar çekip durdum. Onu dün sahilde de görmüştüm ama ilk kez bu kadar yakından bakıyordum.

Üzerinde bordo, kayık yaka bir kazak ve koyu gri renginde dar bir kot pantolon vardı. Saçları açık ve dalgalıydı. Kaşlarının altında kalan yeşil gözleri büyük bir şaşkınlıkla açılmış, bana bakıyordu. Gözlerim, onun gözlerine hiç benzemiyordu. *Ne hayal kırıklığı ama...*

O orman yeşili gözlerde hüznün vardı, çaresizlik vardı, geçmişin tozlu sayfalarına dair izler vardı ama bana dair hiçbir şey yoktu. O, benim için sadece bir yabancıydı.

Oturduğu koltuktan yavaşça ayağa kalkarak bana doğru yaklaşmaya başladığında hızla bir adım geri çekildim. Dudaklarını aralayıp, "Nisa? Kızım," diye mırıldandığında ona öfkeyle iğrenerek bakmaktan kendimi alamadım.

“Sakın,” dedim tükürürcesine. “Sakın bana öyle sesleneyim de... Neredeyse burnumdan solurken Esmâ teyze yanıma yaklaşmıştı ve Demir gibi arkamda durdu. Devrim amca ise hemen yanımdaydı

“Nasılsın?” diye sorduğunda dalga geçer gibi kıkırdadım.

“Nasılsın mı? Gerçekten mi? Sorduğun bu mu yani?”

“Çok üzgünüm,” dedi boğuk çıkan sesiyle. *Benim kadar olamazdı*

“Üzgünsün, öyle mi?” diye buruk bir sesle sorduğumda başını aşağı yukarı doğru salladı. “Bekle burada,” diyerek önce ona, sonra da herke- se arkamı dönüp hızla merdivenin bulunduğu tarafa doğru ilerledim

Merdiveni çıkmaya başladığımda Demir de ardımdan gelmeye ye- tendi ama buna gerek yoktu. “Kimse peşimden gelmesin!” diyerek ba- ğırdım. Dediğimi yaptılar. Kimse peşimden gelmedi. Aceleci adımlarla iki katı hızla çıktım.

Odanın bulunduğu kata ulaştığımda nefes nefeseydim ama umur- samadım. Odama girip önce yatağımın kenarındaki komodinin üzeri- ne baktım ve aradığım şeyi orada göremedim. Dün geceyi aklıma ge- tirdim. En son Demir’in ellerindeydi ve Demir onu çalışma masamın üzerine bırakmıştı. Yönümü değiştirip çalışma masama doğru ilerledim ve aradığım şeyi tam orada, masamın üzerinde buldum. Fotoğrafi eli- me alıp odamdan çıktım. Merdiven korkuluklarına tutunarak hemer- aşağıya indim. Herkes sessiz ve pürdikkat beni izlerken yine doğrudan onun karşısına geçtim.

Fotoğrafi tutmayı bırakmadan havaya doğru kaldırıp, “Bu sensin değil mi?” diyerek öfkeyle sordum. Önce fotoğrafa baktı, sonra gözleri doldu ve dolan gözlerini hızla benden kaçırdı. Bana bakamadı. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra sonunda başını kaldırıp bana bakabildi.

“Sevda Hanım mı verdi?” Hüzün dolu bir sesle sorduğunda acıyla gülümsedim. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim ve başımı onu onay- 'arcasına salladım.

“Evet,” dedim. Sessiz kaldı. Sessiz kaldığı her an, her saniye acım öfkeye dönüştü. Acım isyana dönüştü. Acım bağırışa dönüştü. Buna tahammül edemedim. Öfkeyle bağırıma başladım.

“Bana ne yaptın sen? Beni ne hâle getirdin? Hiçbir şey bilmiyorsun. Ben söyleyeyim o zaman.” Derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi sertçe dışarı bırakarak onun üzerine doğru yürüdüm.

“Resim çizmekten nefret ettim ben ya! Neden biliyor musun? Çün- kü hayal ederek çizebileceğim bir annem, bir babam yoktu benim.

Annemin de babamın da neye benzediklerini, saçlarının, gözlerinin renklerini bile bilmiyordum. Tutuşturdular elime eski bir fotoğraf parçasını, 'Al, bu senin annen,' dediler. Bunu hak ettim mi ben ya? Söyle! Hak ettim mi?"

Bağırırken dudaklarım titredi. Boğazım yırtıldı. Omuzlarım ağlamaktan sarsıldı. Gözyaşlarım yüzümü sıırlıklam etti. Zehra teyze feriyadımdan dolayı çok korkmuş olsa gerek elinde su dolu bir bardakla yanıma koştı, bana uzattı. O bardağı alıp da o suyu içemedim bile. Ellerim titriyordu. Bütün bedenim titriyordu.

"Nisa, kızım," dediğinde öfkem de gözyaşlarım da daha da çok arttı.

"Sana, bana öyle seslenme dedim! Kızım falan deme bana! Ben senin kızın değilim!"

Bağırmaktan iyice boğazım ağrımaya başladığında Demir yanıma gelerek beni kollarının arasına çekmek istedi ama ona bile izin vermedim. İçimde ne var ne yoksa kusmak istedim. Ev halkı da bana karışma-dı çünkü onlar da bu anın geleceğini zaten biliyorlardı.

"Madem bakmayacaktın, neden doğurdun beni ya? Madem sahip çıkmayacaktın, yetimhaneye bırakacaktın, niye dünyaya getirdin beni?" diye fısıldadım gözyaşlarım ardı ardına akarken. Durduramıyordum. Gözyaşlarımı asla durduramıyordum. Benden gözlerini kaçırın kadına hâlâ bakarken onca yıl boyunca yaşadığım acıyı hatırlayarak mahvoluyordum.

"Her şeyin bir sebebi var. Lütfen anlatmama, açıklamama izin ver."

"Ne açıklaması ya? Ne açıklaması! Sen beni terk edip gittin. Yetmedi, çocukluğumu da hayallerimi de yanında götürdün."

Titrek, derin bir nefes alıp verirken gözyaşlarımı sonunda durdurabilmeyi başardım. Yüzümdeki yaşları elimin tersiyle sildim. Başımı dik tuttum. Onun karşısında kesinlikle dik duracaktım.

Demir, Zehra teyzenin elinden aldığı su bardağını bana uzatırken, "Güzelim, hadi iç şunu," diyerek rica etti. Titreyen ellerimle bardağı almaya yeltendim ama bana izin vermeyip suyu kendi elleriyle içirdi. Suyun hepsini içtikten sonra biraz sakinleştim. Sessiz kaldım.

Devrim amca, "Önce DNA testi yapılacak, Ayla Hanım," dediğinde hiçbir şey demedim. Sessizliğimi korumaya devam ettim. Yeteri kadar konuşmuştum zaten.

Ayla Hanım, "Devrim Bey, saçmalamayın isterseniz. Size doğum belgelerini biraz önce gösterdim," diyerek karşı çıktığında Devrim amca hemen yelkenleri suya indirmede. Direktmeye devam etti.

“Evet, gösterdiniz ama o belgeler sahte de olabilir. Size güvenmiyorum. O yüzden Nisa’ya bir açıklama yapmadan önce DNA testi yaptıyorum.” Devrim amca bana bakıp, “İstiyoruz, değil mi, kızım?” diye sordu. Başımı onu onaylarcasına sallayarak Demir’in kollarından çekti. Devrim amcanın yanına gittim. Beni hemen kollarının arasına çekti, sarıldığında ben de ona sarıldım.

“Tamam, hemen yarın yaptıralım o zaman. Sonrasında Nisa’ya konuşmak istiyorum,” dediğinde alay eder gibi ona baktım.

“Ben istiyor muyum acaba?” diyerek iğneleyici bir ses tonuyla sordum.

Devrim amca beni asla bırakmadan, “Nisa’yı duydunuz. Nisa isterse o test yapılır. Nisa isterse sizinle konuşur,” dedi kararlı bir sesle.

“Nisa, lütfen. En azından sadece sebeplerimi anlatmama izin ver.”

Ses tonu yalvarır gibi çıktı. Bu beni elbette yumuşatmadı ama onun hayatını da yaşadıklarını da merak ettiğim gerçeğini inkâr edemezdim. Bu yüzden hemen kestirip atmak yerine, “Düşünmek istiyorum,” dedim fısıldayarak. Anlayışla başını salladı. Hatta bana gülümsedi. Ben ona gülümsemedim. Dik dik bakmaya devam ettim.

“Tamam, istediğin kadar zaman senin olsun. Ben, seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim,” dediğinde sessiz kalmaya devam ettim. Bu kez benim yerime Esmâ teyze konuştu:

“Ama şimdi sizin evimden gitmenizi istiyorum, Ayla Hanım.” Esmâ teyzenin sesi de en az Devrim amcanınki kadar kararlıydı. Hatta onun sesinde bariz bir öfke yer alıyordu.

Ayla Hanım yine karşı çıkmadı. Başını sallayıp yanımdan geçti. Yanımdan geçerken hüznle bana baktı. Onun bakışıyla Devrim amcaya daha sıkı, hiç bırakmak istemezcesine sarıldım. Bunu fark etmiş olacaktı ki başka hiçbir şey demeden dolan gözleriyle yanımdan çekip gitti. Esmâ teyze de peşinden gidip onu kapıya kadar geçirdi.

Devrim amcanın kollarının arasından yavaşça çıkarken, “Şimdi ne olacak, Devrim amca?” diyerek büyük bir merakla sordum. Devrim amca hepimizin tek tek gözlerinin içine baktı. Samimiyetle gülümseyip omuz silkti.

“Önce güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra da her şeyi tek tek düşüneceğiz,” dedi.

Evet, bu şimdilik harika bir fikirdi ve ben buna kesinlikle vardım.

6. BÖLÜM

♪ TNK – Yine Yazı Bekleriz

♪ Soner Avcu – İsyan

“Bakın, buna gerçekten gerek yok!”

Avazım çıktığı kadar bağırıp çağırmanın çok az kalmıştı. Gerçi şu anda yaptığım şey de ondan farksız sayılmazdı. Sabrım kesinlikle taşmak üzereydi. Eğer biraz daha üzerime gelmeye devam ederlerse sinir krizi geçirecektim.

“Hu hu! Kime diyorum? Benimle gelmeyeceksiniz,” diye bağırırken elimi havada bay bay şeklinde salladım. İkisi de başını başka tarafa doğru çevirdi. Özellikle bana bakmamaya çalıştılar. *Hayır, hayır. Ben gerçekten kafayı yiyecektim artık.* Başımdaki bu iki inatçı keçiyle asla baş edemiyor, onlara laf dinletemiyordum. *Bir de bana inatçı derlerdi. Yemişim inadınsı. Peh!*

Durumun özeti tam olarak şuydu.

Ayla Hanım’la, -ona diğer türlü hitap edemiyordum çünkü o kelimeyi söyleyebileceğimi hiç zannetmiyordum- Devrim amcanın çalıştığı özel hastaneye gidecek ve DNA testi için kan verecektik. Bunu dün akşamki yemekte kararlaştırmıştık.

Evet, bir de dün akşam olanlar vardı tabii.

Ayla Hanım’ın salı günü evimizi ziyaret etmesiyle ve onunla kısmen de olsa yüzleşmemle biraz olsun kendime gelmiş, hafiflemiştim. En kötüsünü atlattığımı düşünüyordum. O günden sonra geçirdiğimiz üç gün boyunca daha sakindim. En azından çevremdeki insanlara karşı daha çekilir biriydim. *Yani ben böyle düşünüyordum. Umarım onlar da aynı şekilde düşünüyorlardı.*

O günden sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatıma kaldığım yerden devam edebilme gücünü biraz da olsa kendimde bulabilmişim. Mesele çarşamba günü okul çıkışı Demir ve Senem’le birlikte Mustafa’nın çalıştığı kafeye gitmiştik. Hem sohbet etmiş hem de Mustafa’ya tıpkı sözleştiğimiz gibi olanları anlatmıştım. Mustafa duyduklarına karşılık çok soğukkanlı yaklaşmıştı. Hatta neredeyse hiç şaşırmamış gibi görünmüştü. Kurduğu cümleler diğerlerinden işittiklerimden farksız

değildi. Bana sükûnetimi korumam gerektiğini ve her şeyin zamanına yoluna gireceğini söylemişti. Herkes aynı şeyi söylüyordu ve ben buna biraz olsun inanmak istiyordum.

Dün, yani perşembe günü ise çok sıradan geçmişti. Okul çıkışında Demir beni Deniz'in evine bırakmış, kendisi de doğrudan spor salonuna gitmişti. Bu hafta dans kursunu benim yüzümden aksatmıştı. Hatta spora bile gitmek istememişti ama sonrasında onu bir nevi beni zorlamıştım.

Deniz'le sözleştiğimiz gibi buluşup ders çalışırken o da beni şaşır-
mış ve buna, çalışmaya bir süre ara verebileceğimizi söylemişti. Olan-
lardan elbette haberi vardı. Üstü kapalı bir şekilde Deniz'e de bizzat
ben anlatmak zorunda kalmıştım çünkü normalde çarşamba günleri
ders çalışıyorduk ama o gün Mustafa'yı ziyaret etmeye gittiğim için
dersi iptal etmiş, perşembe gününe almıştık. Ben de durumu Deniz'e o
gün izah etmek zorunda kalmıştım. Deniz'in bu ince düşünceli halleri
elbette hoşuma gitmişti ama ona ara vermek istemediğimi, buna hiç
gerek olmadığını söylemiştim. Onunla ders çalışırken aklım gerçekten
dağılıyordu. Kafamı olanlardan uzaklaştırabiliyor, çok fazla düşünmü-
yordum. *Yani en azından bu durum dün akşam Deniz'in evinden ayrılıp
kendi evime gidene kadar böyleydi.*

Akşamüstü Demir'in beni Deniz'in yanından alıp eve bırakmasıyla
Ayla Hanım'ı geçen iki günün ardından sonra yine bizim evimizde
görmüştüm. Fakat bu kez daha sakin davranmıştım. Huysuzluğumu
bir kenara bırakmıştım.

Öğrendiğim kadarıyla Ayla Hanım bir şekilde Devrim amcaya
ulaşmış ve DNA testi için beklemek istemediğini söylemişti. Bu yüz-
den de Devrim amca erdemli bir tavır sergileyerek onu akşam yeme-
ğine davet etmişti. Fakat o akşam yemeğinden memnun olmayan tek
kişi ben değildim. Esmâ teyze, Devrim amcaya çok kızmış ve bütün
akşam boyunca ağzını bıçak açmadan Devrim amca ve Ayla Hanım'a
soğuk bakışlarını fırlatıp durmuştu.

Ayla Hanım'a öfkeliydi çünkü Esmâ teyze de benimle aynı hisleri
paylaşıyordu. Bunca yıldan sonra ortaya çıkmasını anlamsız buluyor,
bunu büyük bir haksızlık olarak görüyordu. Devrim amcaya öfkeliydi
çünkü onun bu kadar sakin ve orta yolu bulmaya çalışan ılımlı dav-
ranışlarını asla onaylamıyordu. Oysa Devrim amcanın kötü bir niyeti
yoktu. O sadece benim iyiliğimi düşünerek hareket etmek istiyordu.
Kabul etsek de etmesek de Ayla Hanım benim annemdi. Bu test mev-
zusu sadece formalite icabı, belki de büyük bir zaman kaybıydı.

Durumun bir de Demir ve Senem tarafı vardı.

Senem, Ayla Hanım'dan hiç hazzetmiyordu. Hatta elinde olsa onu bir kaşık suda boğacak tavırlar sergiliyordu. Dün akşamki yemek de bunun en büyük örneğiydi. Yemek boyunca her fırsatta, "*Sonuçta siz evladını terk eden bir annesiniz,*" diyerek Ayla Hanım'a laflarını acımadan geçirip, sürekli ayar verip durmuştu. Esmâ teyze de Senem'le aynı duyguları paylaştığından olsa gerek buna asla karşı çıkmamış, Senem'i uyarma gereğinde bile bulunmamıştı. Bu görevi Devrim amca üstlenmiş, yemek masasında sürekli Senem'i uyarmak zorunda kalmıştı.

Aslında Senem'e kızamıyordum bile çünkü benim yerimde o olsaydı ve birden annesi ortaya çıksaydı ben çok daha beter tepkiler verirdim ki bunun küçük çaplı örneğini akrabaları ortaya çıktığı zaman zaten yaşamıştık. Fakat her ne kadar Demir bir gerçeği Senem'in yüzüne acımasızca vurmuş olsa da o konuda gerçekten haklıydı. Akrabalar ve anne, baba kavramları kesinlikle aynı kefedede değildi. Terazinin bir tarafı hep daha baskın, daha ağır çekiyordu. *O tarafın hangisi olduğunu söylememe gerek yoktu.*

Dün akşamki yemekte Demir yoktu. Bunu ondan özellikle ben rica etmiştim. Yanımda olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Dans kursunu iptal ediyordu, beni bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Gece geç saatlere kadar oturup benimle sohbet ediyor, aklımı dağıtmaya çalışıyordu. Onun hakkını asla ödeyemezdik ama dün akşam bunun bir aile toplantısı olduğunu söyleyerek onu o masadan özellikle uzak tutmak istemiştim. Demir, elbette bu ailenin bir parçasıydı, benim her şeyimdi ama ona günler sonra biraz olsun kendi başına zaman tanımak istemiştim. Benim için yeteri kadar fedakârlık yapıp duruyordu zaten. Başlarda itiraz eder gibi olmuştu ama sonra anlayışla karşılaşmıştı. Herhangi bir şey olursa da derhâl onu aramamı söylemişti. Hemen kabul etmiştim. Eğer onun içini rahatlatırsa her saat başı onu arardım.

Dün akşamki yemek boyunca ben sessiz kalmıştım. Çünkü ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini kestirememiştim. Sanki salı günü gerçekleşen o yüzleşmede bütün cümlelerimi kullanmış ve enerjimi tüketmiştim.

Ayla Hanım'ın Almanya'da yaşaması dışında hiçbir şey bilmiyordum. Hatta dün akşam gizlice Devrim amca, Esmâ teyze ve Senem'e de ona geçmişiyile alakalı herhangi bir şey sormamalarını özellikle rica etmiştim. Bunu önce ben yapmak istiyordum. Önce ben her şeyi öğrenmeliydim.

Akşamki yemeğin sonunda artık daha fazla kaçmak ya da *erretmek* istemediğimi fark ettim. Böyle yaparak sadece kendime zarar *veriyor*, çevremdeki insanları endişelendiriyordum. Ayla Hanım, *evrimiz* terk etmeden önce onunla bugün için DNA testi yaptırmak üzere *uydu* leştim. Mecburen de ona telefon numaramı ve okul adresimi verdim.

Derslerim yaklaşık yirmi dakika önce bitmişti. Ayla Hanım, okul bahçesinin biraz ötesinde beni beklerken ben de burada bu iki inatçı keçiyle uğraşıyor, peşime düşmemeleri konusunda onları ikna etmeye çalışıyordum.

Bugün DNA testi yaptıracığımı öğrenen arkadaşlarım da -Bahar ve Gökçe'den bahsediyorum tabii- okul çıkışında benimle birlikte gelmek istemişlerdi. Hatta bence arkadaşlarım bu hafta bana karşı olan tavırlarında biraz abartmışlardı. Senem, Gökçe, Bahar bütün hafta boyunca sürekli benimle ilgilenmişler, nasıl hissettiğimi sorup durmuşlardı. Hatta Damla ve Aybüke bile onların izinden gitmişlerdi. *Gerçekten dışarıdan o kadar vahim mi görünüyordum?* Tamam, biraz fazla sessiz, içime kapanık bir şekilde takılıyor olabilirdim ama kimse- nin bana ölümcül vakaymışım gibi davranmasına da gerek yoktu. Ben iyiydim. İyi olacaktım.

Gökçe ve Bahar'ı benimle gelmemeleri konusunda vazgeçirmenin yolunu bir şekilde bulmuştum. Lakin söz konusu erkek arkadaşınız ve kardeşiniz olunca işler tam olarak sizin istediğiniz gibi ilerlemiyordu. Demir de, Senem de yaklaşık on beş dakikadır beni çileden çıkarıyorlardı.

"İtiraz kabul etmiyoruz, Nisa. Biz de geliyoruz. Hem ne var? Ben de kan tahlili yaptırırım, değerlerime baktırırım. Sağlık önemli," dediğinde Senem sınırdan derin bir nefes aldım.

Senem, normal kan vermekten bahsediyordu ama bunu yapabilmesi için karnının aç olması ve tüm gün boyunca bir şey yememesi gerekirdi. Oysa Senem bütün teneffüslerde abur cuburları midesine *top top* götürmüştü. Yine de tamam, onun söylediği bir nevi kabul edilebilirdi ama Demir kesinlikle bizimle gelmiyordu.

İşaret parmağımı Demir'e doğru uzattım ve kararlı bakışlarımla başımı dik tuttum. "Ama sen gelmi..." Cümlemi sonlandırmama bile izin vermedi.

"Hiç öyle gözlerini belerterek bana bakma. Tabii ki ben de geliyorum." Ses tonundaki kararlılık sınırlarımı daha da zıplattı.

"Demir, sen iğneden korkuyorsun bir kere," diyerek dişlerimin arasından tısladığımda o sinir bozucu ifadesini sabit tutup omuz silkti.

“Olabilir ama seni o cadıyla yalnız bırakmayacağım.” Kaşlarıyla biraz ilerimizde bulunan Ayla Hanım’ı işaret etti.

“Demir!” diyerek bir kez daha tıslarken beni taklit etti. “Nisa!” diye mırıldandı o da sesini dalga geçer gibi bir ifadeyle iyice incelterek.

“Of!” Bağırıp onlara surat yaptım ama bunu bile umursamadılar. Hatta Senem yanımdan hızla ayrılıp doğrudan Ayla Hanım’ın yanına ilerleyerek, “Ayla Hanım, biz de geliyoruz,” diyerek şakıdı yalandan sevimli bir edayla. *Şimdi çıldıracaktım!*

Ayla Hanım, “Tamam, benim için bir sakıncası yok,” dediğinde Senem histeriyle kıs kıs güldü. “Olmasın da bir zahmet,” diyerek yine imalı lafını esirgemedi.

Demir, “Sizi hastaneye ben götüreceğim,” diyerek yanımdan geçip Senem’in peşinden giderken gözlerimi devirdim. Yumruklarımı sıkarak ayaklarımı birkaç kez yere şiddetle vurup olduğum yerde tepindim. En sonunda derin, stresli bir nefes alıp önüme düşen açık bıraktığım saçlarımı da geriye doğru atarak ben de onların yanına gittim.

“Pekâlâ, delikanlı,” dedi Ayla Hanım.

Ayla Hanım, Senem’e nazaran Demir’e karşı tuhaf bir şekilde soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla konuştu. Ona bakışlarından bile o soğukluğu hissedebiliyordum. Senem’e karşı daha yumuşaktı ama Demir’e çok sert bakıyordu.

“Bakın, buna gerçekten gerek yok.”

Son bir kez de olsa şansımı denemek, onları vazgeçirmek istedim. Senem yine bana bakmadı, Demir ise omuz silkip tavrını korudu. Pekâlâ, sanırım başka ihtimal kalmıyordu. Mecbur hastaneye onlarla birlikte gidecektim.

Ayla Hanım, “Bırak, gelsinler. Arkadaşlarını tanımak güzel olur,” dediğinde Senem’in başka tarafa bakan gözleri direkt onu buldu. Tek kaşını havaya kaldırarak dik dik Ayla Hanım’a bakarken, dudaklarının arasından bir *hıh* sesi yükseldi.

Gür, sarı saçlarını geriye doğru atıp, “Arkadaşı değil, kardeşi yalnız,” diyerek düzeltti. Gülümsedim.

“Artı olarak arkadaşı değil, sevgilisi.” Demir de aksi çıkan ses tonuyla Senem’e eşlik ederken bu gerginliğin daha fazla uzamasını istemedim. Bir an önce bugünün bitmesini istiyordum.

Boğazımı temizlemeye çalışarak bir öksürük sesi çıkardığımda Demir, “Her neyse, arabam ileride. Buyurun, gidelim,” dedi ve verdiği mesajı direkt havada yakaladı. Bize arkasını döndüğü gibi biz de

peşinden yürümeye başladık. Senem, hemen yanıma gelip koluma girdi. Beni özellikle Ayla Hanım'dan uzak tutmak ister gibi bir tavırla sergiledi. *Sakin ol, sarışın. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum*

Otoparka, Demir'in arabasına doğru yaklaştığımızda Ayla Hanım Demir'in arabasının plakasına gözlerini dikerek, "DN nedir?" diye merakla sordu. Kıkırdamama engel olamadım.

"Demir ve Nisa tabii ki," dedi Demir onu sakince yanıtlayarak "Normalde harfler DG idi ama değiştirdim ve bence böyle çok daha güzel oldu." Doğrudan bana bakarak Ayla Hanım'a küçük bir açıklama yaptı. Bu yaptığı şeyle gurur duyuyormuş gibi keyifle sırıttı. Bana bakıp göz kırptığında ben de ona gülümseyerek havadan öpücük attım.

Demir, arabasının plakasını doğum günümden tam bir hafta önce değiştirmişti. Bana da gerçekten güzel sürpriz olmuştu. Yaptığı jest kesinlikle inanılmazdı. Normalde arabasının plakası 77 DG 98 idi ama Demir bunu 77 DN 02 şeklinde değiştirmişti. 77 Yalova'nın plaka koduydu. DN harfleri Demir ve Nisa'yı, 02 ise 2 Şubat'ı temsil ediyordu. *Yani birbirimizi ilk kez gördüğümüz o günü.*

O zaman ona bunu neden yaptığını sorduğumda bana geç bile kaldığını, bu arabaya dair en güzel anılarının sadece benimle geçirdiği zamanlar olduğunu söylemişti. *Demir Gürsoy biraz fazla romantiktir sanırım.*

Demir, nezaketinden asla ödün vermeden arabasının kapısını Ayla Hanım için açtığında Ayla Hanım ve Senem sessizce arka koltuklara yerleşip oturdular. Demir, direksiyon koltuğuna otururken ben de onun yanındaki yerimi aldım. Çok geçmeden motoru çalıştırdı ve hızla okulun otoparkından çıkıp ana yola girdi.

Devrim amca ve Meltem teyzenin çalıştığı özel hastane, şehir merkezinin biraz dışında kalıyordu. Yaklaşık yirmi dakika süren yolculuğumuz boyunca kimseden çıt çıkmadı. Sadece bir ara Senem telefonda Oğuz'la konuşmuştu.

Yarın hafta sonuydu. Oğuz da Senem'le küçük bir plan yapmak istiyordu. Bunu bugün teneffüslerin birinde onların konuşmalarına kulak misafiri olurken işitmiştim. Senem, beni yalnız bırakmak istemediğini söyleyerek Oğuz'u reddetmişti. Buna gerek olmadığını defalarca belirtmeme rağmen sürekli aklının bende kalacağını söyleyip durmuştu ama buna gerçekten gerek yoktu. Ben iyiydim. Sadece olanları sindirmeye ihtiyacım vardı. Senem'in sırf benim yüzümden planlarını aksatmasını istemiyordum. Sonunda Oğuz'la yan yana gelebilmişken bunun tadını çıkarmasını istiyordum.

Yirmi dakikanın sonunda Devrim amca ve Meltem teyzenin çalıştığı özel hastaneye geldik. Geçen sekiz ayın ardından ilk defa onların çalıştığı hastaneye geliyordum. Meltem teyze son iki gündür nöbetçi doktor olarak çalıştığı için hastaneye geç gelecekti. Bunu Demir'den öğrenmiştim. Yoksa onu da ziyaret etmeyi çok isterdim. Olanlardan dolayı son zamanlarda hiç görüşmemiştik.

Demir'in arabayı park ettiği sırada ben de Devrim amca'yı arayıp geldiğimizin haberini verdim. Otoparktan uzaklaşıp hastaneye doğru ilerlediğimizde Devrim amca bizi o içten gülümsemesiyle girişte karşıladı. Yanına ulaşmamızla hemen Senem ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Bizi kollarının arasından hiç bırakmadı.

Hastaneye girdiğimizde Senem ve ben uzun, beyaz koridor boyunca Devrim amcanın kollarından hiç çıkmadan ilerledik. Demir ve Ayla Hanım da bizi arkamızdan takip etti. Devrim amca bu sırada kan numunelerimizi bizzat kendisinin alacağını söyledi. Bu, beni çok daha iyi hissettirdi.

Hastanenin içine girdiğimizden bu yana kendimi çok garip hissetmiştim çünkü çocukluğum boyunca taş çatlasın, en fazla iki kez falan hastaneye gitmiştim. Yetimhanedeyken Sevda Hanım doktorları hep ayağımıza getirdiğinden hastaneyi öyle çok ziyaret etmemiştik. Şimdi bir garipsemiştim.

Dezenfektan kokan beyaz koridor boyunca Devrim amcanın kolları arasında sessizce yürürken kısacık bir anlığına arkamı dönüp baktım. Ayla Hanım gayet sakinken Demir'i iyice kaşlarını çatmış, yüzünü ekşitmiş bir şekilde gördüm.

"İyi misin? Bir sorun yok, değil mi?" diye endişeyle sorduğumda yüz ifadesi değişmedi. Aksine daha da çok buruştu.

"Hastane kokusundan pek hoşlanmıyorum," diye itiraf ettiğinde ona gözlerimi devirmeden edemedim.

"Sana gelme demiştim," dedim bilmiş bir edayla. Sırıtıp omuz silkti.

"Ben de seni yalnız bırakmayacağımı söylemiştim," dedi pişkinlikle. Gülümseyip önüme döndüm ve koridorda yürümeye devam ettim.

Asansörlerin bulunduğu tarafa ulaşmış girdiğimizde Devrim amca doğrudan yedinci katı tuşladı. Sabırla ve derin bir sessizlikle yedinci kata çıktık. Kendimizi yine uzun, ferah kokan bir koridorda bulduk.

Koridor boyunca hızlı adımlarla sakince ilerlerken bazı hemşireler dönüp Devrim amcaya selam verdi. Bazıları bizim kim olduğumuzu sordu. Devrim amca gururla kızları olduğumuzu söylediğinde hemen

yanımıza geldiler ve tanışıp kaynaşmaya çalıştılar. Gerçekten sıcak, mimimi bir ortamdı ve Devrim amcanın iş arkadaşlarıyla böylesine hâka bir iletişimi olması beni çok memnun etmişti.

Koridorun sonuna yaklaşırken *Doçent Doktor Devrim Altun* belalı açık kahverengi bir kapının önünde durduk. Devrim amcanın bize kapıyı açmasıyla en önden Ayla Hanım, hemen ardından da içeri girdik.

Devrim amcanın hastanedeki odası epey genişti ve açık tonlu hâkimdi. Masası camdı ve çok temiz görünüyordu. Üstünde dosya dosyası olduğunu düşündüğüm birkaç dosya ve üç tane de fotoğraf çerçevesi vardı. Odanın içinde başka bir oda daha yer alıyordu. Muhtemelen hastalarını orada muayene ediyordu.

İçeri girdiğimizde bizi başındaki renkli bonesi ve üzerindeki lacivert üniformasıyla hemşire olduğunu düşündüğüm sevecen, elmalı genç bir kadın karşıladı. Genç kadın yirmili yaşlarının sonunda görünüyordu. Bonesinin altından çıkan saçlarının rengi açık kahverengiydi. Yüzü hafif topluydu ve gülümsediğinde ortaya gamzesi çıkıyordu. Boyu da en fazla bir yetmiş falandı.

Genç kadın, "Hoş geldiniz," diye coşkuyla şakıdı. Hemen yanımıza gelip Senem ve bana içtenlikle sarıldı. Devrim amca araya girip, "Çocuklar bu yardımcı asistanım Özden Hanım. Özden Hanım, kızları Nisa ve Senem. Bu delikanlı Nisa'nın erkek arkadaşı Demir, aynı zamanda da bizim Meltem'in oğlu ve bu da misafirimiz Ayla Hanım," diyerek bizleri tek tek tanıştırdı.

Özden Hanım yüzündeki gülümseme eksilmeden hepimizle tanışıp tokalaşarak, "Çok memnun oldum," dedi. Ayrıca masadaki çerçevelerden birini eline alarak bize gösterip, "Hocam, kızlarınızın maşallahı var. İkisi de fotoğraftakinden daha güzeller," dediğinde iltifat karşısında Senem'le birbirimize bakıp gülümsedik. Yüzüm utançtan dolay anında ısındı.

Özden Hanım'ın elindeki çerçevede Senem ve benim fotoğrafım yer alıyordu. Yazın Mersin'de kumsalda çektiğimiz fotoğraflardan sadece biriydi. İkimizin de üzerinde askılı, çiçekli, yazlık elbiseler vardı. Birbirimize bakarak kocaman gülümsüyor ve sıkıca birbirimize sarılıyorduk. O fotoğrafın Devrim amcanın masasında olması beni çok duygulandırmıştı. Onun için kıymetli olduğumuzu hep biliyordum ama şahit olmak beni çok tuhaf hissettirmişti. Ağlamak istemişim ama şimdi bunun sırası değildi, biliyordum.

“Öyledir benim prenseslerim,” derken yanıma gelip ikimizi de tekrar kollarının arasına aldı. Ben sağında, Senem ise solunda yer alıyordu. Temkinli bakışlarla bana bakıp, “Hazır mısın, fıstığım?” diye sorduğunda sessizliğimi koruyup başımı aşağı yukarı salladım. Hazır dım. Hazır olmalıydım. Sonuçta alt tarafı kan verecektim. O kadar da korkulacak bir şey gibi görünmüyordu.

Devrim amca, asistanına bakarak, “Tüpleri ve iğneleri hazırlayalım, Özden,” dedi. Özden Hanım başını sallayarak hızla diğer odaya gitti ve hazırlığa koyuldu. Bense sabırla beklemeye başladım. O sırada gözlerim Demir’e kaydığında yutkunduğunu ve hatta sık sık nefes alıp verdiğini gördüm. Anlaşılan hastaneler onu gerçekten geriyordu. Bir dahaki sefere gelmemesi konusunda daha ısrarcı olmalıydım.

Devrim amca üzerimdeki ceketi çıkarmamı ve okul gömleğimin kollarını sıvamamı söylediğinde hemen harekete geçtim. Ben bunu yaparken Ayla Hanım da üzerindeki siyah kabanını çıkardı. Lacivert bluzunun kolunu sıvadı.

Devrim amca odasındaki muayene koltuğuna uzanmamı söylediğinde yine dediğini yaptım. Derin bir nefes alıp muayene koltuğuna uzandım. Sağ kolumu ona uzattım. Devrim amca, Özden Hanım’ın hazırlamış olduğu tekerlekli masayı yanına doğru çekti. Kolumu kavradı, damar yolunu arayıp buldu. “Korkmuyorsun, değil mi?” diye sorduğunda gülümseyerek *cık* sesi çıkardım.

Bulduğu damar yoluna alkollü pamuğu sürdükten sonra, “Derin bir nefes al, kızım,” dedi. Dediğini yaptım. Derin bir nefes aldığım sırada Demir yanıma geldi, boşta kalan diğer elimi tuttu. Ona bakıp dişlerimi göstererek gülümsedim. Ben korkmuyordum ama Demir kesinlikle çok korkuyordu.

Devrim amca iğneyi derime batırarak kanımı almaya başladığında sakinliğimi korudum çünkü eli inanılmaz hafifti. Hiç hissetmemiştim, canım hiç acımamıştı. Bir tüp kanımı aldıktan sonra işlemi bitirdi ve iğneyi batırdığı noktaya küçük bir yara bandı yapıştırdı. Bu süreçte Demir asla bana bakmasa da elimi tutmayı bırakmadı. Bu hâli bana inanılmaz komik göründü. Onunla dalga geçmekten kendimi alamadım.

Muayene koltuğundan yavaşça ayağa kalkarken, “Daha iğneye bile bakamıyorsun. Sen o dövmeyle nasıl yaptırdın acaba?” diyerek onunla alay ettim. Bana gözlerini kısarak baktı.

“Karanlık yollardan geçtik, zehir gibi sular içtik.”

Tepkisine karşılık kıkırdadım ama Demir bu tavırdan hiç müddet olmadı. “Hem sorup niye hatırlatıyorsun sevgilim ya?” Bir çocuk gırtlak sızlandığında dayanamayıp yanına gittim. Yanağını sıkıp, “Oyy kıya mam sana ben,” diyerek dudaklarımı büzüştürerek konuşup onunla alay etmeye devam ettim. Yanağını okşayan elimi hırslayarak ısırma istediğinde hemen geri çekildim.

O sırada Devrim amca, benim yerime geçen Ayla Hanım’ın kanı alırken merakla, “Ne dövmesiymiş bakalım bu?” diye sordu. Senem ve ben birbirimize baktık. Demir ise utançtan başta hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Ben bir ara anlatır, gösteririm sana, Devrim amca,” diye mırıldandı.

Devrim amca, “Umarım müsait bir yerindedir, oğlum,” dediğinde Senem ve ben kendimizi daha fazla tutamadık. Tiz bir kahkaha patlattık.

Demir bize yalandan büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bakıp, “Geçin bakalım dalganızı siz,” diye söylendi ama umursamadık. Ona gülmeye devam ettik.

Devrim amca, Ayla Hanım’ın da koluna yara bandı yapıştırırken, “Sonuçlar normalde bir gün içerisinde çıkar ama araya hafta sonu gireceği için pazartesiye kadar bekleyeceğiz artık,” dedi sakince. Yapıtığı açıklamayla odadaki hava bir anda değişti. Gülüşmeler son buldu, yerini ise derin bir soğukluğa bıraktı. Devrim amca tekrar yanıma gelip, “Buradan çıktıktan sonra bir şeyler iç, güzelim. Olur mu?” dedi. Başımı onu onaylarcasına salladım.

Ayla Hanım, “Teşekkürler, Devrim Bey,” dediğinde Devrim amca sadece başını salladı. Tebessüm etmeye çalıştı.

“İşimiz bittiğine göre artık gidebilir miyiz?”

Demir’in isyan eder gibi çıkardığı ses tekrar gülümsememe neden oldu. *Bir daha onu hastaneye getirirsem ne olsun!*

Senem ve Demir’e bakarak, “Siz dışarı çıkıp koridorda beni bekler misiniz? Devrim amcayla bir şey konuşmam gerek,” dedim tok bir sesle. Senem tek kaşını havaya kaldırarak bana kuşkuyla baktığında. “Sen de,” dedim kararlılıkla. Başta itiraz edecekmiş gibi oldu ama sonra omuzlarını düşürerek Demir’le birlikte dışarı çıktı. Ayla Hanım da onların peşinden çıktığında hemen kapıyı arkalarından kapattım. Devrim

¹Ahmet Kaya'nın *Yorgun Demokrat* şarkısından bir nakarattır.

amcanın odasında sadece ben, o ve Özden Hanım vardı ama Özden Hanımdan çekinmiyordum. Sevecen, samimi birine benziyordu.

Devrim amca, "Hayırdır, kızım? Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda demin bir nefes alıp öyle konuştum:

"Devrim Amca, ben artık Ayla Hanım'la konuşmak, yüzleşmek istiyorum. Bunu ertelemenin bir manası yok."

Dün akşam karar verdiğim şey sadece DNA testi değildi. Ben artık geçmişimi, neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Bunu geciktirmenin kimseye ama özellikle de bana ve Ayla Hanım'a bir faydası yoktu. *Öğrenyim, bitsin artık düşüncesindeyim.*

"Şimdi mi?" diye sorduğunda Devrim amca başımı salladım.

"Evet, buradan çıktıktan sonra."

Omuzlarını düşürürken beni hoşgörüyü karşıladı. Gülümsemeye çalışıp, "Tamam, canımın içi. Sen nasıl istersen öyle hareket et ama seni rahatsız eden herhangi bir şey olursa hemen beni ara. Tamam mı?" dedi. Ben de onun gibi gülümsemeye çalışıp başımı salladım.

"Tamam, merak etme."

"Akşama görüşürüz o zaman," dediğinde yanına iyice yaklaşıp parmak uçlarımda yükselerek yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Görüşürüz ve her şey için çok teşekkür ederim," dedim. Sıcacık, şefkatli eliyle yanağımı okşadı.

"Her zaman, kızım."

Gülümseyerek ona arkamı döndüm ve zaman kaybetmeden odadan çıktım. Koridora çıktığım gibi Ayla Hanım oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Demir yanıma gelip, "Eve gidebilir miyiz artık? Cidden çok gerildim," diye söylendi. *Asıl sorun şuydu ki onları sorunsuz bir şekilde eve nasıl gönderecektim?*

Hiç lafı uzatmadan, ağzımda gevelemeden, elimi havada onları geçitirir gibi sallayarak, "Tamam, hadi siz gidin," deyip bir çırpıda konuştum. Senem'in yüzüne gölge düşerken, "Ne demek şimdi bu? Sen gelmiyor musun?" diye telaşla sordu.

"Senem, sen Demir'le eve git. Ben de birkaç saat içinde geleceğim."

"O niyeymiş?" diye sorduğunda omuzlarımı düşürdüm ve doğrudan gerçeği söyledim. Şu an bir de onları geçitirmekle uğraşamazdım.

"Çünkü Ayla Hanım'la konuşmak istiyorum," dedim. Ayla Hanım'a dönerek, "Tabii, siz de isterseniz," diye devam ettim. Gözleri heyecanla parladı.

“Elbette isterim, kuzum benim,” dedi umut dolu bir sesle ona, onun gibi umutla bakamadım. Sadece bu anın bir anı şanıp bitmesini istediğimi belirtircesine baktım. Benim herhangi tepki vermeme gerek kalmadan Senem birden öfkeleni.

Koluma girip, “Hayır, eve gidiyoruz,” diyerek beni hızlıca lere doğru sürüklemeye başladı.

Kolundan kurtulup, “Senem, lütfen,” diyerek mırıldandım. Yuz ne ters bir ifade hâkim olurken hemen itiraz etmeye koyuldu.

“O zaman ben de geliyorum,” dedi. Yanaklarımı havayla doldurdu, o havayı da sitemle dışarı bıraktım.

“Hayır, gelmiyorsun. Bu ikinci kez olmayacak.”

“Yalnız bırakmam seni bu cadıyla,” dedi doğrudan Ayla Hanım, işaret edip sesini de bir hayli yükselterek. Ayla Hanım, Senem’in dediğini elbette duydu ama hiçbir şey söylemedi. Tepkisiz kaldı. Bu çok daha iyiydi.

“Senem, lütfen,” dedim bir kez daha ikaz dolu bir sesle.

“Ya aklına girerse?” Kırgın çıkan sesine dayanamadım. Ona aniden sıkıca sarılıp, “Kimse aklıma falan girmeyecek,” diyerek kulağına fısıldadım. Geri çekildi ama pek de ikna olmuş gibi değildi. Bize doğru yaklaşan Demir’e umutsuzca bakarken o da gözlerini kaçırıp, başını hayır dercesine salladı.

“Benimle hiç tartışma bile. Hiçbir yere gitmem. Seni de o kadını yalnız bırakmam.”

Son kozumu oynadım. İkisine de yalvarırcasına baktım.

“Bana bunu yapmayın. Onunla yalnız konuşmayalım. Lütfen, biraz anlayış gösterir misiniz?” diye hayıflandığımda Senem’in sert bakışları yumuşadı. Demir ise bu kez kararı sadece Senem’e bırakır gibi. “Ne diyorsun buna?” diye sordu Senem’e bakarak.

Senem bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü. Yüz ifadesinden bile pe ettiğini hemen anladım.

“İyi, tamam ama bir saat içerisinde evde olmazsan zebani gibi tepende biterim bak.”

“Anlaştık,” dedim gülümseyerek.

Demir, “Ve sizi ben bırakacağım,” dediğinde itiraz bile etmedim.

“Tamam, buna da tamam,” diyerek şartlarını kabul ettim. Ayla Hanım’a dönüp, “Artık gidebilir miyiz?” diye sordum. Çünkü daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Onu dinlemek ve tanımak için yeterli kadar vakit kaybetmiştim zaten. *Mesela on sekiz yıl kadar uzun bir süre...*

7. BÖLÜM

♪ *Mavi Gri – Sonbaharda*

♪ *Soner Avcu – Yalnızlıklar*

Ayla İdil Sezgin...

Ne kadar süredir bakıyordum, bilmiyordum ama elimdeki Alman kimliğinden gözlerimi alamıyordum. Anlayabildiğim tek şey ismi ve belirgin bazı tarihlerdi. 7 Haziran 1974 doğum tarihi olmalıydı. İsmimin altında *Unbefristet*⁴ diye kısa bir kelime yazıyordu ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kimlikteki donuk ifadeli fotoğraf yeni gibiydi çünkü şu anki görünüşüyle hemen hemen aynıydı.

Elimdeki kimliği ona uzatırken, “Eminim aklında şu an çok fazla soru işareti vardır,” diye mırıldandı. Haklıydı. Aklımda onlarca soru işareti ve yoğun bir merak vardı.

“Fazlasıyla,” dedim onu onaylayarak.

Kimliğini siyah çantasına atarken, “Acele etme. Zamanımız var,” dedi sakince.

Onun zamanı olabilirdi ama benim yoktu. Senem’e söz vermişim ve o sözü yerine getirme konusunda da kararlıydım. Sadece bir saatim vardı. Gerçekleri öğrenecek ve sonra eve, evime gidecektim. Geçmiş, yaşadığım bütün acı dolu anları hiç yaşanmamış sayacak, kaldığım yerden hayatıma devam edecektim çünkü benim istediğim tam olarak buydu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra Demir, Ayla Hanım ve beni sahil kenarındaki küçük bir çay bahçesine bırakmıştı. Başta Senem’le ikisi yine inatlaşmış, gitmemek için direnerek beni epey sınımışlardı ama bir şekilde onları göndermenin yolunu bulmuştum. Bana bu hakkı tanımak zorundalardı ve ben de artık gerçekleri öğrenmeye mecburdum.

Bugün 30 Eylül’dü. Ayın son günüydü. Günlerden cumaydı. Bu tarihi kayıtlara geçmem gerekiyordu çünkü hayatımla ilgili bütün gerçekleri bugün, tam da şu anda öğrenecektim.

Hava sonbaharın gelmesine rağmen o kadar sert değildi ama içim garip bir şekilde üşüyordu. Buz gibiydim. Yaprak gibi titriyordum.

⁴Sınırsız, süresiz anlamına gelmektedir.

Çay bahçesine gireli on dakika falan olmuştu ama kendim gergin hissediyordum. Nereden başlayacağımı, nasıl başlayacağımı da ona ne sormam gerektiğini kestiremiyordum. Cesaretimi toplayarak istercesine önümdeki büyük fincanı iki elimle tutarak sıcak çaydan tamdan bir yudum içtim. Ellerim hâlâ üşürken bardağı hemen önümdeki ahşap masaya bırakmadım. Tutmaya devam edip avucumu ısıttım. Bunu yaparken de aklıma gelen ilk soruyla geçmişin tozlu falarını artık yavaşça aralamak istedim.

“Babam kim?” diye sordum birdenbire. Ayla Hanım sorum karşısında gülümsedi ama gülümsemesi kesinlikle samimi değildi. Çehresinde hüznün gölgesiyle düşerken derin bir iç çekti.

“O mevzu en sona sakla,” dedi soğuk bir ses tonuyla.

“Neden?” diye itiraz etmekten kendimi alamadım.

“Çünkü en zoru, en sona,” dedi tane tane. İşte, bu beni ikna etmişti. Üstelemedim çünkü ben de henüz bunu duymaya hazır değildim.

Anlaşılan sıfırdan, en başından başlamamız gerekecekti.

“Kimlikteki tarihten anladığım kadarıyla kırk iki yaşındasın. Ya bana hamile kaldığında yirmi dört yaşındaydın,” diyerek küçük bir tahminde bulundum. Başını sallayarak beni onayladı.

“Evet, kızım,” dediğinde gözlerimi yumdum. Birkaç kez derin nefes alıp verdim. Elimdeki fincanı önümdeki masaya hızla bırakırken ellerimi yumruk yapıp sıktım. *Bana o şekilde hitap etmesini geçerken istemiyordum. Beni geriyor, rahatsız ediyordu.*

“Bunu tekrar etmeyeceğim. Lütfen, bana o şekilde seslenme,” dedim katı bir sesle.

Mahcup olmuş bir tavırla, “Affedersin. Sen nasıl istersen,” dediğinde kendimi toparlamaya çalışıp hız kesmeden bir sonraki soruya geçtim.

“Nerelisin?” diye sordum bu kez çünkü kimlikte herhangi bir Türkiye şehri yazmıyordu.

“Doğma büyüme İstanbulluyum.”

İşte, bu biraz kafa karıştırıcıydı.

İstanbul mu? Madem İstanbulluydu, neden beni İstanbul'dan pek uzakta bulunan bir yetimhaneye bırakmıştı ki?

Bunu da soracaktım elbette ama şimdilik önceliklerim başkaydı.

“Abin, ablan ya da bir kardeşin var mı? Ailen nerede?”

“Benden iki yaş küçük bir erkek kardeşim, yani dayın var. İsmi Aykut. Evli, bir de küçük bir oğlu var. Ailem de yani anneannen ve deden de Almanya’da yaşıyor.”

Almanya’da yaşamalarına şaşırılmamıştım. Ayla Hanım da orada yaşıyordu. Bunu dün akşamki yemekte bize söylemişti.

“Tıpkı senin gibi yani,” dediğimde önündeki çay bardağını eline alıp yudumladı.

Bardağı elinde tutmaya devam ederek, “Nisa, ben Almanya’ya çok sonradan gittim. Ailem benim üniversite zamanımda oraya yerleşti ama o zamanlar bazı kısıtlamalar olduğu için ben onlarla gidemedim,” diye devam edip açıkladı.

Pekâlâ, sanırım buraya kadardı. Artık diğer kısma geçmek istiyordum. Benimle alakalı olan kısma...

“Anladım ama ben buraları atlamak istiyorum. Nasıl oldu? Her şey nasıl gelişti? Ne yaşadın da beni yetimhaneye bıraktın?”

Kırgın ve bir o kadar da soğuk çıkan sesimle hızlı hızlı konuştuğumda ona bakamadım. Bakamıyordum. Yeşil gözlerine her baktığımda sadece hayal kırıklığına uğruyordum.

Çocukluğum boyunca gözlerimin hep anneminkine benzemesini istemiştim. Hatta kendimi bununla avutmuş, hayal bile kurmuştum ama onun gözlerine her baktığımda asıl gerçeği fark ediyordum. Bu gerçek çırılçıplak bir şekilde ortadaydı. Mevzu asla bir renk meselesi değildi. Ben o yeşil gözlerde asıl kendime dair hiçbir şey göremiyordum.

“Asıl hikâyeye geçelim diyorsun yani,” dediğinde hızla başımı salladım ama ona yine de bakamadım.

“Evet, lütfen.”

Elinde tuttuğu çay bardağını önümüzdeki masanın üzerine bırakarak bana doğru eğildi. Kollarını birleştirip masanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı.

“Ailem Almanya’ya taşındıktan sonra hayatım pek de istediğim gibi ilerlemedi,” diyerek asıl hikâyeye giriş yaptı.

Onun dudaklarının aralanmasıyla cesaretimi toplamaya çalıştım. Başımı eğdiğim yerden yavaşça kaldırıp ona baktım ve söyleyeceklerine kulak kesildim.

“Üniversitede kimya bölümünü okuyordum ama pek istekle, seerek okumuyordum. Zaten okul bittikten hemen sonra iş bulamayacağımın da gayet farkındaydım. Okul sadece beni çok yoruyordu, sıkıyordu. Bir zamandan sonra iyice dayanamayacak raddeye geldim.

Daha fazla zorlamak istemedim. İkinci yılın ortasında okulu bıraktım. Başta başka bölümlerle ilgilenmek istedim ama her şeyden bunalıp sıkılmışım ki bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Ailem yanımda değildi. Yurttaki oda arkadaşlarımla doğru dâhil anlayamıyordum. Sürekli atışıp kavgaya ediyorduk. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Her şey üst üste binmişti anlayacağın.”

Hiçbir şey demeden, araya girmeden onu sessizce dinlerken gözlerinin attığı o derin bakışlarda çaresizliği, yalnızlığı iliklerime kadar hissettim. Çünkü bir zamanlar bu duyguları bizzat ben de yaşamıştım. Belki o zamanlar çok küçüktüm ama yalnızlığın ne demek olduğunu bilecek kadar da büyüktüm. Senem hayatıma dâhil olacak kadar o yalnızlığı ben de tatmıştım. Bu yüzden onu, yaşadığı o zor süreci biraz olsun anlayabiliyordum. En azından kendimi onun yerine koyup empati yapabiliyordum.

Ben sessizliğimi korurken o anlatmaya devam etti:

“Yurttaki arkadaşlarla iyi anlayamıyordum dedim ya hani, sırf onların yüzünü daha az göreyim ya da onlarla daha az karşılaşayım diye küçük işlerde çalışmaya başladım. Bazen bir markette kasiyerlik yaptım. Bazen ev temizliğine gittim ama en sonunda kendime düzgün bir iş buldum. İstanbul’daki lüks bir otelin hem kat görevlisi oldum hem de geceleri barında çalışmaya başladım. Bu sayede yurttan ayrıldım çünkü otelin zemin katında bana bir oda verildi. Ailemi arayıp okulu bıraktığımı, çalışmaya başladığımı söyledim. Başlarda çok kızdılar, hiç onaylamadılar ama sonrasında pek de umursamadılar. O otelde yaklaşık iki yıl çalıştım. Onunla, yani babanla da o otelde tanıştım.”

Sesinin çatallı tınısında, bakışlarındaki derinlikte yalana dair tek bir şey dahi görmedim, hissetmedim. Yeşil gözleri oldukça dürüst bakıyordu.

Yüzüne gölge düşerken kısa bir ara verip önündeki çayını eline aldığı tekrar yudumladı. Hatta hızla bitirip etraftaki garsonlardan birinden yeni bir tane daha istedi. Dudaklarına kederli bir gülümseme peyda olurken gözlerinin içi doldu. Derin bir nefes aldı, burnunu çekti. Dudaklarını anlatmaya devam etmek için tekrar araladı.

“Oteldeki ikinci yılımda karşılaştım onunla. İtiraf etmeliyim ki o, gördüğüm ilk anda beynimden çarpılmışıya dönmüştüm. Fena vurulmuştum. Bakışına, duruşuna, koyu kahverengi zeytin gibi gözlerine. Evet, gözlerin Nisa... Gözlerin, babanın gözlerinin birebir aynı.”

Boğazımda bir yumru oluşurken hiçbir şey diyemedim. Gözlerim hep anneminkilere benzediğini düşünürdüm, meğerse babamın gözlerini almışım. Tahtaya bir hayal kırıklığı çizgisi daha çizdim.

'Benden altı yaş büyüktü ama çok yakışıklıydı. Uzun boyluydu. Alımlıydı. Karizmatikti, mütevazıydı. Konuşurken inanılmaz kibardı. Onunla tanıştığım o ilk anı hiç unutamam mesela. Koyu kahverengi saçları dağınıktı. Üzerinde siyah, özel dikim bir takım elbise vardı. İş adamıydı. Çalıştığım bara o gece küçük bir kutlama yapmak için arkadaşıyla birlikte gelmişti. Sanırım avukatıydı. Bana, *'Affedersiniz, bir ruski alabilir miyim?'* diye kibarca sormuştu. O neşeli, şen şakrak ve aynı zamanda inanılmaz karizmatik hâllerine karşı koyamayıp bir anda kendimi kaybederek o tanımadığım adama, *'Güzel bir haber aldınız sanırım.'* demiştim. Sonra o da bana, *'Harika bir işi havada kaptık diyelim.'* diye epey coşkulu bir şekilde yanıt vermişti. Tavrımı ya da ansızın ona yönelen ilgimi yadırgamamıştı bile. Sonra bir bakmışız, o kısacık konuşma bizi çok koyu bir muhabbete götürmüştü."

Ayla Hanım'ın yüzündeki o özlem dolu gülümseme benim de gülümsememe sebep oldu. Ondandır, yani babamdan hayranlıkla bahsediyordum. Onca yıl geçmesine rağmen gözleri heyecanla parlıyordu. Belki de bu hazinle dolu masalın kahramanları sandığım kadar kötü insanlar değildi. *Belki de iyi insanlardı.*

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum merakla daha fazlasını öğrenmek isteyerek.

O sırada yeni çayı geldi. O çayına bir şeker atıp karıştırırken ben de artık ılımış olan sıcak çikolatamdan büyük bir yudum alıp bardağı yarılardım.

"O geceki koyu muhabbetimizden sonra çalıştığım otelin barına daha sık gelmeye başladı. Otelde bir oda tutup kalmıyordu elbette, sadece bara uğruyordu. Saatlerce benimle konuşup sonra da kalkıp gidiyordu. Bunun bana özel olduğunu hatta otele yalnızca benim için gelip gittiğini zannettim. Aslında başlarda gerçekten öyleydi. Benim için gelirdi. Saatlerce konuşurdu, dert yanardı ve ben de sessizce, keyifle onu dinlerdim. Onu dinlememden çok hoşlanırdı. Hatta bazen bu hayatta onu gerçekten dinleyebilen tek kişi olduğumu söylerdi ama yine de aramızdaki fark bariz şekilde ortadaydı. O başarılı bir iş adamıydı, bense sadece onun derdini dinleyen basit bir barmen kızdım."

Ayla Hanım'ın hüznünlü bakışlarında çok incinmiş bir ifade yatıyordu. Gözlerimin önüne Sevda Hanım'ın bana verdiği o fotoğraftaki genç kızın çehresini getirdim. O genç kızın kalbi çok kırılmıştı. Geçmişteki çaresizliğini zihnimde canlandırırken sol göğsümde derin bir sızlama hissettim.

"Sevgili değil miydiniz yani?" diye sordum sesimin kırgın çıkmasıyla engel olamayarak.

Alt dudağı titredi, gözlerinden yanağına bir damla yaş arıyordu. "Hayır, ben de hiç de olmadık," dedi çaresiz bir sesle.

"Sonra?" dedim yine kendimi tutamayarak. Daha fazlasını öğrenmek, babama ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Sonra... Tanışmamızın üzerinden üç ay kadar geçmişti ki o yaz gelmeyi kesti. Haftalarca hiç yüzünü görmedim, sesini duymadım. Bazen şehirde gezinirken bile gözlerimle yalnızca onu aradım ama hiçbir yerde yoktu. Kayıplara karışmıştı. Sanki derin bir rüyadaymışım gibi. Sonunda o rüyadan uyanmışım gibiydi. Bende bir telefon numarası bile yoktu. Onu kaybettiğimi düşündüm ama sonra hiç ummadığım bir anda kader bizi yeniden karşılaştırdı."

"Öyle mi? Nasıl oldu peki?"

"Aylardan hazirandı. Bir gün çalıştığım otelin sahibi beni odasına çağırdı. Adam altmışlı yaşların üzerindeydi ama çok iyi bir insan. Hani şu dizilerdeki, filmlerdeki gibi kötü patron değildi yani. Aksine dünyanın en tonton insanıydı. Bana hep destek çıkardı. Gördüğü yerde selam verirdi, bazen şakalaşırdı. Her neyse, öğrendim ki patronumun meğerse Büyükkada'da da bir oteli varmış ama o otel küçük, butik otel tarzındaymış. Çalışmamı çok beğendiğini söyledi ve bu yüzden bana o butik oteli bir süreliğine idare edip edemeyeceğimi sordu. Yaz gelmişti. O teklifi alana dek Büyükkada'ya sadece birkaç kez öylesine gezmeye falan gitmiştim ama o kadardı. Yaz mevsimi ise resmen adanın en harika, en cıvıl cıvıl ve en dolu olduğu zamanlardı. Patronum tüm masraflarımı karşılayacağını ve oteldeki bir odada da rahatça yaşayabileceğimi söyleyince hiç düşünmedim bile. Eh, ondan da bir daha hiç haber alamayınca, *'Tamam, idare ederim,'* dedim. Teklifini kabul ettim."

"Büyükkada demek?" diye hayretle solduğumda başını gülümseyerek salladı.

Anlatıklarını karşısında gerçekten hayrete düşmüştüm. Şaşkınlığım çünkü daha bir hafta öncesinde oradaydım. O şahane yeri gezmiştim. Belki de onun yıllar önce çalıştığı, yaşadığı otelin yanından geçmiştim ve bundan haberim bile olmamıştı. *Ne tesadüftü ama...*

"Kader bizi yeniden karşılaştırdı dedin. Nasıl oldu?" diye sordüğümde yüzü düştü. Bakışlarındaki anlatma isteği ilk kez sekreye uğradı. Bir müddet sadece sessizliğini korudu, öylece çayını içmeye devam etti. Ben de ona zaman tanıdım.

Sıcak çayının yarısına kadar içtikten sonra başını kaldırıp bana baktı. Yeşil gözlerinde yaralı bir bakış belirdi. Bana gerçekten bundan sonrasını anlatmak istemiyor gibiydi.

Sessizliğinden rahatsız olup, "Devam etmeyecek misin?" diye endişeyle sorduğumda, "Edeceğim tabii. Sadece kendimi hazırlamaya çalışıyorum," dedi.

"Kendini neye hazırlamaya çalışıyorsun?"

"Tepkilerine, Nisa."

"Bunu anlatmadan bilemeyiz," dediğimde gülümsedi. Sanırım söylediğim şey onu cesaretlendirdi. Başını sallayarak, "Haklısın," diye mırıldandı. Sonra tekrar çayından bir yudum alıp bardağı önüne bıraktı ve gözlerime bu kez daha kararlı bir ifadeyle baktı. Devam edeceğini o an anladım.

"Büyükada'da çalışmaya başlamamın üzerinden üç ay geçmişti. Eylül ayının ortalarıydı. Ada mis gibiydi. Serindi ama asla üşütmüyordu. Bir gün molaya dışarı çıkmıştım. Tek başıma öyle bisikletle gezerken ansızın iskelede onunla karşılaştık. O da benim gibi bisiklet sürüyordu. Geçen onca zamandan sonra beni karşısında görünce elbette çok şaşırdı, adada ne yaptığımı falan sordu. Anlattım tabii hemen böyle doludizgin, çocuksu bir heyecanla. Çalıştığımı falan söyledim, daha da çok şaşırdı. Meğerse onun ailesinin de adada evi varmış ve yazın başından beri ilk kez onları ziyarete gelmiş. Sonra da yanlarından ayrılıp bisiklet turu yapmak istemiş. İskelede karşılaştığımız o ilk anda onunla konuşurken aramızda derin, soğuk bir mesafe vardı. Benimle otelin barında saatlerce sohbet eden o adamdan eser yok gibiydi. Sanki konuşmak bile istemiyordu. O karşılaşmamızın hemen ardından yanımdan hızla çekip gitti. Sonra bir baktım, ertesi günün akşamüstü birden çalıştığım otele çıkageldi. Eğer iznim olursa beni gezdirmek istediğini söyledi. Karşı koymadım ya da nazlanmadım. Hemen kabul ettim. Adanın bilmediğim, hiç görmediğim yerlerine gittik, gezdik. O günden sonra her hafta sonu adaya gelmeye, beni ziyaret etmeye başladı. Zamanla birbirimizi daha yakından tanıdık. Daha çok yakınlaştık. Konuşmalar, gizli buluşmalara dönüştü. Bu ocak ayına dek böyle devam etti. O benimle çok rahattı ama bazen de bir o kadar mesafeliydi. Bir bakıyordum, içimi ısıtan güneş gibi sıcacıktı; bir bakıyordum, soğuktan titrememe sebep olacak kadar buz gibiydi. Asla ortası yoktu."

İyice meraklanarak, "Neden ki?" diye sordum dayanamayıp araya girerek.

"Ona haklı olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen, onun evli olduğunu bilmene rağmen onu bırakmadın. Onunla görüşmeye devam ettin. değil mi?"

"Yapamadım. Yapamadım, Nisa. Ona öylesine kapılmıştım ki kaybetmeyi göze alamadım. O kadar yalnızdım ki ona sığınmak istedim."

Kurduğu cümlelerin hiçbir anlamı yoktu. Aksine içimi, bütün ruhumu buz gibi etmişti.

"Peki ya ben? Bunu sormaya bile çok utaniyorum ama ben nasıl, hangi ara..."

Kelimeleri toparlayamıyordum bile. Bütün vücudum öfkeden, kırgınlıktan, aklıma doluşan keşkelerden dolayı tir tir titriyordu. *Öğreneceğim daha ne vardı? Canımın daha fazla yanmasına katlanabilir miydim?* Hiç bilmiyordum. Sadece bu konuşmanın hemen bitmesini istiyordum.

Masadaki peçetelikten bir peçete alıp gözyaşlarını temizledi. Yeniden yüzüne baktı. Bu kez ben ona bakmadım. Bana baktığı gibi yüzümü başka tarafa çevirdim. Utançtan yerin dibine girmek istedim. Yok olmayı, hiç var olmamayı diledim. Belki o zaman canım daha az yanardı.

"1998 yılıydı. Yeni yılın tam bir hafta sonrasıydı."

Yeniden konuşmaya başladığında kendi içimde buna hazır olup olmadığımı savaşını verdim ama dinlemekten, öğrenmekten başka çarem de yoktu.

"Ben hâlâ o butik otelde çalışıyordum. Bir akşamüstü kar kış demeden bir anda adaya, yanıma geldi. Çok bunalmış, çok yorgun görünüyordu. Onunla konuşup konuşamayacağımı sordu. O kadar yanıma gelmişti ve ben ona hiç *hayır* diyemiyordum. Saatlerce otelin soğuk verandasında oturduk, konuştuk. Rakılar içtik, şişeler devirdik. Bana yakın arkadaşını ve karısını anlattı. Karısını zaten biliyordum ama o akşam daha bir dolu gibiydi. Meğerse yakın arkadaşı hapishaneye girmiş. Arkadaşının karısı da hamileymiş. Bu yüzden arkadaşını kurtarmak için çok uğraşmış ama asla başarılı olamıyormuş. Bundan sadece birkaç dakika bahsetti. Geriye kalan bütün akşamda sadece karısı hakkında konuştu. Onu ne kadar çok sevdiğinden ama onun kendisinden sürekli uzaklaştığından ve buna artık tahammül edemediğinden, onu kaybetmekten çok korktuğundan bahsedip durdu."

"S-Sonra," diye sordum sesimin titrek çıkmasına engel olamazken. Dudaklarım kurudu. Ellerim titremeye başladı. Devamını her ne kadar tahmin etsem de yine de onun ağzından duymak istedim.

“Sonra büyük bir hata yaptım.” Duraksayıp, “Yaptım, diye...”

Gözlerimden yanağıma damlalar süzülürken midem kasıldı. *Yeni* daha kötü hissettim. Başım dönmeye başladı. Kusacağıma düşürdüm.

“O gece mi oldu yani?” diye sorarken kalbim sıkıştı. *Sana* göğsüme doğru acımasızca darbelerini indiriyordu.

“Evet,” dedi inkâr etmeden.

“Karısını düşünürken seninle birlikte oldu yani?”

“Evet,” dedi bir kez daha.

“Hem de Büyükada’da?”

“Hiç gittin mi? Dünyanın en güzel yerlerinden biridir.” *Konu* başka tarafa çekmeye çalıştığımda boğazımdan bir hıçkırığın kopmasına engel olamadım.

Gitmiştim. O büyüklü, masalsı yere tam da geçen hafta bugün, saatlerde gitmiştim. O zamanlar bana hayatımın en güzel anılarına bahşeden yer, meğerse benim dünyaya gelmemi sağlayan yermiş. Ben ne yazık ki buna sevinemiyordum bile.

Sorusunu cevaplamak yerine, “Yani ben gayrimeşru bir çocuğuyum, öyle mi?” diyerek acıyla mırıldandım. Başını büyük bir utançla öne eğdi.

“Nisa, gerçekten çok üzgünüm.” Sesinde hüznün vardı. Sesinde *g* der vardı. Sesinde pişmanlık vardı, biliyordum ama bütün bunlar *g* çok geç kalmıştı.

“Üzgünsün, öyle mi?” diye sorduğumda sessiz kaldı ama ben *de* madım, susmadım. Daha fazlasını öğrenmek için tutuştum çünkü *de* anlatılanlar sadece hikâyenin başıydı. *Beni neden yetimhaneye bıraktı? Neden hiç arayıp sormamıştı? En önemlisi de o adam bir kızın olduğundan haberdar mıydı? Asıl bunları bilmek istiyordum.*

“Beni biliyor mu?” diye sorduğumda bana anlamayan bakışları *g* baktı. “Bir kız olduğundan haberi var mı yani?” diyerek daha açıklayıcı bir şekilde sordum.

“Onunla birlikte olduğumuz günün ertesi sabahı hiçbir şey *de* den çekip gitti. Aptal değildim. Pişman olduğumu biliyordum, ben *de* pişmandım. O günden sonra bir daha hiç karşılaşmadık, arayıp sordum *de* di. Ben de onu aramadım. O kadar pişmandım, o kadar suçlu hissettiyordum ki onu arayacak cesaretim de yoktu, yüzüm *de*. İki ay sonra hamile olduğumu öğrendim. Ailemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Çaresizdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de ilk ona gitmek *de* ona söylemek istedim. Şirketini buldum, yanına gittim. Ona hamile olduğumu söyledim. Ne tepki verdi dersin?”

Böyle bir durum karşısında akla ilk gelen seçeneği söyledim tabii.

"Aldırmanı söyledi, değil mi?"

"Hayır, bunu demedi. Zaten deseydi de yapmazdım çünkü ondan bana kalan tek parçaya kimsenin dokunmasına ya da yok etmesine izin vermezdim."

Ne komik... Oysa onu kendi yok etmek istemişti.

"Ve ondan sana kalan tek parçayı sen kendi ellerinle yetimhaneye bıraktın," dedim alaylı bir sesle. Bakışlarındaki çaresizliğin yerini sert bir ifade aldı bu kez.

"Henüz bitirmedim," dediğinde gözlerimi devirdim. Söylediklerini sindirmeye çalışırken yine de dikkatle onu dinlemeye devam ettim.

"Bana bunu kaldıramayacağını, karısı ve oğlunu asla bırakamayacağını söyledi. Bir çocuğu olduğundan bile habersizdim, biliyor musun? Hiçbir şey demedim, diyemedim. Sadece gerçeği kabullenip arkama bile bakmadan çekip gittim. O süreçte hem adadan hem de o butik otelden ayrıldım. Patronum işi bırakmamamı, her şekilde bana yardımcı olabileceğini söyledi ama onu da dinlemedim. Büyükada bana sadece büyük bir acı verirken öylece evrenden silinmek, yok olmak istedim."

Büyükada artık bana da sadece acı verecekti.

"Oradan ayrıldıktan bir süre sonra önce biriktirdiğim parayla bir odalı küçük bir daire tuttum. Kendime daha küçük bir iş yeri buldum. Bir mağazada tekrar kasiyerlik yapmaya başladım ama doğum yaklaştıkça her şey zorlandı. Kaldığım o bir odalık evin kirasını ödeyemiyordum, senin için doğru düzgün hazırlık yapamıyordum. Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Kendime bile yetemiyordum."

Yaşlar yeniden yeşil gözlerinden akmaya başladı. Sanki o zamanları gözlerinin önüne getiriyor, belki de pişmanlıkla kavruluyordu. *Ama ne fark ederdi ki? İş işten geçtikten sonra pişmanlık neye yarardı?*

"Doğumundan birkaç hafta sonra şansımı bir kez daha denemek istedim. Gururumu ayaklar altına aldım. Yüzsüz yüzsüz yine onun şirketine gittim. Bir kızı olduğunu söyledim. Adını öğrenmek bile istemedi. İşte o zaman onun çok başka, daha öncesinde hiç görmediğim soğuk, katı bir tarafıyla karşılaştım. Onu asla kandıramayacağımı, bana beş kuruş dahi koklatmayacağını söyledi. Hatta beni şirketinden güvenlik görevlileriyle kovdurttu. Oysa ben ondan para falan istememiştim ki. Sadece sana sahip çıkmasını, bir yuva olmasını istemiştim."

Dayanamadım. Tahammül edemedim. Onun ısrarla geldiği bir gerçeği hatırlatmak isteyerek, "Ama beni yetimhaneye bıraktın," dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Çünkü mecburdum. Başlarda sırf sana bakabilmek için çalıştım. Mağazadan ayrıldım. Bir ay boyunca biriktirdiğim parayla her şeye re etmeye çalıştım ama yetmedi. Okuldan eski arkadaşlarımı onlara dert yandım, yardım istedim ama bana kapılarını bile açmazlar. Sırt çevirdiler. Berbat ithamlarda bulundular. İğrenç, yuva yıka ahlaksız bir kadın olduğumu hatta onların sevgililerine de yan bakacağımı söylediler."

Yaşadıkları elbette kolay şeyler değildi ama bu söyledikleri arasında tek bir şeyi cımbızla çeker gibi elime alıp sorguladım.

"Karisından ayrıldı mı yani?" diye merakla sorduğumda gözyaşlarının arasından güldü ama o gülümseme asla içten değildi.

"Hayır, sana söyledim. Bana asla o şekilde bakmadı. O hep karıştı. Âşıktı. Onu hiç bırakmadı. Evliliğini düzeltmeye çalıştı ve başarılı oldu."

Bunları dile getirirken yüzündeki hayal kırıklığını görmemek elde değildi. Sanki adamın onun yerine karısını seçmesini hâlâ kendine yediremiyor gibiydi. *Fakat olması gereken zaten bu değil miydi? Kendi evliliğini bir başkası uğruna, özellikle de o başkasını sevmiyorsa bitirmeli ki? Büyük saçmalıktı!*

"Arkadaşlarımdan da darbe aldıktan sonra geriye tek bir seçeneğim kaldı. Aileme her şeyi anlatacaktım, anlatmak zorundaydım. Öyle de yaptım ama bir darbe de onlardan yedim. Benim gibi bir kızları olmadığınızı söyleyip onlar da sırt çevirdiler. Çok çaresizdim, gidecek hiçbir yerim yoktu. Bir süre kimseyi arayamadım. Sonra dayanamadım. C dönemlerde yeni evlenen kardeşimi aradım. Ondan yardım istedim. Çok çaresiz olduğumu söyledim. Allah'tan o sırtını çevirmedi bana. Önce düşünceğini söyledi, birkaç gün sonra da aradı beni. Annelerle konuştuğunu, beni yanına alacağını söyledi ama bunun normal yollarla değil de başka türlü olacağını belirtti."

"Nasıl yani?"

"Dedim sana, üniversiteyi yarıda bırakmıştım. Mezun değildim. Çalışmıyordum. Herhangi bir güvencem yoktu. Hâliyle devlet bana asla Almanya'ya gitmek için vize vermezdi. Bu yüzden de kardeşim birkaç kaçak yollarla onun yanına getirteceğini söyledi. Başlarda çok korktum. Giderken başıma bir şey gelmesi ihtimalini düşünüp durdum."

Hatta vazgeçmek bile istedim ama sonra kaldıramadım. Her şeyi bir kenara bırakıp kardeşimin teklifini de şartını da kabul ettim.”

“Şart mı?”

“Evet, şart. Almanya’ya gidecektim ama seni götüremezdim. Kardeşimin tek şartı buydu.”

Vay be... Ne trajedi ama... Öyle bir çocukmuşum ki kimse istememiş beni. Ne annem ne babam ne dayım... Koca dünyada küçücük bir yere bile sığmamışım. Öylece kimsesiz, yapayalnız kalmışım.

“Yani dayım da istemedi beni?”

“Bunun dayının seni isteyip istememesiyle bir alakası yok. Seni zaten götüremezdim, Nisa. Benim bile güvencem yokken seni oraya elimi kolumu sallayarak götüremezdim. Hayatına, geleceğine mâni olamazdım. Kaçak yaşayacaktım. Okula bile gidemezdim. Anlıyor musun? Bu yüzden seni yetimhaneye bıraktım. Seni bıraktıktan birkaç hafta sonra da kardeşimin ayarladığı adamlarla Almanya’ya gittim.”

Hayatı zormuş.

Yaşadıkları kolay değilmiş.

Beni yanına alamazmış.

Tamam, buraya kadar gerçekten tamamıydı. Ama hâlâ ucu bir türlü birleşmeyen noktalar vardı. Ayla Hanım’ın gözlerinden anladığım kadarıyla o da bunun farkındaydı ve anlatmaya da kaldığı yerden devam etti:

“Beş yıl boyunca kardeşimin yanında kaçak olarak yaşadım. Küçük bir Türk marketi işletiyordu. Gizlice bir sigortam, güvencem olmadan onun yanında çalıştım ama eşi hem çok gençti hem de tabiri caizse çok mızımızdı. Varlığımdan hiç hoşlanmazdı. Her gün söylenip dururdu. Annemlerle konuşmadığım için onlara da gidemiyordum. Bir kardeşim vardı yanına sığınacağım, onun da eşinin iğrenç ithamlarına maruz kalıyordum. Böyle bir beş yıl geçti. Sonra bir gün, hiç unutmuyorum, pazar günüydü, zil çaldı. Kapıyı bir açtık, karşımızda polisler. Meğerse bizim gelin varlığımdan öyle bir rahatsız olmuş ki rahat durmamış, benim kaçak yaşadığımı polislere ihbar etmiş. Polisler de beni tutuklayıp doğrudan ülkeye geri gönderdiler.”

Doğumumdan beş yıl sonrasıydı. Bu söyledikleri bana sadece rüyalarımın bile giren o kara günü hatırlattı.

“Beni ziyarete geldiğin yıl mı oldu bunlar?” diye sordum söyledikleri ilgimi çektiğinde.

“Evet,” dedi itiraf ederek.

O gün... Hayatımın en kötü, en lanet günüydü. Eğer zihni bir anıyı silmem mümkün olsaydı ben kesinlikle o günü silerdim. Nesinin arkasından koşarak feryat eden o küçük kız çocuğu olamaz istemezdim.

Burnumu çekerken, “O günü hiç unutamıyorum, biliyor musun?” diye fısıldadım.

“Ben de unutamıyorum.”

Hâlâ anlayamıyordum. *Madem geri dönmüştü, o zaman neden gitti? Onu tekrar o ülkeye götüren şey neydi?*

“Sonra ne oldu peki? Madem döndün, neden geri gittin? Yanlış olabilirdin. Elimi tutabilirdin. Sabahları okula seninle birlikte giderdim ya da hastalandığımda başımda sen bekleyebilirdin. Yani kısacası, her şeye rağmen hayatımın bir parçası olabilirdin ama sen bunları hiçbirini yapmadın. Neden geri gittin?”

Bütün merak ettiklerimi dışarı vururken gözlerimin içine net bir ifadeyle bakıp, “Çünkü sana bakamazdım, Nisa,” dedi direkt. *Vay be Bu hem çok sert hem de epey açıklayıcı olmuştu.*

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun. Almanya’da biriktirdiğim para bir müddet zor sadece bana yetti. Bu durum sadece birkaç ay sürdü. Otellerde öğretmen ya da polisevlerinde geçirdiğim birkaç ay. Sonra kardeşim bir gün tekrar aradı beni. Hem karısının yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğunu hem de benim için daha iyi bir çözüm bulduğunu söyledi. Eski okulundan yakın bir Alman arkadaşıyla görüşmüş, onunla konuşmuş, derdimden bahsedip bir teklifte bulunmuş.”

“Ne teklifi?”

Oturduğumuz masanın önündeki sandalyelerden birine bırakmış olduğu siyah çantasını eline aldı. Biraz önce ona uzatmış olduğu Alman kimliğini çantasından çıkarıp masanın üzerine, ikimizin ortasına doğru attı.

“Kardeşimin teklifi beyaz evlilikti ya da diğer adıyla sadece kâğıt üzerinde olacak anlaşmalı bir evlilik. Arkadaşı teklifini kabul etti, ben de öyle. Johannes, benden üç yaş küçüktü ama yine de evlendik ve ben bu kez normal şartlarla Almanya’ya gittim. Şu kimliğin üzerinde yazıyor *Unbefristet* ne demek, biliyor musun?”

“Hayır.”

"Süresiz oturma izni demek. Bunu aldığımda hiçbir sorun kalmı-
yor. rahat rahat ülkeneye gidip gelebiliyorsun demek. Almanya'ya gittim
ama süresiz oturma alana dek Türkiye'ye bir daha dönmem, giriş çıkış
daha yapmam yasaktı. Eh, bir kez de zaten kaçak olarak yakalanmış-
tım. Suf bu yüzden Alman konsolosluğu bana çok uzun sayılabilecek
bir süre boyunca, yani yıllarca hiç süresiz oturma izni vermedi. Ba-
zen birkaç ay, bazen de bir yıl oldu o izinler ama asla süresiz olmadı.
Bu yüzden hiç gelemedim, Nisa ama bütün haberlerini, fotoğraflarını
Sevda Hanım'dan hep istedim. Sadece işler benim istediğim gibi iler-
lemediği için sana benden bahsetmemesini söyledim. Yoksa senin her
anından haberim vardı."

Bunun beni mutlu etmesi falan mı gerekiyordu?

Onu dinliyordum ama anlattıkları, bana unutmak istediğim acı
gerçekleri hatırlatmaktan başka bir şey vermiyordu.

Anneler, evlatlarından vazgeçmezdi ama o daha iyi bir hayat uğru-
na benden vazgeçmişti.

On sekiz yaşımıdaydım ve o hiçbir anıma tanıklık etmemişti. Ya-
nımda olmamıştı. Elimi tutmamıştı. Sevgisini hissettirmemişti. Öyle-
ce uzaktan seyirci kalmıştı.

*Ne zorluklar çekmiştim? Neler yaşamıştım? Anneleriyle olan çocuklara
nasıl imrenerek bakmıştım? Bunların hiçbirini bilmemişti, görmemişti,
duymamıştı. İlk kez anne deyişimi bile işitmemişti.*

Ben büyümüşüm ve o bütün anlarımı, çocukluğumu, her şeyimi
kaçırmıştı.

Gözlerimi kapatıp burnumu çekerken gözyaşı selinin akmasına
izin verdim. Zaten kendimi zor bile tutmuşum. Ayla Hanım ise bu
kirliliğin son kısımlarına geldiğimizi anlatan o cümleleri kurdu.

"Her neyse, geçen yıl ekim ayında sonunda süresiz oturma izni
aldım. Sonra da on üç yıllık eşimden, yol arkadaşımından ayrıldım. Çok
ama çok iyi adamdı Johannes. Hiç gerçek evliliğimiz olmamasına rağmen
beni bir gün olsun üzmedi. On üç yıl boyunca benden bağımsız
kendi hayatını yaşadı, bana bir kez olsun karışmadı, öte var bile de-
medi. Belki her şey kâğıt üzerindeydi ama o çok sadık bir adamdı.
Ayrıldıktan sonra evleri ayırdık. Kendime iki odalı bir daire tuttum.
Eşyalar falan aldım. Şu an bir fabrikada paket yapma işiyle uğraşıyo-
rum. O zaman ise biraz daha para biriktirdim. Düzenimi oturttum ve
Sevda Hanım'ı öyle aramaya başladım. Şubat ayından bu yana birçok
kez onu aradım ama hiçbir telefonuma çıkmadı."

Tam da bizim evlatlık verdiğimiz dönemden bahsediyordu.

“Sana evlatlık verildiğimi Sevda Hanım mı söyledi?” diye herkesin çok merak ettiği o soruyu dile getirerek.

“Hayır, dediğim gibi Sevda Hanım’a şubat ayından beri bir şey söylemedim, telefonlarıma bile çıkmadı. İşler fabrikada biraz sıkıydı izin alıp ziyarete de gelemedim. Sonra evlatlık verildiğini öğrendikten sonra senin adresini öğrenmek için yetimhaneye gittim. Neden bunu yaptığını, neden bana ulaşmadığını sordum ama sadece hattını değiştirdiğini söyledi.”

Böyle anlatarak Sevda Hanım’ı zan altında bırakıyordu. Sevda Hanım’ın hattını değiştirdiğini elbette biliyordum. Eğer ona bir şeyleri anlatmak istemediyse bunu sırf bizim mutluluğumuz, düzenimiz bozulmasın diye yapmıştır. Sevda Hanım’a herkesten daha çok güveniyordum.

“Kim söyledi peki?” Sessiz kalınca, “Benim evlatlık verildiğimi sana kim söyledi?” diyerek üsteledim.

“Bunu sana söyleyemem.”

Şimdi sinirden saçları mı yolacaktım. Böylesine bir gerçeği benden nasıl saklardı? Bunu bilmek benim hakkımdı.

“Gerçekten mi? Hâlâ benden bir şeyler mi gizlemek istiyorsun yani?”

“Üzgünüm ama bu gerçekten söyleyebileceğim bir şey değil.”

Ses tonundaki diretmeden bana bunu gerçekten söylemeyeceğini anladım. Hiçbir sır sonsuza kadar gizli kalmazdı. Elbette bunu da bir şekilde öğrenmenin yolunu bulurdum. Madem öyle, o zaman gerçeği bilmem gereken tek bir şey kalmıştı.

“Pekâlâ, artık o kritik soruya geelim,” dediğimde hemen gözlerini kaçırıldı. Ne soracağımı elbette tahmin edebiliyordu.

“Babam kim ve nerede yaşıyor? Hâlâ İstanbul’da mı mesela?”

Sesim buz gibiydi ama aldırmadım. Benden şu anda yumuşak ruhlu, iyi kız rolünü kesmemi bekleyemezdi. Öfkeliydim. Sinirliydim. Öğrendiklerim bende resmen soğuk duş etkisi yaratmıştı.

“Hayır,” dedi sadece. Anlamadım.

“Neye hayır?” diyerek üstüne gittim.

“Hayır, İstanbul’da yaşamıyor,” dedi yine kısa keserek.

“Nerede yaşadığını biliyor musun bari?”

“Evet.” Bu kısa cevaplar beni asla tatmin etmiyordu.

“Nerede yaşıyor peki? Lafı ağzında gevelemeyi bırakıp bana daha açık olur musun lürfen?” Ses tonum yine kabaca çıkarken fevrliliğime aldırmadım. Neredeyse bir saati doldurmak üzereydik ve ben çok bile dayanmıştım.

Sorum karşısında başını öne eğerken sanki söylemekte zorlanıyor gibiydi ama kaçamazdı. Söyleyecekti ve bu konu bir daha açılmamak üzere kapanacaktı.

Çiğerlerine derin bir nefes çekip başını eğdiği yerden kaldırdı. Dişleri titrerken, “B-Burada,” dedi kekeleyerek. Başımdan aşağıya bir kova soğuk suyun boşaltıldığını hissettim. *Hayır, bu konu asla kapanmayacaktı.*

“Ne?” diye fısıldadım sesimin kesik kesik çıkmasına aldırmadan. Sık nefesler aldım. Önümdeki sıcak çikolatamın buz gibi olmasına aldırmadan büyük bir yudum içtim.

“Evet, doğru duydun. Baban bu şehirde, Yalova’da yaşıyor.”

Yeşil gözlerine baktığımda yine bana karşı dürüst olduğunu gördüm. Daha diğer anlattıklarını hazmedememiştim. *Bununla nasıl başa çıkacaktım?* Yanımızdan hızla geçip giden garsonlardan birinden bir bardak su istedim.

“Şaşırtıcı, değil mi? Kader işte. Meğerse onunla aynı şehirde yaşıyormuşsun.”

Kader mi? Yoksa talihsizlik mi?

İşte bu, içine düştüğüm en büyük ikilemdi.

“İsmi? İsmi söyle artık,” dediğimde içimden tanımadığım birinin olması için dua ettim. Zaten bu şehirde öyle çok tanıdığım insan da yoktu.

Ayla Hanım, başını olumsuz anlamda salladı. “Nisa, bunu öğrenmenin henüz sırası değil,” dediğinde kan âdeta beynime sıçradı. *Bunun sırası mı vardı bir de?*

“Ne zaman sırası gelecek peki? Her şeyi anlattın zaten. Bir ismini mi gizliyorsun?” diye öfkeyle sorduğumda dudaklarına acı dolu bir gülümseme yerleşti.

“Seni istemediğini bildikten sonra adını öğrenmenin bir anlamı var mı? Bu daha çok canını yakmaz mı?”

Bu kez üstüne gitmedim. Diretmedim, sessiz kaldım çünkü haklıydı. *Beni hiç istememiş birinin adını şu an öğrensem ne olurdu, öğrenmesem ne olurdu?*

Gözlerine anlam veremediğim bakışlar atarken, “Hangi konuda?” diye sordum.

“Seni almak istemediğim konusunda.” Söylediklerinden hâlâ bir anlam çıkaramıyordum.

“Nasıl yani?”

“Devrim Bey, onların evine ilk kez gittiğim gün, yani salı akşamı bana seni onların elinden alıp almayacağımı sordu.”

Bu çay bahçesine geldiğimizden bu yana ilk kez korkuyu hissettim. Geçen bu bir saat içerisinde duyacağım gerçeklerden ötürü elbette kaygılanmıştım; rahatsız, huzursuz hissetmişim ama asla korkmamıştım. İlk kez şu an iliklerime kadar korkuyordum. *Planı ya da aklından geçenler neydi?* Bilmiyordum ama bana dik dik bakan yeşil gözleri ürkütücüydü. Aklından her ne geçiyorsa o düşünceden derhâl vazgeçmeliydi.

Korka korka, “S-Sen ne dedin peki?” diye fısıldadım.

“Seni almayacağımı söyledim ama bu bir yalandı,” dediğinde bütün vücuduma bir elektrik dalgası yayılmış gibi titremeye başladım.

“Bak, biliyorum. Paylaşacağımız onca yılı kaybettik ama yeniden başlayabiliriz, kızım. Her şey çok daha güzel olabilir. Test sonuçlarını sonuçlanmaz seni kendi nüfusuma alma işlemlerine başlarım. Birkaç ay içinde benimle birlikte Almanya’ya gelersin. Her şeye sıfırdan başlarız. Birlikte yepyeni, çok daha parlak bir hayat kurarız.”

Başım dönmeye, midem bu kez gerçekten bulanmaya başladı. Şimdi kusacaktım. *Bu kadın neler diyordu böyle? Her şeyi geride bırakıp onunla gideceğimi ya da gitmek isteyeceğimi ona düşündüren şey neydi?*

“Bir saniye, bir saniye. Burada bir durabilir miyiz lütfen?” Elimi havaya kaldırarak susmasını işaret ettim. Dediğimi yaptı ve sustu. Kendime engel olamadım ve daha yüksek sesle konuşmaya başladım:

“Sana, bana *kızım* deme dedim, bu bir. İkincisi, seninle geleceğimi kim söyledi? Seni tanımıyorum. Sen beni tanımıyorsun. Hayatımla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Aksine hayatımın en önemli anlarını kaçırdın. Neye değer veririm? Neyden nefret ederim? Neye çok kızırım? Neyi çok severim? En sevdiğim renk, en sevdiğim yemek, en sevdiğim hayvan, en sevdiğim film, dizi... Bütün bunların hiçbirini bilmiyorsun ama seninle geleceğimi düşünüyorsun. Öyle mi? Bak, bu gerçekten komikmiş işte.”

Necip Fazıl Kısakürek’in çok sevdiğim bir sözü vardı: *Yola çıktıklarının yolda bulduklarına değişirsen; hem yolunu kaybedersin hem dostunu!*

Benim yola çıktığım, bu uğurda hayatımı paylaştığım insan belliydi. Hiç kimsese, hiçbir şeye de onları asla ama asla değeri...

Bunca yıl o yetimhanedeki küçük odamda yaşam mücadelesi... ken Senem benim kardeşim, yol arkadaşım olmuştu. Kimseye benden söküp almış, benim ilk ailem de ilk yuvam da herkeste... yine o olmuştu.

Sonra bu yılın başında Devrim amca ve Esmâ teyze hayatımı... mişti. Onlar sadece Senem'i evlat edinmek isterken tek bir şart... beni hayatlarına hiç şüphe duymadan dâhil etmişlerdi. Bir an olsun... nem ve beni birbirimizden ayırmamışlardı. Bize sıcacık, kocaman... sevgisini hissettirmişlerdi.

Ve Demir...

O benim kalbimdi, nefesimdi, her şeyimdi. Demir, hayatıma girdi... andan beri sadece beni mutlu etmek için uğraşmıştı ve başarmıştı... Bütün acıyan, ruhumu yakan yerlerimden öperek beni dünyanın be... en mutlu insanı yapmıştı.

Sanki hiçbir şey yaşanmamış, ben onca yıl hiç acı çekmemişim ge... şimdi onunla gideceğimi nasıl düşünürdün? Bir anda o çok sevdiğim insa... ları bırakacağımı nasıl aklına getirirdi? Senem'i, Demir'i, Mustafâ'y... Devrim amcayı, Esmâ teyzeyi ve daha birçok sevdiğim insanı... Onca yılımı, ayımı geçirdiğim insanlara sırf onun için nasıl sırtımı çeviri... veda ederdim? Bu delilikti. Bu saçmalığın daniskasıydı. Bu aptallığı... Şimdi aklımı kaçıracaktım.

"Nisa, senin annen de ailen de benim. Seni terk ettiğim için, seninle hiç iletişim kurmadığım için, seni yıllarca yalnız bıraktığım için çok özür dilerim ama artık buradayım. Seninleyim," dediğinde histerikle güldüm. Konuştukça daha da batıyordu.

Ona bakıyordum ama sadece bakıyordum. Asıl o bu çetrefilli yolun hiçbir yerinde yoktu. Asıl o benim için bir yabancıydı. *Geçmişten anı... zın çıkagelen bir yabancı...*

"Sen şimdi özür dileyince her şey geçecek mi sanıyorsun? Bütün acılarım kaybolacak ve unutacak mıyım yani?"

"Elbette hayır ama..."

"Aması yok!" Bağırışım bulunduğu çay bahçesinde küçük bir yankının oluşmasına sebep olurken oturduğum yerden hışımla ayağa kalktım.

"Bu konuşma burada sona erdi. Ben artık eve..." Düzelttim. Kelimenin üstüne âdeta bastırarak, "Evime gitmek istiyorum," dedim. Benim tek bir evim, tek bir ailem vardı.

Sessiz kalıp başını beni onaylarcasına salladığında okul çantamı sertçe alarak ona arkamı döndüm. Hızla yürümeye başladım. Buradan ne kadar erken ayrılırsam benim için o kadar iyi olacaktı.

Öyle bir an geliyordu ki insanın içinde bir şeyler kırılıyor, param-parça oluyordu. Ne yaparsan yap bu kırıkları toparlayacak gücü kendinde bulamıyordun. Zamanla o kırıklar ufalmak yerine büyüyor ve sana daha derinden batıyordu. Acıyor, açılan yaralardan tekrar kanıyordun. Bu da yetmezmiş gibi üstüne gecenin karanlığı çökünce içindeki koca şehir resmen bir enkaz altında kalıyordu. Yıldızların parlaklığına tutunmak istiyordun ama o bile yeterli gelmiyordu. Kendine bir çıkış yolu ararken daha da dibe batıyordun.

Dipteydim, en azından öyle hissettiğim kesindi.

Çay bahçesinden ayrılıp taksiye bindiğimiz andan bu yana kendimi çok kötü hissediyordum. Geçmişin tozlu sayfalarında gizlenen gerçekler artık açığa çıkmıştı fakat ben mahvolmuştum, kaybolmuştum. *Gerçi ne bekliyordum ki? Ne işitmeyi umuyordum?*

Henüz akşam bile olmamıştı ama üzerime, kalbime gecenin karanlığı üşüşmüştü. Göğsümde çok büyük bir ağırlık vardı ve ben, o ağırlığı taşıyacak gücü kendimde bulamıyordum. Öğrendiğim bütün gerçekler bir kambur gibi üzerime binmişti ve bununla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum.

Sessiz geçen on beş dakikalık yolculuk sonunda taksi evimin bulunduğu sokakta durduğunda gözyaşlarımı hızla temizledim. Eve girdiğim zaman kimsenin beni böylesine yıkılmış bir şekilde görmesini istemiyordum. Ayla Hanım da benimle birlikte taksiden inerken şoföre birkaç dakika beklemesini söyledi. Eve girmeyecek, doğrudan kaldığı otele gidecekti. Zaten ben de onu davet etmemiştim.

“Nisa, güzelim?”

Taksiden indiğim gibi işittiğim o kadife sesle hemen arkamı döndüm. Demir, evlerinin bahçesinden çıkıyordu ve yanında Suat amca da vardı. Üzerinde okul üniforması değil de gündelik kıyafetleri vardı. Koyu renk bir kot pantolon ve uzun kollu, lacivert bir tişört giymişti. Dayanamayıp onlara doğru koştum ve birden kendimi Demir’in kollarına attım. Şaşırdı ama beni sıkıca kendine bastırды. Acım dinsin, içimdeki bütün yaralar artık kanamayı bırakıp kabuk bağlasın diye sıkı sıkı Demir’e sarıldım. Sanki içimdeki o derin acıyı hisseder gibi beni

daha sıkı sarıp sarmaladı. Ayaklarımı yerden keserek birkaç saat ne kendi çevresinde döndürdü. Kokumu içine çekti. Saçlarımı da. Ben de onun kokusunu içime çektim. Duş almıştı ve enfes kokusuyla geçirdiğim bu hüzün dolu birkaç saatin ardından sonra onun kolları arasında olmak bana kendimi gerçekten iyi hissettirmişti.

Ayaklarımı yavaşça yere bırakırken kulağıma, "Nasıl geçirdi?" diye fısıldadı.

Ellerini tutmayı bırakmadan, "Sonra anlatırım," dedim. Anzalı başını salladı. O sırada Suat amca, Ayla Hanım'a bakıyordu. "Memnuna, Suat amca," diyerek ona seslendim ama sanki beni duymadı.

Suat amca, haftanın başından beri Demir'in işlerinden ötürü İstanbul'daydı. Eğer bu DNA testi işi çıkmasaydı Demir de beni bu hafta sonu İstanbul'a götürecekti ama işler bizim düşündüğümüz gibi ilerlemedi. Bu muhteşem hakkımı başka haftalarda kullanmak istediğimi söyleyerek Demir'i maalesef reddetmek zorunda kaldım.

Suat amca, Ayla Hanım'la hâliyle ilk kez karşılaşılıyordu. Meltenteyze de zaten hastanede nöbet tuttuğu için henüz onunla tanışmamıştı. İsmi bilip bilmediğinden bile haberim yoktu. Demir'e bunu hiç sormamıştım. Dolayısıyla ailesine olanların ne kadarından bahsettiğinden de habersizdim.

Ayla Hanım, taksi şoförüne biraz daha beklemesini söyleyerek adımlarla yanımıza doğru geldi. Suat amcanın bakışları merakla yoğunlaşırken, "Şey... Suat amca, bu... Bu," diyerek kelimeleri ağzımın içinde geveledim. O kelimeyi bir türlü söyleyemedim. Bu durumdan beni Demir kurtardı.

"Baba, hanımefendi Nisa'nın annesi, Ayla Hanım," dedi hem çok sakini hem de çok isteksiz bir tavırla Ayla Hanım'ı takdim ederek.

"Demir'in babası Suat amca," diyerek ben de Suat amca'yı tanıştırdım.

Suat amca bir elini havaya kaldırıp yavaşça ona doğru uzatırken, "Ben... Tanıştığıma memnun oldum, Ayla Hanım," diye mırıldandı. Ses tonu fısıltı gibi çıktı.

"Ben de öyle Suat Bey."

Ayla Hanım'ın sesi onunkine göre daha sabit, daha netti. Birbirlerine çok tuhaf bir şekilde bakarlarken araya girip, "Siz tanışıyorsunuz mu?" diye sormaktan kendimi alamadım. Çünkü birbirlerine attıkları bakışlar tanışan iki insanın uzun bir süreden sonra karşılaşmasıyla birbirlerine attıkları bakışlardan pek farksız değildi.

Suat amca, "Hayır, ben sanırım birine benzettim," dedi hızla.

Ayla Hanım da, "İnsan, insana benzer, değil mi?" diye sordu imayla.

"Elbette," diye karşılık verdi Suat amca.

Aralarında geçen bu kısa diyalog bana kendimi çok garip hissettirdi. Yaşadığım dejavu etkisiyle aklım karıştı. Bu anı bir yerden hatırlıyor gibiydim. Hatta kesinlikle yaşamıştım. *Ama hangi ara? Ne zaman?* Hatıralarıma sanki bir sis perdesi düşmüştü, hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ayla Hanım, "Her neyse, ben otele dönüyorum. Kaldığım yeri biliyorsun. Telefon numaram da sende var. Dilediğin zaman beni arayabilirsin," diyerek saçlarını okşadığında başımı salladım.

"Tamam," dedim sadece. Bunu yapacağımdan, onu arayacağımdan pek emin değildim.

"Sonra görüşürüz," diyerek önce bana baktı. Sonra hemen arkasında bulunan Demir ve Suat amcaya başıyla selam verdi. Hemen ardından beklettiği taksiye doğru gidip hızla bindi.

Taksi, Ayla Hanım'ın binmesiyle hemen harekete geçti. Sokaktan ayrıldı. Demir, bana iyice yaklaşarak bir kolunu omzuma atarken Suat amca ise hâlâ taksinin ardından bakıyordu. Bu işte kesinlikle bir tuhafılık vardı ama bunu şimdilik düşünmeyecektim. Ayla Hanım, bana yeteri kadar düşünecek şey vermişti zaten.

"Eee, Suat amca? Nasıldı İstanbul? Neler yaptın?" diye ilgiyle sorduğumda Suat amcanın bakışları ağır bir çekimde bana döndü. Bir müddet sessiz kalıp öylece bana bakarken, "İyiymi, kız..." dedi ama kelimenin devamını getirmedi. Yarım bıraktı.

"Şey, ben daha yeni geldim de, yol da epey yorucuydu. O yüzden daha kendime gelemedim. Kusura bakma, canım."

Suat amca, yüzündeki büyük bir mahcubiyet hatta suçluluk ifadesiyle hızlı hızlı konuşurken ona samimiyetle gülümsedim. Elbette çok yorgundu. Bütün hafta boyunca Demir'in İstanbul'daki işlerini bizzat o üstlenmişti. Bu şartlar altında hemen gidip dinlenmeliydi. Beni asla dert etmemeliydi. Biz bir şekilde zaten konuşurduk.

"Hiç sorun değil, Suat amca. Lütfen, sen eve geç, dinlen," diyerek bu kez ben mahcubiyetle konuştuğumda hiçbir şey demedi. Arkasını dönüp hızla önce bahçeye, sonra da eve girdi.

Demir arkasından, "Evrakları sonra senden alırım, baba," diye seslendiyse de geri dönüp tekrar bize bakmadı.

Suat amcanın yanımızdan gitmesiyle, "Suat amcanın keyfi mi kaçık?" diye merakla sormaktan kendimi alamadım.

“Yoo. Gayet iyiydi aslında,” dediğinde Demir kendimi biraz haf hissettim ama bunun üstüne pek düşmedim. Sonuçta yoldan gelmişti ve gerçekten dediği gibi yorgun olabilirdi.

“Neyse, şimdilik boş verelim babamın ruh hâlini. Olanlar, sadece gücün var mı?”

Demir karşıma geçerek omuzlarımı sıvazladığında bakışları sıcak, muşacık, anlayışlı bir ifade vardı. Şu an onu reddetsem bile bana kızmayacağını, kırılmayacağını belli eden bir ifade. Demir’in bana özgü olan bu sıcacık bakışlarını seviyordum. İçimi öyle tiriyordu ki onun sayesinde bütün zorlukları aşabileceğimi düşünüyordum. O harika gücü yüreğimin tam ortasında hissediyordum.

Sessizliğimi koruyup başımı olanları anlatabileceğimi belirtirken salladığımda tebessüm ederek, “O zaman semtin dışında kalan parkına gidelim mi?” diye sordu.

Hava hâlâ kararmadığı için bu harika bir fikirdi. Hem belki yürümek, Demir’in elini tutarak yürümek bana iyi gelebilirdi.

“Şu an öyle iyi gelir ki,” diye mırıldandığımda beni kendine doğru çekip kolunun altına aldı ve sessizce yürümeye başladık.

Semtin dışında kalan çocuk parkı öyle çok büyük bir park değildi. İki salıncağı, bir kaydıracağı, bir tane de tahterevallisi vardı. Parkın çerçevesini saran üç büyük meşe ağacının yeşil yapraklarının çoğu sonbaharın geldiğini haykırırcasına sararmıştı.

Akşamüstünün bu saatlerinde genelde küçük çocuklar buraya doluşurdu ama bugün pek kimse yoktu. Park bile çok ıssızdı. *Tıpkı ruhum gibi...*

Demir’le birlikte boş salıncaklara geçip oturduğumuzda benim takatim kalmadığı için ona Senem’i aramasını ve parkta olduğumuzu haber vermesini rica ettim. Demir dediğimi yapıp Senem’i aradı. Senem ise parkta olduğumuzu duyar duymaz hemen evden ayrılıp yanımıza geleceğini söyledi. Olanları, Ayla Hanım’la aramızda geçen konuşmaları anlatmak için Senem’in gelmesini bekledim. Bir papağan gibi bu konuyu tekrar tekrar dile getirmek istemiyordum. Senem olanları evdekilere o kısaca özet geçebilirdi.

Yaklaşık on dakika sonra Senem de parka geldiğinde Demir’le salıncaklardan ayrıldık ve bir bankın üzerine oturduk. Beni tam ortalarına aldıklarında ben anlatmaya başladım, onlar da sessizce dinlemeye. Dilimden dökülen kelimeler canımı çok yakmış, acıtmış olsa da onlara küçük detaylara girmeden her şeyi anlattım. Gözyaşlarımı yine

...madım. Senem beni kendine çekip sıkıca sarıldı, bütün bunların
...nı söyledi ama geçmiyordu. Hiçbir şey geçmiyordu. Sanki her
...nu başlıyor gibiydi. Kabuk bağladığını zannettiğim yaralar yeni-
... alıyor, yeniden kanıyordu.

"Yanı anlayacağınız adamın evli olduğunu bile bile görüşmeye de-
vam etmiş. Ben resmen gayrimeşru bir çocuğum," diye fısıldarken bu-
nun gerçekleştiği mideme kramp girmesine sebep oldu.

Senem, elimi tutup, "Hiçbir şey senin suçun değil. Anlıyor musun?
Senin suçun değil," diyerek sertçe konuştuğunda buna kendimi inan-
dıramadım bile.

Gözyaşlarının arasından, "Ben sadece onların hatasından ortaya
çıkan çürük bir meyveyim. Annem o çürük meyveyi asla sağlam tu-
tamamış, babam olacak adam ise sahip çıkmak bile istememiş," dedi-
ğimde Demir çenemden sertçe tutarak beni kendine bakmaya zorladı.
Yanaklarıma boşalan ve asla durmayan gözyaşlarını parmaklarıyla te-
mizlemeye çalıştı.

"Sakın," dedi öfkeyle. "Sakın kendinden böyle bahsetme. Öyle ol-
madığını, senin bir su kadar temiz ve berrak olduğunu hepimiz çok iyi
biliyoruz. Onların yaptığı hata seni suçlu yapmaz. Sen bu hikâyenin
tek masumusun. Tamam mı?"

Demir'in içimi rahatlatmak için söylediği sözlerle gözlerimi ka-
patıp derin bir nefes aldım. Oksijen ciğerlerime ulaştığında içimdeki
tedirginliğin biraz olsun benden uzaklaştığını hissettim ama bu çok
uzun sürmedi.

"Bir de o adam bu şehirdeymiş. Babam resmen bu şehirdeymiş.
Tasadüfe bakar mısınız? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Demir, "Kader Nisa, kader," dediğinde gözyaşlarının arasından
alayla güldüm.

"Ben böyle kaderin içine..."

Cümleme devam edemedim. Küfrüm yarıda kesildi çünkü Demir
elini dudaklarımla üstüne kapatarak beni susturdu. Dudaklarımla sus-
turabilirdi. *Peki ya kalbimi? Orayı nasıl susturacaktı?*

Senem, "Sen yine de kadere isyan etme, Nisa," dediğinde başımı
salladım. Onların arasından biraz uzaklaşıp öne eğildim. Dirseklerimi
dizlerime yaslayarak yüzümü ovuşturdum. Ağlamaktan iyice dağılan
saçlarımla geriye doğru atarken, "Lütfen, aklımı dağıtacak başka şeyler
hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen," diye yalvardım. İkisi de hemen
dediğimi yapmaya koyuldu ve ilk konuşan Senem oldu:

“Yarın Oğuz’a gitmiyorum,” dediğinde gözlerimi devirdi. Bir de o mu delirtmek istiyordu?

“Senem, ne konuştuk biz seninle?” diye yakındığımda şekilde bırakıp Oğuz’la film izleme günü yapmayacağım aksi bir sesle.

“Evet, yapacaksın,” diye direttim.

Senem’in yanımda olmak istemesini anlayabiliyordum ama dini kısıtlamasına izin vermeyecektim. Başını hayır dercesine devirdi. “Eğer beni iyi hissettirmek istiyorsan yarın Oğuz’a gidecek güzelce filmini izleyeceksin. Tamam mı?” dediğimde bu kez o gözlerini devirdi.

Omuzlarını düşürdü. Bir süre sessiz kaldı. Hiçbir şey demedi. “Eğer karız,” diye mırıldandığında gülümsemeye çalışıp başımı onun omuzuna yasladım.

Bu kez Demir konuştu: “Babam, benim için bir avukat ayarlayacakmış.” İşte bu gerçekten hem ilgi çekic hem de kafa dağıtıcı bir konuydu.

“O neden?” diye sordu Senem benden önce davranarak.

“İleride imzalayacağım sözleşmeler olsun, ihaleler olsun, önden bir hazırlıklıymış.”

“Çok erken değil mi?” diye sordum ben de. Demir güldü, başını beni onaylar bir şekilde salladı.

“Öyle zaten ama babama dedem tembihlemiş.” Kıkırdamadan edemedim.

“Deden bayağı inatçı biri sanırım,” dediğimde bana bilmiş bilmiş bakarak, “Sorma, kapışırınız o konuda evelallah,” dedi. Gözlerimi devirdim. *Gördük bugün okul çıkışı kimin daha inatçı olduğunu.*

Demir, “Bu arada kızlar, size bir yeni bilgi daha,” dediğinde dikkatimizi iyice çekmeyi başardı.

“Babam, Mustafa’nın babası Onur amcayla çalışmayacakmış. Ben de bunu yeni, yani dün akşam babam telefonda bu avukat mevzusunu açınca öğrendim.”

“Nasıl yani? Neden ki?” diye sordum telaşla. Bundan hiç haberim yoktu. Mustafa da hiç bahsetmemişti. Hatta o gün kafeye yanına gittiğimizde de hiç konusunu açmamıştı.

“Meğerse Onur amca artık avukatlık yapmıyormuş. Daha doğrusu yapamazmış sanırım. Babamla da yazın konuşmuşlar. Babam bana da bundan hiç bahsetmedi. Garip.”

"Mustafa da bana, bize hiç bahsetmedi," diyerek Senem'le kendimi hatırlattığımda Demir omuz silkti. Pek bir şey demedi. Sonra olanları hatırladım. Yazın öncesinde ya da sonrasında Mustafa'yla yan yana gelip doğru düzgün hiç konuşmamıştık ki. *Çocuğun olanları anlatmasını nasıl beklerdim?*

"Gerçi yazın yaşananlar malum. Eh, sonrasında da pek sohbet etme şansımız olmadı," dediğimde Demir hemen gözlerini kaçırdı.

Sanırım şu tekne mevzusu hâlâ ikimizin de atlatamadığı acı bir hatıraydı. Fakat şimdilik o tatsız anıyı aklıma getirip kendime işkence çekirtmeyecektim. Demir, benden özür dilemişti. Ben, Demir'den özür dilemiştim ve o konuyu kesinlikle geçmişte bırakmıştık. Aklıma yer edinen, merak ettiğim başka bir şey vardı ve ben şimdi bunu soracaktım.

"Sen sever miydin peki Onur amcayı?" diye sordum ilgiyle. Demir önce biraz sessiz kaldı, sonra yüzündeki tebessümle konuşmaya başladı:

"Yani çocukluğuma dair bazı küçük anıları hatırlıyorum tabii. Ben ilkokul zamanlarındayken, on bir yaşıma kadar babamla çalıştı. Sonra hapishaneye girdi. Allah var, hapishaneye girmeden önce benimle çok ilgilenirdi. Hatta bazen babamdan bile daha çok ilgilenirdi. Şaşırırdım. Bize her geldiğinde bana hediyeler getirirdi. Oyuncak arabalarının çoğunu o almıştır mesela. İyi adamdır Onur amca. Yani sevgilim, sevmiyorum desem yalan olur."

Demir hiç haberi olmasa da *gerçek* babasının sevgisini bir şekilde hissetmişti. Hem de bunu çok küçük bir yaşta çok yakından tecrübe etmişti. Onun adına içten içe çok mutlu olmuşum. Keşke aynı duyguları Mustafa için de yaşamış olsaydı. Bunu öyle çok isterdim ki... Çok sevdiğim bu iki genç adamı abi-kardeş olarak yan yana görmeyi çok isterdim.

"Anladım," dedim gülümseyerek.

Demir, gözlerimin içine garip bir şekilde imalı bakmaya başladı. "Sormayacak mısın?" diye sordu. Senem hemen yanımda bir elini çenesine yaslayarak yüzündeki kurnaz gülümsemesiyle bizi izliyordu. Elinde bir patlamış mısırsı eksikti.

"Neyi?" diye sordum şaşırarak.

"Mustafa'yı da sevip sevmediğimi," diye açıkladığında Demir, kırdamadan edemedim.

“Sormalı mıyım?” Kaşlarını havaya kaldırarak ona göz kırptı. “Evet, da benim gibi o da kıkırdadı. İşte, keyfim şimdi yerine gelmeye başladı.”

Demir’in yüzündeki o dalga geçen ifade hızla kaybolurken, Senem oldukça ciddi bir ifade aldı. Derin bir nefes çekip öyle kot görünmeye başladı. Senem ise hâlâ pürdikkat bizi izliyordu.

“Bak, kabul ediyorum. Başlarda saçma sapan kıskançlığımda çok şeyi çok hata yaptım. Özellikle de yazın Mersin’de olanlardan dolayı hâlâ utanç içindeyim ama sonra gerçekten anladım. Mustafa’nın senin için, senin de Mustafa için ne kadar önemli olduğunuzu anladım. Ya artık kıskanmıyorum desem elbette yalan olur.”

Buraya kadar gerçekten iyi gidiyordu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine, coşkuyla kıkırdamama engel olamadım.

“Ama artık bunu kendi içimde halletmeye, sonlandırmaya çalışıyorum ve bence başarılı da oluyorum.”

Demir cümlelerini noktalarken ona gururla baktım. Kıskançlığının yersiz olduğunu fark ettiği ve kendini düzeltmeye çalıştığı için gerçekten çok mutluydum.

“Ooo! Demir Gürsoy’dan beklenmedik hareketler bunlar,” diyerek Senem benden önce davranıp onunla dalga geçti. Yine zevzekliğine konuşturdu. Demir, “Ha ha ha! Çok komik,” diyerek yüzünü buruşturdu, Senem’in sarı saçlarından tutup hafifçe çekti. Senem ise ona doğru çıkarıp eline vurdu.

Böylesine komik bir şekilde birbirlerine sataşırken bana resmen eski günleri hatırlattılar. Yetimhanede Mustafa’yla geçirdiğimiz o eski anları, gizlice çatıya kaçtığımız zamanları... Gözlerim nemlendi ama bu kez özlemden nemlendi. Yanımızda sadece Mustafa eksikti.

İkisinin didişmesine aldırmadan, “Kesinlikle başarılı oluyorsun,” diye mırıldandım Demir’e bakıp yanağını okşayarak.

“Yani uzun lafın kısası Mustafa’ya karşı nötrüm,” diyerek oldukça net bir şekilde konuştuğunda tekrar gülümsedim.

“Bütün bunları duyduğuma o kadar çok sevindim ki Demir. Sen harika birisin.”

“Biliyorum,” dedi pişkin pişkin.

“Ve çok da mütevazısın.”

“Elbette öyleyim,” dedi yine kendinden asla ödün vermeden.

Demir, "Bu arada sen gelmeden önce annem aradı. Son birkaç gündür hastanede nöbette olduğu için seninle ilgilenemediğini düşünüyor. Bu yüzden de yarın seni kahve içmeye çağırıyor. Ben de orada olacağım," diye devam ettiğinde ona utanmış bir şekilde baktım.

Meltem teyzenin böyle düşünmesini, kendini suçlu hissetmesini hiç istemezdim. Ben bile kendimle ilgilenemezken asla böyle düşünmemeliydi. Fakat şöyle bir düşününce bu kesinlikle bana iyi gelebilirdi. Onunla konuşmak, sohbet etmek bana kendimi iyi hissettirebilirdi. Bu yüzden bu harika teklifi elbette geri çevirmeyecektim.

"Çok iyi olur, biliyor musun? Meltem teyzeyle konuşmak bana iyi gelebilir," dedim direkt.

Demir, "Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm," diyerek uzanıp burnumu işaret parmağıyla pışpışladı.

Senem, "Hadi, artık eve gidelim. Bizimkiler telaşlanmasın," dediğinde üçümüz aynı anda oturduğumuz banktan ayağa kalktık.

Demir ve Senem parkın çıkışına doğru adım atacaktı ki ikisinin de elinden aynı anda tutup bana dönmelerini sağladım. İkisi de sessiz ama meraklı bakışlarla beni izlerken, "İyi ki varsınız," dedim fısıltı ve büyük bir minnetle. "Siz olmasaydınız bununla nasıl baş ederdim? Hiç bilmiyorum." Titreyen sesimle konuşmayı sürdürdüğümde Senem aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuma doladı, bana sıkıca sarıldı. Ardından aramıza Demir katıldı. O da kollarını genişçe açarak bizi sarıp sarmaladı.

Gözlerimden akan yaşlar Senem'in omzuna düşerken ona da, Demir'e de daha sıkı tutundum. Hiç bırakmak istemedim. Her şey öylesine ani ve üst üste gerçekleşiyordu ki sadece onlara sığınmak, onların güvenli kollarına tutunmak istedim. Onlar yanımda, yakınımda olduğu zaman ben kendimden daha emindim.

Senem kulağıma, "Biz buradayız, Suratsız'ım ve burada olmaya da hep devam edeceğiz," diye fısıldadığında sıkıca gözlerimi yumdum. Başımı omzundan kaldırmadan onu onaylarcasına salladım.

İşte bunu bilmek, hissetmek kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar eşsiz bir duyguydu.

8. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Sonunda*

♪ *Toygar Işıklı – Babam*

“ Çok güzel oldun, kız.”

İki elimi çeneme yaslamış bir vaziyette yüz üstü Senem'in geniş, yumuşacık yatağında uzanıyor ve onun hazırlanışını izliyordum. Neredeyse bitirmek üzereydi.

Senem, elindeki saç maşasıyla sarı saçlarının kalan son tutamını, bukle bukle yaparken dikkatle onu izliyordum. Bu işleri eli bayağı iyiydi. Ben asla beceremiyordum. Birkaç başarısız deneyimim olmuştu, ondan sonra da bir daha elimi hiç atmamıştım. *Saçım farklı mı olsun istiyordum? Hop!* Direkt Senem'in odasına koşuyordum. Onda yapması için rica ediyordum ve o da beni hiç kırmıyordu.

Senem'in saçları harika görünüyordu. Gerçi kendisi baştan aşağıya muhteşem görünüyordu. Yüzündeki kocaman gülümsemeye bana dönerek, “Oldum, değil mi?” diye sorduğunda, “Oldun, oldun,” diyerek ona gerçekleri söyledim.

Üzerinde hafif fırfırlı, açık kahverengi, dizlerinin üstünde biter, kısa bir etek ve bej renginde, boğazlı bir kazak vardı. Saçları maşalıydı ve harika dalgalar hâlinde beline dökülüyordu. Yüzünde hafif, sade bir makyaj vardı ama bence buna bile hiç ihtiyacı yoktu. Senem'in cildi pürüzsüz ve çok güzeldi. O zaten *Barbie* bebek gibiydi. Ona her şey çok yakışıyordu. Bu güzelliğiyle Oğuz'u da mest edeceğinden adımı gibi emindim. Evet, Senem'i Oğuz'un evine gitme konusunda sonunda ikna edebilmişim ve bunu dün akşam yemekten hemen sonra yapmıştım. Bana daha öncesinde böyle bir şeyin yaşanacağını ve benim zorla Senem'i Oğuz'un yanına göndereceğimi söyleseler *hadi oradan* der, asla inanmazdım ama hayat bazen böyle yüzümüzü kocaman güldüren tatlı, güzel sürprizlerle doluydu. O sürprizler her ne olursa olsun kesinlikle yaşanmaya değerdi.

Senem, elindeki saç maşasıyla işini bitirip ısısını kapattı ve soğuması için yere, fayansın üzerine bıraktı. Elleriyle kalın dalgaları hafifçe açıp geriye doğru atarken boy aynasından bana baktı. Gözlerindeki o heyecanlı parıltı bir anda sönerken kararar bakışlarıyla bana döndü.

Avnânın yanından uzaklaşıp ağır adımlarla bana doğru gelerek, "Ama seni böyle bırakmaya hiç gönlüm el vermiyor," dedi bozuk çıkan sesle. Yatakta yanıma oturup, "Gitmeyeyim ben Nisa. İçimde garip, körü bir his var zaten," diyerek birden hızlı hızlı konuştuğunda gözlemini devirdim. *Hayda! Yine mi başlıyorduk?* Uzandığım yerde doğrularak ben de oturur pozisyona geçtim.

"Senem, saçmalama ya!" diye kulağına doğru cırladığımda yüzünü buruşturdu, küçük bir çocuk gibi dudaklarını sarkıtıp omuz silkti. Tamam, daha ikna edici olmalıydım o zaman.

Sesimi daha sakin, daha yumuşak tutmaya çalışarak, "Git, keyfini çıkar. Hem Oğuz o kadar hazırlık yapmıştır şimdi. Eee bak, sen de bu kadar hazırlandın. Çok güzel oldun. Boşa gitmesin bütün bunlar," dediğimde Senem başını öne doğru eğdi. Parmaklarıyla oynamaya başladı. Hâlâ kararsız olduğunu bu küçücük hareketinden bile hemen anladım. Onu bu kararsızlıktan derhâl kurtarmak istedim. Yoksa bu sarışın gitmemek için yine benimle küçük bir tartışmanın içine girecekti.

Elini tutup, "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Hem zaten ben de bir saate falan Meltem teyzenin yanına gideceğim. Yemeğe kadar onun yanında olacağım. Aklının bende kalması için hiçbir neden yok. Endişelenme artık. Lütfen," dediğimde Senem burnunu çekerek yavaşça başını kaldırdı ve bana baktı. Zümrüt yeşili gözleri dolmaya başladı. Hayır, ağlayıp da o güzel makyajını bozmayacaktı.

"Ben sadece çok korkuyorum, Nisa." Güçlükle çıkan sesiyle konuştuğunda kalbim sıkıştı, boğazımda bir yumru oluştu. Benim de gözlerim tıpkı onunki gibi dolmaya başladı. Niçin korktuğunu tahmin edebiliyordum ama yine de sormayı, onun dudaklarından işitmeyi tercih ettim.

"Neden korkuyorsun ki?"

Büyük bir güçle birbirimizi tutan ellerimize baktı. "Seni kaybetmekten," dedi doğrudan. "O kadın seni almak istediğinden beri ben çok korkuyorum." Hiddetli sesi aramızda buz gibi soğuk bir rüzgârın esmesine sebep olurken dün akşamı aklıma getirdim. *Önceki akşam kesinlikle kolay bir akşam değildi.*

Önceki akşamüstü parktan ayrılıp eve geri döndükten sonra Demir'in de bize katılmasıyla hep birlikte akşam yemeği yedik. *Gerçi, gerçeği söylemek gerekirse ben o akşam yemeğini aileme ve sevgilime biraz zehretmiş olabilirdim.*

Ayla Hanım'la aramda geçenleri Demir ve Senem'e anlatmam ben, benim epey işime yaramıştı. O konuyu papağan gibi tekrar anlatmak zorunda kalmamıştım. Bu görevi yemekte Senem ve Demir üstlenmişti. Ayla Hanım'la aramızda geçen konuşmaları Esmâ teyze ve Devrim amcaya onlar anlatmıştı. Lakin onlara parkta anlatmadığım bir konuyu ne yazık ki yemekte ben açmak zorunda kalmıştım. Aramızda geçen o son konuşmaları, test sonuçları çıkar çıkmaz Ayla Hanım'ın beni almak istediğini onlara söylemiştim. Kendimi buna zorunlu hissetmiştim çünkü onların da her şeyi bilmeye hakları olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki tepkileri, "Aaaa! Öyle mi? Şahane bir haber bu" şeklinde olmamıştı.

Senem ve Demir resmen deliye dönmüşlerdi. Çok öfkelenmişlerdi. Başlarda bu durumu onlara parkta anlatmadığım için çok kızışmışlar, sonra da bana bir daha asla ama asla Ayla Hanım'la yan yana dahi gelmeyeceğimi, onunla tekrar görüşmeyeceğimi haykırmışlardı.

Esmâ teyzenin de tepkisi onlarınkinden farksız değildi. Ayla Hanım'dan zaten hiç hoşlanmıyordu, söylediklerimle iyice çileden çıkmıştı. Yemek masasından kalkıp evin içinde, "Kendini ne zannediyor bu kadın? Seni bizden koparabilmesi için önce benim cesedimi çiğnemeni gerekecek!" diye bağırmış, volta atıp durmuştu.

Dün akşam sessiz kalıp, hiçbir şey demeyen tek kişi Devrim amca olmuştu. O sadece gözlerime derin bir hüznle bakmış, benim iki dudagımın arasından çıkacak olan cümleleri beklemişti. Onun gözlerinde gördüğüm o hüznü beni mahvetmişti. Hepsini elbette çok seviyordum, hiçbirinden bir an olsun ayrılmak, kopmak asla istemiyordum ama o an Devrim amcanın attığı o sessiz, derin bakışlarda resmen kaybolmuş, kahrolmuştum. Onun tek bir bakışı bana fazlasıyla yetmişti. Durumu hemen düzeltmek, toparlamak istemiştım.

Ayla Hanım'a ne söylediysem aynısını onlara da söylemiştim. Benim ailemin de evimin de onlar olduğunu dile getirmiştim. Benim bir müddet boyunca kimsenin üzerime gelmeden sadece kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı. Olanları sindirmeye ve bu durumu kabullenmeye ihtiyacım vardı. Kafamda bir şeyleri oturtabilmem için zamana ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Bütün bunları onlara da dile getirdiğimde durumu biraz olsun toparlayabilmiş, onları bir nebze olsun sakinleştirebilmiştim. Pek ikna olmamışlardı ama en azından yemeklerine kaldıkları yerden devam edebilmişlerdi. Benim yüzümden aç kalmamışlardı. O anki durumun içinde bu da benim için epey yeterli olmuştu.

Dün akşamı aklıma getirerek, "Senem, biz dün ne konuştuk? Ben kararımı açık açık size söylemedim mi?" dedim sert bir tınıyla.

"Söyledin, evet ama düşünceğini de söyledin." İsyan edışı ona dik dik bakmama sebep oldu. Bunun sebebini biliyordu ama hâlâ itiraz ediyordu. Hâlâ benimle tartışıyordu ve bu tartışma kesinlikle çok yersizdi.

"Bu çok normal değil mi sence?" diye sorduğumda sessiz kalıp başını başka tarafa çevirdi. Bana bakmak istemedi. O zaman konuyu biraz daha açmam gerekecekti.

"Bir anlığına kendini sadece benim yerime koy. Eğer ailen, o trafik kazasında vefat etmemiş olsaydı ve senden kaçıp yıllardır kendilerine ferah, rahat bir hayat oluşturmuş olsalardı ve bir anda, tam da hayatın yolunda giderken, sen çok mutluysen pat diye karşına çıkıp seni geri almak istediklerini söyleselerdi... Ne düşünürdün? Ne hissederdin? Ne yapardın?"

Amacım Senem'in acısını, kayıplarını ona hatırlatıp canını yakmak değildi. Amacım yalnızca düşünmesini sağlamaktı. Böyle bir durum karşısında ne kadar çaresiz olduğumu anlamasını istiyordum. Kendi içimde, kendi kalbimde zaten büyük bir savaş veriyordum. Zırhlarımı kuşanmıştım. Başım ve omuzlarım dikti. Kendimi her şeye hazırlamıştım. Bir seçim de yapmıştım belki ama bir taraftan da derin bir kararsızlıkla sınıanıyordum. Çünkü ben yıllardır her anımda, her rüya görüşümün ardında, her hastalandığımda, parkta çocuklarının ellerini sıkıca tutan anneleri her gördüğümde hep onun geleceği günü düşünmüştüm. Beni alacağı, bana sıkıca sarılacağı, bağına basıp, "Kızım!" diyerek saçlarını okşayacağı günü beklemiştim ve o beklenen gün sonunda gelmişti. Sadece benim hayallerimdeki gibi değildi.

Ayla Hanım, hiç de benim beklediğim gibi biri değildi. Mesela bakışlarında, yeşil gözlerinde o sıcacık anne sevgisini göremiyor, hissedemiyordum. Hatta gayet düzenli olan hayatına beni dâhil etmek istemesine bile anlam veremiyordum. Sonuçta o nasıl benim için bir yabancıysa, ben de onun için bir yabancıydım. Sadece kendi içimde sorguluyordum işte. Diyordum ki *eğer Esmâ teyzenin o sıcacık, içimi yumuşacık yapan anne sevgisi dolu bakışlarını tek bir anlığına bile olsa Ayla Hanım'ın gözlerinde görmüş olsaydım ne hissederdim? O zaman yine de bu şekilde düşünür müydüm?*

Senem'le aramızdaki yoğun sessizlik sürerken gözlerinin içine beklentiyle baktım. Konuşmasını, bir şeyler söylemesini istedim. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım haklısın. Özür dilerim," diyerek mahcubiyetle mırıldandığında suratının düşmesine dayanamadım. Onu kendime

çekerek sıkıca sarıldım ama bunuyaparken saçlarını bozmadım, özen gösterdim.

“Eğer içini rahatlatacaksa bir kez daha söylüyorum. O kadın benim olmaması umurumda değil. Benim ailem de, yuvam da sızırır, ev,” dediğimde onun da elleri belimi daha bir sıkı sardı.

Geriye doğru çekilirken, “Biz hiç ayrılmayacağız, değil mi siz?” diye sordu.

Gülümsedim. Yanağına süzülen tek bir damlayı başparmağımı kalayıp temizleyerek, “Nihal saçmalama, makyajın bozulacak,” dedi, onu da gülümsetmek isteyerek. Kıkırdadı. Kıkırdamasıyla başını, duğumu anlayıp, “Elbette ayrılmayacağız, Sarışın. Hem unuttun Mustafa ne demişti bizim için?” diye sordum göz kırparak.

Senem, elini yumruk yaparak ağzına doğru götürdü. Boğazını temizleyip sesini kalınlaştırdı. İki eliyle tırnak işareti yaparak, “Siz ayrılmaz bir ikilisiniz, Suratsız ve Sarışın,” deyip Mustafa’yı taklit etti. Taldidinden dolayı bu kez ikimiz de aynı anda gür bir kahkaha patlattık.

Onun içini daha da rahatlatmak istercesine, “Aynen öyle. Biz ayrılmayacağız,” dedim güven verici bir ses tonuyla.

İşaret parmağını bana doğrultarak, “Söz ver,” dedi.

“Senem ya!” diye yakındığımda üstüme gelip, “Söz ver dedim,” diye ısrar etti.

“Söz, başımın tatlı belası, söz.”

Yüzündeki gülümseme iyice genişlerken yeşil gözleri de bu kez sanki rahatlamış gibi ışıldadı. Yatağında hafifçe doğrulup bu kez o bana sıkıca sarıldı ve başımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekilip, “Ben kaçıyorum o zaman,” diyerek yataktan indiğinde ben de onunla birlikte hareket ettim.

“Eee bir zahmet kaç artık,” diyerek söylendiğimde gülümseyerek hızla başını salladı.

Onu sabırla beklerken şifonyerinin bulunduğu tarafa gidip üstündeki parfüm şişelerinden birini eline aldı ve bana bakıp gülümseyerek boynuna doğru birkaç kez sıktı. Hatta parfümü yerine koymadan önce bir kez de benim suratıma doğru sıktı. Ağır kokuyu elimle havada savurmaya çalışırken Senem çalışma masasının önündeki sandalyeden siyah, deri ceketini ve küçük el çantasını da aldı. Yanıma gelip koluma girdi ve birlikte onun odasından çıktık.

Koridoru geçip merdivenlerden yavaşça aşağıya indik. Zehra teyze ve Esmâ teyze mutfakta akşam için hazırlık yaptıklarından dolayı Senem merdivenlerin başında, “Sultanım, ben çıkıyorum!” diye bağırdı.

Ezma teyze, elindeki küçük mutfak havlusuyla mutfaktan çıkıp yanımıza geldi. "Anlaştığımız gibi geç kalmak yok. Akşam yemeğine vadesin. Biliyorsun, misafirlerimiz gelecek," dedi oldukça net bir sesle Senem'i tembihleyerek.

Hem Devrim amcanın hem de Esmâ teyzenin Oğuz konusunda hâlâ tereddütleri vardı. Bunun farkındaydım ama onlar da bazı mevzuları sırf Senem'in mutluluğu için rafa kaldırmışlardı. Oğuz'un, Senem'in hayatındaki özel yerine alışmaya ve bunu aşmaya çalışıyorlardı. Kesinlikle de başarılı oluyorlardı. Onlar tanıdığım en harika ebeveynlerdi ve biz iyi ki onların kızlarıydık.

Senem, iki elinin de başparmaklarını havada göstererek Esmâ teyzenin yanına gitti. Yanaklarından hızla öpüp, "Anlaştık, sultanım. Hadi akşama görüşürüz," dedi kıpır kıpır, yerinde hiç duramadığını belli eden bir ses tonuyla.

Esmâ teyzenin yanından uzaklaşıp bana dönerek, "Hadi aşkım, görüşürüz," dediğinde yüzümü ekşittim. Ağzımı hafifçe aralayıp ona kusacaktım gibi bir ifadeyle baktım.

"İyy Senem ya! Sen de başlama şu aşkımlı böceğimli cümlelere," diyerek yakındığımda beni hiç umursamadı bile. Yanıma yaklaşip benim yanağıma da hızlı ama sulu bir öpücük kondurdu. Sonra da arkasını dönüp vestiyere doğru ilerledi. Kıyafetiyle uyumlu kısa, bej rengindeki çizmelerini ayaklarına geçirdi. Kapıyı aralayıp Yakup abiye artık gidebileceklerini seslendikten sonra son bir kez daha bana baktı. "Aşkım benim!" diye gıcıklığına bağırdı. Ona elimin tersini havada sallayarak artık gitmesini işaret ettiğimde bana havadan bir kez daha öpücük attı, sonra da kapıyı kapatıp gitti.

Senem'in evden ayrılmasıyla ben de derin bir nefes aldım. Omuzlarımı düşürerek hâlâ yanımda dikilen Esmâ teyzeyle gülümseyerek baktım.

"Kuzum, sen ne zaman geçeceksin Meltem'e?" diye merakla sorduğunda salondaki duvar saatine gözlerime diktim. Saat henüz öğlenin biriydi. Erken sayılırdı.

Meltem teyze bana sabah mesaj atmış, öğlen gelebileceğimi söylemişti ama bütün gece hastanede nöbet tuttuğu için gönlüm buna pek razı olmamıştı. Biraz daha dinlenmesini istiyordum. O yüzden bir ya da iki saat sonra gidebilirdim.

"Meltem teyze gece nöbete kaldı ya hani biraz dinlensin, öyle gideyim diyorum." Düşüncelerimi Esmâ teyzeyle de dile getirdiğimde gülümseyerek yanıma yaklaştı, şakağımdan öptü.

“İyi düşünmüşsün, kuzum,” dediğinde gözlerim birden... mutfak havlusuna gitti.

“Mutfakta yardım lazım mı?” diye sordum ilgiyle.

Bir kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekip, “A... değil ama elim değsin dersen neden olmasın?” diye şakıdı. Sevgi... leriyle ellerimi havada birbirine sürterek ona kocaman bir gülümseme bahşettim. Ardından üzerimdeki uzun kollu tişörtün kollarını h... sıvayarak, “Seve seve,” dedim ve onun peşine düştüm.

Esma teyze, dünyanın en düşünceli insanı ve en vefalı dostları... dan biriydi. Birkaç gündür Meltem teyze üst üste hastanede nöbeze kaldığı için o şahane kalbi buna hiç dayanamamış ve onları bu akşam bize yemeğe davet etmişti. Senem’e bahsettiği misafirlerimiz de elbette onlardı. *Çok sevdiğim Gürsoy ailesi yani...*

Esma teyzeyle birlikte mutfağa geçtiğimiz zaman hemen Zehra teyze ve ona yardım etmeye başladım. Yemek için henüz erkendi ve onlar da o an zaten elmalı kurabiyeye uğraşıyorlardı. Yanlarına gidip ben de elimi kurabiye hamurunun içine attım ve onlara bakarak kurabiyeleri yapmaya başladım. Tarçınlı, elmalı kurabiyeye bayılırdım. *Gerçi tarçına zaten Demir’in şampuanından dolayı müptela sayılırdım.*

Yaklaşık yarım saat boyunca onlara yardım ettim. Açtığım yuvarlak kurabiye hamurunun üzerine kavrulmuş elma parçalarını koyarak rulo şeklinde sardım. Gerçi benim yaptıklarım Esma teyze ve Zehra teyzeninkinden biraz daha kalın olmuşlardı ama buna pek aldırmadılar.

Yarım saatin sonunda Esma teyze elimi artık hamurdan çekmemi ve bana gidip hazırlanmam gerektiğini söyledi. Dediğini yaptım çünkü Meltem teyzenin yanına geç gitmek istemiyordum. Belki onunla konuştuktan sonra yanından erken ayrılır, böylelikle akşama kadar biraz daha dinlenmesini sağlardım.

Ellerimi hızla yıkayarak mutfaktan ayrıldım ve kendi odama çıktım. Kıyafet dolabımdan giyeceğim giysileri çıkarıp üzerimi değiştirdim. Üzerime birkaç hafta öncesinde aldığım siyah, İspanyol paça, kadife bir pantolon ve boğazlı, kırmızı bir kazak giydim. Kazağımın boğaz kısmını düzeltirken kazağımın altında kalan kolyemi açığa çıkardım ve çenemin hemen altına yerleştirdim.

Salı günü arkadaşlarımızla birlikte lunaparka gitmeden önce Demir'e kolyemi satın aldığı kuyumcuya uğramış, tamir edilmesi için teslim etmiştik. Oradaki orta yaşlı amca tadilatının birkaç gün süreceğini söylemişti.

Önceki akşamüstü parktan ayrılıp eve geri dönerken Demir bir anda unuttuğu bir şeyi hatırlayarak pantolonunun cebinden heyecanla küçük bir kutu çıkarmıştı. O kutunun içinde kolyem sapaşğlam bir şekilde duruyordu. Meğerse ben Ayla Hanım'la çay bahçesindeyken Demir de kolyemin tadilatının bittiğinin haberini almış ve eve geçmeden önce oraya uğramıştı. Tabii, sonra benim durumlar mevzubahis olunca bana vermeyi unutmıştu.

Kolyemi görür görmez çok sevinmiş ve hemen Demir'e takmasını söylemiştim. Sonunda ona kavuştuğum için çok mutluydum. Günlerden sonra beni gerçekten mutlu eden tek olaydı.

Boy aynasının karşısında yüzümdeki tebessümle kendime bakarken yeniden kavuştuğum kolyemin ucunu okşadım. Dayanamayıp sanki Demir'i öpüyormuşum gibi o kutup yıldızı ucunu öptüm.

Saçlarım zaten düz olduğu için onları tarayıp geriye doğru attım. Kaküllerim gitgide uzuyordu ama bu kez Esmâ teyzeden düzeltmesini istemeyecektim. Uzamasına izin verecektim. Kaküllerimi de küçük el hareketleriyle düzelttikten sonra artık tam anlamıyla hazırdım.

Aynanın önünden uzaklaşarak çalışma masamın bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Üzerindeki cep telefonumu ve ev anahtarlarımı aldım. Birkaç gün öncesinde masamın üzerine atmış olduğum o fotoğrafı fark ettiğimde birkaç saniye boyunca fotoğrafla bakiştik. Dayanamadım, yavaşça elime alıp Ayla Hanım'ın genç çehresine uzun uzun baktım. Elimle fotoğraftaki yanağını okşarken kalbimde derin bir sızı hissettim. *Geçmiş ve geleceğe dair bir sızı...* O sızıyla birden düşüncelele dalıp gitmekten kendimi alamadım.

Onun hayatında gerçekten yerim var mıydı? Beni seviyor muydu? Mesela onunla nasıl bir anne-kız...

Aklıma yerleşen o garip düşüncelerle ansızın irkildim ve derhâl kendime gelmek istedim. Senem'e, Demir'e verdiğim sözleri hatırladım. O düşüncelerin, o hayallerin beni içine çekmesine izin vermeyecektim. Yaşadığımı bütün o acıları kolayca unutmuyacaktım.

Fotoğrafi masanın üzerine doğru fırlattım ve hatta ters çevirdim. Kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden hızla arkamı döndüm. Kapının arkasındaki askılıkta bulunan uzun, siyah ceketimi de elime aldıktan sonra odamdan çıktım.

Koridoru geçip, korkuluklara tutunarak merdivenlerden aşağıya indim. Vestiyere doğru ilerleyip siyah, kısa çizmelerime baktığımda, "Esmâ teyze, ben çıkıyorum!" diye seslendim. Ayakkabılarımı giyerken Esmâ teyze de mutfaktan bana doğru seslendi:

"Tamam, kuzum. Yemekte görüşürüz!"

"Görüşürüz!" diye bağırdıktan sonra zaman kaybetmeden çıktım.

Arka bahçeye doğru ilerlerken Orhan amca'yı etraftaki çiçeklerle ilgilenirken gördüm. Ona el sallayıp, "Kolay gelsin, uşağım!" diye selâmlendim Karadeniz ağzını taklit ederek.

Başını çiçeklerden kaldırdı. Bana o tonton suratıyla kocaman gülümseme göndererek, "Sana da, fınduk kurdum," dedi benim taktime nazaran onun has Karadeniz ağzıyla.

Bahçeyi geride bırakarak arka kapıdan Demir'in ailesinin evinin bulunduğu sokağa çıktım. Hemen karşıımızdaki eve doğru hızla ilerledim. Büyük kapıyı geçerek geniş bahçeden evin ahşap dış kapısına doğru yürüdüm.

Uzanıp zili çaldığımda çok kısa bir an bekledim. Sonra Meltem teyze yüzündeki o candan gülümsemesiyle kapıyı açıp daha içeri girmeme fırsat vermeden bana sıkıca sarıldı. Âdeta kokumu içine çektiği gibi derin bir nefes aldığımda ben de ona sarıldım. "Hoş geldin, kuzum benim," dedi çok içten bir ses tonuyla.

Geriye doğru çekilip, "Hoş buldum, Meltem teyze," diyerek evin içine girdim. O ceketimi benden alırken ben de ayakkabılarımı çıkararak göz ucuyla onu ve evi inceledim.

Meltem teyzenin üzerinde gündelik, rahat, salaş kıyafetler vardı. Omzunda biten saçlarını küçük bir tokayla arkadan toplamıştı. Çiçekler doğal ama aynı zamanda da çok alımlı görünüyordu. Gerçi Meltem teyze her hâliyle çok güzel bir kadındı.

Evdeki derin sessizlik ilgimi çekerken, "Suat amca yok mu?" diye sordum merakla.

"Hayır, o bir saat önce şirkete gitti. Ben de kaç gündür nöbetçi olduğum için Aysun'a izin verdim. Yani baş başayız," diyerek çenem sıkıldığında gülümsedim.

"Anladım. Nasılsın, Meltem teyze?"

"Ben iyiyim, kuzum. Asıl sen nasılsın?" diye sordu birlikte salona doğru ilerlerken.

Her şey o kadar beklenmedik bir şekilde ve aniden gelişti. Hissettiğimi pek bilmiyorum. Aklım çok karışık. Her şey çok dedim doğrudan gerçeği söyleyerek. Tebessüm ederek, "Kahve bunları ama önce güzel bir kahve yapayım ikimize. Menengiç kahvesi sever misin?" diye sordu heyecanla.

Bahsettiği şeyin ne olduğunu bile bilmediğim için, "Hiç içmedim" dedim dürüst olarak.

"O zaman yapayım, bir iç. Çok seveceksin. İnsanda stres, sıkıntı bırakmıyor."

Beni kollarının arasına çekerken kıkırdadım. Salonu arkamızda bırakıp birlikte mutfağa doğru ilerledik.

Bu semtteki evlerin hepsi neredeyse birbirine çok benziyordu. Meltem Teyze ve Suat amcanın evi de bizimkiyle hemen hemen aynıydı. Sadece bizim evin mutfağı bahçeye bakarken, onların evinin mutfağı taruza bakıyordu.

Her şeyiyle bembeyaz ve çok ferah olan mutfakta ben bir tabureye yerleşip otururken Meltem teyze de kahveyi hazırlamaya başladı. Dolapların birinden iki büyük fincan, bir cezve ve üzerinde *Menengiç Kahvesi* yazan bir paket çıkardı.

Fincanlardan birini eline alıp cezveye iki kez o fincanla su koyduktan sonra, "Anlat bakalım, neler oldu?" diye sordu merak dolu bir sesle. O elindeki cezveyle ocağın başına geçerken bense düşünmeye başladım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Omuzlarımı düşürerek birden konuşmaya başladım:

"Annem ortaya çıktı. Devrim amca istediği için dün hastanede formalite icabı bir test yaptırıldı ama sonuçların ne çıkacağını tahmin etmek o kadar da zor değil."

Demir'in olanların ne kadarını ailesine anlattığını bilmediğim için şimdilik kısa kesmeyi tercih ettim.

Meltem teyze, elindeki bir kaşıkla cezveyi yavaşça karıştırırken, "Nasıl hissediyorsun peki?" diye sordu tekrardan. Yalan söylemek ya da kaçamak bir cevap vermek istemedim. Doğrudan ne hissediyorsam onu söyledim.

"Çok kötü. Öğrendiklerimden sonra çok kötü hissediyorum."

"Demir bir şeyler anlattı ama sen huzursuz olursun diye açıkçası çok detaya girmedim."

"Huzursuzum zaten ama bunun nedeni Demir'in size anlattıkları değil. Huzursuzum çünkü bununla baş etmekte güçlük çekiyorum."

Bu şekilde dünyaya gelmektense hiç doğmamayı, var olmamayı isterdim, Meltem teyze."

Meltem teyzenin bana bakan derin, sıcak bakışları birden yerini kaybetti. Çok kısa bir anlığına elindeki kaşıkla cezveyi karıştırmayı bıraktı. Hızlı adımlarla yanıma geldi. Başımdan tutup yanaklarımı okşadı. "Sakın bir daha duymayayım ağzından öyle şeyler. Büyüklerin yaptığı hatalar ya da düşüncesizlikler senin suçun değil," dedi tok ve epey kendinden emin bir sesle.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

"Demir, size olanların ne kadarını anlattı?"

Meltem teyze, yeniden ocağın başına dönerken, "Sadece annenin evli bir adamla birlikte olduğunu ama sonrasında seni bırakarak Almanya'ya gittiğini söyledi. İsim falan vermedi yani. Senin anlatmanın daha doğru olacağını dile getirdi," dedi.

Demir Gürsoy, beni asla şaşırtmıyordu. *Onun bu kendinden önce hep beni düşünen hallerini ne yapacaktım acaba?*

Meltem teyze, cezveyi karıştırmaya devam ederken, "Meltem teyze, özel olmazsa sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum çekinerek.

Tereddüt bile etmeden, "Bana her şeyi sorabilirsin, güzelim," dedi gülümseyerek.

Derin bir nefes aldım. Boğazımı temizledim.

"Eğer Demir on iki yaşında evlatlık olduğunu öğrenmeseydi yine de ona gerçeği söyler miydiniz?"

Bunu sormam ne kadar doğrudu? Bilmiyordum ama sadece merak ediyordum. Demir de Senem ve benim gibi evlatlıktı. Ne yazık ki Senem'in hayatında bir daha asla anne ve baba kelimeleri yer edinmeyecekti ama Demir'in durumu bizden daha farklıydı. *Ya bir gün gerçek ailesini bilmek isterse... Ya bir gün Onur Amca ve Mustafa'yı öğrenirse... Tepkisi ne olurdu? Nasıl yaklaşırdı?* Hep merak ediyor, bilmek istiyordum ve ne yazık ki bu merakım hiçbir zaman dinmeyecekti. Mustafa'ya büyük bir söz vermiştim. Bu durum benim dilimi düğüm-lüyor, elimi kolumu bağlıyordu. Onur amca ve Mustafa ise onun hayatını altüst etmemek için zaten ağızlarına kilit vurmuşlardı. Kısacası Demir hiçbir zaman gerçek ailesinin kimler olduğunu bilmeyecekti.

Meltem teyze hazırlamış olduğu kahveleri fincanlara boşaltırken hiç düşünmedi bile. "Asla. Asla söylemezdim," dedi çok keskin ve bir o kadar da kararlı bir ses tonuyla.

Fincanlardan birini benim önüme bırakıp kendi de taburelerden birine oturdu. Karşıma geçti. "Benim durumumu biliyorsun. Kusurumu," dediğinde içim parçalandı.

"Bu kusur değil ki, bu çok doğal bir şey," diyerek hemen karşı çıktım.

Dünyada çocuğu olamayan nice kadın vardı. Bu kusur ya da hastalık değildi. Bu sadece Allah'ın takdiri idi.

Meltem teyze acı dolu bir sesle, "Benim için hep bir kusurdu ama," dediğinde kendimi çok kötü hissettim. Koyu kahverengi gözleri dolarken dilimi tutamayıp bu soruyu sorduğum için çok pişman oldum. Ağzımın tam ortasına bir tane geçirmek istedim.

Meltem teyze omzunda biten saçlarını geriye doğru atarken fincanından bir yudum aldı. Ben de fincanımdaki kahveden bir yudum içerken gözlerime merakla baktı. Tepkimi ölçmeye çalıştı. Kahvenin tadı gerçekten inanılmazdı. Bunu kullanmak ve konuyu hemen değiştirecek şekilde aramızdaki bu gergin havayı sonlandırmak istedim.

"Tadı enfes," dedim beğeniyle, kendime hâkim olamayarak. Kahvenin tadı gerçekten çok iyiydi.

Meltem teyze böbürlenerek, "Sana söylemişim," dediğinde kıkırdadım. Bir büyük yudum daha içtim ama sıcaklığı dilimi yaktığı için hemen önümdeki tezgâha fincanı geri bıraktım. Elimle ağzımı serinletmeye çalışırken Meltem teyzeyle aramızda derin bir sessizlik oluştu. Sonra o bir anda hiç tahmin etmeyeceğim bir konuyu açıp anlatmaya başladı. Sanırım şu evlatlık mevzusu henüz kapanmamıştı.

"Büyük, varlıklı bir aileye gelin gittiğin zaman insanların senden bekledikleri şeyler çok farklı oluyor, kızım. Hiçbir zaman bunu açıkça hissettirmediler belki ama ben yine de hissettim. Gördüm. Suat'ın abisi Fikret'in tam beş oğlu varken bana kalırsa biz hep göze batıyorduk. Ve bunu nasıl fark ettim, biliyor musun? Demir'in dedesi Muzaffer babam sayesinde."

Sessiz ve dikkatli bir şekilde Meltem teyzeyi dinlerken bana kendisini bir anda böyle açmasına çok şaşırdım ama bir taraftan da aldırmadım. Eğer daha iyi hissettirecekse kesinlikle onu dinlemeye hazırdım.

"Çocuğun olmuyor diye seni dışladılar mı yoksa?" diye sordum kırılgan bir ses tonuyla. Başını sağa sola doğru sallayıp samimiyetle gülümsedi.

Meltem teyzenin yoğun bakışlarının ardında benim gibi insanların aşına olduğunu düşündüğüm bir sakinlik söz konusuydu. Yara almış insanlar, yara almış insanları tanırdı ve Meltem teyzenin de derin bir yarası vardı.

“Hakkını yiyemem, ne kayınbabam ne de kaynanam hiç... öyle bir şey yapmadı. Aksine ikisi de beni hep çok sevdi. Ama... bir düşününce, bir sorgulayınca bazen kendi kendime diyorum... bam neden İstanbul’daki büyük şirketi Fikret abimin en büyük... torunu Şevket’e devrederken, ki Şevket o zamanlarda daha lise... bitiriyordu, kendi evladına buradaki küçük şirketi teslim etti... çok açık, değil mi? Çünkü o zamanlar Suat’ın gelecekte bütün... lüğünü bırakacağı bir çocuğu yoktu ama sonra hayatımıza Demir... her şey değişti.”

Sanırım büyük ailelerin dertleri de büyük oluyordu. Meltem teyzenin böyle düşünmesine şaşırıyordum çünkü bu söyledikleri gerçektense mantıklıydı.

Demir’in dedesini tanıımıyordum, henüz tanışmamıştık da ama... kadar iyi biri olduğunu hep Demir’den işitiyordum. Torunlar ya... evlatlar arasında ayrımcılık yaptığını düşünmüyordum ama Meltem teyzenin dediği gibi bir yerde de dengeler birbirini tutmuyordu işte.

“Ceylin öldükten sonra...” Sanki pot kırmış gibi birden su... “Şey... Ceylin, Demir’in gerçek annesinin adı. O bunu bilmiyor... Sen de söylemezsin, değil mi?” diye kuşkuyla sorduğunda başımı... yarak ona güven vermek istedim.

“Merak etme, Meltem teyze, söylemem. Bu benim haddim değ... dediğimde uzanıp yanağımı okşadı. Teşekkür etti.

“Ceylin öldükten sonra ben çok kötü oldum, Nisa. Kendimi suç... dim. Onu kurtaramadım diye kaç gün, kaç gece boyunca hep ağladım... kahroldum. Ameliyattaki çığlıklarının sesi kulaklarımdan hiç gitme... mesela. ‘Lütfen, lütfen kurtar oğlum. Yaşat onu,’ demişti yalvararak. Dediğini yapmış, o küçük, sabırsız bebeği kurtarmıştım. Demir... ken doğmuştu. Birkaç ay boyunca kuvözde yaşamak zorunda kalmış... O zamanlar o da ölecek diye öyle çok korkmuştum ki... Ama sonra zamanla iyileşip de onu kuvözden çıkarıp kucağıma aldığım ilk an... çok tuhaf bir hisse kapılmıştım. İşte o an o sabırsız afacanı bir daha... bırakmayacağımı, bırakmak dahi istemeyeceğimi anlamıştım.”

Gözleri yaşla dolarken Demir’e olan derin sevgisini, bağlılığını... yakından hissettim. Demir gerçekten de Meltem teyzenin oğluydu. Bana hep onu ne kadar çok sevdiğinden, o olmasa asla yaşayamaya... çağından bahsedirdi. Meltem teyzeyle resmen hayrandı. Onun kanc... taşıyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Aralarındaki bağ çok ku... vetliydi, çok özeldi.

"Demir'i evlat edindiğimiz için büyüklerimiz bize elbette kızmadı. Hek Muzaffer babam çok sevindi. Demir büyürken onu hiç diğerlerinden ayırmadı. Hatta bazen daha çok ona ihtimam gösterdi. Bak, şimdi daha yaşı on sekiz ama koca bir şirketi devretmekten bahsediyorlar. Ona gerçekten güveniyorlar. Yani anlayacağın Demir sadece benim derdimin dermanı değil, aslında bir nevi Suat'ın da güvencesi oldu. Derdimiz hiçbir zaman para, mülk olmadı elbette ama Demir'in varlığı aslında bizim bu ailedeki yerimizi sağlamlaştırdı. Bizi büyük bir acının pençesinden kurtardı. Demir, bizi resmen tamamladı. Yaralarımızı sardı ve bunu hiç bilmeden yıllarca habersiz bir şekilde yaptı. İnan bana, onun varlığının bendeki kıymetini sana anlatmaya kalkışsam, eminim ki bunu bugün bitiremem."

Kahvemi yudumlarken uzanıp Meltem teyzenin elini tuttum. O zamanki acılarını, kederini ondan tek tek almak, üstlenmek istedim. Demir'i ne kadar çok sevdiğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. O sevgiyi yüreğimin başköşesinde hissediyordum. Demir, böylesine şahane bir annesi olduğu için çok şanslıydı.

"Belki anlatmıştırsana. Evlatlık olduğunu pek de hoş bir şekilde öğrenmedi ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez, kızım. Demir, benim öğlum. Benim canım," dediğinde başımı salladım ama bu yine de aklımdaki kuşkulardan beni uzak tutmadı.

"Peki ya bir gün yine de gerçek ailesini öğrenmek isterse?" diye sordum dilimi tutamayıp.

"Umarım o gün hiç gelmez çünkü ben Demir'i kaybetmeyi göze alamam," dediğinde içim burkuldu. Hiçbir şey diyemedim. Sadece Mustafa'ya verdiğim sözü tekrar hatırladım ve bunu sonsuza dek saklamam gerektiğini bir kez daha kendime hatırlattım.

Meltem teyze, "Ama burada konumuz sensin. Bana annenden bahset bakalım," dediğinde gülümsemeye çalıştım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Kendime bile yediremediğim şeyleri Meltem teyzeye açmak pek içimden gelmiyordu. Aslında onunla başka şeyler hakkında konuşmak bana daha iyi gelmişti. Bunu devam ettirebilirdik. Mesela bana Demir'in çocukluğunu anlatabilir, yaramazlıklarından bahsedebilirdi.

"Benden daha uzun. Bir yetmiş boylarında falan. Yüzümüz biraz benziyor. O da benim gibi yuvarlak yüzlü ve koyu kahverengi saçları var ama gözlerde maalesef ayrılıyor. Onun gözleri orman yeşili," diyerek yine de Meltem teyzeyi yanıtsız bırakmadım. Neden sadece fiziksel özelliklerini anlattığımı ben de bilmiyordum ama içimden daha fazlasını anlatmak gelmiyordu.

“Adı ne peki? Demir adını hiç söylemedi,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Adı Ay...”

Cümlemi devam ettiremedim çünkü tezgâha bırakmış olduğum cep telefonum gürültülü bir ses çıkararak çalmaya başladı. Ekrandaki isme gülümseyerek bakarken telefonu elime alıp Meltem teyzeye dokunuldu ve ekranda çıkan ikimizin resmini gösterdim.

“Hah! İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” diye şakıyarak telefonu açıp kulağıma doğru götürdüm.

“Efendim, canım?”

“Güzelim, annemin yanında mısın?” diye sordu telaşla.

“Evet.”

“Bir telefonu ona verir misin?” dediğinde telefonumu doğrulttu. Meltem teyzeye uzatarak, “Demir seni istiyor, Meltem teyze,” dedim. Telefonu elimden alıp o konuşmaya başladı.

“Buradayım, oğlum. Ay, kahve yaparken salona bırakmıştım telefonu. Tamam, anneciğim. Babanın ofisinde, masanın üstündeymiş. Tamam tamam. Ay, oğlum tamam!”

Meltem teyze yüzündeki şaşkınlıkla telefonu bana geri uzattı. “Kapattı eşek sıpası,” diye söylendi.

“Bir şey mi oldu?”

“Suat önemli bir dosyayı evde unutmuş. Demir’e de getirip getirmeyeceğini sormuş. O da şimdi gelip dosyayı alacak. Babasına bırakıp sonra bize katılacak. Bana da dosyayı hemen kapıdan vermemi söylemiş. Muhabbetimize geç kalmak istemiyormuş beyefendi,” diyerek telefondaki görüşmeyi açıkladığımda kıkırdadım.

“Şapşal,” demekten kendimi alamadım.

“Sen hiç Suat’ın çalışma odasını görmedin, değil mi?” diye sorduğunda Meltem teyze, başımı hayır dercesine salladım.

“Hayır.”

“Görmek ister misin peki?” diye sorduğunda garip bir şekilde keşanece yecanlandım.

“Olur, çok isterim.”

Meltem teyze, “Hadi gel,” diyerek tabureden kalkıp elini uzattığımda ben de oturdüğüm yerden kalkarak onun elini tuttum.

Mutfaktan hızla ayrılıp koridora çıktık. Oradan da merdivenle doğru ilerledik. Meltem teyzelerin evi iki katlıydı ve doğrudan ikinci

katı çıktık. İkinci katta tam dört oda vardı. Bunlardan biri Demir'in odasıydı. Bir keresinde onunla o odada çok keyifli anlar geçirmiştik. Yazın başlarında o odada beraber film izlemiştik. Daha doğrusu ben film izlemiştim, Demir ise film izlemek yerine gelecekteki çocuklarımızı ne isimler vereceğimizi sorup durmuştu. Beni yine çileden çıkarmıştı. Bazen onun bu uçuk hayalleri beni çok güldürüyordu.

Meltem teyzeyle birlikte koridorun sonuna doğru ilerledik. Koyu kahverengi, ahşap bir kapının önünde durduk. Meltem teyze kapıyı araladığında gözlerimi irice açmaktan kendimi alamadım. Bu eve kaç kez gidip gelmiştim ama Suat amcanın çalışma odasını ilk kez görüyordum.

Suat amcanın evindeki çalışma odası bayağı havalıydı. Bir duvarın tamamı kocaman bir kitaplıktı. O kitaplığın önünde koyu gri renginde cam bir çalışma masası ve büyük, deri çalışma koltuğu yer alıyordu. Masanın üzerinde altın renginde büyük bir dünya küresi ve masa lambası vardı.

Meltem teyze doğrudan masaya doğru ilerleyip üzerindeki birkaç dosyaya göz gezdirirken ben de odada keşif yapmaya başladım. Masanın üzerindeki dünya küresine yaklaşıp bir kez döndürdüm. Gözlerimi kapatarak işaret parmağımı bir ülkenin üzerinde durdurdum. *Mısır mı?* Eh, fena değildi. Mısır da güzel bir ülkeydi tabii ama İtalya, İngiltere ya da Fransa'yı tercih ederdim sanırım.

Meltem teyze, Demir'in istediği dosyaların hangileri olduğunu bir türlü anlayamadığını söyleyerek odadan çıkıp aşağıya telefonunu almaya gitti. Kısa bir süreliğine Suat amcanın odasında yalnız kaldım. Telefonumu yanıma almadığım için o an ne yazık ki Meltem teyzeyle yardımcı olamadım.

Suat amcanın çalışma masasının üzerine şöyle bir göz gezdirirken masada Demir'in adının yazdığı bir tapu senedi gördüm. *Allah Allah. Neyin tapusuydu ki bu?* Bana böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Merak ettim ama o sırada Meltem teyze yeniden odaya girince masanın çevresinden hemen uzaklaştım. Şimdilik o merakı kendime saklayacak ve bunu Demir'e soracaktım. Bilmemem gereken ailevi bir mesele de olabilirdi.

Meltem teyze cep telefonunun kamerasını açarak dosyaları tek tek çekip Demir'e gönderirken ben de bu kez kitaplığa doğru ilerledim. Demir, bir keresinde Suat amcanın ekonomi bölümünden mezun olduğunu söylemişti. Bu yüzden kitaplıkta birçok ekonomi kitabı vardı ama bunun yanı sıra bir sürü roman ve şiir kitabı da yer alıyordu.

Nazım Hikmet, Orhan Veli Kanık, Atilla İlhan, Turgut Uyar ...
likta bu şairlerin birçok şiir kitapları mevcuttu.

"Suat amcanın çalışma odası bayağı havalı yalnız. Ne kadar ...
kitabı var," diyerek hayranlığımı belirtmeden edemedim.

"Bayılır okumaya. Özellikle de şiir kitaplarını çok sever," dedi Meltem teyze nereye gözlerimi diktiğimi fark ederek.

Şiir kitaplarının yanından ayrılarak kalın romanların bulunduğu tarafa doğru gittiğimde işaret parmağımı o kitapların üzerinde gezdirdim. Meltem teyze hâlâ Demir'den cevap beklerken ben de o kitapları inceledim. Çoğu klasik eserlerdi. Bir anda kitaplığın bir rafındaki iki cam fanus dikkatimi çekti. Cam fanusun birinin içinde *Küçük Prenis* biblosu vardı. Çok şirindi. Diğer cam fanus ondan daha küçük ve daha ilgi çekiciydi. *Onun içinde kırmızı, kadife bir bez parçası ve bez parçasının üzerinde de küçük, mavi bir bilye vardı.*

Meltem teyze dikkatle neye baktığımı fark etmiş olacaktı ki "Suat gizli hazinesini fark etmişsin," diye mırıldandı arkamdan.

"Gizli hazine mi?" diye sordum gözlerimi bilyeden alamadan. *Tuhaf. Ona ne kadar da çok benziyordu. Gerçi bütün bilyeler birbirine çok benziyordu.*

Meltem teyze, "Evet, o bilye gizli bir hazine," dediğinde küçük fanusu elime alıp yavaşça kapağını araladım. Bez parçasının üzerinde bilyeyi önce avucumun içine aldım. Sonra da baş ve işaret parmaklarının arasında tutup iyice gözlerime yaklaştırdım.

Çocukken en sevdiğim mavi bilyeme gerçekten çok benziyordu. Bilyeyi parmaklarımın arasında çevirirken bir tarafında küçük bir oyuk gördüm. Benim bilyemde de öyle bir oyuk vardı çünkü o oyuk bizzat ben yapmıştım. O bilyeyi bu kadar net hatırlamamın tek bir sebebi vardı. *Çünkü onu babama vermiştim. Beni bir kez ziyarete gelme ve bunu annemden önce yapan babama... Eğer olur da bir daha yanına gelirse, sırf benimle oynasın diye hediye etmiştim o bilyeyi ama babam bu daha hiç gelmemiştii.*

Ansızın aklıma düşen bu hatırayla birden ellerim titremeye başladı.
Bir dakika, bir dakika...

Bilye mi? Hem de bir tarafı oyuk, mavi bir bilye...

Yok. Yok, öyle bir şey olamaz. Olamazdı, değil mi?

O ikisinin önceki gün birbirlerine attığı o tuhaf bakışları hatırlarken birden Meltem teyze hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğu bilyenin hikâyesini anlatmaya başladı:

"Demir daha beş yaşındayken bir yere gitti Suat. İş gezisiydi sanırım. Sonra elinde bu minik bilyeyle döndü. Onun için çok kıymetli olduğunu ve kimsenin ona dokunmaması gerektiğini söyledi. Hatta o bilye öyle kıymetli ki Demir defalarca oynamak istediğinde ona bile mâni oldu. En sonunda sırf aşırmasın diye bu küçük fanusun içine koydu. Tuhaf ama Suat için gerçekten çok kıymetli. Hayır, kayınbabama da sordum ama *hiç öyle bilye alışkanlığı falan yok*, dedi."

Demir ve benim aramda dokuz ay vardı. Demir, benden önce beş olmuştu ve ben *onu, babamı* gördüğümde henüz dört yaşımıdaydım. Bunu da çok net bir şekilde hatırlıyordum çünkü annem o zamanlar henüz beni ziyarete gelmemişti. O bilye olayından aylar sonra gelmişti.

İştiklerim yüreğimde derin bir kasırmanın esmesine, bir *güz fırtınasının* çıkmasına sebep oldu. Bilyeyi fanusun içine koyup derhâl eski yerine bıraktım. Boğazımda bir kuruluk hissederken bir elim hızla çarpmaya başlayan, daha doğrusu çarpınan yüreğime doğru gitti. Birkaç kez üst üste o kadar hızlı çarpmasın diye göğsüme yumruklarımı indirdim. Fayda etmedi. Daha da hızlı atmaya başladı.

Sonra hatırladım. Dün yaşadığım o dejavu etkisinin ne zaman olduğunu, nereden geldiğini hatırladım.

Aylar öncesiydi. Dans gösterisinin olduğu gündü. Sevda Hanım sürpriz yapıp beni izlemeye gelmişti. O gün gösteri bittikten sonra akşam yemeği için hep birlikte bize gitmiştik. Sevda Hanım, Suat amcayla tanışmış, ona garip bakışlar atıp durmuştu. Sonra aralarında geçen o konuşma...

"*Daha öncesinde hiç İzmit'in çıkışındaki bir yetimhaneye geldiniz mi?*"

"*Hayır, gelmedim.*"

"*Emin misiniz? Ben yakın bir tarihten değil, yıllar öncesinden bahsediyorum. Çehreniz gerçekten çok tanıdık geliyor, Suat Bey.*"

Sonra tam da o cümleyi kurmuştu. Ayla Hanım'ın dün ona karşı kurduğu cümleyi...

"*İnsan, insana benzer. Öyle değil mi?*"

Başka unuttuğum bir hatıra daha canlandı zihnimde. Senem aynı günün akşamı bana bununla alakalı bir şeyler söylemişti. Sevda Hanım'ın sürekli Suat amcayı sorup durduğunu dile getirmişti.

Başıma resmen kramplar girerken gözlerimi kapattım, derin derin nefesler alıp verdim. Boğulduğumu hissederken boğazlı kazağımın yakasını çekiştirmeye başladım. Onun dün anlattıklarını aklıma

getirdim. Her cümle, her kelime tekrar ve tekrar kulaklarımda yankılandı. Bütün yapboz parçalarını birleştirmek istercesine o cümleleri zihnimde tekrarlardım. Taşlar tek tek yerine oturdu.

"Benden beş altı yaş büyüktü."

"İş adamıydı."

Suat amca iş adamıydı.

"Meğerse ailesinin adada evi varmış."

Demir'in dedesinin adada evi vardı. Doğum günümde geceyi orada geçirmiştik.

"Evlidi."

"Meğerse yakın arkadaşı hapishaneye girmiş."

Yakın arkadaş... Onur amca hapishaneye girmişti. Mustafa bizden önce yetimhaneye gitmişti.

"Arkadaşının karısı da hamileymiş."

Demir ve Mustafa'nın annesi Ceylin o zamanlar Demir'e hamileydi.

"Bu ocak ayına dek böyle devam etti."

Demir'in doğum günü ocak ayındaydı.

Hayır! Hayır, hayır, hayır. Her şey birbiriyle bu kadar örtüşmezdi. Bu gerçek olamazdı.

"Karısı ve oğlunu asla bırakamayacağını söyledi. Bir çocuğu olduğundan bile habersizdim."

Kulaklarımda çınlayan her bir kelimeyle gözlerimi kapattım. Canımı acıtacak derece sıktım. O konuşma seslerini daha fazla işitmeyeyim diye kulaklarımı kapattım. Fayda etmedi. Hepsini tekrar ve tekrar işitmeye devam ettim.

"İş adamıydı."

"Meğerse ailesinin adada evi varmış."

"Evlidi."

"Evlidi."

"Evlidi."

Bu kelime defalarca kez kulaklarımda yankılanıp dururken daha sık nefesler almaya başladım. Dizlerimin bağı çözüldü, birden olduğum yere düştüm. Gözlerimden damlalar yanaklarıma aniden bastırın yağmur gibi akmaya başladığında Meltem teyze koşarak yanıma geldi.

"Nisa? Nisa, kuzum? Nisa ne oldu?"

Rana seslendi, bağırdı ama onu duyamadım bile. Şoka girmiştım. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordum. Hiçkırıklarımı bastırarak için kendimi sıkıyordum. Ellerimi tuttu. Daha yüksek sesle bağırmaya başladı:

"Buz gibisin resmen. Betin benzin attı, yavrum. Ne oluyor? Nisa, bir şey söyle kızım!"

Bağırışıyla dudaklarımdan bir feryat koparken başımı yavaşça kaldırıp ona baktım. Orada çok telaşlı, korkmuş bir kadın gördüm ama orada başka bir kadın daha gördüm. *Kalbi paramparça olmuş bir kadın... Aldatılmış bir kadın...* Ama bunun gerçek olmaması için içimden dua ettim. Buna dayanamazdım. Kalbim sancıdı. Kalbim çok sancıdı, hatta sıkıştı. "Hayır!" diye haykırdım içimden. *Hayır, bu gerçek olmasın. Ne olur, bu gerçek olmasın. Bunu kaldıramam. Bununla baş edemem. Lütfen, gerçek olmasın.*

Kendi içimde yaşadığım sancıyı bastırmaya çalışırken buz kesmiş ellerimi Meltem teyzenin şefkatli, yumuşacık, sıcak ellerinden çekip aldım. Yüzümü sıvazlayıp düştüğüm yerden aniden ayağa kalktım. Başım döndü, sarsıldım ama umursamadım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Buradan derhâl gitmem gerekiyordu.

Sarsak adımlarla odadan çıkmak üzere kapıya doğru ilerlemiştim ki Meltem teyze kolumdan sertçe yakalayarak beni engelledi. "Kızım, ne oldu? Bir şey söyle," diye çaresizce fısıldadı. Ses tonundaki endişe ve korku içimi titretti. Ben bunu hak etmiyordum. Ben onun endişesini de korkusunu da hak etmiyordum. Gözlerimden akan damlaları durduramıyordum. Hiçkırığımdan dudağımdan kopmasına izin verirken ona bir daha bakamadım. Bakamazdım. Bu çok utanç vericiydi.

"Be-Benim gitmem lazım. Ben... Ben çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm, Meltem teyze."

Sözcükler dudaklarımdan kesik kesik, bir fısıltı gibi çıkarken başka hiçbir şey söylemedim. Odadan çıktım. Tekrar arkama bakmadım. Merdivenlere doğru hızla koştum. Meltem teyze, "Nisa, kızım!" diye arkamdan bağırsa da ona aldırış etmedim. Hızla o merdivenleri korkuluklara tutunarak indim. Hızımı alamayıp ceketimi ya da cep telefonumu almadan doğrudan ayakkabılarımı giyerek evden ayrıldım. Hatta sanırım kapıyı da açık bıraktım. Ne yaptığımı hatırlamıyordum.

Kendimi önce bahçeye, sonra da sokağa attım. Feryadımı kimse duymasın diye ellerimle ağzımı kapattım. Meltem teyze tuhaf bir

şekilde tekrar arkamdan gelmedi. Gözyaşlarımın yanaklarıma masına izin verirken daha derin nefesler alıp verdim ama asla gelmiyordu. Sanki dalgalı bir denizin içinde çırpınıyor, boğulduğum hissediyordum. Ayaklarım asla yere değmiyordu. Yüzeye bir türlü kamıyor, o akıntıda kayboluyordum.

Sonra kafama dank etti. Onun bana söylediği başka bir şeyi daha hatırladım. Onunla buluşacaktı. Bugün onunla buluşacaktı. Ben de orada olmalıydım. Eğer bu gerçekse... Eğer oysa... Buna kendi gözle rimle şahit olmalıydım.

Aceleci adımlarla bizim eve doğru koşturdum. Evin önünde Devrim amcanın siyah arabasını gördüm. Demek ki Yakup abi, Senem'i bırakmış, sonra da hemen geri dönmüştü.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımı ıslatmaya devam ederken hızlı adımlarla arka kapıdan bahçeye girdim. Yakup abiyi bahçede tek başına salıncağa oturmuş bir şekilde bulduğumda doğrudan onun yanına gittim. Beni görür görmez, "Kız, sana ne oldu böyle? Ağladun mi sen?" diye sordu telaşla. Yüzümden her şey elbette belli oluyordu ama aldırmadım. Şimdi bununla uğraşamazdım. Kimse beni görmeden, engellemeden buradan hemen gitmem gerekiyordu.

"Yakup abi, sen Suat Gürsoy'un şirketinin yerini biliyor musun?" diye sordum onun sorusunu yanıtlamadan.

"Biliyorum. Devrim abiyu bir kez götürmüş idum."

"Tamam, şimdi beni oraya götürür müsün?"

"Niye ki kız?"

Birden, "Yakup abi lütfen!" diye bağırdığımda hızla oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalktı.

Korkarak, "Tamam, tamam. Götüreyrum," dedi telaşla.

Yakup abi önden, bense onun arkasından tekrar sokağa çıktık. Devrim amcanın arabasına doğru ilerledik. Yakup abi direksiyon koltuğuna yerleşirken ben de hemen onun yanına oturup kemerimi bağladım. O motoru çalıştırırken bense içimden sessizce dua ettim. Hatta yalvardım.

"Allah'ım ne olur. Ne olur yanılayım Allah'ım. Lütfen, yanılayım."

Yakup abi, sokaktan ayrılıp hızını yavaşça yükseltti. Biz tam semten çıkarken Demir'in arabasının da semte girdiğini gördüm. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Ellerim ve bütün vücudum korkudan titremeye başladı. Yakup abi göz ucuyla bana bakıp, "Kız sen beni çok korkutiyşun," dedi ama hiçbir şey diyemedim. Ağlamaya devam ettim.

Yakup abi hızını gitgide artırırken yanıma almadığım telefonumu hatırlayarak, "Yakup abi saat kaç?" diye sordum gözyaşlarının arasından.

Gözlerini yoldan ayırmadan kolundaki saatte baktı. "İki buçuk," dedi. *Tam da onun bahsettiği saatlerdi.*

Peki, oraya gittiğimde neyle karşılaşacaktım?

Ya büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktım. Ya da yanılacak, her şey sadece kendi kafamda kurduğumu düşünecek ve sonra derin bir nefes alıp rahatlayacaktım. Ben kesinlikle ikincisinin gerçekleşmesini istiyordum. Bu kez yanılmayı her şeyden daha çok istiyordum.

Yaklaşık on beş dakika süren bir yolculuktan sonra Yakup abi Yalova'nın biraz dışında kalan bir yere götürdü beni. Arabayı sağa kıvrıp etrafında sadece beş yüksek binanın bulunduğu geniş bir alanın otoparkına girdi. Yolun diğer tarafı otoban gibiydi ve çok sık araba geçiyordu.

Yakup abi arabayı birden durdurduğunda pencereden dışarı baktım ve karşımdaki beyaz binanın üzerinde büyük harflerle *GÜRSOY HOLDING* yazan tabelayı gördüm. Yakup abinin hiçbir şey demesine fırsat vermeden arabadan indim ve hızla binaya doğru koşmaya başladım.

Otomatik kapılardan içeri girdiğimde etrafı incelemedim bile. Doğrudan resepsiyonun bulunduğu tarafa koşarak, "Suat Gürsoy'un odası kaçınca katta?" diye sordum nefes nefese.

Cam tezgâhın arkasından gözlükleriyle bana bakan orta yaşlardaki kadın, "On ikinci katta," dedi. Hızla başımı sallayarak arkamı döndüm ve etrafı kolaçan edip asansörlerin bulunduğu yeri aradım. Nerede olduğunu gördüğümde doğrudan oraya koştum.

"Bir dakika, Küçük Hanım. Kendisi şu an önemli bir görüşmede. Randevunuz var mıydı? Küçük Hanım!"

Resepsiyondaki kadın arkamdan seslense de onu duymazdan geldim. Asansörlerin tuşuna bastım ve şans eseri zaten zemin katta olan bir asansörün kapılarının açılmasıyla hemen içeri girdim. Doğrudan on ikinci katı tuşladığımda hâlâ içimden dua ediyordum.

Allah'ım lütfen... Lütfen, o burada olmasın.

Zaman öyle hızlı geçip gitti ki kendimi bir anda on ikinci katta buldum. Kata ulaştığıma belli eden sesi işittiğimde hangi ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladım ve derin bir nefes alıp lobiye giriş yaptım. Epey sağlam görünen cam bir masanın arkasında oturan genç, sarışın kadının yanına doğru ilerledim. "Suat Gürsoy'un odası nerede?" diye sordum fısıltıyla.

Başını çalıştığı dosyanın üzerinden kaldırarak bana baktı. Gözleri yaşlıydı. Gözleri açıldı. Muhtemelen gözyaşlarım ve bu yıkık hâlim onu affettirdi. Yine de, "Koridorun sonunda," diyerek beni yanıtladı. Ona da ses sallayıp arkamı döndüm ve ağır adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Fakat yine aynı soruyu ve aynı cümleyi bana soran o sarışın kadından işittim:

"Küçük Hanım, randevunuz var mıydı? Suat Bey şu an onerme görüşmede."

Kadının sözlerini duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. Kapının tam önüne geldiğimde arkamı dönüp o sarışına baktım. Merak ve biraz da korkuyla bana bakarken ona elimle susmasını işaret ettim. Hiçbir şey yapmadı. Öylece kaşlarını çatarak bana baktı ama yine de hiçbir şey demedi.

Arkamı kadına döndüm ve kapıya daha da çok yaklaştım. İçeriden öfke dolu sesler geliyordu. *Bağırışma sesleri...*

"Bilmiyordum! O olduğunu bilmiyordum diyorum sana! Neden anlamıyorsun?"

Bu Suat amcanın sesiydi.

"Oysa anlaman gerekirdi. Nisa'nın gözlerine baktığında senin kızın olduğunu anlaman gerekirdi."

Bu da onun sesiydi.

Ve ne yazık ki ben bu kez yanılmamıştım. Yanılmayı ne kadar çok istesem de Allah kahretsin ki bu kez yanılmamıştım.

Boğazımdan bir haykırış kopmasın diye ellerimle ağzımı kapattım. Kendi sesimi bastırdım. Kendi çığlıklarımı yuttum. İçeriden gelen sesler karşısında bir karınca gibi ezildim. Yok oldum sanki.

"Küçük Hanım, kime diyorum?"

Arkamdan seslenen sekreteri yine duymazdan geldim.

"Ama ben asıl neyi anlamıyorum, biliyor musun? Senin bir başkasının çocuğuna böylesine yüce gönüllü olmanı ben anlayamıyorum. Başkasının çocuğunu bu kadar kabullenebilmeni ben anlayamıyorum. Kendi evladına, kendi öz kızına nasıl böylesine kayıtsız kalabildin, Suat? Nasıl yaptın bunu? Vicdanın nasıl el verdi buna?"

Daha fazla dayanamadım. İki büyük adımda o kapalı kapıya ulaştım ve kulpunu indirip hızla araladım.

Hiç tepetaklak oldunuz mu?

Ansızın büyük bir enkazın altında kalıp ezildiğinizi hissettiniz mi?

Boşalınıza kadar dolan gerçeklerin içinde boğulduğumuzu düşündü-
rebiz mi?

İşte o kapıyı açtığımda tam olarak bunları hissettim. Bir kâbusun içinde kendi çılgınlıklarımın içinde boğuldum. Nefes alamadım.

Beni karşılarında görmenin verdiği etkiyle birden ikisi de aynı anda sustu. Ölüm sessizliğine büründüler. Uzun uzun onlara baktım. Öylece gözlerimden yaşlar boşalırken bir süre sadece onları izledim. *İnsanın hayatında en çaresiz olduğu an dünyasının başına yıkıldığı andır*, derler ve o an geldiğinde tek yapabildiğin boş boş bakmaktır. İşte benim için o an, bu andı.

Onlara bakıyordum ve gerçekleri bir kez daha tüm çıplaklığıyla fark ediyordum.

Biri kızını hiç istemeyen bir baba...

Diğeri ise ardına bile bakmadan çekip giden, kendine daha iyi bir hayat kurmak uğruna kızını yalnızlığa mahkûm eden bir anne...

Her insan, hayatının bir noktasında illaki zor bir dönemden geçirdi. Bunu biliyordum ama bunun bedelini, cezasını evlatları çekmemeliydi.

O zaman neden bu cezayı şimdi ben çekiyordum? Neden kalbimi böyle mengeneyle sıkıştırıyorlarmış gibi hissediyordum? Neden canım bu kadar çok acıyordu? Neden nefes almakta güçlük çekiyordum? Neden ya neden?

Havasızlıktan boğulduğumu zannederken üzerimdeki kırmızı kaşağın yakasını daha da çok çektişirdim. Hava almak istedim ama asla başarılı olamadım.

“Nisa? Senin ne işin var burada?”

Ayla Hanım’ın şaşkın sesini işittim ama onu göremedim. Bakışlarım tek bir noktaya odaklanmıştı. Tek bir noktaya bakıyordu. Tıpkı onun da bana baktığı gibi... Tıpkı onun da beni izlediği gibi...

“Gözlerin,” demişti dün. “Gözlerin babanın gözlerinin birebir aynısı.”

Ona ilk kez bu kadar uzun ve daha derin bakıyordum. Gözlerimin gerçekten aynı olduğunu tam da şu an fark ediyordum.

“Nisa?”

Bu kez Ayla Hanım değil de o adımı fısıldadığında başımı sağa sola doğru salladım. Konuşmasını, devam etmesini istemedim. Buna hazır değildim. Buna hiç hazır değildim.

Başını hafifçe yana doğru eğip, “Kı-Kızım,” diye fısıldadığında dudaklarımdan bir hıçkırık koptu.

Ondan, Suat amcadan... Hayır, hayır, hayır. O artık...
değildi. O artık bir hiçti.

Kulaklarımı ellerimle kapattım. Sesleri bastırmaya çalıştım. *Sen de birazdan uyanacaktım.* Bu sözleri işitemezdim. Bu gerçek değildi ki. Bu sadece bir kâbus. Ben de birazdan uyanacaktım. Bunu kendime hatırlatıp *sürekli* *uyandırdım.*

Bu bir kâbus... Bu bir kâbus... Sen birazdan uyanacaksın. Bekle, uyanacaksın.

Kendi kendime sürekli bunları tekrar ederken, "Nisa, lütfen kulaklarına vurmaya bir son ver," dedi Ayla Hanım endişe dolu bir sesle. Ona aldırmadım. Kulaklarıma ellerimi bastırmaya ve o sözleri tekrarlamaya devam ettim.

Bu bir kâbus... Bu bir kâbus...

"Nisa, bu bir kâbus değil. Böyle öğrenmeni istemezdim. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, kızım. Lütfen, kulaklarına vurmaya bırak artık"

Ayla Hanım'ın yanına gelip ellerimi tutmak istemesiyle irkildim. "Dokunma bana! Sakın dokunma," diye bağırarak hızla geriye doğru bir adım atıp ondan derhâl uzaklaştım. Elim kalbimin üzerine dokunur giderken oradaki çığlıkları, feryatları işittim. Bu kez de o çığlıkların içinde boğuldum.

Gerçekten nefes alamıyordum. Havaya ihtiyacım vardı. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Kendime birkaç saniye boyunca sakinleşme süresi verirken bir anda onun sesini duydum. Bu dünyada sesini işitemeyen çok sevdiğim insanın sesini...

"Nisa? Senin ne işin var burada?"

Aklımı tüm hızıyla başıma getiren şey de tam olarak bu oldu. Girdiğim transin içinden sonunda çıkabildim. Yüzümdeki acı gülümsemeyle yavaşça arkamı döndüm. Ona baktım. O mükemmel çehresine baktım. O çok sevdiğim, sıcacık, içimi ısıtan karamel kahvesi gözlerine baktım. *Bir daha o gözlere nasıl sevgiyle, aşkla bakacaktım?*

Kader mi? Talihsizlik mi?

Dün bir ikilemde kalmıştım ya hani... Artık o ikilemden hiçbir şey kalmamıştı bende. Artık ne olduğunun farkındaydım.

Bu kesinlikle talihsizlikti ve o talihsizlik canımı çok acıtıyordu. Göğsümü bir vida gibi oyuyor, kocaman bir boşluk oluşturuyordu.

Ona dudaklarımdaki kederli gülümsemeyle bakmayı sürdürürken yavaşça yana doğru çekildim ve onun da manzarayı görmesini sağladım.

Gözleri irice açıldı. Başta hiçbir şey söylemedi. Fakat onu hissedebiliyordum. Aklının karıştığını gözlerinden görebiliyordum ve o karışıklık yoğun dalgalar hâlinde bütün yüzüne yayılıyordu.

"Yok artık," dedi gözlerine inanamayarak. Sesindeki bariz şaşkınlığı gizlemedi bile. Sonra başını sağa sola sallayarak, "Hayır ya hayır!" diye bağırdı.

"Bu gerçek değil, değil mi? Bu bir şaka olmalı. Bu bir şaka, değil mi Nisa?"

Bunun bir şakadan ziyade kâbus olmasını dilerdim ama ne yazık ki değildi. Başımı sağa sola doğru ağır bir şekilde salladım. Yavaş adımlarla Demir'in yanına doğru gittim. Elinde bir dosya tutuyordu. *Meltem teyze sonunda o dosyayı bulmuş olmalıydı.*

Ona yine acı dolu bir gülümseme bahşettim. Gözlerinin içine bakarak, "Kader demiştin, değil mi sevgilim?" diye fısıldadım. Hiçbir şey demedi, diyemedi. Şok içerisindeydi.

"Ama ben bu kaderi hiç sevmedim," diye mırıldanarak hafifçe omzuna doğru vurdum ve sonra yanından çekip gittim. Ardıma bile bakmadan asansörlere doğru koştum. Kimsenin peşimden gelmesini, kimsenin benimle konuşmasını istemiyordum. Sadece gitmek istiyordum. Buradan defolup gitmek ve sonsuza dek yok olmak istiyordum.

Asansörün gelmesiyle içine girdim. Demir'in arkamdan, "Allah kahretsin!" diye bağırışını işittim ama dönüp de tekrar onlara bakmadım. Sonra onun, Demir'in peşimden geldiğini ayak seslerinden anladım ama bunun yaşanmasını istemiyordum.

Hızla zemin katı tuşlamamla asansörün kapıları kapanırken Demir'in çaresizlikle sarmalanan yüzünü gördüm ama onun binmesine izin vermedim. Kapılar kapanırken onun gözlerinde de aynı ifadeye, aynı yıkılışa, aynı hayal kırıklığına rastladım.

Çok geçmeden zemin kata ulaştım. Hiç kimseye tek bir şey dahi demeden ağır ağır, başım öne eğik bir şekilde yürüyerek otomatik kapılardan dışarı çıktım. Yakup abiyi hâlâ otoparkta beni beklerken gördüm ama onun yanına bile gitmek istemedim. Eve dönmek istemiyordum. Ben sadece yok olmak istiyordum. *Hiç var olmamış gibi yok olmak...*

Sonra arkamdan hızla gelen ayak seslerini ve onun bağırırlarını işittim.

"Nisa! Nisa, dur, yalvarırım! Nisa, konuşalım lütfen!"

Yanıma ulaşip kolumu tutarak beni kendine çevirdiğinde nefes nefeseydim. Aldırmadım. Sadece gözlerine odaklandım. Gözlerde yaşlar vardı. Gülümsedim. Her şeye, bütün bu olanlara kadar gibi sadece gülümsedim.

Karşımda ağlıyordu. Acı çekiyordu ama eğer bu masalda birinin acı çekmesi gerekiyorsa o kişi yalnızca ben olmalıydım. *Hem bu görevi yıllar önce bizzat terk edilerek, istenmeyerek ben üstlenmiştim zaten, değil mi?*

Demir Gürsoy acı çekmemeliydi. Demir Gürsoy ağlamamalıydı. O seçilmiş çocuktuktu. O çok özeldi. Sonuçta benim babam, benim için babam beni istemeyip onu istemişti. Onu tercih etmişti. İşte bu kadar özel bir çocuktuktu Demir Gürsoy.

Bunun gerçekliğiyle yavaşça kolumu elinden kurtardım. “Nisa, lütfen,” diye yalvarsa da onu duymazdan geldim. Arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Oysa ki nereye gideceğimi hiç bilmiyordum.

Peşimden geldiğini fark etmemle daha hızlı hareket ettim. Buna bir son vermeliydi. Beni şu an rahat bırakmalıydı. Eğer canını yakmamı, kalbini kırmamı istemiyorsa benden şimdi uzak durmalıydı.

Ondan iyice uzaklaşmak için Yakup abinin yanına bile gitmedim. Odağımı kaybetmiş bir şekilde birden hızla koşmaya başladım. Demir arkamdan koştu, bağırdı ama hiçbirine aldırmadım. Daha da hızlı koştum. Hatta direkt karşımdaki ana yola atladım.

Arabalar vızır vızır geçip giderken tek istediğim herkesten, her şeyden ama en çok da Demir Gürsoy’dan uzaklaşmaktı. Fakat bir şey oldu. Aynı anda bir sürü ses işittim.

Önce kulaklarımı sağır eden bir korno sesi... Sonra tiz çıkan bir tekerlek sesi... En sona da fren sesi...

Yer sanki ayaklarımın altından kayıp giderken dünyamın karardığını hissettim. Bütün vücudum benden bağımsız bir şekilde ansızın her şeyle temasını keserken başıma çok şiddetli bir ağrı saplandı. Ayaklarımı hissedemedim. Gözlerim usulca kapanırken duyduğum son ses onun sesiydi. Demir feryat edercesine arkamdan adımları haykırmıştı.

“Nisa!”

Sonra... Sonrası derin, sonsuz bir karanlık... Belki de huzurdu.

9. BÖLÜM

§ Sezen Aksu – Gidemem

§ Özdemir – Sözün Bittiği Yer

Devrim Altun'dan...

Hayat bazen öyle belirsiz ve bilinmezliklerle doluydu ki insan nereye sürükleneceğini asla kestiremiyordu. Yolun başında da olsan, sonunda da olsan hiç fark etmiyordu. O bilinmezlik, bir şekilde insanın içine işliyordu. Seni hapsedtiğinde de girdiğin zindandan kolay kolay kurtulamıyordun.

Acı...

Bunca zaman boyunca kendimi yeniden sevdiklerime adayana dek hissettiğim yegâne duygu kesinlikle acıydı. Gülcan'ın ölümünün acısı, yokluğunun acısı, eksikliğinin ve yaşayamadıklarının acısı... Gülcan'ın olması gereken yerde asla olamayışının acısı...

Bunu hiçbir zaman aşamayacaktık. Biliyordum. Bu kaçınılmaz bir gerçekti çünkü bir evladı kaybetmenin acısı hiçbir acıyla kıyaslanamazdı. Gülcan ne yazık ki artık hayatımızın bir parçası değildi ve biz ok eksiktik.

Her insan, hayatının bir noktasında mutlaka sınanırdı. Herkesin inavı farklı, herkesin acısı bambaşkaydı. O zorlu süreçte bazen yere akılman, bazen ise vazgeçmen gerekirdi. Umutla girdiğin yolların sonu bazen sadece çıkmaz bir sokaktı. Bazense o yolun sonu tam karında, adımlarının hemen ucunda belirirdi. İşte o an geldiğinde büyüyen gerektiğini anlardın. On yaşında da olsan, elli yaşında da olsan er acıdan sonra hayat sana mutlaka önemli bir şey öğretirdi. *Sırf o okuyları tırmanıp kıyıdan defalarca kez düşmek ve yeniden daha sağlam bir şekilde ayağa kalkabilmen için.*

Gülcan'ın hayatımızdan ansızın gitmesi bizi karanlığa boğmuştu. Evimizin içinde büyük bir yıkım oluşturmuştu. Yüreğimizden kopan bir parça da kızımızla beraber kopup gitmişti. Esmâ aylarca endine gelememişti. Her gün gözyaşı dökmüş, her gün isyan etmiş. Bazen ona ben de eşlik etmiştim ama zamanla bu acıya alışmayı

öğrenmiştik. Öyle bir gün gelmişti ki en az Gülcan kadar sevdiğim iki koca kızı hayatlarımıza dâhil etmiştik.

Nisa ve Senem... Benim birbirinden farklı iki güzel kızım.

Onlar hayatımıza girdikten sonra resmen evimize de, kalplerimize de renk gelmişti. Yıllardır siyah bir bulutun içinde karamsarlığa boğulmuşken onların hayatımıza dâhil olmasıyla resmen yeniden güne kuşağına kavuşmuştuk. Zamanla onların dünyasını öğrenmiş ve kar bağımız olmadan, yalnızca kalp bağıyla koca bir sevgiyi paylaşmıştık. Nisa ve Senem'i hayatımıza, evimize ama en önemlisi de kalbimize almıştık. Artık acımızı hafifleten, bize derman olan iki harika çocuğa sahiptik. Onlar için çabalıyor, onlar için yaşıyorduk. Yaşamak zorundaydık. Onların saçının tek bir teline dahi zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım. Fakat son birkaç gündür sanki yıllar öncesinde yaşadığımız o kaybın yeniden yaşanması ihtimaliyle sınıanıyorduk. *Nisa'yı kaybetmenin ihtimaliyle...*

İçinde bulunduğum o buhran bulutunu dağıtan şey kulağıma çarpan ses oldu. Son zamanlarda dalgınlığımdan ancak bana seslenilmesiyle sınırlanabiliyor, öyle kendime gelmeye çalışıyordum.

“Özden Hanım, Devrim Hoca DNA testi için iki tüp kan gönderdi dediğinde çok şaşırıldım.”

Telefonda hastanenin tıbbi genetik bölümünde görev yapan yakın arkadaşım Nevzat vardı. Normalde DNA testi gibi önemli bir testi her hastane yapmıyordu ama çalıştığım özel hastane bu konudan dolayı mükellefti ve biz bu testi rahatça yapabiliyorduk.

Önceki gün Nisa okul çıkışında Ayla Hanım'la birlikte artık bunu gerçekleştirmek için yanıma gelmişti. Tabii, Demir ve Senem de onu yalnız bırakmamıştı. İkisi de resmen Nisa'nın üzerine titriyor, onu bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Gerçi Ayla Hanım'ın ansızın ortaya çıkışıyla son bir haftadır ailemizdeki herkes resmen tetikte bekleyerek hareket ediyordu. Herkes gereğinden fazla endişeliydi. Buna ben de dâhildim tabii.

Normal şartlarda DNA testini elbette saç örnekleri ya da diş fırçası gibi şeylerle de halledebilirdik ama ben işimi garantiye almak, emin olmak istemiştim. Nisa'yı o kadına verme düşüncesi zaten şu anda bile tüylerimi ürpertiyorken işi asla şansa bırakamazdım.

Dün hastaneye gelmeleriyle Nisa ve Ayla Hanım'ın kanını aldıktan sonra tüpleri asistanım Özden'e vermiş ve tıbbi genetik bölümüne götürmesini rica etmiştim. Bunu yaparken de özellikle gizli kalmasını istemiştim. Hastanede tanıdığım insanların çoğu elbette cana yakındı,

... ama ne yazık ki bazıları da dedikoduya epey açtı ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı.

Hastanedeki çoğu kişi Esmâ ve benim evlat edindiğimizi zaten biliyordu ama yine de kızımın adını kimsenin dedikodu malzemesi yapmasını istemiyordum. Yaptığımız şey elbette gizlenecek ya da saklanacak bir eylem de değildi ama yine de gizli kalmasını tercih ediyordum. Bu sebepten ötürü telefondaki arkadaşım Nevzat'a kibarca, "Lütfen gizli tutalım ama," demekten kendimi alamadım.

Nevzat Akbulut, Meltem'den sonra bu hastanedeki ilk arkadaşımı ve en yakınlarımdan biriydi. Neredeyse beş yıl boyunca genel cerrahi bölümünde birlikte çalışmış, birlikte hareket etmiş ve sıkı dost olmuşuk. Sonra ben hastanenin bir üst katına çıkarken o da bölümünü değiştirerek bir alt katına inmek zorunda kalmıştı. Bunun mevkilerimizle herhangi bir ilgisi yoktu. Sadece bölümlerimizin katları değişmişti, o kadar. Biz yemek aralarında ya da boş bulduğumuz her anda görüşmeye hep devam etmiştik.

Telefonun diğer ucundan, "Sen o işi bana bırak. Hiçbir sorun çıkmayacak," dediğinde görmese de başımı salladım.

İçimde aşamadığım o derin sıkıntıyla, "Demek sonuçlar hemen çıktı ha?" diye mırıldandım.

Nevzat beni arayalı birkaç dakika olmuştu. Aramasının sebebi de elbette DNA testi sonuçlarıydı. Meğerse önceki gün testi benim gönderdiğimi işitince hemen işleme almıştı. Yoksa sonuçlanması birkaç gün sürerdi.

"Evet, sadece raporlanması gerek ve o da birkaç günümü alır. Ama Nisa, Ayla İdil Sezgin'in kızı, Devrim."

Yaptığı açıklamayla tuttuğum nefesimi gürlütlü ve sert bir şekilde dışarı bıraktım. Odamda hiç kimse yoktu. Hafta sonuna girdiğimiz için Özden çalışmıyordu. Benim ise sadece birkaç hasta kontrolüm vardı. Onları da hallettikten sonra hemen eve gitmeyi, eşime ve kızlarıma koşmayı düşünüyordum.

Günüm ne kadar hafif olursa olsun, aldığım haberin ve duyduklarımın tam tersi bir etkisi vardı. Omuzlarımda çok büyük bir ağırlık söz konusuydu. Kalbim göğüs kafesimi sertçe döverken masamdaki su dolu bardağı elime aldım ve büyük yudum içtim. Sakinleşebilmek için kendime biraz zaman tanıdım.

Peki ya bundan sonrası... Bundan sonrasında ne olacaktı?

Nisa ve Senem, her ne kadar öz kızlarım olmasa da hayatımdaki, daha doğrusu hayatlarımızdaki yerleri azımsanamayacak kadar büyük

ve kıymetliydi. Onlar, Esmâ ve benim hayata yeniden daha...
şekilde tutunmamız için bize uzatılan upuzun bir ipti. O ip...
bir şekilde tutunmuş ve sarılmıştı ki aldığımız onca yaraya...
o ip hiç kopmamıştı. Aksine hep daha sağlam, daha güçlü bir...
karşımıza çıkmıştı.

Nisa ve Senem, kanayan ellerimizi tutarak bütün yaralarımızı...
mış ve yürekten gelen duygularını bize sunarak, kalplerimize...
man yapmışlardı. Gülcan'ın ölümünden sonra ilk defa onlar sayesinde...
yeniden başlamayı, anne-baba olmayı ve o sorumluluğu üstlenme...
kabul etmiştik. Şimdi geriye dönüp baktığımızda görüyordum ki...
ve Senem resmen bizim bu hayattaki en büyük ödülümüz olmuştu.
Kurak olan topraklarımızı önce yeşertmiş, sonra da yeniden rengârenk...
çiçekler açtırmayı başarmışlardı.

Şimdiyse...

Şimdiyse bizi bir bütün hâline getiren o iki damarın birini bizde...
koparmaya çalışıyorlardı. Almak istiyorlardı. Onu kaybetmek istemiy...
yorduk ama ne yazık ki böyle bir ihtimalin de eşiğine gelmiştik. B...
düşünce kalbimde derin bir sancıya ve nefesimde kesilmelere sebe...
oluyordu. *Nisa'sız olur muydu? Nisa'sız nasıl olurdu?* O bizim ailemizin...
bir parçasıydı. Onsuz resmen yarım kalırdık.

Nevzat'ı yanıtız bırakmıştım fark edince güçlüğüle boğazımı temiz...
ledim ve "Aksini beklemek de mümkün değildi zaten," diye hayıflan...
dım. Arkadaşım telefonun diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. Belki de...
acıyı paylaştı.

"Gerçekten çok üzüldüm," dedi o da sıkıntılı bir sesle.

"Ben de... Biz de öyle, Nevzat ama elimizden ne yazık ki hiçbir...
şey gelmiyor."

"Ne yapacaksınız peki, Devrim? Kızı annesine verecek misiniz?"
diye sorduğunda boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunamadım. Ar...
kadaşımı hemen yanıtlayamadım çünkü zihnime dün akşamın gö...
rüntüleri doldu. Nisa'nın dün akşam söylediği cümleler hiç aklımdan...
çıkıyordu.

*"Test sonuçlanır sonuçlanmaz beni almak ve kendi nüfusuna geçirmek...
istiyormuş."*

Aklımdan çıkmayan tek şey sadece Nisa'nın kurduğu cümleler...
değildi. Aynı zamanda onun o özlem dolu bakışları, annesine olan...
ihtiyacı, çehresinde beliren o çaresizlik ifadesi bir an olsun gözlerimin...
önünden gitmiyordu.

... fark ettirmek istemiyordum belki ama ben onu görüyordum. Belki de bir tek ben anlıyordum ama anlıyordum işte. Onun bana kıvramadığım o koyu kahverengi, kestane gözlerinde derin ödeminden dolayı bir kuş gibi çırpınan küçücük bir kız çocuğu vardı. Bizi çok sevdiğini biliyordum. Nisa bizi gerçekten seviyordu ama... Ama bazen sevgi yeterli gelmezdi. Sevgi her şeyi yenmezdi. Belki de gerçek kan bağı elimizdeki bütün seçenekleri yok sayarsa hiçbir şey asla yeterli değildi.

Demir, bir noktada kesinlikle çok haklıydı. Akrabalar ve anne, Nisa kıvramları asla aynı kefede değildi. Eğer söz konusu akrabalar olsaydı, belki de bu kadar zorlanmaz hatta hiç acı çekmezdik. Bunu bir kez tecrübe etmiştik.

Senem'in akrabaları ortaya çıktığında her şey çok kolay ilerlemişti. Her şeyden öte Senem ne istediğini gayet iyi biliyordu. Akrabaları ösen zaten yıllar sonra ansızın ortaya çıkmış ve pek de tekin olmayan kişilerdi. Ortada bir seçenek bile yoktu. Fakat bu kez söz konusu olan kişi basit bir akraba değildi işte. Anneydi. *Nisa'nın yıllardır hasretini çektiği kişiydi.*

Nisa'nın bakışlarındaki kararsızlığı, içine düştüğü çıkmazları aklıma getirdikçe yüreğim burkuluyor hatta sıkışıyordu. Nisa'yı kaybetmek istemiyordum. *O benim ceylan gözlü, duygusal kızımdı. Onu nasıl kaybederdim?*

Lakin şimdi bu ihtimal öyle yakındı ki o soğuk, korkutucu nefesi resmen ensemde hissediyordum. Nisa'nın bizi ne kadar çok sevdiğini bilsem de, bize olan sevgisinden ve bağlılığından hiç şüphe duymasam da; kararsızlığa düşmesini, bilinmezliklerin içinden çıkamayışını hem fark edebiliyor hem de onu çok iyi anlayabiliyordum. Keşke onu içine düştüğü o karanlıktan çekip çıkarabilseydim ama bunu yapmak bile onu yanlış düşüncelere sürükler miydi? İşte bunu bilmiyordum.

Esmâ, bu konuda bana çok kızılıyordu. Hatta Ayla Hanım'a gereğinden fazla taviz verdiğimi düşünüyordu. Haklıydı da. Her ne kadar onu gördüğüm ilk andan beri hiç güvenmesem de Ayla Hanım'a taviz veriyordum ama bunu onun için değil, Nisa için yapıyordum. Her ne olursa olsun kızımızı gerçek annesinden uzak tutamazdık. Buna hakkımız yoktu.

Önceki akşam o masanın hemen karşısında, ürkek bakışlarını aramızda gezdirirken ağlamaya her an hazır olan gözlerini anımsamak; dudaklarında titreyen o buruk ifadeyi görmek, en derinlerine sızan o kararsızlıklara şahit olmak beni paramparça etmişti. Her seferinde

battığı çukurun içinde ona merdiven uzatamamak ya da en azından
maktan nefret ediyordum. İçime batan cümleleri ona söyleyemediğim
için kendimi çok çaresiz hissediyordum ve bu çaresizlik beni
yordu.

Daldığım düşüncelerden irkilerek sıyrılmaya çalıştım. Düşüncelerimi
hafifçe ıslatıp sıkıntıyla yeniden soluklandım. Nevzat'la aramızda
derin sessizliğe son verdim.

“Eğer Nisa gitmek isterse onun önünde engel ya da duvar yok ama
ama senin gönlün bunu ister mi diye sorarsan... Sana vereceğim sen
dünden hazır, elbette hayır, Nevzat. Nisa da, Senem de benim için çok
kıymetli. Onları asla bırakmak istemiyorum. Komik gelecek belki ama
evlenene kadar ikisi de dizimin dibinden hiç ayrılmasın istiyorum
biliyor musun? Hatta bazen evlenmelerini bile hiç istemiyorum. Kezeli
hep bizimle kalsalar, keşke hep bizimle olsalar diyorum.”

Gözlerimin içi yanarken kendi kendime acıyla gülümsedim.
Nevzat'a söylediklerimde ciddiye aldım çünkü bu kadar kısa bir süre
Nisa ve Senem'e öylesine derinden bağlanmıştım ki onlardan ayrılmak
dahi istemiyordum. Onlar artık benim, bizim hayatımızın en kıymetli
varlıklarıydı.

“Gülcan'dan sonra böylesine derin hissetmen ne kadar güzel, De-
rim. Allah yardımcınız olsun,” diyen arkadaşşıma yine göremeyeceğini
bilsem de tebessümle başımı eğdim.

“Sağ olasın.”

“Ben hafta içi raporları sana Özden Hanım'la gönderirim,” diye
devam etti Nevzat.

“Tamamdır. Tutmayayım ben seni,” dedim oturduğum koltuktan
geriye yaslanarak.

“Sıkmayın canınızı,” dedi Nevzat hattın diğer ucundan. “Her şey
olacağına varır,” diye de devam etti.

Destek olmaya çalışıyordu, biliyordum ama her geçen saniye içimdeki
sıkıntı engel olamadığım bir biçimde daha da büyüyordu.

“Umarım. Tekrardan sağ olasın, Nevzat,” dedim minnetle.

“Hiç sorun değil. Her zaman buradayım.”

“Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Cep telefonumu kapatıp masanın üzerine bırakırken yine derin bir
nefes alıp verdim. Gözlerimi kırıştırdım. Oturduğum geniş koltuktan
gerinirken gözlerim birden önümdeki üç fotoğraf çerçevesine takıldı

Çerçevesizden birinde Esmâ'yla nikâh fotoğrafımız vardı. O gün üzerine giymiş olduğu beyaz tayyörle, ellerine takmış olduğu dantelli cadıvenlerle ve başında kenarında bir tül olan beyaz şapkasıyla nefes kesici görünüyordu. Sanki yıllar ona hiç değmemiş gibiydi. Benim binaak eşim hâlâ muhteşem bir güzelliğe sahipti.

Bakışlarım nikâh fotoğrafımızın hemen yanındaki bir diğer çerçeveye takıldığında gözlerimin kederle dolmasına engel olamadım. Gülcan'ımın, biricigimim, ilk göz ağrımın lise mezuniyet fotoğrafıydı. Çerçeveyi yavaşça elime alıp o güzel yüzünü, parlak sarı saçlarını okşadım. Yeşil gözlerini ve sarı saçlarını annemden almıştı. Bu yüzden bize hiç benzemiyordu ama öyle güzel, öyle berrak bir genç kızdı ki... Ona erkenden veda ettiğimize hâlâ inanamıyordum.

Yüzüme oturan buruk gülümsemeye fotoğrafı bakmaya devam ettim. O gün nasıl da heyecanlıydı, nasıl da içi kıpır kıpırdı. Gözlerimden düşen bir damla yaş onun fotoğraftaki o canlı gülümsemesine karışırken, "Güzel kızım," diye mırıldandım sessizce. "Gülcan'ım, umarım gittiğin yerde rahat uyuyorsundur, babacığım."

Gülcan'ın fotoğraf çerçevesini bırakıp bu kez kardeşlerinin fotoğraf çerçevesini elime aldım. Küçük kızlarımın o şahane gülümsemelerine baktım. Çerçevenin içindeki fotoğrafı ben çekmişim. O günü hiç unutamıyordum. Mersin'deydik ve Nisa, Yalova'ya dönmeden sadece birkaç gün öncesydi. O günlerde tuhaf bir şekilde canı çok sıkındı. Gerçi sonradan Senem'den öğrenmiştik ki meğerse bizim küçük hanım Demir'le tartışmıştı. O yüzden suratı hep asıktı. Biz de o günlerde Nisa'yı neşelendirmek için her yolu denemiştik.

O gün, akşamüstü hep birlikte tahta iskelenin oraya doğru yürümüştük. Kocaman *Kızkalesi* yazan yerde ailecek fotoğraflar çekinmiştik. Sonra Senem'in ricasıyla ben onları bir de tek çekmişim. Senem, o fotoğrafta Nisa'yı güldürmek için az uğraşmamıştı. En sonunda başarılı da olmuştu. İkisi de fotoğrafta birbirlerine sıkıca sarılmış, kocaman gülümsüyorlardı. Çiçek gibydiler resmen.

Nisa ve Senem'i ayırmadığımız ve yetimhaneden birlikte aldığımız için her gün Allah'a dua ediyor ve teşekkür ediyordum. Onlar resmen kardeş gibydiler. Birbirleri için yapamayacakları hiçbir şey yoktu. Kavga ederler, küserler, birbirlerine kırılırlar ve hatta bazen ağza hiç alınmaması gereken ağır cümleleri birbirlerine sarf ederlerdi. Fakat en sonunda yine ayrı kalamaz, bir şekilde birbirlerinin kollarında soluk alırlardı. Resmen bir paranın iki farklı yüzü gibydiler, öyle bir bütündüler. Fotoğrafa baktıkça gülümsemem istemsizce büyüyordu. Bu şahane kızlar gerçekten de benim kızlarımdı.

Çerçeveyi yerine bırakıp oturduğum koltuktan gerinerek kalktım. Sabahtan bu yana hem ruhen hem de fiziksel olarak ruhumulmuşum. Aklım öylesine doluydu ki bir türlü kendime gelememişim. Biraz olsun rahatlayabilmek adına kahve içmek istedim. Odadaki kahve makinesinin bulunduğu bölme doğru ilerledim. Elime büyük bir fincan alıp kendime sıcak, sabahtan beri demlenen filtre kahveden doldurdum.

Kahvemden bir yudum alırken tekrar masama doğru ilerledim ve not defterimdeki son iki hastamın kimler olduğuna baktım. Biri Semra Hanım'dı. Birkaç haftadır safra kesesinden şikâyetçiydi ve bugüne kadar kontrolü vardı. Diğer hastam ise Hasan Bey'di. Onun da rahatsızlığı karaciğerdeydi. İkisi de öyle çok uzun sürecek muayeneler değildi. En fazla bir saatimi alırdı.

Kahvemden bir yudum daha alırken koridordan gelen telaşlı seslere kulak kabarttım. Bizim genel cerrahi bölümünün hemşirelerinden biri olan Cemile, "Derhâl Devrim Hoca'ya haber verin! Çabuk!" diye bağırdı. *Allah Allah. Hastalardan birine bir şey mi olmuştu acaba?*

İşittiğim telaşlı bağıışıma sesiyle elimdeki fincanla birlikte kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda bölümün bir diğer hemşirelerinden biri olan Seçil'i tam karşımda nefes nefese bir şekilde gördüm.

"Hocam!" diye bağırdı dehşet içinde bana bakarken.

"Seçil, bir sakin ol. Ne oluyor, kızım?" diye soğukkanlı bir biçimde sorduğumda, Seçil olduğu yerde telaştan daha da çok kıpırdandı.

Birden, "Hocam, kızınız," dediğinde yüreğimden bir parça koptu sanki. O soğukkanlı, sarsılmaz duvar art arda binlerce darbe alıp birdenbire yıkıldı. Paramparça oldum ama dudaklarımı aralayıp da tek kelime bile edemedim. Ben sessiz kalırken Seçil içimi dağlayan o cümleleri haykırdı:

"Hocam, kızınız Nisa ağır bir trafik kazası geçirmiş. Acilden Mehmet Hoca arayıp haber verdi şimdi."

İşittiklerim karşısında bütün vücudum kaskatı kesildi. Elimdeki kahve fincanı birden yere düşüp parçalara ayrıldı. Fakat parçalanmış tek şey sadece yere düşen fincan değildi.

Seçil hemşire arkamdan başka bir şey dedi mi, bilmiyordum. Ondan sonrası bende yoktu. Bulanıktı. Hatırlamıyordum. O an tek yaptığım, her şeyi bir kenara bırakıp odamın kapısını bile kapatmadan koşmak olmuştu. Sadece koşmak ve kızıma ulaşmak istemiştim.

Onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Onun nefes aldığından emin olmalıydım.

10. BÖLÜM

♪ Yüksek Sadakat – Aşk Durdukça
♪ Mark Eliyahu – Daydream

Senem Altun'dan...

Hayat, insana doğru kişiyi getirmek ya da göstermek konusunda bazen hiç beklenmedik sürprizler yapabiliirdi. Doğru zamanı belirtebilir, doğru kişiyle karşılaşması için senaryosunu istediği şekilde dilediği gibi yazabiliirdi. Buna kaderin tatlı cilvesi de diyebilirdik tabii. İşin bir de kitaplar ve filmler tarafından anlatıldığı kısmı vardı. Filmlerde ya da kitaplarda aşk çok büyüdü, kıymetli bir şeymiş gibi tarif edilirdi. Kelimelerle anlatılamaz, doğrudan kalpten hissedilmesi gerekirdi. Ancak ben, gerçek hayatta aşkın kitaplar ve filmlerdeki kadar romantik ya da epik olduğunu pek düşünmüyordum. İşin gizli tarafı, aşkı aradığım asıl şey de zaten romantizm değildi. Ben daha çok iki kişi arasındaki tutku ve çekimin gücüne inananlardandım.

Birine tutkuyla bağlanmak...

Onu her gördüğünde sanki ilk kez görüyormuşsun hissine kapılmak ve kalbinin büyük bir şiddetle sarsılması...

Teninin karıncalanması...

Heyecanını hiç kaybetmeden her geçen gün onu daha da çok sevmek...

Baktığın her yerde yalnızca onu görmek, gözünü kapattığın her anda sadece onu hissetmek...

Evet, evet. Ben kesinlikle tutkulu aşkı sevenlerdendim.

Söz konusu aşka bakış açımız olduğunda Nisa'yla yollarımız kesinlikle ayrılıyordu. O daha çok romantizme inanıyordu, bense tutkuya. Nisa, aşkı masumiyeti seviyordu, bense aradaki o karşı konulamaz çekimi. İşte Oğuz'la aramızdaki mesele de tam olarak buydu. *O karşı koyamadığım, içimi titreten, kanımı alevlendiren çekim...*

Yazın akrabalarımın ortaya çıktığı gün ve ben kendimi o gün tabiri caizse inanılmaz berbat hissederken ondan aldığım küçücük bir mesaj karşısında elbette çok heyecanlanmış ve neredeyse yaşadığım üzüntüyü bir anlığına unutmuştum. Elim ayağıma dolaşmış, başta ne

yapacağımı hiç bilememiştim. Kalbim âdeta göğüs kafesini istercesine hızla çarpmaya başlamıştı ama sonra bütün o heyecanı bir anda hızla yanan ama çabucak sönen bir ateşin külüne müştü. İçimdeki o yoğun heyecan da istek de yerle yeksan olmuştü.

Oğuz'u o kadar uzun süredir beklememe rağmen bir tarafım bu durumu görmezden gelmek istemiş, kalbimdeki o yoğun reddetmiş, ona hemen geri dönüş yapmamı engellemişti. Zaten balarımın ansızın ortaya çıkan varlıklarından dolayı yaşadığı kolayca atlatamamıştım. Oğuz'a öyle güle oynaya bir geri dönüş yapamamış, yapmak istememiştim. Hem o zaman mesele sadece değildi. Tereddütlerim ama en çok da korkularım vardı. Bir kez kalbimin acı çekmesine dayanamaz, bunu gerçekten kaldıramazdım. Malum Oğuz'un sicili pek de temiz değildi. Aslında epey kabarıktı. Ben de o zamanki şartlar altında ona kollarımı kocaman açıp, "Hac gel yârim," diyemezdim.

Yazın başlarında Nisa'nın, Bahar'la Oğuz arasında olanları bana anlatmasından sonra aklım da kalbim de resmen allak bullak olmuştu. Hiçbir şey düşünemez olmuş hatta Oğuz hakkındaki tereddütlerim de daha üst seviyeye ulaşmıştı. Oğuz hakkında tereddütlerim hâlâ vazeydi ama bir tarafım da artık bütün bunları yok saymayı ve bu ilişkiyi tadını çıkarmayı istiyordu. İlişkimizin ömrü ne kadar sürerdi? Bilmiyordum ama şu an için sadece Oğuz'la olan yakınlığımın keyfine banyo yapıyordum.

En başta da dediğim gibi, eğer iki kişi arasındaki çekim gerçekten kuvvetliyse karşımıza çıkan kişiye bir şans verilebilirdi ve ben de Oğuz'la aramızdaki çekimin gerçekten güçlü olduğuna inanıyor, buna karşı koyamıyordum. Bu yüzden onunla yaşayabileceğim her ne varsa deneyerek görmek istiyordum.

Geçen dönem olanlardan sonra Esmâ teyze ve Devrim amca elbette Oğuz'la olan birlikteliğimi pek onaylamıyorlardı. Ebeveynlerim olara benim için endişeleniyorlardı. Bu en doğal haklarıydı ama ben de diğer insanlar gibi hayata sadece bir kez geliyordum. Bu yüzden her şeyi denemek, bizzat kendim tecrübe etmek istiyordum.

Oğuz dışarıdan çok soğuk, aksi, asi, huysuz, nevalenin teki gibi görünebilirdi ama onu gerçekten tanımaya başladığımızda ve birlikte gerçekten değer verdiğine kendi gözlerinizle şahit olduğunuzda aslında onun çok başka bir tarafıyla tanışıyordunuz. İçindeki o yumuşak ruhu, henüz büyümeyen o küçük çocuğun saf duygularını görebiliyordunuz.

...volumuzun henüz ikinci haftasındaydık ama okul başladığı-
...nu bana Oğuz'un benim için yaptıklarının haddi hesabı yoktu.
...denemeye çalıştığını bana açıkça, çekinmeden gösteriyor,
...vermiyordu. Okulda boş bulduğu her anda, her teneffüste hemen
...anda beliriyordu. Sürekli gözlerimin içine bakıyordu. Suratımın
...küçük olduğunu fark ettiği anda hemen neyim olduğunu soruyordu.
...vane geldiğimiz her anda sürekli saçlarımla oynuyordu. *Saçlarıma*
...bir zaafi olduğunu düşünmeye başlıyordum. Hatta şu an evinin sa-
...andaki masanın üzerinde bulunan porselen vazoda yer alan pembe
...güller bile aslında bana ne kadar çok değer verdiğinin ve gerçekten
...enediğinin sadece küçük bir göstergesiydi. Pembe gül, benim en sev-
...duğim çiçektir ve vazoda yer alan o güller de yalnızca benim içindi.

Oğuz, benim için, bizim için gerçekten çaba gösteriyordu. Buna ke-
...sallikle minnettardım ama ne yazık ki ben kendimi şu an için buna
...veremiyordum. Yani en azından bugün hiçbir şeye odaklanamıyordum.

İçimde tarifsiz, çok kötü bir his vardı ve aklım sürekli Nisa'daydı.
Onu düşünmediğim tek bir an bile yoktu. Son bir hafta içerisinde
...yasadıklarından dolayı onun için hem çok üzülüyor hem çok endişele-
...niyor hem de bütün bedenimi ürpertecek kadar çok korkuyordum. İyi
...bir hafta geçirmemiştik. Hatta belki de hayatımızın en kötü haftasını
...yaşamıştık.

O kadın, damdan düşer gibi pat diye çıkıp geldiğinde ve birden ha-
...yatımızın tam merkezinde yer almaya başladığında her şey tepetaklak
...olmuştu. Gözlerimizdeki ışıklar, yüzümüzdeki o sıcak, içten gülümse-
...ler alınmıştı sanki bizden. Hayat enerjimizi sömürmüştü resmen.

Nisa annesini gördüğü ilk andan beri asla kendinde değildi. Ruhu
...çekilmiş, resmen kaybolmuş gibiydi. Bedenen yanımızdaydı belki ama
...zihnen, kalben ya da ruhen asla yanımızda değildi. Hep bir boşlukta-
...ydı. Derin ve karanlık bir boşlukta-
...ydı. Ona tutması için elimi uzatma-
...ma rağmen o karanlıktan dolayı asla elimi göremediği bir boşlukta-
...ydı hem de.

Bu sancılı süreç elbette hepimizi derinden sarsmıştı. Devrim amca
...ve Esmâ teyze sürekli derin düşüncelere dalıp gidiyorlardı. Açıkça dile
...getirmiyorlardı ama onlar da bu işin içinden bir türlü çıkamıyorlardı.
Onlara baktığım her an nasıl büyük bir kararsızlığın içinde savaş ver-
...diklerini görebiliyordum. Özellikle de Devrim amcanın gözlerindeki
...o korkuyu çok yakından hissediyordum. Demir'den hiç bahsetmiyor-
...dum bile. O da en az Nisa ve benim kadar endişeliydi. Hatta bizden
...daha beterdi. Nisa'yı bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu çünkü

çok korkuyordu. Kaybetmekten, gitmesinden çok korkuyordum. Ona baktığım her an o açık kahverengi gözlerinden görüyordum. Rime kadar hissediyordum çünkü ben de aynı korkuları yaşıyordum.

Ayla İdil Sezgin denen o cadıya zerre kadar güvenim yoktu. Bire kere bakışları hiç samimi ya da sıcak gelmiyordu. Aksine beni ürktürüyordu. *Neden gelmişti ki zaten? Bunca yıldan sonra neden gelip huzurumuzun tam ortasına birden atlayıvermişti ki?*

Nisa dün akşam yemeğinde bize DNA testi sonuçlarını sonuçlandırmaz Ayla denen cadının kendisini almak istediğini söylediğinde iyice deliye dönmüş, çıldırmıştım. Devrim Amca bu durum karşısında sükûnetini korurken Esmâ teyze, Demir ve ben şiddetle karşı çıkmıştık. O kadın, Nisa'yı bizden, benden, Demir'den alamazdı. Koparmazdı. Bunun imkânı bile yoktu. Bunun yaşanmasına asla izin vermezdim. Vermezdik. Vermeyecektik. Rüyasında bile göremezdi. Asla. Konu kapandı. Nokta.

“Bakıyorum da yine dalıp gitmişiz, sarışın.”

İşittiğim ilgi dolu sesle içine düştüğüm yoğun, karamsar düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak başımı sağa sola doğru hızla salladım. Gözlerimi dalıp gittiği yerden kurtararak şimdiki zamana dönmeye çalıştım. Bakışlarımı bulduğum mutfağın içinde sürekli bir hareket hâlinde olan Oğuz'a çevirdim. Kalçamı yasladığım mutfak tezgâhından çekerken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona gözlerimi kısarak sinsi bir ifadeyle baktım. *Çünkü bunu fazlasıyla hak ediyordu.*

Oğuz'un ailesine ait bu kocaman eve geleli neredeyse bir saati geçmişti. Oğuz'un annesi zaten İtalya'daydı. Babası bir iş görüşmesi için şehir dışındaydı. Antalya'da üniversite okuyan ablası Filiz ile de yarım saat öncesinde telefonda görüntülü konuşmuş ve hatta bizi tanıştırmıştı. İnkâr etmeyecektim. “Abla, bu kız arkadaşım Senem,” dediğinde tavrı bayağı hoşuma gitmişti.

Bu koca evde baş başaydık ama geçirdiğimiz bu bir saat içerisinde oyalanmaktan başka bir şey yapmamıştık. Daha doğrusu Oğuz'un beni sürekli oyalamasından ya da geçiştirmesinden başka bir şey yapmamıştık çünkü film izlememek için elinden gelen her şeyi yapıyor, her türlü yolu deniyordu.

Mesela eve geldiğim ilk anda beraber onun dağınık yatak odasını toplamıştık. *Ne şahane bir aktivite ama...* Nisa, beni bunun için buraya gönderdiğini işitse pişman olur, hemen eve geri dönmemi söylerdi. Hatta Oğuz'a da, *“Ben bu kıızı yanına temizlik yapсын diye mi gönderdim?”* diye yakınırdı.

Nisa beni gerçekten çok şaşırtıyordu. Oğuz konusunda bu kadar zartuk yumuşayacağını hatta Oğuz'un bana yaklaşması konusunda ona vardım edeceğini hiç düşünmezdim. Fakat emin olduğum önemli bir gerçek vardı ki Nisa da artık benim mutlu olmamı istiyordu. Mutluluğumu kiminle paylaşacağını eskisi kadar irdelemiyor ve bana karışmıyordu. *Tıpkı benim de onun mutluluğunu her şeyden önce istediğim ve hayatına gerekmedikçe müdahale etmediğim gibi...*

Oğuz'un yatak odasına aylardan sonra ilk kez yeniden ayak bastığımda kendimi çok garip ve bir o kadar da rahatsız hissetmiştim. Oğuz beni fark etmiş gibi çok geçmeden yanıma gelmiş, kollarımı sıvazlayarak beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. O geceyi o da hatırlamıştı.

Birlikte geçirdiğimiz o malum geceden Oğuz da, ben de elbette pişman değildik ve hiçbir zaman da olmayacaktık. Bundan emindim. Sadece artık o an için çok yanlış bir zaman olduğunu düşünüyordum. Hayatımın belki de en özel gecelerinden biri olabileceken şimdi sadece başka bir zamanda yaşamak istediğim, acı ve tatlının tam ortasında kalan bir hatıra gibiydi.

Oğuz'un odasını birlikte topladıktan sonra tekrar aşağıya indik ve bu kez de onun salona bağlı olan Amerikan mutfağındaki oyalanışını izlemeye başladım. Bir türlü izleyemediğimiz film için mısır patlatmış, birkaç çerez tabağı hazırlamıştı. Şimdi de daha ne yapabilirim de bu filmi izlemeyi erteleyebilirim diye düşündüğüne yemin edebilirdim.

Oğuz, mutfağın içinde âdeta dört dönerken ben de onu beğeniyle süzmekten, dudaklarımı dişlemekten kendimi alamıyordum. Üzerinde beyaz bir gömlek, gömleğin üstünde ince, bordo bir kazak ve altında da bacaklarını saran koyu renkte bir kot pantolon vardı. Siyaha yakın saçları dağınıktı ve bu serseri görüntüsü epey iç gıcıklayıcıydı. Yüzünde yeni çıkmaya başlayan kirli sakalı vardı. Erkeksi parfümünün hoş baharatlı kokusu şahaneydi. Bu göz alıcı görüntüsüyle beni resmen gafil avlamıştı ama bu yine de beni sürekli oyalamasından dolayı ona çemkirmeme engel değildi.

"Yalnız fark etmedim zannetme, geldiğimden beri beni resmen oyalıyorsun. Hani film izleyecektik? Bak, ben senin için Nisa'yı bırakıp geldim buraya," diye sızlandığımda beni duymazdan geldi. Elindeki çerez tabaklarıyla birlikte bana sırtını dönerek salona doğru ilerledi.

"Titanik izlemek zorunda mıyız?" diye alayla sorduğunda somurtarak ben de onun peşinden gittim. Bu film izleme fikrini ortaya o atmıştı. Şimdi böyle üç yüz altmış derece dönemezdi.

“Oğuz, şaka yapmıyorum!” diye yakınlıktan itiraz etmeden kendimi alamadım. Sıkıntılı bir sesle, “Zaten Nisa aklımdan gitmiyor,” diye devam ettiğimde elindeki çerez tabaklarını masadaki kare, cam masanın üzerine bırakarak hızlı adımlarla yanına geldi. Ellerimden tutup beni de salona doğru götürdü ve koltuklardaki yumuşak, kadife koltuğun üzerine oturttu. Sonra o da benim yanıma oturup bir kolunu omzuma doğru attı. Diğer elinin tersiyle omzuma düşen uzun, sarı saçlarımı geriye doğru itti. Beni sakinleştirmeyi istediğini biliyordum ama fayda etmiyordu. Aklım sürekli Nisa’ya

“Bak, endişeni anlayabiliyorum ama Nisa gerçekten çok güzel kız. Eminim, bunu da atlatacaktır. Yanında sen varsın, Demir var ise hane bir ailesi var. Eh, biz varız.” Yatıştırıcı, yumuşacık bir sesle konuşurken gözlerimin dolmasına engel olamadım. Haklıydı ama bunlar ne yazık ki yeterli değildi. Korkumu dindirmiyordu.

“Ama annesi, Oğuz. O kadın, onun annesi. Bunun önüne geçecekmiş peki?” diye sordum kırılgan çıkan ses tonumla.

“Geçmeyeceksiniz çünkü burada önemli olan Nisa’nın kimi terzisi ettiği. Sen demedin mi bizden ayrılmak istemiyor diye?”

Geldiğim ilk dakikalarda Oğuz’a dün akşamki yemekte olanları buraya gelmeden önce Nisa’yla aramızda geçen konuşmayı kısaca özet geçmiştim. Tamam, bu mevzu biraz derin ve özel olabilirdi ama onunla paylaşmakta sakınca görmemişim. Ayrıca söylediklerinde haklıydı ama bir şeyi de unutuyordu.

“Dedim. Dedim ama annesiyle ilgili düşünceğini de söyledi.”

“Bu onun en doğal hakkı değil mi peki? Onca yıldan sonra bir kadın karşısına çıkıyor ve *ben senin annemim*, diyor. Ne yapmasını bekliyorsun?”

“Hakkı tabii ki ama Nisa çok kırılgandır, Oğuz. Çok duygusaldır.”

“Senem, bunu zaten biliyorum. Nisa’yla aynı sınıftayım ben,” dedi çok bilmiş bir edayla. Gülümsedim. Başımı dik tutarak ona bakmaya sürdürdüm. Nisa’yla aynı sınıfta olması onu çok iyi tanıdığı anlamına gelmiyordu. Zaten kimse Nisa’yı benim kadar iyi tanıyamazdı. Kimse Nisa’nın içini benim kadar iyi de göremezdi.

“Hayır, aslında bilmiyorsun,” dedim karşı çıkarak. Oğuz kalın kaşlarını çatarken yıllar öncesine dair hatırladığım acı bir anıyı ilk kez biriyle, onunla paylaşmak istedim.

“Nisa yıllarca hiç bıkmadan, usanmadan hep o kadının geleceğini günü bekledi. Hiç unutmuyorum, bundan iki yıl önce ona on altıncı

ve sonunda yine sürpriz bir doğum günü partisi hazırladım. Yetimhanedeki küçük çocuklarla oyun odasını süsledik, her tarafı balonlarla süzdük. Hep beraber güzel bir akşam geçirdik. Sonra yatmak için kendi odamıza çekildiğimizde bana ne sordu, biliyor musun? 'Hiç merak ediyor mudur beni, Senem? Hiç aklına geliyor muyumdur? Beni bir- ne kadar sevdiğini bile olsa beni düşünüyor mudur? Özlüyor mudur? Annem beni düşünmüyor mudur, Senem? Çünkü ben onu çok özleyorum. Görmesem de, beni düşünmüyorsa da çok özleyorum,' dedi. Hiçbir şey diyemedim. Tek kelime bile edemedim. Sadece kendi yatağımdan çıkıp onun yatağına gittim. Bütün gece sıkıca sarıldım ona. Saçlarını okşadım ama hiçbir şey fayda etmedi. Hiçbir dokunuşum ya da yanında oluşum Nisa'nın o geceki gözyaşlarını dindirmedi."

Gözyaşlarım yanaklarıma boşalırken hatırladığım o acı hatırayı sanki daha dün yaşamışım gibi yüreğimin tam ortasında hissettim. Gözyaşlarım asla durmazken Oğuz omzumdan kolunu çekti, iki eliyle de yüzümü avuçlarının içine aldı. Yanaklarımdaki ıslaklığı parmaklarıyla temizledi. Gülümsemeye çalıştım. O da gülümsemeye çalıştı.

"Nisa'nın en büyük hayali hep annesinin gelip onu almasıydı. Bana her ne kadar belli etmek istemese de ben bakışlarındaki kararsızlığı net bir şekilde görebiliyorum. İçindeki o koca boşluğu, *acaba duygusunu* hissedebiliyorum. Şimdi düşünüyorum da sanki ben Nisa'nın o büyük hayalinin önüne kocaman bir taş hatta taşı geç, bir dağ atmışım da resmen önünü kapatmışım gibi hissediyorum. Eğer ben Devrim amcalara şart koşmasaydım, 'Nisa gelmezse ben de gelmem,' demeseydim, belki de Nisa benimle gelmeyecekti bile. Yıllardır bıkmadan, usanmadan yaptığı gibi annesini beklemeye devam edecekti. Belki de şimdi ona daha mutlu, daha içten bir şekilde kavuşacak hatta tereddüt bile etmeden kollarına atlayacaktı. Böyle acı tecrübeler yaşamak zorunda kalmayacaktı."

Günlerdir içimde tuttuklarımı, Nisa üzülmesin diye kendime sakladıklarımı ilk kez bastıramadım. Daha fazla gizleyemedim. Gözyaşlarım eşliğinde Oğuz'a döküldüm. İlk kez yaşadığım bu derin acıyı Nisa'dan önce bir başkasıyla, onunla paylaştım. Parmak boğumları hâlâ yanaklarıma akan gözyaşlarını temizlerken tebessüm etti.

"Bir şeyi unutuyorsun ama Senem," dedi tebessümünü genişlerken.

"Neyi?" diye sordum meraklanarak ve biraz da ümitlenerek.

"Sen demedin mi kadın Nisa'nın evlatlık edinildiğini öğrendikten sonra harekete geçti diye?"

"Dedim."

Oğuz'un çehresindeki tebessüm bu kez samimi bir gülümsemeyle dönuştü ve bana kaşlarını havaya kaldırarak, bayağı kendine baktı. O gülümsemede çok farklı anlamlar hatta kızgın bir ifadeyle bakarak latmak isteyen anlamlar yatıyordu.

"Eeee? Her şey zaten açıkça ortada değil mi? Eğer o kadın evlatlık alındığını öğrenmeseydi sence bu şekilde harekete geçer miydi? Ya da onu almak ister miydi?"

Aklımı karıştıran bu durumu ben de sayısız kez düşünmüştüm. Her defasında hiçbir cevap bulamamış, sadece boş bir duvara bakarak kalmıştım.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, Oğuz. Kafam çok karışık çamur gibi çok bulanık. Tek bildiğim, Nisa'yı kaybetmek istemedim," diye hayıflandım ondan biraz uzaklaşıp yüzümü ellerimin altına alıp sıvazlayarak. Uzun bir nefes çekip başımı kaldırdığımda ve onusuz tekrar göz göze geldiğimde dudaklarımdaki buruk gülümsemeyle yüzümde derime devam ettim:

"Bizim çocukluğumuz, her anımız, acılarımız, mutluluklarımız hep birlikte geçti. Hiç ayrı düşmedik ki biz. Tamam, bu yıl çok fazla hata yaptım. Onu da kendimi de çok üzdüm. Bunun da gayet farkındayım ama Nisa benim kardeşim. Nisa benim tek gerçek ailem. Beni üzmesiz yapamam. Yaşayamam. O hayatımın en önemli parçası. Onun yokluğuyla sınıanamam."

Dudaklarım ve bütün vücudum aklıma yerleşen bu kötü düşüncelerden dolayı kasılıp tir tir titrerken Oğuz sanki bunu fark etmiş gibi beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı okşarken, "Merak etme. Sınanmayacaksın," dedi güven dolu bir sesle. "Sadece biraz akışına bırakmaya ne dersin? Çok fazla düşünüyorsun. Bak, bu durum Nisa'yı da etkileyebilir, ona da zarar verebilir. En azından birinizin dimdik ayakta durması lazım, Senem. Biriniz dimdik ayakta durmalı ki diğeri de ayağa kalkabilme cesaretini kendinde bulabilme," diye devam ettiğinde sanki içime soğuk su serpilmiş gibi rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm. Başımı hafifçe kaldırıp Oğuz'un koyu kahverengi gözlerindeki sıcacık gülümsemeye baktığımda gevşediğimi, üzerimdeki bu ağır yükün bir nebze de olsa hafıflediğini hissettim. Başımı yüzüne doğru yaklaştırarak, yanağından hızla öpüp geri çekildim. Minnetle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu şaşırarak.

"Seninle konuşmak o kadar iyi geldi ki şu an. Filmi izlemesek de olurmuş yani," dedim dürüstçe. Kulağıma doğru, "Bunu duyduğuma

devirerek piskince fısıldadığında kendimi tutamayıp kıkırda-
dım. Burnuma hafifçe elimin tersiyle vurup sızlandım.

"Alakasın ama!" diye yakınarak uzandığım göğsünden hızla
kalktım. Oğuz piskin piskin gülmeye devam etti. İşaret parmağımı
burnuma doğru sallayarak, "Hem bu film izleme fikrini orta-
ya koymuştun, hatırlatırım," dediğimde birden iki elimi de tutarak
beni manevrayla beni yeniden kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme
yakındı. Koyu kahverengi gözleri iyice kararak siyaha yakın bir
renge burunmuştu ve benim yeşillerimin derinliklerinde süzülüyordu.
Kalbim yakınlığıyla ve yüzüme çarpan sıcacık nefesiyle kontrolsüzce
hızla hatta çırpınıyordu. Zaten hep böyle oluyordu. Oğuz bana her
vakitlerinde, gözlerimin içine böyle beni eritecekmiş gibi baktığında
kalbim resmen ritmini kaybediyor, asla yerinde sabit durmuyordu.

Gözlerini, benim gözlerimden asla çekmeden ve yüzüme dü-
şen saçları içimi titretecek dokunuşlarla kulağımın arkasına atarken,
"Evet, bu doğru ama ben seninle vakit geçirmeyi daha çok istiyorum,"
dedi. Dudaklarımı istemsizce ıslatırken Oğuz'un gözleri o noktaya
takıldı. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudaklarını yavaşça yanağıma
sürterken, "Yani demek istediğim şu ki filmi açarsak sadece filme
bakılacaktır. Hiçbir şey konuşmayacağız ama ben seninle konuşmak
istiyorum," diye fısıldadı boğuk sesiyle. Konuşurken kullandığı ses to-
nundan mı, bilmiyorum ama kalbim çok şiddetli bir şekilde sarsıldı.
Bütün dengemi bozup başımı döndürdü. Yutkunup boğazımı temizle-
mekten ve aptal aptal sırtıtmaktan kendimi alamadım. Oğuz da sanki
bu afallayan, şaşıl hallerimi fark etmiş olacaktı ki yüzündeki kurnaz
gülümsemeyle, "Hem Titanic zaten biraz fazla romantik ve sıkıcı değil
mi?" diye söylendi ve bütün bu büyümlü anı birden bozdu. Gözlerimi
devirerek onu omuzlarından itip kendimden hızla uzaklaştırdım.

"Alakası yok bence ama sen bilirsin. İzlemek istemiyorsan ben gi-
diyorum." Tam hızlı bir hareketle oturduğumuz koltuktan ayağa kalk-
maya yeltenmişim ki beni kolumdan yakalayıp tekrar koltuğa oturttu.

"Hayır, hayır. Gitme," dedi sızlanarak ve bana iyice sokularak. Be-
limden tutup beni tekrar kendine doğru çekti. Aramızdaki mesafeyi
iyice kapatıp burnunu burnuma sürterek, "Dediğim gibi ben sadece
seninle vakit geçirmek istiyorum," diye fısıldadı gözlerindeki yaramaz
ışıltilarla. Biraz önce onun benimle oynadığı gibi bu kez de ben onun-
la oynamak istedim. Omuzlarından tekrar ittirerek aramızdaki mesa-
feyi iyice açtım. Kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı da oturduğum
koltuğa yaslayarak bacak bacak üstüne attım. "Bu çok hoş ama ben de

Titanic izlemek istiyorum,” dedim gayet net bir tavırla ve asla kâğıtından dönmediğimi belli edercesine.

Oğuz yine pes etmedi. Oturduğumuz koltukta hafifçe doğrularak usul usul yanıma yaklaştı. Omzuma düşen sarı saçlarımdan bir tutam alıp işaret parmağına doladı ve oynamaya başladı. Oldukça ilgili ve bir o kadar da meraklı bir tavırla, “Neden bu kadar çok seviyorsun bu filmi?” diye sordu gözlerini benden hiç ayırmadan. Merakı karşısında onu hemen yanıtladım:

“Bir kere gerçek bir olaydan uyarılma ve ben uyarılma filmleri çok severim ama asıl sevmemin sebebi elbette Rose ve Jack arasındaki o karşı konulamaz tutku ve çekim. Dikkatini çekerim, aşk demiyorum. Yani bence herkesin bu konuda bakış açısı farklı olabilir, benim içinde öyle. Mesela ben Rose ve Jack’in o kadar kısa bir sürede birbirlerine âşık olduklarını pek zannetmiyorum ama aralarındaki çekimin çok güçlü olduğunu düşünüyorum. Hikâyenin şu kısmı beni çok fazla etkiliyor: Filmin en başında Jack gemiye binerken aslında tek amacı sadece hayatını yaşamaktı. Rose ise gemiye binerken sadece ölmeyi diliyordu. Filmin sonunda Jack, Rose için ölüyor. Rose ise Jack için yaşamayı göze alıyor. Bence bu çok etkileyici ve inanılmaz bir detay. Özellikle de şu repliği çok seviyorum: *‘Bir bilet kazandım, Rose. Hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeydi. Bana seni getirdi.’*”

Titanic filmine olan yoğun hayranlığımı kendimi kaptırarak anlatırken göz ucuyla bir Oğuz’a baktım ve onun gözlerinin de en az benimkiler kadar parladığını gördüm.

“Vay be... Sen böyle şevkli şevkli anlatınca bir anda izlemek geldi içimden,” diyerek hayretle mırıldandığında ona inanamayarak baktım.

“Daha önce hiç izlemedim deme çünkü inanmam.”

Açıkkçası Titanic filmini izlemeyen insan sayısının çok az olduğunu düşünüyordum.

“İzledim tabii ama film hakkında senin gibi böylesine ayrıntılı hiç düşünmemiştim. Hem buradan şunu çıkarıyoruz; demek ki seninle izlemek çok daha keyifli olacakmış,” dediğinde kanım âdeta kaynayarak ellerimi havada çırptım. Heyecanla, “İyi, hadi izleyelim o zaman,” dedim.

Oğuz, yanıma iyice sokulup dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak, “Araba sahnesinde kendimi tutamazsam şimdiden kusura bakma ama,” diye fısıldadığında yanaklarım alev almış gibi ısındı. Gözlerim irice açılırken koltuğun kenarındaki yastığı elime alarak doğrudan

suratına geçirdim. “Terbiyesiz,” diye cırladığımda gür bir kahkaha patlattı. Kahkahası hiç kesilmeden yanımdan bir anda kalkıp, “Hemen geliyorum,” dedi sanki çok önemli bir şeyi hatırlamış gibi. Oğuz bana arkasını dönüp salondan çıkmak için harekete geçerken bir kez daha gözlerimi devirmekten ve ona sızlanmaktan kendimi alamadım.

“Bak, sen beni gerçekten oyalıyorsun ama. Şu filmi izlememek için resmen kırk takla attın ya!” Arkasından bağırırsam da ısrarla beni duymazdan geldi ve merdivenlerden bir üst kata çıktı.

Bir süre oturma odasındaki koltukta sessizce Oğuz’u bekledikten sonra onun ayak seslerinin hızla merdivenlerden indiğini duydum. Başımı çevirip arkama baktığımda onu elinde kocaman bir hediye paketiyle birlikte gördüm. Zaman kaybetmek istemiyormuş gibi yanıma hızla gelerek kendini koltuğa attı ve iki eliyle tuttuğu büyük hediye paketini bana doğru uzattı. Epey heyecanlı bir sesle, “Bu senin için. Umarım beğenirsin,” dediğinde bir onun gözlerindeki parıltıya bir de elindeki kocaman hediye paketine baktım.

“Oğuz, bak bu iki oluyor ama,” diye itiraz ederken elinden paketi aldım. Paket biraz ağırdı ve bu, Oğuz’dan aldığım ikinci hediyeydi.

İlk hediyem elbette kocaman bir pembe gül buketi olmuştu. Onu elinde kocaman bir buketle beni beklerken göreceğimi söyleseler buna inanmaz, ihtimal dahi vermezdim ama bu an tam olarak geçen hafta yaşanmıştı. Oğuz, elinde kocaman bir pembe gül buketiyle okulun bahçesinde beni karşılamıştı. O an hem çok komik hem de hayatım boyunca asla unutamayacağım muhteşem bir andı.

Pembe güllerim şimdi odamın başköşesinde duruyor ve yavaşça kurumaya başlıyordu. Kuruduğunda bile atmayacaktım onları. *Hayat beni nereye götürürdü?* Bilmiyordum ama o pembe güller hep benimle birlikte yol alacak, bu serüvende bana eşlik edeceklerdi.

Oğuz, “Ne olmuş yani? Hem sevgilime almayıp kime hediye alacağım?” diyerek bana göz kırptığında kocaman gülümsedim ve birden heyecanlanarak paketi hızla yırtmaya başladım. Sonunda hediye paketini komple aradan çıkararak kutunun asıl içeriğini gördüğümde gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Oğuz ise pürdikkat beni izliyor, tepkimi ölçüyordu. Dudaklarımdan bir, “*Hiiiih!*” sesi çıkmasına engel olamadım çünkü Oğuz bana kocaman bir kar küresi almıştı.

Kar küresini kartonundan da çıkarıp ellerimin arasına alarak havaya kaldırırken kendimi tutamayıp çocuklar gibi, “Kar küresi, hem de kocaman!” diye bağırıp çığlık attım.

Kar kürelerine çocukluğumdan beri âşıktım, hatta hep *kesinlikle* yapmak isterdim ama hiç almak nasip olmamıştı. Elimdeki *kar küresi* ise çok güzeldi. İçinde bir sokak lambasının altında, karların *kesinlikle* el ele tutuşan tatlı bir çift vardı. Kızın saçları sarı, oğlanın saçları siyahtı. Oğuz ve ben gibiydik resmen. Üstelik sadece *kar küresi* değildi. Aynı zamanda da müzik kutusuydu. Oğuz yanıma *yaklaş* kenarındaki tuşu birkaç kez çevirdiğinde salonu tatlı bir klasik *melodi* doldurmaya, *kar küresinin* içinde ise birden fazla renk ışıdamaya *başladı*. Gerçekten çok güzeldi.

Dudaklarıma âdeta mihlanan o kocaman gülümsemeye, “Ne söyledi, değil mi?” diye sordum meraklı bir edayla. *Kar kürelerine* gimi sadece o biliyordu. Oğuz omuz silkip beni onaylarcasına *baş salladı*.

“Demir ve senin kadar olamayız belki ama bence biz de fena *ortak* olmadık sanki.”

Kesinlikle hiç fena ortak olmamışlardı.

Kar küresini elimden hiç bırakmak istemeyerek, “Çok teşekkür ederim,” deyip ona sıkıca sarıldım ve yanağına uzun bir öpücük *bıraktım*.

“Rica ederim. Beğendiysen ne mutlu bana.”

“Beğenmek ne kelime, bayıldım,” diyerek heyecanla konuşurken *kar küremi* iyice göğsüme bastırdım. Oğuz, bu mutluluk dolu *çocuk* hâllerime elbette kıkırdayarak karşılık verdi. Sonra da iyice yanıma *yaklaş* yaklaşip saçımdan öptü.

Aslında bu harika anın büyüsunü hiç bozmak istemiyordum ama bir anda aklıma sadece birkaç gün öncesinde olanlar ilişti. Oğuz’la *bizlikteliğimiz* henüz yeniydi ve içimdeki şüpheler ya da kuruntular *azalmış* gitmiş değildi. Özellikle yazın Nisa’dan öğrendiklerimden sonra o *kuruntulardan* kolay kolay kurtulabileceğimi de pek düşünmüyordum.

Birkaç gün öncesinde sırf Nisa’nın moralini düzeltip neşelendir-
mek için hep birlikte okuldan sonra lunaparka, lunaparktan sonra da sahil kenarına gitmiştik. Sahil kenarında erkekler kendi aralarında futbol maçı yaparken Bahar ilk kez benimle konuşmak istemişti ve ben de onu geri çevirmemişim. Konuşmuştuk. *Elbette Oğuz hakkında konuşmuştuk.*

O gün Bahar, bana yapılan hataların insanları olgunlaştırdığını ve daha erken büyüttüğünü söylemişti. Büyük hataların, büyük bedeller doğurduğunu ve bizzat kendisinin de zamanında o bedelleri ödediğini

dile getirmişti. Haklıydı. O an hiçbir şey demeyip, sessiz kalıp sadece onu dinlemiştim. İlişkime asla karışmadığını, burnunu dahi sokmadığını ısrarla belirterek benim de o hataları bir kez daha yaşamamı hiç istemediğini vurgulamıştı. Çok tuhaf bir andı ki bana mutlu olmamı canıgönülünden istediğini dile getirmişti. Bunu gerçekten hak ettiğimi söylemişti.

Geçen yıl olanlardan sonra Bahar'la elbette dost sayılmazdık ama düşman da değildik ve o an, Bahar benimle konuştuğunda onun hakkında ne kadar çok yanıldığımı ve nasıl büyük ön yargılara kapıldığımı fark ettim. Hiçbir zaman onunla sıkı dost olmayacaktık. Aramızdaki iletişim, "Merhaba, nasılsın?" cümlelerinden öteye gidemeyecekti. Bunun farkındaydım ama o gerçekten söylenildiği kadar vardı. Okuldakilerin hatta zaman zaman Nisa'nın bile imrendiği kadar güçlü ve bir o kadar da düşünceliydi. O tarafını sonunda bana da gösterdiği için ona gerçekten minnettardım.

Oğuz'la aralarında geçen o malum olayı, Demir'le Oğuz'un yıldızlarının asla barışmamasının nedenini bu yaz Nisa'dan öğrenmiştim ama şimdi bir kez de Oğuz'un ağzından duymak, en azından duruma onun açısından da bakmak istiyordum. Bunu onu sevdiğim için değil, gerçekten merak ettiğim için yapmak istiyordum. En azından neler hissettiğini, pişman olup olmadığını bilmeliydim.

Her ne kadar bu büyüğü anı bozacak olsam da, "Bir şeyi merak ediyorum," diyerek huzursuzca mırıldandım. Oğuz, bir elinin tersiyle saçlarımı geriye doğru atarken, "Söyle, güzelim," dedi gülümseyerek. Boğazımı temizleyip, dikkatli bir şekilde ona bakarken konuya nasıl gireceğimi bilemedim. Birden, "Bahar'la hiç konuştunuz mu?" diye sordum. Sorum karşısında gülümseyen suratı ansızın düştü. Oturduğu yerde kıpırdanarak gerildi ve benden birazcık uzaklaştı. Gözlerime anlam veremeyen, bu sorunun sebebini sorgulayan bakışlar atarken, "Olanları öğrendikten sonra tabii," diyerek biraz daha açıklayıcı olmaya çalıştım. Yüzü daha da gerilirken, "Sen nereden biliyorsun bunları?" diye sordu sert bir sesle. Sorumdan ötürü gerçekten rahatsız görünüyordu. Hissettiğim bu rahatsızlıktan dolayı bir süre sessizliğimi korurken Oğuz da benim gibi sessiz kalıp konuşmadı. Olanları aklına getirerek düşünür gibi gözlerini kıstı, sonra sanki zihninde bir ampul yanmış gibi, "Nisa anlattı tabii. Ona da..." diye mırıldandı.

"Demir anlattı," diyerek cümlesini tamamladım.

Oğuz'un çehresine bir gölge düşerken benden iyice uzaklaşarak ellerini önünde birleştirdi. Hafifçe eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı.

Bana hiç bakmadan, "Biraz zor oldu ama evet, konuştuk" dedi ve en az çehresi kadar gergindi. Sanki pişman ve perişan gibi. O kışlarını usulca bana çevirip, "Bilmek ister misin?" diyerek bana sorularla sorduğunda gülümseyerek başımı salladım. Elimdeki kartpostal kutusuna koydum ve yavaşça koltuğun kenarına bıraktım. O zaman ru yaklaşıp çenemi omzuna yaslayarak, "Eğer sen anlatmak istersen, elbette bilmek, dinlemek isterim," dedim kararlı bir şekilde. Sen bu konuyu açan taraf bendim.

Yüzündeki endişenin yerini rahatlatma ifadesi alırken yavaşça eğildiği yerden doğruldu. Bana doğru dönüp iyice koltuğa yerleşti. Bacaklarını kalçasının altına atarken derin derin gözlerimin içine bakarak olanları anlatmak için dudaklarını araladı.

"Senin doğum günü gecende Demir'le olan o şiddetli kavga bizi öğrendiklerimizden sonra günlerce kendime gelemedim. İçim içimden ağıy resmen. 'Nasıl ya?' dedim sürekli. Bahar'a çok kızgındım. Çok öfkeliydim. Neden bana olanları söylemediğini bir türlü anlayamıyordum. Yaşadığı o acı tecrübeyi benimle paylaşmadığı için çok sinirliydim ama bütün bunların yanında asıl öfkem de, nefretim de sadece kendimeydi. Çünkü onu o hâle getiren bendim. Bahar, benim yüzümden bu bebek aldırdı. Benim yüzümden kendine zarar verdi."

Sessizliğimi koruyarak onu dinlerken uzanıp ellerini tutmak onun yanında olduğumu hissettirmek istedim ama buna izin vermedi. "Bunu hak etmiyorum. Desteği hak etmiyorum, Senem," dedi keskin bir sesle. Elimi hızla geri çektim. O da anlatmaya devam etti:

"Son günlerde onunla sık sık okulda karşılaşıyorduk. Hatta ben onunla konuşmak için resmen fırsat kollamaya çalışıyordum ama asla başaramıyordum. Karşısına geçmeye yüzüm yoktu. Bir de herkes bana sırtını dönmüştü. Senin doğum günü gecenden sonra kimse benimle konuşmak, iletişim kurmak istemedi. Can bile ya! Kaç yıllık arkadaşım Can bile bana sırtını döndü. İnsanların benim hakkımdaki düşünceleri değişti. Bunun farkındaydım."

"Bunda biraz benim de payım var. Çok üzgünüm," diyerek araya girdiğimde Oğuz hızla başını sağa sola doğru salladı.

"Hayır, senin hiçbir suçun yok. Payın da yok. Asla üzgün olma çünkü ben bunu hak ettim. Bahar'a yaptıklarımın, yaşattıklarımın sonra bunu gerçekten hak ettim. O küçümseyen, iğrenen, nefret dolu bakışların hepsini hak ettim. Karma diyorduk, değil mi? Tam olarak ne anlama geldiğini böylece öğrenmiş oldum."

Gözlerinde derin bir hüznün yer alırken yanaklarını havayla şişirdi, sonra aldığı nefesi gürültülü bir şekilde dışarı bırakıp devam etti:

“Annemle İtalya’ya gitmeden birkaç gün önce dayanamayıp Bahar’a mesaj attım. Gizlice buluşmak istediğimi yazdım. Malum, Batuhan okulda onun yanına yaklaşmama asla izin vermiyordu. Hâliyle bir taraftan onun yüzünden de konuşamıyorduk.”

“Haksız da sayılmaz sanki, ha?” diyerek tek kaşımı kaldırarak sorduğumda gülümsedi.

“Elbette, Batuhan tavırlarında çok haklı. Tamam, biz çok atışıyoruz, çok kavga ediyoruz falan ama asla empati yoksunu bir insan değilim. Biri ablama karşı böyle bir şerefsizlik yapmış olsaydı deliye döner, kafayı yerdim. Belki de Batuhan’ın tavrından çok daha beterini sergiledim. Aslında Batuhan’ın bana karşı olan bu sabrına gerçekten hayranım.”

Batuhan, arkadaş ortamımızın gülen ve güldüren yüzü olabilirdi ama bunca zaman içerisinde ona dair fark ettiğim en önemli detaylardan biri de her ne kadar farklı kişiliklere sahip olsalar da Bahar’a çok kıymet verdiğiydi. Onu öylesine çok seviyordu ki onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Yapıyordu da. Şu an bazı durumları, mesela Oğuz’un benim yanımdaki varlığını görmezden geliyordu çünkü bunu hem benim için hem de Nisa için yapıyordu. Bazen kendini hiç tutamasa da -tıpkı birkaç gün öncesinde kafeteryada olduğu gibi- en az Oğuz kadar ben de çabasına hayrandım.

“Her neyse, Bahar teklifimi kabul etti ve biz okula yakın bir kafede gizlice buluştuk. Ona neden bana söylemediğini, neden bütün o sorunlarla tek başına mücadele etmek zorunda kaldığını sordum. Bana sadece tek bir cümle kurdu, biliyor musun? *‘Söyleseydim ne değişecekti?’* dedi. İnsan hayatında bir kez olsun aynaya bakıp kendini sorgulayabilmeli. *‘Ben ne yapıyorum? Neden yapıyorum?’* diyebilmeli. İşte benim için o an, tam da Bahar’ın o cümleyi kurduğu andı. Çok düşündüm ama hiçbir şey diyemedim. Sonra cevabı zaten o kendi ağzıyla verdi. Olanları bana anlatsaydı da aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledi. Birine zorla kendini sevdiremeyeceğini açıkladı. Emre çocuktan beri hem Bahar’ın hem de diğerlerinin hayatındaydı ve Bahar, onunla sevgili olduktan sonra beni ama en çok da kendi kalbini özgür bıraktığını söyledi. Karşımda o kadar cesur ve o kadar yürekli durdu ki ona hayran kaldım. İlk kez Bahar’a çok farklı bir açıdan bakabildim ama bu yine de hiçbir şeyi değiştirmede. Değiştiremezdi. Çünkü haklıydı. Ben hiçbir zaman Bahar’ı sevmedim. Yani onun istediği şekilde sevmedim.”

Oğuz'un gözlerinde yalana dair hiçbir şey görmedim. Yalancılara epey dürüst görünüyordu. Sadece bunun beni nasıl hissettirdiğini kestiremiyordum. *Dürüstlüğü karşısında sevinmeli miyim? Yoksa Bahar'la yaşadıklarından dolayı ona karşı mesafemi yine de korumalı mıydım?*

"Şimdi diyeceksin ki madem sevmiyordun neden birlikte zaman kızıla? Çünkü biz erkekler ayaklarına kadar gelen fırsatı kaçırmayı lendirmeyi kaçırmak istemeyecek kadar alçakça düşünürüz. Şerefsiziz yani. En azından ben o zamanlar öyleydim, bence bunu sen de anlamışsındır."

Konuyu birden bizim malum gecemize bağlayınca ve kendine yerle bastıra bastıra şerefsiz, deyince gülmeden edemedim. Ciddi bir şey anlatıyordu ama ben de kendimi tutamıyordum. Gülüyordum ama sinirden gülüyordum.

"Pişman mısın peki?" diye merakla sorduğumda omuzlarını düşürerek derin bir nefes alıp verdi. Yüzüne rahatlamış gibi bir ifade hâk oldu.

"Elbette pişmanım. Hem de çok pişmanım, ki bence Bahar da zaten pişman. Eğer şimdiki aklımız olsaydı asla böyle bir şeye kalkmazdık. Eminim."

Bunu duyduğum için değil, daha çok gözlerinde pişmanlığını gördüğüm için uzanıp elini tuttum ve bu kez beni geri çevirmedi. O da benim elimi sıkıca avucunun içine bastırdı. İçime yayılan garip bir heyecan dürtüsüyle çenemi yine kapalı tutamadım. Çünkü merak ediyor, bilmek istiyordum. Ben Oğuz'a karşı ne hissettiğimin gaye farkındaydım. Kelimelere hiç dile getirmeden sadece gözlerime bakarak biri, Oğuz'u sevdiğimi direkt anlayabilirdi ama artık ben de onun bana karşı gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyordum. *Evet, kız arkadaş olduğumu söylüyordu ama bu sadece lafta mıydı? İşte, bundan hâlâ emin olamıyordum.*

"Peki ya beni seviyor musun, Oğuz?" diye sordum ama alacağım cevap beni epey korkutuyordu. Derin bir iç çekti. Yüzünde asla ne hissettiğini çözemediğim bir ifade belirince huzursuzlaştım. Moralim bozuldu ve tuttuğum elini ansızın bıraktım çünkü yüz ifadesi bile kararlılıkla doluydu. Elimi yeniden tutmaya yeltenirken geri çekmek istedim ama izin vermedi. Elimi tutup tekrar sıkıca avucunun içine bastırdı.

"Sevmek istiyorum, Senem," dedi tane tane, tüm kelimelerin üstüne bastırarak. *Bu bir evet değildi ama hayır da değildi.*

“Seni sevmek istiyorum. Hatta senin kendinde sevmediğin yanlarını bile keşfedip seni sevmek istiyorum,” dediğinde bu kez dudaklarını bastıramadım. Kocaman gülümsedim. Ben gülümserken Oğuz kanımı kaynatan cümlelerini kurmaya ve bana yavaşça yaklaşmaya devam etti.

“Birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra hep yanımda ol istiyorum.” Elleriyle yüzümü avuçlarının içine alırken dudaklarını ıslattı. “Mesela sürekli bu zümrüt yeşili, muhteşem gözlerini düşünüyorum.” Fısıltısı sanki vücuduma bir elektrik dalgası yayılmış gibi beni titretirken aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını yavaşça yanaklarıma sürttü. Beni öpmedi ama sıcacık nefesini bütün vücudumda hissettirdi. “O gözlerin arkasında gizlenen şahane kızı merak ediyorum. Hem de çok merak ediyorum. Her an, her saniye hatta seninle yan yana geldiğimiz anlarda bile sadece seni düşünüyorum. Yeniden böyle hissetmek gerçekten harikaymış.” Dudakları bir yol çizer gibi öpücüklerini başıma doğru götürdü, şakağıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi. Derin derin ama daha çok bir cevap istercesine gözlerimin içine baktı. Bu an da tıpkı biraz önce yaşadığımız hediye anındaki gibi çok özeldi ama hâlâ onu süründürmek istiyordum. Henüz cevabını bilmediğim başka önemli sorular vardı ve ben artık bütün taşlarımı dökecek, bu fırsatı kaçırmayacaktım.

“Peki ya Nisa? Ondan gerçekten hoşlandın mı?” diye birden sorduğumda gözlerini devirerek, “Of ama ya!” diye bağırdı. İyice kapana kısılmış gibi benden hızla uzaklaştı. Kusura bakmasın ama kartlarımı açık oynuyor ve aklımda hiçbir soru işareti kalsın istemiyordum. Sonuçta Oğuz uzun bir süre boyunca Nisa’nın peşinde koşmuş ve ben de buna bizzat kendi gözlerimle şahit olmuştum.

Göz ucuyla bana bakıp yaramazlık yapmış çocuklar gibi, “Yalan mı? Gerçek mi? Hangisini istiyorsun?” diyerek puslu bir sesle sorduğunda cevabımı geciktirmedim bile. “Elbette gerçeği,” dedim.

Pat diye, “Evet, hoşlandım,” dediğinde bu kez kendimi tutamadım işte. Bir tane kafasına doğru sertçe geçirdim.

“Tam bir maymun iştahlısın ama Oğuz!”

“Gerçeği söylememi isteyen sendin!” diye yakındığında birkaç tane daha geçirdim. Ya omzuna vurdum ya kafasına ya da vücudunun herhangi bir yerine. Tam bir tane daha geçirmek için elimi havaya kaldırmıştım ki bu kez beni yakalayıp engelledi. “Ama daha sonrasında Nisa’ya neden çekildiğimi de anladım,” dediğinde pek de ikna edici değildi açıkçası.

“Nedenmiş peki?” diyerek alaylı bir sesle bağırdığımda epey coşkulu bir gülümseme belirdi.

“Yalnız kıskandığında bayağı güzel oluyormuşsun,” dedi, suratım düştü. *Aslında bu kıskançlık değildi ama neyse...* Bu kez uzatmayı düşünmüyordum.

Büyük bir ciddiyetle, “Bunu Nisa üzerinden yapma. Lütfen,” dedim. Hayatımızdaki sorunlar zaten apaçık ortadayken Nisa’yı bu kıskançlık oyununa dâhil etmesini istemiyordum. Tavrımın altında yatan o önemli sebebi anlamış olmalıydı ki iki elini havaya kaldırarak “Ezber daha olmayacak. Söz,” dedi mahcup bir tavırla. Sadece başımı sallamakla yetindim.

“Ona neden çekildiğimi bilmek ister misin?” diyerek tereddüt sorduğunda yine sessizliğimi korudum ama onu yanıtsız da bırakmadım. Başımı devam etmesi için salladım.

“Çünkü Demir onu istiyordu ve ben de Demir’in istediğini istiyordum. Aslında bütün mesele tam olarak buydu. İntikam hırsı diyelim çünkü biz lisenin başından beri Demir’le hep bir yarış içerisindeydik. En başta bu yarış Aybüke ve Bahar üzerinden yaptık. Sonra Nisa girdi devreye ve Demir, ona gerçekten çok âşık oldu. Bunu görmemek anlamamak imkânsız. Şimdi bir bak bize. O eski, düşman hâlimizde eser var mı? Tamam, arkadaş değiliz ama artık en azından birbirimize tahammül edebiliyoruz.” Yüzünde capcanlı, bu durumdan gayet hoşnut olduğunu gösteren şen bir gülümseme belirirken epey samimiydi. Demir’le böyle olacakları benim de hiç aklıma gelmezdi açıkçası.

“Ve sana, yani bize gelince...” Konunun yeniden bize dönmesiyle kalbim ters taklalar atmaya başladı. İyice heyecana kapılarak Oğuz’un ağzından çıkacakları bekledim.

“Seninle her şey çok farklı, çok başka, çok özel. Gözlerin bana huzur veriyor, Senem. Sana her baktığımda kendimi çok özel ve mutlu hissediyorum. Sana gerçekten değer veriyorum ve bir kez daha söylüyorum, seni gerçekten sevmek istiyorum çünkü sen buna değersin.”

Bu duyduklarım beni yatıştırıp tereddütlerimi biraz olsun azaltırken, “Bunu duyduğuma sevindim,” dedim sırtarak. Oğuz, gözlerimin önüne düşen saç tutamıyla tekrar oynamaya başlayarak, “Sadece gerçeği söylüyorum. Gerçekten böyle hissediyorum,” dediğinde başımı sallayarak dudaklarımı ısırdım. Bir anda yüzünde yaramaz bir gülümseme belirlediğinde aniden aramızdaki mesafeyi kapattı. Ani bir hareketle beni koltuğa uzandırarak birden karnımı gıdıklamaya başladı.

Kıkırtılarım salonda yankılanırken ve Oğuz'a sürekli yapmamasını haykırırken o benimle, bizimle dalga geçmeye devam etti.

"Yani durumun özeti şu ki sarışın, siz iki yetimhane gülü bizi resmen kendinize esir ettiniz. Şu hâlimize bir bak be! Aşkınızdan köpek olduk peşinizde, köpek! Bu hâllere düşecek adamlar mıydık biz?" diye bağırırken ağzım bir karış açılarak ona baktım. Başımın üstündeki kır-lenti alıp kafasına geçirdim.

"Yetimhane gülü, ha? Gebertirim seni, Oğuz!" diye cırlarken ikimizin de bunu ciddi bir şekilde söylemediğini, aksine birbirimizle eğlen-düğimizin gayet farkındaydık.

Kahkahalarımız havada uçuşurken Oğuz iki elimi de tutup beni hızla doğrulttu ve daha soluklanmamı bile beklemeden yüzümü avuç-larının içine alıp dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Sanki dakikalar gibi bu anı bekliyormuş gibi beni uzun uzun, içine çekercesine öptü. Ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttı. Resmen nefesimi kesti. Ellerim onun dağınık saçlarına uzanıp çekiştirirken ben de aynı istek ve arzuyla ona karşılık verdim. *İşte, aramızdaki bu yoğun çekimi ilikle-rime kadar hissediyor ve onu asla bırakmak istemiyordum.*

Nefes nefese geri çekilirken gözlerimin içine muzır bir edayla bak-tı. Avuçlarındaki sıcaklık bütün vücudumu etkisi altına alırken beni yeniden öpmek için başını eğdi ama onu omuzlarından tutup engelleyerek hafifçe geriye doğru ittim. "Artık film izleyelim ama. Yeter," dediğimde dumura uğradı. Elleriyle iyice saçlarını dağıttı. Gözlerini devirerek, oflayıp puflyarak geri çekildi ve ben de onun bu huysuz hâline yine kıkırdamadan edemedim.

"Tamam, tamam ama son bir şey daha," dediğinde bu kez ben çilen çıktım.

"Oğuz, cidden yeter ama ya!" diye bağırduğumda beni duymazdan geldi. Önümüzdeki cam masanın üzerine uzanıp cep telefonunu eline aldı. Yanıma iyice yaklaşıp ekran kilidini açtı. *WhatsApp*'den annesiyle olan konuşmasına girdi. Son konuşmalarının arasından bir resim bulup bana gösterdi ve telefonunu birden avucumun içine bıraktı.

Ekrandaki resimde tiyatro yapan birkaç insan bir karenin içinde, şarkı söyleyen genç bir kadın başka bir karenin içinde ve resim yapan birkaç kişi de başka bir karenin içinde yer alıyordu. Aslında resimdeki şey tam olarak bir broşürdü ama üzerindeki cümleler yabancı dilde yazıldığı için hiçbir şey anlamıyordum.

"Bu ne?" diye sordum ekranı incelemeye devam ederken. Broşürün altında önümüzdeki yazıya dair birkaç tarih de yer alıyordu.

Oğuz, "Bir broşür," diyerek beni yanıtladığında ona kaşlarını kırarak gerçekten mi dercesine baktım. Hadi ya! Hiç anlaşılmıyordu

"Onu anladım da ne broşürü bu? Bir de yabancı dilde yazıyor hangi dil olduğunu çözemedim."

Oğuz telefonu yavaşça elimden aldı. Çok dikkatli bir şekilde yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi gözlerini üzerime dikti.

"İtalyanca yazıyor," dediğinde kaşlarım merakla iyice havaya kalktı.

"Yani?" Konunun nereye varacağını gerçekten merak ediyordum.

"Biliyorsun, ben yıl sonunda annemin yanına gideceğim," dediğinde suratımın düşmesine engel olamadım. Onunla daha yeni yeni bir ilişkiye başlamışken bu gitme muhabbetini şimdiden yapmak istemiyordum ama Oğuz bunu geciktirmek istemez gibi konuşmaya devam etti:

"Eh, haftaya da İtalyanca kursum başlıyor," dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Bundan da haberim vardı. Bunu bana birkaç gün öncesinde söylemişti.

"Biliyorum. Eee?" diye mırıldandım epey huysuz çıkan sesimle.

"Sen de bana geçenlerde lise bittikten sonra sanat okuluna gitmek istediğini söylemiştin."

Yine, "Eee?" dedim.

"Yani ben anneme biraz senin bu sanatçı tarafından ve resme olan kabiliyetinden bahsetmiş olabilirim."

Birden garip bir şekilde heyecanlanarak ve harfin üstüne daha da çok bastırarak yine, "Eeee?" dedim. Heyecanımı fark eden Oğuz'un suratında epey içten bir gülümseme belirdi.

"Annem İtalya'da çok prestijli bir sanat okulunun önümüzdeki yıl harika burslar vereceğini söyledi ve bu broşürün fotoğrafını özellikle senin için gönderdi. O yüzden sana göstermek istedim."

Söyledikleri karşısında resmen küçük dilimi yuttum. Birkaç dakika boyunca kendime geledim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu... Bu benim için bayağı sürpriz olmuştu.

"Sen ciddi misin?" diyerek hayretler içinde sorduğumda Oğuz kur nazca gülmeye devam etti ve başını beni onaylarcasına salladı. Bilmişlik taslayarak, "Bence ne dediğimi gayet iyi duydun," dedi.

"Oğuz... İnanmıyorum. Bir dakika... Yani yanlış anlamadıysam..."

"Hiçbir şeyi yanlış anlamıyorsun, Senem," diyerek sözümü kestiğinde gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı ve o parıltı sadece bana özeldi. Heyecanım şaşkınlığa, şaşkınlığım ise büyük bir coşkuya dönüştü.

“Yani lise sonunda seninle birlikte İtalya’ya gelmemi mi istiyorsun?” diye sorarken dudaklarımın titremesine, sesimin çatallı çıkmasına engel olamadım. Oğuz’un suratındaki ifade yine değişmedi. Başını yine beni onaylarcasına sallayarak yüzümü avuçlarının içine aldı. Ne ara ağlamaya başladığımı bile bilmezken o gözyaşlarımı ellerinin tersiyle sildi.

“Neden olmasın ki? Biliyorsun, ben yalnızca son yılı geçirmek için buradayım. Bu evde tek başımayım. Babam sürekli iş gezilerinde, ablam üniversite için şehir dışında. Hayatta en düşkün olduğum insan, yani annem de zaten İtalya’da.”

Yalnızlığını ilk kez bu kadar açıkça dile getiriyordu ve kalbimin onun için ağrmasına engel olamıyordum. Uzanıp elini tuttuğumda sıkıca avucuna bastırduğum elimi dudaklarına doğru götürdü ve küçük bir öpücük bıraktı. “Tutunacağım bir sen varsın,” diye fısıldadığında kalbim âdeta yerinden çıkmak istercesine atmaya başladı.

Şaşkınlığımı üzerimden atamıyordum. Hiçbir şey söylemezken, tek kelime bile edemezken Oğuz, “Hem İtalya’yı seninle keşfetmek, gezmek muhteşem olurdu,” dedi. Kalbimin ritmini artık kesinlikle yakalayamıyordum.

“Bütün yaz oradaydın,” dediğimde omuz silkti.

“Bütün yazı sadece seni düşünerek geçirdiğim için pek gezme şansım olmadı,” diye karşılık verdiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona bu söylediğine hiç de inanmıyormuş gibi baktım. Yazın *Instagram*’da paylaştığı resimleri unutmamıştım. Beni böyle süslü cümlelerle kandıramazdı.

“İtalyan kızlarıyla boy boy fotoğraflar paylaşırken pek de öyle görünmüyordun ama canım benim,” dediğimde dudaklarının kenarı bu durumdan epey keyif alıp eğleniyormuş gibi kıvrıldı. Gür, şen bir kahkaha patlattı.

Dudaklarını ıslatarak, “Sen cidden kıskanınca bir başka güzel oluyormuşsun,” dediğinde omzuna doğru bir tane sertçe geçirdim.

“Bak, cidden gebertirim seni,” dediğimde ağzına fermuar çekerek susuyormuş gibi yaptı. O an gözlerime öyle sevimli görünmüştü ki dayanamayıp yanağını okşadım. Hâlâ çok şaşkındım. Böyle bir anın yaşanacağını asla tahmin etmezdim.

Oğuz, yıl sonunda İtalya’ya gidecekti. Bu zaten çoktan planlanan bir durumdu ama giderken beni de yanında götürmek istiyordu. İşte, bu kesinlikle beklenmedikti ve ben hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Fena afallamıştım.

“Oğuz, ben çok şaşkınım. Böyle bir şeyi gerçekten hiç beklemedim. Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadığımda hâlâ yananca olan elimin avuç içini öptü.

“Hemen reddetmeyip düşünceğini söyleyebilirsin mesela.”

Kesinlikle çok hızlı gidiyorduk. İkimiz de bunun farkındaydık ama şikâyetçi de değildik. Ona karşı ne hissettiğimin gayet farkındaydım. Bu yüzden başımı sallayarak, “Düşüneceğim,” dedim hiç şüphe etmeden. Cevabım karşısında hızla uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Çünkü gerçekten düşüncektim. Bu şahane bir fırsat. İtalya’da, sanatın ülkesinde; sanatı en başından, sıfırdan öğrenip, keşfetmek muhteşem olabilirdi. Her şeyden önce hiç görmediğim, bilmediğim bir ülkeyi Oğuz’la birlikte gezmek kesinlikle harika hissettirirdi. *Harika, heyecanlı ve bir o kadar da pervasız...*

Fakat şimdilik önceliğim Nisa’ydı. Önce onun annesiyle olan durumunu halletmeliydik. Sonrasında İtalya’ya gidip gitmeme kararını düşünmek için çok zamanım olacaktı zaten.

Oğuz, geri çekilirken, “Öyleyse artık filmimizi izleyebiliriz,” dedi büyük bir sevinçle. *Şükürler olsun.*

Oğuz, yanımdan kalkarak dizüstü bilgisayarını televizyona bağlamak için önümüzdeki cam masaya doğru eğildi. O sırada Amerikan mutfağın tezgâhına bıraktığım cep telefonum çalmaya başladı. Ben de oturduğum yerden kalkarak hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerledim ve tezgâhın üzerinden cep telefonumu aldım. Esmâ teyze arıyordu.

Oğuz, “Kim arıyor?” diye merakla sorduğunda bir taraftan da saati kontrol ediyordum.

Oğuz’un evine geleli neredeyse iki saate yakın olmuştu. Beyefendimiz beni sürekli oyaladığı için zaman su gibi akıp geçmişti ama eve gitmek için de henüz erken sayılırdı. Esmâ teyze *beni neden arıyordu ki?* Normalde asla böyle bir şey yapmazdı çünkü.

“Allah Allah. Esmâ teyze arıyor. Saat daha erken oysa,” dediğimde telefon ısrarla, hiç susmadan çalmaya devam etti.

Oğuz, “Bir bak istersen. Bayağı ısrarlı çalışıyor,” dediğinde daha fazla geciktirmeden cevapla tuşuna basarak telefonu hızla kulağıma doğru götürdüm.

“Efendim, Esmâ teyze?” diye konuştuğumda Esmâ teyzenin sesini duyamadım. Arkadan bir patırtı koptu, belki bir hıçkırık sesiydi ama konuşan kişi Esmâ teyze değildi.

“Senem, kızum. Benim, Zehra teyzen yavrum.”

Zehra teyzenin sesi çok kötü geliyordu. Boğuktu ve sanırım ağlıyordu.

“Zehra teyze, hayırdır? Ne oldu? Sen ağlıyor musun?” diye telaşla, hızlı hızlı konuştuğumda Zehra teyze burnunu çekti. O an ağladığından emin oldum.

“Senem, biz hastanedeyiz, kızum. Nisa kaza geçirmiş. Trafik kazası. Araba çarpmış kara kuzuma. Ameliyata aldılar. Durumu çok ağır diyorlar.”

İşittiklerim karşısında bir anda bütün vücudum taş kesildi. Hareket edemedim. Elim ayağım boşaldı. Nefes alamadım. Yutkunamadım. Soluklarımı sıklaştırdım ama asla fayda etmedi. Boğuluyordum gibi hissettim. Kazağımın yakasını çekiştirmeye başladım. Zehra teyzenin söylediklerine inanmak istemedim.

“Zehra teyze, sen ne diyorsun ya?” diye bağırarak sorduğumda gözlerimin içi çoktan yanmaya, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı.

Oğuz, bendeki bu ani duygu değişimini fark ederek bilgisayarıyla uğraşmayı bırakıp hemen yanıma geldi. “Senem, ne oldu?” diye telaşla sordu ama ben onu duymadım bile. Kulağımı Zehra teyzedeydi.

“Devrim’in hastanesindeyiz. Esmâ ağladığından konuşamay. Ben de kapatıyorum şimdi. Hadi gel kızum. Çabuk gel.”

Zehra teyze, telefonu suratıma kapattığında telefonum yerdeki halının yumuşak dokusuna düştü. Bütün vücudum bir yaprak gibi korkuyla, endişeyle titremeye başladığında Zehra teyzenin sözleri tek tek kulaklarımda çınladı. O sözlerin anlamlarını idrak etmeye çalıştı.

Hayır...

Hayır ya, hayır! Böyle bir şey olamazdı. Bunun imkânı yoktu.

Benim kardeşim, ben evden çıkarken gayet iyiydi. Yüzü gülüyordu. Beni güle oynaya buraya göndermişti. Ne gelmişti başına? Ne olmuştu kardeşime?

Oğuz iyice korkarak, “Senem? Senem, ne oldu? İyi misin? Bir cevap ver!” diye bağırıp omuzlarımdan sarstığında gözyaşlarımla birlikte yavaşça ona döndüm. Dudaklarım titrerken boğazımdan bir feryadın kopmasına engel olamadım.

“Oğuz... Oğuz, Nisa kaza geçirmiş. Kardeşim kaza geçirmiş. Ameliyatta diyorlar, durumu çok ağır diyorlar, Oğuz.”

11. BÖLÜM

♪ *Can Kazaz – Keşke Uyuyabilsem*
♪ *Bağzıları – Zaten Kırılmış Bir Kızsın*

Mustafa Polat'tan..

Aklımın her şeye yetmeye başladığı andan bu yana hep kend bildiğim doğruların peşinden gitmiştim. Bazen asla laftan anlamayan, ele avuca bile sığmayan, o huysuz, yaramaz çocuk olmuştum bazen de Sarışın ve Suratsız'ın çokbilmişi...

On dokuz yıllık hayatım boyunca kimsenin aklıma ya da kalbime karışmasına izin vermemiş, yalnızca kendi doğrularımı savunmuştum. Bildiğimden hiç şaşmamış, beni kimsenin şaşırtmasına da izin vermemiştim. Bu en yakın arkadaşlarıma karşı da böyleydi, benden yaşça büyüklerime de. Yapım buydu bir kere. Böyle gelmiş, böyle gidiyordum. Fakat babam hayatıma dâhil olduktan sonra ya da gerçeği söylemek gerekirse ben onun hayatına zorla girdikten sonra ne yazık ki bu tutumum değişmek zorunda kalmıştı. Artık onun kurallarını dinliyor, onun sözleriyle yaşıyor ve maalesef, bunu kabullenmeye çalışıyordum.

Yetimhanedeyken kimsesiz olmamı o kadar dert edinmezdim. Zaten hiçbir zaman yalnızlıkla ilgili bir sorunum olmamıştı çünkü yetimhanedeyken sadece bizim erkekler binasındaki arkadaşlarım sayesinde değil, aynı zamanda Senem ve Nisa sayesinde de yalnızlığın ne demek olduğunu hiç bilmemiştim. Hissetmemiştim bile. Diğer arkadaşlarımla da aram hep iyi olmuştu ama Nisa ve Senem hayatıma dâhil olduğunda resmen gökyüzümü kaplayan kara bulutlar dağılmış, yerini sıcaık bir güneşe bırakmıştı. O iki şahane kız benim hayatımda çiçek gibi açmış, kışlarımı resmen bahara erdirmişlerdi. Onlar için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Zamanında yapmıştım da zaten. O koca yetimhane binalarımızda onların canını yakanların canını yakmış, onları incitmeye çalışanlara hak ettikleri muameleyi göstermiştim. Gerektiğinde o iki şahane kız için kavga etmekten bile hiç kaçınmamıştım ve kaçınmayacağımı da herkese açıkça ilan etmiştim.

Bunca yıldan sonra şimdi fark ediyordum da aslında Nisa ve Senem hayatımın en önemli parçaları hâline gelince benim o 1512

hayatım resmen bir anlam kazanmıştı. Bir amacım olduğunu bana hatırlatmıştı. Onları mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya *hatta kendi bildiğim doğrulardan bile şaşmaya hazırdım.*

Fakat...

Fakat artık öyle hissetmiyordum. Hissedemiyordum.

Artık bunu yapacak gücü de kendimde bulamıyordum.

Ne yazık ki uzun zaman önce bazı gerçekleri artık sadece kendime saklamam gerektiğini öğrenmiştim. Ya da... Öğrenmek zorunda bırakılmışım. Çünkü bazı gerçekler ya da sırlar ortaya çıktığında maalesef bütün hayatınız değişmeye mecburdu. Oysa sırlar bedeli her ne olursa olsun daha ilk andan ya hiç var olmamalı ya da o sırrı taşıyan insanla birlikte mezara kadar gitmeliydi. Eğer bu gerçekleşmezse doğuracağı sonuçlar tek bir kişiye değil, birçok kişiye zarar verirdi ve bunu çok acı bir şekilde gerçekleştirirdi. Bu yüzden bazı sırlar asla gün yüzüne çıkmamalıydı.

Omuzlarıma ne yazık ki tek bir sırrın ağırlığı yüklenmemişti. Birçok sırrın üst üste gelmesiyle koca bir enkazın altında mahsur bırakılmışım. *Kalmıştım diyemiyordum çünkü bizzat en yakınım dediğim insan tarafından omuzlarıma bindirilmişti.* Ne kadar çabalarsam çabalayayım maalesef o enkazın altından zararsız bir şekilde çıkmamın bir yolu ya da çaresi yoktu. Öylece kendi içimde çırpınıp duruyor ama asla kurtulamıyordum. Yoğun bir mücadele vermeme rağmen nefes alacak küçücük bir alanım bile yoktu. Boğuluyordum. O daracık yerde sıkışıp kalmıştım ve her geçen saniye kurtulma ihtimalim de ellerimden kayıp gidiyordu.

Babamın hayatına dâhil olduğum ilk andan itibaren önce kardeşimin, Demir'in varlığını yok sayarak, ona hiç yaklaşmayacağımın sözünü vererek başlamıştım bu sancılı sürece. Sonra bir gün, hayatım oldukça tekdüze bir şekilde ilerlerken hiç ummadığım bir anda babamın eski dosyalarını karıştırırken hiç bulmamam gereken bir dosyaya rastlamıştım. O dosyayı içimdeki yoğun merak dürtüsüyle incelememle de geçmiş, geçmişimizi ama en çok da Ayla Hanım'la ilgili gerçekleri öğrenmişim. Ona, *-belli ölçüde Nisa'ya da-* ait olan o eski dosyayı bulduğum güne ve öğrendiğim acı gerçeklere neredeyse o günden beri sadece lanet ediyordum. Hiç öğrenmemeyi, bu hikâyenin içinde asla yer almamayı, bütün bu bildiklerim karşısında kör, sağır ve dilsiz olabilmeyi diliyordum.

Hayat gerçekten tuhaftı ve acımasız sürprizlerle doluydu. *Babamın Nisa'nın gerçek ailesiyle olan bağlantısını kim tahmin edebilirdi ki?*

Şahsen ben asla tahmin edemezdim. Böyle bir ihtimal aklımın bile geçmezdi. Fakat gerçek bu ya işte; hayatımızı derinden mahvedenler de, bize ne yazık ki hiç kapanmayacak, kabuk dahi bağlanmayacak yaralar açanlar da hep aynı kişilerdi. Zarar bize hep en sevdiğimizden gelirdi. Bu yüzden olanlar karşısında kızsak mı yoksa görmeyiz-gelip oluruna mı bıraksak diye düşünmekten kafayı yiyecek hâle geldik. *En azından son birkaç aydır ben tam olarak bu vaziyetteydim*

Babam...

Bütün bunların tek sorumlusu yalnızca babamdı.

Hayatımda bazı kaçışlarımın ya da vazgeçişlerimin olmasına da yine babam sebep olmuştu. Sayesinde hüznün ve hayal kırıklığının anlamaya geldiğini çok iyi bir şekilde tecrübe etmek zorunda kalmıştım.

Demir'in, küçük oğlunun o şatafatlı, muhteşem, lüks hayatını herkesten ama en çok da benden korumak isteyen babamın yufka yüreğsarsılmaz vicdanı Nisa'nın hayatı karşısında resmen üç maymunu oynamıştı. Suçsuz, günahsız, hiçbir şeyden haberi dahi olmayan o masum kıza karşı çok acımasız davranmıştı. En olmadık zamanda, en olmadık insanı arayıp hayatımızın tam ortasına dâhil ederek her şeyi yerle bir etmişti. Sırf bu sebepten ötürü içimdeki bu derin suçluluk hissini tek sebebi de sadece ve sadece babamdı.

Bugün cumartesiydi. Hafta sonuydu ama ben aklımı çarşamba günü olanlardan bir türlü uzaklaştıramıyordum.

En başında bütün bu olan biteni, annesinin Nisa'nın karşısına çıkma hikâyesini bana Aybüke anlatmıştı ve bunu olanların üzerinden bir gün geçtikten sonra yapmıştı. Aybüke'nin ödevleri olduğu için pazartesi görüşememiştik ama bir sonraki gün okul çıkışında hem kahve içmek için hem de beni görmek için çalıştığım kafeye geldiğinde her şeyi anlatmıştı. Ben de anlattığı gibi büyük bir endişeye ama daha çok da korkuya kapılarak hemen Nisa'yı aramıştım.

O gün Demir, Senem ve okul arkadaşları onun keyfini yerine getirmek için sahile inmiş, orada takılmışlardı. Hatta ben de onların bulunduğu alana çok yakın bir yerde çalıştığım için hemen işi bırakıp yanlarına gitmek, Suratsız'ımın yanında olduğumu ona göstermek, hissettirmek istemişim ama o herkesin zaten yanında olduğunu söyleyip bunun yine de hiçbir şeye faydasının dokunmadığını belirterek beni kibarca reddetmişti. O gün üstüne gitmemiştim ama yakasını da kolayca bırakmamıştım tabii. Ertesi gün okul çıkışında yanıma gelmesi için ondan özellikle söz almıştım. *Öyle de yapmıştı, daha doğrusu yapmışlardı.*

Nisa, çarşamba günü okul çıkışında Demir ve Senem'le birlikte yanıma gelmişti. Yine Aybüke'den kaptığım bilgiye göre Senem ve Demir bir an olsun Nisa'yı yalnız bırakmıyorlarmış. Okulda asla kızın dibinden ayrılmıyorlarmış. *Aferin onlara...* Ben hissettiğim derin suçlulukran dolayı Nisa'ya pek yaklaşmıyordum ama en azından onların Nisa'yı hiç yalnız bırakmamalarına çok sevinmiş ve hatta ikisiyle de gurur duymuştum.

Nisa'nın yanıma geldiği o gün, karşımda çaresiz ve hüznü dolu oluşunu ve buna rağmen güçlü kalmak için kendini zorlayışını gözlerimin önünden atamıyordum. Unutamıyordum. Üstelik unutamadığım sadece bu da değildi. *Bana olanları tek tek anlatışını, annesinin birden karşısına çıkışını, önceki akşam evlerine kadar gelip onunla ilk kez yüzleşmesini ve bütün bunları yaşarken nasıl zorlandığını...* Tek tek, buruk bir sesle anlatmıştı. Nisa anlattıkça da benim yüreğim sıkışmıştı.

Anlattıkları her ne kadar kendimi çok kötü hissetmeme sebep olsa da bir taraftan da bazı parçaları birleştirmemi sağlamıştı.

Ayla Hanım, bize geldiği sabah babamla konuştuktan hemen sonra tüm gün boyunca –tıpkı ondan önceki iki günde de olduğu gibi– yine Nisa'yı takip etmiş ve belki de boş bulduğu bir anda pat diye kızın karşısına çıkmıştı. Talihsizlik bu ya, o gün de ne yazık ki Demir, Nisa'nın yanında değildi. İstanbul'daydı. Fakat haberi alır almaz hemen koşup gelmişti. Bu küçük detayı da bana çarşamba günü Senem söylemişti.

Nisa olanları eksiksiz bir şekilde bana anlatırken ona hiçbir şey belli etmemek için kendimi tutmam gerekmişti. Bir şeyler bildiğimi gizleyebilmek için karşısında kasılabildiğim kadar kasılmıştım. Tırnaklarımı derimi kanatmak istercesine avuç içime bastırarak yumruğumu sıkışmış, ondan gizlemiştim. Sırf ağzımdan bir şey kaçırmamak adına da dudaklarımı çivilemişim. Hiçbir şey anlamasın diye kendimi dizginlemiş, sükûnetimi korumaya çalışmışım ve ardından her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek onu teselli etmişim.

Bütün bu oyunu oynarken ve bunları onun karşısında bir tiyatro sahnesindeymişim sergilerken ilk defa çocukluk arkadaşşıma, çok sevdiğim ve kıymet verdiğim bu insana, *içten içe yalan söylediğimi bilsem de*, sırf yalan söylediğimi anlamasın, bunu hissetmesin diye konuşurken gözlerimi ondan sürekli kaçırmışım. Çok zor olmuştu ama bu onun iyiliği içindi. Bencilceydi belki ama dostluğumuzun yıkılmaması içindi. Nisa'yı, dostluğunu kaybetmeyi göze alamazdım. O benim en kıymetlimdi.

Nisa, o gün tavırlarımda bir değişiklik olduğunun farkına varmış mıydı? Bunu sorun etmiş miydi? Bilmiyordum ama onlar kafeden ayrıldıktan sonra hissettiğim duygular öfke ve nefretten başka bir şey değildi. Babama olan öfkem bir kez daha dirilerek ortaya çıkmış, keşke bana bütün çıplaklığıyla hatırlatmıştı.

İş çıkışı eve döndüğümde onunla yine büyük bir kavgaya tutuşmuştuk. Her şeyin daha şimdiden kötüye gittiğini onun suratına bağırmıştım. O kızın hayatını mahvetmeye, karartmaya hak kazanmadığını haykırmış, bütün bunlara değip değmediğini sormuştu. Karşımda öylece sessiz kalmış, sadece eline aldığı viski bardağında viskisini yudumlamıştı. Bu pişkinliğine tahammül edememiştim. O viski bardağını elinden alarak öfkeyle yere çarpmıştım ve sinirimi biraz olsun yatıştırmasa da hissettiklerimi bu şekilde dışa vurmuştum. Sonra bağırmaya devam etmişim. Duvarı yumruklamıştım ama hiçbir şey babamın tavrını değiştirmemişti. Benim öfkem de katbekat artmıştı. O günden sonra da bir daha asla onun yüzüne bakmamış, evden hep ondan kaçarcasına çıkarak işe gitmişim. Hatta bazı günler vardiyamı uzatarak tüm gün boyunca kafede kalmıştım.

Hepimiz insandık ve hepimizin illaki hataları olurdu ama bir şekilde sırf tekrarlanmaması için o hatalardan dersler çıkarmaya bakardık. Ancak iş büyüklere geldiğinde durum değişiyordu çünkü onların hataları ardındakileri de etkiliyordu. Belki de hatayı onlar yapıyor ama cezanın çoğunu bir başkası çekiyordu. Yine de... *Büyüklerin yaptığı hataların bedelini çocukları ödememeliydi.*

Ne yazık ki ben buna mahkûmdum. Babamın yaptığı yanlışların cezasını çekmekle yükümlüydüm.

Bir baba, bunu evladına nasıl yapabilirdi ya? Nasıl böyle bir kötülüğü reva görürdü?

Onca seneden sonra kalbimi sevgiyle doldurması gerekirken nasıl yanlışlarıyla bütün dünyamı karartırdı?

Bununla nasıl baş edecektim?

Her şeyi geçtim, bir daha Nisa'nın yüzüne nasıl bakacaktım?

İçimdeki bu derin sıkıntıdan dolayı günlerdir Nisa'yı ne arayabiliyor ne de hiçbir şey olmamış gibi gözlerinin içine bakabiliyordum. Onur Polat denen ve benim öz babam olacak şahıs yaptıklarıyla benden önce kardeşimi, şimdi de kardeşim kadar çok sevdiğim insanı almıştı.

Nisa'yla en son o gün, kafeye geldikleri gün konuşmuş, görüşmüş-rüm. Kafeden çıkıp giderken bana bir el sallayışı vardı ki sanki onu son kez görüyormuşum, bir daha asla görüşmeyecek, konuşmayacakmışız gibi hissettirmişti. Onu kolundan tutup çekmemek, sıkıca sarılıp her şeyin geçeceğini söylememek için kendimi çok ama çok zor tutmuş-tum. O günden sonra da bir daha onu arayacak yüzü, cesareti ken-dimde bulamamıştım. Sonraki günlerde olanları Aybüke'den öğren-mek bile istememiş, babam yüzünden kendimi cezalandırmaya devam etmiştim.

Ayla Hanım'la ilgili dosyayı bulduğum günden bu yana hissettiğim tek duygu sadece suçluluktuktu. Uzunca bir süredir bana yemek yedirme-yen, uyku uyutmayan ve belki de hayatımı olumsuz etkileyerek bütün düzenimi berbat eden bir suçluluktuktu. Hayat, bu kez bana karşı gerçekte-n çok acımasız davranmıştı.

Bazı duyguların tarifini kelimelerle anlatamazdınız ya hani... İşte, ben de babama duyduğum güven duygusunun domino taşları gibi tek tek ve ardı ardına yıkılışını kelimelerle izah edemiyordum. Onun için çabaladığım her günün, gösterdiğim gayretin ve yaptığım her şeyin ziyan oluşunu, ona dair tüm güzel ve iyi duygularımın çöpe gidişinin tarifini ne yazık ki ben yapamıyordum. Yüreğim sanki düğüm düğüm-dü. Boğazımda ise kocaman bir yumru vardı. O yumru beni en sev-diklerimden uzaklaştırıyordu. Düğümler çözülmedikçe daha da dibe batıyor, daha da geriye gidiyordum. Attığım her adımda biraz daha sevdiklerimden uzaklaşıyor ya da uzaklaşmak zorunda kalıyordum.

Bütün bu olanların asıl sorumlusu babamken neden cezasını, acısını ben çekmek zorunda kalıyordum?

Dışlerimle tırnağımı kemirip, âdeta etimi kopararak canımı yakarken gözlerim uzaklara dalıp gitmişti. Aklım Nisa'dayken işittiğim ve beni içinde bulunduğum ana geri döndüren ses Aybüke'ye aitti.

"Anneme diyorum ki *'İnat etme. Dedemin yanına sen de gel.'* Kadın ısrarla, *'Yok, ben onun evinde rahat edemem,'* diyor. Ya kocandan ayrılmışsın işte. Ayrıca baban o senin. Nasıl rahat edemezsin Allah aşkına? Gel diyor işte, ne inat ediyorsun?"

Bugün, sabahtan çalışmaya başlamıştım ve vardiyam biteli yaklaşık yarım saat falan olmuştu. Hafta sonu olduğu için Aybüke benimle buluşmak istemiş hatta sinemaya gitme fikrini ortaya atmıştı. Ben de onu kıramayıp teklifini kabul etmiştim ama şu an hiç içimden sinemaya gitmek gelmiyordu.

Yarım saatten beri çalıştığım kafede bir masanın çevresinde oturuyorduk. Ben göğsümdeki derin suçluluk hissiyle sessizce sahili izlerken Aybüke, annesiyle yaşadığı son sorunlardan bahsediyordu. Kendisi babasının yanına yaşadığı için annesinin de oraya taşınmasını istiyordu. Onu dinliyordum ama bir taraftan da dinleyemiyordum. Odaklanmadığım için bahsettiklerinin büyük bir kısmını kaçıırıyordum fakat elimde değildi. Aklımı olup bitenlerden, babamın hatalar zincirinde bir türlü kurtaramıyordum.

“Mustafa?”

Birden bana seslenmesiyle bakışlarımı sahilden uzaklaştırdım, başparmağımı dudaklarımın arasından kurtardım.

“Efendim?” diye sakince sorduğumda dönüp onun kocaman açılmış iri gözlerine baktım. Kahverengileri bana çok yoğun ve meraklı bakıyordu.

“Sen iyi misin? Kafeye geldiğimden beri sürekli dalıp gidiyorsun. Beni dinlemiyorsun bile.” Oturduğum sandalyede biraz doğrulmaya çalışarak iç çektim.

Aybüke, babamla olan sorunlarımın hepsini ya da Ayla Hanım hakkında öğrendiğim asıl gerçekleri bilmiyordu ama yine de ona yalan söylemek istemiyordum. *En azından ona yalan söylemek istemiyordum.*

“Aklım Nisa’da, Aybüke ya. Kusura bakma. Ne diyordun sen?” Oldukça mahcup bir şekilde gerçeği dile getirdiğimde o güzel çehresi çepeçevre hüznle doldu. Uzanıp masanın üzerine bırakmış olduğum elimi tuttu. Sanki gerçekten tutunacak birine ihtiyacım olduğunu sezmiş gibi iyice sıktı. Onun elinden güç almak, bir nebze olsun kendime gelmek istedim.

“Asıl sen kusura bakma. Nisa’nın derdini düşündükçe benimki de dert mi diyorum zaten.” Sanki kendimi çok kötü hissetmiyormuş gibi söyledikleriyle daha da berbat hissettim.

“Hayır, lütfen öyle düşünme. Herkesin derdi, sıkıntısı başka sonuçta, değil mi?” dedim söylediklerine doğrudan itiraz ederek. Ben zaten böylesine derin bir suçluluk hissiyle kasılırken aynı duygular yok yere Aybüke’nin de hissetmesini istemiyordum ama Aybüke’nin düşünceleri tam tersini savunuyor gibiydi.

Başını hızla sağa sola doğru sallayarak, “Öyle, öyle, Mustafa. Kız bütün hafta karşımızda ruh gibiydi resmen,” dediğinde merakımı bu kez bastıramadım. Nisa mevzusunda günlerdir kilitlediğim ağzımı ilk kez açtım.

“Gerçekten mi?” diye sordum çatallı bir sesle. Aybüke başını beni onaylarcasına salladı.

“Sen anlatma dediğin için anlatmak istemedim ama gerçekten çok kötüydü.”

Olanları bana anlatmamasını Aybüke’den özellikle istemiştim. Babamın bana yaşattıklarından sonra ve Ayla Hanım’ın geri dönüşündeki en büyük pay ona aitken Nisa’nın neler yaşadığını bilmek, bana sadece daha da beter hissettirecekti. Yok olmak isteyecektim. Onun gözlerine bile bakamazken bununla mücadele edecek takatim yoktu ama günlerden sonra ilk kez nasıl olduğunu, *Suratsızımın* gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Aybüke de bunu fark etmiş gibi anlatmaya devam etti:

“Kanı çekilmişti sanki. Vardı ama aynı zamanda yoktu. Bütün enerjisi ondan alınmıştı. Derslerde bülbül gibi şakıyan o kız, bir anda resmen ölüm sessizliğine büründü. Hepimiz aynı sınıftaydık ama Nisa görünmez bir duvarla bizden ayrılmış gibiydi.”

Tam da Nisa’dan beklenecek bir tutumdu. Bu kız beni bir kez olsun şaşırtamaz mıydı acaba?

“Eh be Suratsız, eh be Suratsız,” diye kendi kendime mırıldanıp, başımı eğerek şakaklarımı ovuşturdum. Oradaki keskin sızıyı dindirmek istedim ama nafileydi. *O keskin sızı zaten başımda değil, yüreğimdeydi.*

Başımı usulca kaldırdığımda Aybüke’nin dolu dolu olan gözleriyle karşılaştım. Oldukça buruk çıkan sesiyle, “Sence annesi alıp götürür mü onu, Mustafa?” diye sorduğunda bu kez benim kanım çekildi. Bunun düşüncesi bile korkutucuydu.

“Biz onunla çok sonradan arkadaş olduk ama iyi arkadaş olduk. Vallahi bak! Hem ben bunu daha yeni kazanmışken kaybetmek istemiyorum. Nisa, şahane bir kız. Bir kere matematiği çok iyi. Bana çok yardımcı oluyor. Her şeyi geçtim, o harika bir dost.”

Aybüke, Nisa’dan böylesine içten bir şekilde bahsederken kocaman gülümsemeden edemedim. Aslında Nisa suratsız, soğuk nevale nin tekiydi ama sevdiği ya da sevmek istediği insanlara karşı da dünyanın en sıcak kalpli, en merhametli insanıydı. Aybüke de sonunda Nisa’nın o tarafını görmüştü. Böylesine iyi arkadaş olmaları bana da sürpriz olmuştu ama Aybüke’nin gözlerindeki samimiyete, dudaklarından çıkanlara bakınca Nisa’yı gerçekten sevdiğini görebiliyordum. Onun gözlerindeki hüznü, kaybetme korkusu içimdeki sancıyı daha da ağırlaştırırdı.

“Umarım öyle bir şey asla yaşanmaz, Aybüke. Senem’in nasıl perişan olacağını düşünmek bile istemiyorum,” diye fısıldadım hissettiren derin çaresizlikle.

“Sadece Senem mi sence?” diye kuşkuyla sorup, tek kaşını havaya kaldırdığında başımı sağa sola doğru salladım.

Düşündüğüm elbette sadece Senem değildi. Aklıma gelen ilk kişi Senem’di. Oysa ben, Devrim amcalar, Aybüke, okuldaki yakın arkadaşları ama en çok da Demir’in nasıl perişan olacağını tahmin bile etmek istemiyordum. Nisa’ya öyle derin bir aşkla hatta öyle büyük bir sevdıyla bağlıydı ki kardeşimin nasıl yıkılacağını gözlerimin önüne getirmek çok da zor değildi.

Nisa, hepimizin kıymetlisiydi ve onun yokluğu hiçbirimizin aklına bile getirmek istemediği bir ihtimaldi. Umuyordum ki bu durum yalnızca bir ihtimal olarak kalmaya devam ederdi.

“Elbette hayır. Özellikle Demir... Ben... Onu hayal bile edemiyorum,” diye fısıldadığımda Aybüke birden oldukça içten bir edayla kıkırdadı.

“Ortalığı ayağa kaldırır ha. Yapar o manyak. Nisa söz konusu olunca deli inadı çıkıyor!”

Ben de onun gibi kıkırdamaktan kendimi alamadım. Kesinlikle doğru söylüyordu. *Demir’in Nisa için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.*

“Aslan kardeşim benim. Yapsın, hakkıdır.”

Ve emin olduğum tek bir şey varsa o da Demir’in Nisa’yı asla bırakmayacağıydı. Buna izin dahi vermeyeceğiydi. Bu düşünce bile içimi rahatlamaya, omzumdaki ağırlığı hafifletmeye yetiyordu. Belki ben Nisa’nın yanında olamıyordum ama Demir’in onun yanındaki varlığı tüm şüphelerimin, korkularımın üstünü örtüyordu.

Aybüke, “Yapsın bence de valla,” diyerek beni onayladığında biraz olsun keyfim yerine gelerek gülümsedim ve başımı salladım. Önündeki boş kahve fincanını bana doğru hafifçe ittirerek, “Eeee? Benim kahvem bitti. Gidiyor muz sinemaya?” diye ilgiyle sorduğunda omuz silktim. Aslında hiç sinemaya gitmek içimden gelmiyordu ama onun hevesini de kırmak istemiyordum.

“Vizyonda güzel bir film var mı?” diye sorduğumda o da kararsız bakışlarla bana baktı.

“Bilmiyorum ki. Sinemada bakarız artık,” dediğinde başımı salladım. Belki de biraz kafa dağıtmak, farklı bir şeyler yapmak gerçekten iyi gelebilirdi.

Üzerimdeki önlüğü çıkarmak için oturduğum sandalyeden kalkmak üzereydim ki masanın üzerinde yer alan ve sessizde olan cep telefonum birden titremeye başladı. Ekranda gördüğüm isim beni şaşırttı. *Tuhaf... Beni neden arıyordu ki?* Onunla en son Nisa'nın doğum günü partisinde görüşmüştük ama onun öncesinde bile neredeyse uzun süredir hiç konuşmamıştık.

Telefonumu elime alarak, "Elif arıyor," diye mırıldandığımda Aybüke'nin kaşları ilgiyle ve biraz da şüpheyle havaya kalktı.

"Elif mi? Elif kim ya?" diye meraklı ama birazcık da sert bir ses tonuyla sorduğunda onu hemen sakinleştirmek istedim. Gülümseyerek, "Gökçe ya, Gökçe. Can'ın sevgilisi, sizin sınıfta olan hani," dedim.

"Aaa! Doğru. Onun ikinci adı Elif'ti," diyerek beni yanıtladığında başımı salladım ama hemen telefonumu açamadım. Üstelik telefon ısrarla çalmaya da devam ediyordu.

"Uzun zamandan sonra ilk kez arıyor. Bir şey mi oldu acaba?" diyerek içimdeki şüpheyi Aybüke'ye de dile getirdim.

"Açsana o zaman. Ne bekletiyorsun kızı?" Aybüke'nin yakınan sesiyle hızla başımı sallayarak telefonu açıp kulağıma doğru götürdüm.

"Elif, selam. Ne haber?" diye sordum oldukça normal çıkan ses tonumla ama Gökçe Elif'in sesi kulaklarıma öyle ulaşmadı. Hiç selam sabah dahi vermeden pat diye bana ilginç bir soru sordu.

"Mustafa, haberi aldın mı?" Ses tonunda yoğun bir karamsarlık söz konusuydu.

"Ne haberi?" diye sordum telaşa kapılarak.

Gökçe Elif boğuk çıkan sesiyle, "Sana söylemediklerini tahmin etmişim," dediğinde telaşım gitgide korkuya dönüştü. Bir şey olmuştu. *Uzun zamandan sonra Gökçe Elif'in beni aramasına sebep olacak kadar önemli bir şey...*

"Bir şey mi oldu? Ne haberinden bahsediyorsun sen?" Hızlı hızlı konuşurken Aybüke de pürdikkat beni izleyip, "Ne oldu?" diye sessizce sormuştu. Onu yanıtlayamamıştım çünkü kulaklarım Gökçe Elif'teydi.

"Mustafa..." diyerek adımları mırıldandığında burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. Aramızda derin bir sessizlik oluşurken korku kalbimi ele geçirdi.

"Senin sesin niye bu kadar kötü çıkıyor?"

Gökçe Elif, "Mustafa," dedi bir kez daha ağlamaklı bir sesle. Sesindeki çaresizlik aklıma en korkunç, en dehşet verici senaryoları getirmeme yetmişti.

“Ne Elif, ne? Çıldırtma insanı ya!” Aslında ona çıkmak istemişim ama elimde değildi. Sesimi yükselttiğimde derin bir nefes verdi ve sonunda her neyden bahsediyorsa açıklamaya başladı:

“Biraz önce Oğuz aradı. Herkese haber vermemi de o söyledi.” Yavaş kesik kesik konuşurken araya girmekten, onun sözünü kesmekten kendimi alamadım.

“Ne haberi? Adam akıllı söylesene şunu kızım ya!” diye bağırdı. Aybüke hâlâ dikkatle beni izliyor ama bir taraftan da sakin olmaz söylüyordu.

“Mustafa, Nisa trafik kazası geçirmiş. Oğuz biraz önce arayıp haber verdi. Senem’i hastaneye o götürüyormuş. Durumu çok ağırmiş. Ben şimdi Can’la birlikte Bahar ve Batuhan’ı almaya gidiyoruz. Oradan da hastaneye geçeceğiz.”

Söyledikleriyle ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Kalbim tekledi. Göğsümün içinde büyük bir kargaşanın koptuğunu hissettim. Oturduğum sandalyeden hışımla ayağa kalktım. Hatta öyle sert bir şekilde kalktım ki sandalye arkaya doğru devrildi. Aybüke de benimle birlikte ayaklandı.

“Elif, sen ne dediğinin farkında mısın ya? Bak, şakaysa bu hiç komik değil ha!” Gürlemeye, hiddetle bağırmağa başladım. Gözlerimin içi yandı. O hissettiğim derin suçluluk bütün vücudumu ama en çok da kalbimi bir kez daha keskin bir acıyla derinden istila etti.

Gökçe Elif, “Mustafa bunun şakası mı olur Allah aşkına?” diye bağırdığında bu kez gerçekten ağladığımı işittim.

“Yeni olmuş. Devrim amcanın çalıştığı hastanedeymiş. Ameliyatta diyorlar. Adresi atarım. Şimdi kapatıyorum.”

“Elif! Elif!”

Bağırmağa rağmen telefon çoktan suratıma kapatılmıştı. Üzerinden saniyeler dahi geçmeden *WhatsApp*’ten bir bildirim sesi geldi. Hızla ekrana baktığımda Gökçe Elif’in dediğini yapıp, bana hastanenin adresini attığını fark ettim.

Aybüke, “Mustafa ne oluyor?” diye korkuyla sorduğunda onu duymadım bile. Duyamadım.

Nisa kaza geçirmişti.

Benim Suratsız’ım kaza geçirmişti ve durumu ağırdı. Öyle mi?

“Hemen gidiyoruz!” diye bağırdım. Belime sarılı önlüğü hızla çözerek masanın üzerine fırlatırken Aybüke kolumdan tutup, “Ne oldu?”

Kötü bir haber mi?" diye telaşla sormaya devam etti. "Nisa," diye fısıldadım.

"Nisa kaza geçirmiş, Aybüke. Hemen hastaneye gidiyoruz."

İçimdeki suçluluk hissi daha da derinleşmiş, midemi bulandırmıştı. Kendimi berbat hissediyordum. *Nisa'nın başına ne gelmişti de bu kaza gerçekleşmişti?* Bilmiyordum ama içimden bir ses hiçbir sırrın artık gizli kalmadığını haykırıyordu. Eğer aklımdan geçen şey gerçekten yaşanmışsa bunun benim gözümde tek bir sorumlusu vardı. *O kişi babamdı ve ben onu asla affetmeyecektim.*

12. BÖLÜM

♪ Erdal Güney – Göksu

♪ Cem Adrian – Zincir

Demir Gürsoy'dan.

Hastanenin depresif ve yas kokan beyaz, soğuk koridorlarına çok sevdiğiniz birinden küçücük bir haber alabilmek için çaresizce beklemeye başladığınız anda bütün dünya kesinlikle anlamı kaybediyordu. Gözünüz, kulağınız, kalbiniz sadece o kişiden gelecek küçücük, umut vadedicilerde oluyordu.

Gözlerimin önüne dünü getirdim.

Dün buraya Nisa'nın DNA testi mevzusu için onunla birlikte gelmiştim. Her ne kadar hastaneler beni çok tedirgin etse de onu bir an olsun yalnız bırakmak istememişim. Hastanelerle ilgili bir sorunum yoktu. Hastanenin içinde olmakla ilgili bir sorunum vardı. İçeri girdiğim andan itibaren gerim gerim gerilirdim. O yoğun dezenfektan ve klor kokusu beni iğrendirir, midemi bulandırır. Beyaz, soğuk koridorlarda kendimi boğulacakmış gibi hissederdim. Bu durumu hep yaşardım. Dün de öyle olmuştu ama garip bir şekilde hastaneye girdiğim ilk andan itibaren kendimi çok huzursuz hissetmişim. Sadece gerilmemiş, aynı zamanda da içimi tarifsiz, adını bile koyamadığım ürpertici, soğuk bir his kaplamıştı. *Ve şu ana bir bakın...*

Şimdi yeniden o yoğun dezenfektan kokusundan midemi bulandıran koridorlardaydım. Çaresiz bir bekleyişin içindeydim çünkü bu hayatta en çok sevdiğim, değer verdiğim insan içeride yaşam mücadelesi veriyordu. Can çekişiyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Allah kahretsin ki öylece bir kenara çöküp, sırtımı soğuk duvara yaslayarak beklemek dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Gözlerimi diktiğim tavandan uzaklaştırarak ellerime baktım. *Hâli tir tir titreyen avuç içlerime... Kuruyan kırmızı lekeye... Onun kanıydı. Nisa'mın, Kutup Yıldızı'mın...*

Kazadan anlar asla gözlerimin önünden gitmiyor, hatırladıkça boğazıma bir safra yükseliyordu. Bütün midemi boşaltmak, kusmak istiyordum.

Nisa'ya çarpan arabanın o tiz tekerlek sesi...

Sonra arabanın kırılan dış aynasının yere savrulan parçaları...

Nisa'nın büyük bir gümbürtüyle yere düşerek hareketsiz kalan o minik bedeni...

Başından akan o yoğun kan...

Yerde oluşan küçük kan göleti...

Arkamdan gelen Ayla Hanım'ın ve babamın... Hayır. Hayır, o adam artık benim babam değildi.

Ayla Hanım ve Suat Gürsoy'un haykırırları...

Kâbus... Her şey lanet olasıca bir kâbus olmalıydı.

Kalbim, âdeta göğüs kafesimde acıyla kıvranarak debelenirken artık o kâbustan uyanmak, kendimi ve Nisa'mı bu azaptan kurtarmak istiyordum.

Her şey benim yüzümden olmuştu.

Onun peşinden gitmeseydim, onu zorlamasaydım böyle olmazdı.

Nisa sırf benden kaçıp uzaklaşabilmek için o ana yola atlamıştı ve bunu öyle hızlı bir şekilde yapmıştı ki gelen arabayı görememişti. Arabanın direksiyonunda bulunan şoför hızlıca fren yapmış olsa da ne yazık ki başarılı olamamıştı. Çok geç kalmıştı. Nisa'nın o küçücük bedeni öyle hızlı bir şekilde arabayla buluşmuştu ki âdeta savrulmuş çok şiddetli bir şekilde yere düşmüştü. Başı o anda kanamaya başlamıştı. O an, gözlerimin önünden hiç gitmiyordu ve biliyordum ki hiç de gitmeyecekti.

Arkasından haykırmış, feryat etmiş, durmasını söylemişim ama yine de çok geç kalmıştım. Onun elini tutup da kendime çekememişim. O faciaya engel olamamıştım. Bu kez onu düştüğü yerden kurtaramamış, kaldıramamıştım. Bütün dünyam bir anda yerle bir olmuştu çünkü benim dünyam da, kalbim de sadece Nisa'ydı.

Onu kanlar içinde yerde yatarken gördüğümde buz kesmiş, bir türlü hareket edememişim. Girdiğim şokun etkisinden kolay kolay kurtulamamıştım. Beni sarsıp kendime getiren kişi yüzüne dahi bakmak istemediğim o adam olmuştu. *Suat Gürsoy...*

Ana yolda büyük bir kaosun ortaya çıkmasına neden olmuştuk. Yolu çevreleyen birçok araba hareket etmeyi bırakmış ve Nisa'ya yardım edebilmek için birbirlerine bağırıp durmuşlardı. Omuzlarımı sarsan ellerden hızla kendimi kurtararak ona, Nisa'ma doğru koşmuşum. Kalabalığı yarıp onun yanına çökmüştüm. O öylece kanlar içinde

yerde yatarken karanlığın onu değil, beni içine almasını istemişti. Bardaktan boşanırcasına akan gözyaşlarımı dindirme çabasında bulunmadan, "Nisa, ne olur bırakma beni. Nisa, ne olur gözlerini aç sevgilim," diye yalvarmış, yüzünü saran saçlarını ondan uzaklaştırmıştım. İşte o an bulaşmıştı başından akan o yoğun kan avuç içlerime ve ne kadar yalvarsam da Nisa gözlerini açmamıştı. O an içimdekendime derhâl girdiğim transın etkisinden kurtulmam gerektiğini haykırmıştım. Etrafta birçok araba varken onu kucaklayıp hemen hastaneye götürmek istemiştim ama Yakup abi, o adam ve Ayla Hanım beni engellemişlerdi. Oysa beklemek istememiştim. Bunun sadece zaman kaybı olacağını düşünmüştüm ama Nisa yere öyle şiddetli bir şekilde düşmüştü ki onu sarsmamam gerektiğini ve ambulans gelene kadar beklememi söylemişlerdi. Ne kadar bunu yapmak istemesem de onların sözünü dinlemiş, ambulans gelene kadar çöktüğüm yerden kalkmamış, Nisa'mın yumuşak saçlarını okşamıştım. *Ona bir şey olmayacaktı, biliyordum. O benim tanıdığım en güçlü, en savaşçı kızdı. Tabii ki ona hiçbir şey olmayacaktı.*

Beni çöktüğüm yerden hızla ayağa kaldıran şey çok geçmeden kaza alanına ulaşan ambulansın siren sesleri olmuştu. Ambulans alana ulaştığı gibi acil tıp teknisyenleri hızla araçtan inerek Nisa'ya doğru koşmuşlardı. Onu yerden yavaşça, sarsmadan kaldırarak sedyeye yatırmışlar ve sonra boyunluk takıp hemen araca bindirmişlerdi. Onlarla birlikte ben de binmiştim. Geride bıraktığım arabam ya da diğerleri umurumda bile olmamıştı. Nisa'yı yalnız bırakmak istememiştim.

Daha önce hiç ambulansa binmemiştim ama artık o aracın ne kadar hızlı gittiğini sadece izlediğim videolardan bilmiyordum. Ambulans, kulaklarımızı âdeta sağır eden siren sesleriyle oldukça hızlı bir şekilde yolu deşip giderken içindeki tıp teknisyenleri de Nisa'ya ilk müdahaleyi yapmışlardı. Koluna serum, yüzüne de oksijen maskesi takmışlardı. Sürekli nabzını ölçmüşlerdi.

Sanki ambulansa bindikten sonra her şey ağır çekimde gerçekleşmişti. Yol uzadıkça uzamış, hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Şükürler olsun ki sonunda o yol bitmiş ve biz hastaneye ulaşmıştık. Ambulans bizi annem ve Devrim amcanın çalıştığı hastaneye getirmişti. Kazanın haberi çoktan hastaneye bildirildiği için bizi acil servisin önünde bir sürü doktor ve hemşire karşılamıştı.

Televizyonda gördüğünüz bütün o acil servis saçmalıklarını zihninizden söküp atın çünkü ben o anı yaşarken tam olarak öyle yapmıştım.

Bizi karşılayan doktor ve hemşireler büyük bir telaşla Nisa'yı doğrudan *kırmızı alan*⁵ diye bahsettikleri bir yere götürmüşlerdi. O an bile onun elini tutmayı bırakmamış, onlarla birlikte gitmişim ama sonra bir anda hemşirelerden biri oraya girmemin yasak olduğunu söyleyerek beni uzaklaştırmıştı. Suratıma kapanan bir kapı gibi perdeyi de hızla çekmişti.

Nisa perdenin arka tarafındayken ayakta durmakta güçlük çekmiş ve bulunduğum yere çökmüştüm. Arkasından, "*Nisa, ne olur... Ne olur bırakma beni, sevgilim. Yalvarırım, bırakma beni,*" diye fısıldamışım. Onlar Nisa'ya müdahale ederken kendi içimde sürekli bunları tekrarlayıp durmuşum.

Kırmızı alanın önündeki bekleyişim çok uzun sürmemişti çünkü doktorlardan biri, "Hastayı derhâl ameliyata alıyoruz! Durumu çok kritik! Devrim Hoca'ya hemen haber verin!" diye bağırmıştı ve o cümleleri işitmemle kendimi kaybetmişim. Gözyaşlarım daha da çok şiddetlenmişti.

Perde aniden aralanırken ve bir doktor hemşirelerle birlikte Nisa'yı hızla götürürken çöktüğüm yerden hemen ayağa kalkarak, "Ne yapıyorsunuz? Nereye götürüyorsunuz sevgilimi?" diye bağırmışım. Beni duymazdan gelmişler, hızla ilerlemeye devam etmişlerdi. Ben de onların peşine düşmüş ve kendimi ameliyathanenin bulunduğu o gri, her tarafından buram buram kan ve hüsrana kokan koridorda bulmuşum.

Nisa'yı ameliyathaneye taşıdıkları sırada Ayla Hanım ve o adam da gelmişti. Ona bir daha asla o şekilde seslenemeyeceğimi, *baba* diyemeyeceğimi tam da o anda anlamışım ama bunun üzerinde çok durmamış, onların yanımdaki varlıklarını umursamamışım. Tek umursadığım ameliyathanenin kapısının ardında kalan, can çekişen o masum kızdı. Nisa'mın yıldızlar gibi parlayan gözlerinin hemen açılmasıydı.

Nisa, ameliyathaneye girili beş dakika olmamıştı ki Devrim Amca koşturarak, nefes nefese bir şekilde yanıma gelmişti. Bizi o koridorda gördüğü anda tek kelime bile etmemize gerek kalmadan bütün hikâyeyi bir bakışıyla resmen anlamıştı. Ayla Hanım ve Suat Gürsoy'u yan yana gördüğü anda sanki bütün gerçek onun zihninde de yankılanmıştı. Onun, Nisa'nın babası olduğunu hemen anlamıştı. Daha sonrasında hiçbir şey demeden, tek kelime bile söylemeden, sanki gözleriyle konuşmak ister gibi onların suratına tiksintiyle

⁵Hastanelerde çok ciddi yaralanmaların, acil hastaların ilk kontrolünün yapıldığı alandır.

bakmış ve zaman kaybetmeden arkasını dönerek ameliyathanesinin kapılarını kapılarından içeri girmişti.

Gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederken olanları izleyerek avucumun içinde sıkıca tuttuğum kolye ve künyeye baktım. Hemşireler Nisa'yı ameliyathaneye almadan önce bileğindeki künyeyi ve daha yeni yaptırmış olduğum kolyesini çıkarıp bana vermişlerdi. Künyesini de ona ben almıştım. Benim hediyelerimdi ve şimdi avuçlarımdaki içindeki kuru kana karışıyor, o kanla birlikte kirleniyorlardı.

Ameliyathane kapısının önünde yere çökmüş, soğuk zemine oturarak çaresizce bekliyordum. Bacaklarımı karnıma kadar çekip kollarımı etrafıma sararken aklımdan, gözlerimin önünden tek bir görüntü sürekli geçip gidiyordu. Bakışlarını unutamıyordum. Bana attığı o hava kırıklığı dolu bakışları hiç unutamıyordum. Daha önce hiç öyle bakmamıştı. Onu hiç öyle görmemiştim.

Benden nefret eder gibi...

Tiksinir gibi...

Düşmanymışım gibi...

O taş kesmiş bakışlarıyla bana son sözü, "Ben bu kaderi hiç sevmедim," olmuştu. *Ben de sevmedim Nisam. Ben de bu kaderi hiç sevmedim.*

Göğsümün tam ortasında çok korkunç bir ağrı vardı ve o ağrı hiç geçmiyor, sürekli daha da şiddetleniyordu. Bir ameliyat masasında değildim belki ama içten içe ölüyor gibiydim. Sanki binlerce hançer yüreğime batıyor, bana işkencenin en uç noktalarıyla acı çektiriyordu. Öyle keskin bir ağrıydı ki bu, ben göğsümü delip o ağrıyı oradan söküp almak, fırlatmak istiyordum ama olmuyordu. Yapamıyordum. Nisa içeride can çekişirken çaresizce beklemek dışında hiçbir şey elimden gelmiyordu.

Biçare şekilde kollarımı bedenime iyice sararak sessizce beklerken başımı hafifçe sağıma doğru çevirdim. Göz ucuyla bir bankın üzerinde oturan, sıkıca Zehra teyzeye sarılan ve titreyen dudaklarıyla ağlayarak sürekli dualar eden Esmâ teyzeye baktım. Yaklaşık on dakika önce Zehra teyze ve Orhan amcayla birlikte gelmişlerdi. Esmâ teyzeye, Devrim amcanın çalıştığı katın hemşirelerinden biri haber vermişti. *Onları da buraya ilginç ki annem getirmişti.*

Esmâ teyze hastaneye, bulunduğumuz koridora adım attığı ilk anda ortalığı resmen ayağa kaldırmıştı. Önce olanları ona harfi harfine anlatan Yakup abiye bağırmış, ağza alınmayacak bir ton laf etmişti. Nisa'yı herkesten habersiz bir şekilde o şirkete götürdüğü için ilk onu suçlamıştı. *Sahi, Nisa o şirkete neden gitmişti ki? Onu o şirkete götürən şey neydi?*

Sonra bütün öfkesini, hıncını Ayla Hanım'a püskürtmüştü Esmâ teyze. Elinde olsa o kadını bir kaşık suda boğacaktı. Eğer Nisa uyanmazsa ona dünyayı zindan edeceğini haykırmişti. Eğer gerçekten böyle bir niyeti varsa onu asla yalnız bırakmazdım. Hatta bunu yapmaktan büyük bir keyif alırdım ama sadece Ayla Hanım'a değil, aynı zamanda yanında dikilen adama da dünyayı zehir etmekten asla kaçınmazdım.

Esmâ teyzenin gözyaşları, feryatları asla dinmiyordu. Zehra teyze sıkıca sarılarak sürekli dualar ediyor, "Allah'ım, ne olur bu acıyı bir daha bize yaşatma. Ne olur Nisa'mı, kara kuzumu bize bağışla," diye yakarıyordu. Yakup abi, büyük bir suçluluk ve perişanlıkla başı eğik hâlde koridorun en uç köşesinde dikiliyordu. Orhan amca da onun yanındaydı. Tıpkı Esmâ teyze gibi onu sorguya çekiyor, Nisa'yı herkesten habersiz bir şekilde götürdüğü için onu suçluyordu. Sonra bir anda koridorda gür ayak sesleri yankılandı. Derin sessizlik bir bağırış sesiyle bölündü.

"Nisa nerede? Durumu nasıl? Ne oldu kardeşime?"

Senem, arkasındaki Oğuz'la birlikte nefes nefese ameliyathanenin bulunduğu koridora giriş yaptı. Esmâ teyze konuşacak durumda olmadığı için ona da Zehra teyze haber vermişti. Koridordaki hiç kimse onun ardı ardına sorduğu soruları yanıtlamadı.

Senem, "Ya biri bir şey söylesin! Ne oldu? Nasıl oldu bu?" diye bağırды gözyaşlarının arasından. Yine kimse yanıtlamadı onu.

Esmâ teyze, oturduğu banktan yavaşça kalkarak ağır adımlarla onun yanına gitti. Ellerinden tutup boş bir banka oturtmak istedi ama Senem, elini hızla onun ellerinden kurtararak daha da çok bağırmaya, koridoru inletmeye devam etti.

"Ya konuşsanıza! Niye susuyorsunuz?" dedi hiçkırıklara boğulurken.

Senem'in haykırırları koridorun duvarlarında yankılanırken onun gibi bağırarak, öfkemi kusmak, her şeyi dağıtıp yıkmak istedim ama yapamadım. Ensemde ürktücü bir nefes vardı ve o nefes beni konuşturuyordu. Öfkeliydim. Sinirliydim. Mahvolmuştum ama ağzımı açıp tek kelime bile edemiyordum. Endişe, korku, hüsrân içimi kemiriyordu. Çöktüğüm yerden ayağa kalkacak ya da elimi kırıdatacak gücüm bile yoktu. Olanlar karşısında aklımı yitirmek üzereydim.

Senem, diğerlerini umursamadan doğrudan benim yanıma geldi. Kimse cevap vermeyince yere çöküp omuzlarımdan sarstı. "Bari sen bir şey söyle, Demir. Ne olur..." dedi yalvarırcasına. Hiçbir şey diyemedim. Daha da çok omuzlarımdan sarstı. Beni öyle şiddetli sarstı ki başımı duvara çarptım. Canım yandı ama umursamadım. O acı,

Senem, söylediklerime karşılık histeriyle güldü. Gözyaşlarının arasından tiz bir kahkaha patlattı. Ellerini birbirine çırptı. İnanamıyormuş ya da inanmak istemiyormuş gibi başını hızla sağa sola doğru salladı.

"Hayır. Hayır, hayır. Bu gerçek değil ki," diye fısıldadı alayla. Benim yanımdan uzaklaşarak ağır adımlarla onun yanına doğru ilerledi. Doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, "Gerçek değil, değil mi?" diye sordu çaresiz bir sesle. Sanki o, "*Gerçek değil*," dese hemen inacak gibi bir hâli vardı.

Suat Gürsoy'un pişmanlık dolu çehresinden gözyaşları boşalırken bir elini yavaşça havaya doğru kaldırdı. Senem'in yanağını okşayarak, "Se-Senem," dedi çatallı bir sesle. Alt dudağı titrerken, "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, kızım," diye mırıldandı.

Senem, onun bu kısa cevabı karşısında asla tatmin olmadı. Onu sertçe omuzlarından itip kendinden uzaklaştırdı. Yine başını şiddetle sağa sola doğru sallamaya başladı. İyice dağılmış olan sarı saçlarını avuçlayıp çekiştirdi. Sonra onun, Suat Gürsoy'un omuzlarına yumruklarını geçirerek, "Hayır ya! Hayır! Hayır, gerçek değil bu! Sen olmazsın! Olmamalısın ya! Olmamalısın! Bu çok ağır! Nisa kaldıramaz bunu!" diye feryatlar kopardı. Onun omuzlarını sertçe yumruklamaya devam ederken bana dönüp, "Demir, bir şey söyle ya! Şaka de! Yalan de! Ama ne olur susma! Bir şey de gözünü seveyim!" diye haykırdı. Yine hiçbir şey diyemedim. Gözlerine umutsuzca bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Senem'i Suat Gürsoy'un yanından uzaklaştıranlar Oğuz ve Yakup abi oldu. Oğuz, hiç bırakmak istemezcesine Senem'i kendine çekip sıkıca göğsüne bastırdı. Senem'in gözyaşları onun kazağını ıslatırken saçlarını okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Bir taraftan Esmâ teyzeye baktığımda onun da hiçbir şey diyemediğini, sadece sıkıca tuttuğu Zehra teyzenin ellerinden güç almaya çalıştığını fark ettim. Onun da tıpkı bizim gibi büyük bir şok geçirdiğinden emindim.

Senem yine durmadı. Yine koridoru inletti. Oğuz'un kollarından hışımla çıkıp kıpkırmızı gözleriyle bu kez Ayla Hanım'ın karşısında öfkeyle dikildi. Hançer gibi bakışlarını âdeta onun üzerine fırlatarak, "Senin yüzünden!" diye bağırdı neredeyse çığlık atarcasına. Ayla Hanım korkuyla yerinde zıplayarak hızla geriye doğru çekildi. Neredeyse sırtı duvara yapışacakken Senem onun üzerine yürümeye, öfkesini kusmaya devam etti.

“Eğer sen gelmeseydin, onun karşısına çıkmasaydın Nisa, ameliyathanede olmayacaktı. Anlıyor musun? Olmayacaktı” diye omuzlarından sertçe iterek sarsılmasına neden oldu. “Benim kardeşim orada can çekiyor olmayacaktı!” diye bağırdı sıtırlıklamla kirpiklerini hiç kırpmadan, gözlerini onun üzerinden asla çekmedi.

“Senin yüzünden! Her şey senin yüzünden! Neden geldin ya? Neden? Bunca yıl sonra neden birden gelip hayatımızı sadece birkaç günde böylesine mahvettin? Mutluyduk biz! Huzurluyduk! Neden öldüdü bu? Neden kirlettin pis ellerinle?”

Ayla Hanım, Senem’in suçlamalarına karşılık sessiz kaldı. Onun omzunu döven ellerini itmedi bile. Öylece izledi, seyirci kaldı. Hata ona bizzat kendisi izin verdi. Olması gereken de buydu zaten. Çünkü hatasının, pişmanlığının her bir zerresi onun yeşil gözlerinden de okunuyordu ve cezasını böyle çekiyordu. Hepimize de çektiriyordu.

Oğuz’un Senem’i engelleme çabalarının başarısız olduğunu fark ettiğimde daha fazla kendimi tutamadım. Şu an hepimizin sakin kalması, sükûnetini koruması gerekiyordu. Çöktüğüm yerden hızla ayağa kalktım. Doğrudan Senem’in yanına gidip onu kolundan sertçe tutarak Ayla Hanım’dan uzaklaştırmaya çalıştım. “Gel buraya,” diyerek anı bir hareketle kendime doğru çektim. Oğuz bize yaklaşmak istediğinde onu engelledim ve bize biraz izin vermesini istedim. Senem’i hareket edemesin ya da daha çok veryansın etmesin diye iyice göğsüme bastırdım ama bu kez benim göğsümde debelenmeye başladı.

“Ya bırak! Bırak! Nisa içeride can çekiyor! Benim kardeşim içerde yaşamak için savaş veriyor!”

Yakarışları kalbimi sızlatırken onu kendime daha da çok bastırdım. Sıkıca sarıldım. Dağılan saçlarını okşadım.

“Dayanamam, Demir,” diye bağırdı.

“Ben Nisa’sız tek bir an bile geçirmedim. Bizim çocukluğumuz, bütün hayatımız birlikte geçti. Biz aynı odada büyüdük. Şimdi onsuz yapamam. Ne olur ona bir şey olmasın, Demir! Yalvarırım, ona bir şey olmasın!”

Bağırışı, çaresizce attığı haykırışları artık sadece kalbimi değil, bütün vücudumu yaraladığında onu sarsarak kendimden uzaklaştırdım. İki kolundan sıkıca tutup, “Olmayacak,” dedim güven dolu bir sesle. Yüreğimdeki bütün güveni, inancı o an sadece Senem’e vermek, onunla paylaşmak istedim. Bir elimi havaya kaldırıp dağılmış sarı saçlarını düzelterek yüzünü ortaya çıkardım. Yanaklarını okşayıp yeşil gözlerine

derince bakarak, "Bizim Nisa'mıza hiçbir şey olmayacak," dedim bir kez daha. Alnından öptüm. Bana bu kez o sarıldığında tekrar onu kendime bastırdım. Saçlarını okşadım.

Kollarımın arasında hıçkırıklara boğulurken benimle birlikte yere çöktü. Gözyaşlarını akıtmaya, feryat etmeye devam etti. Gözlerimi kapattım. Onunla birlikte ağladım. Sessizce dua ettim. Ameliyatın iyi geçmesi, Nisa'nın yeniden gözlerini açması, bize geri dönmesi için Allah'a sürekli dua ettim.

Tik tak...

Tik tak...

Tik tak...

Koridorun başındaki duvarın üstünde kocaman bir saat vardı. Ölüm sessizliğine bürünmüş koridorda akrep ve yelkovanın çıkardığı tik tak sesleri oldukça rahatsız ediciydi. Âdeta kulaklarımı tırmalıyordu.

Nisa, ameliyata gireli neredeyse iki saat olmuştu. Bu geçen iki saat içerisinde ameliyathanenin sürgülü kapıları hiç açılmamış, onunla ilgili tek bir gelişme bile bize bildirilmemişti. Değişen tek şey sadece koridordaki kalabalık olmuştu. Bir de ben bütün olanları sakince Senem'e anlatmaya çalışmıştım.

Oğuz, Senem'i hastaneye getirirken Gökçe'ye, Gökçe de diğerlerine haber vermişti. Çok geçmeden neredeyse arkadaş grubumuzdaki herkes Nisa için bu sessiz koridorda toplanmıştı. Önce Oğuz'dan haber alan Gökçe, Can, Bahar, Batuhan ve Emre gelmişti. Daha sonrasında onları da Gökçe'den haber alan Mustafa ve Aybüke takip etmişti. Hatta bir ara Damla ve Deniz bile arayıp Nisa'yı sormuştu. Herkes büyük bir telaş içinde Nisa'dan bir haber bekliyordu.

Arkadaşlarımızın hiçbiri bizi bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Ben yerimden kalkacak gücü bulamadığım için onlar ellerinden geldikince her şeye koşmaya çalışıyorlardı. Mesela Emre, Batuhan ve Can sürekli Esmâ teyze ve diğer büyüklerimize içecek, yiyecek bir şeyler getiriyorlardı. Gökçe ve Bahar ellerinden geldikçe hem Senem'e hem Esmâ teyzeye hem de bana destek olmaya çalışıyorlardı. Aybüke çok duramamıştı. Dedesinden bir telefon gelmesiyle gitmek zorunda kalmıştı ama gitmeden önce bir gelişme olduğunda mutlaka onu da haber etmemizi söylemişti. Bunu yapması, böyle düşünmesi bile yeterliydi.

Oğuz, Senem'in yanından hiç ayrılmıyordu. Elinden geldiğince bütünü gücünü Senem'e veriyor, onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Teyzede ne yazık ki hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ büyük bir le gözyaşlarını akıtıyor, Zehra teyzeyle birlikte dua ediyorlardı. Hanım'ın durumu da ondan pek farksız değildi. Bense... Bense ağlamıyordum ama buna zaten gerek yoktu. Yüreğim çoktan bir selin akıntısında kaybolup gitmişti.

Gözlerim en sonunda koridorda gezintisini bitirerek onu buldum. Annemi... Annemin bakışları boşluğa bakar gibiydi ve o bakışlar kederliydi. Koridorun en başındaki koca bankın en uç köşesinde oturuyordu. Herkesten uzaktaydı. O da tıpkı benim gibi bacaklarını karnına kadar çekmiş, çenesini de dizlerine yaslamıştı. Gözlerinin fersönmüş; bomboş, hissiz bakışlarla yeri izliyordu. Sanki tüm duygularını yitirmiş gibiydi. Üstelik yanında hiç kimse de yoktu. Suat Gürsoy tam karşısındaydı ama hemen yanındaki o boşluğa oturmuyordu. Onun elini tutmuyordu. Ona destek olmuyordu. Annemin gözlerinin içine bile bakmıyordu. Bakacak cesaretinin olmadığından da adım gibi emindim. Başını eğmiş, o da öylece yeri izliyordu.

Onlara uzaktan bakarken içimden, "Nasıl ya?" diye geçirdim. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Suat Gürsoy, nasıl Nisa'nın gerçek babası çıkabilirdi? Bu gerçekten kader miydi? Kader gerçekten bize bu acımasızlığı mı reva görmüştü?*

Bütün bunlar zihnimdeki o derin boşlukta süzülen cevapsız sorulardı. Onları, manevi anne ve babamı öylece uzaktan, büyük bir yansama ve hayal kırıklığıyla izlerken bir kez daha dünü getirdim aklıma. Önce Nisa'nın dün akşamüstü parkta bize kendisiyle ilgili anlatmış gerçekleri hatırladım. *Daha sonrasında Suat Gürsoy'un Nisa'yı o kadınlara, Ayla Hanım'la görür görmez değişen bakışlarını... Aralarındaki imalı, garip, "İnsan, insana benzer," konuşmasını...*

Hepsi bir yapbozun kayıp parçaları gibi aklımda birleşirken hâlâ oturtamadığım bazı şeyler vardı. *Ya bugün... Bugün gerçekten ne olmuştu? Ne yaşanmıştı? Nisa'yı ne tetiklemişti de her şeyi bırakıp bir anda şirkete gitmişti?*

Kendimi zorlayarak zihnimde küçük bir yolculuk yaptım ve bu kez bugün olanları hatırlamaya çalıştım. Babamın bahsettiği o önemli dosyayı almak için eve gittiğimde annemi kapının önünde yere çökmüş, taş merdivenlere oturmuş bir şekilde bulmuştum. Babamın bahsettiği o dosyayı ellerinde sıkıca tutuyor, gözleri dalmış bir şekilde boşluğa bakıyordu. Telaşla yanına gittiğimde ona önce Nisa'nın nerede

olduğunu sormuştum. Acıyla gülümsemiş, bakışlarını sabitlediği o yerden çekmeden, *"Muhtemelen babanın yanındadır,"* demişti. O an söylediklerinden hiçbir şey anlamamış ama epey korkmuştum. Sonra başını kaldırıp dolan gözleriyle bana baktığında bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştım. Elinden dosyayı kapattığım gibi ben de şirketin yolunu tutmuştum. *Sonrasında olanlar zaten malumdur...*

Şimdi o anı tekrar gözlerimin önüne getirince annemin o acı dolu bakışlarının altında yatan nedeni daha iyi anlıyor, asıl gerçeği fark ediyordum. *Annem aslında her şeyi biliyordu ve bu çok daha kötüydü.*

Annemi öylece uzaktan izlerken birden yerdeki bakışları benimkileri bulduğunda yakalanmanın verdiği o küçük telaşla tebessüm etmeye çalıştım. O da bana tebessüm etti, sonra yavaşça oturduğu banktan kalkıp yanıma doğru geldi. Yelkovan ve akrebin rahatsız edici tik tak sesleri kulaklarımı doldurmaya devam ederken annem de benim gibi yere, soğuk zemine oturdu. Başını yavaşça omzuma yasladığında gür saçlarına küçük bir öpücük kondurdum. O sırada ellerinden birini yumruk şeklinde sıktığını fark ettim. Gözlerimin nereye baktığını yakalamış gibi o sıktığı elini yavaşça açtı. İçinde tuttuğu her neyse benim hâlâ yıkamadığım, kirli avucumun içine bıraktı. "Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu titrek bir sesle. *Bu da nereden çıkmıştı şimdi?* Başımı salladım. Elimdeki o küçük, yuvarlak, mavi nesneye şaşkınlıkla baktım. *Bilyeydi.* Elbette hatırlıyordum.

Gariptir ki babamın çocukluğundan bu yana beni asla yanına yaklaştırmadığı hatta oynamama bile izin vermediği küçük, mavi bir bilyesi vardı. Çocukken ne kadar dil dökmüş olsam da asla bana vermemişti. Oynatmamıştı. Ben de en sonunda pes etmiştim.

Annem, "Sırf sen alıp kaybetmeyesin diye o küçük fanusun içine saklamıştı," dediğinde yine başımı salladım. Bu doğrudu. Bu mavi bilye babamın çalışma odasındaki en gizli ama bir o kadar da önemli hazinesi gibi bir şeydi.

"Nisa, o bilyeyi bulduktan sonra değişti," diye devam ettiğinde annem yerimde hafifçe doğrularak başımı hızla ona çevirdim.

"Nasıl yani?" diye sordum pürüzlü bir sesle. Annem anlatmaya başladı:

"O an gözlerimin önünden hiç gitmiyor, Demir. Bilyeyi parmaklarının arasına aldı, uzun bir süre inceledi. Sonra birden yüz ifadesi değişti. Yere çöktü. Kulaklarını elleriyle kapattı. Derin derin nefes aldı. Başta çok korktum. Kriz geçirdiğini zannettim. Yanına koşup onu sarstım ama beni duymadı bile. Sonra bir anda başını kaldırıp da o

boncuk boncuk gözleriyle bana baktığında anladım ne olduğunu. O ki evrenin bütün ağırlığı o gencecik kızın omuzlarında gibiydi. Ben, 'Çok üzgünüm,' dedi. Sesinde öyle derin bir hüznün, gözlerinde o kadar keskin bir acı vardı ki... O ifadesi gözlerimin önünden hiç gitmedi.

Annemin anlattıklarıyla avucumun içindeki bilyeye uzun uzur bakarken aklımdan geçen sorular yine aynıydı. *Nisaya gerçekten o an mı olmuştu? Bu küçük bilyenin onunla nasıl bir bağlantısı olabilirdi ki?*

Ben bu cevapsız soruları bir kez daha zihnimde karşılarken annem içimi dağılayan, kendimi daha da çok berbat hissetmeme neden olan cümleleri fısıldadı:

"Onun bir kızı olduğunu yıllardır biliyordum. O da biliyordu ama hiçbir zaman ona elini uzatamadı. İsmi bile öğrenmek istemedi ve bunun tek sorumlusu bendim. Onu, buna ben mecbur ettim."

Annemin sesinde derin bir keder vardı. Hüznün ve pişmanlık dolu bakışlarını takip ettiğimde ona, Suat Gürsoy'a baktığını fark ettim. Fakat sözlerinden hiçbir anlam çıkaramadım. *Ne demek onun bir kızı olduğunu yıllardır biliyordum? Ne demek bunun tek sorumlusu bendim? O ihanete uğramıştı. Aldatılmıştı. Buna rağmen yıllarca bu acıyı kabul ederek mi yaşamıştı yani? Nasıl?*

"Anne, sen ne diyorsun Allah aşkına?"

Sert bakışlarım onun ağlamamak için direnen gözlerine odaklandı. Annem gözlerini baktığı taraftan uzaklaştırarak başını yere eğdiğinde çenesinden tutup bana bakmaya zorladım. Derin, titrek bir nefes bırakırken acıyla gülümsedi.

"Ama o kızın Nisa olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi, oğlum. Çok üzgünüm," diye devam etti ağlamaklı bir sesle. Tam ağzımı açıp bütün bunların ne anlama geldiğini ona soracaktım ki başka hiçbir şey demeden yanımdan hızla kalkıp eski yerine doğru gitti. Beni de elimdeki bilyeyle baş başa bıraktı. Peşinden gitmek istedim ama anlamlandıramadığım bir his bunu engelledi ve beni yerime mıhladı.

Annem yeniden eski yerine otururken yaşadıklarımın, işittiklerimin hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum. Oysa her şey gözlerimin önünde oluyordu ama ben yine de inanmak istemiyor, ısrarla inkâr etmek istiyordum.

Bakışlarım onu, Suat Gürsoy'u bulurken midemin keskin bir şekilde kasılmasına engel olamadım. *Gerçekten kimdi bu adam? Nasıl oldu da bir anda bütün hikâyenin başkahramanı olmayı başarabildi? Bütün bunların ucu nasıl bir anda ona dokunabildi?*

Artık onu tanımadığımı, hiç tanıyamadığımı düşünüyordum. Bunca yıl boyunca beni büyüten, bana yuva olan o insanları bir köşeden sessizce izlerken hangisine üzüleceğimi artık kestiremiyordum. *Annemin ihanete uğramasına mı? Yoksa yıllardır bunu bilerek yaşamasına mı? Nisa'nın içeride can çekişmesine mi? Yoksa manevi babamın, aslında onun öz babası olmasına mı? Ben hangisine üzülecektim? Hangisi için feryat edecektim? Her şeyi geçtim, bütün bunları nasıl kaldıracaktım? Kaldıracak takatim var mıydı?* Onu da bilmiyordum ama artık bir şeyleri apaçık bir şekilde görebiliyordum.

Bütün parçaları birleştiren bariz sonucu ortaya çıkarmak o kadar da zor değildi. Mesela kendi içimde artık onca yılın hesabını yapabiliyordum. Bunca yıl boyunca Suat Gürsoy'un beni neden sevmediğini ya da sevmek istemediğini, neden sevgisini benden hep sakındığını artık anlayabiliyordum. Ben, onun öz oğlu değildim. Bunu zaten biliyordum ama onun bir kızı vardı. Kendi kanından, canından olan bir öz kızı vardı. Üstelik varlığından yıllardır haberdardı ve belki de sırf bu yüzden, bunu bildiği için beni hiç kabullenememişti ya da kabullenmek istememişti. Sevgisini hiç hissettirmemiş, bahşetmemişti. Belki de sadece annem için bana katlanmıştı ama bütün bunlar sorun değildi. Ben zaten yıllar boyunca Suat Gürsoy'un sevgisinin altında çiçek açmamıştım ki. Biz hep birbirimize iki yabancı gibi davranmıştık ve bundan tuhaftır ki hiç rahatsızlık da duymamıştık. Onunla dolu dolu geçirdiğim bir anım bile yoktu. Bu saatten sonra olmasına lüzum da yoktu. Buna muhtaç değildim. Yeter ki Nisa o ameliyattan çok iyi bir şekilde çıksın, hemen sağlığına kavuşsun, bütün bunların hiçbir önemi yoktu. İsterse Suat Gürsoy bütün sevgisini, şefkatini yalnızca Nisa'ya versin. Kendini sadece ona adasın, gerekirse affettirmeye çalışsın ama yeter ki benim sevgilim, benim güzel sevgilim o ameliyathane-den çok daha güçlü bir şekilde çıksın. Şimdilik tek temennim buydu. Gerisinin bir önemi yoktu.

Nisa'dan hiçbir haber almadan üç saat daha geçirdik. O hızla geçen üç saatte Senem'le birlikte ameliyathane kapısının önüne çökmüş, kapıdan çıkıp giren her hemşireye umutla bakmıştık. Birinin bize bir şeyler söylemesini, haber vermesini beklemiştik ama hiç kimse bize tek bir kelime etmemişti. Beklemek ölüm gibi, koridordaki derin sessizlik ise sağır ediciydi. Sadece gözyaşların, hıçkırıkların ve duaların sesi vardı.

Başını omzuma yaslayarak benimle birlikte yerde oturan Senem de yüzündeki kan en az benimki kadar çekilmişti. Gözleri kapalıydı ve çok bitap görünüyordu. Bir eli kucağına düştüğünde irkilerek gözlerini açtı ve başını kaldırıp bana, “Nisa’dan haber var mı?” diye sordu telaşla. Başımı büyük bir hayal kırıklığıyla sağa sola doğru salladığımda hiçbir şey demedi. Bitkinlikle omuzlarını düşürüp yanımdan kalktı. Esmâ teyzenin yanına gitti. Bu kez onun omzuna başını yaslayıp elini tuttu. Burnunu çekerek onunla birlikte dua etmeye başladı.

Nisa’nın ameliyata girmesinden bu yana beş saat geçmişti. Beşinci saatin başında ameliyathanenin sürgülü kapıları sonunda açıldı. Ellerimle yerden destek alarak hızla ayağa kalktığımda sendeledim. Saatlerdir yerde oturduğum için kalktığım ilk anda gözlerim karardı. Başım döndü. Dengem sarsıldı ama umursamadım. Kapıdan dışarı çıkan Devrim amca ve Nisa’nın ameliyatına giren diğer doktorun karşısına dikilecek gücü kendimde bulabildim.

Senem de Esmâ teyzeyle birlikte hızla oturduğu yerden kalkıp hemen yanıma geldi ve sıkıca elimi tuttu. Heyecanla parlayan yeşil gözleriyle Devrim amcaya bakıp, “Devrim amca, Nisa nasıl? İyi, değil mi? Bir şeyi yok,” diyerek umut dolu bir sesle konuştu. Fakat Devrim amca sessiz kaldı, onu yanıtlamadı. Bakışlarım onun hüüzünle sarmalanan yüzüne odaklandığında bir şeylerin yerinde gitmediğini hemen anladım.

Devrim amca, başındaki ameliyat bonesini çıkararak yanımdan geçip güçlükle bir sandalyeye çöktüğünde Esmâ teyze doğrudan onun yanına koştu. Bir cevap almak istercesine gözlerine baktı, ellerini tuttu. Devrim amca birden ağlamaya başladı. Sanki tüm dünyasını yitirmiş gibi bir anda hıçkırarak ağlamaya başladı. Çok perişan görünüyordu. *Bu... Bu kesinlikle iyi haber değildi.*

Senem, elimi tutmayı bırakarak doğrudan Devrim amcanın yanına gitti. Onun önünde diz çöküp gözlerine bakmaya çalıştı ama Devrim amcanın tek yaptığı bakışlarını kaçırmak, gözlerini parmaklarıyla ovuşturarak Senem’den gizlemek oldu. Senem, “Niye bir şey demiyorsun?” diye fısıltıyla sorduğunda bizi Devrim amca değil, Nisa’nın ameliyatından asıl sorumlu olan Doktor Mehmet Bey yanıtladı:

“Çok zor bir ameliyattı. Vücutunda ama özellikle de kafatasında ciddi hasarlar söz konusu. Yere düşüş esnasında gerçekten ağır darbeler almış ve çok kan kaybetmiş.”

Dudaklarım mihlanmış gibi ben hiçbir şey söyleyemezken Senem çöktüğü yerden kalkarak doktorun karşısına geçti. Gözlerindeki büyük

umut parıltılarıyla, "Ama iyileşecek, değil mi? Kardeşim iyileşecek," diye mırıldandı. Bu kez Mehmet Bey de tıpkı Devrim amca gibi gözlemini kaçırdı. Duraksayarak dikkatle bize baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Omuzlarını dik tutmaya çalışarak sonunda bizi yanıtladı:

"Devrim'le elimizden gelen her şeyi yaptık. Artık bekleyeceğiz."

Bize böyle kaçamak cevaplar verdiği için bu duruma tahammül edemedim. Sakinliğimi koruyamadım. Kendimi tutamadım. "Ne kadar bekleyeceğiz mesela? Neden bize iyi şeyler söylemiyorsunuz?" diye bağırdım. Bağırışımla Emre ve Batuhan hemen yanıma gelip, kollarımdan tutarak beni doktorun karşısından uzaklaştırmak istediler ama onları ellerimle itip kendimden uzaklaştırdım.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli. Çok ağır bir ameliyattan çıktı ve ne yazık ki hayati tehlikesi hâlâ devam ediyor. Yoğun bakımda gözetim altında tutacağız. Şu an için dua etmekten başka çaremiz yok."

Doktorun sözleri sanki üzerimden bir tır geçmiş gibi hissettirdi. Kısa bir an koridordaki herkesin suratını inceledim ve hissettiğim o yoğun korkuyu öyle yenmeye çalıştım ama nafileydi. Ben çoktan o tırın altında ezilip yok olmuşum.

Mustafa arkamdan, "En kötü ne olabilir ki?" diyerek tereddütle sorduğunda işiteceklerime hazır olup olmadığını düşündüm. Kulaklarımı kapatmak istedim ama bunu yapacak gücü de kendimde bulamadım. Her ne olursa olsun duymak zorundaydım.

"Dediğim gibi kafatasında ne yazık ki çok fazla hasar var. Başını çok şiddetli bir şekilde yere çarpmış, beyninde iç kanama oluşabilir. Ayrıca..."

Bu adam papağan gibi aynı şeyleri tekrarlayacak mıydı?

Hiddetle, "Ayrıca ne?" diye bağırdım yine kendimi tutamayarak. Şu an karşımdakinin bir doktor olduğunu umursamayacak kadar berbat ve bezmiş vaziyetteydim.

"Böyle ciddi vakalarda sık karşılaştığımız bir durum söz konusu. Kesin bir şey söylememekle birlikte, sadece bir ihtimal olarak Nisa'da da buna rastlayabiliriz."

"Neymiş o durum?" diye sordu Senem fısıltıyla. Sesi bir korku filminde ansızın ortaya çıkan çığırta kadar ürkütücüydü.

"Size karşı dürüst olacağım. Nisa maalesef vücudunun bazı kısımlarını kullanamayabilir. Felç kalabilir. Bu yüzden hasarın ciddiyetini öğrenebilmemiz için Nisa'nın kendine gelmesini beklemekten başka çaremiz yok. Hepimiz sabırlı olmalıyız."

Eğer doktorun sözlerinin ne kadar ciddi olduğunu anlarsaydım, Senem'in haykırışından sonra mutlaka anlardım. Çığlık attı ki onun çığılığı resmen kalbimin duvarlarında yankılanıyor. Şok geçirmiyor olsaydım onun yanına yaklaşp elini tutabilirdim. Bunu ne yazık ki yapamadım.

Doktorun ağzından çıkanlar yüzümde sert bir tokat etkisi yarattı. Sanki gırtlığıma bir el sarılmış gibi hissettim. Boğuldum. Nefes alamadım. Gözlerim odağını kaybetmiş gibi koridordaki herkesin çerçeresinde tek tek gezindi. Bir sinek vızıltısı gibi kulaklarımda çınlayan sözleri duymamak için kulaklarımı kapattım.

Doktor başka hiçbir şey demeden yanıımızdan hızla uzaklaşırken Senem, "Demir," diyerek büyük bir çaresizlikle adımı mırıldandı. Onu cevaplayamadım bile. İştiklerime inanmak istemezcesine başımı hızla sağa sola doğru salladım. Senem benden bir yanıt alamayınca. "Devrim amca? Esmateyze? Ne diyor bu doktor? Ne demek Nisa felç kalabilir?" diyerek onların yanına doğru koştu.

Esmateyze, Senem'in sorularını duymadı ya da duymazdan geldi. Onu yanıtlamadan hışımla birden ayağa kalktı. Gözleri dönmüş gibiydi. Devrim amcanın yanından hızla uzaklaşarak önce gözyaşlarına boğulan Ayla Hanım'ın karşısına dikildi. Onu omuzlarından itip öfkeyle bağırdı.

"Eğer benim yavrum gözlerini açamazsa... Eğer ki ben bir kez daha bu acıyı yaşarsam sana bu dünyayı dar ederim!"

O an onun ve Devrim amcanın acısının çok daha keskin, çok daha başka olduğunu anladım. Onlar yıllar önce biricik kızlarını, Gülcan ablayı kaybetmişlerdi ve şimdi bir kez daha aynı acıyla sınanıyorlardı. Sonra ona döndü Esmateyze. Kederle ama daha çok da büyük bir hayal kırıklığıyla onun, Suat Gürsoy'un gözlerine baktı.

"Ya sen bizim dostumuzdun be adam, dostumuz! Bu nasıl olabilir? Benim kuzum nasıl senin kızın çıkabilir?"

Bu cümleler Suat Gürsoy'un başını eğmesine, gözlerini kaçırmasına yetmişti. Fazlasına gerek yoktu. O da tıpkı bizler gibi kahrolmuştu. *Ama neye yarardı ki? Her şeyin sebebi o iken, pişmanlığı ya da kahrolması neye yarardı?*

Esmateyze hâlâ ayakta dikilerek onların suratına büyük bir tiksintiyle bakarken bu kez Senem, "Senin suçun!" diye bağırdı. "Her şey senin suçun!" Kime bağırdığını anlayabilmem için dönüp ona bakmama gerek bile yoktu. O da bütün öfkesini Ayla Hanım'a püskürtüyordu.

Tam kadının üzerine yürüyecekti ki Mustafa hızla onu kollarından yakalayıp, "Gel buraya. Hiçbir şey olmayacak Nisa'ya. İyileşecek o," dedi ümit verici sözlerle. Buna inanmak, gerçekten inanmak istedim.

Senem kollarını Mustafa'ya sıkıca dolayarak ağlarken, bense biraz önce kalktığım duvar köşesine geri çöktüm. Başımı ellerimin arasına gömüp dizlerimi karnıma kadar çektim. Kendimi herkesten saklamak, yok etmek istedim. Batuhan yanıma geldi. Onu hızla kendimden uzaklaştırdım. Emre, Bahar, Oğuz yanıma geldi. Onlara da beni rahat bırakmalarını haykırdım. Şu an kimsenin tesellisini istemiyordum. Nisa'nın iyi olmasını istiyordum. Gözlerini açıp hemen ayağa kalkmasını istiyordum.

Dayanamıyordum. Artık dayanamıyordum. Güçlü kalmaya çalışırken aslında kendimi daha da çok kaybediyordum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama bunun hiçbir şeye faydasının dokunmayacağını da çok iyi biliyordum. *Nisa'nın durumu kritikti. Nisa, felç kalabilirdi. Ötesi var mıydı?*

Sonra birden ortalığa daha büyük bir yaygara hâkim oldu. Devrim amca, oturduğu banktan hızla kalkarak onun yanına doğru gitti. Daha neyin ne olduğunu anlama imkânı bile bulamadan sert yumruğunu Suat Gürsoy'un suratına indirdi.

Senem, Mustafa'nın kollarından hızla çıkıp telaşlanarak hemen onun yanına gitti. "Eğer," dedi Devrim amca işaret parmağını onun suratına doğru savurarak. Esmâ teyze ve Senem onun önüne geçip engellemek istediye de durmadı. "Eğer ki kızıma bir şey olursa... Eğer ki benim ceylan gözlü, güzel kızım gözlerini açamazsa seni mahvederim. Anlıyor musun? Seni mahvederim!"

Devrim amca kelimelerin üstüne âdeta bastırarak, tükürürcesine konuştu ama en çok da *kızım* kelimesini vurguladı. Bir anlığına ona gururla bakmaktan kendimi alamadım. Bütün bu yaşananlara rağmen Nisa'yı böylesine sahiplenmesi, *ona karşı* böyle sahiplenmesi göğsümü kabarttı.

Çöktüğüm yerden kalkmadım. Diğerleri gibi Devrim amca'yı ondan uzaklaştırma tenezzülünde bile bulunmadım. Eğer mecalim olsaydı ben de onun suratına bir tane geçirmekten kendimi alamazdım. Bunu biliyordum.

İnsanın başına çok kötü bir olay geldiğinde bütün hayatını zihnin önüne serip nerede neyi yanlış yaptığını sorguluyordu. Nisa bütün bunlar benim başıma geldi diye kafa yoruyor, çözüm bulmaya istiyordu. Lakin çok sevdiğiniz biri ölümün kıyısındaiken hissettiğiniz o derin korku ve endişe bir anda her şeyin önüne geçebiliyordu. Hatalarınızı ya da yanlışlarınızı değil, yalnızca onunla ilgili her an her saniyeyi hatırlamak ve bir daha hiç unutmamak üzere zihninizde kazımak istiyordunuz. *Gülüşlerini, bakışlarını, ses tonunu ve hatta çatığı kaşlarını bile... Anbean, hiç unutmak istemezcesine hep hatırlamak istiyordunuz.*

Nisa, bir hastane yatağında hareketsiz şekilde yatarken bütün o dolu dolu anlarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünde belirdi. *Onu ilk kez sokakta, Devrim amcanın arabasının cam kenarında uyurken görüşümü... Okulda ansızın karşıma çıkışını... Benden kaçmaya çalıştığı anlarda bile soluğu yalnızca benim yanımda almasını... Ona kutup yıldızı dememi sağlayan o yarış gecesini... Beraber sergilediğimiz dans gösterisini... En sonunda birbirimize kavuşmamızı... Onun elini hiç bırakmak istemezcesine tutuşumu... Bana ilk kez, "Seni seviyorum," deyişini... Şakalaştığımız ve onunla uğraştığım her anı...*

Ona, bize dair her anıyı sanki daha dün yaşamışım gibi aklıma getirmek bende sadece tek bir duyguyu uyandırdı. Daha fazlasını istiyordum. *Çok daha fazlasını...*

Daha Nisa'yla paylaşamadığımız bir sürü an ve henüz tecrübe edemediğimiz bir sürü deneyim vardı. Benim buna her şeyden hatta nefes almaktan bile çok ihtiyacım vardı ama Nisa yoğun bakımda öyle hareketsiz bir şekilde yatarken şimdilik bu pek mümkün gibi görünmüyordu. Kalbim öylesine çok ağrıyor ve ruhum öyle bir acıyla kavruluyordu ki dayanamıyordum. İçeri girip onu gözleri açılana kadar sarırmak ve kendine getirmek istiyordum. İçimdeki bu yoğun korku geçene kadar her şeyi yakıp yıkmak istiyordum. Ancak Senem ve buradaki herkes zaten o kadar perişandı ki bir de benim kendimi kaybetmeme gerek yoktu.

Ameliyattan hemen sonra Nisa'nın yoğun bakıma taşınmasıyla o korkulu bekleyiş yeniden başladı. O sürecin ilk dakikalarında hemşireler önce bizi Nisa'nın durumuyla ilgili bir kez daha bilgilendirdi. İç kanama ve beyin ölümü riski en büyük korkularıydı ama geçen uzun saatlere rağmen şükürler olsun ki böyle bir şey yaşanmamıştı. Yanımızdan geçip giden doktor ve hemşireler sürekli Nisa'yı gözetliyorlardı ama en çok da Devrim amca onunla ilgileniyor, hep kontrol ederek hiçbir anını kaçırmıyordu.

Nisa'nın yoğun bakıma taşınmasının ilk dakikalarında herkes resmen kendi kederine düşmüştü ama biri vardı ki onu onca saat sonra ilk kez o zaman fark etmiştim. O kargaşanın içinde adamın bizimle geldiğini, saatlerce hastanede beklediğini bile fark etmemiştim. *O kişi, Nisâya çarpan arabanın şoföründen başkası değildi.*

Adamın ismi Şaban'dı ve elli dört yaşındaydı. Bu bilgileri Devrim amcadan öğrenmiştim. Hatırladığım kadarıyla kısa boyluydu. Epey kıvrılmış bir yüzü ve iyice beyazlamış saçları vardı. Şaban Bey, Devrim amcaya şikâyetçi olmaması için çok yalvarmıştı. Bütün bunlar bizzat benim yanımda gerçekleşmişti. Kendisinin hiçbir suçu olmadığını, Nisa'nın yola birden atıldığını söylemişti. *Eh, yalan da sayılmazdı.* Hatta büyük bir çaresizlikle, "Bakın, gerekirse bütün hastane masraflarını karşılarım ama ne olur şikâyetçi olmayın. Benim de sizin gibi iki kızım var," demişti.

Devrim amca, adamın samimiyetine inanmış, ona güvenmek istemişti. "Ben sadece şimdilik kızımın uyanmasını istiyorum. O bir uyansın da gerisine bakar, düşünürüz," diyerek adamı evine, ailesinin yanına göndermiş ve haber beklemesini söylemişti. Zaten adam öyle kaçıp gidecek birine de hiç benzemiyordu. Yüz ifadesi epey perişandı ve biraz da gariban birine benziyordu. Devrim amcanın sözünü bile ikiletmemiş, cep telefon numarasını ve ev adresini vererek hastaneden gitmişti.

Saat sabahın dördüne yaklaşıyordu. Nisa neredeyse sekiz saattir yoğun bakımdaydı ama tek bir hayat belirtisi bile göstermemişti. Bu geçen sekiz saat içerisinde kalabalık Devrim amcanın zorlamasıyla dağılmıştı.

Nisa yoğun bakıma alındıktan birkaç saat sonra Devrim amca arkadaşlarımıza her şey için teşekkür etmiş, biraz zorlu çabalarla da olsa onları evlerine göndermişti. Başta hiçbiri gitmek istememişti. Özellikle Can ve Batuhan kalmak için çok ısrar etmişti ama hem ben hem de Devrim amca bunun kimseye bir faydasının dokunmadığını söylediğimizde üstelememişler ve bizden haber beklediklerini belirterek eve gitmişlerdi. Onlardan sonra Devrim amca aynı çabayla Zehra teyze, Orhan amca ve Yakup abiyi de eve göndermişti. Hatta Esmâ teyze ve Senem'i de alıp götürmelerini istemişti ama onlar Nisa uyanmadan hiçbir yere gitmeyeceklerini açıkça belirtmişlerdi. Devrim amca da onlara pek karşı çıkmamıştı ya da karşı çıkmak istememişti ama en azından dinlenmeleri için temiz hasta odalarından birini onlar için ayarlatmıştı.

Hastanede sadece ben, Senem, Esmâ teyze, Oğuz, Mustafa, Mustafa'nın sonradan aramıza katılan babası Onur amca, Ayla Han ve malum kişi bulunuyordu. Annem aramızda değildi çünkü her ne kadar gitmek istememiş olsa da onu da ben zorla eve göndermiştim. Zaten kendini yeteri kadar yıpratmıştı, daha da yıpratmasını istememişim.

Bütün gece boyunca hiç uyumamıştım. Gözüme bir damla uyku dahi girmemişti. Hatta girmemesi için bizzat ben çaba göstermişim. Sürekli lavaboya gidip yüzümü yıkamış, kendime gelmeye çalışmıştım. *Zaten Nisa yoğun bakımda öyle kıpırtısız bir şekilde yatarken nasıl uyuyabilirdim ki? Gözüme nasıl uyku girerdi?* Uyumak istemiyordum Nisa'nın uyanmasını istiyordum.

Geçen saatler boyunca âdeta yoğun bakım ünitesinin önünde nöbet tutmuştum. Sanki farklı bir görüntüyle karşılaşacakmışım gibi her on dakikada bir Nisa'yı kontrol etmişim ama manzara hiç değişmemişti. Nisa, hareketsiz bir şekilde o soğuk odada yatmaya devam etmişti.

Devrim amca yaklaşık yarım saat önce Esmâ teyze ve Senem'i artık dinlenmeleri için ikna edip ayarladığı odaya götürürken ben de biraz temiz hava almak ve kendime gelmek için dışarı çıkmıştım. Fakat bunun hiçbir şeye faydası dokunmamış, çok geçmeden tekrar yoğun bakım ünitesinin bulunduğu kata gelmişim. Diğerlerinin yanına gitmeden önce lavaboya uğramış, ihtiyaçlarımı gidererek yine yüzümü yıkamıştım. Lavabodan çıktığımda ise birden onu tam karşımda görmüştüm.

Tıpkı tüm gün boyunca yaptığım gibi onu görmezden gelmek istedim. Hiçbir şey demeden hatta yüzüne bile bakma gereğinde bulunmadan yanından geçip gitmek istedim ama buna izin vermedi. Önümü kesip, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu oldukça mahcup bir sesle.

Yanından hızla geçip sertçe, "Hayır," diyerek yürümeye devam ettim.

"Oğlum, en azından bir eve gidip üstünü değiştir." Kurduğu cümleyle ayaklarım birden adım atmaya bıraktı.

Evet, üstüm başım leş gibi kokuyordu ama umurunda değildi. Nisa uyanana dek hiçbir yere gitmeyecektim. Hatta ondan sonra bile... Ama şu an için takıldığım nokta kesinlikle bu değildi. Yavaşça ve içimde asla bastıramadığım o derin öfkeyle ona döndüm. *Oğlum mu? Gerçekten mi ya?*

"Oğlum mu? Nasıl oluyor da sen hâlâ o kelimeyi kullanabiliyorsun, Suat Gürsoy?"

Başımı dimdik tutarak tam karşısında dikildiğimde gözlerini kaçırdı. Güzel... En azından pişmanlığını bir nebze de olsa hissedebiliyordum.

“Bilmediğin çok şey var,” dediğinde omuz silktim.

“Biliyorum,” dedim oldukça net ve sert bir tavırla. Ardından da, “Sence ben bu kadar sakin kalabilir miydim zannediyorsun?” diye ekledim. Cevap vermeyip yine bakışlarını kaçırdı. Durmadım, devam ettim:

“Eğer ben şu an hiçbir şey demiyorsam, aklımı kaçıracağım gibi hareket etmiyorsam, bağırıp çağırmiyorsam, buraları yıkıp dökmüyorsam, sana her şeyin hesabını sormuyorsam ve yumruklarımı suratına geçirmiyorsam bil ki bütün bunların tek nedeni sadece Nisa. Evet, konuşacağız. Hesaplaşacağız ama burada değil, şimdi değil. Nisa orada öyle hareketsizce yatarken değil. Elbet sırası gelecek ama bugün değil.”

Tek kelime etmesine bile izin vermeden arkamı dönüp hızla ilerlemeye, ondan uzaklaşmaya başladım. Söyleyeceğimi fazlasıyla söylemiştim. Her şeyin bir sırası vardı. Bizim de her şeyi konuşacağımız, hesaplaşacağımız bir an mutlaka gelecekti ama şimdi sırası değildi. Önce Nisa gözlerini açacak, yeniden sağlığına kavuşacaktı. Sonrası zaten bir şekilde çözüldü.

Hızlı adımlarla yeniden yoğun bakım ünitesine girdiğimde Senem’i bir elini cama yaslamış bir şekilde Nisa’yı izlerken gördüm. Oysa dakikalar öncesinde Devrim amca ve Esmâ teyzeyle birlikte o da hazırlanan hasta odasına gitmişti. Biraz da olsa dinlenmesi gerekiyordu ama anlaşılın sarışını da hiç uyku tutmuyordu.

Senem’in çehresindeki sıkıntılı ifade beni mahvetti. Üzerimizde büyük bir kara bulut vardı, biliyordum ama o kara bulutun gideceğine, yok olacağına da yürekten inanıyordum. İnanmak istiyordum. Yanına gidip ona destek olmak istedim ama Oğuz zaten yanındaydı. Elini tutuyor, sırtını sıvazlıyordu. Senem’e gerçekten değer verdiğini görebiliyordum. Saatlerdir bizimleydi ve bir an olsun onu yalnız bırakmamıştı.

Üzerimdeki büyük yorgunlukla bedenimi koridorda bulunan koltuklardan birinin üzerine bıraktım. O sırada Ayla Hanım’ın da Senem’in yanına doğru gittiğini gördüm. Sonra onun yanına Suat Gürsoy da eklendi. Onlar da o yoğun bakım ünitesinin cam penceresinden Nisa’yı izlemeye başladılar. *Acaba eserlerine bakıp gurur duyuyorlar mıydı? Neye sebep olduklarını sorguluyorlar mıydı?*

Sessizce onları izlerken kucağıma bırakılan bir su şişesiyle irkildim. Başımı kaldırdım ve hangi ara geldiğini fark etmediğim o kişiye baktım. Mustafa endişe dolu bakışlarıyla hemen yanımdaki boş koltuğa oturduğunda kucağıma bıraktığı su şişesini elime aldım. Kapağını açtım. Büyük bir yudum içtim.

“İyi misin?” diye sorduğunda başımı sağa sola doğru salladım. *İyimi? O kelimenin anlamını artık biliyor muydum acaba?*

Mustafa, “İstersen benimle konuşabilirsin. Seni dinlerim,” dediğinde burnumu çektim. Başımı yine olumsuz anlamda salladım. Konuşmak istemiyordum. Konuşacak gücüm yoktu. Sadece Nisa’nın uyanmasını istiyordum.

“Konuşacak ne var ki? Şu yaşadığımız trajediye bir bak, Mustafa. Manevi babam, Nisa’nın gerçek babası çıktı. Gözümünden bile sakındığım o muhteşem kız orada, o soğuk odada kablolarla bağlı bir şekilde yatıyor. Yaşam mücadelesi veriyor. Ben nasıl iyi olabilirim ki?”

Gözyaşlarım yanaklarımdaki yerini alırken Mustafa gerçekten destek vermek, yanımda olduğunu göstermek istercesine omzumu sıktı. Ona dönüp baktığımda yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sanki bana bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibiydi. Sonunda dudaklarını araladı. “Demir, sadece merakımdan soruyorum. Nisa nasıl öğrenmiş peki?” diye çekinerek sordu.

O an annemin bana anlattıklarını aklıma getirdim. Daha saatler öncesinde pantolonumun cebine attığım o mavi bilyeyi birden çıkararak Mustafa’ya gösterdim. Belki o bu bilyeden benim bilmediğim ama onun mutlaka bildiği bir anlam çıkabilirdi.

“Bilmiyorum ama annem bu bilyeyi gördükten sonra Nisa’nın bakışlarının ve tavrının değiştiğini söyledi. Muhtemelen Ayla Hanım’ın ona dün anlattıklarıyla parçaları zihninde birleştirmesine de bu bilye sebep oldu.”

Anlattıklarım karşısında Mustafa derin bir iç çekti. Omuzlarını düşürdü. Yüzüne bir gölge düştü. Bilyeyi avucumun içinden alarak, “Nisa çocukken bilyelerle oynamayı çok severdi. Ben daha Senem onun hayatında yokken tanıyıştım Nisa’yı. O diğer kız çocukları gibi değildi. Onlar bebeklerle oynardı, Nisa ise bilyelerle,” diye açıkladı. Bilyeyi tekrar bana uzatırken tebessüm ettim.

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedim.

Tahmin etmek o kadar da zor değildi. Hangi zamanda gerçekleştiğini hiç bilmesem de bu mavi bilyeyi ona, Suat Gürsoy’a Nisa, yani öz

kızı vermişti ve o da yıllar boyunca saklamıştı. Belki de sırf bu yüzden beni hiç yanına yaklaştırmamış, oynamama dahi izin vermemişti. *Kızına dair tek emaneti böyle korumak istemişti. Küçük bir cam fanusun içine saklayarak...*

Mustafa, “Merak etme. Nisa uyanacak,” diyerek hafifçe koluma vurduğunda gülümsemeye çalışarak sadece başımı salladım.

Oturduğum koltukta gerinirken gözlerim yeniden Senem’in bulunduğu tarafa kaydı. Oğuz, ona bir kahve alıp geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Ayla Hanım ve Suat Gürsoy da yoğun bakım ünitesinin pencere kenarından uzaklaşmaya başladıklarında Mustafa’yla göz göze geldik. Bana başıyla Senem’in yanına gitmemizi işaret ettiğinde onu bekletmedim bile. Hızla oturduğum yerden kalktım ve onunla birlikte Senem’in yanına doğru ilerledim.

Pencere kenarına ulaştığımda değişen hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Nisa, bir düzine kabloya bağlanmış bir şekilde vücudunun neredeyse her yerini kaplayan o sargı bezleriyle birlikte hâlâ derin bir uykudaydı. Ufacık bir kıpırtı bile yoktu. Vücudunun hiçbir yeri oynamıyordu. Gözlerimi asla ondan çekemiyordum. Bazen elini oynattığını falan zannediyordum ama sonra hayal gördüğümün farkına varıyordum.

Senem, “Uyanacak, değil mi?” diye sorduğunda başımı önüme eğip gözyaşlarımı tişörtümün yakasına sildim.

Gözyaşlarımı Senem’den gizlemek isterken omuzumda güçlü bir elin varlığını hissettim. O el elbette Mustafa’ya aitti. Sadece bana değil, aynı zamanda Senem’e de güç vermek istercesine, “Uyanacak tabii. Bizim Nisa’mız güçlüdür, unuttunuz mu?” dedi kendinden çok emin bir sesle.

“Ve de inatçı,” diye ekledim. Bir anda söylediğim şeyle üçümüz aynı anda kıkırdamaya başladık. Saatler sonra ilk kez gülüyorduk.

“Cidden ya! Ne inat var onda? Yani resmen davranışlarıyla *siz durun ve inatçı olma işini yalnızca bana bırakın*, diyor. Tamam, ben de inatçıyım ama Nisa hepimizden de beter.” Daha haklı bir yorum olmazdı. Senem söyledikleriyle doğru noktaya parmak basmıştı. İnatçılık Nisa’nın resmen ikinci adı gibi bir şeydi. Keçiliği bir tuttu mu ona söz geçirmek imkânsızdı.

Mustafa, “Gözlerini dünyaya inatçı olarak açtığına yemin edebilirim ama kanıtlayamam,” dediğinde yine kıkırdadım. Bu gerçekten iyi hissettirmişti. “İşte sırf o keçi inadından ötürü bile olsa uyanmak

zorunda,” diye devam ettiğinde hızla başımı Mustafa’yı onaylarcasına salladım.

Uyanacaktı. Benim Nisa’m, kutup yıldızım, poğaça suratım uyanacaktı ve ışıl ışıl parlamaya kaldığı yerden devam edecekti. Korkacak hiçbir şey yoktu çünkü Nisa’ya hiçbir şey olmayacaktı.

Senem hem benim hem de Mustafa’nın elini tutarak iyice sıktığında, “Söz veriyorum, bunları da atlatacağız,” dedim.

Atlatacağıktık. Nisa uyandıktan sonra biz her şeyi atlatacağıktık.

İşittiğim ayak sesleriyle başımı sağıma doğru çevirdiğimde Devrim amca ve Esmâ teyzenin bize doğru geldiklerini gördüm. Anlaşılan bu gece kimseyi uyku tutmayacaktı.

Saatlerdir aklımda olan bir şeyi artık gerçekleştirmek için Senem’in elini bırakarak doğrudan onların yanına gittim. Esmâ teyze yüzünü ovuşturarak yanımızdan uzaklaşıp koltuklara doğru ilerlerken hemen Devrim amcaya döndüm. “Devrim amca, ben Nisa’nın yanına girmek istiyorum,” dedim hızlı hızlı konuşarak.

Devrim amca yorgunluktan iyice kızaran gözlerini ovalarken, “Oğlum, normal şartlarda bu yasak. Biliyorsun,” dedi. Sesi çok yorgun çıkıyordu ama benim de hemen pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Nisa’nın nefes aldığını, kalbinin attığını yakından da işitmeliydim. Böyle uzaktan bakmak bana yetmiyordu.

“Dayanamıyorum, Devrim amca. Lütfen,” diye ısrar ettiğimde ya çok yorgun olduğu için o an benimle uğraşmak istemedi ya da gerçekten hâlîme çok acıdı. Hangisinin daha baskın olduğunu bilmiyordum ama izni kapmışım. Devrim amca omuzlarını düşürerek başını beni onaylarcasına salladı.

“En fazla on dakika. Tamam mı?” diye sorduğunda gülümseyerek hızla başımı salladım. Bu bile benim için yeterliydi.

“Tamam, söz veriyorum.”

“Gel bakalım. Sana önlük vereyim o zaman,” dediğinde zaman kaybetmeden direkt peşine düştüm.

13. BÖLÜM

♪ Kemal Sahir Gürel, Erdal Güney & Hüseyin Yıldız – Çekilmiş Sularda

♪ Çağan Şengül & Sezgin Alkan – Kuzey Yıldızı

Demir Gürsoy'dan...

Nisa'nın en sevdiği çiçek karanfildi. O hayatıma girdiğinden, elini sıkıca tuttuğum ilk andan beri benim için aşk da, sevgi de, mutluluk da hep karanfil kokardı. Fakat şimdi...

Şimdi Nisa yoğun bakımdayken, vücudunun neredeyse her yerinde sargılar ve onu hayatta tutmaya çalışan kablolar varken bizim aşkımız karanfil kokmuyordu. Acı kokuyordu. Keder kokuyordu. Hayal kırıklığı kokuyordu. Ve en kötüsü, de, beni en çok yaralayana da... Ne kadar dile getirmek istemesem de ölüm gibi kokuyordu.

Hayat, sizi hiç beklemediğiniz yerlerden imtihan ettiğinde yaşama umudunuzu yitirdiğinizi sanırdınız. Özellikle de çok sevdiğiniz birine zarar geldiğinde, onun canı çok yandığında sizin canınızın kıymeti bile olmazdı. Onun canının yanında belki de bir hiçti. "Yeter ki ona bir şey olmasın, yeter ki o gözlerini açsın, ben her şeyle tek başıma mücadele ederim," diyerek sessizce feryatlar eder, kendinizi avutmaya çalışırdınız. Geride kalan diğer her şeyi yok sayardınız.

İşte o an, benim için kesinlikle bu andı. Bütün umutlarım, kurduğum düşler sanki yıkılmış, bir toz misali gibi savrulup gitmişti. Kendimi karanlık bir okyanusun tam ortasında kalan, her tarafında yırtıcı hayvanların bulunduğu ürkütücü, ıssız bir adanın içine düşmüşüm gibi hissediyordum. Nisa gözlerini açmadığı müddetçe de oradan kurtulmamın imkânı yoktu.

Zamanı geriye sarmayı çok isterdim. Bundan iki hafta öncesindeki o şen şakrak hâllerimize, mutlu ve huzurlu olduğumuz dakikalara, her şeyin gayet yolunda gittiği ve hayatımızın tam da en güzel günlerini geçirdiğimiz o dolu dolu anlara geri dönmeyi şu an her şeyden çok isterdim. Bunun için ne gerekirse yapmaya da hazırdım. Lakin imkânsızdı. Zamanı geriye almam imkânsızdı. Nisa'yı o kazadan kurtarmam imkânsızdı. Bütün bu kanımı donduran gerçekleri zihnimden söküp atmam koca bir imkânsızlıktı. Bütün yolları çaresizce denemeye

kalkışsam da yüreğime koca bir taş gibi bırakılan o yakıcı hava mem artık mümkün dahi değildi.

Üzerimdeki geniş, mavi hastane önlüğü ve yüzümdeki maskeyle ez, adımlarla yoğun bakıma girdiğimde suratımı buruşturdu. Deniz'in tanın yoğun kokusu burnumu sızlattığında burun kemerimi sıkıttı.

Yoğun bakım soğuktu. Her şey çok soğuktu. Hatta üzerime gişim bu mavi önlük bile çok soğuktu. Nisa karşımda öyle hareketsiz yatarken ve gözlerini bir türlü açmazken her şey buz gibiydi. Göğsüm ızdırıp dolu bir sızıyla kasılıyor, aldığım nefes bile ciğerlerimi acıtıyordu. Ne tuhaf... Oysa Nisa hayatıma gireli o kadar da uzun bir süre olmamıştı ama şimdi onsuz tek bir anımı, tek bir saniyemi bile geçirmek istemiyor, hayal dahi edemiyordum. Onsuz yaşayamıyor, nefes alamıyordum.

Geçen hafta Deniz'e, *"Meğerse Demir hayatıma girene dek ben hiç nefes almıyordum. Benim nefesim aslında oymuş,"* demişti. O gizlice işittiğim cümleler bana kendimi daha özel hissettirmiş, *"Seni seviyorum,"* demesinden bile daha anlamlı gelmişti. Lakin bir noktada yanılmıştı. Asıl o benim nefesimdi ve onu kaybedersem yüreğimde sonsuza dek hiç durmadan kanayacak hatta kabuk bile bağlamayacak bir yarının izini taşıyacaktım. Ciğerlerime bir daha hiç hava çekemeyecektim. Yaşayan bir ölüden farksız olmayacaktım. Nisa sadece benim nefesim değil, aynı zamanda da can damarımdı. Orada akan sıcak kandı ve onu böyle gördükçe o kanın bile akmadığını, tıpkı bu yoğun bakım gibi buz kestiğini düşünüyordum.

Hastanenin kapısından içeri her girişimde kasılırken şimdi bir yoğun bakımın içinde olduğuma inanamıyordum. Gerginliğim kesinlikle had safhadaydı ve hissettiğim korkudan dolayı bütün vücudum yaprak gibi titriyordu. İçeride monitörlerin çıkardığı mekanik sesler dışında hiçbir ses yoktu.

Nisa'nın serumuna ilaç enjekte etmeyi bitiren hemşire bana tebesüm ederek yanımdan geçip dışarı çıktı. Onun yoğun bakımdan ayrılmasıyla yavaşça Nisa'nın yanına doğru ilerledim. Derin bir uykunun içindeydi ama uyanacaktı. Tüm kalbimle inanıyordum ki Nisa uyanacaktı. Uyanacak ve bize yine tatlı tatlı çemkirecekti.

Onu, o minicik bedeniyle beyaz bir çarşafın altında hareketsiz bir şekilde görmek içimi burktu. Gözlerimin yanmasına ve gözyaşlarımın yavaşça akmasına engel olamadım. Nisa'yı bir hastane yatağında görmek berbat bir şeydi. Çok kötü görünüyordu ve ona böyle yakından bakmak içimdeki ızdırıp ateşini daha da çok körüklüyordu.

Ağır adımlarla biraz daha yanına yaklaşarak yüzüne baktım. Her ince ayrıntısını inceledim. Parmaklarım karıncalandı, yüzüm buruştu ve midem kasıldı. Yoğun bakımdaki dezenfektan kokusu burnuma sanki daha ağır bir kokuymuş gibi ilişirken kusmamak için kendimi zor tuttum.

Nisa'nın yüzü kireç gibiydi. Bembeyazdı. Buğday teni solup kül rengine dönüşmüştü. Pembe, gül rengindeki dudakları kurumuştu. Gözlerinin altında iri, koyu halkalar vardı. Başında büyük bir sargı bezi olduğu için koyu kahverengi saçları epey dağılmış vaziyetteydi. Çıplak göğsünün üstüne kadar beyaz hastane çarşafıyla örtülmüştü. Vücudunun neredeyse büyük bir kısmında sargı bezleri ve monitörlere bağlı olan kablolar vardı. Bacaklarındaki ve kollarındaki sargı bezleri en belirgin olanlardı.

Doktorun dedikleri kulaklarımdan asla silinmiyordu. Nisa'nın felç kalabilme ihtimali bütün kemiklerimi sızlatıyordu ve bu ihtimal bir kez daha acıyla kulaklarımda yankılanırken bunun gerçeğe dönüşmesi için sürekli dua ediyor, Nisa'nın hemen gözlerini açmasını istiyordum. Hasarın ciddiyetini anlayabilmemiz için önce onun uyanması gerekiyordu ama ben biliyordum ki uyanacaktı. *Benim Kutup Yıldızım öyle kolay pes etmezdi, etmeyecekti.*

Yatağının iki tarafında bulunan; biri küçük, diğeri büyük olan monitörlerden gelen ritmik sesler onun kalbinin attığının habercisiydi. Fakat bu yine de yeterli hissettirmiyordu. Nisa'nın bilincinin yerinde olmamasına dayanamıyordum. Bu haksızlıktı. Bu çok büyük haksızlıktı. Oysa bizim daha paylaşacak ve biriktirecek bir sürü anımız olacaktı. Bunlar sadece hayal olarak kalmamalıydı. Onu kaybedemezdim.

Kalbim göğüs kafesimde âdeta can çekişerek debelenirken, "Nisa? Kutup Yıldızım? Benim ruhu çocuk poğaça suratım," diye seslendim titreyen çaresiz bir sesle. Cevap gelmedi. "Sevgilim, beni duyuyor musun?" Fısıltıyla mırıldanırken kendi sesimi ben bile zar zor işittim. Nisa yine beni yanıtlamadı ama ben aldırmadım. "Sen şimdi böyle sessiz kalıyorsun ama ben duyduğunu biliyorum. Numara yaptığını da biliyorum," diye söylendim yüzümdeki buruk gülümsemeyle.

Yoğun bakımın bir köşesinde bulunan boş sandalyenin yanına giderek onu kucağıma aldım ve Nisa'nın yatağının bulunduğu tarafa, hemen yanına bıraktım. Terleyen avuç içlerimi üzerimdeki mavi önlüğe silip sandalyeye oturdum. Nisa'nın işaret parmağındaki çamaşır mandalına benzeyen oksijen ve nabzını ölçen o küçük aleti yerinden çikarmamaya özen göstererek yavaşça elini tuttum. Eli buz gibiydi ama

umursamadım. Maskemi indirip dudaklarıma götürdüm. İçimdeki nefesine uzun uzun öptüm. O buz tutan elini kendi nefesimle ısıttım. İstedim. Onu böyle, ince kollarında iğnelerle görmek midemi daraltmış çok bulandırdı. Serum torbasına ve makinelere doğru uzanan kollarına bakarken tek istediğim Nisa'nın bir an önce gözlerini açmasıydı.

Derin bir nefes alırken, “Burada böyle yatmak sana hiç yakışmıyordu Nisa,” diye fısıldadım. Nisa yine kıpırdamadı. Gözlerini açmadı. Başının üzerindeki büyük monitörü kontrol ettim ama neye baktığımı bile bilmiyordum. Makine sabit bir şekilde sürekli bipliyordu. Zikzak dalgalı bir döngü içinde ilerliyordu. Nisa'nın yüzünde büyük bir oksijen maskesi vardı ve o güçlkle nefes alırken çıkardığı ses beni kahretmeye yetiyordu.

Avucumun içinde tuttuğum o soğuk elini bırakmadan yanağıma yasladım. Sanki beni dinliyormuş gibi kendi kendime konuşmaya devam ettim:

“Bir yerde okumuştum. Meğerse Nisa çok özel bir isimmiş. Bu isme sahip olanlar hassas ama aynı zamanda da azimli savaşçılarmış. Sonuna kadar sevdiklerinin yanından ayrılmazlarmış. Hem dost hem kardeş hem de şahane bir sevgili olurlarmış. Tıpkı senin gibi yani. Gerçek kahramanlar bu ismi taşırmış. Sanırım annenin sana verdiği en güzel ve özel şey bu isim, Nisa çünkü sen benim hayatımın en güçlü kahramanıydın. Birlikte geçirdiğimiz o yarış gecesinden bu yana benim kutup yıldızımsın. Tek yönümsün. Ben artık kutup yıldızına bakmadan yönümü de, yolumu da bulamıyorum.”

İçimdeki yakıcı üzüntü göğsümün derinliklerine sızarken yutkundum ve derin bir nefes aldım. Gözlerimden akan sıcak yaşlar yanağıma süzülürken burnumu çektim. Ansızın aklıma gelen tatlı, komik bir anıyla kıkırdadım ve bunu Nisa'yla da paylaşmak istedim.

“Hatırlıyor musun? Bir keresinde seni çok fena çileden çıkarmıştım. Film izlemek için bu kez aile evimdeki odamda buluşmuştuk. Sen film izleyelim diye tutturmuştun ama ben sana sürekli *ileride kızımız olursa adını ne koyalım*, diye sormuştum. Resmen başının etini yiyip durmuştum. Sen de bana, *'Höh be Demir, höh! Evlenmeyi bitirdik, şimdi tek derdimiz çoluk çocuğumuza isim bulmak kaldı,*' demiştin. Çok kızmıştın ama sonra ben çok ısrar edince dayanamamış, *'Kızımız olursa adı Ceylin olsun,*' demiştin. O an neden o ismi söylediğini anlamamıştım ama sonra sen filmi izlemeye dalınca ben de gizlice ismin anlamına bakmıştım ve kendi kendime, *'Benim Nisa'm yine yapmış yapacağını,*' demiştim. Meğerse cennete açılan kapı demekmiş Ceylin.

Ne kadar güzel, değil mi? Kızımız olursa mutlaka adı Ceylin olmalı. Çok güzel bulmuşsun, sevgilim.”

Dudaklarımda saatler sonra ilk kez capcanlı bir gülümseme peyda oldu.

O günü hiç unutamıyordum.

Yazın başlarıydı. Henüz annemle İspanya'ya gitmemiştik. Nisa'yla koca bir günü önce semtin çevresinde bisiklet sürerek geçirmiş, ardından da birlikte bu kez benim aile evime geçmiştik. Odama çıkmış, film izlemiştik. Daha doğrusu Nisa film izlemek isterken ben ona gelecekteki çocuklarımıza hangi isimleri vereceğimizi sorup durmuştum. Çileden çıkmış hatta yastıkla beni boğmaya bile çalışmıştı ama sonra yine de bana kıyamayıp yanıtlamıştı.

Şimdi o güne geri dönmeyi ve Nisa'yı yine uçuk hayallerimle çileden çıkarmayı öyle çok istiyordum ki... Yeter ki bana bağırısın, çağırısın hatta tüm gün boyunca etrafta kaşlarını çatarak gezsün ama yeneden bana, bize dönsün. Yeter ki artık uyanısın. İçimde öyle bir his vardı ki sanki bin parçaya bölünmüş gibiydim ve yalnızca Nisa gözlerini açtığında tekrar bir bütün olacaktım.

“Gözlerini açacaksın. Bana yeniden kaşlarını çatarak bakacaksın. Çemkireceksin. Kızacaksın ama her şeyden önce iyileşeceksin. İyileşeceksin, Nisa'm ve biz seninle kaldığımız yerden devam edip, sürekli didişip duracağız. Ben yine senin gönlünü almak için türlü şebeklikler yapıp duracağım. Sen de dayanamayıp hemen yelkenleri suya indireceksin. Bütün şapşallıklarına kocaman gülümseyeceksin.”

Gözyaşlarım usul usul akmaya devam ederken bir kez daha uzun uzun soğuk elinden öptüm. Göz ucuyla ona baktım ama değişen hiçbir şey yoktu. Nisa hâlâ gözlerini açmıyordu. Nisa hâlâ kıpırtısızdı. Onu böyle görmek içimi yakıyordu ama gücümü toplamak zorundaydım. Eğer olur da gözlerini açarsa beni böyle yıkılmış, çökmüş bir şekilde görmemeliydi.

“Hem biz daha yeni başlıyoruz, sevgilim. Birlikte yapacağımız daha çok şey var. Daha öncesinde hiç yapmadığımız şeyler gibi mesela... Birlikte hiç konsere gitmedik. Doyasıya, avazımız çıktığı kadar bağıra çağıra şarkı söylemedik biz seninle. Ya da tekнемizle yeniden denize açılmadık. Tekrar çiftliğe bile gitmedik. Kocaman, beyaz benekleri olan o koyu kahverengi atı hatırlıyor musun? Adı Huysuz'du hani. Daha ben seni o çok huysuz olan Huysuz'a bile bindiremedim. Önce sana at binmeyi öğreteceğim ve sonrasında birlikte gezeceğiz. Hele dans... Dans etmeyi sevmiyor muyuz biz? Ben seninle dans etmeyi her şeyden çok özledim, Nisa.”

Nisa, bütün bunları duyuyor muydu? Bilmiyordum ama... hayallerle boğazımdan kopan hıçkırıklara engel olamıyordum.

“Nisa, ben asıl neyi fark ettim, biliyor musun? Meğerse ben... öncesine kadar hayatımda hiç hayal kurmamışım be kızım... zaman hayatıma girdin, ben o zaman hayal kurmayı öğrendim... tabirinle bir sürü *uçuk* hayal biriktirdim ve benim bütün o hayalimin ucu yalnızca sana dokunuyor. Bütün o düşlerimin, hülyaların içinde yalnızca sen varsın. Lütfen, beni o hayallerde yalnız bırak... Lütfen. Hem...”

Dudaklarım titrerken boğazım düğümlendi. Tekrar derin bir nefes aldım. Boğazımı temizleyip gülümsemeye çalışarak hızla göz yaşlarımı ellerimin tersiyle sildim. Omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. “Hem benim sana çok büyük bir sürprizim var,” dedim böbürlenerek. “Büyükaada’da görüp hayran kaldığın o köşk var ya hani... Doğrudan denize bakan... İşte ben o köşkü üçüncü şirketi kabul etmem karşılığında, senin için dedeme satın aldırıldım. Biraz zor oldu. Herkes kaçtı ama umursamadım. Dedem aldı o köşkü.”

Kendi kendime gururla kıkırdarken birden duraksadım ve zihnim yerleşen gerçekle, “Yani *dedemiz* demek istedim. O artık senin deden,” diyerek düzelttim. Bu ayrıntıyı sık sık kendime hatırlatmak zorunda kalacaktım.

Belki de bütün bunları Nisa’dan çok kendime anlatıyordum ama aldırılmıyordum. Sanki o gözlerini açmış da pürdikkat beni dinliyormuş gibi onunla sohbet etmeye devam ettim.

Parmaklarım onun güzel yüzüne uzanarak buz tutmuş yanağını okşadı. “Bunları atlatacağız. Her şeye yeniden başlayacağız. Söz veriyorum, sevgilim,” diye fısıldadım. Sonra parmaklarımı tekrar onun ince parmaklarına geçirerek ellerimizi birleştirdim.

“Hem ben sana... Hem ben sana daha...” Sesim çok zayıf ve bir o kadar da kısık çıktı. Bir kez daha boğazımı temizledim.

“Hem ben sana daha evlenme teklifi bile edemedim. Bu hayali benden esirgeyemezsin.”

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, gözyaşlarım şiddetlendi ama Nisa yine de gözlerini açmadı. Ona olmamasından en çok korktuğum ihtimallerden birini söylerken, açılmayan gözleri yüzüme binlerce kapıyı kapattı sanki.

“Nisa, yalvarırım aç gözlerini. Ne olur bırakma beni. Ne olur, sevgilim.”

Hıçkırıklarım boğazıma dizilirken artık gözyaşlarımı durduramayacak hâldeydim. Nefeslerim boğuklaşmış, iç çekişlere dönmüştü.

“Sen yeter ki uyan, sen yeter ki gözlerini aç, seni göğüs kafesimin içinde saklayıp bütün mutsuzluklardan, umutsuzluklardan, hayal kırıklıklarından ve kötü olan, senin o narin yüreğini incitebilecek her şeyden koruyacağım. Kimsenin canını yakmasına, senin ışıltına toz kondurmasına izin vermeyeceğim. İnan bana, yüreğine saplanan bütün kırıkları, acıları söküp alacağım. Gördüğün her kâbusu unutturacağım sana. Ellerini tutarak bütün zorluklara meydan okuyacağız seninle. Herkesin karşısına geçip tek tek hesap soracağız. Korkularımızı da hayal kırıklıklarımızı da birlikte yeneceğiz ama yeter ki sen uyan.”

Nisa'nın soğuk elini iki elimle kavrarken duraksadım. Onu da bütün bu söylediklerime ikna etmek ister gibi kıkırdadım. Her şey berbattı, her şey solmuştu ama Nisa'nın tek bir gülümsemesiyle, gözlerini açmasıyla dünya yeniden aydınlanacak, bahar gelecekti. Karanfiller açacaktı. Bizim aşkımız, sevgimiz, mutluluğumuz yeniden karanfil kokacaktı.

“Hem sen uyanmazsan yıldızlar gökyüzüne küsermiş. Kutup Yıldızı bile bir daha parlamazmış. Bana öyle söylediler,” derken yine kendi kendime gülümsedim.

Oturduğum sandalyeden kalktım. Yavaşça Nisa'ya doğru eğildim. Elim, güzel yüzünü okşarken başındaki büyük sargı bezine aldırmadan onu usulca alnından öptüm.

“Benim kalbim, senin kalbinin içinde atıyor, Kutup Yıldızı. Sen gidersen, ben de giderim. Sen ışıltını yitirirsen ben de sönerim. Yaşayamam, nefes alamam. Ben, sana ömür boyu bağlandım, Nisa. Biz birbirimize ömür boyu görünmez iplerle bağlıyız. Geri dön bana, bize. Lütfen. Beni sensizlikle sınama.”

Yakarışlarım dudaklarımdan fısıltı şeklinde döküldü. İyice geriye doğru çekilip Nisa'nın o solgun, güzel yüzüne bakarken anlamlandıramadığım soğuk bir his omurgalarımın başlıyarak bütün vücudumu etkisi altına aldı. Endişenin o sarsıcı, yakıcı hissi kalbimin duvarlarına çarptı. Monitörlerdeki bip sesleri birden daha yüksek, daha rahatsız edici bir şekilde çıkmaya başladı. Öyle rahatsız edici bir sesteki kulaklarımı tıkamak, duymak istemedim ama ses daha da arttı, yoğun bakımı resmen inletti. *Neler oluyordu?*

Başımı hızla en büyük monitöre çevirdiğimde bütün o zikzak çizgilerinin dümdüz olduğunu fark ettim. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ters giden bir şeyler... Soluğum kesilir gibi oldu. Bütün o izlediğim

dizilerde, filmlerde bu ses ve görüntünün tek bir anlamı vardı. *Devrim amca! Devrim amca!* düğüm şey yaşanıyor olamazdı, değil mi?

“Nisa?” diye seslendim oldukça yüksek bir sesle, sanki beni çağıracakmış gibi. Monitörlerdeki bip sesleri daha da arttı. Kulaklarım tırmaladı.

Yatağın kenarındaki demire tutunarak hızla doğrulmaya, girdiğim şokun etkisinden derhâl kurtulmaya çalıştım. Monitörleri tekrar kontrol ettim. Çizgiler hâlâ dümdüzdü. Korku bütün bedenimi ele geçiren ne yapacağımı bilemez bir vaziyetteydim. *Devrim amca! Devrim amcaya derhâl haber vermeliydim.*

“Nisa, sakın bırakma beni! Şimdi olmaz, böyle olmaz! Devrim amca’yı çağıracağım. Tamam mı? Sakın bırakma beni, sevgilim! Böyle g-demezsin!”

Tekrar Nisa’nın yüzüne doğru eğilerek hızlı hızlı konuştum. Elini tuttum. Yüzünü okşadım. Alnından öptüm. Elleri ve vücudu sanki zaman geçtikçe daha da soğuklaşıyordu. Onu sarsıp kendine getirmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Kendimi tutmak zorundaydım. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Gitmesinden korkuyordum. Beni bırakmasından korkuyordum. İliklerime kadar titriyordum.

Bedenime çarpan soğuk dalga beni hızla kendime getirirken hemen harekete geçmem gerektiğini anladım. Nisa’dan uzaklaşıp kapıya doğru koştum. Sürgülü kapılardan güçlükle kendimi dışarı attım. Koridora çıktığım gibi yüzümdeki maskeyi çıkarıp sağımı solumu kontrol ederek oldukça yüksek sesle bağırmağa başladım:

“Doktor! Hemşire! Biri çabuk yardım etsin! Nisa’ya baksın! Bir şey oluyor!”

Avazım çıktığı kadar bağırıp koridoru inletirken yoğun bakım hemşirelerinden birkaçı hemen benim bulunduğum tarafa doğru koşmaya başladılar. Senem ve Ema teyze oturduğu koltuklardan hızla kalkarak yanıma geldiler. Senem, “Ne oldu? Ni-Nisa’ya bir şey mi oldu?” diye kekeleyerek soludu ama onu yanıtlayamadım bile.

“Devrim amca! Devrim amca nerede?” diye haykırdım. Haykırışım koridorun duvarlarında yankılandı.

Senem, “Ema teyzeye çay almaya gitti. Demir, korkutma beni! Nisa’ya ne oldu?” diyerek omzumdan tutup sarsmaya başladığında nefes alamadım. Boğuldum. Üzerimdeki hastane önlüğünün yakalarından tutarak çekiştirmeye başladım. Güçlkle, “Sanırım... Ka-Kalbi... Kalbi durdu,” diye fısıldadım hissettiğim derin korkuyla.

Senem'in dudaklarından bir feryat koparken ellerini ağzına kapattı ve birden, "Hayır ya! Hayır!" diye bağırarak yere çöktü. Oğuz, onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırmaya çalışırken, bütün bu yaşananlara şahit olan Esmâ teyze, Ayla Hanım ve o adam yoğun bakımını büyük penceresine doğru koştular. Senem de Oğuz'un kollarından çıkarak diğerlerinin yanına koşup daha yüksek sesle bağırmaya başladı:

"Nisa, bırakma beni! Ne olur bırakma beni, kardeşim!"

Bağırışları, feryatları kalbimi dağladı. Beni paramparça etti. Senem, yumruk yaptığı elleriyle yoğun bakımın penceresine sertçe darbelerini indirirken, "Bir şey yapın kardeşime! Ne olur kurtarın onu!" diyerek haykırdı içerideki hemşirelere. Yanındakilerin de ondan bir farkı yoktu. Ayla Hanım ve Esmâ teyze hıçkırıklara boğulmuş bir şekilde ağlıyorlar, Senem gibi bağırıyorlardı. O ise öylece izliyordu. İzliyor ve sessizce ağlıyordu.

O sırada en çok görmek istediğim kişi belirdi karşımda. Devrim amca elinde bir çay bardağıyla koridora girdiğinde hızla ona doğru koşup, "Devrim amca!" diye bağırardım.

Yüzümdeki korku ve endişeyi anladığından mı bilmiyordum ama elindeki çay bardağını hızla yere fırlatıp o da bana doğru koştu. Tam karşı karşıya geldiğimizde kesik kesik bir şekilde hızla konuşmaya çalıştım:

"Devrim Amca, hareket etmiyor! O çizgiler durdu, Devrim amca! Hareket etmiyor! Ne olur bir şey yap! Yalvarırım, bir şey yap!"

Yalvarışlarım Devrim amcanın gözlerinin irice açılmasına sebep oldu. Bana hiçbir şey demedi. Beni hızla kolumdan kenara iterek rüzgâr gibi yanımdan geçti. Aceleci adımlarla yoğun bakıma doğru koştu.

Koridordaki herkes feryat figan içinde yoğun bakım penceresinin önünde iken içimdeki derin korku ve endişeyle yüzümü ovuşturdum. Saçlarımı çekiştirdim. O çirkin his bir türlü geçmek bilmiyordu. *Hayır, hayır, hayır*, diye geçirdim içimden sürekli. Allah'a yalvardım.

Allah'ım ne olur bu yaşanmasın. Ne olur Nisa'yı bizden bu kadar erken alma. Yalvarırım Allah'ım, bize bu acıyı yaşatma.

O korkunç his asla yok olmazken sendelememe engel olamadım. Tutunmak için yavaşça duvar tarafına doğru ilerlediğimde Mustafa hızla yanıma doğru yaklaştı. Beni omuzlarımdan yakalayıp düşmemi engelledi. Ayakta dik tutmaya çalıştı.

"Bana bak!" diye bağırdığında başımı hızla sağa sola doğru salladım. Mustafa'ya bakmadım. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey

duymuyordum. Sadece çok korkuyordum. O berbat, yakıcı düşünceler aklıma bile getirmek istemiyordum ama çok korkuyordum.

“Bana bak!” diye bağırdı Mustafa bir kez daha. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda, “Mustafa... Mustafa, o çizgiler durdu. O çizgiler dümdüz oldu, Mustafa. Nisa’ma bir şey oldu. Ben çok korkuyordum Mustafa,” diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşayarak “Merak etme, aslanım. Merak etme, kardeşim. Nisa’ya hiçbir şey olmayacak. Bizim Nisa’mız güçlüdür. Tamam mı? Güçlüdür o,” diyerek güven verici sözler söyledi. Geriye doğru çekilip onu onaylamak, ona inanmak istedim.

“Bizim Nisa...”

Cümlemin devamını getiremeden gözlerim karardı ve yer sanki ayaklarımın altından kayıp gitti. Dünya durdu. Nisa’ya ne olduğunu bilememenin acısı beni boğdu. Bedenim kaskatı kesilirken sanki yüksek bir uçurumdan aşağıya düştüm ve kendimi karanlığa hapsettim.

“Sedye! Çabuk sedye getirin!”

Bilincimi kaybetmeden önce duyduğum son şey bu olmuştu. Gözlerimin önünü siyah bir perde kaplarken bedenimin kontrolünü hep-ten kaybettim. Sert bir şekilde zemine düşerken kafam yere çarpmak-tan son anda kurtuldu çünkü biri beni başımdan yakalamıştı.

14. BÖLÜM

♪ *Alpay Göltekin – Yara*

♪ *Cem Adrian – Kül*

Nisa ve Senem Evlat Edinilmeden Üç Yıl Önce...

Devrim Altun'dan...

Zehra abla ve Esmâ'nın hazırladığı yemek masasına midemden gelen gurultu sesleriyle şöyle bir göz gezdirdim. Her şey muhteşem ve çok lezzetli görünüyordu. Karnım resmen zil çalıyordu. Elimi herhangi bir tabağa atmamak için zor tutuyordum ama biraz daha sabredebilirdim. Biraz daha açlığa katlanabilirdim. *Gülcan'ım için değerdi.*

Okuduğu hemşirelik bölümünün ikinci yılının başlamasından bu yana Gülcan neredeyse eve hiç gelmemişti. Geçen yıl sıkı bir şekilde çalışmış, hemşirelik adına birçok şey kapmıştı. Hatta ilk yıl stajını da benim yanımda, benim çalıştığım hastanede yapmıştı. Çok azimliydi. Gerçekten başarılı bir öğrenciydi.

Geçen yıl çok sıkı çalışmasına rağmen her hafta sonunu bizimle, ailesinin yanında geçirirdi. Yazdan bu yana, stajından sonra Gülcan eve çok nadir gelir olmuştu. Hatta ikinci yılının başlamasından bu yana da neredeyse hiç gelmemişti. Arada bir biz onu ziyarete gitmiştik ama birkaç arkadaşıyla aynı evde yaşadıkları için bunu sürekli yapmamaya özen göstermiş, onları rahatsız etmek istememiştik. Sık sık telefonda görüşmekle yetinmiştik.

Sonunda bu akşam hasretimiz sona eriyordu. Kokusunu dahi çok özlediğim kızım, göz nurum, biricğim, hemşire adayım bugün aylardan sonra ilk kez evine, ailesinin yanına geliyordu. Esmâ ve Zehra abla onun en sevdiği yemekleri sabahtan hazırlamaya başlamışlardı. Yeşil biber dolması ve *mantı* en sevdiği yemeklerdi sarı civcivimin. *Yeşil biber dolmasını ben de çok severdim. Gerçi ben Esmâ'nın elinden zehir olsa onu bile yerdim, o ayrı.*

Tabaktaki küçük bir biber dolmasına gizlice elimi uzattığım sırada, masaya elindeki salata tabağıyla yaklaşan Esmâ'ya yakalandım. Ne yaptığımı fark ederek salata tabağını hızla masanın üzerine bıraktı. "Devrim!" diye tıslayıp bir tane sertçe elime vurdu.

“Ama çok güzel kokuyor. Dayanamıyorum.” Sızlanıştı. Ben bana gözlerini kısarak, yalandan sert bir ifadeyle baktı. Sonra bu bu çocuksu hâllerime kulaklarımı dolduran en sevdiğim sesle kahasıyla karşılık verdi.

Oldukça otoriter bir edayla işaret parmağını yüzüme doğru yarak, “Bekle yavrumu. Gelir birazdan,” dedi. Dolmanın yağına başan başparmağımı yalayarak iki elimi de havaya kaldırıp teslim oldu. Onun ve civcivimin söylediği her söz benim için yalnızca bir emir. Bu yüzden Esmâ'nın sözünü dinleyerek hemen masanın çevresinde uzaklaştım.

Esmâ, eksik kalan son birkaç şeyi getirmek için yeniden mutfak doğru ilerlerken ben de salonda bulunan duvar saatini kontrol ettim. Akşamın dokuzuna yaklaşıyordu. Gülcan'ın şimdiye dek evde olmaması gerekiyordu. Hatta bu kadar uzun sürmesine bile şaşırıyordum. Sonuçta İstanbul ve Yalova arasında o kadar da uzun bir mesafe söz konusu değildi. *Allah Allah... Nerede kalmıştı ki bu kız? Başına bir şey mi gelmişti acaba?*

Gülcan'la en son bu sabah, ben hastanedeyken telefonda konuşmuştuk. Sesi başta çok canlı çıkmış, akşam için epey heyecanlı olduğunu söylemişti. Bizi çok özlediğini, burnunda tüttüğümüzü mıldandırmıştı. Asıl o bizim burnumuzda tütüyordu. Dinlenmek için eve her gelişinde ona hiç doyamıyordum. İstanbul'a dönmek zorunda kaldığında hemen gitmesini istemiyordum. Gülcan gayet akli başında bir kızdı ama İstanbul da pek tekin bir şehir değildi. Gerçi belanın ya da tehlikenin nereden, nasıl geleceği elbette hiç belli olmazdı ama İstanbul beni korkutuyordu işte. Yine de kızım altından kalkardı, biliyordum. O çok güçlü, çok dirayetliydi.

Fakat bu sabahki konuşmalarımızı tekrar aklıma getirince telefonda sesinin epey garip olduğunu şimdi fark ediyordum. Sadece sohbetimizin değil, arkadaki seslerin de farklı olduğunu hatırlıyordum. Fırtına sesi gibiydi sanki ama son günlerde havalar zaten çok soğuk olduğu için o an buna o kadar da takılmamıştım. *Beni asıl düşündüren konuşmamızın sonuydu.*

Güzel giden sohbetimizin sonunda Gülcan birden, “Baba seni çok seviyorum. Biliyorsun, değil mi? Lütfen, affet beni,” demişti. O an pek üstüne düşmemiştim. Her zaman yaptığı tuhaf şakalardan biri gibi düşünmüş, üstüne gitmek istememiştım çünkü Gülcan son zamanlarda bu tarz konuşmaları ve şakaları çok sık yapıyordu. Beni arıyor, saatlerce konuşuyor, sonra konuyu birden başka bir tarafa çekerek tuhaf

ruhaf cümleler kuruyordu. Geçenlerde mesela ilk kez morga girdiğini söylemiş ve ardından da, "O kutuların içi çok soğuk mudur acaba?" diyerek saçma sapan bir soru sormuştu. Beni inanılmaz germiştii o sorusuyla. Ben kızınca da, "Kızma hemen, kızma. Şaka yaptım," diyerek konuyu kapatmaya çalışmıştı.

Son zamanlardaki tavırlarını aklıma getirdikçe Gülcan'da bir tuhafılık olduğunu ilk kez şimdi fark ediyordum. *Şimdiye dek bunu nasıl anlamamıştım? Nasıl görmemişim?* Anlaşılan eve geldiği gibi küçük hanımı ufak bir sorguya çekmem gerekecekti. Bana son zamanlarda neler yaşadığını anlatmak zorundaydı. *Acaba üniversitede mi sıkıntılar yaşıyordu?*

Esmâ, bir elinin başparmağını dudaklarının arasına götürerek diğer elindeki yemek kaşıklarıyla birlikte yeniden salona girdi. Onun da yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Aklıma gelenlerle içimi derin bir endişe kaplayarak, "Esmâ, bu kız niye gelmedi hâlâ?" diye telaşla sordum. Saatler geçmesine rağmen Gülcan'dan hâlâ bir ses seda yoktu. Aksi gibi arayıp haber de vermemişti.

"Bilmiyorum ki. Bir arasana, Devrim. Belki yolda arabasının tekerleği falan patlamıştır. Dün onunla telefonda konuştuğumda arabanın arızası var deyip duruyordu."

Gülcan'a ikinci yılın başında eve gelip gitmesi daha kolay olsun diye araba almıştık. Son günlerde bana arabanın yağından dolayı sıkıntı çektiğini dile getirmiş ama geçenlerde konuştuğumuzda da bunu hallettiğini söylemişti. Esmâ da şimdi arabada yeniden arıza olduğunu dile getiriyordu. Tuhaf...

Arabasinda yaşadığı sıkıntıdan dolayı bu sabahki konuşmamızda Gülcan'a İstanbul'a gidip onu alabileceğimi ya da direkt Sedat'ı gönderebileceğimi söylemişim ama Gülcan o zaman da beni ısrarla redetmiş, gelmeme hiç gerek olmadığını dile getirmişti.

Zaman geçtikçe içimdeki endişe çığ gibi büyüyordu. Esmâ'nın söylediğini hemen uygulamak isteyerek hızla başımı salladım. Arkamı döndüm ve hızla yeniden yemek masasının yanına doğru ilerledim. Muhtemelen şu an yolda olmalıydı ama yine de kızımın sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Masanın kenarına bıraktığım cep telefonumu elime aldım. Ekranı açıp, doğrudan rehber'e girdim. Tam *Civcivim* yazan ismi aramak için üzerine basacaktım ki elimdeki telefon birden gürültüyle çalmaya başladı. Ekranda tanımadığım, yabancı bir numara vardı. Gülcan'ın olabileceğini düşünerek bekletmeden hemen açıp kulağıma götürdüm.

“Alo?” diyerek hararetle yanıtladım. Karşı taraftan hemen *konuşma* sesleri gelmedi. Aksine telefonun diğer ucundan gelen sesler *olduğu* gürültülüydü. Siren sesleri... *Dikkat edin* çağırışları ve belli *belirtiler* soru cevaplar... *Neler oluyordu?*

Sonra ansızın bana seslenildi. “Devrim Altun’la mı görüşüyorsunuz?” diye sordu tok, gür bir erkek sesi. *Benim kim olduğumu nereden biliyorlar?*

Karşımdaki yabancı sesi içime çöreklenen derin endişe ve korkuya yanıtladım:

“Evet, benim.”

“Devrim Bey, iyi akşamlar. Ben Komiser Turgut Keskin. Sizi İstanbul Çatalca İlçe Emniyet Müdürlüğünden arıyorum. Metanetli olmanızı isteyeceğim.”

Telefonun diğer ucundaki ses bir polis memuruna aitti ve o konuşukça boğazım düğümliyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum. Esmâ’yla göz göze geldiğimizde onun da yüzüne karanlık bir gölge düştü. Sanki ne olacağını, sanki polis memurunun ne diyeceğini tahmin etmiş gibi başını hızla sağa sola doğru sallamaya başladı. Onun çaresiz bakışlarının altında ezildim. Bütün bedenim titredi. Nefesim sıklaştı. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Derin sessizliğimi korurken telefonun diğer ucundaki polis memuru ömrüm boyunca işiteceğim en korkunç, en ağır sözleri mırıldandı ve yüreğime kor bir ateş düşürdü.

“Ne yazık ki kızınız Gülcan Altun’un cansız bedenini biraz önce bir uçurum kenarında bulduk. Adli işlemler ve daha fazlası için sizi derhâl emniyetimize bekliyoruz.”

Kulaklarımı sağır eden o cümleleri işittikten sonra gözlerimin önüne bir sis perdesi düştü. O sis perdesinin içinde kızımın gülüşleri, *canım babam* diyerek bana kocaman sarılıp, yanaklarımı sulu sulu öpüşleri, üzerinde hemşire önlüğüyle evin içinde zıplaya oynaya koşuşturması vardı.

“Kızınız Gülcan Altun’un cansız bedenini biraz önce bir uçurum kenarında bulduk.”

Bu cümle defalarca kez bir uğultu gibi kulaklarımda yankılandı.

Benim kızım artık yoktu.

Benim civcivim artık yoktu.

Benim göz nurum, biriciğim artık yoktu.

İşittiklerimle telefon elimden kayıp yere düştü. Esmâ kulaklarımı sağır edebilecek kadar korkunç bir feryat kopardı. Yaşadığım sürece asla unutamayacağım, yüreğimi delip geçen bir feryattı.

"Devrim, ne diyor bu adam? Devrim, bir şey söyle! Devrim, kızıma ne oldu? Yalan söylüyor, değil mi? Kızımız birazdan eve gelecek! Devrim ne olur susma, yalvarırım! Bir şey söyle!"

Benim de boğazımdan bir feryat koparken Esmâ omuzlarımdan sarstı. Gözyaşlarım yanaklarıma boşalırken ayakta duracak gücü kendimde bulamadım. Yere yığıldım. Esmâ da benimle birlikte yığıldı.

Ağladık.

Bağırdık.

İsyan ettik.

Neden diye sorguladık.

Neden kızımız bizden bu kadar erken alındı? Daha çok gençti.

Ne acımızın tarifini yapabildik ne de sorularımızın cevaplarını bulabildik.

Sonra ne mi oldu peki?

Göğsümüzde hiç sönmeyen bir yangın çıktı. Kızımızın gözlerinin rengindeki bütün yeşil ormanlarımızın hepsi kül oldu.

İçimizdeki o derin okyanuslar kurudu. Renkli renkli çiçekler açan bahçemiz koca bir bataklığa dönüştü.

Gökyüzü karardı.

Daha akşam olmadan güneş battı. O günden sonra da bizim hayatımızda bir daha hiç güneş doğmadı.

Nisa ve Senem Evlat Edinilmeden Dört Gün Önce...

Ellerimin arasındaki gazeteden gündemdeki son güncel haberleri okumaya çalışırken sürekli gözlerim dalıp gidiyordu. Dikkatim dağılıyor, kendimi asla okuduğum satırlara veremiyordum. Çünkü aklım başka bir yerdeydi. Aklım dün ziyaret ettiğimiz yetimhanedeydi. Günlerdir konuştuğumuz, tanımaya çalıştığımız Senem'deydi ama elbette sadece bununla sınırlı değildi.

Esmâ'yla birlikte birkaç yıldır sürekli ziyaret ettiğimiz, bağışlar yaptığımız, hediyeler götürdüğümüz yetimhaneyle geçen hafta

görülmüş ve evlat sahibi olmak istediğimizi dile getirmiş, evlat sahibi çıkmak istediğimiz çocuk bile belliydi. *Gerçi artık pek de sayılmazdı.*

Senem Toygur...

On sekiz yaşında, lise üçüncü sınıf öğrencisiydi. Aslında krizimizden çok farklıydı. Normal şartlarda Esmâ'yla niyetimiz sekiz yaşları arasındaki bir çocuğu evlat edinmekti fakat hiçbir şey bir planladığımız gibi gerçekleşmedi.

Senem'le tanışalı sadece birkaç gün olmuştu belki ama hemen karmamız kaynamış, onu çok sevmiştik. Zeki, sevecen ve dolu dolu bir kız. Esmâ onu bir an önce sarıp sarmalamayı, bağrına basmayı her şeyden çok istiyordu. Çünkü Senem fiziksel özellikleriyle göz bebeğimiz, biricik yavrumuz, vefat eden kızımız Gülcan'a çok benziyordu. *Aynı yeşil gözler, aynı altın sarısı gür saçlar, hafif sivri bir çene ve beyaz bir ten.* Âdeta Gülcan'ın görsel ikizi gibiydi. Üstelik bize karşı da çok sıcakkanlı yaklaşmıştı. Onu evlat edinmeyi istediğimizi ilk söylediğimizde çok şaşırmış, başta karşı çıkmıştı ama zamanla onunla konuşmaya başladığımızda, kendimizi ve ailemizi yakından tanıttığımızda yumuşamış, bize karşı cana yakın tarafını göstermişti. Bir nevi yeşil ışık yakmıştı ve yarın da kararını açıklayacaktı. İçimden bir ses o kararın olumlu bir yanıt olacağını söylüyordu. Fakat... Fakat benim aklımdaki karmaşıklık kesinlikle bu değildi. *Benim aklımdaki asıl karmaşıklık derin derin bakan bir çift koyu kahverengi gözlerdi...*

Nisa...

Peki ya o kız?

O duru, melek gibi kıza ne olacaktı?

Son birkaç gündür zamanımızı Senem'le geçirirken Nisa'yla da tanışma fırsatımız olmuştu. Senem'in en yakın arkadaşıydı. Yetimhanede aynı odayı paylaşıyorlardı. Çok sessiz, sakin ve duru bir kızdı. Pek konuşkan değildi. Esmâ'yı bilmiyordum ama ben tanıştığımız ilk andan beri o kıza da düşünmeden edemiyordum. Aklıma getirmeden duramıyordum. Çünkü o masum kız Senem'in yeşil gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki sanki ona *gitme* demek istiyormuş da bunu dile getiremiyormuş gibiydi. Bizimle geçirdiği her anda bakışları âdeta çaresizlik ve üzüntü doluydu. Senem'le birbirlerine nasıl derinden bağlı olduklarını görmememin imkânı yoktu. *Bütün üzüntüsü, endişesi arkadaşları için miydi? Onu oradan almak istediğimiz için miydi?*

Özellikle de dün... Dün Senem'i bir kez daha ziyaret ettiğimizde ve artık bir yanıt beklediğimizi söylediğimizde Nisa'nın öyle bir bakışı vardı ki gözleri âdeta dolu doluydu. Benimle tek bir anlığına göz göze geldiğinde hemen bakışlarını kaçırmış, sonra da hızla yanımızdan kalkıp gitmişti. O anı aklımdan söküp atamıyordum.

"Ayy, Devrim! Senem, dün ne kadar sıcakkanlıydı, değil mi?"

Düşüncelerimi bölen şey Esmâ'nın sevinç dolu tınısı oldu. Elimdeki gazeteyi katlayarak koltuğun kenarındaki sehpanın üzerine bıraktım. Ona doğru dönüp gülümseyerek başımı salladım ama içimde tuttuğularımı da daha fazla kendime saklamak istemedim.

"Peki ya diğer kız hakkında ne düşünüyorsun?" Pat diye merakla sorduğumda Esmâ'nın alnı kıvrıştı, gözlerini kıstı. Elindeki keyif kahvesinin fincanını yavaşça önündeki cam masanın üzerine bıraktı.

"Nisa hakkında mı?" diye sordu epey şaşırarak. Yine başımı salladım.

"Evet." Kısa bir süreliğine düşüncelere daldı Esmâ. Hemen beni yanıtlamadı. Sorduğum bu ani soruyu aklında tartar gibi bir hâli vardı.

"Yani ne düşünebilirim ki Devrim? O da Senem gibi çok güzel, çok şeker bir kız ama bir taraftan da çok sessiz. Bizimle neredeyse hiç konuşmadı. Sanki bizi pek sevmedi," dedi tereddütle.

"Nedenini biliyorsun." Kurduğum cümleyle Esmâ gözlerini kaçırdı. Elbette Nisa'nın soğukluğunun altında yatan asıl sebebi o da çok iyi biliyordu.

Senem'i evlat edinmek istediğimizi Sevda Hanım'a bildirdiğimizde başta bunun imkânsız olduğunu dile getirdi. Çünkü Senem ve Nisa'nın birbirlerine çok bağlı olduklarını ve hayatları boyunca birbirlerinden hiç ayrılma gibi bir düşüncelerinin olmadığını söyledi. Bize o iki şahane kızın çocukluklarının, okul dönemlerinin hep birlikte geçtiğini ve hayallerini bile birlikte kurduklarını anlattı. Şahane bir arkadaşlıkları vardı. Böyle bir durum karşısında biz resmen Nisa'nın Senem'le kurduğu hayallerin önünü kapatıyor, ellerimizle taş atıyorduk. Senem'i ondan koparmak istiyorduk. Eh, bu şartlar altında Nisa'nın bizi sevmemesine de pek laf edemezdik. Ama ben böyle olsun istemiyordum. Bir tarafı mutlu ederken diğer tarafın canını yakmak istemiyordum. Her şeyden öte o kızları birbirinden ayırmak istemiyordum. *Elimden ne gelirdi ki? O masum yavrucuğa ne yapabilirdim ki?*

Esmâ, "Peki, sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında? Elimizden ne gelir ki?" diyerek benim kendime sakladığım düşünceleri sesli bir şekilde dile getirdi. Derin bir nefes alıp verdim. Omuzlarımı düşürdüm. Dilime kadar gelen kelimeleri öylece yutamadım.

“Çok masum, çok ürkek ve çok çekingen bir kız. Sanki yarım, muhtaç gibi. Sanki bir tatlı söze, küçük bir sarılmaya hasret gibi.”

Nisa'nın hüznle bakan o koyu kahverengi gözlerinin, durğu- çehresinin gözlerimin önüne gelmesiyle acıyla gülümsedim. Esmâ'nın gözlerinde de benimkine eş değer bir hüzn rastladığımda sessizliğe fırsat bilip devam ettim:

“Esmâ hiç dikkat etmedin mi? O kız Senem'in gözlerinin içine bakıyor. Sanki, ‘Gitme, bırakma beni,’ der gibi ama bir taraftan da arkadaşının mutluluğu için buna engel olmak istemiyor. Öyle büyük bir çaresizlikle bakıyor ki... Ama yine de sesini çıkarmıyor. Bize saygı duyuyor. Senem'e saygı duyuyor ama ağzından çıkacak tek bir kelimeyle de ödü kopuyor. O kız çok yalnız, Esmâ.”

“Devrim,” diyerek adımlı yüksek sesle ve bir o kadar da imalı bir tınıyla mırıldandı Esmâ. Ona beklentili bir şekilde baktığımda, “Hayatım, bu konuşma nereye gidiyor?” diyerek merakla sordu. Daha fazla içimde tutmak istemedim. Genişçe gülümsedim ve ağzımdaki baklayı çıkardım.

“Sence... Yani demek istediğim... Olmaz mı?” Lafı ağzımda gevelediğim farkındaydım ama Esmâ ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

“Bir dakika, bir dakika... Nasıl yani? Sen, onu da mı evlat edine- lim diyorsun?” dediğinde tereddüt bile etmeden hızla başımı salladım. Evet, düşüncem tam olarak buydu. O masum kızı orada bir başına bırakmaya, arkadaşından ayırmaya gönlüm hiç el vermiyordu.

“Neden olmasın ki, Esmâ'm? Bu kocaman evi iki şahane kızın doldurmasını istemez miydin? Hem bence Senem de bunu çok isterdi.”

Esmâ yine bir süre sessiz kaldı. Düşündü. Belki de söylediklerimi tarttı ama sonra ıslık ıslık parlayan gözleriyle birden bana baktı. Oturduğu tekli koltuktan kalkıp hızla yanıma geldi. Benim yanıma oturdu.

Heyecanla, “Devrim, olabilir mi ki böyle bir şey?” diye sordu. “Yani Sevda Hanım ne der? Asıl Nisa ne der? Senem ne der?” Hızlı hızlı konuştu yüzüne yerleşen o sıcacık gülümsemesinin arasından. Sonra gözleri doldu, burnunu çekti. Ağlayacağını o an anladım.

“Ben asla hayır demem ki buna. Bir kızım olacağına iki kızım olur. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi? Hem belki böylelikle Nisa da bizi sever. Onun da gönlünü kazanırız.” Gözyaşları o güzel çehresine akarken başparmağımla yanaklarındaki ıslaklığı temizledim, alnına

küçük bir buse kondurup gözlerinin içine baktım. Onunla gurur duyuyordum. *İşte benim şahane karım*, diyordum. Beni asla yanıltmamış, o yüce gönlünü yine ortaya çıkarmıştı.

Elini sıkıca tutup, "Denemeye değer ama önce Senem'in kararını duyalım. Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım. Sonra kendi düşüncemizi söyleriz," dediğimde Esmâ hızla başını sallayarak beni onayladı.

"Tamam," dedi hemen yüzündeki o muhteşem gülümseme asla silinmeden.

Gözleri ıslık ıslık Esmâ'nın. Heyecandan parlıyorlardı. Bu fikri o da sevmiş, benimsemişti. Yüzünün aldığı o coşkulu ifadeden bile anlayabiliyordum. Geriye sadece kızların düşüncesi kalıyordu. Önce Senem'in kararını işitecek, sonrasında buna göre hareket edecektik.

Bütün bunları öğrenmek için yalnızca bir günümüz vardı. Sabredip bekleyecektik. Yarın olduğunda her şeye bizzat yakından şahit olacaktık ve belki de uzun zamandan sonra güneş ilk kez bizim yüreğimizde yeniden doğacaktı. İçine düştüğümüz karanlık artık son bulup aydınlanacaktı.

Bunu yapmak sadece iki şahane kızın ellerinde, dudaklarından çıkacak olan sözlerdeydi. Şu an için yarını beklemek dışında yapacağımız başka hiçbir şey yoktu.

Hastane...

Hayatımın belki de en uzun gecesini geçiriyordum ve bu lanet gece asla son bulmuyordu. Saatler geçmemeye, güneş doğmamaya yemin etmiş gibiydi.

Nisa'nın ameliyatı çok zorlu geçmişti. Vücudunda ama özellikle de kafatasında ciddi hasarlar söz konusuydu. Mehmet'in düşüncesi vücudunun bir kısmının felç kalabileceğiydi ama ben buna ihtimal dahi vermek istemiyordum. Nisa uyanana dek hiçbir şey kesinleşmeyecekti. Bu yüzden aklıma en kötü senaryoları asla getirmeyecektim. Benim kızım güçlüydü, inatçıydı. *İyileşecek ve ayağa kalkacaktı.*

Ameliyattan sonraki o zorlu süreç, o sessiz bekleyiş hepimizi fazlasıyla perişan etmiş, yormuştu. Gözlerimin içi yanıyordu. En çok da Senem, Demir, Esmâ ve ben yıkılmıştık. Çocukların arkadaşlarını

bir şekilde eve göndermenin yolunu bulmuştum ama aynı şekilde kendi ailem için gerçekleştirememiştim. Senem ve Esma eve gitmemi için çok direnmişlerdi ve ben de en sonunda pes etmiştim.

Esma bitap düşmüş, iyice dağılmıştı. Hastaneye geldiğinden yana bir an bile gözünü kırpmamıştı. Hatta onu dinlenmesi, uyuması için hazırlattığım ve zorla gönderdiğim hasta odasında bile çok durmamış, on dakikanın ardından hemen geri gelmişti. En son Demir yoğun bakıma, Nisa'nın yanına girdiğinde ben de Esma'ya sıcak bir çay almak için yanlarından ayrılıp kafeteryaya inmiştim.

Asansörlerden çıkıp elimdeki çay bardağıyla, ağır adımlarla yoğun bakım ünitesinin koridoruna doğru ilerlerken işittiğim haykırış sesleriyle başımı eğdiğim yerden hızla kaldırdım. Doğrudan onların bulunduğu tarafa baktım.

Önce Demir'in sesini işittim. "Devrim amca!" diye bağırarak bana doğru koşmasıyla elimdeki çay bardağını hızla yere fırlatıp ben de ona doğru koştum. Yüzü ızdırıp doluydu. Gözyaşları yanaklarına boşalıyordu. Birden karşıma geçti. Kesik kesik konuşmaya başladı:

"Devrim amca, hareket etmiyor! O çizgiler durdu, Devrim amca! Hareket etmiyor! Ne olur bir şey yap! Yalvarırım, bir şey yap!"

İşittiklerimle yüreğim sanki binlerce tonun altında kalmış gibi ağırlaştı. Gözlerim doldu. İçimden, "Hayır!" diye haykırıp Demir'i hızla kolundan kenara iterek koşmaya başladım. *Hayır, bu acıyı bir kez daha yaşamayacaktık.*

Demir'i arkamda bırakarak yoğun bakımın bulunduğu tarafa doğru hızla koşarken kalbim çok hızlı bir şekilde atıyordu. Korkudan gümbür gümbürdü. İçimde korkunç, yakıcı bir sızı vardı. O sızı ne yazık ki çok tanıdıkta.

Yoğun bakımın önüne yaklaştığımda herkesi pencerenin tam önünde kahlolmuş bir şekilde gördüm. Senem pencereyi yumrukluyordu. "Hayır ya! Hayır! Beni bırakamazsın!" diye bağıırıyordu. Oğuz onu kollarından tutup uzaklaştırmaya çalışıyordu. Esma yere çökmüş, hıçkırıklara boğulmuştu. Yüzü keder doluydu. Ayla Hanım ve Suat da ondan farksız değillerdi. Onlar da pencereden içeri bakıyor, gözyaşlarını akıtıyorlardı. Arkamdan başka bir ses daha işittim. Kızların yakın arkadaşısı Mustafa, "Sedye! Çabuk sedye getirin!" diye bağırdı. Demir bayılmıştı. Eh be çocuk... Eh be oğlum... *Ben hangisine yetişecektim?*

Hemşirelerden birkaçı Mustafa'ya doğru koşarken adımlarımı daha da hızlandırdım. Yoğun bakımın sürgülü kapısına yaklaştığımda

Esma geldiğimi fark etti. Çöktüğü yerden hızla kalkarak üzerime atıldı. Gözlerinden yaşlar çok hızlı bir şekilde, durmaksızın boşalıyordu. Boğazından gürültülü bir nefes dökülürken doktor önlüğümün yakalarına tutundu. “Devrim, ne olur kurtar kızımızı! Ben bu acıyı bir kez daha yaşayamam!” diyerek çığlık attı. Bu çığlık bana o günü hatırlattı. *O kara akşamı...* Güneşin yüreğimize battığı ve Nisa’yla Senem hayatımıza girene kadar da hiç doğmadığı akşamı...

Üç sene geçmişti üzerinden. Üç sene geçmişti ama o günün acısı da sızısı da hâlâ çok tazeydi ve hiç dinmiyordu. Şimdi... Şimdiyse sanki hayatımızın en korkunç, en hüsrarla dolu olduğu o güne yeniden sürgün edilmiş gibiydik. Bir kez daha aynı acıyla sınıanıyorduk.

Çok kısa bir anlığına ona baktım. Bu hayatta en çok değer verdiğim insana, sevgili eşime, yol arkadaşşıma... Dizleri dermanını yitirecek neredeyse yere düşmek üzereyken onu kollarından yakaladım ve yavaşça yere kendim bıraktım. Zaman kaybedemezdim.

Esma’nın saçlarını okşayıp onu alnından öptüm. Hızla geri çekilirken güven dolu bir sesle, “Merak etme,” dedim. “Merak etme, kurtaracağım kızımızı.” Kelimelerin üstüne bastırarak konuştum. Ardından hızlı adımlarla, nefes nefese yoğun bakıma girdim ama bu kez de Senem’in feryatlarını, haykırışlarını tam arkamdan işittim.

“Ya bırak!” diye bağırarak Oğuz’un kollarından çıkmaya çalışıyordu. “Ya bırak, kardeşim ölüyor! Ya bırak dedim, Oğuz! Nisa, ben sensiz yapamam!” Oğuz’un kollarından çıkmayı başararak tekrar yoğun bakımın penceresini yumruklamaya başladı. Onun o korkuyla bakan yeşil gözleriyle göz göze geldim.

“Ne olur kurtar kardeşimi, Devrim amca! Yalvarırım, kurtar onu!” diye haykırdı arkamdan boğulur gibi bir sesle. Uzun uzun ve yüksek sesle hiçkırıldı. Bu ses kulaklarımdan hiç silinmeyecekti.

Korkunçtu. Her şey çok korkunçtu. Yakarışları korkunçtu. Bağırışları, kopardıkları feryatlar korkunçtu. Her söz bir kırbacın ağır darbesi kadar yakıcıydı ve o darbeler asla bitmiyordu. Fakat şimdilik bunları düşünemezdim. Onları düşünemezdim. Ben bir doktordum ve görevimi yerine getirmeliydim. Nisa’yı kurtarmalıydim. Bu kez olmazdı. Bu kez kızımı göz göre göre kaybetmeyecektim.

Baba...

Hayat benden bir daha asla işitemeyeceğim o en sevdiğim kelimeyi almıştı. Hiçbir dua ölmüş olan evladımı geri getirmeyecekti. Ama artık Nisa ve Senem vardı. Onlar da benim kızlarımdı. Nisa da benim

yavrumdu ve Gülcan'ı kaybettiğimiz gibi onu da kaybetmeyelim. Bu kez kızımın o uçurum kenarından düşmesine izin vermeyelim.

Sürgülü kapılardan içeri girdiğim anda hemen Nisa'nın yatağına doğru koştum. Buraya her girişimde, onu böyle hastane ortamında çok solgun bir şekilde her görüşümde içim cız ediyor, kalbim sıkıştıyordu.

İlk olarak doğrudan monitördeki çizgileri kontrol ettim. Demir söylediği gibi hepsi dümdüzdü. Kızımın kalbi durmuştu. *Kabretsin.* Yoğun bakımı kulaklarımı tırmalayan tiz bir bip sesi dolduruyordu. Bu sestem nefret ediyordum.

İçeride iki hemşire vardı. Gizem ve Yaren. Nisa'nın yatağının başında dikilen ve benden bir komut bekleyen Gizem hemşireye, "Derhâl acil müdahaleye başlıyoruz! Gizem, sen 2 miligram adrenalin⁶ yap!" dediğimde Gizem hızla başını sallayarak söylediğim işlemi yapmaya koyuldu. Damar yolundan Nisa'ya ilacı verirken monitördeki çizgileri tekrar kontrol ettim. Hiçbir değişiklik olmadı.

Sükûnetimi korumaya çalışarak Nisa'nın göğsüne bir süre boyunca kalp masajı yaptım. Monitördeki çizgiler yine düzelmedi. *Lanet olsun!* Ama ben hırslı bir doktordum ve öylece hemen pes etmek benim lügatimde yoktu.

"Derhâl defibrilatörü⁷ hazırla!" diye bağırdım bu kez Yaren'e.

"Ama Mehmet Hoca gelmeden..." Sözüünü bitirmesine bile izin vermedim. Mehmet'e haber verilmiş miydi? İllaki verilmiştir ama şu an onun buraya gelmesini bekleyemezdik. Hızlı olmalıydık. *Kızımı kurtarmalıydık.*

"Sana derhâl dedim!"

Yaren lafımı ikiletmeden dediğimi yaparak defibrilatörü yanıma getirip, hemen hazırlamaya başladı. O sırada kalp masajı yapmaya devam ettim ama monitördeki çizgilerde hiçbir değişiklik olmadı.

Yaren, "Defibrilatör hazır, hocam!" diye bağırarak cihazın kaşıklarını bana doğru uzattı. Elinden hemen aldım. "200 joule⁸ şarj ediliyor!" Beni bilgilendirdiğinde cihazın kaşıklarını Nisa'nın vücuduna yerleştirdim ve zaman kaybetmeden şoku verdim. Nisa sarsılırken monitörü kontrol ettim ama yine değişiklik olmadı. Arkamdaki haykırışlar

⁶Kalp durması ve aynı zamanda hastanın nabzının geri gelmesi durumunda hastaya enjekte edilen ilaçtır.

⁷Hastalara elektroşok verilen cihazın adıdır.

⁸Hastalara defibrilatör aletinden verilen enerji birimidir.

daha da şiddetlendi. Hepsinin feryadını tek tek kulaklarımda işittim. Önce Esmâ bağırdı:

"Devrim, ne olur kurtar kızımızı! Ben bir kızımı daha kaybedemem!"

Senem hıçkırıklarının arasından kesik kesik konuştu:

"Devrim amca, ne olur kurtar kardeşimi! Nisa ölme! Ölürsen bak senin o kâküllerini tiftik tiftik yolarım! Beni bırakamazsın ya! Bırakamazsın! Bana sözün var, unuttun mu? Biz hiç ayrılmayacaktık hani! Söz verdin!"

Ayla Hanım iç çekti.

"Nisa, anneciğim ben sana daha kavuşamadım bile. Ben daha sana sarılamadım! Kokunu soluyamadım! Lütfen, gitme kızım! Lütfen, bırakma bizi anneciğim! Lütfen!"

Suat derin bir pişmanlıkla soludu.

"Nisa... Ne olur pes etme. Ne olur pes etme, kızım. Lütfen!"

Mustafa... Mustafa ise inandı. O, Nisa'ya inandı. *Tıpkı benim gibi...*

"Bana bak, Suratsız! Öyle çabuk gitmeyeceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz! Yeter be kızım! Ne uyudun? Kalk artık! Kalk ve bizi bu kadar ağlatmanın hesabını ver!"

Onların bağırılarına kulaklarımı tıkayıp işime odaklanmak istedim ama asıl kendimden kaçamadım. Yıllar önce işittiğim, içimi kahreden, benden bütün hayatımı çalan o cümleler bir kez daha acımasızca kulaklarımda yankılandı. Yüreğimde acı bir tat bırakan o günü ömrüm boyunca hiç unutmuyacaktım.

"Kızınız Gülcan Altun'un cansız bedenini bir uçurum kenarında bulduk."

Gözlerimi kapattım. Derince soluklandım. Bu cümleler defalarca kez kulaklarımda şiddetli bir şekilde yankılanırken hızla başımı sağa sola doğru salladım. *Hayır! Hayır, bu kez kesinlikle aynı şeyi yaşamayacaktık.*

Nisa'nın kalbine bir süre daha kalp masajı yaparken daha güzel şeyler düşünmek istedim. Evimize, hayatımıza girdiği o ilk günü aklıma getirdim. Ürkek bir kuş gibiydi. Nereye konacağını, elini ayağını nereye uzatacağını asla bilmiyordu. Öylece sessizce çevresini izliyordu.

Monitörü kontrol ettim. Yine değişiklik olmadı. Defibrilatörü tekrar elime alarak, "300 joule yap!" diye bağırdım. Yaren hemşire hemen dediğimi yerine getirdi. Tekrar elektroşoku Nisa'nın bedenine verdim ama monitörde yine değişiklik olmadı. İçimden sessizce dua ettim.

“Nisa, hadi kızım. Hadi güzelim. Hadi yavrum. Geri dön bize. Geri dön bize. Geri dön bize.”

Tekrar kalp masajı yaparken bu kez Senem’le didişmelerini gördüm aklıma. Yaşanılan her şeye rağmen onu nasıl alttan aldığına, kollarına bastığını, kıyamayıp affettiğini, birbirlerine her zamankinden sıkı sıkıya bağlı olduklarını... Bunları tek tek aklıma getirip gülümsedim.

“Nisa, Senem çok üzülür bak. Biz, sizi ayırmaya kıyamadık yavrum. Bu şahane kızlar hiç ayrılmamalı, dedik. Lütfen Nisa’m. Lütfen kızım, hadi biraz gayret göster! Sen inatçısın. Unuttun mu? Hadi geri dön bize. Geri dön ailene.”

Bütün bunları hatırlayarak sanki beni duyuyormuş gibi gözyaşlarının arasından konuştum. Monitörü kontrol ettim. Yine aynıydı. Çizgiler hâlâ dümdüzdü.

Ama en çok da her sıkıştığında bana attığı *yardım et* bakışlarını unutamıyordum. Kaşlarını havaya kaldırır, gözlerini daha irice açar, dudaklarını da hafifçe sarkıtır, uzun kirpiklerini kırpıştırırdı. İşte o an onun benden yardım istediğini hemen anlardım. Fakat bu kez ben ondan yardım istiyordum. Gözlerini açmasını ve bana yine o yavru kedi bakışlarını atmasını istiyordum.

“360 joule!” diye bağırdım bu kez.

“Ama hocam,” dedi Yaren büyük bir tereddütle.

“Yaren, 360 joule dedim!”

Yaren hızla başını sallayarak dediğimi yaptı. “Hazır!” diye komut verdiğinde içimden, “Allah’ım lütfen! Bir kızımı aldın, Nisa’mı da alma bizden,” diye dua ettim.

Kaşıkları Nisa’nın vücuduna yerleştirdim ve elektroşoku onun solgun bedenine bir kez daha verdim. Bu kez hepsinden daha sert bir şekilde sarsıldı ama... Ama bu kez monitördeki o tiz bip sesi yok oldu ve yerini daha ritmik, mekanik seslere bıraktı. Başımı kaldırıp ekranı kontrol ettiğimde çizgiler yeniden zikzak hâlini almıştı. *Şükürler olsun!*

Gizem hemşire benimle aynı yere bakarak, “Döndü hocam, kızınız geri döndü,” dedi büyük bir sevinçle. Derin derin nefes alıp verdim. Kendimi cehennemden çıktığım bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Allah’ım... Allah’ım sana şükürler olsun. Bizi bir kez daha bu acıyla sınamadığın için binlerce kez şükürler olsun.

Yaren, "Kalp atışları da normale dönüyor," diyerek coşkulu bir sesle beni bilgilendirdiğinde büyük bir ağırlığın altından kalkmışım gibi omuzlarımı düşürdüm. "Gizem, sen Nisa'ya 2 miligram daha adrenalin yap. Ben bizimkilere haber verip hemen geliyorum," dedim gözlemi bir an olsun monitörden ayırmadan.

"Derhâl, hocam."

İki hemşireye de gülümseyerek derin bir nefes daha çektim ve ağır adımlarla kapı tarafına doğru ilerledim. Sürgülü kapıdan koridora çıktım. Herkes gözlerimin içine beklentiyle bakarken ben doğrudan Esmâ ve Senem'e baktım. İkisinin de gözleri kan çanağıydı ve benden bir cevap bekliyorlardı. Onları hiç bekletmedim. Kollarımı onların gelip girmesi için genişçe açarak, "Döndü, kızımız geri döndü," diye fısıldadım. Sesim titredi ama aldırmadım. Önce iki büyük adımda Senem koştu yanıma. Hıçkırıklara boğularak boynuma atladı. Sıkıca sarıldı. "Çok korktum, Devrim amca! Çok korktum," dediğinde ben de onunla birlikte ağladım. Saçlarını okşadım.

"Şşt. Geçti, geçti güzelim. Bak, kıyamadı bize. Döndü hemen. Hem çok güçlüdür o. Çok güçlü," diye mırıldandım onun içini rahatlatmak ister gibi. Sonra Esmâ da sevinç çığlığı kopararak atladı kollarımın arasına. Kulağıma, "Kaybedemezdim, Devrim. Bir kez daha olmaz. Bunu kaldıramam," diye fısıldadığında daha sıkı sardım onları. Esmâ'ya da Senem'e de daha sıkı tutundum. Esmâ'nın sesindeki keder benim de gözyaşlarımın şiddetlenmesine neden olurken bunu hemen bastırmak, kendime gelmek istedim. Onların karşısında dik durmalıydım ki onları da aynı şekilde güçlü tutabilmeliydim.

Senem ve Esmâ'yı kollarımın arasından yavaşça uzaklaştırdım. İkisinin de gözyaşlarını kendi ellerimle temizledim. Kocaman gülümsedim.

"Merak etmeyin. Her şey yolunda. Kızımız geri döndü," dedim güven vermek isteyerek. Her şey yolundaydı. Şimdilik en kötüsünü atlatmıştık. Artık tek yapmamız gereken daha sık kontrol etmek ve sabırla beklemektir.

"Ama benim şimdi tekrar içeri girmem gerekiyor. Onu kontrol etmeliyim," dediğimde Senem de Esmâ da hızla başlarını salladılar. Beni hiç engellemeden tekrar yoğun bakıma girmem için iyice geri çekildiler. Zaman kaybetmeden derhâl harekete geçtim ve tekrar yoğun bakıma girdim.

Nisa geri dönmüştü.

Benim inatçı kızım, ceylan gözlüm geri dönmüştü ama henüz şey bitmiş değildi. Kimsenin sevincini hemen söndürmek istemediğim için dile getirmemiştim belki ama Nisa'nın kalbinin tekrar durması gibi bir ihtimal hâlâ söz konusuydu. Şu an tek arzum Nisa'nın bir an önce gözlerini açmasıydı. Eğer bu kısmı bir atlatabilirsek her şey üstesinden de kolaylıkla gelebilirdik.

Ben Nisa'ya herkesten, her şeyden daha çok inanıyordum. O cesur kız gözlerini açacak, acıları ve gerçekleriyle yüzleşecek, sonra da ıslık ıslık parlayan gözleriyle çevresine kocaman gülümsemeye devam edecekti. O çok güçlü bir kızdı ve her şeyin altından da sapasağlam bir şekilde kalkacaktı. İşte ben buna her şeyden çok inanıyordum. Aksini düşünmeyi bile aklıma getirmiyordum.

Demir Gürsoy'dan...

"Haber verdiğin için sağ ol."

"Sizin için değil, Demir için yaptım. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu az çok tahmin edebiliyorsunuzdur."

"Elbette biliyorum. Yine de teşekkür ederim."

İşittiğim konuşma sesleriyle göz kapaklarımı ağır bir şekilde aralar-ken floresan lambanın beyaz, parlak ışığı doğrudan gözlerime çarptı. Sürekli gidip gelen zihnimin karanlık tarafından aydınlığa çıkarken son yaşananlar, o son işittiğim kulak tırmalayıcı bip sesleri tekrar aklıma üşüştü. Boğazımdan acı dolu bir inilti koparken, "Nisa!" diye bağırarak yattığım yerden hızla doğrulmaya çalıştım. Fakat birden omzuma yerleşen güçlü bir el beni engelleyip başımı tekrar yastığın üzerine koydu. "Sen bir yat bakalım önce," diye sertçe konuşan sese kirpiklerimi kırıpıştırarak baktım. *Anne? Senin ne işin var burada ya?*

Rüya görüp görmediğimi anlamak istercesine gözlerimi zorla açmaya çalışırken etrafıma bakındım. Ağırlaşan uzuvlarımı asla hareket ettiremezken gözlerimle bulunduğum odayı taradım. *Hastane odasımda mıydım ben? Üstelik bu kolumdaki sızı da neyin nesiydi?*

Ağrının keskinliğiyle suratımı iyice buruştururken, bunun kaynağının nereden geldiğini görmek için hafifçe başımı çevirdim. Yukarı baktım. Gördüğüm şey midemi bulandırmaya yetti. *Hayır ama ya! Siktir! Bunu bana yapmış olamazsınız, değil mi? Şimdi kusacağım. İğ-neden korktuğum yetmezmiş gibi koluma damar yolu açılmış, serum takılmıştı. Kahretsin!* Fakat bütün bunlar şu an hiç umurumda değildi.

Benim Nisa'yı görmem gerekiyordu. Ona gitmeliydim. Ona ne olduğunu derhâl öğrenmeliydim.

"Nisa," dedim bir kez daha sesim zar zor çıkarken. Yattığım yerde aniden doğrulmaya çalıştığımda annem yine kollarımı tutarak beni engelledi.

"Kendini zorlama oğlum. Şu an bünyen çok zayıf. Kalkamazsın," dedi otoriter bir sesle.

"Nisa," diye sayıkladım yine boğuk bir sesle.

"Merak etme, geri döndü." Sonra onun sesini işittim. Mustafa'nın. Biraz önce duyduğum konuşma seslerinin bir kısmının da ona ait olduğunu böylece anlamış oldum.

Allah'ım... Şükürler olsun. Sana şükürler olsun. Ya aksi olsaydı? Ya Nisa geri dönemeseydi? Ben ne yapardım? Onsuz nasıl yaşadım? Nasıl nefes alırdım?

Bu ihtimal göğsümün berbat bir acıyla dolmasına sebep oluyordu ama şimdilik o acıyı yok saymak istedim. Nisa'm geri dönmüştü. Önemli olan buydu.

Mustafa endişeyle, "Sen iyi misin?" diye sorduğunda aklım karıştı. Sırtını bulduğum hasta odasının beyaz duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde hemen karşımda duruyordu. *Onun burada ne işi vardı? Şu an Senem'in yanında olup destek vermesi gerekmiyor muydu?*

Bir kez daha yattığım yerde doğrulmaya çalışarak, "Ben iyiyim ama Nisa'yı görürsem çok daha iyi olacağım," diye konuştum sesimin zar zor çıkmasına aldırmadan. Başımda bekleyen annem hemen itiraz etti. "Hayır, senin yatman ve dinlenmen lazım! Kendini zorlama artık!" diye bağırduğunda suratımı buruşturdum. *Şu an bağırması için pek de uygun bir zaman değildi.*

Başımı tekrar yastığa bırakarak, "Anne!" diye sızlandım küçük bir çocuk gibi. "Sen ne ara geldin ya?" diye sormaktan kendimi alamadım çünkü yaklaşık dört saat önce onu eve bizzat ben göndermiştim.

"Mustafa, babandan numaramı alıp beni aradı. Bayıldığını haber verince evde bir saniye bile duramadım." Yaptığı açıklamayla kaşlarımı iyice çatarak gözlerimi Mustafa'ya doğru çevirdim ve ona ters ters bakmaya başladım. *Buna gerek var mıydı gerçekten?*

Mustafa, bakışlarını benden kaçırırken annem ise benim ona olan sert bakışlarımı yakaladı. "Bakma çocuğa öyle ters ters. İyi yaptı," diyerek bir kez daha beni azarladı. Gözlerimi devirdim.

“Nasil? Nisa nasıl peki?” diye sordum kısık, endişeli bir sesle

“Merak etme. Gayet iyi. Kalp atışları normale dönmüş. Derin ama bir an olsun yanından ayrılmıyor.”

Mustafa'nın yaptığı açıklamayla derin, gürültülü bir nefes bittim. Rahatlamıştım. Hafiflemiştim. Bunu işitmek bile bana ilaç gelmişti. Bu kez sesli bir şekilde, “Allah'ım sana şükürler olsun.” demirildandım.

Mustafa kendinden epey emin bir şekilde, “Hem ben sana demedim mi, *'Bizim Nisa'mız güçlüdür,'* diye?” dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

“Haklısın, dedin.”

Mustafa'nın bakışları annemle benim aramda gidip gelirken boğazını temizleyip sırtını duvardan uzaklaştırdı. “Her neyse, ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek bulunduğum odanın kapı tarafına doğru ilerledi.

O an hatırladım. Yoğun bakımda yaşadığım o berbat andan sonra bir anda koridorda baygınlık geçirip yere düştüğümde benim başımdan yakalayan kişi Mustafa'ydı. Ona karşı kendimi çok mahcup ve bir o kadar da minnettar hissettim.

“Mustafa?” diye seslendim arkasından odadan çıkmasına bir anlığına engel olarak.

“Buyur, kardeşim?” dedi cana yakın bir ses tonuyla. Fark ettim de tuhaf bir şekilde Mustafa bana hep *kardeşim* diye hitap ediyordu. Bu durum kendi kendime gülümsememe sebep oldu.

“Sağ ol, kardeşim,” dedim ilk kez ona, onun kelimesiyle hitap ederek. Önce biraz duraksadı. Gözleri irice açıldı. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Gülmekle gülmemek arasında gidip geldi ama sonrasında kıkırdadı.

“Ne için?” diye sordu sanki bilmiyormuş gibi. Oyununa ayak uydurdum.

“Hiç, öyle içimden geldi,” dediğimde daha gür bir şekilde kıkırdadı ve kapıyı açtı.

“İlaç kafa yaptı sende. Hadi dinlen. Geçmiş olsun.” *İlaç mevzusunu hatırlatmasaydı iyi olurdu aslında.*

Kolumdaki serum iğnesine büyük bir tiksintiyle bakarken Mustafa odadan çıkıp gitti. Annemle beni baş başa bıraktı. Annem onun gidişiyle oturduğu sandalyeden kalkıp önce kapıyı kapattı. Sonra da

tekrar yanıma gelip hafifçe bana doğru eğildi. Şefkatle saçlarımı okşayıp şakağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Yeniden sandalyeye otururken bir elimi kavrayıp sıkıca tuttu. “Hiçbir şey yemedin, değil mi sen? Ağzına tek lokma bile atmadın,” diye sordu sesindeki azarlayıcı tınısıyla. Ona yalan söylemek istemedim. Hem söylesem de zaten inanmazdı. Başımı iki yana doğru sallayarak, “Bu vaziyette nasıl bir şeyler yiyebilirdim ki?” dedim.

“Eh be anneciğim. Eh be benim aptal oğlum. Bünyen zayıf düşmüş işte bu yüzden,” dediğinde omuz silktim. Bünyemin zayıf düşmesi de şu an düşünceğim son konu bile değildi.

“Umurumda bile değil.” Nisa, yoğun bakımda yatarken ve hâlâ gözlerini açmamışken hiçbir şey umurumda değildi. “Anne, Nisa gerçekten iyi, değil mi? Bana yalan söylemiyorsunuz,” diyerek telaşla soluduğumda annem elimi daha sıkı tuttu.

“Evet, gayet iyi. Merak etme.” Cevabı karşısında derin bir nefes alıp verdim. Yutkundum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp Nisa’yı hayal ettim. Gülüşünü, bakışını, kızışını, kaşlarını çatışını... Her anını tek tek aklıma getirdim ve kendi kendime gülümsedim. Benim sevgilim gözlerini açacak ve bize yeniden o güzel gülümsemesini bahşedecekti.

Bunun düşünceyiyle gülümsemem iyice genişlerken yavaşça kapadığım gözlerimi araladım. Bakışlarım annemi buldu. Hâlâ sıkıca elimi tutuyordu. Gözleri dolu doluydu. Tuttuğu elimi dudaklarına doğru götürüp içine çekercesine öptü, sonra da yanağına yasladı. Dudakları titredi. Burnunu çekti. Bana tatlı tatlı gülümsedi ama o gülümsemenin arkasında bir sürü acı yatıyordu. Benim güzel annem, benim hayata tutunmamı sağlayan o güçlü kadın çok acı çekiyordu ve ben bunun nedenini tahmin etmiyordum. Direkt biliyordum. Gerçekler en az bizim kadar onun da canını acıtıyordu.

Her şey bu kadar tazeyken onun canını bir de ben sıkmak, yarasını açmak istemiyordum ama içimdeki merakı da susturamıyordum.

“Anne,” diye seslendim güçlkle. Burnunu bir kez daha çekip aynı sevecen gülümsemesiyle bana baktığında dilimi tutamadım.

“Nasıl öğrendin?” diye sordum titretilmiş bir sesle. Bana söylediklerimden hiçbir şey anlamamış gibi baktığında, “Aldatıldığını nasıl öğrendin? Bana bunu bildiğini söyledin çünkü,” diye devam ettim.

Aldatılmak hemen sineye çekilip kolayca affedilebilecek bir durum değildi. Annemin bunu yaşadığını ve yermeyip bunu bilerek yıllarını

geçirdiğini aklıma getirdikçe çıldıracaktım gibi hissediyordum (سرسر) da ne zorluklardan geçtiğini merak etmeden duramıyordum.

Sanki çok basit bir konudan bahseder gibi, "Kendi söyledi." *بیست* oldukça sakin bir ses tonuyla. Bu benim Suat Gürsoy'a olan *öfke* daha da harladı. Onunla aynı soyadını taşımaktan bile utanıyordum artık.

"Hiç ayrılmak, boşanmak istemedin mi peki?"

"İstedim, hem de çok istedim ama yapamadım."

"Neden?" diye sordum yakınarak. Annem sustu, cevap vermedi. Öylece gözlerimin içine bakarak sessizce iç çekti. Bu sessiz tutumu beni daha da çok sinirlendirdi.

"Bunca yıl boyunca nasıl yapabildin? Nasıl bununla yaşayabildin, anne? Seni aldattığını bile bile nasıl hiçbir şey olmamış gibi yıllarca hayatına devam edebildin? Bu acıyı taşımak hiç mi zor olmadı? Üstelik kızının varlığından haberdar olduğunu da söyledin. Bütün bunlara nasıl dayanabildin? Bütün bunları nasıl kabullendin?"

Dilimin kemiği yoktu, biliyordum. Sesim bariz bir öfkeyle doluydu. *Öfke annemi aldattığı için babama mıydı? Yoksa yıllardır bunu bilerek yaşadığı için anneme miydi?* İşte bunu kestiremiyordum.

Annemin gözyaşları önce yanaklarını, sonra da sıkıca tuttuğu benim elimi ıslattı. Sessizliğini korudu. Bir müddet ona zaman tanımak istedim. Başını eğdi, gözlerini benden kaçırdı. Oysa başını eğmesini istemiyordum. Utanması gereken kişi asla o değildi.

"Suat'la ilişkimiz hep çok iyi gitti. Hayatımda tanıdığım en düğün, en muhteşem adamdı. Sevgiliyken de evliliğimiz boyunca da bana tek bir yanlış bile olmadı. Dünyanın en çekilmez kadını olduğum anlarda bile bana hep sabırla, büyük bir sevgiyle yaklaştı. Bazen onu çok zorladım. Çok kırdım. Çocuğumuz olmuyor diye ona çok sırt çevirdim hatta daha beni aldatmadığı zamanlarda bile ilk ben boşanmak istedim ama yine de benden hiç vazgeçmedi. Pes etmedi. Bu yüzden sevgisinden hiç şüphe duymadım."

Ama aldatıldın anne, aldatıldın.

Annem tuttuğu elimi bırakarak yanaklarına boşalan gözyaşlarını ellerinin tersiyle temizledi. Yüzünde sanki doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi anlaşılması çok zor bir ifade vardı. Güçlülkle derin bir nefes alıp yeniden dudaklarını araladı.

"Hani dedin ya nasıl devam edebildin bunca yıl diye? Çünkü baban bana karşı hep çok dürüst yaklaştı. Hiç yalan söylemedi. Ayla'yla beni

aldattığında doğrudan gelip bunu ilk olarak bana söyledi. 'Meltem, çok üzgünüm ama böyle böyle oldu,' dedi. Başlarda buna ihtimal bile vermedim. İnanmak dahi istemedim. Kendi içimde büyük bir savaş verdim. O şahane, beni çok seven, aşkından ölüp biten adam bana bunu yapmaz dedim. Sonra yalan söylemediğini gerçekten kavradığımda deliye döndüm, çıldırdım. Kafayı yedim. Onu evden, hayatımdan çıkarmak istedim ama yapamadım. Gurursuzluk belki ama yapamadım işte, Demir. Öylece vazgeçemedim. Sen hayatıma gelene dek o benim hayatımın tek anlamıydı. Yol arkadaşımıydı bir kere. Her şeyimdi. Onu çok seviyordum, hâlâ da seviyorum ve öylece bırakamadım."

İnce parmaklarıyla oynadığını fark ettiğimde ona güç vermek ister gibi bu kez ben elinden tuttum. Annem dediğim bu kadının yüreğindeki vefa, beni babam dediğim o adama hissettiklerim karşısında savunmaz bırakıyordu. Öfkeliydim, bağırıp çağırmak geçiyordu içimden ama yapamıyordum. Süt dökmüş kedi gibiydim. Annem için ne kadar zor olsa da bu derin sevgisinin nelere sebep olduğunu dinliyordum.

Yeniden konuşmadan önce titreyen dudaklarını birbirine bastırды, hemen ardından minik bir gülümsemeyle çehresi aydınlandı.

"Onunla bir ömür geçirmek için yeminler ettik biz. Bu söyleyeceğim belki de sana acizlik gibi görünebilir ama ben, bana karşı yaptığı onca güzel şeyi, onca doğru davranışı ve en önemlisi de hiç şüphe duymadığım sevgisini öyle kolayca kenara atamadım. Yaptığı tek bir yanlışta onu silemedim. Terk edemedim. Affetmeyi tercih etim."

Annemin söyledikleriyle içimden bir şey koptu sanki. Kurduğu her cümleyi doğrulamamı ister gibi derin ve dokunaklı bakışlarını bana uzattığında affladım. Onun o hüüzün dolu bakışlarının altında bir karnca gibi ezildiğimi hissettim. Bunca yılı bu berbat gerçekle baş etmeye çalışarak geçirmişti ve hâlâ da bununla mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Babamı bu kadar çok sevdiği ve affettiği için pişman değildi belki ama bu büyük bir haksızlıktı. Sırf onu çok seviyor diye hatasını görmezden gelemezdi. Böyle üstünü örtemez, kolayca affedemezdi. *Üstelik ortada bir çocuk vardı. Nisa vardı.*

"Ama anne..."

"Hem sen vardın. O sancılı dönemde hayatıma sen girdin. Bana ilaç gibi geldin," diyerek sözümü kesti. Çehresine yerleşen katı bir ifadeyle, "Sen, benim ve Suat'ın hayatına o kadından sonra girmiş olabilirsin ama o kızıdan önce bizim için yalnızca sen vardın, Demir," dediğinde ona nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemedim.

Çünkü bahsettiği kişi benim için çok kıymetliydi. Çok özeldi. *Benim sevdiğim kişi benim sevgilimdi.*

“O kız dediğin...”

“Nisa, biliyorum,” diyerek bir kez daha sözümü kesti. “Ama o kadınlardan o kızın Nisa olduğunu bilmiyordum. Aldatılmış, perişan bir kadındım. Bu yüzden hiçbir şeyi kabul etmem mümkün bile değildi. Tek derdim evliliğimi nasıl düzelteceğimdi.” Annem birden sustu. Yeniden parmaklarıyla oynamaya başladığında bana söylemek istediği ama söyleyemediği başka bir şey olduğunu fark ettim. Lakin suskunluğu bu kez uzun sürmedi. Konuştu. Anlattı.

“Nasıl aldatıldığımı ilk ondan öğrendiysem, bir kızı olduğunu da yine ilk ağızdan, Suat’tan öğrendim ve asıl bunu kabullenemedim. Hırs diyebilirsin, öfke diyebilirsin ama hiçbir zaman Suat’ın kızının varlığını benimseyemedim. Bunu yapamadığım için onun da kızına elini uzatmasına izin vermedim. O istedi mi? Çok istedi ama benim bunu kabullenebilmem mümkün değildi. Önüne hep taş attım. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini; o kızın evimize, hayatımıza girmeyeceğini söyledim ve bazen de tehdit ettim. En sonunda pes etti ya da pes etmek zorunda kaldı. Benimle bir daha savaşmadı. Kızından vazgeçmeyi yeğledi. Ondan sonra da hayatımız tekdüze bir şekilde devam etti. Evliliğimiz kötüye gitmedi ama hiçbir zaman da tam olarak düzelmedi. Ben de bu yüzden kendimi sadece sana adamak istemedim. En azından sana güzel bir aile olalım istedim.”

“Ama,” dedim anneme gülümseyerek. O amayı nasıl devam ettirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Ama hiçbir zaman onun seni gerçekten sevmesini sağlayamadım. Aklına hep ismini dahi bilmediği, hiç görmediği o küçük kızını getirdi. Bu yüzden seni kabul etmek istemedi. Bunun için çok üzgünüm, anneciğim.”

Önsezilerimde yanılmamıştım. Bunu zaten ben kendim de tahmin etmiştim. Kimse öz evladının yerine bir başkasını koyamazdı. En azından Suat Gürsoy’a bu konuda hak verebiliyordum ama benim asıl merak ettiğim başka bir şey vardı. Annem, sonradan hayatımıza dâhil olan o kızı, Nisa’yı çok seviyordu ve merakım tam da bu yöndeydi.

“Sorun değil. Gerçekten hiç sorun değil ama şunu merak ediyorum. Peki ya bilseydin? O kızın Nisa olduğunu bilseydin ne değişirdi?” Onu iyice köşeye sıkıştırdığımın, zorladığımın farkındaydım. Lakin annem de sonuçta hiç tanımadığı, bilmediği bir çocuğu reddetmişti. *Peki ya tanısaydı? O kızın Nisa olduğunu bilseydi bir şeyler değişir miydi?*

“Bilmiyorum. Gerçekten hiç bilmiyorum ama bütün bunları zaten sonra konuşacağız. Her şeyi açık açık konuşacağız. Söz veriyorum ama önce...”

“Önce Nisa uyanacak,” diye tamamladım onu. Cevabına, şimdilik bu konu üzerinde durmak istememesine saygı duydum. Daha fazla üzerine gitmedim.

“Aynen öyle. Önce o şahane kız uyanacak,” dedi beni onaylayarak.

Annemin bakışları serum torbasına doğru gitti. “Serumun bitti. Kalkabilecek misin?” diye sorduğunda hızla başımı salladım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum ve artık gerçekten Nisa’yı görmek istiyordum.

Annem oturduğu sandalyeden kalkarak bana yaklaştı. Zaten bir doktor olduğu için hemşire çağırmaya hiç gerek duymadan kolumdaki damar yolu iğnesini yavaşça çıkardı. O, bu işlemi yaparken başımı doğrudan başka tarafa çevirdim. Yoksa yeniden bayılabilirdim. Ellerimden tutup beni yavaşça ayağa kaldırdığında biraz sendeledim ama annemin kollarını belime dolmasıyla ondan güç aldım.

“Önce bir şeyler atıştır,” dediğinde yüzümü ekşittim.

“Anne, canım hiçbir şey istemiyor ya.”

“Dayak mı istiyor, anneciğim? O ağza tek lokma da olsa girdiğini göreceğim,” dediğinde doktor hanımı daha fazla kızdırmak istemedim. Bana her zaman bebekmişim gibi davranırdı. Normal şartlarda şımarık bir çocuk gibi bundan epey zevk alırdım ama şimdi yeri ve zamanı değildi. Bu yüzden sadece başımı sallamakla yetindim ve onunla birlikte hasta odasından koridora çıktım.

Dışarı çıktığımızda yoğun bakımın bulunduğu katta olduğumuzu fark ettim. Doğrudan diğerlerinin yanına gitmek, önce Nisa’yı görmek istedim ama annem bir şeyler atıştırmam konusunda ısrar etti. Beni hastanenin kafeteryasına götürmek istediğini söyledi. Ben de onu sınırlendirmek istemedim.

Beraber hastanenin kafeteryasının bulunduğu kata inmek için asansörlere doğru ilerlerken ansızın işittiğim bağırsız sesleriyle başımı sesin geldiği yöne, arkaya doğru çevirdim.

“*Senin yüzünden!*” Bu bağırsız sesi Mustafa’ya aitti. Karşısındaki kişi de babası Onur amcaydı. Fakat neden ona bu kadar sert bir şekilde bağırdığını anlamıyordum.

Yoğun bakımın bulunduğu katın en uç köşesinde büyük bir balkon vardı. Gözlerimi balkonda bulunan Mustafa ve Onur amcaya diktim.

Annem beni tekrar asansörlere sürüklemek istediğinde bir elime -
ya kaldırıp onu durdurdum ve beklemesini sağladım. Kulakla -
bağırış seslerine kabarttım.

Mustafa, Onur amcanın suratına doğru öfkeyle, *"Nelere sessiz
olduğunu artık görebiliyor musun, baba? Demir, biraz önce baş:
Nisa'nın akıbeti ne olacak? Hâlâ belli değil ve hepsi senin yüzünde
dedi. Neden bu kadar sert bağırıyordun ki? Bütün bunların Onur am-
cayla ilgisi neydi?"*

Onur amca sessiz kalıp Mustafa'ya tek bir kelime dahi etmezken
Mustafa sanki zihnindeki soruları iştmiş gibi gür sesiyle daha da çok
bağırıldı:

*"Eğer o kadını aramasaydın, eğer Ayla Hanım'a gerçekleri söyleme-
seydin ve o çıkıp bir anda buraya gelmeseydi... Bütün bunların hiçbir
yaşanmayacaktı! Nisa şu anda o yoğun bakımda yatmayacaktı! Demir
bayılmayacaktı!"*

Bir dakika... Ne?

"Mustafa, oğlum. Bir sakın ol."

"Dokunma bana!"

İşittiklerimle âdeta beynimden çarpılmışsa döndüm. Öfke bütün
vücudumda zonkladı. Bedenimi annemin kollarından kurtardım ve
daha yeni serum yememe aldırmadan hızla onların bulunduğu tarafa
doğru koştum.

Annem arkamdan, "Demir! Demir dur!" diye bağırsa da onu duy-
mazdan geldim. Doğrudan onların bulunduğu balkona girdim ve bir-
den hiddetle bağırmaya başladım:

"Doğru mu bu? Sen mi söyledin? Sen mi haber verdin o kadına?"

Kendime engel olamayarak bir anda adrenalini patlaması yaşadım.
Sıkıttığım sert yumruğu Onur amcanın suratına doğru geçirdim. Elim
çok keskin bir acıyla sızladı hatta bileğim incinmiş bile olabilirdi ama
umursamadım. Bağırmaya devam ettim:

*"Neden? Neden ya neden? Amacın neydi? Neden yaptın bunu,
Onur amca?"*

*O, babamın eski avukatıydı. Bizim aile dostumuzdu. Neden yapmıştı
ki bunu?"*

Bağırışlarım sabahın ilk saatlerinde uğultulu bir ses çıkarırken
Mustafa aramıza girerek beni ondan uzaklaştırdı.

"Demir, sakın ol. Daha yeni kendine geldin sen," dedi beni sakin-
leştirmeye çalışarak ama bunun şu an hiç mümkün olacağını düşün-
müyordum. Öfkeden iyice deliye dönmek üzereydim artık.

“Ya bırak Allah’ını seversen!” diye bağırdım Mustafa’nın suratına karşı. Sonra onun karşısına geçip, “Nisa, içeride ölümle savaşıyor. Niye yaptın bunu? Ne istedin bizden? Ne yaptık lan biz sana?” diye haykırmaya, sessiz sabahı inletmeye devam ettim.

Onur amca, suratına attığım yumruğa rağmen bana derin bir sakinlikle yaklaştı. “Bilmediğin şeyler var, oğlum,” dedi. Gözlerimi devirerek tiz bir kahkaha patlattım. *Bilmediğin şeyler varmışmış... Allah Allah!*

“Sıçarım bilmediğim şeylere! Şu yaşadıklarımıza değdi mi? Benim sevgilimin, Nisa’nın canına zarar gelmesine değdi mi ha? O kız yoğun bakımda yatıyor şu an! Yoğun bakımda!”

Haykırışım âdeta sessiz sabahın ilk dakikalarında büyük bir yankı uyandırıyordu. Sergilediğim bu gürültü umurumda bile değildi. Kopardığımız yaygarayı yoğun bakım ünitesinin koridorundaki birçok kişi fark etmiş olacaktı ki Devrim amca ve Suat Gürsoy hızlı adımlarla diğerlerinin yanından ayrılarak bizim bulunduğumuz tarafa geldiler.

Devrim amca, “Neler oluyor burada? Ne bağıriyorsunuz sabah sabah?” diye çıkıştı. Sessiz kalmadım, bir çırpıda gerçeği söyledim:

“Onur amca yapmış. Meğerse Ayla Hanım’a o haber vermiş.”

Söylediklerim karşısında Devrim amca da en az benim kadar afalladı. Sessizliğini koruyup bir müddet sadece Onur amcaya baktı. Devrim amca, onu pek tanımıyordu. Belki de bu yüzden sakinliğini koruyordu ama bu durum asla benim için geçerli değildi. Kendimi zar zor zapt ediyor, adamın üzerine tekrar atlamamak için zor duruyordum.

Devrim amca sakinliğini koruyarak, belki de onu yakinen tanımadığı için, “Bu doğru mu, beyefendi?” diye kibarca sordu. Onur amca mahcubiyetle başını eğdi ama onu yanıtsız bırakmadı.

“Evet, Ayla Hanım’a Nisa’nın evlatlık verildiğini ben söyledim,” dedi dürüstçe. *Allah’ım! Şimdi gerçekten kafayı yiyecektim.*

“Ama olanların bu raddeye geleceğini tahmin edemedim. Çok üzgünüm, Devrim Bey. Gerçekten çok üzgünüm.”

Onun üzgün olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Zamanı geriye almamızı sağlamıyordu. Hiçbir şeyi düzeltmiyordu. İçimden *neden* diye sorguluyordum. Bunu yapmasındaki amacı anlamaya çalışıyor ama asla cevap bulamıyordum.

Devrim amca derin sessizliğini korurken Suat Gürsoy, “Sana inanamıyorum. Bunu yapmış olmana gerçekten inanamıyorum,” diye fi-

sıldadı büyük bir hayal kırıklığıyla. Onur amca doğrudan ona bakarak alayla güldü. Gözlerini onun gözlerinden asla çekmeden, "Sonuçta ne şeyin bir bedeli olur, değil mi Suat?" diye söylendi büyük bir kibirle. *Bunlar ne hakkında konuşuyordu?*

"Seni oraya tekrar ben tiktürmedim, Onur!" diye bağırdı Suat Gürer.

"Ama çıkmama da yardımcı olmadın! Biz dosttuk. Unuttun mu?"

Bir dakika, bir dakika... Bunlar gerçekten neyden bahsediyordu? Onur amca hapishaneye girip çıkmıştı ama bunun babamla ne ilgisi vardı ki? Asıl bütün bunların bizimle ne ilgisi vardı?

Devrim amca, işittikleri karşısında sessizliğini bozdu. Sakinliği ise artık yoktu. Onur amcaya bakarak, "Yani sizin Suat'a duyduğunuz intikam hırsınızdan dolayı benim yavrum içerde yatıyor. Öyle mi?" diye tiksinererek sorduğunda hiç kimse onu yanıtlamadı. Herkes bir anda dut yemiş bülbül gibi sustu.

Devrim amca, "Yazıklar olsun gerçekten. Gencecik, masum bir kızın hayatıyla oynadığınız için, onun geleceğini böylesine acı bir şekilde yaktığınız için hepinize yazıklar olsun," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp hızla balkondan çekip gitti.

Devrim amcanın yanımızdan rüzgâr gibi gidişiyse annem de derin sessizliğini bozdu. O da tıpkı Devrim amca gibi, "Sana yazıklar olsun, Onur," diye mırıldandı. Sesindeki üzüntü çok barizdi. O da Onur amcanın bunu gerçekten yapmış olduğuna inanamıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Onur amca, "Bana mı yazıklar olsun, Meltem? Gerçekten mi?" diye burnundan soludu. "Hatırlatırım, seni aldatan ben değildim, yanında dikilen kocandı," diyerek tükürürcesine devam ettiğinde kendimi bu kez dizginleyemedim. Evet, yanlış tek bir sözü bile yoktu ama anneme karşı böyle saygısızca konuşamazdı. Bu kadar acımasız davranamazdı.

"Lan, ben seni şimdi var ya!" diyerek tekrar üzerine doğru yürüdüm. Yüzünde herhangi bir kan yoktu. Muhtemelen hafif vurmuş-tum. O zaman bu kez daha sert vurmalydım.

Tam yumruğumu tekrar onun suratına geçirmek için havaya kaldırmıştım ki Mustafa yine önüme geçip kollarımdan tutarak beni hızla engelledi.

Mustafa, "Hepiniz gidin buradan! Bizi Demir'le yalnız bırakın!" diye bağırdı birden. Hiçbiri gitmeyince doğrudan anneme bakıp, "Hemen," dedi kelimenin üstüne bastırarak. Anneme karşı öyle sesini yükseltemezdi.

‘Ağır ol. Karşında büyüğün var senin,’ dedim öfkeyle. Dalga geçer gibi güldü.

‘Biraz önce karşısındaki büyüğüne yumruk geçiren mi söylüyor bunu?’ Söyledikleriyle gözlerimi devirip hızla kollarımı onun ellerinden kurtardım. Omuzlarından itip kendimden uzaklaştırdım.

Bu sırada önce annem arkasını dönüp balkondan çıktı, sonra da onu Onur amca ve Suat Gürsoy takip etti. Onlar yanımızdan hızla uzaklaşırken hiddetle Mustafa’ya döndüm.

‘Bana sadece şunu söyle, Mustafa,’ dedim sakinliğimi zar zor korumaya çalışarak. ‘Biliyor muydun? Babanın bunu yaptığını biliyor muydun?’ Sorum karşısında gözlerini kaçırdı, cevap vermedi ama sessizliği sorumun cevabını bana fazlasıyla verdi.

Sinirden bulunduğum yere kendimi atarak sırtımı balkonun cam kapısına yasladım. Çok soğuktuk ama aldırmadım. Saçlarımı çekiştirip öfkeyle, ‘Neden? Neden söylemedin peki bize?’ diye sordum sertçe. Mustafa, yüzündeki derin hüznün ve pişmanlıkla yanıma yaklaştı. Benim gibi yere çöküp oturdu.

‘Çünkü birçok kez onu engellemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Mersin’e gelme sebebim aslında buydu. Size olanları anlatmak istedim ama o zamanlar yaşananlar da malum. Sonrasında da ne tekrar söyleyecek gücü bulabildim kendimde ne de sizin yüzünüze bakabilecek cesareti. Çok üzgünüm.’

Başımı ona çevirip baktığımda bana bakmadığını, elleriyle oynadığını gördüm. Ona kızamıyordum bile. Mersin’de olanları, hissettiğim saçma sapan kıskançlıktan dolayı hiç sormadan, etmeden tıpkı biraz önce Onur amcanın suratına geçirdiğim gibi onun da suratına geçirdiğim yumruğu asla unutamıyordum. Belki de benim salaklığım yüzünden Nisa’dan uzak durmuş ve bütün bunları anlatmakta geç kalmıştı. Tam bir geri zekâlıydım. Aptaldım.

‘Demir, Nisa benim çocukluğum be oğlum. O benim canım, kardeşim, her şeyim. Onun saçının tek bir teline zarar gelse ben dünyaları yıkarım ama buna engel olamadım. Olamadım be! Babamın üzüntüsüne inanmıyorsan bile, lütfen benimkine inan.’

Gözlerinden boşalan yaşlar ellerine düşerken tebessüm ettim. Kendi aptallığıma gülüp yüzümü ovuşturdum. Ona, üzüntüsüne elbette inanıyordum. Tıpkı Nisa’ya ne kadar değer verdiğine inandığım gibi inanıyordum. Bunu ona da göstermek, en azından hissettirmek istedim. Hiçbir şey demedim belki ama elimle omzundan tutup sıktım.

Bakışları, benim bakışlarımı yakaladığında, "Eyvallah," dedi. Gülümsedim. O da gülümsedi ve biraz önce yaşadığımız o gerginlik böyle son buldu. Sonra bir süre daha çöktüğümüz yerde, balkonun o soğuk fayansında oturmaya devam ettik.

Gece yerini yavaşça aydınlığa bırakırken karşımdaki manzaraya gözlerimi diktim. Ufuktan, dağların arasından yavaşça doğan güneşi izledim. Şahane bir manzaraydı. Harika bir görsel şölendi. Karanlık gecenin ardından ışık gibi doğuyordu. Belki çok basit bir döngüydü ama en azından bana çok önemli bir gerçeği hatırlatıyordu. Her gecenin ardından gelen bir sabah vardı. Her karanlık, zamanı geldiğinde yerini aydınlığa bırakırdı.

Hayatımda tekrar güneşin doğacağına inancım tamdı. Çünkü benim içimi ısıtan güneşim de geceleri parlayan yıldızım da yalnızca Nisa'ydı ve o uyanacaktı. Her ne olursa olsun Nisa uyanacak, ayağa kalkacak ve biz bütün bunları bir şekilde atlatacaktık.

15. BÖLÜM

- ♪ *Perdenin Ardındakiler – Her Gece*
♪ *Aliye Mutlu – Seni Alırsa Fırtına*
♪ *Kemal Sahir Gürel – Gece ve Rüzgâr*

*Dört Yıl Önce / Yetimhane...
Senem Altun'dan...*

Lisenin ilk yılının bu kadar zor olacağını söyleseler ilköğretim-den asla çıkmaz, sonsuza dek gıkımı bile çıkarmadan kalırdım sekizinci sınıfta. Fakat böyle bir şey ne yazık ki pek de mümkün değildi. Zaman akıp gidiyor ve biz de maalesef büyüyorduk. Bana kalırsa büyümek hiç de güzel bir şey değildi. Keşke hep çocuk kalsaydık. O zamanlar tek derdimiz asla paylaşamadığımız, elimizden alınan oyuncaklarımızdı ama şimdi çok daha fazlasıyla mücadele etmek zorunda kalıyorduk.

Bugüne gelince... İnanılmaz gergindim ve gerginliğim bütün vücuduma ilmek ilmek işleniyordu. Migrenim bile tutmuş olabilirdi. Sabah sabah ensemden böyle başıma kadar uzanan keskin bir ağrı söz konusuydu ve o ağrı âdeta beynimin içinde zonkluyordu. *Ya da ben kendime okula gitmemek için küçük bahaneler de üretiyordum tabii.*

Nisa, yetimhanenin giriş katındaki uzun koridorda kollarımdan çekiştirirken ayakkabılarımı yere sürterek, "Ben gelmek istemiyorum ya!" diye sızlandım bilmem kaçınıcı kez.

"Ayy Senem! Ne mızımızlandı ama ya? Bak, o özene bezene yaptığın saçlarını yolacağım. Az kaldı!"

"Nisa ben çok korkuyorum ama!"

Nisa kolumdan zorla çekiştirmeye devam ederken ben de bedenimi ısrarla geriye doğru çekişiyordum. Güne başladığımız ilk andan beri sergilediğim davranışı sürdürüyordum, hâlâ mızımızlanıyordum.

"Kızım, alt tarafı sınava gireceğiz. Ne korkması ya?"

"Ama ilk sınavımız bu!"

Telaşlı değildim. Sadece korkuyordum ve kendimi inanılmaz huzursuz hissediyordum. Bu huzursuzluğumun başlıca sebebi ise yaklaşık

birkaç saat sonra lisenin ilk gerçek sınavına girecek olmanın tadını tadımlı olarak naklaniyordu. Quizler, deneme sınavları falan geride kalmıştı. Karın ağrısı başlatacak o stresli döneme ne yazık ki girmiş bulundukundaydık ve maalesef ilk sınavımız da matematik dersinden idi. Kısacası bir bilgilendirme; ben matematikten bütün hücrelerimle nefret ediyordum ve kafam da asla o derse basmıyordu. *Yani bu şartlarda nasıl korkmayabilirdim ki Allah aşkına?*

Lisenin daha en başında bu kadar gergin olmam kesinlikle normal değildi ama ne yapayım? Benim minnoş, küçük bedenim böylesine bir stresi şimdiden kaldıramıyordu. Umarım lise sonunda çok fazla gözyaşı dökmez ve sonum hayırlı bir şekilde biterdi.

Eşit ağırlık, sayısal ya da sözel bölümlerini bir sonraki yıl seçeceğimiz için şimdilik Nisa'yla aynı sınıftaydık. Aynı sırayı paylaşıyorduk. *Tıpkı yıllardır olduğu gibi...* Fakat çok yakın arkadaş olmamıza rağmen biz kesinlikle siyah ve beyaz kadar birbirimize zıttık.

Nisa, ilkokuldan beri matematikte çok iyiydi. Zehir gibiydi. Bu derse akli bayağı iyi çalışıyordu ama aynı durum benim için ne yazık ki geçerli değildi. Ben daha çok edebiyatta ya da tarihte iyiydim. Sayılarla aram berbattı. Hâliyle gireceğimiz bu ilk sınav da beni bu yüzden fazlasıyla geriyordu. Formüller, denklemler ve daha fazlası... Benim için hepsi sadece büyük bir karmaşadan ibaretti.

Nisa, "Dün o kadar çalıştık. Korkma, gayet güzel geçecek. Bana güven," diyerek içimi rahatlatmak istediğinde huysuz bir çocuk gibi omuz silktim. Nisa'nın beni çalıştırmış olması benim matematikte hâlâ berbat olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Dün akşam Nisa, yetimhaneden bizimle aynı okulu ve aynı sınıflı paylaşan birkaç kişiyi yetimhanenin bilgisayar odasında sınav için epey çalıştırmıştı. Bunlardan biri de tabii ki bendim. Nisa'nın anlattıklarını elbette aklıma kazımıştım. Zaten sorun sınav değildi, matematiğin ta kendisiydi. Belki durumu biraz fazla dramatize ediyor olabilirdim ama matematik beni gerçekten çok geriyordu. Derste sırf öğretmen bana soru sormasın diye gözlerimi bile kaçırıyordum ama ne zaman bunu yapсам aksi gibi o cadı da doğrudan bana soru soruyordu. *Gıcık şey...*

"Olmadı, ben kopya veririm sana," dediğinde Nisa, bu kez de gözlerimi devirdim.

"Nisa, matematikten sınav oluyoruz. Nasıl vereceksin kopyayı?"

Oldukça sakin bir şekilde, "Kâğıtları değiştiririz," dedi. Yine gözlerimi devirdim.

“O Fatma Hoca denen cadı yerlerimizi değiştirmese bu dediğin birazcık mümkün olabilir.”

Matematik dersimize giren Fatma Hoca epey dişli bir kadındı. Onunla göz teması kurmaktan sürekli kaçındığımı şimdi aklıma getirince pek de birbirimizden hoşlandığımız söylenemezdi. Yani ben ondan hiç hoşlanmıyordum, onun da benden pek hazzettiğini düşünmüyordum açıkçası. *Gıcıklık değil mi?* Kesin bugün de beni Nisa’dan ayrınr. başka bir yere oturturdu.

Nisa’ya bakıp fısıltıyla, “Hem ben seni riske atamam ki,” dediğimde Nisa yüzündeki kocaman gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. İçimi, kalbimi sıcakık eden ve beni her zaman rahatlatan bir gülümsemeydi bu. İki yanağımı da tutup iyice sıkarak, “Ama ben senin için kendimi riske atarım,” dedi bilmiş bir edayla. Yaparđı bunu vallahi. Nisa, sadece benim yetimhanede aynı odayı paylaştığım öyle basit, sıradan bir arkadaşım değildi ki. O, benim yol arkadaşımdı. Kardeşimdi. Dostumdu. Canımdı. Birbirimiz için yapmayacağımız hiçbir şey yoktu. *Bir kopya mı vermeyecektik? Peh!*

“Ama ben yine de gelmeyeyim. Hasta numarası yapayım. Valla inandırırım kendimi Sevda Hanım’a.”

Birbirimiz için yapamayacağımız hiçbir şeyin olmadığı gerçeği yine de okuldan kamama engel değildi. Bugün rahatlıkla hastaymışım gibi numara yapabiliirdim. *zenerek yaptığım dalgalı saçlarıma rağmen yapabiliirdim hem de.*

Nisa, “Senem!” diye birden cırladığında gözlerimi kısıtım. Kulaklarımı o tiz sese tıkamak istedim ama asla başaramadım. Yanaklarını havayla şişirip, gürültülü bir şekilde nefesini dışarı bırakırken âdeta etimi koparırcasına kolumdan imdikleği. şirinliği buraya kadardı. şimdi inatçı tarafını ortaya çıkarma vaktiydi ve Nisa o zaman gerçekten hiç ekilmiyordu.

“Ayy acıdı ama!” Sızlanarak kolumu ovuşturduğumda bile bana hiç aldrış etmedi. Arkama geçti ve benden daha gcl olan bilekleriyle sırtımdan zorla itip beni yetimhaneden dışarı çıkarmayı başardı. *Ver bakayım arkadan alkış efektini!*

Oflaya puflyaya Nisa’nın beni sürüklemesine izin verdim ve onunla birlikte taş merdivenlerden aşağıya indim. Yetimhanenin geniş bahçesine doğru ilerlerken erkekler binasından çıkan Mustafa’yı gördüm. Boynuna geçirmiş olduğu okul kravatını bağlamaya çalışıyordu. Beyaz gömleğini biraz salaş bırakmış, koyu kahverengi saçlarını da rampa şeklinde havaya kaldırmıştı. zerinde kapuşonlu, siyah bir hırka vardı.

Bizim *Bay Çok Bilmiş* epey havalı görünüyordu. Anlaşılan yirerinin canını yakmayı hedefliyordu.

Onunla bahçenin tam ortasında bulduğumuzda kravatını tıkkılamayı bitirmişti. Bizi fark etmesiyle Nisa'yla ikimizi şöyle bir başaşağıya gelişi güzel inceledi ama beğeni dolu bakışları daha çok benim üzerimde durdu.

"Kız sarışın! Ne güzel olmuş saçların. Ver bakayım bir makas." dediğinde hiç çekinmeden yanağımı Mustafa'ya doğru uzattım. Birinin beni övmesi epey hoşuma giderdi. *Eh, Mustafa da asla yalan söylemezdi*

Sabahın erken saatlerinde matematik sınavına çalışmak yerine birazcık ama gerçekten birazcık saçlarımla yakından ilgilenmiş olabilirdim. Düzleştiriciyle özenerek dalgalandırdığım saçlarımdan küçük bir tutam alıp parmağıma doladım. "Olmuş, değil mi?" diye sordum Mustafa'ya pişkin pişkin gülümseyerek. Tabii, benim bu pişkinliğimin asıl sebebini Mustafa hiç kaçırmadan hemen yakaladı. Gözlerini kıstı ve bu kez sert bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Ben o aksi bakışları çok iyi tanıyordum. *Aha geliyor, kesin geliyor... Kesin yine kızacak bu bana.*

"Sen yine o Kaan denen çirkin, tipsiz, cibilliyetsiz, sıfatsız yaratık için süslendin, değil mi?"

Bu övgü dolu sözlerini Kaan'a mutlaka iletceğim, Mustafa. Sen hiç merak etme.

Sorduğu soruya karşılık hemen gözlerimi kaçırdım. Yani birazcık, ucundan haklılık payı olabilirdi. *Hem ne olmuş yani? Süslenemez miyim? Ben süslenmeyi çok severim bir kere.*

Ve Kaan'a gelince... Ah, benim sempatik, sevimli, ela gözlüm.

Kaan Kaya bizim sınıftandı. Epey de hoş çocuktü. Bayağı beğenirdim kendisini. Uzun boylu, esmer tenli ve ela gözlüydü. Üstelik sınıfta benimle çok uğraşırdı. Daha doğrusu yakın arkadaşı kepçe kulak Ahmet'le birlikte Nisa ve benimle çok uğraşırlardı ama bu uğraşmak iyi anlamdaydı tabii. Sınıftaki bazı kişiler sırf yetimhaneden geliyoruz diye pek yüzümüze bakmaz, bizden uzak dururlardı ama Ahmet ve Kaan öyle insanlar değillerdi. Samimiydiler, sıcakkanlıydılar. Bize hep yardımcı olurlardı. Özellikle de Kaan, Nisa ve benim gözlerimizin içine bakardı. Yani ben bir nevi hislerimizin karşılıklı olduğunu düşünüyordum ki Nisa da benimle aynı fikri paylaşıyordu. O da Kaan'ın benden hoşlandığını düşünüyordu.

"Ay sana ne Mustafa! Hem gayet yakışıklı çocuk. Ela gözlü bir kere." Hislerimi göz önünde bulundurunca Kaan'ı elbette Mustafa'ya karşı savunmaktan kaçınmayacaktım.

Mustafa, "Çocuğun Recep İvedik kaşlarını gördün, değil mi?" dediğinde gözlerimi devirdim ve bir elimin tersiyle omzuna doğru geçirdim. Kesinlikle abartıyordu. Kaan'ın kaşları biraz kalındı ama hepsi o kadardı.

Mustafa'yla olan bu her zamanki didişmeli hâllerimize Nisa kendini tutamayıp kıkırdarken ben de, "Ne olmuş yani kalın kaşlıysa? Ben-ce onu gayet sempatik gösteriyor," diyerek bir kez daha ela gözlümü savundum.

"İyy zevksiz seni!" dediğinde Mustafa ona dilimi çıkardım. *Zevkli ya da zevksiz, hiç fark etmez. Ben Kaan'ı beğeniyordum, kardeşim. Size ne?*

"Gençler, gelmiyor musunuz?"

İşittiğimiz bağırış sesiyle üçümüz aynı anda arkamıza baktık. Seslenen kişi bizi her sabah okula götüren servisin şoförü Salih amcaydı. Yetimhaneden çıkanlar servise doğru hızla ilerlerken bahçede ağaç gibi dikilen sadece biz vardık çünkü.

Salih amca, çok şeker bir adamdı. Ellili yaşlarının üzerindeydi. Kır saçlı ve pek tonton yanaklıydı. İki tane de oğlu vardı. Bizimle aynı devlet lisesine gidiyorlardı. Salih amca bizi almaya hep onlarla birlikte gelirdi.

Mustafa ona doğru, "Geliyoruz Salih abi!" diye seslendiğinde ben hiç oralı olmadım. Onlar tıpış tıpış okula gidebilirdi. *Ben hâlâ gitmek istemiyordum.*

"Ben gelmek istemiyorum ya!"

Bir kez daha küçük bir çocuk gibi mızımızlanarak arkamı dönüp yetimhaneye gitmek istedim ama Nisa ne yapacağımı saniyesinde anlayarak üzerimdeki okul hırkasının yakasından tutup beni kendine doğru çevirdi.

"Ayy Senem! Ne tantana yaptın ama! Bak, Salih amca bekliyor bizi!" *Bana ne, bana ne! Ben okula gitmek istemiyorum.*

Mustafa, "Matematik sınavı mı mevzu?" diye sorduğunda Nisa başını sallayarak onu onayladı.

"Evet, uyandıığımızdan beri sızlanıyor hanımefendi." *Senin için hava hoş, Nisa Hanım. İyisin tabii matematikte nasıl olsa.*

Mustafa, yumuşak bakışlarıyla bana bakıp, "Sarışın, Suratsız seni çalıştırdıysa kesin geçersin o sınavı. Boşuna sızlanıyorsun," dediğinde omuz silktim. Ben okula gitmek de istemiyordum, sınava girmek de istemiyordum. Yatağıma dönüp kaldığım yerden uykuma mışıl mışıl devam etmek istiyordum.

O sırada yetimhane binasının giriş tarafındaki merdivenlerce ... hareketlilik oldu. Tuhaf bir cisim nefes nefese koşturarak bize ... yaklaşımaya başladı. *Hah! Ben de kim eksik diyordum. Meğerse yılan ... sikmiş. Tısssss... Ayy hiç sevmiyordum bu kıızı. Gerçi o da bizi sevmiyorduk pek ama kader bu ya aynı yetimhaneyi, aynı sınıfı paylaşıyorduk işte*

Yetimhaneden koşturarak bizim bulunduğumuz tarafa doğru gelen kişi Tuğçe'den başkası değildi. Tuğçe'nin uzun, açık kahverengi, dümdüz saçları ve benimkine benzer yeşil gözleri vardı. Çocukluğumuzdan bu yana onunla hiç anlaşamazdık. Sürekli kavga eder, atışırdık. Çoğul eki kullanıyordum çünkü Nisa da onunla pek anlaşamazdı ama ne hikmetse işte lisede aynı sınıfa düşmüştük.

Tuğçe yanımdan hızla geçip servise doğru giderken bir anda duraksayıp, "Dün akşam çalıştırdığın için sağ ol, Nisa. Bayağı hazır hissediyorum kendimi," dedi. *Ah, benim iyimser arkadaşım Nisa, dün akşam elbette onu da çalıştırmıştı.* Gözlerimi bu kez de Tuğçe için devirdim.

Nisa, "Rica ederim," diye kibarca karşılık verdiğinde Tuğçe tebesümle başını salladı. Yanımda öyle çok durmadı. Servise koşturmaya devam etti.

Onun yanımdan gidişle Mustafa doğrudan bana bakıp, "Yani şu hiç sevmediğin Tuğçe cadısı bile kendini hazır hissediyor. Sen hâlâ mızımızlanıyorsun, Sarışın. Hiç yakıştıramadım sana," diye alay ederek söylendi. Bu kez ben ona gözlerimi iyice kısıp, aksi bir ifadeyle baktım.

"Senin tuzun kuru tabii. İkinci sınıfsın nasılsa. Sizin orada havalar bayağı serinmiş." Söylediklerim onu keyiflendirdi, coşkulu bir sesle kıkırdadı.

Mustafa'nın dersler konusunda hiçbir derdi yoktu. Bir kere o zaten çok çalışkan bir öğrenciydi ama sadece bu da değildi. Çalışkanlığından ziyade Mustafa benimle aynı yaşıydı ama o lise ikinci sınıf öğrencisiydi. Hâliyle dersler konusunda da bizden daha tecrübeliydi. Normal şartlarda benim de ikinci sınıf olmam gerekiyordu ama bu durum bizim açımızdan biraz karışıktı.

"Güzelim, ikinci sınıf daha beter. Hiç gelme, kal olduğun yerde. Buralar fena, ortalık darmaduman," dediğinde ona hiç inanmadım. Ayrıca kastettiğim konu da zaten dersler değildi. Üst sınıflardaki kızlarla flört ettiğine geçenlerde bizzat kendi gözlerimle şahit olmuşum.

"Ha ha ha! Çok komik. Görüyorum, üst sınıflardaki kızlarla da aran bayağı iyi." İmalı imalı mırıldanırken Mustafa daha da bir keyiflendi. Nisa'yı çoktan unutmuşum. Her zamanki rutinimizi gerçekleştiriyor, sabah sabah onu çekiştiriyordum.

“Sen beni mi kıskandın kız?” Tekrar yanağımdan makas almaya yettiğinde eline bir tane sertçe indirip onu engelledim.

“Ayy ne kıskanacağı seni be sümüklü!” diyerek dalga geçtim.

“Kalbimi kırdın ama şu an.” Bir elini doğrudan kalbine götürerek dudaklarını sarkıtığında onu tiye bile almadım. Yine dilimi çıkararak onu daha da gıcık etmek istedim.

“Kafanı kırmadığıma dua et.”

Biz kendi aramızda böyle didişe duralım, yetimhanenin bahçesinde neredeyse kimse kalmadı. Herkes çoktan servise binmişti. Bahçede sadece Mustafa, Nisa ve ben vardık. Salih amca, “Gençler, hadi ama! Geç kalacağız bakın!” diye bir kez daha seslendiğinde daha fazla kaçamayacağımı anladım. Mecbur okula gidecek, ağlaya sızlaya o sınava girecektim.

“Ben servise gidiyorum. Gelin siz de artık. Öff!”

Nisa tam bir inek öğrenci edasıyla bize arkasını dönerek hızla servise doğru ilerlerken daha fazla onunla savaşmak istemedim. Zaten mağlubiyetim ortadaydı. Daha fazla diretemezdim. Arkasından, “Offf! Hiç gitmek istemiyorum ama,” diye sızlansam da o beni duymadı. Çoktan servise bindi.

Nisa'nın yanımızdan gitmesiyle Mustafa bana doğru yaklaştı. Bir kolunu omzuma attı. “Ben mi dedim sana Nisa için bir yıl okula geç yazıl diye?” Kulağıma fısıldamasıyla bu kez dirseğimle karnına doğru indirdim ama bu ona elbette pek etki etmedi.

“Şşt! O bunu bilmiyor ama. Sana da söylediğime pişman etme.”

Mustafa, “Tamam, tamam. Sustum,” dediğinde iyice pes ettim. Omuzlarımı düşürerek Mustafa'yla birlikte Nisa'nın peşinden servise doğru ilerledim.

Mustafa'nın söylediği şey doğrudu. Nisa'yla geçireceğim tek bir anı dahi kaçırmak istemediğim için çocukken okula bir yıl geç yazıldım. Hatta bunun olabilmesi için yetimhane müdürümüz Sevda Hanım'la epey savaşmak zorunda kaldım. O küçücük, yedi yaşındaki hâlimle resmen ona başkaldırdım. “Nisa'dan ayrılmak istemiyorum,” dedim günlerce. En sonunda bana kıyamadı ve bu duruma izin verdi. Şimdiki hâlimiz de zaten ortadaydı.

O anları yeniden aklıma getirerek kendi kendime gülümsedim ve ardından zaman kaybetmeden servise bindim. Nisa her zamanki yerinde, en arka koltukların pencere kenarında oturuyordu. Yanındaki iki koltuk da boştu. O koltuklar da Mustafa ve benim yerimdi zaten.

Doğrudan yanına gidip yerime oturdum. Mustafa da hemen yanarıma oturdu. Tam bu sırada servisin içini çok hoş trk- nısı doldurmaya başladı. Bu Nisa'nın en sevdiği türküydü. Sabah - erken saatlerindeki bütün enerjikliğiyle ellerini çırpıp sevine salıncaya doğru bağırdı:

“Oo Salih amca! En sevdiğim trk, a sesi a.”

“Senin için açtım zaten, fıstığım,” dedi Salih amca. şaşırmadık Nisa aralıksız her gün bu türküyü dinleyince Salih amca da ezberlemişti artık. Bu yüzden de onun isteğini hiç kırmıyordu.

Nisa, “Eyvallah,” dediğinde göz ucuyla ona bakıp başımı sağa sola doğru, onu hiç onaylamaz bir edayla salladım. Hafifçe kolumdan durtp, “Korkma, güzel geçecek sınavımız,” dedi kendinden gayet emin, güven dolu bir sesle. Ona inandım ya da inanmak istedim. Gerçi sınavım kötü geçse bile artık sorun değildi. Benim her daim ne olursa olsun yüzümü güldüren, sırtımı sıvazlayan bir Nisa'm vardı. O varsa zaten gerisinin hiçbir önemi yoktu. Biz hayatı da sınavları da hep birlikte gğslyorduk ve göğüslemeye de devam edecektik. Bunun bilinciyle başımı onun güven verici omzuna yasladım ve müzik alardan gelen türkünün hoş tınısının benim de kulaklarımı doldurmasına izin verdim.

Hastane...

Tanıştığımız, birbirimize sıkıca sarılıp söz verdiğimiz o günden bu yana Nisa benim hayatımın en büyük ve en önemli parçasıydı. Her anımda yalnızca o vardı. Dünden bugüne geçmişimi, bugnm ve geleceğimi tüm varlığıyla dolduran o kişiydi. Kız kardeşim, oda arkadaşım, canımın diğer yarısı ve kalbimin bir parçasıydı. Çocukluğumuzun her sokağı, ilk okul heyecanlarımız, yatak dşek hastalanmalarımız, yastık savaşlarımız, ara sıra kavgalarımız ve dayanamayıp en sonunda barışmalarımız hatta ilk aşklarımız bile birdi. Her anımızda birbirimizin yanındaydık.

Bütün bunlara rağmen bunca zaman birbirimizden hep çok farklı olmuştuk. Tamamen zıtık. Ben siyahsam, o beyazdı. Ben günü batıran gneşsem, o geceye doğan yıldızdı. Ben batıysam, o doğuydu. Ben karanlıksam, o aydınlıktı. Ben şımarıksam, o nahifti. Ben sağlam- sam, o kırılıgandı.

Fakat bütün zıtlıklarımıza, apayrı yanlarımıza rağmen bende Nisa'dan, Nisa'da ise benden bir parça vardı. Zevklerimiz, hobilerimiz, ilgi alanlarımız ve hatta yaptıklarımız bile birbirinden çok farklıydı ama biz hep bir şekilde yan yana gelmeyi başarmıştık. Bazen birbirimizi kelimelere hiç dökmeden anlamıştık. Zorluklar ve tercihler karşısında birlikte daha güçlü durmaya çalışmıştık. Çok kötü zamanlarımız da olmuştu ama her şeye inat yine de birbirimizden hiç kopmamıştık. Bunun için büyük bir mücadele vermiştik. Sevgimize, bağlılığımıza, çocukken verdiğimiz o söze tutunmuştuk. Nisa bana, ben de ona tutunmuştum. Biz birbirimiz için en sağlam dayanak olmuştuk. Hep sırtımızı birbirimize yaslamıştık fakat şimdi...

Şimdi benim ardımdaki dayanak yoktu.

Yol arkadaşım yanımda yürümüyordu.

Nisa şimdi yoğun bakımdayken yine bütün bunlara tutunmasını istiyordum. Bize, dostluğumuza, kardeşliğimize tutunmasını istiyordum. Ben onunla var oluyorken onun da bizden güç almasını ve artık gözlerini açmasını istiyordum. Bütün bunların olmama ihtimalini, aksi bir durumu düşünmek dahi istemiyordum ve bunu yapmıyordum da. Nisa geri dönecekti. Biliyordum. Ona yürekte güveniyor, inanıyordum.

Oturduğum deri hastane koltuğunda iyice geriye yaslandım. Ellerimi önümde birleştirip başımı yavaşça tavana doğru kaldırdım. Derin bir nefes aldım. Gözlerimin içi tatlı bir anının aklıma üşüşmesiyle dolarken dudaklarımdan dökülen nakaratlara engel olamadım.

"Söylemiştim sana, gitme.

Gönlünün sahiline...

Söylemiştim sana, gitme.

Gönlünün sahiline..."

Sesim titredi ama aldırmadım. Gözyaşlarım ardı ardına yanaklarıma düşmeye başladı, umursamadım. Onun en sevdiği türküyü belki de en berbat sesimle kendi kendime mırıldandım.

"Seni alırsa fırtına...

Dayanamam yokluğuna.

Seni alırsa fırtına...

Dayanamam yokluğuna."

Bulduğumuz yoğun bakım koridoru çok kalabalıktı. Sesim fısıltı gibi çıkıyordu ama herkes beni, söylediğim türküyü gayet iyi duyuyordu. Aldırmadım. Bu türküyü mırıldanmak bana Nisa'yla geçirdiğim,

omzuna başımı yasladığım o dolu dolu anları hatırlattı. Fırtına...
günlere geri gider ve asla dönmek istemezdim.

"Kalbim sandal olur uğruna...

Rüzgâra yelken olur.

Kalbim sandal olur uğruna...

Rüzgâra yelken olur."

Yeter ki o uyanısın. Ben ona sandal da olurudum, yelken de

"Gözyaşım benzer yağmura...

Savrulurum yoluna.

Seni alırsa fırtına...

Dayanamam yokluğuna."

Sesim artık hiç çıkmazken birden sustum. O sert fırtınanın Nisa'yı almamasını, bizden götürmemesini diledim. Burnumu çekerek başımı indirdim ve tekrar önüme baktığımda koridordaki herkesin beni çehrelerindeki tebessümle izlediğini gördüm. Özellikle de biri çok içten gülümsüyordu.

"En sevdiği türküydü," dedi Mustafa yine her zamanki bilmişliğiyle. Ben de onun gibi gülümseyip başımı salladım.

"Unutmamışsın," dedim gözyaşlarımın arasından.

"Nasıl unutturum ki? Okula giderken Salih abiden her sabah açmasını isterdi. Açmazsa da öne gidip kendi açardı."

"Öyle yapardı, değil mi?" diye sorduğumda kıkırdayarak başını salladı. Nisa'ydı sonuçta. Söz konusu sevdiği şeyler olunca asla direktmekten kaçınmazdı.

O zamanları gözlerimin önüne getirirken birden dilime hâkim olmadım. "Şimdi o günlere geri dönmeyi her şeyden çok isterdim," diye mırıldandım. Koridordaki derin sessizlik bozulmadı. Hatta mümkün olabilirmiş gibi sanki daha da derinleşti.

Esmâ teyze yanımda oturuyordu. Kurduğum son cümleyle elimi kavrayıp sıkıca tuttuğunda ona derin bir mahcubiyetle baktım. Amacım kimseyi kırmak ya da üzmeğe değildi fakat fark ediyordum da bizim gerçekten en güzel, en mutlu, en huzurlu zamanlarımız meğerse yetimhanede geçirdiğimiz zamanlarmış. Yeni yeni anlıyordum ki herkesten uzakta, kimseyi tanımadan, sadece Nisa, Mustafa ve benim olduğum o küçücük dünyada aslında her şeye sahipmişiz. O dünyanın içinde her şeyden, bütün kötülüklerden uzakta nasıl mutluymuşuz.

⁹"Seni Alırsa Fırtına" türküsünün nakaratlarıdır.

Anlaşılan o zamanlar bunun kıymetini pek bilememişim. Değerini anlayamamışım. Şimdi bunu çok daha iyi fark ediyordum. *Zaten durum tam olarak bundan ibaret değil miydi? Bir şeyin asıl değerini kaybedene kadar asla fark etmiyor, bilmiyorduk. Ne yazık...*

Şu an hâlâ yetimhanede yaşıyor olsaydık belki de bütün bunlar başımıza gelmeyecekti. Bir hastane koridorunda çaresiz bir bekleyişin içine girmeyecektik.

Kazanın üstünden bu yana neredeyse yirmi dört saatten daha fazla süre geçmişti. Gecenin nasıl hızlı geçtiğini, dakikaların nasıl saatlere karıştığını, yeni bir günün bir anda nasıl aydınlandığını hiç anlayamamıştık ve bu korkulu süreçte değişen hiçbir şey olmamıştı. Nisa hâlâ yoğun bakımdaydı ve ne yazık ki hâlâ uyanmamıştı.

Sabaha karşı yaşadığımız o felâket resmen bütün ömrüme bedeldi. Sanki o an hiç unutamayacağım korkunç bir kâbus görmüştüm. Nisa'nın kalbi durmuştu. Benim arkadaşım resmen ölümün kıyasına sürüklenmişti. Benim kardeşim, canımdan bir parçam bir anlığına hayatımdan öylece çekip gitmişti. Ben onsuz tek bir anımı bile düşünmezken Nisa, beni bunun ihtimaliyle sınamıştı. Hepimizi çok korkutmuştu. Uyandığı zaman bize bunu yaşattığı için, bizi böyle bir acıyla sınadığı için ona büyük bir hesap soracaktım.

Devrim amcanın çabasıyla Nisa şükürler olsun ki bize geri dönmüştü. Kalbi yeniden atmaya başlamıştı. Tabii ki bu her şeyin güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyordu. Devrim Amca açık açık dile getirmemişti ama ben her şeyin gayet farkındaydım. Nisa'nın hayati tehlikesi hâlâ devam ediyordu. Kalbi her an yeniden durabilirdi. Bu yüzden de hepimiz tetikte bekliyorduk. En çok da Devrim amca, Nisa'dan sorumlu olan Doktor Mehmet Bey ve ekibi tetikte bekliyorlardı. Herhangi bir terslik karşısında hemen müdahale etmek için onlardan biri hep kapının bir adım ötesinde duruyordu. Fakat bu sancılı bekleyiş artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Zaman geçtikçe ve Nisa gözlerini açmadıkça ruhum daralıyor, kalbim korkunç bir acıyla doluyordu.

Ne garip... Oysa daha bir hafta öncesine kadar her şey çok güzel gidiyordu. Çok mutluyduk. Hep birlikte Nisa'nın doğum gününü kutlamıştık. *Ne şahane bir parti hazırlamıştım ama...* Ertesi gün Demir'in evinde film izlemiştik. Batuhan benimle uğraşp durmuştu o gün.

Hayatımız birkaç gün içerisinde resmen tepetaklak olmuştu. Hepimiz büyük bir enkazın altında kalmıştık. Hangimizin sağlam çıkacağı da meçhuldü.

Sabaha karşı Nisa'nın kalbinin durması hepimizi derinden sarstı. En çok da Esmâ teyzeyi, beni ve Demir'i kötü etkilemişti. *Özel* ve Demir... Onu düşündükçe, o an yaşadıklarını aklıma getirdikçe parçalanıyordu. Nisa'nın yanından çıkıp bize bir haber verişiydi. resmen eli ayağı titriyor, sesi çıkmıyordu çocuğun. O an yaşadığı yakın etkisiyle kendini kaybetmiş, bayılmıştı bir de. Nisa yetmezmiş gibi bir de o çok korkutmuştu beni. *Aptal!*

Berbat geçen bir gecenin ardından yeni bir güne başladığımızda bulunduğumuz soğuk koridor saatler geçtikçe kalabalıklaştı. Dün akşam yanımdan giden arkadaşlarımızın hepsi tekrar hastaneye geldi. Hatta bu kez aralarında Damla ve Deniz de vardı. Nisa'nın haberini onlar da almışlar ve epey merak etmişlerdi. Herkes sessiz bir bekleyişin içinde Nisa'dan umut dolu, iyi bir haber duymayı istiyordu.

Sessizlik bir çığ gibi büyürken bulunduğumuz koridordaki insanları tek tek incelemeye başladım. Esmâ teyze hemen yanımda oturuyordu. Zehra teyzeyle birlikte evden getirilmiş olan Kur'an-ı Kerim'i okuyor, bol bol dua ediyorlardı. Devrim amca yoğun bakımdaydı. Nisa'nın başından bir an olsun ayrılmıyordu. Onu her beş dakikada bir kontrol ediyordu. Fakat bu kez yanında Ayla denen o cadı da vardı. Devrim amcadan izin alıp yoğun bakıma girmişti. Bu isteğini ilk dile getirdiğinde hemen itiraz etmiş, şiddetle karşı çıkmak istemiştim ama Devrim amca, annesi olduğu gerekçesiyle ona izin verince mecburen kenara çekilmek zorunda kalmıştım.

Orhan amca, Yakup abi ve Sedat abi koridorun bir ucunda yan yana oturuyor, ellerindeki karton bardakta bulunan çayları içiyorlardı. İzmir'de üniversite okuyan eski şoförümüz Sedat abi, Nisa'nın haberini alır almaz kalkıp gelmişti. Geldiği gibi de bana sıkı sıkı sarılmıştı.

Damla ve Deniz hastanede çok kalamamışlardı ama bir haber olursa mutlaka onlara da söylememizi belirtmişlerdi. Düşünüp gelmeleri bile yeterliydi.

Oğuz, bütün itirazlarıma rağmen bana yiyecek bir şeyler almak için yanımdan ayrılıp kafeteryaya inmişti. Dünden bu yana bir an olsun beni yalnız bırakmamıştı. Hatta gece bile eve gitmemiş, benimle birlikte hastanede kalmıştı. Yaptıkları için ama en çok da böyle bir günde yanımda olduğu için ona gerçekten minnettardım.

Can ve Gökçe koridorun başka bir köşesinde sessizce oturuyorlar ve Nisa'dan haber bekliyorlardı. Bahar, Emre ve Batuhan, Demir'in başındaydılar.

Demir... Demir gerçekten hiç iyi değildi. Çok kötü görünüyordu. Göz altları ağlamaktan epey şişmişti ve hâlâ da durmaksızın ağlamaya devam ediyordu. Kendini yiyip bitiriyordu. Dünden bu yana ondaki tek değişiklik üzerindeki kıyafetler olmuştu. Sabaha karşı bayılmasıyla, bunun haberini alan Meltem teyze hastaneye geri gelmişti. Gelirken de Demir'e temiz kıyafetler getirmişti. Aynı şeyi Zehra teyze de bizim için yapmıştı ama ne ben ne de Esmâ teyze üstümüzü değiştirecek gücü kendimizde bulamamıştık.

Demir, yoğun bakımın büyük penceresinin hemen önüne çökmüş-tü. Yine dizlerini karnına kadar çekmiş bir vaziyette büzüşerek yerde oturuyordu. Sürekli yere oturduğu için en sonunda soğuğu kapacak, hasta olacaktı. Gözleri derin bir boşluğa bakar gibi dalıp gitmişti. Elinde Nisa'ya doğum günü hediyesi olarak aldığı *Kutup Yıldızı* kolyesi vardı. Kolyenin ucunu başparmağıyla okşuyordu. Emre, ona kendini çok yıprattığını söylüyordu ama Demir onu bile duymuyordu.

Bakışlarım Demir'den uzaklaşarak koridorun bir diğer tarafında karşılıklı ayakta dikilen Meltem teyze ve Suat amcaya kaydı. Asla konuşmuyorlar, yan yana oturmuyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine bile bakmıyorlardı. Derin bir sükûnete boğulmuşlardı. Bakışlarım Demir ve onlar arasında gidip gelirken hâlâ olanları anlamakta güçlük çekiyordum. Suat amcanın, Nisa'nın babası olduğu gerçeğini aklım ne yazık ki bir türlü kabul etmiyordu. Kabul etmek istemiyordu. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?*

Nisa gözlerini açtıktan sonra her şey apaçık ortaya çıkacaktı, bunu biliyordum ama yine de bu olanlara inanamıyordum. Meğerse Nisa, meğerse benim biricik dostum aylar boyunca babasının tam karşısındaki evde oturmuştu. Ona bu kadar yakinken ondan habersiz bir şekilde hayatın akışına kendini bırakmıştı. *Bu gerçekten tesadüf müydü? Yoksa kaderin kötü, talihsiz bir cilvesi miydi?*

Tekrar Demir'e baktım. Onun perişanlığını görmemem için kör olmam gerekirdi. Her şey onun için de katbekat zordu. Demir evlatlık bir çocuktü. Nisa'yla aralarında herhangi bir kan bağı yoktu. Lakin... *Bu olanlardan sonra Nisa'yla ilişkileri nasıl bir boyuta gidecekti? İşte bunu kestiremiyordum.*

Nisa'yı çok iyi tanıyordum. Yıllarca onunla aynı odayı paylaşmış, on üç yılımı yalnızca onu izleyerek geçirmiştim. Her hareketini, yüzünün aldığı her ifadeyi ezbere biliyordum. Bir bakışının ne anlam ifade ettiğini, tek kelimesinden akan hislerini ve yaşadıklarından sonra hislerini nasıl yansıtacağını... Ve içimden bir ses de ne yazık ki bu

olanlar karşısında Nisa'nın Demir'e karşı bütün zırlarını kuşatmasını söylüyordu. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini bilsem de ortaya çıkan bu gerçekler onları çok yaralayacaktı. İlişkileri sarıya belki de sevgileri, aşkları en beklenmedik yerlerden darbe alacaktı. detli bir deprem bütün olanı yıkacak ve artçı sarsıntılar muhtemelen uzunca bir süre durmayacak, durulmayacaktı. *Bütün bunlarla baş edebilirler miydi?* İşte ben asıl bundan emin değildim.

Bakışlarım bu kez koridorun en başında ayakta dikilen Mustafa babası ve Aybüke'yi buldu. Sinirlenmeden edemedim çünkü öğrendiğim bazı gerçekler beni çok öfkelen diriyordu. Yaşadığımız buca şey yetmezmiş gibi bir de Demir'in manevi babasının eski dostu, yani Mustafa'nın babası Onur Bey resmen Suat amcaya ihanet etmişti. *Her de nasıl mı?*

Günlerdir aklımızı kurcalayan o büyük sorunun yanıtını bu sabaha karşı Onur Bey sayesinde öğrenmiştik. Meğerse Ayla Hanım'a Nisa'nın evlatlık verildiğini Mustafa'nın babası söylemişti. Bu gerçek, sabaha karşı Mustafa ve babası kendi arasında tartışırken Demir'in de o tartışmaya dâhil olmasıyla açığa çıkmıştı. O an tartışmalarına müdahale etmemiş, hiç karışmamıştım. Aklım ve kalbim sadece Nisa'ya odaklıyken zihnimi başka şeylerin doldurmasına müsaade etmemiştim. Lakin sonra Demir bana olanları bizzat kendi ağzıyla anlatmıştı. Büyük bir şok ve öfke patlaması yaşamıştım. Bunun etkisiyle de direkt Onur Bey'in üzerine yürümüşüm. Bir çuval laf da onun suratına haykırılmıştı. Sonra Demir'in beni sakinleştirmeye çalışmasıyla da kenara çekilmiştim.

Mustafa'yı çok seviyordum. Her şeyden önce biz çocukluk arkadaşaydık ve babasından dolayı onu suçlamak, yargısız infaz yapmak ve asla ona gereksiz yere kızmak istemiyordum. Çünkü henüz olanları onun ağzından dinlememiştim. Sessizliğimi şimdilik korumakla yetinmiştim. Tek düşündüğüm Nisa'ydı. Ayrıca Mustafa'yı tanıdığım kadar babasını tanımıyordum. *Bütün bunları yaparken amacı neydi? Neden böyle bir şeye kalkışmıştı?* Asla bilmiyordum ama illaki öğrenecektim. Sadece yeri ve zamanı değildi. Fakat bütün bu yaşananlar bana artık çok garip gelmeye başlamıştı. Her şeyin bizim, daha doğrusu Nisa, Mustafa ve Demir'in etrafında bu kadar çok dönmesi kesinlikle çok tuhaftı. *Neden her şey birbirine bu kadar bağlıydı ki? Mustafa'nın babasının Suat amcayla ne gibi bir derdi vardı da Ayla Hanım'ı bir anda ortaya çıkarmak istemişti?* Her şeyi geçtim, daha düne kadar Demir, Mustafa'dan neredeyse hiç hoşlanmazken şimdi kader resmen

onların da iplerini birbirine düğümlemişti. Her şey gerçekten çok tuhaf bir hâl almaya başlıyordu ve ben artık bu karmaşıklaktan aklımı yitirmek üzereydim.

Bakışlarımı herkesten uzaklaştırıp tekrar Demir'e çevirdim. Hâlâ kolyeye bakarak ağlıyordu. Onu böyle görmeye dayanamadım. Daha fazla tahammül edemedim. Oturduğum koltuktan yavaşça kalktım. Ağır adımlarla onun yanına gittim. Dizlerimi kırıp yere çöktüm. Demir burnunu çekerken ellerimi yüzüne doğru uzatıp parmak boğumlarımla ıslak yanaklarını temizledim.

“Tüm karizman yerle bir olmuş. Nisa, seni böyle görmesin sakın. Çok dalga geçer bak,” dediğimde gözyaşlarının arasından güçlükle gülümsemeye çalıştı ama bu benim için yeterli olmadı. Şu an birbirimize tutunmalı ve güçlü durmalıydık. Derhâl toparlanıp kendimize gelmeliydik.

Demir, derin bir nefes çekerek gözlerime baktığında, “Toparla artık kendini. Nisa uyanacak. Ben buna inanıyorum. Sen de inansan iyi edersin. Uyanacak ve bizi böyle boktan bir şekilde görmeyecek. Tamam mı?” diye çıkıştığımda kıkırdadı. Sessizliğini koruyup hiçbir şey demedi ama başını hızla beni onaylarcasına salladı. Onunla birlikte ben de kıkırdadım. Sonra sıkıca sarılıp güç vermek istedim. *Buna ne kadar sahiptim?* Bilmiyordum ama olan gücümü de yalnızca Demir'le paylaşmak istedim.

Geriye çekilerek bedenimi Demir'den uzaklaştırırken Oğuz'un hızlı adımlarla yeniden koridora girdiğini gördüm. Çöktüğüm yerden ayağa kalktığımda doğrudan yanıma geldi.

“Güzelim, senin için sandviç ve meyve suyu aldım. Hadi, atıştır artık şunları.”

Oğuz'un elinde içinde beyaz peynir, domates ve biber olan bir sandviç ile portakallı meyve suyu vardı. Elindekileri bana uzatırken ona içtenlikle gülümsemeye çalıştım. Bunu düşünmesi bile yeterliydi ama canım hiçbir şey istemiyordu.

“Canım hiçbir şey istemiyor,” diyerek bana uzattıklarını almadım. Geri çevirdim. Nisa içeride öyle yatarken ağızma tek bir lokma almak bana harammış gibi geliyordu.

Oğuz gözlerini devirdi. “Dünden beri zaten hiçbir şey yemedin. Demir gibi sen de düşüp bayılacaksın bak. Az kaldı,” diyerek sertçe çıkıştı ama aldırmadım. Omuz silktim. *Nisa içeride ölümle savaşırken benim bayılmam çok muydu sanki?*

“Nisa gözlerini açana kadar hiçbir şey yemeyeceğim.” diye sözümde Oğuz gözlerimin içine daha sert bakmaya başladı. Kızın gözleri kırptı.

“Senem!” diye ikaz etti ama umursamadım. İtinayla omuz silken devam ettim.

Oğuz yüzüme ters ters bakarken Devrim amcanın yoğun bakımdan çıktığını gördüm ama Ayla denen o cadı yanında yoktu. Hâlâ çıkmamıştı. O zaman ben de onu zorla çıkarırdım. Oğuz’un yanında hızla uzaklaşarak Devrim amcaya doğru ilerledim ve tam karşısında dikilmeye başladım.

“Devrim amca?”

“Efendim, kızım?”

Başımınla direkt yoğun bakımı işaret ederek, “Ben de Nisa’nın yanına girebilir miyim?” diye sordum buruk bir sesle. Devrim amca, büyük bir yorgunlukla gözlerini ovaladı. Dünden bu yana çok yorulmuştu. Bir an bile gözlerini kırpmamıştı. Çok hâlsizdi ama buna rağmen gözlerini, dikkatini Nisa’dan hiç ayırmıyordu.

“Canımın içi, olanları biliyorsun ama,” dedi itiraz dolu bir sesle. Ona da aldırış etmedim. Eğer o kadın Nisa’nın yanına girebiliyorsa ben de girebilirdim.

“Lütfen,” diyerek ısrar ettim. “Hem Demir de girdi yanına. O kadının bile şu an hâlâ orada,” dedim keskin bakışlarımı yoğun bakımdan hiç ayırmadan.

Devrim amca sessizliğini sürdürürken, “Lütfen, Devrim amca. Ben kardeşimin elini tutmak istiyorum. Duymasa bile yanında olduğumu hissetsin istiyorum,” diye dil dökmeye devam ettim. Devrim amcanın bakışları yumuşadı. Bana karşı koyamayacağını anlamış olmalıydı ki yenilgiyle omuzlarını düşürüp başını beni onaylarcasına salladı.

“Tamam, sana önlük vereyim o zaman.” Sevinçle ellerimi havada kırptım ve kocaman gülümseyerek Devrim amcanın peşine düştüm.

Onunla birlikte koridorun sonuna doğru yürüdük ve beyaz bir kapıdan içeri girdik. Tıbbi malzemelerin olduğu bir odadaydık. Devrim amca dolapları karıştırarak mavi ziyaretçi önlüklerinden birini çıkardı. Paketini yırttı ve giymem için bana yardım etti. Önlüğü kıyafetlerimin üzerinden üstüme giydim.

Devrim amca önlüğün arkasındaki ipi bağlayarak çok sıkı olmayan bir düğüm attığında gülümseyerek ona döndüm. Derin derin gözlerimin

içine bakarken birden, “Yakıştı bu mavi önlük sana,” dedi. Kıkırdadım ve kendimi bir anda odanın içindeki aynaya bakarken buldum. *Ziyaretçi önlüğü falandı ama gerçekten yakışmış görünüyordu.*

“Öyle mi dersin? Hemşirelik okuyabilirim bak belki.”

Bir anlığına hemşire olma fikri fena gelmemişti fakat o an kurduğum cümleyle Devrim amcanın düşen yüzünü aynadan fark ettim. Yüzündeki bütün gülümseme çekilmişti. O ana dek yaptığım patavatsızlığın farkında bile değildim. Kendimi çok kötü hissettim. *Çünkü Devrim amca ve Esmâ teyzenin yıllar önce vefat eden kızları Gülcan abla hemşirelik okuyordu.* Her şeyi geçtim, Nisa yoğun bakımdayken ben burada aptalca hayal kuruyordum.

Hızla Devrim amcaya dönerek, “Devrim amca, çok özür dilerim ya. Bir anlığına kaptırdım kendimi öyle. Kusuşa bakma,” diyerek oldukça mahcup bir şekilde konuştum.

“Kızım, ne kusuru? Saçmalama.”

“Gülcan ablayı hatırlattım sana, değil mi?” Sorum karşısında hiç karşı bile çıkmadı. Direkt başını salladı.

“Biraz öyle oldu ama olsun. Kızımı hatırlattığın için yalnızca mutlu olurum ben,” derken gözleri dolu doluydu. Kendimi tutamayıp birden üstüne atladım ve sıkıca sarıldım ona. Hiçbir şey demedim. Sesimi bile çıkarmadım. Sadece yılların biriken acısını biraz da olsun ondan almak, yükünü hafifletmek istedim.

Geriye doğru çekilirken Devrim amca, “Hem bence sana hemşirelik çok yakışır,” dedi yumuşak ama epey emin bir ses tonuyla. Gözlerim kocaman açıldı.

“Gerçekten mi?” diye heyecanla solurken tıpkı hemşireler gibi işaret parmağımı dudaklarıma götürerek *sus* işareti yaptım.

“Gerçekten ama yine de kızımın sanatçı ruhunun önüne geçmek istemem.”

Devrim amca aramızda soğuk, gergin bir havanın oluşmasına dahi izin vermeden beni gülümsetmeyi başardı. O da bana eşlik ederek samimiyetle gülümserken, “Ben yine de düşünceğim bu konuyu,” dedim arsız bir şekilde. Gülüşmeye devam ettik. Sonra da zaman kaybetmeden odadan çıktık.

Devrim amcayla birlikte diğerlerinin yanına doğru ilerlerken o kadının koridorda olmadığını, hâlâ Nisa'nın yanından çıkmadığını fark ettim. Sinirle gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Devrim amca da benim gibi Ayla Hanım'ın hâlâ yoğun bakımda olduğunu

fark ederek, "Ayla Hanım'ın çıkmasını bekle," dedi tok bir sesle. Benim silktim. Asla öyle bir şey yapmayacaktım. Her şeye sebep olduğum yordum, bir de onun çıkmasını mı bekleyecektim? Yok öyle bir duruş

"Hiç de beklemem. Çıksın artık, yeter. Nefret ediyorum ondan. Âdeta ateş püskürüyordum ama umurumda değildi. Bence az bile pıyordum. O kadın çok daha fazlasını hak ediyordu.

Devrim amca, "Senem," diye ikaz ettiğinde aldırmadım.

"Hiç Senem deme, Devrim amca. O kadın ortaya çıkmasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı." Bunları sertçe dile getirirken gözlerim başka bir noktaya takıldı. Hatta doğrudan onunla göz göze geldim. Sinirlerim daha da bir tavan yaptı. Ondan da en az Ayla Hanım'dan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Adamı hiç tanımadan, artık tanıma gereği bile duymadan direkt sevmiyordum.

Aksi, katı bakışlarımla gözlerimi diktiğim yerden hiç çekmeden Onur Bey'e bakmaya devam ettim. O ise bakışlarımla ne kadar kötü olduğunu fark etmiş olacaktı ki direkt gözlerini kaçırdı.

"Mustafa'nın hiçbir suçu olmadığı için sakinliğimi şimdilik koruyorum ama Onur denen o adama bütün bunların hesabını fena bir şekilde soracağım. Kimle ne derdi varsa var. Bunun acısını Nisa çekmek zorunda değildi."

Devrim amca, "Merak etme kızım. Bu konuda hemfikiriz," diyerek beni onayladığında biraz olsun içim rahatladı. O adam, bütün bunların hesabını verecekti.

Devrim amcaya arkamı dönerek, "Ben giriyorum o zaman," dedim. Bu kez karşı çıkmadı. Beni engellemedi. Ben de zaman kaybetmeden hızlı adımlarla sürgülü kapıdan yoğun bakımın içine girdim.

Yoğun bakıma girdiğim anda dikkatimi ilk çeken şey dezenfektanın ağır kokusu ve monitörlerden çıkarak kulaklarımı daha derin bir şekilde dolduran mekanik bip sesleri oldu. Hiçbir şey pencerenin arkasından baktığım gibi değildi. Daha ürkütücüydü.

Ağır adımlarla arkadaşımın yanına doğru ilerlerken üzerindeki beyaz örtünün altında kalan teninin çok solgun olduğunu fark ettim. Ağzında bir oksijen maskesi vardı ama ben buna rağmen dudaklarının kuruluşunu görebiliyordum. Koyu kahverengi saçları, başındaki büyük sargının altında resmen darmadağın olmuştu. Çok berbat görünüyordu.

Nisa'nın vücudundaki kablolar makinelere doğru uzanırken bu görüntü karşısında ürpermemi bastıramadım. Biraz önce zorla durduğum gözyaşlarım yeniden yanaklarıma hücum ederken bir müddet

sessizliğimi korudum. Ayla Hanım'ın çıkmasını bekledim ama Ayla Hanım çıkmadı. Nisa'yla konuşmaya devam etti. Sessizliğimi sürdürüp o konuşmaya kulak kesildim.

"O gün bana demiştin ya hani, *'Yanımda olabilirdin. Her şeye rağmen hayatımın bir parçası olabilirdin,'* diye. Haklıydın kızım. Haklıydın anneciğim. Çok özür dilerim. Bunca yıl boyunca yanında olmadığım için, hastalandığımda başında bekleyemediğim için, elini tutamadığım için ve en önemlisi de bir korkak olduğum için çok özür dilerim."

Demek Ayla cadısına sen bunları söyledin, Nisa? Anlaşılan uyandırdığında seninle epey bir atışacaktık.

Ayla Hanım, oturduğu sandalyede iyice büzüşerek ve Nisa'nın elini tutarak ağlıyordu. Sesindeki perişanlığı, pişmanlığı hissedebiliyordum ama hepsi bu kadardı. Kalpsiz, vicdansız, duygudan yoksun biri değildim ama onun için üzüleliyordum bile. Geçmiş ya da yaşadıkları umurunda dahi değildi. Nisa şu an orada yatıyorsa, bu acıya katlanmak zorunda kalıyorsa bunun sebebi yalnızca oydu. Eğer damdan düşer gibi hayatımıza birden girmeseydi bütün bunların hiçbirini zaten yaşamayacaktık. Nisa da zaten bu yoğun bakımda can çekişiyor olmayacaktı.

Onun buradaki varlığı beni iyice rahatsız ederken boğazımı temizleyerek kendimi göstermek istedim. Sesimin oldukça katı çıkmasına engel olmadan, "Çıkacak mısın artık?" diye sordum.

Ayla Hanım, Nisa'nın tuttuğu elini yavaşça bıraktı. İç çekerek oturduğu sandalyeden kalkıp bana doğru döndü. Gözleri yaşlıydı. Yüzü keder doluydu ama bütün bunların benim için hiçbir anlamı yoktu.

Dudakları titrerken gözlerimin içine derince baktı. Zorlukla bir nefes aldı. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru attı. "Bana kızgın olduğumu görebiliyorum, Senem," dedi düz bir sesle. Onunla alay eder gibi güldüm.

"Kör değilseniz görürsünüz de anlarsınız da zaten," dedim sesimdeki sert tınıyı koruyarak. Terbiyemi bozmak, en azından bir büyüğüme karşı asla saygısızlık yapmak istemiyordum ama elimde değildi. *Nisa'yı bu odada görmek bana her şeyi yaptırabilirdi.*

Ayla Hanım, "Yıllardır ne çektiğimi bilmiyorsun, Senem. Kimse bilmiyor," dediğinde yine alayla güldüm. Bana kendini savunmasını ya da anlatmasını istemiyordum çünkü ben bununla hiç ama hiç ilgilenmiyordum. Sadece neticeye bakardım ve netice bütün çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi.

“Diğerlerini ya da Nisa’yı bilmem ama ben sizin ne demek istemiyorum. Merak da etmiyorum. Tamam mı? Başımı dimdik tutarak. Durmadım. Daha acımasız olmak... Gerçekleri tek tek onun suratına vurmaya hedefledim.

“Nisa sizin yüzünüzden defalarca kez gözyaşlarına boğuldu da ben vardım. Yetimhanedeyken geceleri üşüdü, üstünü ben... Ateşi çıktı, hastalandı. İlk ben koştum. İlk ben Sevda Hanım’a... verip doktor çağırmasını söyledim. Sizin yüzünüzden bir sürü... gördü, onu ben uyandırdım. Onu ben sarıp sarmaladım. Acısını... almak istedim. Yere düştü, dizini kanattı. Ben ayağa kaldırdım. Ben sardım onun yaralarını. Biz beraber büyüdük. Biz beraber birbiri mizi büyüttük. Şimdi söyleyin bana, siz misiniz annesi?”

Sözlerimin bir tokat etkisi yarattığının farkındaydım ama umursamadım. Artık anlamalıydı. Nisa’da nasıl bir hasar bıraktığını artık anlamalıydı. Öyle başını öne eğip sessiz kalmakla hiçbir şey çözülüyordu.

“Hayır, hiç sanmıyorum. Siz annesi falan değilsiniz onun. Nisa’nın annesi de benim. Kardeşi de benim. Ailesi de benim. Siz sadece bir yabancısınız. Hiçbir şeyisiniz onun. Hepsi bu.”

Çok ağır ithamlarda bulunduğumun farkındaydım. Sonrasında pişman olur muydum? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu daha fazla burada görmek istemediğimdi.

“Şimdi çıkın artık buradan,” diyerek burnumdan soluduğumda Ayla Hanım tek kelime bile etmedi. Kendini savunmadı. Gerçi savunmaya kalkışsa da yine aynı şekilde karşılığını alırdı. Umarım, yaptıklarının ya da bir anda ortaya çıkıp gelmesinin nelere sebep olduğunu artık görebiliyordur.

O yanımdan hızla geçip yoğun bakımdan çıkarken omuzlarımı düşürdüm. Derin bir nefes alıp verdikten sonra boğazımı temizledim. Nisa’nın yatağına doğru ilerlerken, “Anacığına birazcık çıkıştım. Umarım kızmazsın, Suratsız,” diyerek kendi kendime konuştum. Ayla Hanım’ın biraz önce kalktığı sandalyeye bu kez ben oturdum.

“Nisa?” diye seslendim zar zor çıkan sesimle. Nisa elbette bana cevap vermedi. Onu böyle sessiz, hareketsiz bir şekilde görmek canımı çok acıtıyordu.

Parmağındaki oksijen ölçer alete dikkat ederek elini tuttum. Çok soğuktu. Avucumun içine bastırıp ısıtmaya çalıştım.

“Amma uyudun be kızım. Eğer niyetin okulu falan asmaksa bana söyleyebilirdin. Ben senin için çok daha iyi fırsatlar bulabilirdim. Yetimhane zamanlarımızda olduğu gibi hasta numarası yapardık mesela. Ne gerek vardı bu kadar tantanaya?”

Şakaya vurmak istedim ama Nisa gözlerini açmazken yapacağım şakanın bile bir değeri yoktu. Avucumdaki soğuk eline bakarak iç çektim. Dudaklarıma götürüp küçük bir öpücük kondurdum.

“Nisa, sana çok önemli bir şey anlatacağım ama daha önce anlatmadım diye kızmak yok. Tamam mı? Şimdiden anlaşalım bak.”

Bir süre sessiz kalıp sanki Nisa cevap verecekmiş gibi bekledim ama o beklediğim cevap elbette gelmedi. Ben de yüzümdeki buruk gülümsemeyle geçmişe gidip anlatmaya başladım.

“Kaan vardı hani. Hatırlıyor musun? Lisenin ilk yılında çok hoşlandığım çocuk. Esmer, uzun boylu, ela gözlüydü. Mustafa kaşlarından dolayı çok dalga geçirdi. Benimle de bu yüzden çok uğraşırdı.”

O günlere bir anlığına geri dönerken yüzümde oluşan aptal gülümsemeyi bastıramadım. O zamanları gerçekten çok özlemiştim. Yetimhaneyi çok özlemiştim. Mutluluğumuzun peri masallarının sonlarındaki gibi sonsuza dek süreceğini düşündüğüm zamanları çok özlemiştim.

“Her neyse... Sen hep onun benimle ilgilendiğini, benden hoşlandığını düşünürdün. Başlarda ben de öyle düşünmüştüm gerçi. Lisenin ilk yılının son günlerinde Kaan bir gün dedi ki bana, *'Nisa'nın sevgilisi ya da hoşlandığı biri var mı? Ben çok hoşlanıyorum ondan.'* Yok da diyemedim, var da diyemedim. Başımdan savdım. *'Git, kendin sor Nisa'ya.'* diye cırladım ona. Aptal, hiç cesaret edemedi sanırım çünkü sana bunu sormadan okuldan ayrıldı.”

Başlarda Kaan'ın ayrılmasına çok üzülmüştüm ama Nisa'yı kaybetmektense Kaan'ın yokluğuna alışmak daha kolay gelmişti. Çok geçmeden de onu zaten unutmuştum.

“Ben o zamanlar çok kıskandım seni. Söyleyemedim. Ama senden hoşlanıyordu, benden değil yani. Belki bilmek istersin diye anlattım sana.”

Gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan dudaklarımı bir kez daha onun soğuk eline bastırdım. Bekledim. O güzel, boncuk gözlerini açıp bana bakmasını, cırlamasını hatta, *“Bana bunu nasıl anlatmazsın ya?”* diye kızmasını bekledim ama Nisa açmadı gözlerini. *Bu kadar uyuduğu yetmemiş miydi? Daha ne kadar sürecekti bu işkence? Üstelik ona burada*

büyük bir itirafta bulunuyordum. İnsan, küçük de olsa bir tepki gösterir bir şey der ama değil mi?

“Nisa, biliyorum. Ben seni çok üzdüm. Çok kırdım. Hela... yaptıklarımın hiç haddi hesabı bile yok ama söz veriyorum. Eğer sen gözlerini açarsan bir daha hiç sözüm çıkmayacağım. Bir dediğini iki etmeyeceğim. Seninle yatıp seni kalkacağım. Sen şuradan şuraya adım atamazsın de, atarsam eşeğim

Kendime burada eşek diyorum, hanımefendiden yine tepki gelmiyor Harika. Beni bu hâle de düşürdün ya Nisa... Alacağın olsun be kızım

“Nisa, sen benim tek gerçek ailemsin. Sen, benim kardeşimsin. Sen gidersen ben çok yalnız kalırım. Ben yalnız ne yaparım? Ben sensiz ne yaparım asıl? Kimi darlayacağım tüm gün? Kiminle uğraşacağım ben? Hem ben sensiz yapamam ki zaten. Tek bir anımı bile sensiz geçirmediğim. Şimdi sensizliği de düşünemem. Kaç tane sensiz kelimesi kullandım burada, farkında mısın? Lütfen, yapma bunu artık. Sensiz bırakma, yokluğunla sınama beni.”

Kendimi tutamayıp hıçkırıklara boğulurken ellerimle gözyaşlarını temizlemeye çalıştım ama ben sildikçe daha da hızlı akmaya başladılar. Durduramadım.

“Hem bana sözün var, unuttun mu? Hani biz hiç ayrılmayacaktık. Hani hep yanımda olacaktın. Elimi tutmayı bırakmayacaktın. Şimdi öyle çekip gidemezsin. Ne olur uyan artık. Aç gözlerini.”

Gözyaşlarım saniyeler içinde mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi. Nisa'nın soğuk elini tutmayı bıraktım. Dirseklerimi yatağın kenarına yaslayıp iki elimle yüzümü kapatarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Dünden beri biriken her şey sanki bir anda boşalmaya yemin etmiş gibiydi ve bunun acısını da gözlerimden çıkarıyorlardı. Üstelik Nisa'nın hâlâ uyanmamış olması da her şeyi daha da kötüye sürükliyordu.

Yükselen hıçkırıklarım bedenime de yansıyor beni iyice sarsarken bir anda hiç ummadığım bir şey gerçekleşti. Yüzümü kapattığım ellerimin birinin üstünde küçük, soğuk bir kıpırtı hissettim.

“Demek Kaan bana âşıkta ha?”

Birden işittiğim cılız ama o tanıdık sesle başımı hızla kaldırdım. Hayal âleminde olup olmadığını sorguladım. Ellerim yüzümden uzaklaşıp görüş açımı ortaya çıkarırken bir elin de havada olup benim elime uzandığını fark ettim. *O elin sahibi Nisa'dan başkası değildi.*

“Ni-Nisa!” İsmi dudaklarımdan kekeleyerek çıkarken kırıpkırlerimi kırıştırdım. Karşımdaki manzaranın gerçekliğine inanamıyordum ama gerçektir. Nisa, sonunda o koyu kahverengi, boncuk gözlerini açmıştı. Çok kısık bakıyordu ama yine de o gözler açılmıştı işte.

“Uyandı!” diye çığlık atarken kendimi tutamadım. Oturduğum sandalyeden hızla kalkıp onun üstüne atladım ve sıkıca sarıldım.

“Yavaş, yavaş,” dedi çok zayıf ve bir o kadar da kısık bir sesle.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim,” diye hızlı hızlı konuşarak hemen geri çekildim. “Döndün. Sonunda bize geri döndün,” diye fısıldadım bu kez mutluluk için akıttığım gözyaşlarımdan arasından.

“Dönmemek için çok direndim.” Yüzündeki oksijen maskesinden dolayı çok zor konuşuyordu. Kendini yormasını istemedim ama o konuşmaya devam etti: “Ama o kadar çok konuştun ki daha fazla bu çeneyi kaldıramadım,” derken öksürdü. Söylediklerine karşılık bu kez iyice delirmişim gibi gözyaşlarımdan arasından kıkırdadım.

“Salak. Salaksın sen. Bizi nasıl korkuttuğunu biliyor musun?” Sargının dışında kalan saçlarını okşadım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadığımda alnından öptüm. Yanaklarından öptüm. Açıktaki kalan saçlarından öptüm.

Dönmüştü. Benim yol arkadaşım, sırtımı dayadığım dostum sonunda bana, bize geri dönmüştü. Bunun gerçekliğini idrak ederek hızla gözyaşlarımı temizledim. Kendimi iyice silkeleyerek doğruldum.

“Bekle burada. Sakın gözlerini tekrar kapatayım falan deme, valla mahvederim seni. Diğerlerine haber verip geliyorum.”

Giderayak elbette onu tehdit etmekten kendimi alamadım. İşimi garantiye almalıydım sonuçta. Bana bu acıyı yaşatmanın hesabını sonra çok fena verecekti. Ama şimdi diğerlerine bu muhteşem haberi vermeliydim.

“Zaten bir yere kalkmam, Senem.”

Sesi çok zayıf çıkıyordu ama aldırmadım. O iyileşecekti. Her şeyi atlatacaktı. Nisa çok güçlüydü ve artık uyanmıştı. En kötüsünü, en korkulu rüyamızı geride bırakmıştık. Önemli olan buydu.

Yanımdan uzaklaşıp hızlı adımlarla kendimi bir anda yoğun bakımdan dışarı attım. Nefes nefese kalmış bir şekilde koridorun tam ortasına geçtim. Herkes bir anda pürdikkat bana bakınca “Uyandı!” diye çığlık attım. Demir, çökmüş olduğu yerden hızla ayağa kalkıp bana doğru gelirken, “Nisa uyandı!” diye bağırdım bir kez daha yerimde zıplayarak. Yanıma iyice yaklaşmış beni aniden kollarının arasına çekti

ve sıkıca sarıldı. Başını boynuma gömüp bu kez sevinç kırkıyla omzuma bıraktı. Ona sıkıca sarılıp, saçlarını okşayıp, "Görüyor musun? Bak, uyandı," diye fısıldadım.

"Allah'ım sana şükürler olsun! Şükürler olsun," diyerek tırtıllarla siyle konuştuğunda geriye çekilip gözyaşlarını sildim ve ona kocaman gülümsedim.

Verdiğim bu şahane haberle koridor bir anda bayram yerine döndü. Kimse mutluluktan yerinde duramadı ve herkes birbirine sarılmaya başladı. Devrim amca, Esmâ teyzeye sarıldı. Ben zaten Demir'in elleri arasında idim. Mustafa, Aybüke'ye sarıldı. Bahar Emre'ye, Göksel Can'a sarıldı. Hatta öyle bir an yaşandı ki gözlerime bile inanmadım. Neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Çünkü Batuhan ve Oğuz bile bir anda birbirlerine sarıldılar. Sonra yaptıkları şeyin farkına vararak hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Onlara bakarak kahkaha atmaktar kendimi alamadım.

Ama biliyordum.

Nisa'nın bize kıyamayacağını, eninde sonunda o bakmayı çok sevdiğim gözlerini açıp bize kocaman gülümseyeceğini biliyordum. Zaman zaman umutsuzluğa kapılsam da ben inanmıştım. Ona hep inanmıştım.

Birbirlerine sıkıca sarılan dostlarımıza, aileme baktıktan sonra yüzümdeki kocaman gülümseme ve gözlerimi dolduran yaşlarla derin bir nefes aldım. Çektiğim nefes bu kez ciğerlerimi acıtmadı. İçimi huzurla doldurdu. Beni omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi rahatlattı.

Nisa geri dönmüştü. Artık aldığımız nefeslerin hakkını sonuna kadar verebilirdik çünkü üstümüze çöken kara bulutlar sonunda yok olmuştu. Gitmişti. Artık berrak gökyüzünü ve parlayan güneşi gönül rahatlığıyla yeniden selamlayabilirdik.

16. BÖLÜM

♪ *Tuna Hizmetli – Kimsesiz*

♪ *Murat Dalkılıç – Yalan Dünya*

♪ *Perdenin Ardındakiler – Vedalardan Bir Buket*

Nisa Gözlerini Açtıktan Üç Hafta Sonra...

Devrim Altun'dan...

E sma'nın kalabalık ailesine nazaran ben ailemin, yani Tülin ve Adnan Altun çiftinin tek evladıydım. Ailemin benim dışımda başka bir evladı yoktu. İstemediklerinden değildi, sadece Allah'ın takdiri idi. Bir evlat daha onlara nasip olmamıştı. Yoksa ben de bir abim, ablam ya da küçük bir kardeşim olmasını çok istemiştim.

Söz konusu ailem olduğunda kesinlikle çok şanslı bir insandım. Kırk sekiz yıllık ömrüm boyunca annem de, babam da beni hep el üstünde tutmuşlardı ama bunun dozunu asla kaçırmamışlardı. Bana karşı hep ölçülü davranmışlardı. Yeri geldiğinde sıcacık sevgilerini göstermekten asla kaçınmamışlar, yeri geldiğinde de hatamı, yanlışımı doğrudan yüzüme vurmuşlardı. Dengeyi sabit tutmaya hep özen göstermişlerdi. Sadece babam evleneceğim zaman biraz sıkıntı çıkarmıştı ama sonrasında Esmâ'yı ve o şahane ailesini tanıyınca bütün kuruntularının boşuna olduğunun farkına varmıştı. Mersin'de bize şahane bir kır düğünü organize etmişti.

Geçen bu kırk sekiz yıl içinde ailemden öğrendiğim tek şey sevgi ve saygı olmamıştı elbette. Bana birçok nasihatlerde de bulunmuşlardı. Özellikle de babam, evlendikten sonra bana sürekli, "*Bir gün çocuğun olduğu zaman beni çok daha iyi anlayacaksın,*" demişti ve haklı da çıkmıştı.

Bir evladın sorumluluğunu üstlenmek, bana kalırsa sorumlulukların en güzeli ve özeliydi. İnsanı olgunlaştırır, büyütür ve bir nevi bir amacı olduğunu hissettirerek kendine getirirdi. Tabii, bununla birlikte gelen birtakım zorluklar da vardı. Fakat o zorluklar devenin yanında pire kalırdı. Küçücük, masum bir kalbin sizin korumanızla, size olan derin güveniyle sarılması ve gözlerinizin içine büyük bir umutla bakılması bütün o zorlukları kesinlikle çekilebilir kılardı. Kısaca, annelik

ya da babalık öyle doğuştan gelen bir eylem değildi. Sonradan öğrenilirdi. Bir minik gülüşe tav olmak, bir bakışa erimek ve onunla ilgili olduğunu hissetmekti.

Bana kalırsa babalık yapmak kesinlikle her yiğidin harcı değildi. Baba olmaktan bahsetmiyordum. Herkes baba olabilirdi ama her baba şefkati ya da baba sevgisi göstermeyi beceremezdi. Bana göre babanın en kutsal görevi de koşullar her ne olursa olsun evladına sarılabileceği çıkabilmesi, onu koruyup kollamasaydı.

Bütün çocuklar elbette babaları için çok özeldi ama hani bir tadı vardır ya, "Kız çocuğu bir başka," diye... Kesinlikle çok doğruydum. Kız çocukları her zaman bir başkaydı. Daha farklıydı. Babalarının ya en büyük şansı olurdu ya da en büyük sınavı. Çünkü söz konusu kız çocukları olduğunda babalar her zaman biraz dikkatli ve daha sert davranırdı. Bazen sevgisini göstermekten bile kaçınırdı ama her ne olursa olsun, kızı her ne yaşarsa yaşasın onun arkasında, yanında, önünde bir dağ gibi sapasağlam dururdu. Kızının yaşadığı zorluklara birlikte göğüs germek, dertlerine derman olmak isterdi.

Nasıl ki bir baba için kızı çok özelse, kızlar için de babaları çok özeldi. Çünkü babalar, aslında kız çocuklarının ilk kahramanıydı.

Evlendikten sonra sorumluluklarım elbette daha da çok artmıştı. Özellikle de Gülcan'ımı kucağıma aldığımda hayatımın çok daha anlamlı olacağını anlamıştım. Babamdan gördüğüm sevgi ve şefkati ona göstermekten, hissettirmekten hiç kaçınmamıştım. Hatta bazen o sevginin dozunu kaçırmış bile olabilirdim çünkü Esmâ çoğu kez bana, "Bak bu kız şımaracak senin yüzünden," diye çıkışıp durmuştu. Ona elbette hiç kulak asmamıştım.

Ne yazık ki ben sadece bir kez baba olmuştum. Hayatım boyunca bu duyguyu sadece bir kez tatmıştım ve tadı damağımda kalmıştı. Benim kızım, benim en büyük şansım ve sevincim olurken, ben onun kahramanı olmayı başaramamıştım. Onu kötü adamlardan koruyamamıştım. Acının en büyüğüyle karşı karşıya kalmış ve onu kendi ellerimle toprağa gömmüştüm.

Bazen insanın başından geçen büyük felaketler yerini bambaşka olaylara bırakabilir, insanın bütün hayatını değiştirebilirdi. Hayatın bizim için tamamen bittiğini zannettiğimiz anda aslında yepyeni başlangıçlar doğabilirdi. Hiç ummayacağımız bir anda bambaşka sürpriz ve mutluluk dolu kapılar bizim için açabilirdi. İşte bizim için o kapılar Senem ve Nisa hayatımıza dâhil olduktan sonra açılmıştı ve ben o kapıların kapanmasını hiç istemiyordum.

Şükürler olsun ki Rabb'im, Esmâ ve beni bir kez daha aynı acıyla sınamamıştı. Nisa'mızı bize bağışlamıştı. Benim güzel kızım, ceylan gözlü yavrum sonunda uyanmış ve bize geri dönmüştü. Fakat şimdi çok daha zor bir sınavın içinden geçiyorduk. Bunu nasıl atlatacağımız ise muallaktaydı.

Kendi kanımdan olmayan ama can bağıyla derinden bağlandığım o küçük kızımın gülümsemesi solmuş, gözlerindeki parıltı bir mum ışığı gibi esen küçücük bir yelde hızla sönmüştü. Ben o şahane gülümsemenin, parlayan gözlerin yeniden gelmesini her şeyden çok istiyordum. Kızımın yeniden mutlu olduğu anlara geri dönmesini istiyordum. Onun gün geçtikçe gözlerimin önünde eriyip gitmesine müsaade etmeyecektim. İşte bu yüzden şimdi buradaydım. Belki de bugün, gelmem gereken son yerde, *Suat'ın şirketinin tam önündeyim.*

Oturduğum koltukta doğruldum. "Biraz bekleyin. İşim çok sürmez. On beş dakika içinde geri geleceğim," diye mırıldandım.

İçinde bulunduğum taksinin şoförü, "Tamam abi. Sıkıntı değil. Beklerim," dediğinde zaman kaybetmek istemedim. Yan koltuğun üzerine bıraktığım beyaz zarfı ellerimin arasına alarak kendimi takside dışarı attım. İşimi ne kadar çabuk halledersem o kadar hızlı evime, ailemin yanına gidebilirdim.

Nisa'nın gözlerini açmasından, bize geri dönmesinden bu yana tam üç hafta geçmişti ama bu üç haftalık süreç belki de benim hayatımın da en zorlu zamanlarından biriydi. Nisa bir yana, aile fertlerimden hangisini idare edeceğimi bile iyice şaşırmıştım.

Nisa uyandıktan sonra önceliğim yalnızca o olmuştu. Hastanedeki bütün kontrollerini bizzat ben üstlenmiş, bir an bile gözlerimi ondan ayırmadan her anımı onunla geçirmiştim. Sürekli onunla ilgilenmiştim. Bir taraftan da yaşadığı son durumların onun açısından hiç iyi olmadığını, kazanın ve onunla birlikte gelen gerçeklerin onu çok kötü etkilediğinin iyice farkına varmıştım. Bunun ardından hastanemizin en iyi psikiyatri uzmanıyla irtibata geçmiş ve Nisa'yla ilgilenmesini söylemişim. Doktor Fulya Hanım beni elbette kırmamıştı. Böylelikle Nisa'nın tedavi sürecine eş olarak psikiyatri süreci de başlamıştı ama Nisa açısından bu durum pek de iç açıcı değildi.

Nisa'nın gözlerini açması, yavaş da olsa zamanla sağlığına yeniden kavuşması hepimizi çok sevindirmişti. Başlarda bizi gerçekten çok korkutmuştu. Kalbi durduğunda büyük bir acının eşliğine yaklaşmıştık. Onu kaybettiğimizi zannederken hayat bize ikinci bir şans daha tanımıştı. Benim güçlü ve inatçı kızım bize kıyamamış, geri dönmüştü.

Bütün umutlarımıza can suyu veren kişi olmuştu. Aslında, o kadar ne kadar anlamlı olduğunu bir kez daha bize hatırlamıştı.

Fakat Nisa uyandığından bu yana o eski Nisa değildi. Zaman zaman çekingen ve biraz da olsa soğuk bir yapısı vardı ama sonra sanki bütün bunlar katbekat artmış gibiydi. Zamanla iyice geriye çekmiş ve bir o kadar da sessiz birine dönüşmüştü. Bizimle hiç konuşmamış, bazense tek kelimelik cevaplarla bizi tirmişti. Biz diyordum çünkü bu tavrı hepimize karşı böyleydi. Tüm benliğini yitirmiş gibiydi.

Başlarda bu durumu çok normal bulmuş hatta anlayışla karşılamıştım. Sonuçta Nisa'nın öğrendikleri ve başından geçen kaza öyle kötü, atlatılacak ya da unutulacak şeyler değildi. Hastanemizin psikiyatri uzmanıyla irtibata geçme sebebim de buydu ama sonraki süreçte malesef Nisa tarafından hiçbir değişiklik olmamıştı. Nisa suskunluğunu, huysuzluğunu sürdürmeye devam etmiş ve biz ne yazık ki onun dilinin bağıni bir türlü çözememiştik. O eski neşesini bu geçen üç haftada asla geri kazandıramamıştık. Sanki o mutlu, cıvıl cıvıl kız gitmiş, yerine de bambaşka biri gelmiş gibiydi.

Tabii bunlar sadece Nisa tarafında gerçekleşen durumlardı. Bir de Nisa'nın dışındakiler söz konusuydu. Listenin başını elbette Senem ve Demir çekiyordu. O ikisi bu üç haftalık hastane sürecinde beni çok zorlamışlardı. Nisa'yı bir an olsun yalnız bırakmak istememişlerdi. Bunu gayet iyi anlayabiliyordum ama gitmeleri gereken bir okul ve almaları gereken bir eğitim vardı. Nisa uyandıktan sonraki ilk hafta ikisi de Nisa'nın yanından ayrılmamak için bana çok diretmişlerdi ama bunun kimseye bir faydasının dokunmayacağını onlara daha anlaşılır bir şekilde ifade ettiğimde benimle artık savaşmayı bırakmışlardı. Pes edip okula gitmeye devam etmişlerdi, ki bunu zaten yapmaları gerekiyordu çünkü bir taraftan da bu süreçte biriken ders notlarını birinin Nisa'ya iletmesi icap ediyordu.

Esmâ ve Ayla Hanım, hastanede Nisa'yı hiç yalnız bırakmamışlardı. Bütün ihtiyaçlarında, özellikle de banyo ve tuvalet söz konusu olduğunda vücudundaki sargılardan dolayı ona hemşirelerden sonra en çok o ikisi yardım etmişti. Bu süreçte Esmâ ve ben de çocukların okulda olduğu ve Nisa'nın da uyuduğu bir zamanda Ayla Hanım'la ilk kez gerçek bir konuşma yapmıştık. Onun hayatından neler geçtiğini, nelerle mücadele ettiğini, Almanya'ya gidiş hikâyesini bu kez ilk ağızdan dinlemiştik.

Esmâ, ona hem evladını bu koca dünyada yapayalnız bir şekilde bırakıp gittiği için hem de bir aldatma hikâyesinin başkahramanı olduğu için elbette çok kızgın ve nefret doluydu. Açıkçası Ayla Hanım'a karşı o yumuşak, nazik, nahif tarafını göstereceğini pek sanmıyordum. Ona kızmıyordum tabii ama ben artık olaylara Ayla Hanım'ın penceresinden de bakabildiğimi düşünüyordum. Suat'ın Meltem'i aldatmasının zaten affedilir bir yanı yoktu ve Ayla Hanım'ı da asla haklı bulmuyordum ama en azından Nisa'yı bırakıp gitmesinin altında yatan asıl sebebi bir nebze olsun anlamayı deniyordum. Yalnız ve çaresiz kalmış hatta bizzat yalnız bırakılmış bir insan her şeyi yapabilirdi.

Ayla Hanım'la yaptığımız o malum konuşmadan sonra kendime başka bir şeyi daha hatırlatmış ve bunun bilinciyle de zaman kaybetmeden hemen harekete geçmiştim. Nisa'ya çarpan arabanın şoförü Şaban Bey'le yeniden konuşmuş, ona kızımın gayet iyi olduğunun, kendisinden de hiçbir şekilde şikâyetçi olmayacağımızın haberini vermiştim. Adam elbette bu haberle havalara uçmuş ve bana telefonda defalarca kez teşekkür etmişti ancak buna lüzum yoktu. Adamın Nisa'ya çarpması dışında bir suçu yoktu. Asıl suçlu olanlar Nisa'nın o yola koşmasına sebep olanlardı.

Bu sürede zaman su gibi akmış ve ekimin son haftasına girmiştik. Hava son birkaç gündür epey sertti. Yaklaşık yarım saat önce Nisa hastaneden çıkmıştı. Normal şartlarda en az iki hafta daha hastanede yatması gerekiyordu ama benim son zamanlarda epey inatçı ve huysuz olan kızım, hastaneye daha fazla tahammül edemediğini söylemişti. Ben de onu kırmamak için buna boyun eğmek zorunda kalmıştım. Kontrollerini evde de gayet iyi bir şekilde sürdürebilirdim. Nisa'yı Esmâ, Ayla Hanım, Senem, Demir ve Yakup'la birlikte eve göndermiştim. Sonrasında ben de onlara dâhil olacaktım ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı.

Üzerimdeki siyah kabanın yakalarını esen sert rüzgâr yüzüme çarpmasın diye kaldırırken karşımdaki beyaz, yüksek binaya gözlerimi diktim. *GÜRSOY HOLDİNG* yazan büyük tabelaya bir süre bakakaldım. Buraya elbette ilk kez gelmiyordum ama ilk kez mutlu bir şekilde gelmiyordum. Tamamıyla öfke ve kırgınlık doluydum.

Arkamda bıraktığım taksi şoförünü bekletmemeyi kendime hatırlatarak hızlı adımlarla karşımdaki binaya doğru ilerledim. Elimdeki zarfla birlikte otomatik kapılardan içeri girdim. İçeri girmemle yüzümü sıcak bir esinti okşadı. İçerisi, dışarıyı kadar soğuk değildi. Aksine

neredeysen insanı terletecek kadar sıcaktı. Buna pek takılmadım. 216
dan açık alandaki resepsiyona doğru yürüdüm.

Cam tezgâhın arkasında bulunan, neredeyse benim yaşlarındaki kadın gelişimi fark ederek, burnunun ucuna kadar indirdiği gözlüklerinin arkasından bana merakla baktı. "Buyurun, kime bakmıyorsunuz?" diye kibarca sordu. Ağır ağır başımı sallayıp tebessüm etmeye çalıştı.

"Suat Bey'le görüşmek istiyordum."

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır," dedim soğukkanlı bir şekilde.

"Bir dakika lütfen."

Karşımdaki kadın burnunun ucuna kadar indirdiği gözlüğünü düzelterek hemen yanındaki telefona uzandı. Telefonu eline alıp kulağına dayayarak birkaç tuşa bastı. Ardından tekrar bana dönüp, "Kimin geldiğini söyleyelim peki?" diyerek aynı kibarlığını sürdürerek sordu.

"Devrim Altun."

Kısa kestiğimde kadın hızla başını salladı. Telefonun diğer tarafındaki kişiyle konuşmaya başladı.

"Hülya, Devrim Altun Suat Bey'le görüşmek istiyor. Bir sorar mısın müsait mi kendileri?"

Karşımdaki kadın telefonu kulağından hiç çekmeden bir süre sessizce bekledi. Anlaşılan Hülya diye bahsettiği kişi Suat'a haber veriyordu. Çok beklememize gerek kalmadan kadın, "Tamam, teşekkürler. Yönlendiriyorum kendisini," diyerek telefonu kapattı ve gülümseyerek başını tekrar bana doğru kaldırdı.

"Suat Bey, sizi bekliyor Devrim Bey. Ofisi on ikinci katta."

Dediğim gibi buraya ilk gelişim değildi. Elbette Suat'ın ofisinin hangi katta olduğunu çok iyi biliyordum. Kimseye söylemeden elimi kolumu sallayarak da onun odasına gidebilirdim ama ben nazik bir adamdım ve her şeye rağmen -her ne kadar bunu hiç hak etmese de geldiğimi haber vermek istemiştim. Saygısızlık yapmak istememiştim.

"Teşekkürler."

Karşımdaki kadına başımla küçük bir selam verdikten sonra elimde sıkı sıkıya tuttuğum zarfla doğrudan asansörlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Duvardaki tuşa basıp asansörün gelmesini bekledim. *Tuhaf... Buraya ilk kez arkadaşımınla sohbet etmeye değil, onunla hesaplaşmaya geliyordum.*

Bir süre sabırla bekledikten sonra asansörün gelmesiyle hemen kendimi içeri attım ve doğrudan on ikinci katı tuşladım. Kısa bir sürede on ikinci kata ulaştığımı belirten *klik* sesini işittiğimde kendimi bu kez dışarı, o tanıdık uzun koridora attım ve derin bir nefes çektim. İçimden kendimi sakın kalmam konusunda sürekli uyardım çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

Camdan bir masanın arkasında oturan genç sekretere doğru ilerleyip lafı uzatmadan, "Suat Bey'le görüşecektim," dedim fakat tam bu esnada birden işittiğim sesle başımı sola doğru çevirmek zorunda kaldım.

"Devrim, gelebilirsin direkt."

Suat ofisinin kapısını açmış, beni bekliyordu. Omzunu kapı pervazına yaslamıştı. Elleri siyah, kumaş pantolonunun ceplerindeydi. Üzerinde her zaman giydiği siyah takım elbiselerinden biri vardı.

Onu tanıdığımdan bu yana hep havalı ve çok karizmatik bir adam olduğunu düşünürdüm. Yaşını almış olmasına rağmen hâlâ öyleydi. Hâlâ karizmatik, yakışıklı, havalı bir adamdı ama benim için artık dostum dediğim Suat Gürsoy değildi. Benim için o, evladını terk etmiş, hiç istememiş, yabancı bir adamdı.

Karşımdaki genç sekretere nezaketen de olsa tebessüm ettikten sonra yönümü değiştirdim. Omuzlarımı dik tutarak emin adımlarla onun bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Tam karşısına geçtiğimde tebessüm ederek, "Hoş geldin," dedi ve eliyle ofisini işaret etti. Duraksamadım. İçeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce sekreterine doğru, "Hülya, bize iki orta şekerli kahve lütfen," diye seslendi ama buna hiç gerek yoktu.

"Gerek yok. Buraya kahve içmeye gelmedim," dedim tok bir sesle.

Suat ya söylediğim şeye aldırmadı ya da duymazdan geldi. Kapıyı kapatıp ofisindeki büyük, siyah, cam çalışma masasına doğru ilerledi ve geniş deri koltuğuna oturdu. Önündeki masanın üzerinde bir sürü dosya vardı ama kafam bütün bunlara takılamayacak kadar meşguldü.

Suat, "Oturmaz mısınız?" diyerek masasının önündeki koltuklardan birini eliyle işaret ettiğinde başımı *hayır* dercesine salladım. Yüzümdeki ifadeyi sabit tuttum.

"Oturmaya da gelmedim," dedim aksi bir ses tonuyla.

Suat, gözlerimin içine dikkatle ve merakla bakarken başta söze nasıl gireceğimi bilemedim ama uzatmak, lafı dolandırmak gibi bir niyetim de yoktu. Bir yerden başlamam gerekiyordu. Başlayıp bitirmem ve derhâl yuvama, aileme dönmem gerekiyordu.

“Nisa hastaneden çıktı bugün. Belki bilmek istersin di-
düm.”

Söylediklerimle oturduğu koltukta gerginleşti. Yüzü karardı. İki
nı mahcubiyetle önüne eğdi. Bunu neden yaptığını tahmin etmek
kadar da zor değildi. *Malum, kızı uyandıktan sonra onu sadece üç kez*
ziyaret etmişti.

“Nasıl? İyi mi?” diyerek kırılğan bir ses tonuyla sorduğunda aklı,
gülümsedim ama o başını kaldırma cesaretini kendinde bulamadı.
için bunu görmedi.

Sesimi aynı sertlikte tutmaya bizzat dikkat ederek, “İyi,” dedim
dece. Fazlasını bilmeyi hak etmiyordu.

Evet, Nisa'nın ameliyatı çok zor geçmişti. Özellikle de ameliyattan
sonraki ihtimaller bizi çok korkutmuştu ama korktuğumuz başımıza
gelmemişti. Mehmet'in önsüzleri bu kez yanılmış, Nisa şükürler olsun
ki sakat ya da felç kalmamıştı. Sadece ellerinde ve sağ bacağında süre-
gelen bir uyuşukluk söz konusuydu. O da günlük hayatına normal bir
şekilde devam ettikçe zamanla ortadan kaybolup gidecekti.

Bütün bu önemli bilgileri yalnızca kendime sakladım çünkü Suat
bunları öğrenmeyi kesinlikle hak etmiyordu. Zaten merak ettiğini de
pek düşünmüyordum. Bilmek, öğrenmek isteyen bir şekilde yolunu
bulur, gelip öğrenirdi. Sonuçta kızı büyük bir kaza geçirmiş, çok riskli
bir ameliyattan çıkmıştı. Böyle bir durum karşısında başından bir an
olsun ayrılmaması gerekirdi. Ama Suat sadece üç kez Nisa'yı ziyaret
etmiş, onda da yanında en fazla on dakika falan durmuştu. Hatta bi-
rinde resmen uyuduğu ana denk gelmişti. Ondaki sonrasında da öylece
uzaktan seyirci kalmakla yetinmiş ya da birkaç kez sırf içini rahatla-
mak için Ayla Hanım'ı arayıp Nisa'nın durumunu sormuştu.

Babalığın doğuştan bir içgüdüyle gelmediğine inanmamın se-
bebi tam olarak buydu. Fakat bazı babalar için bunu söylemek bile
imkânsızdı. Özellikle de baba olmayı lafta sananlar için. Onlardan biri
de şu an tam karşımda oturuyordu.

İşte tam da bu yüzden anne ve babalık yalnızca lafta olmuyordu be-
nim gözümde. Anneyim deyip öylece bir kenara çekilemezsiniz ya da
babayım deyip çocuğunuzu yıllarca görmezden gelemezsiniz. Böyle
yaparak o çocukta büyük bir acı ve hasar bırakırdınız. Onun gözünde
yalnızca bir yabancıya dönüşürdünüz. Suat Gürsoy ve Ayla Hanım da
tam olarak bunu yapmıştı. Nisa'yı sevgisiz bırakıp ona merhamet dahi
göstermeden anne ve baba olduklarını sanmışlardı.

Suat tam karşısında, oturduğu koltukta iyice büzüşerek derin bir sessizliğe büründü. Bir müddet ikimiz de sessiz kaldık. Gerçi onun şu yaşananlar karşısında hiçbir şey söylemeye hakkı da yüzü de yoktu. Tepkisiz kalmasını, uzak durmasını kesinlikle anlamaya çalışabilirdim ama sadece bununla kalırdım. Onu kesinlikle anlamazdım, anlayamazdım. Sonuçta ben de bir babaydım ve bugün de tam olarak bu yüzden buradaydım.

Bu mevzuya, onun aile işlerine karışmamak için kendimle çok savaşı vermiştim ama buraya kadardı çünkü şimdi söz konusu olan kişi Nisa'ydı. Benim canımdı. Daha fazla içimdeki bu savaşı bastırabileceğimi zannetmiyordum. Bu yüzden mıhladığım dilimi bu kez tutamadım. Dudaklarımı araladım ve yaşadığım büyük hayal kırıklığıyla konuşmaya başladım:

"Nasıl yapabildin bunu?"

Suat eğdiği başını yavaşça kaldırdı. "Neyi?" diye sordu fısıltıyla. Gözlerimin içine donuk bakışlarla, ne demek istediğimi hiç anlamamış gibi baktı. Daha açıklayıcı olmak istedim.

"Karına, ailene, kızına... Bunu nasıl yapabildin?"

"Devrim," diyerek konuşmak istedi ama ona o şansı tanımadan önce içindekileri ilk kusan taraf ben olmak istedim.

"Bir baba, evladının..." Duraksadım ve düzeltme gereğinde buldum.

"Öz evladının doğduğu anı, ilk adımını, ilk baba deyişini nasıl kaçırdın? Bu anları yaşamak için ömrünü verenler varken bir baba, hayatının en güzel anlarını kaçırmayı nasıl göze alabilir?"

Meltem'i aldatması onu gözümünden zaten yeterince düşürmüştü ama bir baba, hayatı boyunca yaşayabileceği en güzel tecrübelerden kendini nasıl mahrum bırakırdı? İşte benim aklım asıl bunu almıyordu.

Evet, o bir taraftan Demir'in de babasıydı ama onun öz babası olmadığı gibi bir gerçek de ortadaydı. Defalarca kez kavgalarına, atışmalarına bizzat yakından şahit olan kişiye Demir'e karşı hiç doğru düzgün sevgisini göstermediğinin de farkındaydım. *Ama Nisa... Ama Nisa ne yazık ki...*

Dudaklarından titrek bir nefes dökülürken burnunu çekerek başını tekrar önüne eğdi. Gözlerini benden kaçırdı ama kaçırdığı tek şey gözleri değildi. Perişanlığıydı. Belki de bunca yıl boyunca hissettiği o derin eksiklikti.

“Ayla Hanım bana Nisa'nın varlığından hep haberdar olduğundan ama onu hiç ziyaret etmediğini, ismini dahi bilmek istemediğini söyledi. Bunca yıl boyunca bununla nasıl yaşayabildin? Haberi duymadın etmedin?”

Ayla Hanım, hastanedeyken bize sadece kendi yaşadığından bahsetmemişti. Aynı zamanda Suat'ın, Nisa'nın varlığından haberdar olduğunu söylemişti.

Meğerse Ayla Hanım, Nisa'nın doğumundan çok kısa bir süre sonra Suat'a gitmiş ve kızına sahip çıkmasını istemiş ama Suat bunu şiddetle reddederek onu kovmuştu. *Bu gerçekten benim yıllardır bildiğim, dostum dediğim adam mıydı?* Çünkü benim tanıdığım adam böyle bir şey yapmazdı. O adam, her ne kadar anlayamıyor olsa da bir çocuğa sahip çıkmıştı. O çocuğun bütün sorumluluğunu üstlenmiş, onu büyütmüş ve babası olmuştu. Ama bunu yaparken kendi evladına resmen kör ve sağır olmayı tercih etmişti.

“Bilmediğin çok şey var,” diyerek fısıltıyla, derin bir suçlulukla konuştuğunda ona, samimiyetine inanamadım bile. İnanacak gücü de kendimde bulamadım.

“Tahmin edebiliyorum ama o bilmediğim şeylerin Nisa'dan değerli olduğunu hiç zannetmiyorum.”

Birkaç büyük adımda onun masasına doğru ilerledim. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum zarfı direkt önüne fırlattım.

“Yaptığımız DNA testinin sonuçları,” dedim zarfın içeriğini açıklamaya gereği duyarak.

Nisa uyandıktan sonra tıpkı Ayla Hanım'da olduğu gibi işimi yine garantiye almak istemiş, Nisa ve Suat arasında da bir DNA testi yaptırmıştım. Bu kez kan örneği yerine, saç örneği almıştım. Suat'ın elbette bu DNA testinden haberi vardı.

“Kâğıtta ne yazıyor, biliyor musun?” diye sordum puslu bir sesle.

Suat zaten açık olan zarfın içindeki kâğıdı çıkarırken ben de ezbere bildiğim o cümleyi dudaklarımdan tükürürcesine mırıldandım:

“Test edilen babanın, test edilen çocuğun babası olma ihtimali %99'un üzerindedir.”

O kâğıda gözlerini dikerken hatta o gözlerden bir damla yaş kâğıdın üzerine akarken yine durmadım. Normalde asla böyle katı, duygusuz bir insan değildim ama son birkaç hafta içinde yaşadıklarımdan sonra hayat, bana benim de acımasız bir tarafım olduğunu göstermek zorunda kalmıştı.

“Bir sürpriz olmasını, testin negatif çıkmasını öyle çok isterdim ki... Ama maalesef öyle bir şey olmadı. Maalesef Nisa biyolojik olarak senin kızın.”

Söylediklerimle derin, gürültülü bir nefes çaktı. Çehresindeki suçluluk ifadesi sanki daha da arttı. Sertçe saçlarını çekiştirip dağıttı. Parmaklarıyla gözlerini ovuşturup gözyaşlarını benden gizlemeye çalıştı ama nafiyleydi. Her şey gözlerimin tam önündeydi.

“Devrim ben...” Sesi titrek ve güçsüz çıkarken yine konuşmasını engelledim çünkü buna gerek yoktu. Bana açıklama yapmasını istemiyordum. Kuracağı hiçbir cümlenin içtenliğine artık gerçekten inanmayacaktım. Bizi bu hâle o ve geçmişte yaptıkları getirmişti.

“Merak etme. Buraya sana hesap sormaya ya da ahkam kesmeye gelmedim. Geçmişte ne yaşadığın, ne yaptığın umurumda bile değil. Buraya sadece Nisa için geldim. Nisa uyanmasaydı, eğer ben onu Gülcan’ı kaybettiğim gibi kaybetmiş olsaydım iki elim ömür boyu yakanda olurdu.”

Suat çökmüş omuzlarıyla oturduğu deri koltuktan kalktı. İyice dolmuş olan gözleriyle, “Artık Nisa’ya her baktığımda içimde derin bir acı hissedeceğim,” diye mırıldandı. Bütün samimiyetimle buna kocaman gülümsedim.

“Hissetmelisin. Bunu hak ediyorsun,” dedim lafımı esirgeme gereğinde bile bulunmadan.

“Ama aynı zamanda da bana mutluluğu hatırlatacak, her ne kadar çoktan kaybedilmiş olsa da.”

Onun koyu kahverengi gözlerine, Nisa’nın ondan aldığı gözlerine derince bakarken bir anda aklıma üşüşen bir anıyla irkildim. Bakışlarımı ondan hızla kaçırdım içimden, “Yoksa...” diye geçirmeden edemedim ve bunu asla kendime saklamak da istemedim. İçimdeki yoğun merakı dile getirdim.

“Bir şeyi çok merak ediyorum,” dediğimde Suat başını sallayarak sabırla soracağım soruyu bekledi.

“Yıllar önce Esmâ’yla yetimhane konusunda kararımızı kesinleştirdiğimizde ve sana gelip bana bahsettiğin o yetimhanenin bilgilerini senden istediğimde, kızının orada olduğunu biliyor muydum? Bu yüzden mi bizi o yetimhaneye yönlendirdin?”

Suat, yüzündeki acı dolu gülümsemeyle gözlerimin içine bir müddet öylece baktı. Sessiz kaldı. Bu zaten cevabın ne olduğunu açıkça gösteriyordu.

“O zamanlar bana bağış yaptığını söylemiştin.” diye fırlattı. Suat, “Yapıyordum zaten,” dedi ama buna bile inanamadım. Evet, o zamanlar timhaneye belki bağış yapıyordu ama bana kalırsa asıl amacı başka şeydi, başkaydı ve bunu yüzüne vurmaktan da hiç çekinmedim.

“Hayır, sen sadece kızının orada olduğunu bildiğin için paralarını alıp vicdanını rahatlatıyordun. Yazık, gerçekten çok yazık.” Acımasız olduğumun gayet farkındaydım ama açıkçası hiç umurumda da değildi.

Suat, “Ağır konuşuyorsun, Devrim,” dedi büyük bir kırgınlıkla. Aldırmadım.

“İnan bana, bu içimde tuttuklarımın yanında hiçbir şey.”

“Öyle ya da böyle. Ne fark eder ki? Kader, Devrim. Her şey yalnızca kader,” dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım ama Suat sustu. Bu kez o konuştu:

“Sen kızını kendi ellerinle toprağa gömdün, ben kendi kızıma sahip bile çıkamadım. Sırt çevirdim. Ama bak, kırmızı mürekkeple almımıza yazılan kaderde sen yetimhanedeki onca çocuk arasından benim kızımı seçtin. Benim kızımı seçtin ve onu bana getirdin. Bütün bunlar yalnızca kader.”

Kadere elbette inanıyordum ama bütün bunlar bana yine de büyük bir tesadüf gibi geliyordu. Fakat bu tesadüf ya da kader, adına artık her ne deniliyorsa hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Başımınla doğrudan Suat’ın önündeki kâğıdı işaret ederek, “O kâğıt parçasındaki sonuçlar hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim sert bir ses tonuyla.

Daha fazla burada vakit kaybetmek istemediğim için artık gitmek istedim. Artık gitmek ve ailemin yanına dönmek istedim.

Ona sırtımı dönüp hızla ofisinden çıkmak üzere hemen harekete geçtim. Kapıya ulaşıp kulpunu sıkıca kavradığım sırada son olarak ona iki çift laf daha etmek istedim.

“Bil diye söylüyorum.”

Aklıma aniden bir şey gelmiş gibi imalı bir tınıyla konuştum. Başımı yeniden onun bulunduğu tarafa çevirip gözlerimi onun gözlerine diktim. Odadan çıkmadan hemen önce çok net ve olabildiğince kararlı bir ses tonuyla ona unuttuğu asıl gerçeği hatırlattım.

“Nisa senin değil, benim kızım.”

17. BÖLÜM

♪ *Karsu – Siyah*

♪ *Hemsaye – Fasıla*

♪ *Ceren Gündoğdu – Beni Eve Götür*

♪ *Gözde Öney – Kavga*

Nisa Hastaneden Çıktıktan Beş Gün Sonra...

Nisa Altun'dan...

Bir insanın, bu hayatta sahip olabileceği en büyük servet; mutlu, huzurlu bir ailedir. Çünkü aile demek, yuva demektir. Çünkü aile demek sırtını güvenle yasladığın o sağlam, hiç yıkılmayan dayanak demektir. Fakat benim hiç ailem olmamıştı. Bu duyguların, böyle hissetmenin ne anlama geldiğini pek bilmezdim.

Daha çok küçükken, neyin ne olduğunu dahi bilmezken terk edilmiştim. Beni bu dünyaya getirenler tarafından terk edilmiştim. Anne ve babam tarafından terk edilmiştim. Birinde daha kundakta bir bebektim, birinde ise bahçede bilyelerle oynayan küçücük bir kız çocuğuydum. *Böylesine ağır bir yükü kim kaldırabilirdi ki?*

Benim hayatıma herkesten, anne ve baba kavramlarından bile önce Senem girmişti. Bana aile olmuştu. Yuva olmuştu. Kardeş, dost olmuştu. Âdeta canımdan bir parça hâline gelmişti. Zamanla aramızdaki bağ öyle derinleşmiş, öyle güçlenmişti ki attığımız adımlar, çıktığımız uzun yollar bile bir olmuştu. Öyle bir an gelmişti ki belki de Senem hayatının en önemli ve en zor kararını alırken bile bana danışmış hatta bununla da kalmayıp beni sahip olacağı her şeye dâhil etmek istemişti. Onun sayesinde bir anda burada, bu evde, bu ailenin içinde bulmuştum kendimi. Bazen çok kavga etmiştik, çok kızmıştık birbirimize. Hatta günlerce konuşmadığımız bile olmuştu ama yine de yan yana durmayı hep başarmıştık. Aramızdaki o güçlü bağı her ne olursa olsun hiç koparmamıştık. Aksine daha da sağlamlaştırmıştık.

Mustafa'm vardı bir de... Çocukluğumdan bu yana bana bir abi gibi yaklaşıp sevgisini hiç esirgemeyen, beni bütün kötülüklerden korumak isteyen en güvenli sığınağımdı o. Bazen yaptıklarımın dolaylı

çok kızardı bana, *Suratsız* derdi hep ama yine de kıyamardık. Bakışıma tav olur, hemencecik yumuşardı.

Senem ve Mustafâ'dan sonra hayatıma bizzat Senem sayesinde Devrim amca ve Esmâ teyze dâhil olmuştu. Devrim amcanın sesinden sınırdan aldığım güvenden, Esmâ teyzenin sıcacık bakışlarındaki merak ve sevgiden zamanla kendimi buraya, bu yuvaya ait hissetmiştim. Beni dünyaya getirenler istemezken, onlar Senem'in tek bir şansı beni hayatlarına şüphesiz, koşulsuz dâhil etmişlerdi. En az Senem kadar onlar da benim en güvenli dayanağım, sığınağım olmuşlardı.

Ve Demir...

Hayır, Demir Gürsoy.

En son o girmişti hayatıma. Bir an olsun vazgeçmemişti benden. Hep çabalamıştı. Benim için mücadele etmişti. İnadımı, hayata olan güvensizliğimi kırmıştı. Bir insanın sevgisinin ne kadar derin ve sarsılmaz olabileceğini göstermişti. Her şeyden öte bana aşkı ve birini sevmenin, onunla birlikte nefes almanın ne demek olduğunu öğretmişti.

Lakin bütün bunlar artık mazide kalmıştı.

Ne yazık ki sonbaharın o sert esintisi ruhuma çok vakitsiz ve çetin işlemişti. Sanki her şey, bütün o mutluluk dolu anlar kaybolmuş, yerini soğuk, buz gibi esen, keskin bir fırtınaya bırakmıştı. Öyle bir fırtınaydı ki bu, bütün o görkemli, kocaman ağaçlar bile yapraksız kalmış, solup gitmişti.

Gerçek, acımasız bir yırtıcı gibiydi. Sana dişlerini geçirdiği zaman hissettiğin derin acı seni ölesiye kıvrandırır ve mahveder. Deliye dönersin âdeta ve o an geldiğinde kalbinden geçen tek bir şey olur. *Keşke hiç bilmeseydim, öğrenmeseydim*, dersin ama bunun için çok geçtir. Artık yaşamak, nefes almak bile canını acıtır. Bir zamanlar senin için çok fazla anlam ifade eden her şey yerle bir olur. Kalbinde daha önce hiç hissetmediğin kadar derin bir boşluk oluşur. Zaman ve mekân asla fark etmeksizin o boşluğun içindeki karanlığın derinliklerine gömülürsün. Bütün umudunu yitirerek öylece sonunu izlersin.

"Bugün nasıl hissediyorsun Nisacığım? Daha iyi misin?"

İyi misin?

Hayatımda duyduğum en saçma cümleydi. *Dışarıdan belli olmuyor muydu iyi olup olmadığımı? Nasıl olduğumu kelimelere dökebilir miydim acaba?*

İyi değildim, hem de hiç iyi değildim. İçimde büyük bir kavga, boğazımda ise kocaman bir yumru vardı. Zamanla eksildiğimi,

katbolduğumu hissediyordum. Bir taraftan herkesin yanımda olmasına, bana destek çıkmasına her şeyden çok ihtiyacım vardı ama diğer taraftan kimseye tahammül edecek sabrım bile yoktu. Susuyordum öylece. Sessiz kalıyordum. Sessiz kalıyordum çünkü öfkeliydim. Sessiz kalıyordum çünkü kırgındım. Sessiz kalıyordum çünkü içimdeki gürültüyü, hayal kırıklığını ancak böyle bastırabiliyordum. Sessiz kalıyordum çünkü dudaklarıma kadar gelen kelimeler dilimde katran gibi acı bir tat bırakıyordu.

“Her geldiğinizde aynı soruyu soruyorsunuz, Fulya Hanım. Ne cevap alıyorsunuz peki?”

Sesim çok zayıf çıkmıştı. Dizlerimi bükerek, bacaklarımı kalçamın altına almış bir şekilde oturduğum koltukta dışarıyı, arka sokağı izliyordum. Esen sert rüzgârın sesini pencereler kapalı olmasına rağmen duyuyordum. Üzerimde günlerdir hiç çıkarmadığım, çıkarmaya bile elimin gitmediği pijamalarım vardı. Saçlarım dağınık bir şekilde tepeden toplanmıştı.

“Dünden iyi değil,” diyerek yanıtladı beni Fulya Hanım. Başımı yavaşça sokaktan çekerek ona çevirdim. Gülümsemeye çalışıp başımı onu onaylarcasına salladım.

“İşte hâlâ öyleyim,” dedim titrek bir sesle.

Fulya Soysal, benim psikiyatristimdi. Aslında bir zamanlar Senem’in de psikiyatristiydi. Yaz öncesinde Senem, yaşadığı sorunlardan dolayı onunla görüşmeye başlamıştı. Mersin’e tatile gidene dek Fulya Hanım’la birçok kez seanslar yapmış ve bana hep çok iyi geçtiğini söylemişti.

Gözlerimi açtıktan sonra hastanedeki iyileşme sürecimde Fulya Hanım, Devrim amcanın ricasıyla benimle de ilgilenmeye başlamıştı. Hastaneden bu yana terapi seansları yapıyor ve benimle ilgiyle konuşmaya çalışıyordu ama bunun hiçbir şeye bir faydası yoktu çünkü sesim çıkmıyordu. Onunla doğru düzgün konuşamıyordum. Zaten kimseyle konuşmak ya da anlaşılacak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Herkesten uzaklaşıp yalnız ve bir başıma kalmak, düşünmek istiyordum. İnsan sesi duymak istemiyordum.

“Nisa, böyle devam edemeyiz ama. Bana ne hissettiğini anlatmalısın ki sana yardımcı olabileyim.”

Fulya Hanım’ın sesi itiraz ve sitem doluydu. Onu gerçekten anlayabiliyordum ama bunun bana küçük bir yararı dahi yoktu. Ne hissettiğim, nasıl hissettiğim hakkında konuşmak bana sadece daha fazla

acı veriyordu. *Üstelik konuşsam bile ne diyecektim ki? Ne anlatacım...*
Her şey apaçık ortadaydı.

Oturduğum koltukta doğrularak ona döndüm. İlgili dolu *girişim...*
içine baktım.

Fulya Hanım, kırklı yaşlarında, çok zarif bir kadındı. Dalgai, *...*
ral saçları, masmavi gözleri vardı. Üzerine saten, bordo bir *görmek...*
siyah kalem etek giymişti. Elinde bir not defteri ve tükenmez *kalem...*
vardı. Bir psikiyatristten ziyade iş insanına benziyordu.

Gözlerimi onun masmavi gözlerinden çekmeden merakla, *Hız...*
bilmek istemeyeceğiniz gerçekleri öğrendiğiniz oldu mu?” diye *sor...*
dum. Derin bir nefes aldı Fulya Hanım. Samimiyetle gülümsedi.

“Mesleğimden dolayı evet, birçok kez oldu.”

“Peki ya kendi hayatınızda?” diye sordum bu kez de. Çünkü bil-
mek istediğim hastaları değildi.

“Elbette oldu,” dedi dürüstçe. Bu kez ben gülümsedim ona.

“Ne tepki verdiniz? Nasıl hissettiniz? Nasıl karşıladınız olanları?”
Peş peşe sorularımı sıraladıktan sonra birkaç saniye boyunca aramızda
derin bir sessizlik oldu.

“Çok üzüldüm. Bazen yıkıldığım anlar bile oldu.” Dürüstlüğü kar-
şısında bir kez daha samimiyetle gülümsedim ama bu kez kendimi
tutmadım. İçimde sakladıklarımı kırgınlıkla dile getirdim.

“O zaman bana, *Bugün nasıl hissediyorsun?*” diye soramazsınız.
Çünkü siz bana bunu her sorduğunuzda ben iyi hissetmiyorum. Aksi-
ne çok daha kötü oluyorum.”

“Nisa çok özür dilerim. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Sesindeki derin mahcubiyeti hissettiğimde içimi bir suçluluk hissi
kapladı ama hissettiğim suçluluk, yaşadığım hayal kırıklığının yanında
hiçbir şeydi. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

Oturduğum koltuktan ayağa kalktım. Ağır adımlarla Fulya
Hanım'a doğru yürüyüp tam karşısında dikildim. Çalışma masama ait
tekerlekli sandalyede oturuyordu. Ona tepeden bakmak hiç hoş değil-
di ama artık sabrım tükenmişti. Daha fazla bu saçmalığı sürdürmeye-
cektim. Kimsenin değerli vaktini benim için boş yere heba etmesini
istemiyordum.

“Fulya Hanım, ben sizin iyi niyetinizi biliyorum, görüyorum ama
buna devam etmek istemiyorum. Lütfen, siz de beni anlamaya çalışın.
Artık gelmeyin. Yapmayın bu seansları. İşe yaramıyor, yaramayacak.”

Kendimden çok emin bir şekilde ve kararlı bir ses tonuyla konuşurum. Bunu yaparken özellikle başımı dik tuttum çünkü beni gerçekten görmesini, anlamasını istedim. Gerçek buydu. Bunların hiçbiri, benimle konuşmaya çalışması bana iyi gelmiyordu. İçimdeki sızıyı benden söküp almıyordu. Aksine hatırladıkça, hatırlattıkça her şey daha da körükleniyordu. Gün geçtikçe kalbim daha da çok kırılıyordu. Sanki elimde avucumda hiçbir şey kalmıyor gibi hissediyordum.

Söylediklerime karşılık Fulya Hanım'ın mavi gözleri benim koyu kahverengi gözlerime kenetlendi. Derin bakışlarıyla öylece beni izledi. Bakışlarında büyük bir ikilemde kalmışlığın ifadesi vardı. Bir süre sessiz kalıp sanki dile getirdiklerimi kendi zihninde tartmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra oturduğu sandalyeden yavaşça ayağa kalktı. Odamın kapısına doğru emin adımlarla ilerlerken gideceğini zannettim. Fakat Fulya Hanım kapımı aralayıp, "Devrim Bey?" diye seslendiğinde yanıldığımı anladım. Gözlerimi devirdim. *Elbette hemen öyle, "Tamam o zaman," deyip gitmeyecekti.*

Devrim amca günlerdir evdeydi. Hastaneye gitmiyordu. Yıllık izne ayrılmıştı. Benimle bizzat o ilgileniyordu. Hastanede de o ilgilenmişti. Fakat ben artık bütün bunların sona ermesini istiyordum. Benim sadece kendimle kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Devrim amca sadece birkaç dakika içinde Esmâ teyzeyle birlikte odamda belirdi ama ben utancımından onlara elbette bakamadım. Böyle huysuz, şımarık bir çocuk gibi davranarak yaptıkları onca fedakârlığı yok sayıyormuşum gibi hissettim.

Devrim amca, Fulya Hanım'a, "Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu telaşla odamın tam ortasına kadar gelerek. Esmâ teyzenin bakışları ise benim üzerimdeydi. O beni izliyordu.

Fulya Hanım direkt, lafı hiç dolandırma gereğinde bile bulanmadan, "Nisa, görüşmelerimizi sonlandırmak istediğini söyledi," dediğinde bir kez daha sinirden gözlerimi devirdim. Sanki beni öğretmene şikâyet eder gibi Devrim amcaya söylemişti. Bu tavrından epey rahatsız olmuştum. Ona karşı tüm sempatiyi saniyesinde yitirmiştim.

Esmâ teyze işittikleriyle hemen yanıma yaklaşıp beni kollarının arasına çekerken Devrim Amca ikaz dolu bir sesle, "Nisa," diyerek adımlarını mırıldandı.

Ona, daha doğrusu onlara karşı kendimi gerçekten mahcup hissediyordum. Çünkü son zamanlarda onları sadece Fulya Hanım'la değil, yaptığım davranışlarla da her açıdan zorladığımı farkındaydım. Hiç istemediğim birine evrilmişim. Bütün neşem, sevincim gitmişti. Çok

haysuz, her şeyden şikâyet eden birine dönüşmüştüm. Hayatın ruhumdaki bütün o renkli ışıklar resmen tek tek sönmüştü. Ederim, bunları isteyerek yapmamıştım. Zaten hiçbir şey artık kontrolüm altında gerçekleşmiyordu.

“Devrim amca lütfen,” dedim çaresiz bir sesle. “Lütfen, bana yapmayın artık. Acımayın,” diye devam ettiğimde Devrim amca gözlerinde derin bir kırgınlığın belirmesine şahit oldum. Elbette acıdiklarını düşünmüyordum. Her şeyi benim iyiliğim için yaparlardı ama ben bunu artık istemiyordum. Bununla uğraşacak takarı yoktu.

“Kızım, hiç öyle şey olur mu? Biz sadece senin iyiliğini istiyoruz. Hem Fulya Hanım alanında çok iyidir.”

Devrim amcanın yüzündeki kırgınlık sesine de yansıdığına kendimi çok kötü hissettim. Benim için gerçekten büyük bir özveriyle çaba gösteriyordu. Ona o kadar hayrandım ki... Kırmaktan, canını acıtmaktan ödüm kopuyordu.

“Eminim öyledir. Ben zaten Fulya Hanım’a haksızlık etmek istemiyorum ama bunu da daha fazla sürdürmek istemiyorum,” dedim direterek.

Devrim amca, “Ama,” diyerek itiraz edecek oldu ki birden Esmateyze araya girerek onu hızla susturdu:

“Kızımı daha fazla zorlama, Devrim. Dün akşam da istemediğini söyledi. Eğer istemiyorsa, istemiyordur,” dedi beni kendine iyice basurıp kollarımı da güvenle sıvazlayarak.

Söylediği şey doğruydü. Dün akşam, günler sonra ilk kez yemek için aşığıya indiğimde bunu sürdürmek istemediğimi açıkça dile getirmiştim. Devrim amca ve Senem karşı çıkmışlar, devam etmem konusunda ısrarcı davranmışlardı. O an hiçbir şey demeyip konuyu kapatmıştım ama o an bir şey demeyen tek kişi ben değildim. Esmateyze de akşamki yemekte sessizliğini korumuştü ve şu an benim tarafımı tutması bana inanılmaz iyi hissettirmişti. Ona güvenebileceğimi, onu arkama alabileceğimi çok iyi biliyordum.

Esmateyze bakarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Bana içtenlikle gülümsedi. Beni daha sıkı sarıp sarmaladı. Başımın tepesine de küçük bir öpücük kondurdu.

Esmateyze, Fulya Hanım’a bakarak, “Yardımlarınız için gerçekten minnettarız, Fulya Hanım ama bundan sonrasında Nisa’yla bizzat ben yakından ilgileneceğim,” dediğinde sanki mümkün olabilirmiş gibi

ona daha da çok hayran kaldım. Devrim amcaya özellikle bakmama-
ra. göz göze gelmemeye dikkat ediyordum çünkü onun gözlerindeki
kırgınlığı görürsem dayanamazdım.

"Peki, siz nasıl isterseniz," dedi Fulya Hanım kararımıza saygı du-
vazak.

"Kusura bakmayın, Fulya Hanım," dedi Devrim amca epey mah-
cup olarak.

Fulya Hanım, gözlerini bir an olsun benden ayırmadan, "Ne ku-
suru? Önemli olan Nisa'nın iyi hissetmesi. Eğer böyle iyi hissedecekse
benim için hiç sorun değil," dediğinde gülümsedim. Biraz önceki dav-
ranışına nazaran gözlerindeki samimiyeti bu kez derinden hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda iki büyük adımda yanıma
yaklaştı. Bir elini havaya kaldırıp yanağımı okşadı. "Dikkat et kendi-
ne," dediğinde sadece başımı sallamakla yetindim.

Devrim amca, odamın kapısını Fulya Hanım'a eliyle işaret ederek,
"Ben geçireyim o zaman sizi," dedi. Fulya Hanım sandalyenin arkasına
asmış olduğu siyah ceketini eline alarak üzerine giydi. Esmâ teyze ve
bana, "Hoşça kalın," diyerek Devrim amcayla birlikte odamdan çıktı.

Onların yanımdan uzaklaşmasıyla yavaşça bakışlarımı hâlâ kol-
larının arasında olduğum Esmâ teyzeyle çevirdim. "Çok kızar mı
bana?" diye sordum çekimsiz bir edayla, Devrim amcadan bahsederek.
Kıkırdadı.

"Hayır, o size hiç kıyamaz ki. Biliyorsun bunu. Sadece bu seferlik
Devrim'le birazcık rolleri değiştirdik."

Bu doğrudu. Normalde tam tersi olması gerekirdi. Esmâ teyze
ısrarcı olur, Devrim amca kenara çekilir, üstelemezdi ama bu değişik-
liğin hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Usulca Esmâ teyzenin kollarının arasından çıkıp ellerini tuttum. O
ellerdeki güveni, sevgiyi, merhameti ve vicdanı tüm kalbimle hissettim.

"Çok teşekkür ederim Esmâ teyze," dedim minnetle. Bir elimi tut-
mayı bırakıp yanağımı okşadı sıcaklık avuç içiyle.

"Teşekkür etme, canım benim. Sen nasıl mutlu olacaksan, nasıl iyi
hissedeceksen biz öyle davranacağız."

Başımı sallayarak onu onaylarken bir kez daha aramızdaki mesafeyi
kapatıp bana sıkıca sarıldı. Kokumu uzun uzun içine çekti. Saçlarımla
tepesine bir öpücük kondurdu.

Esmâ teyze benden yavaşça uzaklaşırken, "Biraz uyumak istiyorum.
En azından Senem okuldan gelene kadar," dedim.

Son zamanlarda en büyük sığınağım ya da kaçış noktam... muştu. Uyuyarak her şeyin üstünü örtmeye ya da unutmaya çalışırdım ama gözlerimi açtığım anda gerçekler bütün çıplaklığıyla karşımda beliriyordu. Öylece kaçamıyordum.

Esmâ teyze, “Yanında kalmamı ister misin?” diye sorduğunda... mı sağa sola doğru salladım.

“Yalnız kalsam daha iyi.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana, hemen gelirim. Tamam mı?”

“Tamam,” dediğimde Esmâ teyze bir kez daha yanağımı okşayıp odamın hafif aralık olan kapısına doğru ilerledi. Koridora çıktı, çok geçmeden de merdivenden aşağıya inen ayak seslerini işittim.

Esmâ teyzenin yanımdan gitmesiyle kapımı kapattım, sırtımı kapık kapıya yasladım. Derin bir nefes alıp verdim. Bir süre orada bekledim ve odamın içine baktım. Biraz dağınıktı ama her şey yine de yerli yerindeydi. Her şey olması gerektiği gibiydi. *Her şey olması gerektiği yerdeydi.* Sanki nerede olması gerektiğini, nereye ait olduğunu bir ben bilmiyor gibiydim. Gün geçtikçe bir hiçliğin içine karışıyordum ve bu beni mahvediyordu.

Bir yolun üzerindeydim ama başında mıydım, sonunda mıydım? Onu bile bilmiyordum ve içinden de bir türlü çıkamıyordum. Yaşadıklarımın, öğrendiklerimin zorluğu çok ağır geliyordu. Kafamdaki uğultulu sesler sürekli artıyor ve hiç susmuyordu. O sesleri susturmak için başımı duvardan duvara vurmak istiyordum ama sadece gözyaşlarımı akıtmakla kalıyordum. Gözlerimden akan yaşlar öyle şiddetliydi ki âdeta sağanak yağmur gibiydi.

Sırtımı kapıdan uzaklaştırarak ağır adımlarla büyük yatağıma doğru ilerlemeye başladım. Odamın tam ortasına yaklaşırken boy aynasının karşısına geçip derince iç çekmekten kendimi alamadım. Karşımda göz altları epey şişmiş, yorgun, yıkılmış ve çelimsiz bir kız duruyordu. Sağ şakağında bir yara bandı vardı. Saçları dağınıktı. Epey perişan ve zavallı görünüyordu. O kızın içine çöken yanaklarını okşamak için elimi kaldırdığımda, elimin aynaya değmesi canımı çok acıttı. Gözlerimin içini yaktı. Ağlamamak için çok direndim ama başarılı olamadım. Sıcak gözyaşları yavaş yavaş yanaklarıma aktı.

Hayat sizi bir noktada sınarken fırtınanın ne kadar sert ya da çetin geçtiğini asla fark edemezsiniz. Nasıl yorulduğunuzu, nasıl ayakta kaldığınızı da. Ancak o andan sonra dönüp de aynaya baktığınızda size bakan kişi asla aynı kişi olmazdı. *Ben de artık aynı kişi değildim.*

Meğerse insanın bütün hayatı sadece birkaç saniye içinde değişebiliyormuş. Gözlerindeki ışığı ansızın kaybedebiliyormuş. İşte benim hayatım o mavi bilyeyi bulduktan sonra değişmişti. Gözlerimdeki ışık gerçeklerle yüzleştiğimde sönmüştü.

O kazadan hiç kurtulmamayı dilerdim. Öğrendiğim kadarıyla yaklaşık otuz beş saate yakın yoğun bakımda yatmışım ve hatta bir ara kalbim bile durmuş. Oysa hiç atmamasını, hiç geri dönmemeyi isterdim. Ölümünden korkan herkesin, ölmeyi istediği bir an olurmuş ya hani... Ben de öyleydim işte. Ölmeyi, sonsuz bir boşluğun içinde kaybolmayı yeğlerdim. En azından daha az acı verici olurdu.

Ya da gözlerimi açtıktan sonra hafızamı komple kaybetmiş olmayı dilerdim. Her şeyi, hatta adımları bile unutmak isterdim. Böylelikle bütün bu acıyı çekmek zorunda kalmazdım. Keder, kırgınlık ve hatta *kuskançlık* duygularına sahip olmazdım. Gözlerimi açardım ve benim için yepyeni bir sayfa açılmış olurdu.

Aynanın karşısından uzaklaşıp yavaşça yatağıma doğru ilerledim. Yorganı kaldırıp içine girdim ama bu kez hemen uyuyamadım. Kolayca gözlerimi kapatıp dalıp gidemedim. İçimde büyük bir kargaşa vardı ve o kargaşanın beni uyutacağını zannetmiyordum. Ben de düşünmeye başladım. Son bir ay içinde gerçekleşen her şeyi tek tek düşündüm.

O trajik kazadan bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Bir ayın üç haftasını zaten raporlu bir şekilde -ki hâlâ raporluydum- hastanede geçirmiştim. Normal şartlarda birkaç hafta daha hastanede yatmam gerekiyordu ama buna tahammül edecek gücü kendimde bulamamıştım. Israrlarım sonucu hafta başında evime gelmiştim.

Hastanede geçirdiğim o üç hafta resmen hayatımın en berbat, en bıkkınlık yaşadığım zamanlarıydı. Üstelik bu süreçte çok fazla şey gelişmiş ve bir sürü olay birbirini kovalamıştı. Bununla birlikte birçok şey de öğrenmiştim ya da öğrenmek zorunda kalmıştım.

Yoğun bakımdan normal odaya geçtikten sonra kimse yanımdan kolay kolay gitmek istememişti. Beni bir an olsun yalnız bırakmamışlardı. Devrim amca zaten günlerini benimle birlikte hastanede geçirmişti. Bütün kontrollerimi o üstlenmiş, başımdan hiç ayrılmamıştı. Beni hep gözetim altında tutmuştu.

Esmâ teyze de tıpkı Devrim amca gibi bu süreçte bizimle birlikte hastanede kalmıştı. Beni yalnız bıraktığı tek bir an bile olmamıştı. Üstelik bu kez ona eşlik eden biri de vardı. *Ayla Hanım, yani annem.*

Üç haftalık hastane sürecimde en az Eisma teyze kadar nimle ilgilenmişti. Hep yanımda beklemiş, çok gerekmedikçe neden hiç gitmemişti. Bazı geceler uykusuz kalmıştı. Devrim gitmesi için çok ısrar etmişti ama o yine de gitmemişti. Özellikle özel ihtiyaçlarımda herkesten önce o koşmuştu yardımına. Sarzı rımdan dolayı ben elimi dahi kaldıramazken o herkesten önce elimi tutmuştu. Kayıp düşmemi engellemişti. Üstelik garip bir şekilde bazı geceler ikimizin de gözlerini uyku tutmadığında sohbet ettiğimiz anlar olmuştu. Mesela bu sayede onun da en sevdiği yemeğin marul olduğunu öğrenmiştim. Bu zorlu süreçte ilgisi, bana olan yaklaşımı dikkatli davranışı hiç huzursuz ya da rahatsız hissettirmemişti. Aksine yanımdaki varlığı ilk kez bana iyi gelmişti.

Tabii, olanlar sadece bunlar da değildi. Gözlerimi açtıktan bir hafta sonra, kendimi daha iyi hissettiğim bir zamanda Devrim amca, benim ve Suat Gürsoy'un arasında da bir DNA testi yaptırmıştı. Sonuçlar elbette pozitifti. Kaçınılmaz bir gerçektir. Suat Gürsoy, benim biyolojik babamdı. Zaten kimsenin buna karşı çıktığı da yoktu. O da, Ayla Hanım da bunu çoktan itiraf etmişlerdi.

Gerçekleri tam olarak sindirdikten sonra yaşadığım aydınlanmanın haddi hesabı yoktu. Meğerse ben aylar boyunca babamla aynı sokakta yaşamışım. Babam, odamın tam karşısına denk düşen evin aile babasıymış. *Bütün bunlar gerçekten tesadüf müydü yani?* Çünkü ben hâlâ buna ihtimal dahi vermek istemiyordum.

Hastanedeki en zorlu süreç kesinlikle ilk haftaydı. O zamanlar vücudumdaki yara bereler ve ağrılar çok rahatsız ediciydi ama söz konusu sadece vücudumdaki yaralar değildi. Senem ve Demir, ilk haftada işleri epey yokuşa sürmüşlerdi. Yanımdan hiç ayrılmamışlardı. Hatta bazen okula gitmeyi bile reddetmişlerdi. Devrim amcayla sürekli tartışmışlar ve yanımda kalmak için çok diretmişlerdi. Onları anlayabiliyordum çünkü başımdan geçen bu kaza felaketiyle herkesi çok korkuttuğumun bir hayli farkındaydım ama yanımda kalmaları hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ne yazık ki zamanda geri gidemez, o kazayı engelleyemez ya da hiçbir şeyi kolayca onaramazdık. Zaten bu saatten sonra da bazı şeyleri onarmamızın imkânı pek yoktu.

Fazlasıyla birikecek olan ders notlarımı ve ödevlerimi bahane ederek Devrim amcayla birlikte o ikisini ilk haftanın son günlerinde sonunda ikna edebilmeyi başarmıştık. En azından o süreçte okula gitmişler ve beni okuldan sonra ziyaret etmişlerdi. Bir taraftan da beni geride kaldığım dersler konusunda elbette bilgilendirmişlerdi.

Normal odaya geçtikten sonra birçok ziyaretçim olmuştu. Neredese bütün arkadaşlarım ellerinde çiçek buketleriyle beni ziyarete gelmişlerdi. Öğrendiğim kadarıyla Oğuz, ben gözlerimi açana kadar Senem'i hiç yalnız bırakmamıştı. Ondan sonrasında da beni birçok kez ziyaret etmişti ve her ziyarete geldiğinde Senem'in yanında olduğu için ona hep teşekkür etmiştim.

En az aile fertlerim kadar arkadaşlarımı da çok korkuttuğumun, yanıma geldiklerinde farkına varmıştım. Gökçe ve Bahar, neredeyse yarım saat boyunca durmaksızın karşımda ağlamışlardı. Batuhan, onlarla dalga geçip beni güldürürken Emre ve Can ise kızları sakinleştirmeye çalışmışlardı. *Şaşırtıcı belki ama Damla bile gelmişti ziyaretime...*

Mustafa da tıpkı Senem ve Demir gibi bu süreçte başımdan hiç ayrılmamıştı. Beni hiç yalnız bırakmamıştı ve kendimi daha iyi hissetmeye başladığım zaman bana büyük bir itirafta bulunmuştu. Hatta hepimizin öğrenmek istediği bir gerçeği açığa çıkarmıştı.

Meğerse Ayla Hanım'a, yani anneme, evlatlık verildiğimin haberini babası Onur amca vermişti. Bunu yapmasının sebebi ise yıllar önce Suat Gürsoy'un ona sırt çevirmesiydi. Mustafa'dan öğrendiğim kadarıyla Onur amca hapishaneye bir değil, iki kez düşmüş ve yeniden o deliğe girdiğinde Suat Gürsoy onunla bütün irtibatını koparmıştı. Çıkması için hiçbir yardımda bulunmamıştı. Onur amca da ona olan öfkesinin, kininin faturasını bana kesmek istemiş. Bu yüzden Ayla Hanım'ı arayıp haber vermişti. *Ne trajedi ama...*

Mustafa, babasının yaptıklarından dolayı benden defalarca kez özür dilemişti. Hatta bu gerçeği itiraf ettikten sonra benden özellikle uzak durmaya başlamıştı. Bazen hastaneye ziyarete geldiğinde odama hiç girmeden kapı dışında beklemiş, öyle izlemekle yetinmişti ya da yanıma gelip tek kelime etmediği anlar olmuştu. Kendisini çok suçlu ve üzgün hissettiğinin elbette farkındaydım ama buna gerek yoktu. Ben onun bir suçunun olmadığını gayet bilincindeydim. Onur amcanın yaptığı hatayı yapıp bunun faturasını elbette Mustafa'ya kesmeyecektim. O benim dostumdu ve ben de dostumdan kolayca vazgeçmeyecektim. *Tıpkı onun da benden kolayca vazgeçmeyeceğini bildiğim gibi...*

Bütün bunları göz önünde bulundurunca hem içimde bir şeyler çözülür gibi oluyordu hem de bir düğüm hâlini alan her şey zihnimi ve kalbimi tamamen ele geçiriyordu. Kolay kolay o girdabın içinden kurtulamıyordum.

Kazadan sonraki hayatım öncekinden çok daha farklıydı. *Daha sessiz, daha sakin, daha karanlık...* Eğer bunu bir renkle bağdaştıracak

olsaydım o renk kesinlikle gri olurdu. Ne siyah ne beyaz ne de diğere...
lı, cansız renkler. *Belirsiz, sadece yoğun bir sis bulutunu anımsatan gri*

Ne yazık ki günden güne kötüye gittiğimin farkındaydım. *Kazadılar*, bu yana gerek içtiğim ilaçlardan, gerekse bütün iştahımın zaten kapanmasından dolayı pek yemek yiyemiyordum. İyice zayıflamış ve altı kilo vermiştim. Çok sevdiğim kâküllemlerim de artık yoktu. İyice uzadıkların için Ema teyzeye tekrar kestirmemiştim.

Vücudumda hâlâ ameliyattan kalan ödemler vardı. Sağ şakağımda küçük bir yara bandı duruyordu. Bazen ellerim ve sağ bacağımda çok uyuşuyordu. Gözlerimin altında iri, koyu halkalar vardı. Çok fazla uykusuz kalıyordum ya da bazen çok fazla uyuyordum. Bazen ise kendimi çok sersem, çok hâlsiz hissediyordum.

Devrim amca bütün bunların gayet normal olduğunu açıklamıştı. Sürekli hâlsizlik, baş dönmesi, uykumun çabuk gelmesi ya da bazen denge kayıpları... Kaza sırasında başımı zemine çok sert çarptığım için bütün bunlar çok doğal ya da normaldi. Fakat zaten bahsettiğim şey fiziksel yorgunluk değildi. Asıl yorgun olan göğsümün içinde sıkışıp kalan yüreğimdi.

Hastanede gözlerimi açtığım andan bu yana çok fazla düşünecek zamanım olmuştu. Bazen sabahı zor etmişim, bazen ise bütün gün sadece uyumuş, yine uykuya sığınmak istemişim. Gerçekten zor zamanlar geçiriyordum. Özellikle de eve geçtikten sonra hiç odamdan çıkmıyor, olabildiğince herkesten kendimi saklıyordum. Bazı geceler çok ağlıyordum. Bazı geceler ise öylece tavandaki pencereyi, bulutlu gökyüzünü izliyordum.

Aslında ihtiyacım olan tek şey yalnızca buydu. Uzun uzun her şeyi düşünmek ve kendimle baş başa kalmak istiyordum. Çünkü gerçekleri ancak o zaman görüp anlayabilirdim. Ben de görmüştüm, anlamıştım. Kuru bir yaprak gibi dalımda salınıp durmuştum ve sabırla yere düşüp çakılacağıma anı beklemiştim. Düşmüştüm ama düşerken de aşamadığım çok fazla şey olduğunun farkına varmıştım.

Senem'le aramızda hiçbir sorun yoktu. Hatta eskisinden bile daha iyi sayılırdık. Gerçi sorun olmasını teşkil edecek bir şey de yoktu. *Ama... Ama Demir için aynı şeyleri düşünemiyordum. Demir'e karşı ne yazık ki eskisi gibi değildim, olamıyordum.*

Sevdiğin birini artık sana acı veriyor diye sevmek istememek...

Onu çok seviyorsun ama bir taraftan da içinde gram heves, heyecan kalmamış.

Onu çok seviyorsun ama gözlerinde artık küçücük bir umut ışığı bile yok.

Onu çok seviyorsun ama ona baktıkça sadece boşa yitip giden çocukluğunu hatırlıyorsun.

Göğsümün tam ortasında kocaman bir isyan vardı. Öyle bir isyan-
dı ki bu, içimde derin bir sızının oluşmasına sebep oluyordu. Öylece
kendi kendine geçmesini bekliyordum ama ben bekledikçe o sızı hiç
geçmiyordu. Sanki daha da çok şiddetleniyordu. İçimde tuttuğum
hatta yuttuğum bütün o kelimeler sanki içime içime kaniyordu.

Aklımdan geçen bütün bu düşüncelerle dudaklarımın arasından
titrek bir nefes dökülürken yanaklarıma akın eden gözyaşlarını elle-
rimin tersiyle temizlemeye çalıştım. Kendimi bu çıkmaz sokaklardan
kurtarmak, aklıma dağıtmak istedim. Komodinun üstündeki cep tele-
fonumu elime almak için harekete geçmişim ki odamın kapısı tıkla-
tı. Sessiz kaldım ve kapının açılmasını bekledim. Kapı gıcırdayarak
aralandı ve Devrim amca yüzündeki tedirgin ifadeyle başını uzattı.

“Nisa kızım, müsait misin?” diye sordu aynı tedirginlik sesine de
yanşıyarak. Yattığım yerde hafifçe doğrularak ve sırtımı yastığıma yas-
layarak onu onaylarcasına başımı salladım. O an Fulya Hanım’ı gön-
derdiğim için bana kızacağına düşündüm ama çok başka bir şey oldu.
“Seni görmek isteyen biri var,” diyerek yavaşça kenara çekildi. Ona
merakla ve sessizce bakmayı sürdürürken kapım bu kez ardına kadar
açıldı ve Devrim amcanın arkasındaki heybetli görüntüyü sonunda
fark edebildim.

*Suat Gürsoy, elinde büyük bir karanfil demetiyle Devrim amcanın
arkasında dikiliyordu.*

Yutkunmama ya da gerildiğimden dolayı vücudumun tir tir tit-
remesine engel olamadım. Malum hastanedeyken beni sadece üç kez
ziyaret etmişti. Onlardan birinde uyuyordum. Diğer ikisinde de ara-
mızdaki muhabbet, “Nasılsın? İyi misin? Ağrın var mı?” sorularından
öteye gitmemişi.

Devrim amca gerginliğimi fark etmiş olmalıydı ki, “Eğer konuş-
mak istemezsen onu gönderirim,” dediğinde başımı hızla sağa sola
doğru salladım. *Gerçeklerden kaçmayı bırakalı uzun zaman olmuştu.*

“Sorun değil. Girebilir,” dedim tok bir sesle.

Suat Gürsoy ağır adımlarla odamın içine girerken ben de yattığım
yerde iyice doğruldum ve dikkatle onu izledim. Devrim amca yanı-
mızdan gitmeden önce, “Bir şey olursa hemen beni çağır, tamam mı?”

dediğinde tebessüm ederek başımı salladım ve sessizliğimi sürdürdüm.

Devrim amca kapıyı kapatarak bizi yalnız bıraktığında yanıma doğru geldi. Önce elindeki kırmızı karanfil demetini masamın üzerine bıraktı. Zaten odamın birçok yerinde karanfil diğer çiçeklerin demetleri vazoların içindeydi. Hatta bazıları solmaya başlamıştı bile.

“Demir, karanfil sevdiğini söyledi,” dedi puslu bir sesle. Hiçbir şey demedim. Diyemedim.

Ona karşı ne demem, nasıl yaklaşmam ya da nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Onun benim biyolojik babam olduğu gerçeğini bile henüz kabullenememiştim. Gerçi bunu öyle kolayca kabullenmemin de pek mümkünatı yoktu.

Aramızda derin bir sessizlik oluşurken bir müddet onu izledim, inceledim. Üzerinde şık, lacivert bir takım elbise vardı. Takım elbisesinin altında açık mavi bir gömlek ve boynunda da yine açık mavi ve koyu mavi çizgileri olan bir kravat vardı. Saçları biraz dağınıktı. Yüzünde ise yeni yeni çıkmaya başlayan kirli sakal vardı. Yakışıklı ve epey karizmatik bir adamdı Suat Gürsoy. Bu adamın benim öz babam olduğu gerçeği her seferinde bir hançer gibi yüreğime saplanıyordu.

Gözlerimi yeniden dünyaya açtıktan sonra belki de en çok düşündüğüm, zihnimde tarttığım ama asla yerine oturtamadığım şey kesinlikle onun benim babam olmasıydı. Defalarca bunun koca bir yanlış hatta hata olduğunu düşünmek istemiştim ama maalesef öyle bir şey olmamıştı. Kimse de itiraz ya da inkâr etmemişti.

Ben hiçbir şey demeden sadece onu izlemeyi sürdürürken, “Nasılsın?” diye sordu fısıltıyla.

“İyi,” dedim sadece.

“Ağrın var mı?” diye sordu bu kez de çekinerek. Sanki hastanedeki o tek cümlelik soru cevap oyununa geri dönmüş gibiydik.

Başımı sağa sola doğru hayır dercesine salladığımda çalışma masamın önündeki tekerlekli sandalyeyi tuttu ve benim tam önüme çekerek karşıma oturdu. Gözlerimin içine asla bakamayıp başını yere eğdi. Ellerini birbirine sürttü. İkimiz de sessizdik. İkimizden de çıt çıkmıyordu.

Tereddüt eder gibi başını yavaşça kaldırdığında yüzünde kelimelere bile dökemediğim acı dolu bir ifade vardı. Belki de kararsızdı. Ne konuşacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Nisa, ben..." Söze girdi ama devamını bir türlü getiremedi. Yine ellerini birbirine sürttü. Çok gergindi. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum." dediğinde umutsuzca ona baktım. *Zaten bir şey demesini beklemiyordum ki...*

"Bir şey demene lüzum yok."

"Hayır, var. Hayır, bir şey dememe lüzum var çünkü ben..." Karşı çıktı söylediğime ama yine birden sustu. Bu kez kararlılıkla kaldırdı başını. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Belki de o gözlerde kendini gördü.

"Ben seni almayı çok istedim. Sana sahip çıkmayı, bakmayı, büyütmeyi, salıncaklarda sallamayı, peşinden koşmayı, omuzlarıma almayı ben her şeyden çok istedim."

Sesi boğuk ve çatallı çıkmıştı. Koyu kahverengi gözleri samimi ve hüzünlüydü. Aslında epey dürüst görünüyordu ama görünüş yanıltıcı olabilirdi. Birden o gözleri benden kaçırıp başını tekrar önüne eğdi. Elleriyle oynamaya başladı. Dudaklarından gürültülü bir nefes döküldükten sonra, "Ama yapamadım. Yapamadım işte. Öylece ailemden, Meltem'den vazgeçemedim. Ben, onu öyle çok seviyorum ki..." diye konuşmayı sürdürdü. Kendimi tutamadım. Sessizliğimi bu kez bastıramadım.

"Sen onu öyle çok seviyorsun ki onu aldattın."

Acımasız, duygudan yoksun kelimelerimle onu bir kâğıt gibi çok yakıcı bir şekilde kesmek istedim.

"Hataydı. Hayatımın hatasıydı," dediğinde acıyla gülümsedim. Oysa o gülümsenin arkasında yaralanan küçücük bir kalp vardı. Onun bunu dile getirmesiyle o kalpteki yara bir kez daha kanamış ve ben bir kez daha yanılmadığımı anlamıştım.

"Yani ben hayatının hatasının sonucuyum. Demir ise hayatının başarısı, değil mi?"

Bir insanın en büyük acısı, babasıyla kendi yaşayamadığı çocukluğunu ve hayallerini bir başkasının yaşamış olmasıydı.

Kıskançlık da hissediyorum demiştin, değil mi?

Ben bir daha Demir'e nasıl aynı âşık gözlerle bakacaktım?

Ben bir daha Demir'e nasıl sıcacık gülümseyecektim?

Biz bir daha nasıl aynı olacaktık?

Bu mümkün müydü?

Çünkü benim babam, beni istemeyip Demir'i istemişti.

Çünkü benim babam, kendi evladını reddedip bir başkasına babalık yapmayı tercih etmişti.

Çünkü benim yaşamam gereken hayatı, Demir'in yaşamış olduğu gerçeği her seferinde, her hatırlayışımında bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

İşte ben asıl bunu kabullenemiyordum. Bu gerçeği bir an bile aklımdan söküp atamıyordum.

“Nisa, Demir'i evlat edinmeyi Meltem çok istedi ve ben de bunu yapmak...”

“Zorundaydın. Öyle mi?” diye sordum sözünü hızla keserek. Sadece başını salladı. Yine sessiz kaldı. Durmadım. Ben devam ettim:

“Erkek çocuğu olmadığı için mi beni istemedin?” diye sordum büyük bir merakla. Gözlerimin içine akli epey karışmış gibi baktı.

“Anlamadım,” dedi şaşırarak.

“Oysa çok basit bir soru sordum. Erkek çocuk değilim diye mi istemedin beni?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Nereden çıkardım, öyle mi?” diye mırıldandım iğneleyici bir ses tonuyla.

Tamam, ben gayrimeşru bir çocuk olabilirdim. Meltem teyzeyi aldattığı için yaşadığı suçluluktan dolayı beni kabul etmemesini de anlayabilirdim. *Ama peki ya Demir? O, bir başkasının çocuğuydu. Üstelik onun ya da Meltem teyzenin kanından bile değilken onu nasıl kolayca kabul edebilmişti?*

Aklımı karıştıran bu büyük sorunun cevabını yine kendim buldum. Hatırladım. Üstelik sadece hatırlamakla da kalmadım. Bizzat Meltem teyzenin o gün söylediği her cümle tek tek kulaklarımda yankılandı.

“Demir'i evlat edindiğimiz için büyüklerimiz bize elbette kızmadı. Hele Muzaffer babam çok sevindi. Demir büyürken onu hiç diğerlerinden ayırmadı. Hatta bazen daha çok ona ihtimam gösterdi. Bak, şimdi daha yaşı on sekiz ama koca bir şirketi devretmekten bahsediyorlar. Ona gerçekten güveniyorlar. Yani anlayacağın Demir sadece benim derdimin dermanı değil, aslında bir nevi Suat'ın da güvencesi oldu. Derdimiz hiçbir zaman para, mülk olmadı elbette ama Demir'in varlığı aslında bizim bu ailedeki yerimizi sağlamlaştırdı.”

İçimde çok büyük bir savaş vardı. Aklım, kalbime saldırıyordu. *Kendi kendime diyordum ki Demir'in ne suçu var ki? O, evlat edinilirken her şeyden habersiz, küçücük bir bebektir. Onu neden suçlayayım? Ona neden kızayım? Ama sonra onun o çok sevdiğim karamel*

... haklıydım ve hayal kırıklığının her bir zerresini içimde hissettim.

Ne varık ki istesek de istemesek de, kabul etsek de etmesek de evlenmek hâla kız-erkek ayrımı vardı ve benim için bu da en büyük ispatıydı. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü açıkça, hiç çekinmeden ona söyleyecektim.

Demir, bana hep dedesinin ona karşı çok sevgi dolu ve düşünceli sevgisini söylerdi. Hakkıymış. Dedesi, yani baban onu gerçekten çok seviyor olmalı. Onu o kadar çok seviyor ki bu gencecik yaşında ona ona bir şirket emanet etmek istiyor. Onu o kadar çok seviyor ki doğum gününde ona yurt dışından özel, klasik bir araba getiriyor. Onu o kadar çok seviyor ki evlatlık olmasına rağmen diğer torunlarından ayrılmıyor."

Beni pürdikkat dinledi Suat Gürsoy. Lafımı asla bölmedi, kendini savunmadı. Ben de bundan cesaret alarak daha çok üstüne gittim.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Eğer Demir'in yerinde ben olsaydım, sence bana da aynı değeri verir miydi? Evlatlık değil de doğrudan senin kızın... Pardon, senin gayrimeşru kızın olduğumu bilseydi, Demir'i sevdiği gibi beni de sever miydi?"

Dudaklarını âdeta birbirine kenetledi. Tek kelime dahi etmeden uzun uzun gözlerimin içine baktı. Gözlerinde beliren hüznün, benim acı dolu bakışlarıma çarptığında yine durmadım. Yine devam ettim:

"Cevap çok açık değil mi zaten? Sevmezdi. İstemezdi. Tıpkı senin de beni istemediğin gibi," dedim bıçak gibi keskin bir ses tonuyla.

"Nisa, kızım," diye fısıldadı ızdırıp dolu bir sesle. Uzanıp elimi tutmaya yeltendi ama ellerimi hızla onun ellerinden uzaklaştırdım. Oturduğum yatağın üzerinde kendimi geriye doğru çektim.

"Bana öyle seslenme," dedim öfkeyle.

"Yapma. Böyle söyleme."

Çocukluğum boyunca anneme hasret büyümüştüm ben ama tek hasretim ona olmamıştı elbette. Okul hayatım boyunca arkadaşlarımla babalarına sıkıca sarıldıklarını gördüğüm her an içim cız etmişti. Kalbim çok ağrımıştı. Çok kıskanmıştım onları. Üstelik sadece arkadaşlarımla da değil, yoldan geçen herhangi bir baba-kızı bile çok kıskanmıştım ben.

Oysa babalar, kızlarının ilk büyük aşkı ve ilk kahramanı, derler. Ona bakıyordum ama ortada ne bir kahraman görüyordum ne de ilk aşk. O sadece bir yabancıydı benim için. Artık Suat amca bile değildi.

Ayla Hanım ne anlatmıştı bana?

Doğumumdan sonra ona gitmişti. Bana bakmasını, sahip çıkmasını istemişti ondan. Peki, o ne yapmıştı? Ona tek kuruş dahi koklatmamı çağını söyleyerek onu kovmuştu. Beni istememişti. Beni reddetmişti.

Oysa baba olmak, her zaman evladının yanında olmak demekti. Her daim sevgisini göstermek, evladının elini sıkıca tutmak demekti. Ama ben zaten onun çocuğu bile değildim ki. *Ben onun en büyük hatasıydım.*

Şimdi ona bakıyordum ve ruhum hayal kırıklığıyla kıvranıyordu. kalbim ise acı çekiyordu. Ona zerre inanmıyordum. Buraya boşuna gelmişti. Bana bu yalanları sıkmasına hiç gerek yoktu. Ben çoktan bu acımasız gerçeği kabullenmiştim.

“Ben, anne ve babadan yoksun bir sürü kimsesiz çocukla yıllarca yetimhanede büyüdüm. Beni tanıyor musun? Hayır. Neleri severim, biliyor musun? Hayır. Elimi hiç tuttun mu? Hayır. Bana hiç sarıldın mı? Hayır. Çılgınlıklarımı hiç duydun mu? Yine hayır. O zaman nasıl bana *kızım* demeye cüret edersin?”

Tamam, bütün bunları Ayla Hanım da yapmamıştı. Onu affettim de demiyordum ama babalar, kızları için başkaydı. *Babalar, kızları için bir başkaydı işte.*

Bütün bunlar dilimden dökülürken kelimeler boğazımı tıkayıp yakıyor, gözlerimi acıtıyordu. Gözlerim çok acıyordu ama onun karşısında ağlamayacaktım. Dik duracaktım. Güçlü duracaktım ve her ne olursa olsun beni ne hâle getirdiklerini bir kez de onun suratına haykıracaktım.

“Nasıl bir insana dönüştüm ben, biliyor musun?” diye fısıltıyla sorduğumda perişanlıkla harmanlanan ve iyice dolmuş olan gözlerini hızla benden kaçırdı.

“Ben söyleyeyim sana. İnatçı, huysuz, dengesiz ama en kötüsü de güvensiz. Karşımdaki kişi beni sevdiğini söylediğinde bile inanasım gelmiyor. Samimiyetine inanamıyorum. Öyle kolayca güvenemiyorum. Üstelik istemediğimden de değil, yapamadığımdan. Demir, sırf kalbime girebilmek için ne kadar çaba gösterdi, biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Oturduğu sandalyeden hızla kalkarak bana doğru yaklaştı. Kollarını havaya kaldırıp, “Nisa, özür dilerim. Çok özür dilerim, kızım,” diye konuştu ağlamaklı bir sesle.

“Aklından bile geçirme!” diye bağırdım. Bağırışımla kolları yanına düştü. Çehresindeki perişanlık katlandı.

“Belki sana bakınca ne görüyorum, biliyor musun?” diye mırıldandı. Tükürürcesine konuşmayı sürdürürken.

“Sadece zengin, güzel giyimli, varlıklı bir iş adamı ama en önemlisi de bir yabancı. Sen sadece eşinden değil, aynı zamanda sana bahşedilen bu zengin hayattan da vazgeçememişsin. Belki de onun sarsılmasından korkmuşsun. Bu yüzden beni değil, Demir’i tercih etmişsin.”

Yüzüne bir gölge düşerken gözlerini kapattı. Yüzünü ovuşturdu. Yeni çıkmaya başlayan sakalını sıvazladı ve derince nefes alıp benden uzaklaşarak geriye doğru çekildi. Onun benden uzaklaşmasıyla ben de yatağımdan hızla çıktım. Hatta öyle hızlı hareket ettim ki bacadaki yara sızladı ama bunu bile ona belli etmedim. Zaman kaybetmeden kapımın bulunduğu tarafa gidip kapıyı açtım. Koridorda Esmam teyzeyi ayakta dikilmiş bir şekilde görünce şaşırdım. *Ne kadar süredir burada bekliyordu?* Bilmiyordum ama buna takılmadım. Suat Gürsoy’a son sözlerimi haykırdım:

“Benim için artık sen Suat amca bile değilsin. Bunca yıl yoktun, bundan sonra da olma. Bunca yıl babalık etmedin, bundan sonra da etme. İstemiyorum. Eğer bir gün birine baba diyecek olursam, emin ol ki o kişi asla sen olmayacaksın. Şimdi derhâl çık odamdan.”

İşaret parmağımla doğrudan koridoru gösterdiğimde hemen hareket etmedi. “Nisa, yapma. Hiçbir şey bilmiyorsun,” diyerek kendini savunmaya kalkıştı ama buna tahammül bile edemedim. Çıldırarak üzereydim.

“Sana çık odamdan dedim!” diyerek daha yüksek sesle bağırdım.

Hâlâ odamdan çıkmadığında Esmam teyze odama girdi ve oldukça sert bakışlarıyla doğrudan ona bakıp, “Sana gitmeni söyledi, Suat. Derhâl çık kızımın odasından,” diyerek o da benim gibi öfkeyle bağırdı.

Suat Gürsoy, başını öne eğip pes edercesine omuzlarını düşürdü. Ben tekrar yatağıma doğru ilerlerken o da üzerindeki takım elbisesinin ceketinden küçük bir nesne çıkardı, yatağımanın kenarındaki komodinin üzerine bıraktı. *Bilyeydi. Ona çocukken verdiğim o mavi bilyeydi.*

Arkasını bana dönmeden önce, “Gelemediğim, seninle bir kez olsun oynayamadığım için çok üzgünüm. Affet beni,” dediğinde göğsüm sıkıştı. Sanki kalbim bir anda bin parçaya bölündü. Öyle yakıcı bir his ki bu kez gözyaşlarımı bastıramadım. Yanaklarıma hücum etmesine izin verdim.

O, odamdan çıkıp gittiğinde ben de kendimi yeniden yatağıma üzerine bıraktım. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Hiçkırıklarına nüştü. Kapının pervazında onun gidişini bekleyen Esmâ teyze benim koşup yanıma geldi. Yatağıma, yanıma oturup beni kollarının arasına çekti, sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşadı.

“Şşt. Bir şey yok. Geçti. Geçti güzel kızım,” diye fısıldadı kulağıma doğru beni sakinleştirmek istercesine ama olmadı. Gözyaşlarım bu kez onun göğsüne doğru boşaldı. Üzerindeki kahverengi kazağı ıslatmaya başladı.

“Esmâ teyze, ben dayanamıyorum. Benim canım çok yanıyor,” diyerek hiçkırıklarımın arasından konuşurken beni daha da sıkı göğsüne bastırdı. Saçlarımı daha sık okşamaya başladı.

“Yavrums benim. Geçecek. Hepsi geçecek.”

“Geçmiyor. Hiçbir şey geçmiyor Esmâ teyze,” diye fısıldadım boğuk, pürüzlü bir sesle.

“Geçecek kızım. Geçecek canımın içi,” dedi Esmâ teyze kendinden çok emin bir ses tonuyla.

“Ağlayacaksın, çok acı çekeceksin, bazen her şeyden nefret edeceksin ama en sonunda hepsi geçecek. İzi bile kalmayacak.”

Saçlarımı okşamayı hiç bırakmadan geriye doğru çekilip bu kez gözyaşlarımı parmaklarıyla temizledi. Sıcacık gülümsedi. Gülümseyişi içimi ısıttı.

“Bazen acılarımızın üstüne gitmemiz, iyice dibi boylamamız ve çok kötü şeyler yaşamamız gerekebilir. Sırf daha iyi başlangıçlar yapıp daha sağlam adımlar atabilmemiz için,” dediğinde inanamayarak baktım ona.

“Gerçekten mi?” diye sordum gözyaşlarımın arasından gülümseye çalışarak.

“Gerçekten,” dedi güven vermek istercesine. Kendimi tutamadım. Bir kez daha sıkıca ona sarıldım. Başımı o güven dolu göğsüne yasladım. Esmâ teyzeden, bahsettiği şefkatinden güç almaya çalıştım.

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre boyunca Esmâ teyzenin göğsünde hüngür hüngür ağladım. Koca bir nehir gibi akan gözyaşlarım sonunda kurumayı başardığında ağlamalarım sessiz iç çekişlere dönüştü. *Ameliyattan bana kalan vücudumdaki rahatsızlıktan dolayı mıydı? Yoksa ağlamanın getirdiği ani hâlsizlikten miydi?* Bilmiyordum ama kendimi bir anda Esmâ teyzenin kolları arasında derin bir uykuya bıraktım.

*„Sie ist jetzt noch besser. Danke Johannes für den Anruf. Wir haben
mal wieder mal geredet, aber sie hat mir noch nicht geantwortet. Ich will sie
nicht hier lassen. Ich möchte, dass sie mit mir kommt.“¹⁰*

Kulaklarımı dolduran sesle yavaşça göz kapaklarımı araladım. Bir-
kez keşirip kirpiklerimi kırıştırdım. Ne kadar süredir uyduğumu bilmi-
medim. Odamda loş, turuncu bir ışık vardı. Çalışma masamın üze-
rindeki lamba yanıyordu.

Yavaşça yattığım yerde doğrulmaya çalışıp sırtımı yumuşak yastı-
ğa vasladım. Komodinun üstündeki cep telefonuma dokunup ekranı
aydınlatırdım ve saate baktım. Akşamın yedisine geliyordu. Bayağı uyu-
muştum ama hâlâ istemsiz bir şekilde çok yorgun hissediyordum.

Onu odamın pencere kenarında, elinde cep telefonuyla gördüm.
Konuştuğu dilden hiçbir şey anlamadım ama bahsettiği isimden eski
kocasıyla konuştuğunu anladım. Bakışlarını bana çevirdiğinde tebes-
süm ettim. Uyandığımı fark ederek, *„Ich muss jetzt auflegen. Nisa ist
aufgewacht. Wir hören uns später,“*¹¹ diyerek bir kez daha Almanca ko-
nuştı ve birden telefonu kapattı. Yüzüne yerleşen gülümsemeye he-
men yanıma geldi. Yatağımın üzerine oturup saçlarımı okşadı. Yanağı-
nı okşayıp öptü. Bu artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu beni. Tuhaf
bir şekilde varlığına gerçekten alışmaya başlıyordum.

“Günaydın canım. İyi misin? Ağrın falan var mı?” diyerek ilgiyle,
peş peşe sorularını sıraladığında başımı hayır dercesine salladım. Yum-
ruk yaptığım elimle gözümü ovuşturdum.

“Ne zaman geldin?” diye sordum merakla.

“Yarım saat oluyor,” diyerek beni yanıtladığında bu kez başımı aşa-
ğı yukarı, anladığımı belirtircesine salladım.

Hastaneden çıktığımdan bu yana Ayla Hanım her gün buradaydı.
Bu evdeydi. Hastane sürecinde zaten benimle çok yakından ilgilen-
mişti ama bunu çıktıktan sonra da sürdürmüştü. Pazartesi hastaneden
eve geçerken o da bizimle birlikte gelmişti. Hatta hafta ortasında bura-
da, benim odamda kaldığı bile olmuştu ve kimse buna ses etmemişti.

Esmâ teyze ve Senem hâlâ onun varlığından çok şikâyetçiydiler.
Hiç hoşnut değildiler. Fırsat buldukları her an ona karşı acımasız laf-
larını savurmaktan geri kalmıyorlardı. Ondan asla hoşlanmıyorlardı.
Hatta ellerinde olsa yanıma yaklaşmasına bile izin vermeyeceklerdi

¹⁰Şimdi çok daha iyi. Aradığın için teşekkürler, Johannes. Birkaç kez konuştuk ama bana henüz cevap vermedi. Onu burada bırakmak istemiyorum. Benimle gelmesini istiyorum.”

¹¹Şimdi kapatmak zorundayım. Nisa uyandı. Sonra görüşürüz.”

ama kabul edelim ya da etmeyelim, o benim annemdi. Benim için kaçamazdım. Hiçbirimiz kaçamazdık. Artık bunu kabullenmeliyiz. Kabul bellenmeli ve öyle yaşamalıydık.

Suat Gürsoy'a karşı öyle kolayca yumuşayacağımı düşünmemiştim. Bu ihtimal dahi söz konusu değildi. Aynı şekilde Ayla Hanım da hemen yumuşamış sayılmazdım ama hastane süreci boyunca yaptıkları ortadaydı. En azından o üç gün çevremde görünüp sonra da ortalıktan kaybolmamıştı. Benimle gerçekten ilgilenmişti. Çevremde âdeta dört dönmüş, volta atmıştı. Varlığı belki de sırf bu yüzden eskisi kadar rahatsız etmiyordu.

Aramızdaki sessizliği bozarak, "Baban gelmiş bugün," dediğinde gözlerimi devirdim. Sinirlenmeden edememiştim.

"Ondan öyle bahsetmezsen sevinirim," dedim sertçe.

"Nisa, ne kadar öfkeli ve kırgın olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum ama bundan kaçamazsın."

"Kaçmıyorum zaten. Sadece üzerine düşünmek ya da konuşmak istemiyorum."

"Nasıl hissediyorsun peki?" *Nasıl hissedebildirdim ki?*

"Kaybolmuş gibi," dedim dürüstçe. Çünkü gerçekten kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

"Bunu çözebiliriz, biliyorsun," dedi sevecenlikle. Gözlerimin içine umutla baktı.

Kendimi bu koca dünyada hiçbir yere ait hissetmezken, Ayla Hanım hastanedeyken bir teklifte bulunmuştu bana. Hayatımı komple değiştirebilecek bir teklifti. O teklifi yalnız kaldığımız her an birçok kez dile getirmişti. Gerçi şimdi fark ediyordum da aslında bunu her şey açığa çıkmadan önce de açıkça söylemişti.

Ayla Hanım, kendimi biraz toparladıktan sonra onunla birlikte Almanya'ya, yaşadığı Frankfurt şehrine gitmemi teklif etmişti bana. Onun her şeye yeniden ve sıfırdan başlayabileceğimize dair bir umudu vardı. Defalarca kez anne-kız olarak yepyeni bir hayat kurmaktan, bir yerden birbirimizi tanımaya başlamaktan ve yepyeni başlangıçlar yapmaktan söz etmişti.

Onu hemen reddetmemiştim ama kabul ettiğimi de söylememiştim. Sadece düşünceğimi dile getirmiştim. Belki çok yanlıştı. Belki de sevdiğim onca insana büyük haksızlıktı ama bunu gerçekten yapıyordum. Gitmeyi; her şeyden, herkesten sonsuza dek uzaklaşarak gitmeyi gerçekten düşünüyordum. *Peki ya yapabilir miydim? Veda edecek gücüm var mıydı?*

... yol arkadaşına öylece, "Hoşça kal," deyip çekip gidebilir

... Mustafa'ya, "Ben artık yokum," diyebilir miydim?

Demir amca ve Esmâ teyzenin üzerimdeki onca emeğini bir çırpıda atabilir miydim?

En önemlisi de Demir'den, kalbimden öylece vazgeçebilir miydim?

(Gerçekten bunu yapacak cesaretim var mıydı?)

Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Koca bir boşluğun içine kaboolmuşum. Kendimi kaybetmişim. Aklımı yitirmişim. Âdeta belirmenin eşiğindedim.

"Nisa, ben üstüne gelmek istemiyorum ama yine de merak ediyorum. Bir karar verebildin mi?" Sessizliğimi fırsat bilerek yeniden konuştuğunda ona ne diyeceğimi bilemedim. Sadece başımı sağa sola doğru sallayıp, "Hâlâ düşünüyorum," dedim kısa keserek.

"Peki, çok düşünecek misin?"

"Bilmiyorum."

Bu kolayca alabileceğim bir karar değildi. Daha yılın başında yepyeni bir hayata atılmışken ve zamanla buna alışmışken, şimdi o hayattan kendimi soyutlayıp başka bir hayata atılmanın kararını öyle kolayca veremezdim. Bunu benden bekleyemezdi.

"Anladım," dediğinde içimi garip bir huzursuzluk kapladı.

"Eğer cevap vermezsem gidecek misin?" diye sordum sesimin dümdüz çıkmasına özen göstererek. Henüz cevap vermeyişimi bir umut olarak görmesini istemiyordum.

Bana kocaman gülümsedi. Tekrar yanağını okşadı. Hatta gözlemin önüne düşen saç tutamını alıp kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Hayır, canımın içi. Sen cevap verene kadar bekleyeceğim," dedi net bir şekilde. Cevabı beni tatmin etti. Tebessüm edip başımı salladım yine.

"Tamam," dedim sadece.

O da, "Tamam," dedi yüzünden silinmeyen gülümsemeyle.

Biraz olsun kendime gelmeyi isteyerek ondan yavaşça uzaklaşıp yağmurluğumun içinden çıktım. Önce odamın içindeki banyoya girip yüzümü ve iyice terlemiş olan boynumu yıkadım. Biraz olsun rahatladığımı düşünerek hızlı adımlarla pencere tarafına doğru ilerledim. Perdeyi çektim. Camları açtım. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Gökyüzü çok bulutluydu. Dışarıda hafif yağmur çiseliyordu. Toprağın enfes

kokusu burnuma ulaştı. O kokuyu derince içime çektim. Biraz rahatladığımı düşündüm. Fakat bu sadece birkaç dakika sürdü.

Başımı aşağıya doğru indirdiğimde *Impala*'yı sokağın kenarında park edilmiş bir şekilde gördüm. Bu durum benim canımı acıttı. Çünkü Demir hemen karşımdaki evdeydi. Her zaman olduğu gibi yine çok yakınımdaydı ve bu her şeyi gereğinden fazla zorlaştırıyordu.

Hastaneden çıktıktan bu yana Senem her anını benimle geçiriyordu. Asla yalnız olmadığımı bana defalarca kez hatırlatıyordu. Hatta yatağım epey geniş olduğu için benim odamda kalıyor, benimle birlikte yatıyordu. Ödevlerime yardım ediyor, başımdan bir an olsun ayrılmıyordu.

Bütün bunlar beni asla rahatsız etmiyordu ama aynı tutumu Demir de sergilediğinde ne yazık ki olumlu bir şekilde düşünemiyordum. Ben ondan kaçmaya, uzaklaşmaya çalıştıkça o bana yakın olabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Kazadan bu yana Demir dans okuluna hiç gitmemiști. Küçük çocuklara ders vermesi gerekirken bu sorumluluğu başka birine devretmiști. Beni yalnız bırakmamak için her yolu deniyordu ama sanki en başa dönmüşüz gibi yine ondan kaçıp uzak duran bendim.

Gözlerimi açtıktan sonra gerek hastane sürecinde, gerekse eve döndükten sonra Demir'le asla doğru düzgün iletişim kurmamıştım. O bana hep sıcacık yaklaşırken ben ondan kaçıp durmuştum. Bazen aramalarına hiç cevap vermemiş, mesajlarına hiç geri dönmemiștim. Yan yana geldiğimiz anlarda bile konuşmalarım tek kelimelik cevaplardan öteye gitmemiști. Ondan bilerek uzak duruyor, bilerek kaçıyordum çünkü eğer karşı karşıya gelirsek ve olanları konuşmaya bir yerden başlarsak kendimi asla tutamazdım. İçimde ne var ne yoksa kusardım. Kendimi çok iyi tanıyordum ve bunun acısını da bizzat Demir'den çıkarırdım. Ama ben bunu istemiyordum. Onun canını yakmak bu hayatta isteyeceğim en son şey bile olamazdı. Bu yüzden ondan uzak durmayı tercih ediyordum. Bu yüzden ondan kendimi geri çekiyordum. Bir tarafım ona ulaşmak, deliler gibi koşmak isterken, diğerk tarafım ayaklarımı zincirliyor, beni engelliyordu. Ona hem bu kadar çok yakın hem de bu kadar çok uzak olmak canımı çok yakıyordu. Kaldırımıyordum.

"En son uyuyordu. Biliyorsun, son zamanlarda çok hâlsiz düşüyor. Ben de okuldan gelince onu pek rahatsız etmek istemedim."

"Bu haftaki dersleri bayağı zormuş ama. Gökçe öyle söyledi. Nisa'nın işi birazcık zor."

... pıdır o Çabuk kapar."

...ndan gelerek kulaklarımı dolduran konuşma sesleri yüzün-
... ağıma dolaştı. Birden telaşa kapıldım. Afalladım. Ayla
... benden göz göze geldiğimizde bana merakla baktı ama buna
... rmadım. Hızlı adımlarla yanından geçip yeniden yatağıma
... kustum. Bir çarpıda içine girdim. Yorganı üstüme çekip hemen
... kapattım.

...nu yapmamın üzerinden birkaç saniye geçmedi ki kapım ya-
... aralandı. İki çift ayak sesinin içeri girdiğini işittim. Ayla Hanım
... "Nisa uyuyor," diyerek yalanıma ortak olduğunda ona biraz
... teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Hiç rahatsız etmeyelim o zaman. Ben veririm yine ona notları,"
... Senem hiç tereddüt etmeden, gelip beni kontrol bile etmeden.
... onun içimi parçalayan kadife ve yumuşak sesini işittim. O seste
... zaman bir anlayış vardı.

"Tamam ama ben yine de bir öpeyim onu. Zaten son günlerde de
... düzgün göremiyorum. Çok özlüyorum."

Demir'in adımlarının yavaşça bana yaklaştığını işittim. Gözleri-
... daha sıkı yumdum. Ona yalan söylediğim, numara yaptığım için
... dedi canımı yakmak istedim. Adımlar yaklaştıkça yaklaştı ve sıcacık,
... huzur kokan nefesini başımın tepesinde hissettim. Yalanımı fark
... sesin diye içimden sessizce dua ettim.

"Mis kokulum benim," dedi özlem dolu bir tınıyla. Usulca saçla-
... rını okşadı. Uzun, derin bir öpücük daha kondurdu saçlarımın üs-
... nine. Gözlerimi daha sert yumdum. Canım yandı. Canım çok yandı
... o odamdan çıkıp gidene kadar o gözleri açmadım. Gözyaşlarımı
... basturdum.

Dostoyevski'nin, *İnsancıklar* adlı kitabında, "*Çok tuhaftı, ağlaya-
... dım. Ama ruhum paramparça olmuştu,*" diyordu. İşte tam olarak
... işleydim. Güçlü görünmeye çalıştıkça her şeyi içime atıyor ve çok
... düşünüyordum.

Sonunda adım seslerinin benden giderek uzaklaştığını ve kapının
... kapanma sesini işittim. Yavaşça gözlerimi araladım. Odamda sadece
... Ayla Hanım vardı. Hemen karşımda dikiliyor ve şaşkınlıkla bana bakı-
... yordu. Hiçbir şey demedim. Sadece bastırduğım gözyaşlarımı serbest bı-
... kтым. Yanaklarıma akmasına izin vererek yattığım yerde doğruldum.

Mutluluk, sizi pervasızlaştırırdı ve bunun sonsuza dek süreceğini
... öpünerek büyük bir beklentiye kapılırdınız ama karşılaştığınız tek şey

sadece yanılısamalardan ibaret olurdu. Gerçekler ortaya çıkar ve apaçık gözlerimizin önündeydi. Bu şartlar altında bizim bu sonra Demir'le bir mutluluğumuz olamazdı.

Gözyaşlarımı üzerimdeki pijamanın kazağının koluyla temizlerken odamın kapısı aniden açıldı. Âdeta yerimde sıçradım. Senem odama girip kapıyı da ardından kapatırken büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

“Eee sen uyumuyormuşsun,” dedi hayretler içinde yanıma gelip yatağımın bir ucuna oturarak. “Demir geldi ödevleri bırakmak için. Çocuk uyduğunu görünce gitmek istedi. Dur, geri çağırayım bari.” diye açıkladığında birden Senem'in eline yapışarak onun kalkmasını engelledim.

“Çağırma,” dedim iyice telaşa kapılarak. Senem yeşil gözlerini irice açtı ve bana dehşet içinde bakmaya başladı. “Onu görmek, onunla konuşmak istemiyorum,” diye buruk bir sesle devam ettiğimde kaşlarını çattı.

Göz ucuyla önce bir Ayla Hanım'a baktı. Ayla Hanım sanki Senem'in bakışlarındaki mesajı kapmış gibi, “Ben, sizi yalnız bırakayım,” diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Lütfen,” dedi Senem sert bir sesle hiç karşı çıkmadan. Ayla Hanım, hiçbir şey demeden kapıyı araladı ve odamdan çıktı. Onun çıkmasıyla Senem'in kızgın yeşil hareleri doğrudan benim yüzüme saplandı.

“Nisa, ne oluyor sana? Sen bir tuhafsın zaten bu aralar. Fark ettiğimi mi zannediyorsun?”

Fark ettiğini elbette tahmin etmiştim. Senem'den bir şeyleri saklamak çok güçtü. Özellikle de onunla her an yan yanaysanız ve aynı odayı paylaşıyorsanız kesinlikle çok zordu.

“Gerçekten neyin var senin?” diye sorduğunda öylece sessiz kalıp, hiçbir şey diyemedim. Doğru kelimeleri bulamadım. “Bak, böyle bir dönemde asla üstüne gelmek, seni sıkıştırmak istemiyorum ama hastanede de sürekli aynısını yaptın. Demir her geldiğinde yorgunum, uyuyacağım bahanelerinin arkasına sığındın ve şimdi yine aynısını yapıyorsun. Ya çocuk günlerdir perişan oldu senin için. Bunu sen üzül diye söylemiyorum ama gerçekten okulda bile ruh gibi geziyor. Son zamanlarda hiç telefonlarına çıkmıyormuşsun. Mesajlarına bakmıyormuşsun. Onunla konuşmuyormuşsun.”

Son zamanlarda yaptıklarım Senem'in ağzından bir tokat gibi yüzüme çarparken yine kendime engel olmadım. Boğazımdan acı dolu bir çıkırık koptu.

“Konuşamam,” dedim hissettiğim derin çaresizlikle. “Konuşsam yapamam, Senem,” dediğimde Senem yanaklarıma hücum eden göz yaşlarını parmaklarıyla silmeye çalıştı ama o sildikçe yenileri boşaldı.

“Ama neden?” diye sordu Senem sitem dolu bir sesle.

“Çünkü kalbim acıyor, Senem. Onu gördüğüm her an bir öncekinden daha fazla acıyor.”

Şu an her şeyden çok Demir’e koşmak istiyordum. Kendimi onun kollarının arasına bırakmak istiyordum. Çünkü o her şeyi yoluna koyardı ya da bir şekilde yoluna koymaya çalışırdı. Kollarını etrafımda hissettiğim anda onun sevgisinin gücüyle bütün kötülüklerden arınacağımı, korkularımın üzerine gidebilecek gücü kendimde bulacağımı düşünürdüm. Sesinin o yatıştırıcı tonuyla, şampuanının o şahane tarçın kokusuyla, karşı konulmaz büyüleyici gülümsemesinin verdiği huzurla her şeyi yapabileceğimi zannederdim ama bu kez olmazdı. Bu kez yapamazdım. Bu kez öylece ona koşamaz, kollarına atlayamazdım.

Eskiden olsa buna sığınırdım. Demir’in hiç sarsılmayan o muhteşem sevgisine sığınırdım ama buna bile takatim yoktu artık. Eskiden onu sevmek güç verirdi bana. Onun sevgisi sayesinde iyileştigimi zannederdim ama artık Demir’in sevgisi bile beni iyileştirmiyordu. Batıyordu. Bana acıdan başka hiçbir şey hissettirmiyordu. Boğuluyordum, nefes alamıyordum sanki.

Aşk hakkında yapılan çoğu filmde, yazılan onca kitapta aşkı dolu dolu, evrenin en güzel, en şahane emaresiymiş gibi anlatıyorlardı ama bunu yaparken bir şeyi kesinlikle unutuyorlar, gözden geçiriyorlardı. Ne yazık ki sevginin o derin gücü her zaman yeterli olmuyordu. Her ne kadar istemesem de artık ben de bunun farkına varmıştım. Sevginin o derin gücünün her şeyin üstesinden geleceğini düşünerek büyük bir hata yapmıştım.

18. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Kalp Kırıkları*

♪ *Çağan Şengül & Yasir Miy – Seni Kaybettim*

♪ *Cem Kısmet & Pilli Bebek – Haram Geceler*

Demir Gürsoy'dan...

Hayatın, bizim hızına ayak uyduramadığımız akışıyla birlikte, son günlerde farkına vardığım gerçeklerden en önemlisi, hayatta sevmekten de öte şeyler olduğuydu. Çabalamak gibi mesela... Sevdiğinin iyi olması için gayret göstermek, ona zarar gelmesin diye elinden gelen her şeyi yapmaya çalışmak gibi. Sırf onun için onun şu an olduğu insana saygı duymak gibi... Aşk ve sevgi, beraberinde fedakârlığı da getiriyordu ve son zamanlarda bundan daha net anladığım başka bir şey olmamıştı.

Bütün bunlar belki de iki kelimeye sığan *seni seviyorum* cümlesinden bile daha önemli şeylerdi. Her şeyden önce insan sevdiği kişi için mücadele etmeyi bilmeliydi. Hiç pes etmemeli, onun için, sevgisi için savaşımalıydı. Ne kadar zorlanırsa zorlansın asla vazgeçmemeliydi. Hayat bazen de bunu gerektirirdi çünkü. *Ne olursa olsun vazgeçmemeyi...*

Son bir aydır yaptığım yegâne eylem yalnızca çabalamaktı. Onun için çabalamak, onun uğruna çabalamak...

Çabalıyordum çünkü onu her şeyden, herkesten daha çok seviyordum. Çabalıyordum çünkü aramıza giren bu soğuk mesafeye hiçbir şekilde katlanamıyordum. Çabalıyordum çünkü o eski huzur ve mutluluk dolu günlerimize artık geri dönmek istiyordum. Nisa'nın benden uzaklaşmasının dayanılacak hiçbir tarafı yoktu. Sanki hayatımın her anında o vardı ve ben bir anda onsuz bırakılmıştım. Öyle bir ihtiyaç, öyle bir bağlılık ve öyle bir özlem ki bu... Ne yapacağımı, bütün bunları nasıl düzeltereceğimi düşünmekten artık aklımı yitirecektim.

"Konuşamam. Konuşursam yapamam, Senem."

"Neden?"

"Çünkü kalbim acıyor, Senem. Onu gördüğüm her an bir öncekinden daha fazla acıyor."

Nisa'nın uyduğunu söyledikten ve onun saçlarını öptükten sonra Nisa'nın aldığım ders notlarını Senem'e teslim edip hızla odamı terk etmiştim. Nisa'yı daha fazla rahatsız etmek istememiştim. Belki bu yana çok fazla yoruluyor ya da hemen bitap. Ben de onu daha fazla yormak istemiyordum.

Ben tekrar Nisa'nın odasına girerken ben de eve gitmek üzere harekete geçmiştim fakat o an, tam da kapıdan çıkıp bahçeye gitmiştim sırada Gökçe'nin bana ödevler konusunda söylediği bazı sözler gelmişti aklıma. Onları Senem'e söylemeyi unutmuşum ve ben de odamı terk etmiştim. Ayla Hanım, merdivenlerin kenarında dikilirken ben de hızlı adımlarla Nisa'nın odasına doğru ilerlerken Kapı kolunu kavradığım anda ise onu indirmemi engelleyen bir şey olmuştu. İçerideki konuşma seslerinin hepsini işitmiştim.

Benim başına gelebilecek en korkutucu şey en yakın olduğu, en sevdiğim insanın kendine bu kadar yabancılaşmasıydı. Onu artık hayatından görmek istememesiydi. Varlığına bile tahammül edememesiydi.

Her şeyi duymuştum, hem de her şeyi. Nisa'nın aslında uyumadığını, haftalardır benden bilerek uzak durduğunu ve benimle konuşmamasını istemediğini... Her şeyi ne yazık ki duymuştum. Yaşadığım hayal değil, gerçekti. Her bir zerresi bir iğne gibi sol göğsüme batmış, canımı acıtırıyordu. Kalbimi kırmış, beni mahvetmişti.

Aslında en başından, Nisa hastanede gözlerini açtığından beri her şeyin farkındaydım. *Benden uzak duruşunun, yanına her gidişimde beni bekleyen bakışlarıyla karşılaşışının, aramızdaki mesafenin, soğukluğun...* Her şeyin farkındaydım ama yine de üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm. Her şeye rağmen bunu da atatabileceğimizi düşünmüştüm. Çünkü onun elleri benim kalbimdeyse ben her şeyle savaşmaya, her şeye göğüs germeye dünden razıydım. *Yoksa böyle düşünerek aslında büyük bir yanlışlığa mı kapılmıştım?*

İşittiğim konuşma sesleri karşısında âdeta ayaklarım yere mihlanıyordu. Hareket edemiyor, yerimden bir santim kıpırdamıyordum. Benim tarafım içeri girip Nisa'yı omuzlarından sarsarak kendine getirmek istiyordu, diğer tarafım ise onu özgür bırakmam gerektiğini haykırıyordu. Çaresizdim. İkilemdeydim ve asla ne yapacağımı bilmiyordum. Ben paralayıcıydı. Bu kalp kırıcıydı.

Tuttuğum kapı kolunu yavaşça bırakırken aldığım karar ortadaydı. Onu istediği alanı sağlayacak ve üstüne gitmeyecektim. Onu şimdilik bırakacaktım. *Zaman her şeyin ilacı*, derlerdi ve ben de ona zaman veriyordum. Bekleyecektim. Sabırla onun eski

Nisa olmasını, ışıl ışıl gözleriyle gökyüzü gibi bakarak bana bakarken, bir o kadar da o sevimli kızı, Kutup Yıldızı mı bana bize geçecekler için sabırla bekleyecektim.

Başımı eğdiğim yerden kaldırdığımda ve ses çıkarmamaya dikker ederek arkamı döndüğümde onunla göz göze geldim. Hâlâ merdivenlerin başında dikiliyordu. İyice açılmış yeşil gözleriyle beni izliyor, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Oysa tepkisizdim. Ne diyeceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ayla Hanım, keskin bakışlarını dikmiş hâlde bana bakarken başıyla aşağıyı işaret etti. Ona karşı çıkmadım. Başımı onaylarcasına sallayarak sonunda dikildiğim yerde hareket etmeyi başardım ve ağır adımlarla onun bulunduğu tarafa, merdivenlere doğru yürüdüm.

Oldukça sessiz adımlarla birlikte merdivenlerden aşağıya indik. Devrim amca'yı salonda elindeki cep telefonuna kilitlenmiş bir şekilde gördüm. Esmâ teyze ve Zehra teyze zaten yemek hazırladıkları için mutfaktaydılar. Orhan amca ve Yakup abi, kendi odalarına çekilmişlerdi. Etrafta kimse yoktu. Kimse Ayla Hanım ve benim aşağıya inişimizi fark etmemişti. Onları hiç rahatsız etmeden hatta varlığımı bile fark ettirmeden dış kapının bulunduğu tarafa doğru yürümeye devam ettim. Ayakkabılarımı giydim ve yavaşça kapıyı araladım. Önce bahçeye, ardından da sokağa çıktım. Ayla Hanım'ın beni takip ederek peşimden geldiğini sokağa çıktığım anda bana, "Seninle biraz konuşabilir miyiz delikanlı?" diye seslendiğinde fark ettim. Yavaşça bedenimi ona doğru çevirip kısık bir sesle, "Elbette," dedim.

Hava çok soğuktu. Yaklaşık bir saat öncesine kadar şiddetli yağmur yağmıştı. Artık dinmiş sayılırdı ama arada sırada atıştırmaya da hâlâ devam ediyordu. Havanın soğukluğunu fırsat bilerek derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Soğuk boğazımı yakarken aldığım nefesi sessizce geri bıraktım. Bu esnada Ayla Hanım sokakta tam karşıma geçerek kollarını göğsünde birleştirdi ve başını dimdik tutarak gözlerimin içine baktı. Bakışlarında en az havanın soğukluğu kadar sert bir ifade vardı. Geçen her saniyede aramızdaki gerginlik kendini adeta belli ederken Ayla Hanım, "Nisa'nın son zamanlardaki davranışlarının, huysuzluğunun farkındasındır," diyerek dudaklarını aralayıp konuşmaya başladı. Sesi de en az çehresindeki ifade kadar soğuktu.

"Evet, farkındayım," dedim onu onaylayarak. Sesim fisıltı şeklinde çıkmıştı.

Ayla Hanım'a karşı çıkmayacaktım. Söylediği şeyin elbette farkındaydım. Nisa, gözlerini açtığından bu yana çok huysuzdu. Gözlerinin ışık enerjisi ve hayata karşı duyguları sönmüş, yok olmuş görünüyordu. Sanki kendini, benliğini yitirmişti. Başlarda bunu çok normal görmüştüm. Doğal karşılamıştım. Sonuçta yaşadıkları kesinlikle kolay şeyler değildi. Ortaya çıkan annesi, babası, başına gelen o korkutucu kaza ve daha bir sürü şey... Bunların hiçbirini kolay atlatılacak şeyler değildi ama fark ediyordum da bütün bunları yaşarken bizim aramıza da koca bir duvar örmüştü. İlişkimizin bütün o eğlenceli, kaygısız, deli dolu günleri sanki çok geride kalmış, bizden çalınmış gibiydi.

Ayla Hanım, "Bunun sebebini tahmin edebiliyor musun?" diye sordu bu kez ama bunu yaparken sanki mümkünmüş gibi bakışlarındaki ve sesindeki sertlik daha da arttı. Benden hiç hoşlanmadığını bariz bir şekilde görebiliyordum.

Yeşil harelerini bana dikmiş bir vaziyette karşımda dikilirken yutkunmamı engelleyemedim. Onun yanında kendimi tuhaf bir şekilde gergin ve inanılmaz huzursuz hissediyordum. Bir elimi yumruk yapıp canımı acıtacak derecede sıktım ama fayda etmedi. Gerginliğimi benden söküp almadı.

"Benden nasıl bir cevap beklediğinizi bilmiyorum, Ayla Hanım ama ben kızınızı çok seviyorum. Onun mutluluğu için her şeyi göze alırım. Her şeyimi vermeye de hazırım. Şimdi canını yakan ne varsa zamanla onu ortadan kaldırmaya çalışırım, yok ederim. Ben bir şekilde onu yeniden kazanırım ama ondan asla vazgeçmem."

Söylediklerimde ciddi ve samimiydim. Nisa'nın düzelmesi, yüzündeki gülümsemenin geri gelebilmesi için her şeyi yapmaya hazırdım. *Zaten bunun için değil miydi bütün uğraşım?*

Ayla Hanım, gözlerimin içine bu kez daha dikkatli baktı. Dudakları kıvrıldı ve bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi biraz olsun kapattı.

"Bunu net bir şekilde görebiliyorum ama sanırım sen hâlâ bazı şeylerin farkında değilsin, Demir."

"Neyin?" diye sordum aklım karışarak.

"Nisa'nın canını asıl sen yakıyorsun."

Söyledikleriyle irkildim. Gözlerim yerlerinden fırlamak ister gibi irice açıldı. Kan beynime sıçradı ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. O an sanki bütün kelimeleri unuttum, yuttum ve hiçbir şey

söyleyemedim. Ben Nisa'nın canını yakacak hiçbir şey yapmadım. *Nasıl böyle düşünürdün?*

Ayla Hanım sessizliğimi, daha doğrusu konuşmama rağmen *keskin* rek susmadı. Konuşmayı sürdürdü:

"Hiç düşündün mü? Nisa, sence şu an bütün bunlar *ne* kime bağlıydur? Ya da kimi suçluyordur? Acaba babanı *mi* kendisi yerine tercih edilen o kişiyi mi? Yani seni mi?"

Ne?

Benim bunlarla ne ilgim olabilirdi ki?

Eğer Suat Gürsoy'un oğlu olmamdan bahsediyorsa, *ortada çok* önemli bir gerçek söz konusuydu ve o da bu gerçeğin ne olduğunu *çok* iyi biliyordu. Unuttuysa ona hatırlatmaktan kaçınmayacaktım.

"Ayla Hanım, ben de evlatlığım." Sesimi oldukça net *çıkarmaya* özen gösterdim.

"Biliyorum ve bu çok daha kötü. Bu şartlar altında babası *resmen* öz evladını değil, başka bir çocuğu tercih etmiş oluyor. Nisa'nın *yerin-*de sen olsaydın ne düşünürdün?"

Söylediklerinin gerçekliğiyle acı bir mızrak gibi yüreğime *saplan-*dı. Boğazımda kocaman bir yumru oluştu. O yumruyu kolayca *yok* edemedim. *Nisa, gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa? Bu yüzden mi* aramıza bu kadar *mesafe* koymuştu?

"Çok ağır ithamlar bunlar," diye fısıldadım. Sesimdeki *kırgınlık* ortadaydı ama Ayla Hanım bunu umursamadı bile. Alayla gülümsemi ve bu daha da çok sinirlerimi bozmaya yetti.

"Ben sadece gerçeği görmeni istiyorum."

Gerçek neydi ki? Gerçek bu muydu yani? Üstelik bunların hiçbirini ben istememiştik ki! Küçüçüktüm. Bebektim. Bana sorulmamıştı bile.

"Bunların hiçbirini ben istemedim ki!" Sesimin oktavını bir tık yükselterek konuştum. Bu gerçeği içimde tutmak, kendime saklamak istemedim. "Üstelik ben Nisa gibi on yedi yaşında değil, bebekken evlat edinildim. Eğer bir suçlu arıyorsanız emin olun, o kişi ben değilim," diye de devam ettim.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu kızıma zarar verdiğin gerçeğini *de-*ğiştirmez."

"Ayla Hanım, ben..." Kendimi açıklamak istedim ama buna bile izin vermedi.

"Nisa'ya karşı anlayış göstermelisin."

“Bu ön yargı da neyin nesiydi böyle? Beni tanımsıyordun nasıl böyle konuşabilirdi? Beni nasıl böyle fütursuzca yargılayabiliyordun asla hakkı yoktu.”

Ben Nisa'ya karşı hep anlayışlıyım,” dedim tane tane. Onun aksini kelimelerimi düzgün seçmeye özen gösteriyordum çünkü biraz beni de anlamasını istiyordum.

“Havız demek istediğim, Nisa gözlerini açtığı andan bu yana değil. Zor günler geçiriyor. Zaten yaşananlara bakarsan artık hayatla ayrılmanız gerektiğini de bir şekilde anlamak zorundasın.”

Bu kez benim soğuk, sert bakışlarım Ayla Hanım'ı buldu. Hissettim öfkeden dolayı yumruk yaptığım elimi kapatıp kapatıp açtım. Gözlerim doldu. İçine batan yaşlar canımı yaktı ama o yaşların akmasına izin vermedim. Kendimi tutmak istedim.

“Anlamadım?” dedim oldukça kaba bir sesle. Aslında gayet iyi anlamıştım ama anlamamazlıktan gelmek istiyordum. Bunun düşüncesi pek korkutucuydu. Asla aklıma getirmek istemeyeceğim cinstendi.

“Nisa, ölümden döndü Demir. Ölümden,” dedi kelimenin üstüne basarak. “Bu saatten sonra hiçbir şey olmamış gibi ilişkinize kaldığınız yerden devam edemezsiniz. Hem ikinizin de yaşı henüz çok genç,” diye devam ettiğinde âdeta nefesim kesildi. Kazağımın yakasını çekişirmeye başladım ama fayda etmedi. Sesim zar zor çıkarken, “Yani?” diyebildim sadece.

“Önünüzde upuzun bir gelecek var ve artık buna bir son vermeniz gerekiyor. Artık birbirinizin hayatında yeriniz yok. Nisa'yı bırakmak zorundasın. En azından onun mutluluğu için buna mecbursun.” *Bu kadın gerçekten çıldırmış olmalıydı. Böyle bir şeyin ihtimali dahi söz konusu değildi.*

“Ayla Hanım, Nisa hayatıma dâhil olduğu günden bu yana benim tek bir anım onsuz geçmedi. Onsuz geçmesini de değil istemek, aklımdan ucundan bile geçirmedim. Şimdi siz benden bunu nasıl istersiniz? Bunu nasıl böyle duygusuzca söylersiniz?”

“Ona acıdan başka bir şey vermiyorsun, Demir. Seninle olması Nisa'ya sadece daha fazla acı veriyor. Görmüyor musun? Senden uzak durabilmek için resmen rol yapıyor. Bu yüzden sen ondan uzak durmalısın.”

Pekâlâ, rol konusunda haklı olabilirdi ama Nisa zaten şu an iyi bir dönemden geçmiyordu ki. Mantıklı kararlar aldığı ya da düzgün düşünebildiğini pek düşünmüyordum açıkçası. Eğer bu süreçte bana

zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip onu zehirlediğini söylemiştim. O zaman ben de geride tutardım. Ondan uzak dururdum. Fakat ben de onun bu davranışının ihtimalini bile düşünmek istemiyordum. Benim için onun hayatını hiç istemediğim kadar çok yakıyordu. Kalbimi sıkıyordu.

“Buna siz karar veremezsiniz.”

Geçen her saniye Ayla Hanım'la aramızdaki durumu daha da zorlaştırıyordum ama umurumda değildi. Nisa'yla söylemeyeceğim kadar çok anım ve biriktirip büyüttüğümüz kocaman bir sevgi vardı. Sönmeye öylece onları bir kenara atmamı, ondan vazgeçmemi isteyemezdim ben den. Evet, olaylar hiç istemesem de çok değişmişti. Bambaşka bir yöne evrilmişti ama yine de her ne olursa olsun ben hep Nisa'nın yanında olacaktım. Mutluluğunda da, döktüğü gözyaşlarında da ben yalnızca onun yanında olacaktım. Onu bırakmayacaktım. Fakat Ayla Hanım kesinlikle aynı fikirde değil gibiydi. Bana çekinmeden attığı öfkeli bakışlar da bunun kanıtıydı.

“Evet, veririm. Ben, onun annesiyim. Onu ben doğurdum. Yakında yasal yollarla da benim kızım olacak. En kısa zamanda onu nüfusuma alacağım.” Gözlerimi devirdim. *Nisa'yı gerçekten istiyor muydu? Yoksa onu bir hırs hâline mi getirmişti?*

Keşke yalnızca doğurmakla anne olunmadığını anlayabilseydi. Hayatının hiçbir anına şahit olamadığı evladının üzerinde hak iddia edecek yüzü nereden buluyor diye merak etmeden duramadım. Yine de ben o değildim. Onun kadar duygusuz davranmayacak ve sözlerimi seçerek konuşacaktım.

“Ben de bir annenin evladıyım,” diye hayıflandım. Omuzlarını silerek, “*Hıh!*” sesi çıkardı. Gözlerime yine alayla baktı.

“Ah... Evet, sen Meltem'in...” Annemden böyle öğrenircesine bahsetmesi hiç hoşuma gitmedi. Ondan hoşlanmadığı ortadaydı ama şimdilik bunu göz ardı edecektim çünkü konumuz manevi annem değildi.

“Hayır, manevi annemden bahsetmiyorum,” diyerek sözünü kes tim. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak tam karşısına geçtim. Ondan uzun olduğum için doğrudan yeşil gözlerine baktım ve göz temasımızı asla kesmedim.

“Gerçek annemden bahsediyorum.”

Bana derin derin bakarken hissettiğim acıyla dudaklarım titredi ama aldırmadım. Devam ettim. Anlaşılan bir şeyleri gerçekten anlayabilmesi için hayatın bazı acı gerçekleriyle de yakından tanışması, onlarla karşı karşıya gelmesi gerekiyordu.

“Nasıl musunuz? Sırf bana bir hayat verebilmek için, beni yaşata-
nın kendi hayatından vazgeçti. Benim annem, beni doğurmak
için büyük bir savaş verdi ve o savaş karşısında mağlup oldu. Öldü.”
“Etek bastıramadığım gözyaşları yanaklarıma dökülürken Ayla Ha-
nım o sevgi dolu bakışlarını kaçırdı. Ne o? Gerçeklerle yüzleşmek zor mu
oldu?” Oysa daha yeni başlıyordum.

“Ama siz...” Gözleri çok gecikmeden benimkileri buldu. Dayana-
madım. Bu kez hiçbir şeyi umursamadım. Susmadım. Tıpkı onun gibi
sessiz davrandım.

“Ama siz Ayla Hanım, siz kendi hayatınız için Nisa’dan vazgeçtiniz.
Yabancı bir ülkeye gidip kendinize onsuz bir hayat kurdunuz. Yıllarca
orada, kızınızdan uzakta yaşadınız. Onu hiç arayıp sormadınız. Bütün
şeyleri nereden biliyorum, biliyor musunuz? Nisa’dan. Nisa bizzat
kendisi anlattı bana. Şimdi onu almak istemenizi anlayabilirim ama
sizin hak ediyor musunuz? Hiç sanmıyorum.”

Dudaklarımdan çıkan kelimeler âdeta ateş püskürtüyordu ve Ayla
Hanım da bunun farkındaydı. Fakat kusura bakmasın, hak etmişti.

Bakışları daha da keskinleşirken, “Laflarına dikkat et delikanlı,” di-
yerek burnundan soludu.

Sustum, derin bir nefes alıp verdim çünkü yanlış bir şey söylemek
istemiyordum. O, her ne olursa olsun Nisa’nın annesiydi. Saygılı olup
sakin kalmaya çalışıyordum ama sınırlarını çoktan aşmıştı. Her şey
buraya kadardı. Sakinlik de, saygı duymak da buraya kadardı.

“Eğer bir gün Nisa benden ayrılmak isterse ona saygı duyar, geri
çekilirim ama elbette önce sonuna kadar şansımı dener, onun için sa-
vaşırım. Yani diyeceğim o ki ne sizin ne de bir başkasının lafıyla hare-
ket edecek son kişi dahi değilim.”

Ayla Hanım’ın söylediklerini ya da ima ettiği şeylerin hiçbirini zer-
re kadar umursamıyordum. Ne düşünmek istiyorsa düşünebilirdi. Fa-
kat beni asıl sinirlendiren Nisa’dan böylesine çabuk vazgeçebileceğimi
düşünmesiydi. Gerçekten bunu yapacağını, ondan hemen vazgeçeceğini
düşünmüş müydü? Akli kesiyor muydu böyle bir şeyin ihtimalini? Eğer
böyle düşünüyorsa gerçekten çok gülerdim.

“Siz dışarıdan bir göz olarak nasıl görüyorsunuz, nasıl bakıyorsu-
nuz, bilmiyorum ama anladığım kadarıyla siz sırf Nisa’yı kendi tarafı-
nıza çekebilmek için onun içinde bulunduğu bu ruh hâlini kullanma-
ya çalışıyorsunuz.”

“Laflarına dikkat et, dedim.”

Ne demiştim? Kendimi tutmak buraya kadar... Zaten bu onu öfkeliendirdiğinin farkındaydım. Dilediği kadar kızarsın, ben burunda değildi. Şu ana dek kendimi tutarak zor bile dayanmışım.

“Henüz bitirmedim,” dedim ve gözlerimi asla ondan ayırarak devam ettim.

“Bizim Nisa’yla birbirimizden kopmamız mümkün değil. Eğer bu yaşarsak yaşayalım biz birbirimizi çok seviyoruz ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Evet, yaşımız çok genç olabilir ama biz bir şekilde bunu da atlatacağız. Ben bunu biliyor, buna inanıyorum. Sadece olanlar sindirebilmemiz, bu duruma alışabilmemiz için biraz zamana ihtiyacımız var. O kadar. Ve size gelince, bu ilişkiye alışmanız iyi olur çünkü benim Nisa’dan öyle kolayca vazgeçmeye hiç niyetim yok.”

Sözlerimi noktaladım. İçimde tek bir kısıntı dahi bırakmadım. Ayla Hanım’a son bir bakış attım. Ardından başka hiçbir şey demeden onun da demesine izin vermeden sinirle yanından geçip gittim. Ona tekrar dönüp bakma gereğinde bulunmadan karşı kaldırıma geçtim. Hızlı adımlarla demir kapıyı aşarak evimin bahçesine girdim. Doğrudan ahşap kapıya doğru ilerledim ve üzerimdeki ceketin cebinden anahtarları çıkardım.

Kapıyı hışımla açıp içeri girdikten sonra annemin, “Demir? Sen mi geldin?” diye seslenişini işittim ama aldırmadım. Ayakkabılarımı tıpkı kapıyı açtığım gibi yine hışımla çıkarıp, kapıyı da ardımdan şiddetle çarparak doğrudan merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp bu evdeki odama doğru gittim. Kapıyı açtım, yine çarparak kapattım. Kapının çarpma sesi neredeyse bütün evde yankılandı ama yine aldırmadım. Evde annem ve benim dışımda zaten hiç kimse yoktu. Annem artık günlerini evde geçirdiği için Aysun abla izinliydi. *O adam ise... Onun ise zaten artık eve düzgün gelip gittiği bile yoktu. Vaktini çoğunlukla şirkette geçiriyordu.*

Sinirliydim. Öfkeliydim. O kadına öfkeliydim. Söylediklerine öfkeliydim ve öfkemden önüme gelen her şeyi fırlatıp atmak istiyordum. Her şeyi yakıp yıkma ihtiyacı duyuyordum. Ben de öyle yaptım.

Çalışma masamın bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Önce üzerinde bulunan ahşap kalemligi elime aldığım gibi duvara doğru fırlattım. Ahşap kalemlik parçalara ayrılarak yere düştü. İçindeki kalemler etrafa saçıldı. Bu beni yatıştırmadı. İçimdeki öfke soğumadı. Âdetâ öfke patlaması geçiriyordum. Bu kez bağırarak masanın üzerindeki her şeyi kollarımla etrafa saçtım. Ceketimi çıkarıp yatağa doğru fırlattım.

...sırtımı çekiştirip dağıttım. Yüzümü sıvazladım ama yine de bir türlü
...kışkırtmadım. Kendimi dizginleyebilmem çok güçtü.
Nisa'nın Senem'e söyledikleri, o kadının yüzüme vurdukları de-
...kezi kulaklarımda çınlarken sakinleşmem çok zordu. Değil sa-
...kışkırtmadım, yanından bile geçmiyordum. İçimde sıkışıp kalan her şey
...patlamış, parçalarını da böyle etrafa dağıtmıştı.

Ayla Hanım'ın söyledikleri bir kez daha kulaklarımda yankılanır-
...ken hırsımı alamamış gibi bu kez de ayağımla yatağımın kenarını tek-
...meklemeye başladım. Yine bağırdım. Feryat ettim ama geçmedi. İçim-
...deki acı, kırgınlık, hayal kırıklığı bir türlü geçmedi, dinmedi. Tam
...bu sırada odamın kapısı hızla açıldı ve annem içeri girdi. Koşturarak,
...nefes nefese bir şekilde yanıma geldi.

"Demir, ne oldu anneciğim? Bu hâlin ne senin?" diye telaşla sordu-
ğunda kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Yüzümü avuçları-
nın içine alıp, "Neden bu kadar öfkelisin? Niye ağlıyorsun sen?" diye
mırıldandı korkuyla. Ağladığımın farkında bile değildim oysaki.

"Saçma sapan konuştun o kadın anne ya! Saçma sapan!"

"Hangi kadın?" diye sordu bu kez de annem. İyice endişelenmişti.
"Ayla Hanım!"

Kollarımı annemin ellerinden kurtararak kendimi sırtüstü yatağı-
mın üstüne attım. Yüzümü ovuşturup gözyaşlarımı ellerimle silmeye
çalışırken, "Neymiş, ben Nisa'ya zarar veriyormuşum. Neymiş, o be-
nim yüzümden mutsuzmuş. Ona acıdan başka bir şey vermiyormu-
şum," diye söylendim o kadının söylediklerini aklıma getirerek.

Gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederek yanaklarımdan
boşalıp yatağımı ıslatırken, gözlerimi tavana diktim. "Anne ben kı-
yar mıyım Nisa'ya ya? Üzer miyim onu hiç? Onun canı yansa, benim
canımdan bir şey kopuyor. Kalbim ağrıyor. İçim kanıyor," diye ko-
nuştum artık ağlamaktan iyice buğulanan gözlerimle tavana bakmayı
sürdürerek.

Annem öfkeyle, "Ben şimdi ona söyleyeceğimi bilirim," dediğin-
de hızla uzandığım yerden ayağa fırladım. Söyledikleri bir anda beni
kendime getirir gibi oldu. Annemin sağı solu belli olmazdı. Zaten o
da son zamanlarda en az benim kadar öfkeliydi. Gider hırsını Ayla
Hanım'dan çıkarırdı fakat buna lüzum yoktu. Şimdi tartışmanın, kav-
ga çıkarmanın hiç sırası değildi.

Annem kapıya ulaşmadan onu kolundan yakalayıp tuttum.
"Anne, hayır. Sakın," dedim hemen itiraz ederek. Bana döndü. Koyu

kahverengi gözleriyle gözlerimin içine baktı. Yanaklarıma dokunarak ıslaklığı elleriyle temizlemeye çalıştı. "Her ne olursa olsun, ben Nisa'nın annesi," diye açıkladığımda başını onaylatmasına razı oldu ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kollarımdan tutup beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Sevgi ve şefkat kokan sıcak elleriyle saçlarımı okşadı. "Hiç kimse ama hiç kimse benim oğluma bu lafları söylemeye cüret edemez," diyerek geri çekildiğinde elimden tuttu. Yerdeki dağınıklığa, kırılan eşyalara dikkat ederek beni yatağıma doğru götürdü. Önce beni oturttu, sonra da kendi yanına oturdu. "O kim oluyor da seni böyle yargılayabiliyor ha?" diyerek öfkeyle burnundan soludu. Kendimi çoktan arka plana attım ve sakinleşmesi için bu kez ben onun elini tuttum. Şimdilik bu eve bir sınırlı yeterdi.

"Sorun da bu ya zaten! Beni tanımıyor. Nisa'yla aramızdaki o derin bağı, sevgiyi anlamıyor."

"Sıkma sen canını. Onun düşüncelerinin hiçbir önemi yok."

"Ama bir konuda haklıydı, anne."

"Hangi konuymuş o?"

"Nisa, gözlerini açtığından bu yana benden hep uzak durdu ve ne kadar bu içimi paramparça etse de bunu hâlâ sürdürüyor. Yanına her gittiğimde başını çeviriyor, asla benimle göz teması kurmuyor. Bana bakmıyor. Hatta sırf benimle konuşmamak için bu akşam uyumuş rolü yaptı, biliyor musun? Senem'le onu bu durumu konuşturlarken duydum. Kapının arkasındaydım ama o benim orada olduğumu bilmeden Senem'e benimle konuşmanın ona artık acı verdiğini söyledi."

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silmeye çalışırken annem beni kollarının arasına çekerek başımı göğsüne doğru yasladı. Usul usul saçlarımı okşayıp, "Yaşadıkları kolay şeyler değil oğlum. Şu an böyle davranıyor çünkü boşlukta. Çünkü bildiği her şey yalan çıktı. Öğrendikleri resmen bütün hayatını değiştirdi. Ona anlayış göstermen gerekiyor," dediğinde hızla başımı salladım. *Benim yaptığım da zaten bu değil miydi?* Ben ona acı vermek istemiyordum ki. Ben yalnızca onun yanında olmak, ona destek çıkmak istiyordum.

"Elbette kolay değil, ben... Ben onu anlıyorum ama bu ev, bu hayat, kısaca her şey onun hakkıydı anne. Benim değil."

Annem beni hızla doğrultarak iyice kendine doğru çevirdi. Yüzümü avuçlarının içine alıp başımı kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Demir, lütfen böyle söyleme. Olur mu oğlum hiç öyle şey? Sakın ağzından bir daha böyle bir şey duymayayım. Hak hukuk mevzusu mu

çoktur böyle bir durumda? Başkalarının hatalarını kendi üstüne yüklemeyin. Sakın bütün bu olanların suçunu kendi üzerine yüklemeyin. Sakın.”

Annem belki de haklıydı ama söylediklerini zihnimde bir düzene sokamıyordum. Dengem sarsılmıştı ve aklımın bulanıklığı sığ bir bulanıklığı andırıyordu. Sanki ne kadar düşünürsem, o bataklık da bir o kadar kirleniyordu. Bu yüzden bakışlarımı ona çevirdim ve sessizce, “Biraz yalnız kalabilir miyim?” diye sordum. Annem başını iki yana salladı hızlı hızlı.

“Seni böyle bir durumda asla yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Ama buna çok ihtiyacım var,” dediğimde annem yine hareket etmedi. Yerinden kıpırdamadı. Yüzümü avuçlarının içinde tutmaya devam etti. Kendimi geri çekerek, “Anne, lütfen. Lütfen, biraz izin ver bana,” diye direttiğimde hiç istemese de yanımdan kalktı. Yanağımı okşayıp, saçlarımdan öptü. Bana arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açıp gitti. Sonunda beni yalnız bıraktı.

Son bir aydır her şey çok kötüydü. Olanlar çok kötüydü. Yaşanan şeyler çok kötüydü. Açığa çıkan gerçekler çok kötüydü. Nisa’yla aramız çok kötüydü. *Bana olan tavırlarının farkında değil miydim?* Elbette her şeyin farkındaydım. Sadece farkında değilmişim gibi davranıyor, sırf onun yanında olabilmek için büyük bir çaba gösteriyordum.

En başa, Nisa’nın gözlerini açtığı ve hepimizi sevinçten havalara uçurduğu o ana geri döndüğümde her şeyin artık düzelebileceğini, yoluna gireceğini düşünmüştüm. Sonuçta en kötüsünü atlatmıştık. Nisa gözlerini açmış ve bizi de büyük bir kâbustan uyandırmıştı. O an başka hiçbir şeyin önemi yoktu ama fark ediyordum da asıl sancılı süreç tam da o zamandan sonra başlamıştı.

Gün geçtikçe benden uzaklaşmıştı. Onu ziyaret etmek için hastaneye her gittiğimde aramızda büyük bir mesafe ve soğukluk vardı. Başta bunu yaşadıklarına vermek istemişim. Hastanenin o kasvetli, gergin havasından dolayı soğuk tavırlarını görmezden, duymazdan gelmiştim ama her şey, bütün o üç maymun durumları bu akşam son bulmuştu.

Nisa için her şeyi göze alabilirdim. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım. *Ama onunla savaşılabir miydim?* İşte bunu bilmiyordum. Bir taraftan onun yanında olmak için her şeyi yapıyordum ama bir taraftan da bunu yaparken aslında ona büyük bir acı veriyordum.

Sırt onun daha da yakınında olabilmek için kendimi birçok yerde terağat etmişim. Sporu bırakmışım. Bir aydır semtte, aile evinde kalıyordum. Nisa, dans kursuna ara verdiğimi zannediyordu ama aslında ben komple onu da bırakmışım. Küçük çocukların eğitimini kursa yeni gelen genç bir hocaya devretmişim. Onsuz hiçbir şeyin artık bir anlamı, tadı yoktu. Dans etmenin de çocuklarla vakit geçirmenin de artık bir anlamı yoktu.

Okula nasıl gittiğimin bile farkında değildim. Tüm gün boyunca zamanın hızla geçmesini bekliyor ve bir an önce Nisa'ya kavuşmanın hayalini kuruyordum. Zaten okula gitmem bile yalnızca Nisa içindi. Onun ödevlerini, ders notlarını diğerlerinden ona ulaştıran Senem ve bendim ve bunu da sırasıyla gerçekleştiriyorduk.

Son bir aydır evimize de derin bir sessizlik hâkimdi. Annem artık vaktini evde sürekli uyuyarak geçiriyordu. Hastanedeki çevresi olanları, daha doğrusu aile dramımızı kulaktan kulağa öğrendikleri için annem izne ayrılmıştı. Kimseyle konuşmak, görüşmek ya da yüz yüze gelmek istemiyordu. Hatta İspanya'ya, teyzemin yanına gitmeyi düşünüyordu ama bir taraftan da beni burada yalnız bırakmak istemiyordu.

Nisa gözlerini açtıktan birkaç gün sonra eve gelip onun karşısına daha temiz bir şekilde çıkabilmek için özel olarak hazırlanmışım. Duş almış, daha düzgün kıyafetler giymişim. O gün şans eseri beni Şevket abi aramıştı. Yeni şirketin tadilat işlemlerinin başlamasıyla ilgili bizi bilgilendirmesi gerektiğini söylemişti. O gün, ne bana ne de ona birkaç gündür ulaşamadığını dile getirmişti. Ne şirketi ne de diğer mevzuları düşünecek durumda olmadığım için o gün ona üstü kapalı bir şekilde olanlardan bahsetmiş, Nisa'nın kaza geçirdiğini anlatmışım. Fakat asıl gerçekleri elbette kendime saklamışım. Zaten bunları ona ya da diğer aile fertlerine anlatması gereken kişi de ben değil, amcası Suat Gürsoy'du.

Şevket abi, o gün her şeyi anlayışla karşılamış ve gözümüzün asla arkada kalmamasını söyleyerek her şeyle bizzat kendisinin ilgileneceğini belirtmişti. Nisa'ya da geçmiş olsun dilekelerini iletmemi söylemişti. Elbette isteğini layıkıyla yerine getirmişim.

O gün Şevket abiyle olan telefon konuşmasını sonlandırdıktan sonra vakit kaybetmeden hemen hastaneye gitmek istemişim. Fakat tam evden çıkmak üzereyken Suat Gürsoy ve annem tarafından durdurulmuşum. Bana artık olan biten her şeyi öğrenmem gerektiğini söylemişlerdi. Nisa'ya gitmeyi birkaç saatliğine daha ertelemiş ve onların anlattıkları her şeyi dikkatle dinlemişim.

Suat Gürsoy, her şeyi kendi ağzıyla anlatmıştı. Annemi aldatmıştı. O zamanki sürecin çok zorlu geçtiğinden, annem ilişkisinin çocukları olmadığı için sürekli zedelendiğinden ve benim, bir otele Ayla Hanım'la tanışmasıyla her şeyin değiştiğinden bahsetmişti.

Kızım hiçbir zaman onunla doğru düzgün bir baba-oğul ilişkimiz yoktu. Artık ona *baba* diyerek seslenmiyordum bile. Bu yüzden Nisa'nın onun kızı olması benim için pek de bir sorun teşkil etmiyordu. Aslında evet, bu çok büyük bir sorundu ama burada söz konusulan kişi sevdiğim kızdı. Uğruna herkesi karşıma alacağım kişiydi. Gerçi eğer Nisa değil de başka bir çocuğu ya da kızı olsaydı, sanırım durumum yine değişmezdi. Onun başkasından olma çocuğu pek de sorunumda olmazdı. Benim için önemli olan yalnızca annemdi ve annemi aldatmış olduğu gerçeği yenilir yutulur gibi değildi. Bunun sorunulacak ya da affedilecek hiçbir tarafı yoktu. *Annem, ondan bundan beri boyunca nasıl ayrılmamıştı?* Hayret ediyordum doğrusu.

Suat Gürsoy, bana Ayla Hanım'a karşı hiçbir zaman duygusal bir bağının olmadığını ve hep annemi sevdiğini söylemişti. Ona inanmakta güçlük çekmiştim. *Madem annemi bu kadar çok seviyordun, o zaman neden onu aldatmıştı? Ben bu yaşma rağmen Nisa'yı gözümünden bile saklı tutarken, o nasıl sevdiği insana böylesine tarifsiz bir acı yaşatırdı? İnsan, sevdiğini aldatır mıydı?*

O gün öğrendiğim gerçekler sadece bunlarla sınırlı değildi. Annem, hastanenin ilk zamanlarında, Nisa daha yoğun bakımdayken zaten çıtlamıştı ama Suat Gürsoy açık açık o gün bir başka gerçeği daha itiraf etmişti. Nisa'yı hep istediğini söylemişti. Ayla Hanım'a duygusal bir bağı olmayabilirdi ama her şeye rağmen Nisa onun öz kızıydı ve onu yanına almayı hep düşünmüştü. Fakat bu... Çocukları olmayan bir çift için çok sarsıcı bir durumdu.

Meğerse Suat Gürsoy, Nisa'yı, kızını hep istemişti ama Nisa'yı asıl istemeyen, buna engel olan kişi annemdi. O, Nisa'yı, yani o zamanlarda Suat Gürsoy'un adını dahi bilmediği kızını hiç kabullenememişti. Hep karşı çıkmıştı. Hiç istememişti. Eğer onu bu eve getirirse kendisinin gideceğini söylemişti. Hatta bazı anlar Suat Gürsoy'u tehdit ettiği bile olmuş ve bütün bunlar sonucunda annem, Suat Gürsoy'a galip gelmişti. *O kız, yani Nisa bu eve hiç gelmemiş, gelememişti.*

Annemi bunları yaptığı için suçlayamazdım. Ona kızamazdım. Aldatılmış bir kadındı ve belki de ne dese hakkıydı. Ne kadar kızsalsa haklıydı. Ancak ortada annesi ve babası tarafından yalnız başına

bırakılmış bir çocuk vardı. Üstelik o çocuk da Nisa'ydı. Benim de...
sine aşık olduğum kızdı.

Peki ya şimdi?

Şimdi ne olacaktı?

Nisa'yla bana, bize ne olacaktı?

Ayla Hanım'a bunu da bir şekilde atlatacağımızı söylemişim. *Peki ya gerçekten atlatabilecek miydik?*

Son zamanlarda Nisa yaşadıklarından dolayı çok yorgundu. Çok bitkindi. Belki de paramparçaydı. Tek niyetim, onu bütün bu acılardan arındırmaktı. Kurtarmaktı. Onu yaralayan, kalbini yıkan çok fazla şey vardı. Biliyordum ama ben onun dertlerine derman olmayı her şeyden çok istiyordum. Acısını hafifletmeyi, canını yakan her şeyi ondan söküp almak istiyordum ama artık anlıyordum ki varlığımla bile ona en büyük acıyı yalnızca ben veriyordum.

Gözlerimden akan yaşlar önce yanağıma, ardından çeneme doğru bir yol izlerken kalbimde derin bir sızı belirdi. O sızı önce yüreğimi, sonra tüm bedenimi istila edip yaktı. Kendimi o yakıcı histen kurtarmak istedim. Yüzümü sıvazlayıp yavaşça uzandığım yerden ayağa kalktım. Yüzümü yıkamaya ve kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

Ağır adımlarla odamın kapısına doğru ilerledim. Kapıyı aralayıp koridorun başındaki banyoya doğru giderken merdivenlerin başına yaklaşmamla aşağıdan gelen konuşma seslerini işittim:

"Bana ne sordu, biliyor musun?"

Bu ses, Suat Gürsoy'a aitti. Eve ne zaman geldiğini bilmiyordum. Kapının açılıp kapanma sesini duymamışım ya da kendi kabuğuma çekilmemden dolayı duyamamıştım.

Bana olanları, geçmişi anlatmasından bu yana onunla neredeyse hiç konuşmamış hatta konuşmaktan bile kaçmıştım. Fakat bu sabah işe gitmeden önce beni okula gitmek üzere kapıda yakaladığında ister istemez konuşmak zorunda kalmıştık. Bana Nisa'nın en sevdiği çiçeği sormuştu. Ben de söylemişim. O an, Nisa'yı ziyaret edeceğini elbette anlamıştım.

Yüzümü yıkamayı bir kenara bırakarak merdiven basamağına oturdum ve aşağıdan gelen konuşma seslerine kulak kabarttım.

"Oğlan çocuğu değilim diye mi beni istemedin?" dedi. Yerin dibine girmek istedim. Hiçbir şey diyemedim. Ona, 'Seni ben değil, Meltem istemedi,' bile diyemedim."

anlatılan bugün gerçekten Nisa'nın yanına gitmiş ve sonunda
anla yüzleşmişti. Sesinden anladığım kadarıyla o yüzleşme pek de
mı sevmemişti.

"Suat..."

Annemin sesindeki derin çaresizliği yüzünü görmesem de oturdu-
ğum yerden bile hissettim.

"*Gencecik kızı getirdiğimiz vaziyete bir bak. Bana bir bakışı vardı,
sıktı nefret eder gibiydi.*"

Nisa'nın o aksi bakışlarını tahmin etmek hiç de zor değildi.

"*Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.*"

"*Üzgün olman neyi değiştirir ki? Kaçırdıklarımı bana geri verebilir
misin, Meltem? Kızımdan ayrı geçirdiğim onca yılı bana geri verebilir
misin? Hayır, veremezsin. Hiçbir şeyi değiştiremezsin.*"

Sesi acı ve büyük bir özlem doluydu Suat Gürsoy'un. Nisa'yı ger-
çekten hep istediğini buradan bile anlayabiliyordum.

"*Neyi sever? Bilmiyorum. Nelerden hoşlanır? Bilmiyorum. Kızıma
dair hiçbir şey bilmiyorum. En kötüsü de ne, biliyor musun? Onun gö-
zünde artık yalnızca bir yabancıyım.*"

"Suat, lütfen böyle yapma."

"*Sen, Demir için hep en iyisini istedin. Ona karşı öyle şefkat do-
luydun ki... Onu kendi öz evladın gibi gördün, sevdin, büyüttün ama
bütün bunları yaparken beni de kızımdan mahrum bıraktın. Onu hiç
istemedin.*"

Bunca yıl geçmesine rağmen beni gerçekten hiç sevmemişti. Belki
annem ve babam olmadığı için bana acımıştı, sahip çıkmak istemişti
ama hiçbir zaman beni Meltem annem gibi sevmemişti Suat Gürsoy.
Aramızda hep derin bir uçurum, soğuk bir mesafe vardı. Fakat Nisa'yı
sevebilirdi. Kendi kanından olduğu için onu sevebilir ve elbette iste-
yebilirdi. Ama ne yazık ki ihanet bunu onun elinden söküp almıştı.
Annemi aldatmış olduğu gerçeği bu bağın her zerresini yok etmişti.

"*Senden defalarca kez özür diledim,*" dedi annem ağlamaklı bir sesle.
Ağladığını buradan bile anlayabiliyordum.

"*Ne yapacağım ben şimdi? Bunca yıldan sonra, bu saatten sonra onun
hayatına, kalbine nasıl gireceğim? Girebilecek miyim? O da meçhul ya.*"

"Suat, lütfen."

"*Bizi, aşkımızı, sevgimizi getirdiğin hâle bir bak.*"

“Suat gerçekten çok üzgünüm ama her şeyi bu hâle getiren yalnızca ben değilim. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Seni anlamaya, acısını paylaşmaya çalışıyorum ama senin beni anlamadığın çok açık. Biz ne yaşadysak, bunları başımıza önce sen getirdin. Olanlar için sadece beni suçlayamazsın. Hem... Nisa sadece sana karşı böyle değil, Demir’le de konuşmuyormuş.”

“Bu çok normal değil mi?”

Sesinde ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu Suat Gürsoy’un. Sanki bunu bekliyor gibiydi.

“Kim bilir, neler düşünüyordur daha? Onun yerini alan kişinin Demir olduğunu düşünüyor. Elbette onunla da konuşmaz ya da konuşmak istemez...”

Evet, konuşmuyorduk ya da konuşamıyorduk ama her şeyi yine de değiştirebilirdim. Her şeyi hâlâ düzeltebilirdim. Geç değildi. Bunu yapacak gücüm vardı. Hatırladım. O an Nisa’ya bahsetmediğim çok önemli bir şey olduğunu hatırladım. *Allah’ım! Ben bunu nasıl unuttum?*

Bunun heyecanıyla oturduğum yerden hızla ayağa kalktım. Daha fazla aşağıdan gelen konuşma seslerini dinlemek istemedim. Doğrudan koridorun sonundaki ona ait çalışma odasına doğru ilerledim. *En son ona vermiştim ve ondan da geri almamıştım.*

Vakit kaybetmeden Suat Gürsoy’un evdeki çalışma odasına girdim ve direkt büyük, geniş, cam masasına doğru ilerledim. Son zamanlarda çoğunlukla şirkette vakit geçirdiği için masa bomboştı. Üzerinde hiçbir evrak ya da dosya yoktu. Çekmeceleri karıştırmaya başladım. İlk iki çekmecede hiçbir şey bulamadım ama üçüncü çekmeceyi açmamla sonunda aradığım dosyayı buldum.

Köşkü satın aldığımızın ispatı olan tapu senedi ellerimin arasındaydı. Nisa hâlâ o çok beğendiği köşkü satın aldığından, daha doğrusu dedemizin satın aldığından bihaberdi. Sanırım onun gönlünü nasıl geri kazanacağımı biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Belki Nisa bunu öğrenirse katılaşmış kalbi biraz olsun yumuşardı. En azından denemeye değerdi çünkü Nisa her şeye değerdi.

19. BÖLÜM

♪ *Egemen Akkol & Rana Türkyılmaz – Bana Bi Yolunu Bul*

♪ *Yasir Miy, Çağan Şengül & Lalfizu – Yıldızlara*

♪ *Dedublüman – Karar Verdim*

Nisa Altun'dan...

Eskisi gibi olamamak, eskiden hissettiklerini yeniden hissedememek ne zor, ne ağırdı. Oysa üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti ama yine de sen, eski sen değildin işte. Biri sana sıcaık gülümsediğinde ya da içten yaklaştığında bile bunun gerçek olup olmadığını sorguluyor, asla anlayamıyordun. Çünkü hiç kimseye artık inanmıyordun.

İçimde âdeta fırtınalar kopuyordu ama yoğun fırtınaya rağmen bir köşeye sinmiş, öylece olanları uzaktan seyrediyordum. Sinirleniyor, öfkeleniyordum ama sadece bununla kalıyor, ötesine de gidemiyordum. Sevginin masumluğunu artık anımsayamıyor, aşkın saflığının çoktan kalbimde lekelendiğini hissediyordum.

Dün akşam olanlardan sonra, daha doğrusu Demir'in gelip gidişinden ve ona rol yapışından sonra kendimi çok huzursuz ve suçlu hissediyordum. Bir türlü kendime gelemiyordum. Demir'e haksızlık ettiğimi düşünüp duruyordum. Aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Çıkmadığı gibi de onu düşünmeden edemiyordum. Demir'i özlüyordum. Allah'ım Demir'i, sesini, gülüşünü, kısaca ona dair her şeyi çok özlüyordum. Ondan ayrı geçirdiğim her saniye sanki ölüm gibiydi. Onsuz nefes alamıyor, onsuzluğa asla katlanamıyordum. İçim içimi yiyordu ama yine de ona bir adım atacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Çok düşünmekten bu sabah kahvaltıyı bile zor etmiştim. Kendime bir türlü gelemediğim için pek bir şey yememiş, kahvaltıdan hemen sonra ılık bir duş almıştım. Haftalardan sonra bunu ilk kez bir başkasının yardımı olmadan yapmıştım ama yine de fayda etmemişti. Sadece tenimdeki kirden arınmıştım ama içimdeki şüphelerden, o korkak kızdan bir türlü kurtulamamıştım.

Senem, tıpkı diğer günlerde olduğu gibi kahvaltıda hemen sonra benim odamda vakit geçirmeye başlamıştı. Zaten dün akşam Demir e yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğumdan beni yalnız bırakmak da istememişti. Üstüme gelmemiş, geceyi yine benim odamda geçirmişti. Ben uyuyana dek kulağıma sakinleştirici cümleler fısıldamış, saçlarımı okşamıştı.

Aldığım duştan sonra üzerime V yakalı, bordo bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymiştim. Tıpkı yetimhane zamanlarında olduğu gibi saçlarımı Senem'e yandan ördürmüştüm. Ardından onunla birlikte vakit geçirmeye başlamıştım.

Senem, izlememiz için romantik komedi türünde yabancı bir film açmıştı ama filmin daha yarısına gelemeden arkadaşlarımız bizi ziyarete gelmişti. Gökçe, Bahar, Can, Emre, Batuhan ve hatta Oğuz... Hepsi aynı anda gelmişlerdi. Yaklaşık bir saat boyunca bizimle takılmışlar ve bu sürede sık sık nasıl olduğumu sorup durmuşlardı. Onlara artık endişelenecek hiçbir şeyin kalmadığını ve her şeyin geçtiğini söylemiştim. Fiziksel olarak iyiydim ama duygusal olarak aynı şeyleri söylemem pek de mümkün değildi. Ama elbette bunları dile getirmemişim. Kimsenin canını daha fazla sıkma niyetinde değildim.

Onların gitmesinin üzerinden çok geçmeden bu kez de Aybüke ve Mustafa gelmişti ziyarete. Günlerden sonra Mustafa'yı karşımda görmek bana inanılmaz iyi gelmişti. Sıkıca ona sarılmıştım. Onlarla konuşmalarımız da diğerlerinden farksız sayılmazdı. Mustafa'yla hâlâ aramızda bir mesafe vardı. Bunun farkındaydım ama sorun değildi. Onu anlayabiliyordum. Aybüke ise diğerleri gibi zaten defalarca kez beni aramış ve hastanedeyken sık sık da ziyaretime gelmişti. Bu kez bunu Mustafa'yla birlikte gerçekleştirmesi hoşuma gitmişti. Elbette onu da en az diğerleri kadar sıcak ve samimi karşılamıştım.

Mustafa ve Aybüke diğerlerinden daha az durmuşlar, yarım saat bile kalmadan gitmişlerdi. Hafta sonu olduğu için Mustafa işe gidecekti. Aybüke de onunla birlikte kalkmak istemişti. Onları kapıya kadar geçirmiş, ardından da Senem'le yeniden odama çıkmıştık.

Ayla Hanım, dün akşam yemeğinden sonra kaldığı otele geri dönmüştü. Bu sabah da bazı işleri olduğunu söyleyerek kahvaltıya gelmemişti. Bu beni o kadar da rahatsız etmemişti. Açıkçası bana sunduğu teklifi iyice düşünmem için benden uzak durması daha iyi bir fikirdi.

Beni rahatsız eden asıl durum Demir'in bugün hiç yanıma gelmemesiydi. Evet, pek konuşmuyorduk. İşin aslı konuşmuyordum.

cameradaki diyalog iki kelimelik cümlelerden öteye gitmiyordu ama de onu görmediğim anda çok özlüyordum. Ne tuhaf... Oysa onu kaçıp saklanan da bendim, onu deli gibi özleyen de yine bendim.

Impala hâlâ sokağın kaldırımında park hâlindeydi. Bunu biliyordum çünkü birkaç kez pencereden arka sokağı kontrol etmişim ama gelmemişti işte. Semtte olmasına rağmen bugün yanıma gelmemişti.

Senem hemen yanımda, yatağımın üstünde bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor, cep telefonundan internetteki alışveriş sitelerine bakıyordu. Arada sırada hoşuna giden kıyafetleri bana da gösteriyor, fikrimi soruyordu. Ben ise kendi telefonumdan galerimdeki eski fotoğraflara bakıyordum.

Yazın birçok fotoğraf çekmiştik. Hepsinde o kadar mutlu, o kadar huzur doluyduk ki. Meğerse bir zamanlar gerçekten gözlerimin içi parlıyormuş. O günleri gerçekten çok özlüyordum. Fakat gözlerimin ılıtısını da, kalbimin bütün neşesini de benden söküp almışlardı. Çalmışlardı.

Fotoğrafları tek tek kaydırırken öyle bir tanesine denk geldim ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yine yaza dair bir fotoğraftı. Mersin'deydik. O tahta iskelenin bulunduğu taraftaydık. Gün batıydı. Demir, başını gün batımına doğru çevirmiş, batan güneşi izliyordu. Alnımı ondan kısa olduğum için boynuna yaslamıştım. Çenem omzuyla boynunun arasındaki boşluğa yerleşmişti. Bağımlısı olduğum kokusunun burnuma nasıl dolduğunu hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Fotoğrafta gözlerim kapalıydı ama buna rağmen gerçekten huzur doluyordum. Ekranı yaklaştırıp onun o güzel yüzünü okşamaktan kendimi alamadım. Ne kadar uzak durmak istesem de onsuz gerçekten yapamıyordum.

Gözlerimi ekrandan hiç ayırmadan, "Senem?" diye seslendim.

Senem gözlerini telefonunun ekranından ayırarak, "Efendim canım?" diye yanıtladı beni. Telefonumun ekranına, açtığım fotoğrafa bakmaya başladı. Bu fotoğrafı o çekmişti.

"Sence Demir'e haksızlık mı ediyorum?"

Gözlerime tereddütle baktı Senem. Yüzü düştü. Aslında bu konu hakkındaki fikirlerini biliyordum. *Elbette Demir'e haksızlık ettiğimi düşünüyordu.* Omuzlarını düşürüp sırtını doğrulttu ve bana döndü. Önemli bir şey söyleyeceğini o an anladım.

"Bunun cevabını gayet iyi biliyorsun," dedi net bir sesle. "Onun hiçbir suçu yok. Demir, onların öz oğlu bile değil," diye de devam etti.

Bu doğrudu. Demir, Gürsoyların öz oğlu değildi ama her şeye sahipti. Bir aileye, gerçek bir soyadına, en önemlisi de anne ve babaya sahipti. *Benim babama sahipti. Bunu göz ardı edebilir miydim?*

Sessizliğimi korurken Senem uzanıp elimi tuttu. Yanaklarıma düşen damlaları parmaklarıyla yakalayıp sildi. Konuşmaya devam etti:

“Evet, herkese, her şeye çok kırgınsın, kırgınsın ama hıncını, hırsını Demir’den çıkarma. Suat amcaya olan öfke denizinin soğuk dalgalarını Demir’e savurma. Sen zararlı çıkarsın. Neden, biliyor musun?”

Meraklı gözlerle ona bakıp başımı sağa sola doğru salladığımda bana kocaman, dişlerini göstererek gülümsedi.

“Çünkü onu çok seviyorsun aptal,” dedi epey kendinden emin bir ses tonuyla. Kıkırdadım.

“Onu o kadar çok seviyorsun ki o zarar görsün istemiyorsun. Seni çok iyi tanıyorum, Nisa. Sırf onun canını yakmak istemediğin için ondan uzak duruyorsun ama asıl böyle yaparak ikinize daha çok zarar veriyorsun. Demir de bu hikâyenin en masumlarından biri. Hatta en az senin kadar o da masum. Bunu sana söylememe bile gerek yok çünkü sen bunu zaten çok iyi biliyorsun.”

Beni bu kadar iyi tanıması daha da şiddetli ağlamama sebep oldu. Delirmişim gibi hem ağlıyor, hem de gülüyordum.

“Haklısın. Sadece nasıl davranmam gerektiğini artık kestiremiyorum. Düşündüklerim aklımı bulandırıyor, o bahsettiğin dalgalar sanki hiç durulmuyor Senem. Aklımı yitireceğim sanırım,” dedim sesimin titremesine engel olamadan.

“Ben buradayım, yanındayım. Bunlar aşılamayacak şeyler değil, sadece biraz zamana ihtiyacınız var, o kadar. Unutma bunu. Tamam mı?” Senem, beni kollarının arasına çekip başımı göğsüne yasladı. Güven vermek ister gibi, yanımda olduğunu gösterir gibi kollarımı sıvazladı. Saçlarını okşadı. Bu biraz olsun beni dinginleştirdi.

“İyi ki varsın Senem. Sen olmasan ne yapardım ben?”

“Sen de iyi varsın be Suratsız. Hep ol.”

“Sen de hep ol Sarışın.”

Senem’e sıkıca sarılırken odamın kapısı önce hafifçe tıklatıldı, sonra da yavaşça aralandı. Devrim amca yüzündeki içten gülümsemesiyle başını uzatarak, “Kızlarım?” diye seslendi. Senem’le birbirimizden uzaklaşıp oturduğumuz yatağımızda doğrularak ona gülümsedik. Devrim amca bize, “Ne yapıyorsunuz bakalım?” diye sevecen bir şekilde sorduğunda ben sadece omuz silktim, Senem ise, “Dertleşiyorduk öyle Devrim amca,” diyerek onu yanıtladı.

“Biraz müsaade var mı peki? Bir misafirimiz geldi de.” Senem’le Devrimimize baktık.

“Elbette,” diyerek bu kez ben yanıtladım Devrim amcaı. Kimin geldiğini merak ediyordum. *Acaba o gelmiş olabilir miydi? Demir gelmiş olabilir miydi?* Kalbim heyecanlanarak hızla çarpmaya başladı.

Senem’le ikimiz iyice doğrulup artık tam anlamıyla oturur pozisyonunda geçtiğimizde kapı ardına kadar açıldı ve gelen kişiyi sonunda gördük. Gelen kişi Demir değildi. Devrim amcanın hemen arkasından odama giren kişi, yani misafirimiz Meltem teyzeydi. İşte bu hiç beklenmedikti.

Birden hissettiğim gerginlikle aniden oturduğum yerden kalkıp ayakta dikilmeye başladım. Senem de benimle birlikte ayağa kalktı.

Hastanede gözlerimi açtıktan bu yana Meltem teyze beni yalnızca bir kez ziyaret etmişti. Onda da sadece sağlık durumumu sorup gitmişti. Gerçi ondan fazlasını bekleyemezdim. *Kim bilir, bana baktıkça aklından neler geçiyor, neler görüyor, neler hissediyordur?*

Senem ortamdaki gerginliği fark etmiş gibi coşkulu bir sesle, “Meltem teyze, hoş geldin,” dediğinde ben de kendime gelmeye çalışarak bedenimi sarstım. Senem’in dediğini daha sakin bir ses tonuyla tekrarladım. “Hoş geldin, Meltem teyze,” dedim.

“Hoş buldum kızlar.”

Bir anda odama derin bir sessizlik hâkim olurken Devrim amca direkt Senem’e kaş göz işareti yaparak, “Senem, kızım sen benimle biraz aşağıya mı gelsen?” diye mırıldandı tereddütle. Senem tıpkı benim gibi onun gönderdiği mesajı hemen havada yakaladı. “Olur, geleyim,” dedi hiç tereddüt etmeden. Bizi arkada bırakıp kapıya doğru ilerledi. Tam çıkmak üzereydi ki sanki aklına bir şey gelmiş gibi hızla geri döndü.

“Bir şey ister misin ya da içer misin, Meltem teyze?” diyerek kibarcaca sordu.

“Hayır, canım. Çok teşekkür ederim. Sadece Nisa’yla konuşmak istiyorum.”

“Peki, tamam o zaman.” Bana bakarak, “Ben Devrim amcaıyla aşağıdayım. Sonra gelirim yanına,” dedi.

“Tamam, tamam. Sıkıntı yok.”

Senem iki elinin başparmaklarını havaya kaldırıp bana göstererek gülümsedi ve ardından arkasını dönüp Devrim amcaıyla birlikte odamdan çıkıp gitti. Onların gidişleriyle ben de kapıyı kapattım ve odama şöyle bir göz attım. Etraf biraz dağınık olduğu için çok utandım ve

hemen yatağıma doğru ilerleyip iyice dağılmış olan yorganı başıma mayaya çalıştım. Meltem teyze ne yaptığının farkına varmış gibi bana gelip elimden tuttu. Beni engellemeye çalıştı. "Lütfen, kendini sakla. Buna hiç gerek yok," dedi. Tebessüm etmeye çalışarak yatağıma geri döndüm ve elimle de yatağımın diğer tarafında bulunan tek kişilik koltuğa koltuğu işaret ettim.

"Şöyle oturmaz mısın, Meltem teyze?" Başını sallayıp gülümseyerek gösterdiğim koltuğa doğru ilerledi. Ben de bu esnada onu incelemekten kendimi alamadım.

Meltem teyzenin yüzü epey solgun ve durgun görünüyordu. Yüzünde makyaja dair hiçbir şey yoktu. Normalde omzunda biten saçlarını bu kez arkadan toplamış; başına da kalın, siyah bir bandana takmıştı. Üzerinde siyah, kumaş pantolon ve krem renginde boğazlı bir kazak vardı. Kazağının üzerine de yine siyah bir hırka giymişti. Yüzünün solgunluğuna rağmen gayet hoş görünüyordu.

Koltuğa oturup koyu kahverengi gözleriyle bana dikkatle bakarken, "Nasılsın?" diye sordu. Sesinde yoğun bir ilgi ve merak söz konusuydu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe çünkü gerçekten nasıl olduğumu artık pek bilmiyordum. Sanki hiçbir şey hissetmiyor ya da hissedemiyordum.

Cevabıma şaşırmadı. Tebessüm etti. "Ağrın, sızın var mı peki?" diye sordu bu kez de. Başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır, artık pek yok."

Meltem teyze, anlayışla başını salladığında bakışlarını benden kaçırarak pencere tarafına doğru baktı. Bir müddet sessizliğini koruyup öylece arka sokağı ya da doğrudan kendi evini izledi. Derin bir iç çekti, sonra yeniden bana döndü. Benimle konuşmanın onu çok zorladığının çehresindeki donuk ifadeden bile farkındaydım.

Başını yere doğru eğerek bakışlarını benden yine kaçırdı. Dudaklarından gürültülü bir nefes döküldükten sonra, "Dün hem Suat hem de Demir gelmiş yanına," diye fısıldadı.

"Öyle oldu." Sesim en az onunki kadar kısık çıktı.

Meltem teyze başını kaldırarak bana baktı. Gözlerini, gözlerime sabitledi. Bu kez bakışlarında beliren kızgınlığı net bir şekilde görüp hissedebildim. Utançla oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Bana öfkeliydi. Zaten aksinin olması da pek mümkün değildi.

"Akşam Senem'le ne konuştunuz, bilmiyorum ama Demir ödevle-
mek için buraya geldiğinde hepsini duymuş."

Kesatı kesildim. Bir anlığına boğazım sanki güçlü bir el tarafın-
dan sıkılıyormuş gibi hiç nefes alamadım. *Kahretsin! Ne? Demir, bütün
şeylerimizi duymuş muydu yani? Hayır, bu lütfen yaşanmamış ol-
sun. Lütfen, hiçbir şeyi duymamış olsun.*

"Gerçekten mi?" diye sordum inanmak istemeyerek.

"Gerçekten," diye yanıtladı beni Meltem teyze. *Bu durum her gün
gelme gelen çocuğun bugün gelmeyişi gayet net bir şekilde açıklıyordu.*

"Amacım onu üzme değil."

Ama eminim ki onu çok üz müştüm. Ona zarar vermek istemedi-
ğim anlarda bile yine en büyük zararı ona yalnızca ben veriyordum.
Onu kırıyor, üzüyor, paramparça ediyordum. Demir, bunların hiçbir-
ini hak etmiyordu.

Meltem teyze, "Biliyorum, biliyorum. Ben de buraya zaten bunun
için geldim," dediğinde söylediklerinden hiçbir şey anlamadım ama
yine de kendimi açıklamak, üzüntümü onunla paylaşmak istedim.

"Meltem teyze, ben çok üzgünüm," dedim derin bir mahcubiyet
ve suçluluk hissiyle. *Benim bu dünyaya gelmem sadece büyük bir suç
sayılırdı çünkü.*

"Neden?" diye sordu şaşırarak. "Sen neden üzgünsün ki kızım?"
Sesindeki şaşkınlık ansızın gitmiş, yerini ise kızgınlığa bırakmıştı.
Oysa bunun sebebinin en az benim kadar o da biliyordu.

"Size karşı çok mahcubum. Utançtan gözlerinize bile bakamıyo-
rum. Sonuçta eşinizin sizi aldattığı kişinin çocuğuyum."

"O çocuğu Ayla tek başına yapmadı ama, değil mi?" dediğinde
hissettiğim utançtan dolayı başımı iyice eğdim. Yerin dibine girmek,
yok olmak istedim. Gözlerimi kaçırdım. Meltem teyzeye bakmak is-
temedim. Ona bakarsam hissettiğim suçluluk daha da artacaktı, bili-
yordum.

"Dün, Suat sana bir şeyler anlatmış. Daha doğrusu anlatmaya ça-
lışmış."

Başımı eğdiğim yerden kaldırmadan, "Bunun hiçbir önemi yok.
Ona, söylediklerine ya da samimiyetine inanmıyorum," dedim aksi
bir sesle.

Aramızda yine derin bir sessizlik oluşurken Meltem teyze oturdu-
ğu koltuktan kalkarak ağır adımlarla yanıma doğru geldi. Bir anda
ayakları görüs hizama girdiğinde eğilerek çenemden tuttu ve başımı

kaldırıldı. Ona bakmamı sağladı. Yatağımın kenarına, yanıma oturup ellerimi tuttu. Çehresinde çok derin bir hüznün yer alıyordu.

“Nisa, bu konuşmayı seninle yapabilmek için çok kez ayna karşısına geçtim. Çok kez kendimle konuştum ama kendimle konuşmamın hiçbir şeye bir faydasının dokunmayacağını anladım. Bu yüzden artık senin de bazı gerçekleri bilmen gerekiyor.”

Sesi kesik kesik çıktı. Sanki yüreğinde derin bir acı besliyordu. O acı göğüs kafesine asılı kalmış ve kimse onu oradan söküp almamış gibiydi.

“Daha neyi bilmem gerekiyor ki?” diye sordum afallayarak.

Meltem teyzenin çehresindeki keder daha da katlandı. Gözleri doldu. Küçük bir damla gözyaşı yanağından çenesine doğru aktı. Sonra tebessümle bana bakıp konuşmaya başladı:

“Suat, beni aldattığı için yıllardır içimde hiç dinmeyen derin bir sızı var. Onu affetmedim, affedemedim ama ondan vazgeçemedim de. Dün akşam bana her şeyi anlattı ve bilmeni isterim ki seninle konuştuğu hiçbir şeyde sana yalan söylemedi.”

Gürültülü bir nefes çekti ve belki de dudaklarından çıkacak olan kelimeleri çok zor bir şekilde dile getirdi:

“Baban, sana yalan söylemedi Nisa.”

Babam? O adam gerçekten benim babam mıydı?

“Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum, Meltem teyze,” dediğimde gürültülü bir nefes daha çekip bıraktı ve bu kez gerçekten tam anlamıyla konuşmaya başladı:

“Annenle babanın bir ilişkiden ziyade iyi bir arkadaşlıkları vardı. Annen, gerçekten onun iyi bir arkadaşıydı. Ayla, benden hiç haberdar olmasa da babanla tanıştığından bu yana ben ondan, her şeyden hep haberdardım. Suat, bana hiç yalan söylemezdi. Söylemedi de. Beni annenle aldattığında sabahına yanıma gelip bunu doğrudan kendi itiraf etti. Aynı zamanda annenin sana hamile kaldığını da yine Suat’tan öğrendim. Yani kısacası, aslında varlığından hep haberdardım. Tıpkı baban gibi...”

Boğazım düğüm düğüm oldu. Âdeta buz kestim. Kanım dondu. *Beni biliyordu. Beni en başından beri biliyordu.*

“Meltem teyze...” diye fısıldadım sadece. Başka hiçbir şey söyleyemedim. Dudaklarımdan başka bir kelime çıkmadı, çıkamadı.

“Lütfen, ben bitirene kadar bekle. Olur mu? Çünkü bu konuşmayı yapmak benim için de çok zor.” Başımı usulca aşağı yukarı doğru

Edirginimde derin bir nefes alıp verdi. Boğazını temizledi. Sonra tek gözlerimin içine baktı.

"Doğumundan sonra baban hep seni almak, sana sahip çıkmak istedi. Adını ya da kim olduğunu bilmiyordu ama seni düşünmediği, almana getirmediği tek bir an bile olmadı. Annene karşı duygusal bir şey yoktu belki ama seni almayı gerçekten çok istedi."

Bana yalan söylememiş miydi yani? Gerçekten beni almak, büyütme, sahip çıkmak mı istemişti? Benden kaçmamış mıydı? Ama Ayla Hanım demişti ki...

Sessizliğimi koruyarak Meltem teyzeyi dinlerken burnunu çekti ve rüzüme acı dolu bir tebessümle baktı.

"Seni istemeyen kişi bendim," dedi birden boğuk bir sesle.

"Ne?"

"Dört yıl boyunca bununla savaştım. Baban sürekli seni o yetimhaneden almak isterken ben hep karşı çıktım. Direttim. Hatta bazı zamanlar evden çekip gitmekle ya da ailesine her şeyi anlatmakla onu tehdit ettim. En sonunda onu engellemeyi, alt etmeyi başardım. Suat o dört yılın sonunda pes etti. Bir daha senin konunu hiç açmadı. Ama bir şeyi hiç değiştiremedim. Suat hep seni istedi. Bu yüzden hiçbir zaman Demir'i doğru düzgün sevedim. Ona şefkat gösteremedi. Gerçek bir babalık yapamadı. Onu hiç kabullenemedi. Kabullenmesi için onu zorlayan taraf da yine bendim. Çünkü benim için onun kendi kanından olmayan birine babalık yapması, kendi kanından olan ama annesinin ben olmadığım bir çocuğa babalık yapmasından daha az acıtıcıydı."

İtirafı karşısında tir tir titremeye başladım. Göğsümde kocaman bir çığlık koptu. O çığlık öyle yüksek sesliydi ki kulaklarımı tırmaladı, kalbimi sıkıştırdı. *Çünkü babam... Babam beni gerçekten istemişti.*

Evet, Meltem teyze aldatılmış bir kadındı. Bunu yaşadığı için kendimi çok kötü hissediyordum. *Evet, ben gayrimeşru bir çocuktum ama bir babanın evladına kavuşmasını nasıl engellerdi? Onu nasıl bundan alıkoyardı?*

"Meltem teyze, sen ne diyorsun?" diye fısıldarken tuttuğu ellerimi hızla onun ellerinden çektim. Bu kadın, bu itirafı yapan kadın benim tanıdığım o şahane Meltem teyze olamazdı.

"Sadece gerçeği söylüyorum. Seni annen değil, baban değil, Demir değil, bizzat ben üzdüm Nisa. Seni babandan ben mahrum bıraktım ve bunun için çok üzgünüm. Belki de bu hikâyenin kötü kraliçesi yalnızca benimdir."

Bazı insanların yüreğinde şifa bulamadığı hastalıkları, akıtamadığı gözyaşları ve hâlâ kanayan derin yaraları vardır. Meltem teyze de o insanlardan biriydi. Onun parçalanan kalbinin gür sesini buradan duyabiliyordum. Ama *neden* diye sormaktan da kendimi alamıyordum. *Neden bunun bedelini çok ağır bir şekilde bana ödetmişti? Neden beni ilk kahramanım olabilecek kişiden, yani babamdan uzak tutmuştu? Hak ettiğim bu muydu?*

“Nisa, ben seni çok seviyorum. Devrim ve Esmâ sizi evlat edindiğinden beri sen benim için çok özelsin. Belki de hissettim, bilmiyorum. Sen de biliyorsun ki en başlarda oğlumun Senem’le değil, bizzat seninle olmasını isteyen kişi de yine bendim. Lütfen, sana olan sevgimden şüphe etme, olur mu? Öğrendiklerin hiçbir şeyi değiştirmez. Sana olan sevgimi değiştirmez, değiştiremez.”

Peki ya benim sevgim? Onun bir önemi yok muydu? Ayrıca beni sevmesi neyi değiştirirdi ki? Babamdan ayrı geçirdiğim onca yılı bana geri verebilir miydi? Zamanı geriye sarıp kaybettiğim çocukluğuna bana yeniden yaşatabilir miydi? Hayır, bunların hiçbirini yapamazdı çünkü her şey için artık çok geçti.

Gözyaşları yanaklarıma hızla boşalırken Meltem teyze yeniden daha sıkı bir şekilde elimi kavradı. Dudaklarına götürüp uzun bir öpücük bıraktı.

“Sana yemin ederim ki... Eğer sen olduğunu bilseydim...”

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Elimi hızla onun elinden kurtardım. Öfkeliydim. Hem de öyle bir öfkeliydim ki âdeta her an patlamaya hazır bir bomba gibiydim.

“Ne?” diye fısıldadım büyük bir hayal kırıklığıyla.

“Sen olduğunu bilseydim mi? Siz küçücük bir çocuğun gözlerinin içine bakıp gelecekte kim olacağını görebiliyor musunuz, Meltem teyze? Ben değildim, belki bir başkasıydı, fark etmez. Bu bir bahane bile olamaz.”

Söylediklerim karşısında başını yeniden öne eğdiğinde dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Ondan gözlerimi ayırmadan yavaşça ayağa kalktım. Tam karşısında dikilmeye, ona tepeden bakmaya başladım. Artık susmayacaktım. Bu saatten sonra bu çok zordu. Öğrendiklerimden, yenik düştüğüm öfkemden, kırgınlığımdan sonra bu gerçekten çok zordu.

“Ne garip,” diye mırıldandım. “Oysa Onur amcanın oğlunu pek bir sahiplenmişsiniz.” Söylemiştim işte. Kurduğum cümle karşısında

...bana doğrultup bana baktı. Her şeyi bildiğimi belli edercesine
...gülümsedim.

...bir dakika, bir dakika... Sen..." Konuşmasına izin vermeden sö-
...kestim. Aklında oluşan soru işaretini direkt ortadan kaldırmak

"Mustafa, benim en yakın arkadaşım. Bildiğimi hiç mi tahmin ede-
...mediniz?"

"Demir'e söylemeyeceksin ama değil mi?" Burnuma ilişen korku
...konusuyla karşısında yine alay eder gibi güldüm. Sorusunu yanıtlama
...ezulünde bile bulunmadım.

"Başkasının oğlunu bağrınıza basabiliyorsunuz ama bir babanın öz
...kollarının arasına almasına izin vermiyorsunuz. Öyle mi? Ben
...çok yanlış bir Meltem teyze mi tanımışım? Çünkü benim tanıdığım
...harika insan asla böyle bir şey yapmazdı. Sizin annelik anlayışınız
...gerçekten bu mu?"

"Çok üzgünüm. Nisa, gerçekten çok üzgünüm ama aldatılmıştım.
Lütfen, duruma bir de benim tarafımdan bakmaya çalış. Seni nasıl
...kabullenebilirdim?"

Üzgün olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hayatımı, çocukluğumu,
...kaybettiğim onca yılı, heba olan hayallerimi bana geri veremezdi.

"Demir'e annesinin fotoğrafını verdiniz ama ona adını hiç söyle-
...mediniz. Neden?"

"Nisa..."

"Neden?" diye üsteledim.

"Çünkü korktum. Çok korktum. Gerçek ailesinin peşine düşme-
...sinden, bizden, benden kopmasından çok korktum. Demir, benim bu
...hayattaki tek dayanağım. Tek tutduğum varlık. Lütfen, bütün bu
...olanların cezasını ona kesme. Yalvarırım Nisa. Demir'e bunu yapma.
...Ona hiçbir şey anlatma. O seni bu kadar çok severken onu bununla
...yaralama."

"Siz cezayı bana kestiniz ama! Siz, bütün bunların cezasını bana
...kestiniz! Beni babamdan, çocukluğumdan mahrum bıraktınız! Bunun
...bedelini nasıl ödeyeceksiniz?"

Bağırışım, haykırışım odamın duvarlarında yankılanırken kendimi
...artık dizginleyemiyordum. Dizginlemek de istemiyordum.

Meltem teyze oturduğu yerden hızla kalkarak bana doğru yaklaşım
...yeniden ellerimi tuttu. "Lütfen, Nisa. Lütfen, bunu yapma. Demir'e
...söyleme. Onu benden alma," diyerek çaresizce konuştu.

Sadece Demir'i düşünüyordum. Ben, onun umurunda bile değildi. Gerçi hiç de olmamıştım ki. Buraya da benden özür dilemeye değildi. Demir'i üzmemem için bana dil dökmeye gelmişti. İçini rahatlatmak istemişti.

Gözyaşları içinde bana yalvarırken başımı sağa sola doğru salladım. Hayal kırıklığı... Hissettiğim tek şey yalnızca koca bir hayal kırıklığıydı. Demir'i korumak istemesini anlayabilirdim. *Peki ya ben? Bana ne olacaktı? Beni hiç mi düşünmüyordu? Benim şu sol göğsümde kocaman bir ağrı, kocaman bir boşluk vardı. Peki bunun günahı kime yazılacaktı? Benim kalbimde açılan yaranın hesabını kim verecekti?*

Haftalardır büyük bir ikilemin içindeydim. Hayatımdaki her şeyi sorguluyordum. Yaşadıklarımı, yaşayacaklarımı, almam gereken kararları hatta aldığım nefesi bile... Her şeyi sorguluyor, aklım ve kalbim arasında kalan terazide tartıyordum. Bunca zaman boyunca asla hızlı düşünüp yanlış kararlar almak istememiştim. Fakat artık her şey sona ermişti. Artık her şey kesinleşmişti. Zihnim de kalbim de o bulanıklıktan, çamurdan arınmıştı. Bir su kadar berraktı. Kararımı sonunda vermiştim ve bunun bir geri dönüşü de olmayacaktı.

Ellerimi hızla Meltem teyzenin ellerinin arasından kurtardım. Omuzlarımı ve başımı dik tutarak geriye çekilip ondan iyice uzaklaştım. Yanından geçip odanın kapısının bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Kapının arkasındaki askılıktan siyah kabanımı ellerimin arasına aldım ve hızla kapımı açtım.

"Bundan sonra olacıklardan ben sorumlu değilim, Meltem Hanım."

Nasıl ki Suat amca artık yalnızca Suat Gürsoy'du benim için, o da bu saatten sonra Meltem teyze değil, Meltem Hanım'dı benim için.

"Nisa, yapma," diye bir kez daha dil döktü ama onu duymazdan geldim.

"Gitmenizi istiyorum. Derhâl," dedim kararlı bir sesle.

Hiçbir şey demedi. Olduğu yerde önce birkaç kez ileri geri doğru adımlar attı. Afallamış görünüyordu. Sonra bana döndü. Gözlerimdeki bıçak kadar keskin ifadeyi gördü. Kapı tarafına doğru geldi ve odamdan çıktı. Onunla birlikte ben de çıktım. Hızlı adımlarla merdivene ulaşip ikinci kata indiğimizde Devrim amca ve Senem, Devrim amcanın çalışma odasından çıktılar.

İkisi de bize şaşkınlıkla bakarken bir şey demelerine fırsat tanımadan, "Devrim amca, Meltem Hanım'a kapının yolunu gösterir misin?" diye konuştum buz gibi bir sesle. Söylediklerim karşısında Senem'in

Özleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Yanıma gelip, "Nisa, ne oluyor?" diye sordu hayretle. Onu yanıtlamadım. Direkt merdivenlerden aşağıya inmeye devam ettim.

Meltem Hanım, Senem ve Devrim amcayla birlikte ardımdan geçerken hızla vestiyerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Ayaklarıma kısa çizmelerimi giydim ve kapıyı Devrim amcadan önce davranarak ben açtım.

Bu sırada mutfaktan çıkan Esmâ teyze ve Zehra teyze de pürdikkat bana bakıyor, olanları anlamaya çalışıyorlardı ama hiçbirine açıklama yapacak gücüm şu an için yoktu.

Meltem Hanım yalvaran bakışlarıyla önce arkasından gelen Devrim amcaya sonra da bana baktı. Ayakkabılarını giyip yanımdan geçip gitmeden önce, "Lütfen, yanlış bir şey yapmadan önce bir kez daha düşün kızım," dedi ızdırıp dolu bir sesle. *Kızım? Şimdi kızım mı olmuştum yani?* Ona bakmadım bile. Kapıyı iyice açarak gitmesini bekledim. Soğuk bir sesle sadece, "Hoşça kalın," dedim.

Meltem Hanım kapıdan çıkıp gittiğinde hiç geciktirmeden kapıyı kapattım. Koridorda benimle birlikte dikilen herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Senem, "Bu neydi şimdi?" diye mırıldandı.

Esmâ teyze, "Kızım, niye Meltem'i kovmaktan beter ettin? Ne oldu?" diye sordu afallayarak.

İkisini de yanıtlamadan doğrudan Devrim amcaya baktım. Aşağıya inmeden önce odamdan aldığım kabanımı üzerime geçirdim.

"Devrim amca, sahile gidelim mi?" diye sordum. O da en az diğerleri kadar şaşkın görünüyor ve ne diyeceğini asla bilmiyordu.

Devrim amca sessiz kalırken Senem, "Ben de geliyorum," dedi birden.

Bunu istemiyordum. Benim önce Devrim amcayla konuşmaya ihtiyacım vardı. Eğer Senem yanımda olursa bunu yapacak gücü kendimde bulamazdım. *Aldığım kararı söyleyemedim.*

"Senem, yalnız kalmaya ihtiyacım var." En az Meltem Hanım'a karşı kullandığım kadar aksi bir sesle konuştum. Tabii söylediklerim Senem'i ikna etmedi.

"Ama benim seni yalnız bırakmaya niyetim yok," dedi itiraz ederek.

"Lütfen."

"Hayır." Benim ondan daha inatçı olduğumu unutuyordu sanırım.

“Lütfen,” diyerek bir kez daha direkttim.

Tam ağzını yine karşı çıkmak için aralamıştı ki Devrim amca. “Senem, lütfen kızım,” diyerek araya girdi. “Anlaşılan Nisa'nın gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı var,” dediğinde en azından biraz olsun ikna olmuş gibiydi Senem.

“Ona göz kulak ol, tamam mı? Bu delinin ne yapacağı hiç belli olmaz. Sahilde kendini denize falan atar maazallah.” Gözlerimi devirmeden edemedim.

“Bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı,” dediğimde Senem omuz silkti. Devrim amca ise bu atışan hâllerimize gülümseyip Senem'e, “Merak etme,” dedi güven dolu bir sesle.

Senem hızla başını sallarken Devrim amca da kabanını vestiyerdeki askılıktan alıp üzerine geçirdi. Aynı yerde asılı olan arabanın anahtarlarını da eline alıp bana dönerek, “Hadi kızım, gidelim,” dedi ve kapıyı araladı. *Evet, artık gidelim.*

Geçirdiğimiz şu zor günlerde, hayatımla ilgili en çok yakındığım şey zamanı durduramadan büyümekti sanırım. Büyümek, küçük bir kuşun kanat çırpışı kadar ani ve zamansızdı. Bir anda gelip geçiyordu ve nasıl olduğunu asla anlayamıyordunuz bile. Saniyelik bir an, bütün ömrünüzün kaderini değiştiriyordu.

Üstelik güzel bir şey de değildi. Zaman geçtikçe sırtımıza binen yükler bizi onlarca sorumluluğun altında bırakıyordu. Yalnızca hayatımız değil, önceliklerimiz ve hayallerimiz de değişiyordu. Büyüyorduk ve çocukluğumuz ellerimizden kayıp gidiyordu.

Oysa o zamanki dertsiz, tasasız hâllerimizi hayatımızın her saniyesinde özleyecek olmamız kaçınılmaz bir gerçektir. O zamanlar küçüktük çünkü. Hiçbir şey anlamıyorduk. Her şey çok daha güzeldi. Çok daha masumdu. En büyük derdimiz oyuncağımız ya da elimizden alınan şekerdi. Şimdiyse... Şimdiyse aldığımız her karar, bir öncekinden daha acı vericiydi. Yaptıklarımız, çok daha yıkıcı sonuçları olan eylemlerdi ve hissettiklerimiz yadsınamaz bir ağırlıkla sırtımıza binen yüklerdi. *Sahi biz ne ara bu kadar büyümüştük ki?*

Önümdeki uçsuz bucaksız denize bakarken Devrim amca hemen yanımdaydı. Benimle birlikte ayakta dikiliyor, sessizce karşıımızdaki denizi izliyordu.

Hafta sonu olduğu için sahil kenarı sanki dün akşam hiç yağmur yağmamış gibi kalabalıktı. Kol kola giren yaşlı teyzeler, babaları ve annelerinin ellerini tutan küçük çocuklar, birbirlerine tatlı sözler mırıldanan sevgililer her yerdedi.

Denizi sessizce izlerken elim doğrudan boynuma gitti ama boynum boştu. Kolyem yoktu. Artık onu takmıyordum. Aynı şekilde bileğimden hiç çıkarmadığım künyem de artık yoktu. Kazadan sonra, ameliyattan önce ikisi de vücudumdan çıkarılmıştı ve o zamandan bu yana bir daha hiç takmamıştım. İkisi de evdedi. Yatağımın kenarındaki komodinin üzerindeydi ama benim artık onları takmaya gönlüm el vermiyordu. Sanki bu artık çok yanlış bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

“Biliyor musun, Devrim amca? Şu koskoca dünyada bir ben yalnızım sanki. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Koca bir boşluğun içindeymişim gibi geliyor. Savruluyorum ama nereye savrulduğumu bile bilmiyorum.”

Sahile gelene dek ağzımı bıçak açmamıştı, hiçbir şey dememiştim. Sonunda Devrim amcayla aramızdaki yoğun sessizliği bozarak, karşımdaki denizden gözlerimi ayırmadan konuşmayı başarabilmiştim. Dalgalar kayalıklara vuruyor, denizin enfes kokusu burnuma ulaşıyor, beni bir nebze olsun rahatlatıyordu. Ama kalbim... Kalbim de en az şu deniz kadar hoyrattı. Öfkeliydi.

Devrim amca, “Hepimiz bir boşluğun içinde değil miyiz zaten?” dediğinde yavaşça ona döndüm. O çoktan bana dönmüş, gözlerini üzerime dikmişti. Yüzünde en sevdiğim şefkat dolu gülümsemelerinden biri vardı.

“Belki de öyleyiz ama ben kendimi güzel kandırdım. Mutlu olduğuma inandırdım. Kalelerimi kumdan yaptım. Sonra hop!” Elimle karşımdaki denizin dalgalarını göstererek, “Kocaman bir dalga geldi ve her şeyi mahvedip gitti,” dedim.

“O kocaman dalga her şeyi mahvetmiş olabilir ama ben, karşımda o dalganın içinden kurtulmuş çok güçlü bir kız görüyorum.”

Sözleri doğrudan kalbime dokunurken yalnızca başımı değil, bütün bedenimi de Devrim amcaya doğru çevirdim. Kahverengi gözlerinin içine baktım. Bakışları bana hep huzur veriyor, içimi sıcaklık kaplıyordu. Ona her baktığımda yüreğim umutla doluyordu.

Evet, çocukluğum boyunca benim *kahramanım* diyebileceğim bir babam olmamıştı ama sonra Devrim amca girmişti hayatıma. Hep anlayışla karşılaşmıştı beni. Her sıkıntımı dinlemişti. Beni hep

desteklemiş, huzur vermişti. Herkesten daha yabancıyken, herkesten daha yakınım olmuştu. Babam değildi belki ama kalbimi ellerinde tutup incitmeyen tek kişiydi. Bu hayata atıldığım ilk andan itibaren benim gönlümün ilk kahramanı da aslında oydu.

Gözlerimin içi dolarken Devrim amcaya bakarak kocaman gülümsedim. İçimde öyle yoğun bir hasret vardı ki... O hasret artık taşmak üzereydi. Tam da o hasretin üzerine yanımdan sevimli bir baba-kız geçti.

"Pamuk şeker istiyorum!" diye bağırdı küçük kız sızlanarak. Babasının elini sıkıca tutuyordu. Dalgalı saçları benimkiler gibi koyu kahverengiydi. Üzerinde pudra pembesi renginde bir elbise ve elbisenin üzerinde de krem renginde, kollarında tüyleri olan hoş bir kaban vardı. Çok tatlı bir kız çocuğuydu. En fazla dört ya da beş yaşındaydı.

"Ama kızım bugün pamuk şeker satan amca yok," dedi babası onu sakinleştirmek ister gibi.

"Bana ne!"

Küçük kız daha da çok sızlanmaya başladı. Babasının elini bırakıp kollarını etrafına sardı. Dudaklarını sarkıttı. Başını yere doğru eğdi. Dokunsalar ağlayacaktı.

Babası o sırada çok önemli bir şeyi fark etmiş gibi gözlerini ilerideki bir yere dikti. Arkamı dönüp adamın bakışlarını takip ettiğimde balon satan o yaşlı adamı fark ettim.

"Bak, ileride bir amca balon satıyor. Balon alalım mı?" diye sordu babası heyecanlı heyecanlı, sanki küçük kızını da heveslendirmek ister gibi. Üstelik gayet başarılı da oldu.

Küçük kız başını hızla eğdiği yerden kaldırdı. Babasının baktığı yere baktı. Sevinçle ellerini birbirine çıkararak, *"Alalım babacığım!"* diye şakıdı. Babası hemen onu kucağına alarak yanımdan uzaklaşp balon satan yaşlı adama doğru koşmaya başladı.

İşte küçücük bir çocuğu memnun etmek, kalbine girmek bu kadar basitti.

Onları gözlerimdeki derin hüznün ve kalbimdeki büyük bir özlemle izlerken gözlerimden akan bir damla gözyaşına engel olamadım. Burnumu çektim. Onların mutluluğunu izleyerek kendime daha fazla acı çektiğim istemedim. Yeteri kadar acı çekiyordum zaten. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Bakışlarımı yeniden Devrim amcaya çevirdim.

"Ben on sekiz yaşımdayım Devrim amca ama hayatım boyunca. Babularım dışında bir kez olsun şu dudaklarımdan anne, baba kelimeleri dökülmedi. Hep buna hasret bir şekilde yaşadım. Oysa insanlar bak şu küçücük çocuklar her gün, her saat, her dakika belki de milyonlarca kez söylüyorlar o kelimeleri ama ben hiç söyleyemedim."

Boğazımdaki düğüm artık canımı çok fazla acıtırken Devrim amca doğru döndüm. "O yüzden," diye mırıldandım çekinerek. Çok istiyordum ama bir kezliğine de olsa denemek, söylemek istiyordum. Derin bir nefes aldım. Boğazımı temizledim. Devrim amca, gözlerinin içine büyük bir merakla bakarken yavaşça dudaklarımı araladım.

"Sadece bir kereliğine dahi olsa sana *baba* diyebilir miyim?"

Eğer bunu yaparsam içimdeki acı diner miydi? O hissettiğim derin özlem biraz olsun azalır mıydı? Bilmiyordum ama şu an buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. Devrim amcanın şefkatini, sevgisini hep yüreğimde hissediyordum zaten ama bir kez olsun ona gerçek bir baba gözüyle bakmak istiyordum.

"Nisa," diyerek adımı fısıldadı.

Yutkundu Devrim amca. Gözleri dolu doluydu. Çehresinde hem büyük bir şaşkınlık hem de en az benimki kadar derin bir özlem vardı. Gülcan ablayı özlediğini tahmin etmek o kadar da zor değildi.

"Buna öyle çok ihtiyacım var ki," dediğimde gözlerinden bir damla yaş yanaklarına doğru aktı.

"Onur duyuyorum," dedi aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak. Kendimi daha fazla tutamadım.

"Ba-Baba."

O tek kelime dudaklarımdan kekeleyerek çıktı. Devrim amca, bunu işitmesiyle kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Kollarını bana sardı ve sanki aldığı kararını hissetmiş gibi hiç bırakmak istemezcesine sıkıca bana sarıldı. O saçlarımı okşayıp öpücükler bırakırken, "Ne olur al bu acıyı. Ben artık dayanamıyorum," diye hıçkırdım. Devrim amcanın vücudumu saran kolları daha da sıkılaştı.

"Buradayım kızım. Buradayım canımın içi. Buradayım *babacığım*."

Babacığım...

Bunu işitmemle ben de ona sıkıca sarıldım. Sanki bütün acılarımı, hasretim onun sarılmasıyla, o tek kelimeyle bir anlığına geçer gibi oldu. Bir müddet boyunca sessiz kalıp gözyaşlarımı göğsüne doğru akıttım. Devrim amcanın kolları arasında denize karşı ağladım. İçimi

boşalttım. Gözyaşlarım artık dinmeye başladığında Devrim amcanın kollarının arasından yavaşça çıktım.

“Devrim amca,” dedim yeniden.

Artık gerçekliğe geri dönmenin zamanıydı. Başımı dik tutmaya çalışarak gözlerimi onun gözlerine sabitledim. Dudaklarım ağlamaktan dolayı titrerken derin bir nefes alıp verdim. Biraz güç toplamak için kendime zaman tanıdım. Ne kadar beklemem de aradığım o gücü bir türlü hissedemedim ve ben de daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Artık söylemem gerekiyordu. Sonunda dudaklarımı araladım ve ona buraya asıl geliş amacımızı söyledim.

“Ben çok önemli bir karar aldım ve bunu da herkesten önce senin bilmeni istiyorum.”

20. BÖLÜM

♪ *Nükleer Başlıklı Kız – Son Sözler*

♪ *Murat Dalkılıç & Alya – Cevapsız Sorular*

♪ *Dedublüman – Belki*

Yetimhanede büyümüş olabilirdim ama hayatımın her anı elbette gözyaşı ve kederle geçmemişti.

Senem hayatıma girdiğinde beş yaşımıydım. Onunla geçirdiğim on üç yıl boyunca harika bir çocukluğa sahip olmuştum. Her anından doyusuya keyif aldığım, yeri geldiğinde birlikte kahkaha atıp, yeri geldiğinde de birlikte ağladığım koca bir çocukluk paylaşmıştım. Bana öyle harika bir dost ve kardeş olmuştu ki onun sayesinde asla yalnız olduğumu hissetmemiştim. Buna izin bile vermemişti. Tamam, bazı zamanlarda birbirimize gerçekten çok kötü şeyler yaptığımız da olmuştu ama bunları geride bırakalı çok olmuştu. Her şeye rağmen yine de buradaydık işte. Yan yanaydık. *Sanırım hep yan yana olacağımızı düşünerek büyük bir yanılığa kapılmıştım.*

Hayat öyle dengesiz ve kalp öyle ayarsızdı ki Senem’le dolu dolu geçirdiğim on üç yıla rağmen –her ne kadar ona hiç haksızlık etmek istemesem de– hayatımın en güzel günü olarak bundan tam bir ay öncesini hatırlıyordum. *Doğum gününden tam bir gün öncesini... İstanbul’a gidişimi...*

Demir’in sürpriz yapıp sabahın çok erken saatlerinde beni ansızın İstanbul’a götürmesi, nostaljik kıyafetlerle İstanbul’un o şahane sokaklarını turlamamız, hayatımda belki de görmekten en büyülediğim o güzel yere, yani Büyükkada’ya gitmemiz...

O muhteşem günü hayatım boyunca hiç unutmayacaktım. İstesem de unutamazdım. Ömrümün en güzel günleri listesinde zirveyi hep o gün çekecekti. *Aşk gerçekten böyle bir şey miydi?*

Fakat hayatınızın en zor anlarını yaşadığınızda anılarınız da tuhaf bir şekilde sizi böyle en mutlu olduğunuz zamanlara götürürdü işte. Zihninizde geçmişin puslu izleri kol gezer ve daima aklınızı en kıymetli anılarla doldururdu. Sonra da yaşadığınız acılarla aslında hiçbir mutluluğun sonsuza dek sürmeyeceğini anlardınız. Çünkü hayat size hiç

acımadan, ne duruma geleceğinizi asla umursamadan sizi her şeyden böyle çekip alır, koparırdı. İşte o an geldiğinde, büyük bir aydınlanma yaşadınız ve kendi kendinize, "Hayır, bu kadar bağlanmamalıydım." derdiniz. İşte şu an tam olarak bunu yaşıyordum.

Bağlanmamalıydım Senem'in muhteşem kardeşliğine, dostluğuna

Bağlanmamalıydım Mustafa'nın o huysuz, çokbilmiş abi edalarına

Bağlanmamalıydım Devrim amcanın baba şefkatine.

Bağlanmamalıydım Esmâ teyzenin anne sevgisine.

Bağlanmamalıydım, Demir'in içimi titretecek kadar derin aşkına.

Bağlanmamalıydım diğerlerine, bağlanmamalıydım hiç kimseye böylesine körü körüne.

Bir şeye ya da birine ne kadar çok bağlanırsam o kadar korkak, ürkek birine dönüşüyordum. Oysa daha en başında, bu hayat bana ait değilken kimseye böylesine derinden bağlanmamam gerekirdi. Çünkü eninde sonunda benden her şeyin alınacağı o lanet gün gelecekti. Sanki tuhaf bir şekilde bunu içten içe hep hissetmiş gibiydim. Ne kadar istemesem de o gün gelmişti. Hayatımla ilgili çok önemli bir karar almıştım ve sonuna kadar da o kararın arkasında durma niyetindeydim.

Sahilden döneli birkaç saat olmuştu. Hep birlikte yemek masasındaydık. Zehra teyze, Orhan amca, Yakup abi... Onlar da bu akşam bizimle birlikteydiler. Hatta hafta sonu olduğu için Sedat abi bile kalkıp İzmir'den gelmişti beni görmeye. Ayla Hanım, tıpkı bu sabah olduğu gibi bu akşam da bizimle değildi. Bana bundan saatler öncesinde mesaj atmıştı. Almanya'yla bazı görüşmeler yapacağını söyleyerek bütün gününü otelde geçireceğini söylemişti. Ben de karşı çıkmamıştım. Zaten bir şekilde onunla konuşmam gerekecekti.

Dışarıdan bakıldığında her şey çok normal, çok sakin görünüyordu. Önümde en sevdiğim yemekler, salatalar diziliydi. Sırf çok seviyorum diye Esmâ teyze ve Zehra teyze bugün sabahtan benim için mantı açmışlardı ama boğazımdan tek bir lokma dahi geçmiyordu. Yiyemiyordum. Yemek de içimden gelmiyordu. Üstelik bu durumda yalnız da değildim. Göz ucuyla hem karşıma hem de hemen sağıma baktığımda onların da kaşıklarıyla tabağındaki yemeklerle oynadıklarını gördüm. Devrim amca ve Esmâ teyze de tıpkı benim gibi yemeklerine dokunmamışlardı.

Esmâ teyze sofraya geçtiğimizden beri bana hiç bakmıyordu, gözlerini kaçırıyordu. Yüzünde çok öfkeli bir ifade yer ediniyor ve o ifade hiç silinmiyordu. *Çünkü biliyordu.* Aldığım kararı biliyordu. Devrim

ona söylemiş olmalıydı çünkü ondan bunu bizzat ben istemiş-
tim. Senem'e kendim söyleyecektim ama Esmâ teyzeye onun söyleme-
sine daha iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Esmâ teyzenin kararımı asla onaylamadığını anlamam için ona sor-
mama gerek yoktu. Sergilediği buz gibi tavrından bunu gayet net bir
şekilde görebiliyordum. Çehresindeki öfkeli bakışlar her şeyi fazlasıyla
belli ediyordu. Ama Esmâ teyze beni anlayamazdı. Anlamak istemeye-
cekti. Aldığım kararı hep sorgulayacaktı.

Devrim amca... Ona karşı o kadar mahcup ve suçlu hissediyordum
ki... Bunca zaman boyunca bana hep şefkatle, anlayışla yaklaşan o
şahane adam bile ilk kez gözlerini kaçırıyordu benden. Yüzüme bakma
tenezzülünde bulunmuyordu. Göz göze bile gelmiyordu. Haklıydı da.
Ona *baba* diye seslenip sıkıca sarıldıktan sonra aldığım kararı açıkla-
yınca, onu büyük bir hüsrana uğratmıştım. Bu yüzden sergilediği ya
da sergileyeceği her tavırda sonuna kadar haklıydı. Onları ne kadar ha-
yal kırıklığına uğrattığımı farkındaydım ama benim için artık başka
çözüm yolu yoktu. Her şey buraya kadardı.

Kararımı henüz bilmeyen Senem hemen yanımda oturuyordu.
Bize nazaran o her şeyden bihaber iştahla mantısını yiyordu. Ben ka-
şığımınla âdeta tabağımdaki mantıları didiklerken Senem yavaşça başını
kaldırdı; önce bana, sonra da tek tek herkesin suratına baktı.

Masadaki yoğun sessizliği Senem, "Biri mi öldü?" diye sorarak bir-
den bozdu.

Esmâ teyze, kaşığını tabağının kenarına oldukça sert bir şekilde
bıraktı. "Senem, ne biçim bir soru o öyle?" diye kızdı. Kızgınlığı daha
çok banaydı tabii ki de ama yaşananlardan sonra böyle şeylerin şaka-
sının dahi yapılmaması gerekiyordu.

"Ya özür dilerim böyle patavatsızlık yaptığım için ama kimsenin
ağzını bıçak açmıyor. Meltem teyze eve bir geldi, pir geldi. O gelip
gittiğinden beri de herkes çok sessiz. Kimse tek kelime etmiyor. Benim
bilmediğim bir şey mi oldu?"

*Çok fazla şey oldu, Senem. Söylemeye cesaretimin olmadığı çok fazla
şey...*

Senem'in sesindeki mahcubiyeti de içindeki yoğun merakı da gayet
iyi anlıyordum çünkü ne Meltem Hanım'la olan konuşmalarımın
haberdardı, ne de aldığım karardan.

Sahilden döndükten sonra uyuyacağımı söyleyerek direkt oda-
ma çekilmiştim ve o da üstüme gelmeyip beni rahat bırakmıştı. Bu

yüzden böyle düşündüğü için onu suçlayamazdım. Kimse suçlayamazdı. Zaten işin en zor tarafı her şeyi ona açıklama kısmıydı. Bunu nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyor, kestiremiyordum.

Devrim amca, “Benim iştahım yok,” diye kısa kesip kaşığına tabağının kenarına bıraktı. Onunla tanıştığımız ilk andan bu yana sesini ilk kez bu kadar katı, çehresini ilk kez bu kadar durgun ve puslu görüyordum. Benim tanıdığım o güçlü Devrim amca asla bu değildi. Onu bile bu hâle getirdiğime inanamıyordum. Pişmanlık şimdiden içime içime işliyordu ama yapacak başka bir şeyim de yoktu.

“Benim de öyle,” dedi Esmâ teyze en az Devrim amcanınki kadar aksi bir ses tonuyla.

Söylenenler Senem’i elbette tatmin etmedi. Onun yeşil hareleri doğrudan bana döndü. “Senin de iştahın yok galiba,” dediğinde sadece başımı sallamakla yetindim. Masadaki herkes bizi pürdikkat izlerken Senem de bir anda kaşığına bırakıp, “İyi, ben de yemiyorum o zaman,” dedi itiraz dolu bir sesle. Kollarını göğsünde birleştirip sırtını da iyice oturduğu sandalyeye yasladı.

Masadakiler hâlâ bizi izlerken Zehra teyze, “Kaldiralum mu kızum masayı?” diye sordu Esmâ teyzeye bakarak.

“Yok Zehra abla. Siz bakmayın bize. Hiç bozmayın rahatınızı. Yiyin yemeğinizi. Biz kalkarız. Kusura bakmayın.”

Esmâ teyzenin sesindeki kırgınlık canımı acıttı ama ağzımı açıp da hiçbir şey diyemedim. Onunla bir anlık göz göze geldiğimizde sesindeki derin kırgınlığın yüzünde de yer aldığını gördüm. Gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim. Hızla bakışlarını kaçırdı Esmâ teyze. Kendi tabağını, kaşık ve çatalını alarak oturduğu sandalyeden kalktı. O kalktığında gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Onlara bunu yaşattığım için kendimi hiç affetmeyecektim. Yemeği resmen burunlardan getirmiş, zehretmişim.

Hemen yanımda oturan Senem de kendi tabağını ve kaşık, çatalını alarak ayağa kalktı. Esmâ teyzenin peşinden gitti. Onlar böyle yapınca ben de kendi eşyalarımı alıp peşlerinden gittim. Mutfağa girdiğim sırada Senem’in, “Ne oluyor Esmâ teyze? Bir sorun mu var?” sorusunu işittim. Esmâ teyze gözlerini Senem’den ayırıp mutfağa giren bana çevirdi.

“Bunu sana Nisa açıklasın,” dedi dondurucu bir sesle. Sonra başka hiçbir şey demeden Senem’in yanından uzaklaştı ve hızla benim yanımdan da geçip mutfaktan çıktı. Esmâ teyzenin mutfaktan çıkmasıyla Senem direkt bana döndü.

"Ne oluyor Nisa? Bilmediğim neler dönüyor yine? Sahilden geldik-
ten bu yana bir tuhafısın zaten. Ne oldu? Meltem teyze canını sıkacak
bir şey mi dedi yoksa?"

Senem peş peşe sorularını sıraladığında gözlerimi kaçırdım. Ona
da cevap veremedim. Bütün bu soruları nasıl yanıtlayacağımı henüz
bilmiyordum.

Yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu. Beni sarsarak, "Kızım bir şey
söylesene ya!" diye sesini yükselttiğinde başımı kaldırdım ve onun irice
kalmış muhteşem yeşil gözlerine baktım. Onu kırmak, canını acıtmak
istemiyordum ama artık bilmesi gerekiyordu. Zamanı gelmişti. Zaten
er ya da geç öğrenecekti. Bundan kaçışımız yoktu.

"Senem... Ben... Şey... Ben..." Lafı ağzımda geveledim. O cüm-
leler bir türlü dudaklarımdan dökülmedi. Dökülemedi.

"Sen ne Nisa?" diye sordu Senem sabırsız bir sesle. Dudaklarımı
birbirine bastırdım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha alıp ver-
dim. Tam ağzımı açıp ona bir karar aldığımı söyleyecektim ki evin
kapı zili çaldı. Bu benim dikkatimi dağıttı. Duraksamama neden oldu.

Senem, gözlerimin içine beklentiyle, bir cevap ararcasına bakarken
onun, "*Herkeseye iyi akşamlar,*" diye seslenen yumuşak tınısını işittim.

"*Hoş geldin, oğlum.*"

"*Hoş buldum, Esma teyze.*"

Senem de tıpkı benim gibi içeriden gelen sesleri işitince yenilgiyle
omuzlarını düşürdü ve derin bir nefes alıp verdi.

"Tamam, bu konuyu sonra konuşacağız. Bana ne olduğunu anlata-
caksın. Kaçışın yok ama şimdilik Demir'i karşılayalım. Eminim, senin
için gelmiştir."

Bu anı zaten bekliyordum. Annesiyle yaşadıklarımın sonra bura-
ya geleceğini, benimle konuşmak isteyeceğini tahmin etmek o kadar
da zor değildi.

Senem'i başımla onayladıktan sonra birlikte mutfaktan çıktık. Sa-
lona doğru ilerledik. Onu bir anda tam karşımda gördüğümde kalbi-
min âdeta gümbürdeyerek hızla atmasına engel olamadım.

Tamamıyla siyahlar içindeydi. Üzerinde siyah, boğazlı bir kazak;
siyah kot pantolon, siyah deri kemer ve uzun, siyah kaşe mont var-
dı. Saçlarını hafifçe yana doğru taramıştı. Yüzü pürüzsüzdü. Her za-
manki gibi yine muhteşem görünüyordu ama bu kez gözleri kederle
bakıyordu. Derin bir üzüntüyle bakıyordu ama en çok da beklentiyle
bakıyordu.

Senem, "Hoş geldin Demir," diyerek benden önce konuştu. Ben yine ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Hoş buldum," dedi Demir. Gözleri yalnızca benim üzerimdeydi. Bir şey dememi bekliyordu. Sessiz kalınca, "Nisa, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu kısık ama kibar bir sesle. Bakışlarımı ondan kaçırıp başımı aşağı yukarı doğru salladım. Elinde sıkıca tuttuğu dosyayı o an fark ettim.

Hiçbir şey demeden ona doğru ilerleyip yanından geçtim ve merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru yürüdüm. Demir peşimden gelirken ağır ağır merdivenleri tırmandım. Odamın bulunduğu kata çıkıp kapıyı araladım ve önce onun içeri girmesini bekledim. Demir, derin bakışlarıyla gözlerini dikmiş bir şekilde bana bakarken ben, o yanından geçip gittiğinde bile ona bakmadım. Bakamadım. Bakamazdım.

İçimde kocaman bir kördüğüm vardı. O düğümü ben kendi ellerimle atmıştım ama şimdi çözemiyordum. Çözebilmem için düğümü kesmekten başka çarem yoktu. İşte ben, tam da bu akşam belki de yalnızca birkaç dakika sonra hayatımdaki en büyük kördüğümü böyle çözecektim. Bizi Demir'le birbirimize bağlayan o görünmez ipleri bizat kendi ellerimle kesecektim.

Onun arkasından odama girdim, kapıyı kapattım. O ayakta dikilmiş, beni sabırla beklerken yüzümü ondan gizleyerek başımı kapıya yasladım. Kendime bir müddet zaman tanıdım. Derince birkaç kez soluklandım ve bunu artık geciktirmek istemediğimi anlayarak omuzlarımı dikleştirdim. Yanından geçip yatağımın üzerine oturdum.

Demir de çalışma masamın kenarındaki sandalyeyi çekerek tam karşıma geçip oturduğunda ona yine bakamadım. Eskiden doyasıya baktığım o karamel gözlerine artık bakamıyordum. Baktıkça kaçacak bir yer arıyordum çünkü.

Başımı önüme eğip ellerimle oynamaya başladığımda aramızda derin bir sessizlik oluştu. Şu zamana kadar ki en uzun sessizlikti belki de. "Nisa..."

Adımı acı dolu bir sesle mırıldandı. Eminim ki bu ses uzun bir süre boyunca kulaklarımda çınlayacak ve hatta hiç silinmeden bana derin bir acı verecekti. Sesindeki hüzne rağmen yine de yüzüne bakacak gücü kendimde bulamadım. Başımı eğmeye devam ettim.

"Ben, canını acıtacak bir şey mi yaptım?" diye sorduğunda gözlerimi sıkıca yumdum. *Nasıl diyecektim ki şimdi ona, "Bana asıl zarar veren sensin," diye? Nasıl derdim ki ona, "Canımı asıl sen yakıyorsun,*

*Nasıl? Oysa ne tuhafı. Bana hayatımın en güzel anlarını yaşatan
beni bana genç adam, artık bana hayatımın en büyük acısını veriyordu.*

“Çünkü bir şeyler değişti Nisa. Bana karşı tavırlarında çok fazla
değişti. Soğuksun. Mesafelisin. Kazadan bu yana kendi kabuğuna
çekildin ve orada asla bana yer vermiyorsun. Beni kendinden, aşkımız-
dan uzak tutuyorsun ve ben buna katlanamıyorum. Sana elimi uzat-
mak istiyorum. Buna da izin vermiyorsun. Seninle konuşmak istiyö-
rum. Sen benimle konuşmuyorsun.”

Demir’in ızdırap dolu sesi tenimi bir bıçak gibi keserken yavaşça
başımı eğdiğim yerden kaldırdım. Sonunda yüzüne bakacak cesareti
buldum ama keşke hiç bakmasaydım. Yüzü bembeyazdı. Gözleri dol-
muş, kirpikleri ıslanmıştı. Belki de ağlamamak için kendini zor tutu-
yordu.

Yine sessiz kaldım. Yine hiçbir şey diyemedim. Derin bir nefes aldı
Demir. Çok acı çektiğini her mimiğinde görebiliyordum ama buna
rağmen tek kelime edemiyordum. İki lafı nasıl bir araya getireceğimi
bile bilmiyordum.

“Nisa, ben seni anlamaya çalışmaktan kendi aklımı yitireceğim ar-
tık. Kendimi kaybedeceğim. Lütfen, yardım et bana çünkü bu çıkma-
nın içinde tek başıma daha fazla mücadele edemiyorum.”

Gözünün kenarından bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Uza-
nıp o yaşı silme isteğimi bastırmak için ellerimi sıkıca birbirine kenet-
ledim. Elinin tersiyle yanağındaki ıslaklığı hızla sildi. Boğazını temiz-
leyip konuşmayı öyle sürdürdü.

“Eğer zamana ihtiyacım var dersen, yemin ederim ki rahat bırakı-
rım seni. Üstüne hiç gelmem. Uzaktan izler, uzaktan severim seni. Ne
zamana kadar dersen, o zamana kadar beklerim. Aklını karıştırmak
ya da seni sinirlendirmek için hiçbir şey yapmam. Söz veriyorum, ra-
hat dururum çünkü ben senin hislerine, kendi hislerimden daha çok
değer veriyorum Nisa. Seni kırmamak için elimden gelen her şeyi de
yapmaya hazırım.”

Bana bakan gözleri tarafından âdeta yutulduğumu hissettim. İşte
tam da bu yüzden ona bakamıyordum, bakmak istemiyordum. Üze-
rimdeki etkisi her şeyi değiştirmeye fazlasıyla yeterdi ve buna bu kez
izin veremezdim. Direncim her an kırılabilirdi ama yapamazdım.

“Nisa, bir şey söyle. Ne olur bir cevap ver,” dediğinde yine gözleri-
mi kaçırdım ve bu onu çıldırttı. “Ama yalvarırım, kaçırma şu gözlerini
artık! Dayanamıyorum, katlanamıyorum. Yapma bunu ne olur!”

Sesindeki acı, yalvarış kulaklarıma ulaştığında kalbim sancıldı. Bu kez tutmadım kendimi. Gözlerimi yeniden onun karamel gözlerine çevirdim. Gözleri dipsiz bir kuyu gibi bana bakıyordu. Elindeki dosyayı hâlâ sıkıca tutuyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Gözlerimin o dosyaya gittiğini fark ettiğinde oturduğu sandalyeden kalkarak yavaşça yanıma doğru geldi ve dosyayı kucağıma bıraktı. Dosyayı elime alıp ne olduğuna baktığımda ise tanıdık olduğunu fark ettim. Haftalar öncesinde, her şeyi öğrendiğim o lanet günde Suat Gürsoy'un çalışma odasındaki masada gördüğüm tapu senedi. Üzerinde Demir'in adının yazılı olduğu tapu senedi. *Demir, neden bunu benim önüme bırakmıştı ki? Bu tapu senedi de neyin nesiydi? En önemlisi bizimle ne ilgisi vardı?*

"Ben..." Söze girdi ama başta bir türlü devamını getiremedi. Derin bir nefes çekip öyle devam etti.

"Adada gördüğün o köşk var ya hani... Çok beğendiğin..."

Tapu senedini tutan ellerim birden titremeye başladı. *Hayır, hayır. Bunu yapmamıştı, değil mi?*

"Nisa, ben onu dedeme..." Birden duraksayıp, "Yani dedemize," diyerek düzeltti. Sadece dosyayı tutan ellerim değil, aynı zamanda bütün bedenim titremeye başladı. "Ben onu dedemize üçüncü şirketin başına geçeceğim sözünü vermem karşılığında satın aldırırım. Senin için."

Dudaklarım aralandı. Kesik bir nefes dudaklarımdan firar etti. Göğüs kafesimin etrafına bir zincir dolandı. Öyle kalın ve yakıcı bir zincirdi ki bu, kalbimi âdeta ufacık edecek kadar sıkıştırdı.

"Demir..." dedim dakikalardan sonra ilk kez. "Sen ne yaptım dedin?" diye sordum inanamayarak.

Gerçekten bunu yapmış olamazdı, değil mi? Ciddi ciddi sırf ben beğendim diye o köşkü satın aldırılmamıştı, değil mi? Hayır, bu kadarı çok fazlaydı. Bu kadarı kesinlikle çok fazlaydı. Böylesine ileri gitmemeliydi.

"Ne duyduysan o," dediğinde ne gözlerimle gördüğüm bu tapu senedine ne de kulaklarımla duyduklarıma inanmak istedim.

Başımı kaldırdığımda Demir'in gözlerindeki heyecanı ve içinde yeşeren umut ışığını gördüm. Bu beni panikletti ve derhâl bundan kurtulmak istedim çünkü bu doğru değildi.

Hemen önümde dizlerinin üzerine çöktü ve tapu senedini tut. ellerimi tuttu.

“Nisa, benim bütün hayallerimin içinde yalnızca sen varsın. Başrol
benim sensin. Ben sensiz tek bir anımı bile hayal edemiyorum artık.”

Kalbim göğüs kafesimde bir kuş gibi çırpınmaya başladı ama o kuş
kanat çırpmasına, yeniden Demir’in sol göğsüne konmasına izin
veremedim.

Dosyayı hızla yatağın kenarına atarak ellerimi onun ellerinden kur-
durdum. Yerimden hışımla ayağa kalkıp, “O köşkü, sahibi her kimse
geri vereceksiniz,” dedim sert bir sesle.

Amacım Demir’in umutlarını ya da hevesini baltalamak değildi
ama bu kadarı benim için gerçekten çok fazlaydı. Bunu asla ama asla
kabul edemedim.

“Hayır,” dedi Demir aksi bir sesle. Benim gibi çöktüğü yerden o
da ayağa kalktı.

“Evet,” dedim direterek.

“Hayır,” dedi yine. *Allah’ım! Benimle böyle inatlaşmasından nefret
ediyordum!*

Söz konusu ben olduğumda Demir böyleydi işte. Tez canlı-
ydı. Benden bile inatçıydı. Bir şeyi yapmak isterse onu geri çevirmek
imkânsızdı. Ani kararlar alır ve hemen uygulamaya geçerdi. Onu hiç-
bir şey ya da hiç kimse kontrol edemezdi. Ben bile... Bazen onun
hızına yetişmek gerçekten mümkün değildi. Ve bu yaptığına gelince...
Bu... Bu çok büyük bir eylemdi. Demir’in bu eşsiz sevgisi, düşünceli
tarafı karşısında kendimi zaten hep eksik ve yetersiz hissediyordum.
Ama Allah aşkına! Kim sevgilisi sırf beğendi diye bir köşk satın alırdı ki?
Üstelik bunu yaparken bana sormamıştı bile. Ben ondan böyle bir şey
istememiştim ki! *Böyle bir durum karşısında, bütün olanlardan sonra
bunu hiçbir sorun yokmuş gibi kabul edeceğimi nasıl düşünürdü? Beni
hiç mi tanımamıştı?*

“İstemiyorum!” diye bağırdım kendime engel olamayarak. “Ben
senden hiçbir zaman böyle bir şey istemedim! Böyle büyük bir şey de
asla beklemedim! Üstelik...” Kalp atışlarım hissettiğim öfkeden dolayı
sınırlarını zorluyordu. Hayatımda sakinlikten hiç bu kadar uzak oldu-
ğumu hatırlamıyordum. Kendime gelebilmek için duraksadım ve öyle
devam ettim.

“Üstelik son yaşananlardan sonra böyle bir şeyi kabul edeceğimi
nasıl düşünürsün? Beni hiç mi tanıyamadın, Demir?” Sesimin titre-
mesini kontrol edemedim.

“Nisa, ben... Ben mutlu olursun zannettim. Ben sadece sen için biz olalım istiyorum.”

Mutlu olmak... Biz olmak... Bu sözcükler artık benim hayatımda timde yer alıyor muydu ki? Hiç sanmıyordum.

Demir'in sesindeki acı içimi deldi. Buna sebep olmaktan. Demir üzmemekten nefret ediyordum ama başka çarem yoktu. Sergileyeceğimi bu acımasız oyuna önce kendimi inandırmalıydım çünkü en ufak bir umut kırıntısı dahi görürse Demir bana inanmazdı. İşleri daha da zorlaştırırdı.

“Biz? Sence biz diye bir şey kaldı mı?”

Duygusuz görünmeliydim. Bu akşam kalpsiz kızı oynamalıydım.

“Ne demek istiyorsun? Neden böyle konuşuyorsun, Nisa?”

“Sonuna geldik artık. Görmüyor musun?”

Terleyen ellerim korkudan titremeye başlamıştı. Onu kaybedeceğimin korkusundandı ama daha fazla yapamazdım. Olmazdı. Bunu sürdüremezdik.

“Hayır,” dedi başını sağa sola doğru hızla sallayarak.

“Hayır, son falan yok. Yok! Yok öyle bir dünya!” diye bağırırdı. Bakışlarımı kaçırdım. “Bunun aptalca bir şaka olduğunu söyle!” Demir sesini yükselttikçe yükseltiyordu ve belki de ilk kez bana karşı dikkatsiz davranıyordu ama anlamıyordu. Anlamazdı.

“Şaka falan değil,” diyebilirdim sadece. Aklıma ilk gelen şey bu olmuştu.

“Yapma Nisa. Cezayı bana, bize kesme. Bunu bize yapma. Bizi mahvetme ve lütfen, gözlerimin içine bak! Gerçek bir şey söyle,” diye fısıldadı sesi sonlara doğru iyice gücünü yitirirken. *Bana inanmıyordu ya da inanmak istemiyordu.*

Dediğini yaptım ve ona baktım. Gözlerinde gördüğüm kederin tarifi çok zordu ve eğer şimdi gözlerimi kaçırırsam bir daha asla bunu yapacak cesareti kendimde bulamazdım. Bu yüzden onun acı dolu bakışlarına hissiz, duygudan yoksun bakışlarımla karşılık verdim. Boğazımda yükselmeye başlayan safrayı bastırmaya çalışarak başımı kaldırıp dik tuttum. “Bunu burada yapmayacağım,” dedim dümdüz bir sesle. Çünkü Demir'in yakınlığı, yavaş adımlarla da olsa üzerime gelişi her şeyi karmaşıklaştırıyor, zorlaştırıyordu.

Hızla yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Vakit kaybetmeden açıp kendimi koridora attım. Hızlı adımlarla merdivenin bulunduğu

tarafa doğru ilerleyip en aşağı kata indim. Elbette Demir de adımlarını takip ederek peşimden geldi.

Neredeyse evdeki herkes bizim aşağı inmemizle salondan çıkıp bulunduğumuz koridora geldi. Senem, Devrim amca, Esmâ teyze ve diğerleri bize kuşkuyla bakarken onların bakışlarını yok sayarak vestiyer tarafına doğru ilerledim. Kabanımı alıp üzerime geçirdim ve kendimi ahşap kapıdan dışarı attım. Ayaklarım belki hızlı hızlı ileri gidiyordu ama kalbim tam tersini yapmayı her şeyden çok istiyordu fakat yapamazdım. Bu saatten sonra olmazdı.

İnsanlar, istemediği seçimler yapmak zorunda kalırdı ve o an geldiğinde çaresizce beklemek dışında elinizden başka hiçbir şey gelmezdi. Kimse ne geçmişi değiştirebilirdi ne de zamanı geriye alabilirdi.

Annem ve babam, geçmişte bir hata yapmışlardı ve o hatanın sonucu olarak da dünyaya ben gelmiştim. Şimdi de herkese zarar vermek dışında başka bir işlevim yoktu. Bu saatten sonra Demir bana ne söylerse söylesin fark etmezdi. Ördüğüm buzdan duvar kolayca yıkılmazdı. Ona olan hislerimi, sevgimi asla inkâr edemezdim ama artık bununla da savaşıyordum. Her şey bitmek zorundaydı. Bunun bir geri dönüşü yoktu. Bizim hikâyemizin bu saatten sonra mutlu bir sonu olamazdı. Buna olan inancımı çoktan yitirmiştim.

Oysa kim kalbinin paramparça olacağını bile bile çok sevdiği birinden vazgeçer ki? Demir'e bitti demek, her şeyi, tüm anıları bir anda silip atmak, yok saymak... Sanıldığı kadar kolay değildi ama zaten bana çocukluğumdan bu yana öğretilen şey de bu değil miydi? Vazgeçmek... Vazgeçmek zorunda bırakılmak...

Aceleci adımlarla bahçenin arkasına doğru yürüdüm ve kendimi arka sokağa attım. Hava soğuktu. Buz gibiydi. Dün de bugün de atıştıran yağmur neredeyse hiç dinmemişti. Sanki kalbimdeki gözyaşı seline eşlik etmişti. Etraf mis gibi toprak kokuyordu ama içim... İçim âdeta küftü. Üşüyordum. Üşüyordum ama bu kez üşüyen sadece vücudum ya da ellerim değildi. Aslında kalbimdi.

Demir'in yaklaşan adım seslerini işittiğimde hızla ona döndüm. Gözlerindeki derin acıyı görünce yüreğim bir kez daha paramparça oldu. Ona söyleyeceğim cümleleri belki de bin defa içimden tekrarlamıştım. Ancak bana doğru yaklaşınca dilim tutulmuştu çünkü bu kadar acı verici olacağını düşünmemiştim.

Tam karşıma geçtiğinde bir süre boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Esen rüzgârın uğultusunu,

ağaçlardaki yaprakların hissettisini dinledik. Sanki o ağaçlar da benim için bir şeyler söylemeye çalışıyorlardı. Çek dışı gibiydi. Biraz sonra o herbat kâbustan sonra da bir şeyler söylemeye başladı. Ama ne yazık ki öyle bir şey olmadı.

Soğuk, bütün vücudumu üzerimdeki kabana rağmen hissettirdi. Cesaretimi toplayabilmek için derin bir nefes aldım. Aklımın dışına çıkıp ağaçların seslerini dinlemeye başladım. Ağaçların sesleri beni acıttı, canımı yaktı, bütün hissettiklerimi kalbime aktardı ama beni yine de aldığım karardan geri döndürmedi.

Hissettiğim acının ifademe yansımaması için gayret gösterdim. Çünkü inandırıcı olmam gerekiyordu. Bu akşam acımasız olmam gerekiyordu. Eğer şimdi ona yenik düşersem bir daha asla kazanamazdım.

Başımı dik tuttum. Dışlerimi sıktım ve ona bomboş bakışlarla bakmaya devam ettim. Demir, bana doğru bir adım attığında, "Gelme dedim aksi bir sesle. Beni dinlemedi. Yaklaşmaya devam etti.

"Yaklaşma," diye direttim fısıltıyla. Yine dinlemedi. Geçen her saniye durumu daha da zorlaştırıyordu. Bütün çabamı yerle yeksan etmek istiyordu. Oysa bocalamak istemiyordum. Aldığım karardan geri dönmek de istemiyordum. Onun büyüüne kapılıp hipnoz olmak da istemiyordum. Fakat bana böyle yaklaştıkça çok zordu. Çiseleyen yağmur damlaları güzel yüzünü ıslatırken her şey çok zordu.

Bana doğru bir adım daha attı. "Geldim," diye fısıldadı aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak. Başını eğip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Yaklaştım," dedi. "Ve senden gitmeye de hiç niyetim yok." Dudaklarını yanağıma bastırıp bana uzun bir öpücük bahsetti. Gözlerimi kapatmaktan, onun burnumu dolduran şahane kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım. Çünkü bunun son kez olacağına farkındaydım. *Kokusunu son kez soluyacağımın, yakınlığının son kez tadına bakacağımın...*

"Nisa," diyerek adımı fısıldadı kulağıma doğru. Sesinde derinden gelen bir özlem vardı. Kollarıma dokunduğunda kendimi hemen geri çekemedim. Hareket edemedim. Elleriyle kollarımı sıvazlayarak yavaşça yukarı doğru tırmandığında derin bir nefes almak için dudaklarımı araladım. Yakınlığı tehlikeliydi ama ben buna rağmen hiçbir şey yapmıyordum. Onu engelleyemiyordum.

"Nisa, ben seni çok seviyorum. Ben seni her şeyden, herkesten, kendimden bile çok seviyorum Nisa."

Daha öncesinde bu cümleler kulağıma hiç bu kadar yanlış gelmemişti. Hiç bu kadar canımı acıtmamıştı. Kalbim âdeta ortadan ikiye ayrılmıştı. Ruhum milyonlarca parçaya bölünmüştü ve parçaları da tek tek içime batmıştı.

Kelimeler boğazımda bir susuzluk hissi uyandırırken, "Sevme." kelime hiç düşünmeden. "Artık beni sevme." Sesim oldukça tekdüze çıkmıştı.

Demir'in elleri yüzümü avuçlarının içine aldığımda kısık nefesinin sesini duydum. Gözlerimi aralayıp ona baktım. Karamel gözleri, benimsenmelerle buluştuğunda yüreğimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Başını *hayır* dercesine iki yana sallayarak burukça gülümsedi. "Bu imkânsız. Kutup Yıldızı. Seni sevmemem imkânsız," diye fısıldadı çaresizlik dolu bir sesle. Kimildayamadım. Belki de bundan cesaret aldı. Bilmiyordum. Gözleri ezberlemek istercesine tüm yüzümü dikkatle inceledi. Doğrudan dudaklarıma baktı. Bakışlarındaki yoğunluğun beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Boyu benden uzun olduğu için sessiz nefeslerim onun çenesine ve boynuna dökülüyordu. Bundan derhâl uzaklaşmak, kendimi onun etkisinden kurtarmak istedim.

Yüzümü ellerinin arasından hızla kurtararak, "Bitmek zorunda. Artık bitmek zorunda. Bu saatten sonra biz olamayız," dedim. Bakışlarım yeniden onu bulduğunda dolan gözlerimden düşmek için çabalayan yaşlara izin vermedim. Veremedim çünkü inandırıcı olmam gerekiyordu.

"Neden? Neden Nisa?"

Aramızdaki mesafeyi yeniden kapatıp ellerimi tutmak istedi ama buna da izin vermedim. Hızla geri çekilip ondan uzaklaştım. Bu kez avuçlarının sıcaklığını hissetmek istemedim.

"Çünkü kitabın sonunu bile bile daha fazla okumaya devam edemeyiz. Bizim hikâyemizin mutlu bir sonu yok, Demir."

Hayatım boyunca birçok şeyle savaşmıştım. Kimsesizlikle, annesizlikle, babasızlıkla... Çok yara almıştım ama hiçbirisi şimdi Demir'i bırakmak zorunda kalmam kadar yaralamamıştı beni. Hiçbir acı bu kadar canımı yakmamıştı ve biliyordum ki eğer biraz daha diretirse kalbim asla bu savaştan galip çıkmayacaktı. Ona yenik düşecekti.

"Lütfen, bunu yapma Nisa. Ben sensiz olamam, yapamam. Nefes alamam."

Bana çaresiz, yalvaran gözlerle baktı ve ben o gözlerdeki hissi çok iyi tanıyordum. Sanki onun aklını ve kalbini okuyormuş gibi hissediyordum. Aldığım karardan dolayı mantığımı, "*Daha acımasız ol Nisa,*" diyordu. *Daha acımasız ol ve uzaklaştır onu kendinden.* Ama kalbim... Kalbim çoktan isyan bayraklarını çekmişti bile. Kalbim, "*Yapma,*" diye çığlık atıyordu. *Yapma! Sevginizi, aşkınızı böyle bitirme. Böyle son verme.* Ama ne yazık ki bu kez kalbim, aklıma yenik düştü.

“Bitti.” Kararlı bir sesle konuşup iyice ondan uzaklaştıktan sonra döndüm. Kafamdaki susmak bilmeyen, “Varışma ondan” diye seslenmesine rağmen ağır adımlarla evin arka bahçe kapısına doğru yürümeye başladım. Fakat daha bahçeye bir adım atamamıştım ki Demir koşarak yanıma geldi ve beni kolumdan yakalayıp birden kendine doğru çevirdi.

“Nisa, bizim aramızda kan bağı bile yok! Neden o zaman neden bitiyor bu ilişki? Neden bitmek zorunda?”

Yüzünden bir gölge geçti. Öfkesinin her bir kalıntısı çehresine yerleşmişti ve bu kez kendini dizginlemiyordu. Boynunda beliren damarlardan çenesini sığıntığını fark ettim. Gözlerine yerleşmiş o kırılgan ifadeyi görünce içim acıdı. Kalbimi bir kez daha paramparça etmeye yetti ama aynı zamanda söyledikleri benim de öfkelenmeme sebep oldu. Göğsümde bir gök gürlledi ve o gök gürlütüsü hem çok korkutucu hem de çok sarsıcıydı. Kolumu hızla onun elinden kurtardım ve omuzlarından iterek tam karşısına geçtim. Yağmur atıştırmayı sürdürerek onun ve benim yüzümü ıslatıyordu ama aldırmadım.

“Gerçekten mi ya? Sence asıl sorun bu mu? Aramızda bir kan bağıının olup olmaması mı yani?”

Bağırışım adeta bulunduğumuz arka sokağı inletirken Demir, “Ne peki?” diye sordu tıpkı benim gibi bağırarak. Hafifçe yutkunduktan sonra kendini benden iyice geriye doğru çekti. Acı barındıran karamel gözlerini gözlerime sabitledi. Bu kez içimdeki patlamaya hazır olan volkan ateşini bastırmadım. Durmadım. Susmadım. Düzgün düşünemiyordum ama umurumda değildi. Zaten bu karanlık geceden de kimse sağlam çıkamayacaktı.

“Demir, farkında değil misin? Görmüyor musun? Sen, benim yerime geçtin. Benim hayatımı aldın. Benim yaşamam gerekenleri sen yaşadın. Benim babam, benim öz babam beni değil, seni tercih etti.”

Soğuktan dolayı ağzımdan buhar şeklinde çıkan kelimeler cam kırıkları gibi canımı yaktı. Boğazımı tırmaladı ama daha fazla susamazdım. Susarsam canımı daha çok acıtacaktı ve buna daha fazla katlanamazdım.

Demir, gözlerini benden kaçırap sessiz kalırken, “Şimdi söyle bana. Sana her baktığımda yalnızca o sevdiğim harika genç adamı görebilir miyim zannediyorsun?” diye sordum buz gibi bir sesle. Cevap vermek için dudaklarını araladı ama ondan önce ben davrandım.

"Hayır, göremem. Sana her baktığımda o sevdiğim genç adamı ar-
a göremem. Ne göreceğim, ne hissedeceğim peki, biliyor musun?"
sım titredi. Gözyaşlarım akmak için çok direndi ama yine de izin
emedim.

"Sana her baktığımda artık kaybettiğim çocukluğum gelecek göz
tebeklerimin önüne. Boğazımı yırtarcasına attığım çığlıklara rağmen
senin ardına bile bakmadan beni o soğuk koridorda bırakıp gidişi
gelecek. Babamın pes ederek benden vazgeçışı gelecek. Yıllarca akıt-
tığım gözyaşları, arkadaşlarımla sevgi dolu aile tablolarına imrenerek
baktığım anlar gelecek."

Bakışlarımdan da, kurduğum cümlelerden de âdeta zehir akıyordu,
biliyordum. İçimden bütün bunların bir kâbus olmasını dileysem de
değildi. Gerçektir ve yaşadığım onca acıyı ilk kez Demir de hissetsin
istiyordum. Onu kırmak, üzme istemiyordum ama ne yaşadığımı da
artık bilsin istiyordum.

Demir'in gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Nisa," diyerek titrek
bir şekilde adımları fısıldadığında başımı sağa sola doğru sallayıp bir eli-
mi susması için havaya kaldırdım. Çünkü henüz bitirmemiştim.

"Sana bakıyorum. Sana bakıyorum ama orada boş yere heba olan
çocukluğum dışında başka hiçbir şey göremiyorum. Bu gerçeklerin
üstüne de daha fazla seninle birlikte olamam. Artık seninle mutlu da
olamam. Artık *biz* diye bir şey de olamaz."

*Ben, bir daha sana asla aynı şekilde bakamayacağımın acısını yaşıyo-
rum, Demir.*

Göğsümün tam ortasında sanki kurşun yemişim gibi kocaman
bir delik açıldı. Çünkü söylediklerimle Demir karşımda hıçkırığa hıç-
kırığa ağlamaya başladı. Onu böyle görmek beni kahretti. Suçluluğum
şimdiden bütün yüreğimi işgal etti. Kendimi dünyanın en iğrenç, en
duygusuz insanı gibi hissediyordum ama senelerdir içimde biriktirdik-
lerimi artık daha fazla kendime de saklayamazdım.

Demir, yüzünü sıvazlayıp gözyaşlarını elleriyle silmeye çalışırken
yeniden bana baktı ıslak kirpiklerinin arasından.

"Nisa, ben anlıyorum seni," dedi hem yalvarış hem de anlayış dolu
bir sesle. Sesindeki derin sızı kalbimi yerinden söküp atmak için yeter-
liydi. Bunu ona yaşattığım için kendimi asla affetmeyecektim.

"Gerçekten anlıyorum seni ama ben böyle olmasını hiç istemezdim
ki. Evlat edinildiğimde bebektim. Bana bir hak bile sunulmadı, sunu-
lamazdı. Hem zaten benim gerçek bir ailem bile yok."

Demir'in hüzünle harmanlanan çehresine uzun uzun baktım. Meltem Hanım'ın ona hiçbir şey söylemediğini, aramızdan geçen yıllardan dahi bahsetmediğini anladım. Yanıma geldiğinden beri annesinin konusunu hiç açmamıştı. Belki de yanıma geldiğinden beri habersizdi.

Ve lanet olasıca asıl gerçek de bu değil miydi zaten?

Demir'in bilmediği gerçekler...

Demir'in yıllarca habersiz kaldığı ailesi...

Birini çok sevdiğinde onu her şeyden, gerekirse gerçeklerden bile korumak istersin. O gerçekleri bilmek zorunda olsa bile sırf onun canı yanmasın diye bildiklerini bir kutunun içinde saklar ve o kutunun anahtarını da hiç bulamayacağı bir yere atarsın.

Aylar öncesinde, sahil kenarında Mustafa bana o büyük sırrı söylediğinde ve benden bir söz aldığı anda aynen bunu yapmıştım. O sırrı hiç duymamış gibi bir kutunun içine saklamış, anahtarını da denize fırlatmıştım. Aylar boyunca içim içimi yemişti bu yüzden. Demir'e anlatamadıklarımın dolayısıyla büyük kavgalar etmiştik. Biz bir şekilde barışmıştık belki ama bildiğim o sır beni günden güne bitirmeye hep devam etmişti. Fakat o sırrı saklayan kutunun anahtarı bir şekilde dönüp dolaşıp yeniden benim avuçlarıma içine düşmüştü işte. Ve bu gece, tam da bu an o kutu bir daha hiç kapanmamak üzere açılacaktı. Ben nasıl hayatımla ilgili bütün gerçekleri öğrendiysem Demir de öğrenecekti. Bu lanet olasıca sır döngüsü de artık ortadan kalkacaktı.

"Sorun da bu ya zaten," diye fısıldadım aramızdaki derin sessizliği bozarak. Demir anlamlandıramadığı bakışlarla bana bakarken dudaklarımın zincirini çözdüm, acıyla gülümsedim ve o gerçeği sonunda söyleyecek cesareti kendimde bulabildim.

"Senin bir ailen var. Sadece haberin yok."

Söylediklerim karşısında Demir kirpiklerini kırıştırdı. Karşımda donup kaldı. Bir heykel kadar hareketsizleşti. Dudakları aralandı ama sonra geri kapandı. Şok olmuş bir şekilde bana baktı.

"A-Anlamadım?" dedi kekeleyerek. "Ne ailesinden bahsediyorsun Nisa sen? Ne saçmalıyorsun?" Sanki büyük bir hakarete uğramış gibi gözlerimin içine bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Ondan aylardır bunu sakladığım için ben de bizzat kendimi suçluyordum zaten.

Kendimi toparlamaya ve kelimelerimi düzgün seçmeye gayret ettim. "Artık bu yükü daha fazla taşımayacağım," dedim fısıltıyla. Dayanamıyordum. O itiraf yavaş yavaş da olsa dudaklarıma ulaşıyordu.

Ne nikü? Nisa, sen gerçekten neden bahsediyorsun? Ben hiçbir anlamıyorum.” Saçlarının arasından ellerini geçirdi Demir. Telleri kavrayıp sertçe çekti. Karşımda çok incinmiş, çok perişan görünüyordu. Tam dudaklarımı gerçeği söylemek için aralamıştım ki çığlık sesi duydum.

“Nisa, yapma! Lütfen! Lütfen, yapma!”

Meltem Hanım, evlerinin bahçesinden sokağa çıkmıştı. Arkasından da o vardı. Suat Gürsoy. Muhtemelen bizi evden izlemişler, bütün konuşmalarımızı dinlemişlerdi. Aynı şeyi diğerlerinin de yaptığını tahmin etmek o kadar da zor değildi. Başımı hafifçe sağa doğru çevirdiğimde yanılmadığımı anladım. Senem’i, Devrim amcağı, Esma teyzeyi, evimizin diğer üyelerinin hepsini arka bahçede pürdikkat bizi izlerken gördüm.

Bu beni yıldırmadı. Bildiğim bütün gerçekleri bugün zaten biriyle paylaşmıştım. Devrim amcağıyla paylaşmıştım. Bundan güç alarak başımı hayır dercesine salladım.

“Hayır, bu gece her şey son bulacak. Madem ben bütün gerçekleri öğrendim, Demir de öğrenecek.” Sesim epey kararlı çıkmıştı.

Meltem Hanım, “Hayır, yapma!” diyerek bir kez daha bağırırken, Demir, “Ne gerçeği?” diye fısıldadı. O sadece bana bakıyordu. Arkasında onun için çığlık atan kadını, annesini görmüyordu.

Suat Gürsoy, “Bırak. Bırak, söylesin,” dediğinde onunla göz göze geldim. Bana başını sallayarak söylemem için bir nevi izin verdi ama onun iznine ihtiyacım yoktu. Bunu zaten yapacaktım.

“Hayır! Hayır, buna dayanamam! Lütfen! Yalvarırım yapma!”

Meltem Hanım, sokakta bize doğru gelmek istediğinde Suat Gürsoy, onu kollarından yakalayıp göğsüne bastırdı. Çığlıklarını, feryatlarını, gözyaşlarını duymazdan, görmezden gelerek Demir’e baktım. Kaşlarını çatarak bana bakarken bir an için bakışlarının tesiri altında ezildiğimi hissettim. Gözleri, gözlerimde bir cevap aradı ve ben de onu daha fazla bekletmedim.

“Kazadan bir gün önce Senem, sen ve ben parktaki bankta otururken bana ne demiştin, hatırlıyor musun?” Sorduğum soruyla başını sağa sola doğru salladı. Kilitlenmiş bir şekilde bana bakıyordu.

“Çocukken Onur amcanın seninle çok ilgilendiğinden bahsetmiştin. Hatta oyuncak arabalarının çoğunu onun aldığını söylemiştin. Ve hatta sana hep yakın, baban Suat Gürsoy’dan bile daha yakın davranmıştığını söylemiştin.”

Demir sanki suratına yumruk yemiş gibi irkilerek benden uzaklaştı. “Yani? Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadığında aray eder gibi güldüm.

“Daha açıklayıcı olmamı istiyorsun. Peki,” dedim dalga geçer gibi ama sonra hiç durmadan devam ettim.

“Hastanedeyken Onur amca sana bilmediğin bazı şeyler olduğunu söylemişti, değil mi?” diye sorduğumda beni onaylarcasına başını salladı.

Mustafa, bana babasının yaptıklarını anlattıktan sonra Demir de bir ara bunu dile getirmişti. Hatta Onur amcanın üzerine yürüyüp, Ayla Hanım’ı aradığı için suratına yumruk attığından bile bahsetmişti. Bunu ona da hatırlatmak istedim.

“Sence Onur amca neden Ayla Hanım’ı arayıp her şeyi söyledi? Neden bütün bu gerçekler bir anda açığa çıktı? Gerçekten hiç sorgulamadın mı bunları?”

Meltem Hanım, “Nisa, sus artık!” diye bağırdığında Demir ona dönmedi. Bir elini havaya kaldırarak ona susması için işaret verdi. Bakışlarını asla benden çekmezken durmadım.

“Oysa çok zeki çocuksun, Demir,” dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

“Bütün parçaları birleştirdiğinde yapbozdaki tek eksik parçayı görece kadar zekisin hem de. Yani, kendini.”

“Nisa... Sen neler diyorsun?” Bütün bedenimde buz gibi bir ürperti hissettim ama susmadım. Bilmesi gereken her şeyi ona söyleyecektim.

“Mustafa ve Aybüke’nin ilişkisine başlarda neden çok karşı çıktığımı şimdi anlayabiliyor musun?”

Dudakları düz bir çizgi hâlini alırken başını hızla sağa sola doğru, söylediklerime hiç inanmak istemezcesine salladı. Taşları yerine oturtmuştu. Sonunda ne demek istediğimi, neyi ima ettiğimi artık anlamıştı.

“Hayır, hayır. Bu gerçek değil,” dedi. Yüzündeki şaşkınlık sesine de yansdı.

“Gerçek değil, öyle mi?” diye sordum yine alay dolu bir sesle. Demir, söylediklerimi inkâr eder gibi başını hızla iki yana doğru salladı.

“Eğer bunun gerçekliğini sorguluyorsan belki de Mustafa’ya annesini nasıl kaybettğini sormalısın.”

Söylediklerim onu epey sarsmıştı. Karşımda kaskatı kesildi. Boğazındaki kavisten yutkunduğunu fark ettim. Gözyaşları yavaşça

anklarına dökülürken çenemle arkasını işaret edip, "Ya da Meltem Hanım a." dedim düz bir sesle.

Demir sanki onun kalbini sökmüşüm gibi baktı bana. Çenesi bir an kadar sertleşti. Gözleri âdeta buz dağına döndü. Derin, titrek bir nefes alıp verdi. Sanki aldığı nefes yeterli gelmemiş gibi boğazlı kazağına arkasını çekiştirmeye başladı. *Bu an bana çok tanıdık geldi.*

"Yapma Nisa. Sen, bu kadar acımasız biri değilsin."

Herkesin hayatında acımasız olmayı öğrendiği bir an vardı. Benim için de o an, bu andı. Suçluluk boğazımda düğümlendi. Hissettiğim pişmanlık bir ok gibi içime saplandı. Kalbimi öyle bir acıyla yaktı ki... Ama artık çok geçti. Her şey için çok geçti.

"Demek ki hayat sana başka bir çare bırakmadığında acımasız olabiliyormuşsun. Demek ki senin yaran, benim yarama denk değilmiş. Demek ki senin bir ailen zaten varmış."

Demir'in gözlerinde beliren kırgınlık, öfke ve onlarca duygu değişimi benim gözlerime çarptığında boğazım tıkanıp ve bir an yutkunamadım. Tekrar konuşmadan önce boğazımdaki o yumruyu ortadan kaldırmak istedim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra yüzümdeki duygusuz ifadeyi koruyarak son sözlerimi mırıldandım.

"Evet, Onur amca senin gerçek baban, Mustafa da abin. Eğer bana inanmıyorsan onlara sorabilirsin."

Başımın arkasındaki manevi ailesini işaret ettim. Demir, dudaklarını hafifçe araladı ama sonra geri kapattı. Tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. O kırgın bakışlara bizzat benim sebep olduğumu bilmek canımı yaktı. Ağlama isteğimi daha da çok tetikledi. Onun hayal kırıklığı dolu bakışlarının altında bir karınca gibi ezildiğimi hissederken bir elimi yumruk yapıp iyice sıktım.

O çok sevdiğim, bakmaya doyamadığım karamel gözlerinden damlalar yavaşça yanaklarına boşalırken uzun bir süre boyunca gözlerimin içine baktı. Bir şey bekledi. Bir umut belki de... Ama aradığı şey her neyse onu göremeyince gözlerini kapattı. Omuzlarını yenilgiyle düşürdü ve bana arkasını döndü. Hiçbir şey demeden, tek kelime bile etmeden benden yavaşça uzaklaşmaya başladı. Bedenimdeki her hücre onu durdurmam için haykırdı ama yapamadım. Onu durduramadım. Demir uzaklaşırken ayaklarımı ve ellerimi taş gibi hareketsiz kalsınlar diye iyice zorladım. *Gitme*, diyemedim. Gitmesine izin verdim.

Ağır adımlarla kaldırım kenarına park edilmiş *Impala*'ya doğru ilerlerken Meltem Hanım, Suat Gürsoy'un kollarından sıyrılıp ona doğru koştu. Üzerine atladı ve sıkıca ona sarıldı.

"Demir, oğlum," dedi hiçkırıklarının arasından. Demir değıştirmmez. Bu hiçbir şeyi değıştirmmez anneciğiti. Sen, benim oğlumsun Demir." Saçlarını okşadı. Demir öptü ama Demir hiçbir şey yapmadı. Kolları havada asılı. Meltem Hanım'a karşılık vermedi, sarılmadı. Sanki çok geçtikten sonra hareketsiz kaldı. Arkası bana dönüktü ama yüzündeki çaresizliği tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Onları böyle görmek, bir annenin en büyük acısına sebep olan beni kahretti. Yumruk yaptığım elimi sıktıkça daha da çok sıktım. Dikenlerim derime battı, canımı acıttı ama aldırmadım. Demir eylemlerimin yanında bu hiçbir şeydi.

Demir, Meltem Hanım'ın kollarının arasından yavaşça çıktı. Meltem Hanım, "Demir, hayır. Hayır oğlum, gitme," diye hiçkırarak konuşup onun elini tutmaya yeltendi ama Demir buna da izin vermedi. Hiçbir şey demeden *Impala*'ya doğru yürümeye devam etti. Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı. Arabaya binmeden önce arkasını döndü, bana baktı. O hüsranda bakışlarını bütün yüzümde, biraz sonra gözyaşlarına boğacağım gözlerimde gezdirdi. Bir cevap aradı sanki ya da onu engellememi bekledi, bilmiyordum ama hiçbir şey yapamadım. Ciğerlerimi umutsuzca ihtiyaç duyduğu nefesle buluşturmak dışında hiçbir şey yapamadım.

O kırgınlık dolu bakışları bana kendimi âdeta kimsesiz gibi hissettirirken kapıyı açtı ve arabasına bindi. Kapıyı öyle sert bir şekilde çarpıtı ki araba sarsıldı. Koltuğuna oturdu. Kemerini bile bağlamadan motoru çalıştırdı. Direksiyon başına geçtiğinde son kez göz göze geldik. Bakışlarımızın nasıl olduğunun, ne anlama geldiğinin farkındaydım. Bu kez gerçekten veda eder gibiydi. Bir daha asla yan yana gelemeyeceğimizin habercisiydi. Ayrılığın sessiz çığlıklarıydı.

Sonra... Sonra bir daha hiç bakmadı bana. Bir patinaj sesiyle yola çıkarak yanımdan geçip gitti ve çok geçmeden gözden kayboldu.

Hayat ne garipti. Daha düne kadar Demir'le bir sürü gelecek planları yapar ve gerçekleşeceğinden zerre kadar kuşku duymazdık. Oysa sadece hayal kurmuştuk ama bizim için planlanan kader de, sevgimiz de, aşkımız da, kurduğumuz hayaller de buraya kadardı. Buradan geri dönüş yoktu.

Demir gittiğinde bir müddet olduğum yerde ruh gibi kalakaldım. Hareket edemedim. Dizlerimin üstüne çökmek ve her şeyi geri almak istedim. Son yarım saati... Hayır, son bir ayı geri almayı her şeyden çok istedim ama çok geçti. Fakat doğru olanı yapmıştım. Her ne kadar

... ettiğimden bile daha zor olsa da doğru olanı yapmıştım. Kendi-
... bana inandırmaya çalıştım.

Kalbim göğsümde acımasızca atmaya başladı. Onun ani gidişiy-
... birlikte kanıma karışan soğuğu hissederken kendime bunun hiçbir
... minin olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Çünkü böyle isteyen ben-
... Bunu böyle yapan da yine bendim.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Artık Demir ve Nisa yoktu.

Artık biz diye bir şey kalmamıştı.

*Ve benim kalbim bu akşam sadece vazgeçmemişti, aynı zamanda kay-
... rmıştı.*

Bazen rüyalarımda kendimi çok yüksek bir yerden düşerken gö-
... rürdüm. Tam yere çakılacağım sırada irkilerek uyanırdım ama bu kez
... ne yazık ki o rüyadan uyanamadım. Demir gittiğinde ben de onunla
... birlikte yere çakıldım.

Göğsümde koca bir çığlık koparken dakikalardır tuttuğum göz-
... yaşlarımı Demir'in gitmesiyle artık özgür bıraktım. Gözyaşı selinin
... akmasına, hıçkırıklarına izin verdim. İstesem bile durduramıyordum.
Kalbim şu an hastane odasında uyandığım günden çok daha kötü ağ-
... nıyordu. Sanki biri elini içime sokup bütün kaburgalarımı bir kez daha
... tek tek kırmış gibiydi.

Göğsümün ortasındaki o koca sızının geçmesini, kaybolmasını
... beklerken, "Neden yaptın bunu?" diye bağırın Meltem Hanım'ın sesi-
... ni işittim. Başımı eğdiğim yerden kaldırıp da ona baktığımda üzerime
... yürümek istediğini ama Suat Gürsoy'un ona izin vermediğini gördüm.

"Onu mahvettin! Oğlumu paramparça ettin! Değdi mi peki?" diye
... öfkeyle burnundan soluduğunda dudaklarımdan bir hıçkırık daha
... koptu. Canım yandı. Hem de çok fazla yandı ama ona hiçbir şey diye-
... medim. Cevap veremedim çünkü haklıydı. Demir'i bu kez gerçekten
... mahvetmiştim. Onun kalbini yerinden sökmüş, yetmemiş gibi bir de
... ellerimin arasında ezmiştim. İçimden, "Lütfen, affet Demir. Ben kendi-
... mi hiç affetmeyeceğim ama sen lütfen affet beni," diye geçirdim ve hiçbir
... şey demeden arkamı Meltem Hanım'a döndüm. *Yapmam gereken son
... bir şey kalmıştı.*

Ağır adımlarla arka kapıdan bahçeye girdiğimde herkes bana bakı-
... yordu. Şaşkınlık dolu bakışları mideme bir tekme yemişim gibi hisset-
... tirdi. Herkesten önce elbette Senem tepki gösterdi. *Sanki aksini bekle-
... mek mümkünmüş gibi...*

“Nisa biraz önce neler oldu?” diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. “Ne demek Mustafa ve Demir kardeş? Bu neyin saçmalığı?” Bağırışı bahçede yankılanırken hiçbir şey demek istemedim. Öylece yanıtla geçip gitmek istedim ama buna izin vermedi. Kolumdan sertçe tutup beni ona bakmaya zorladı.

“Saçma bir şey yok. Ne duyduysan o,” dedim sadece. Kaşlarını havaya kaldırdı. Bana inanamayan gözlerle baktı.

“Ne duyduysam o, öyle mi?” diye sordu hayal kırıklığı dolu bir sesle.

Arkamı ona dönüp yürümeyi sürdüreceğim sırada, “Ne zamandan beri biliyordun?” diye sordu bu kez de.

Ona dönüp yeşil harelerine bakarak, “Bir önemi yok,” dedim. Dudaklarını sarkıttı, omuzlarını düşürdü ve bana hüsrarla baktı.

“Uzun zamandır biliyordun, değil mi?” dediğinde yalan söylemek istemediğim için gözlerimi kaçırdım ve o bunu hemen fark etti. “Ve bana, en yakın arkadaşına, kardeşine bile söylemedin.” Acı dolu bir sesle konuştuğunda daha fazla yüzüne bakmak istemedim. Çok utanıyordum. Kendimden tiksiniyordum.

Arkamı dönüp Devrim amcaya doğru emin adımlarla ilerledim. “Devrim amca, gidelim mi?” diye sordum sesim zar zor çıkarken.

Nereye gitmek, kime gitmek istediğimi biliyordu Devrim amca. Sahilden eve dönmeden önce bunu konuşmuştuk. Her ne kadar beni aldığım karardan geri döndürmek için çok dil dökmüş olsa da en sonunda pes etmiş, bana saygı duymuştu. Devrim amca, hiçbir şey demeden başını aşağı yukarı salladığında Senem arkamdan hızla gelerek tekrar kolumdan tuttu.

“Ne gitmesi ya? Nereye gidiyorsun sen?” diye bağırды öfkeyle. Sesiz kalıp hiçbir şey demeyince, “Nisa, bir cevap versene! Nereye gidiyorsun dedim,” diye üsteledi. Kolumu yavaşça elinden kurtardım.

“Lütfen, bu durumu zorlaştırma, Senem,” dedim sesim iyice gücünü yitirirken.

“Neyi zorlaştırma ya? Ne durumundan bahsediyorsun sen?”

Arka arkaya sorularını sorsa da onu yanıtızsız bıraktım. Şimdi onunla da yüzleşemedim. Buna takatim yoktu. Bahçeden evin ön taraftaki sokağına doğru ilerlemeyi sürdürdüm. Devrim amcanın arabası oradaydı çünkü.

Devrim Amca hızla eve girip ceketini ve arabanın anahtarlarını aldı. Yanıma geldi. Senem arkamdan öfkeyle bağırırmaya devam etti:

“Nisa kime diyorum ya! Bir cevap versene!”

tekrar kolumdan tutmak üzereydi ki Esmâ teyze, "Senem, bırak!" diyerek onu kendine doğru çekip göğsüne bastırıldı.
"Ne bırakması Esmâ teyze? Neyi bırakıyoruz Allah aşkına? Bu geri ne yaptığını zannediyor?"

Sen yavaş adımlarla ön sokağa çıktığımda Esmâ teyze, "Nisa ter-
sini yaptı," dedi arkamdan. Onun sesi de en az diğerlerinininki kadar
korkunç doluydu ve bunu asla gizlemiyordu.

"Ne tercihi ya? Siz neyden bahsediyorsunuz?" dedi Senem iyice
alamış bir şekilde.

"Nisa, annesini tercih etti," dedi Esmâ teyze.

İşte o kaçınılmaz gerçek...

Evet, aldığım karar buydu. Korka korka çok sevdiğim bu insanların
tek tek vazgeçecektim. Ayla Hanım'ın teklifini kabul edecek ve
onunla birlikte Almanya'ya gidecektim. Herkesin iyiliği için, kimsenin
hayatını daha fazla mahvetmek istemediğim için bunu yapacaktım.
Aldığım bu önemli kararı da herkesten önce Devrim amcaya söyle-
miştim.

"Hayır!" diye bağırdı Senem arkamdan koşuturup gelmeye çalışarak.
Devrim amca, "Esmâ, Senem'i tut," diyerek bahçeden çıkıp bana doğ-
ru geldiğinde bile Senem'in feryatlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Hayır, Nisa böyle bir şey yapmaz! Tamam, çok inatçıdır o ama asla
böyle bir şey yapmaz. Beni bırakmaz!"

Devrim amca, elindeki anahtarların bir tuşuna basarak arabayı
açtığı zaman Senem de Esmâ teyzenin kollarının arasından sıyrıldı.
Kendini hiç dizginlemeden bize doğru koştuğunu gördüğümde zaman
kaybetmeden, o bize yetişmeden hızla arabaya bindim. Ön koltuğa
oturup kemerimi bağladım. Bunu ne kadar hızlı yaparsam benim için
o kadar kolay olurdu. Bir de Senem'le yüzleşemedim. Buna gerçekten
gücüm yoktu.

Senem'in, "Yapmaz o!" diye bağırışını bir kez daha arkamdan işit-
meme rağmen dönüp eve tekrar bakmadım ama sonra onu birden be-
nim bulunduğum tarafın penceresini yumruklarken gördüm. Kapıyı
açmaya çalıştı ama Devrim amca çoktan kapıları kilitlemişti. Sadece
arabayı hareket ettirmiyordu.

"Hayır, bunu yapmayacaksın, geri zekâlı! Anladın mı? Yapmayaca-
kısın!" diye bağırdığında hiçbir tepki vermeden önüme döndüm.
Ona bakmak istemedim. Bakarsam daha da çok ağlardım.

"Devrim amca, lütfen arabayı çalıştırır mısın artık?" diye sordum.

Senem'in gözyaşları içinde pencereyi yumruklamasını. "Nisa yapma bunu ne olur!" diye yalvarmasını duymazdan geldim.

"Devrim amca, lütfen!" diye bağırdım onun bağırışlarını duymaya dayanamayarak.

Devrim amca hiçbir şey demedi. Motoru çalıştırdı. Senem bir kez daha adımı gözyaşlarının arasından haykırırken araba hareket etti. Önce sokaktan, sonra da semtten ayrıldık.

Er ya da geç sevdiğiniz insanlarla yollarınızın ayrıldığı bir an gelir. Onlara veda etmek zorunda kalırsınız. Birdenbire, "*Ben artık yokum, gidiyorum,*" dersiniz. Bu gerçekten sandığım kadar kolay değilmiş.

Demir ve Senem'in gözlerinde beliren kırgınlığı, hayal kırıklığını, incinmeyi, öfkeyi... Hayatım boyunca o bakışları asla unutmuyacaktım. Aynı bakışlar şu an yanımda oturan, direksiyonu sıkıca elleriyle kavrayan adamda da vardı. Devrim amca da en az diğerleri kadar benim yüzümden acı çekiyordu ve buna rağmen yanımda sağlam durmaya çalışıyordu. *Evet, kesinlikle bu akşamı hayatımın sonuna kadar unutmuyacaktım.* Çünkü bu akşam rüzgâr çok ters bir yönde esmişti. Büyük bir fırtınanın çıkmasına sebep olmuştu.

Yüreğimizde hoyratça esen bu güz fırtınası yalnızca solmuş yaprakları savurmamıştı. Aynı zamanda içimizdeki sevgiyi ve aşkı da götürmüş, parlayan yıldızlarımızı da bizden izinsizce söndürmüştü. Bütün umutlarımızı yitirmemize sebep olmuştu.

Bu kez gerçekten koca bir boşluğun içindeydim ve o boşluğun kaybolmasını beklerken sanki daha da genişliyor, geçen her saniyede beni de içine hapsediyordu.

Devrim amca, şehrin ışıkları altında arabayı sakince onun kaldığı otele doğru sürerken telefonumu yanıma almadığımı hatırladım. *Ona haber vermem gerekiyordu.*

"Devrim amca, telefonunu verir misin?" diye sordum titrek ama tereddütlü bir sesle. Cevap vermedi. Gözlerini yoldan çekmedi. Ceke-tinin cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı.

Telefonunu elime aldığım gibi kilidi olmayan ekranı açtım ve doğrudan rehber girip Ayla İdil Sezgin adını buldum. Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma doğru götürdüm. İki kez çalmanın ardından telefon hemen açıldı.

"Annem Bey, merhaba," dedi sakin bir ses tonuyla.
"Senin. Nisa," diye yanıtladım onu titrek bir sesle.
"Nisa, kızım? Bir şey mi oldu?" diye sordu telaşlanarak.

"Müsait misin?"

"Müsaitim tabii. Sana hep müsaitim." Lafı uzatmak istemedim.

"Devrim amcayla birlikte otele geliyoruz. Lobiye iner misin?"

"Rahatsızlandın mı yoksa?"

"Hayır. Geldiğimde söyleyeceğim."

"Peki, tamam. İniyorum şimdi. Beklerim sizi lobide."

"Tamam, kapatıyorum."

Hiçbir şey demesini beklemeden telefonu kapattım ve Devrim amcaya uzattım. Devrim amca telefonu elimden alıp öylece vites kolunun yanına bıraktı. Sessizliğini korumayı sürdürdü.

Yaklaşık on dakika sonra otelin önüne ulaştık. Devrim amca, arabanın motorunu kapatmadan hızla bana döndü. Yol boyunca sürdürdüğü derin sessizliği bir anda bozdu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Nisa. Hâlâ vazgeçebilirsin kızım," dedi yalvaran bir sesle. *Hayır, vazgeçemedim.*

Aldığım kararla hızla kemerimi çözdüm ve her ne kadar onunla göze gelmek istemesem de gözlerine baktım. İçimdeki acıyı, gözlerimdeki perişanlığı görüyordu, hissediyordu Devrim amca, biliyordum ama bundan geri dönüş yoktu. Bu acıyla, hissettiğim pişmanlıkla hiçbir şey olmamış gibi hayatıma kaldığım yerden onlarla devam edemedim. Üstelik *ona, babama* bu kadar yakın olurken bunu yapamazdım.

"Hayır, Devrim amca. Artık vazgeçemem. Bir karar aldım ve o kararı uygulayacağım."

Hiçbir şey demesini beklemeden arabadan indim ve ağır adımlarla otelin girişine doğru yürümeye başladım. Devrim amcanın da peşimden geldiğini arabanın motorunu kapatıp bana hızla yaklaşan adım seslerinden anladım.

Birlikte dönen kapılardan içeri girdik. İçeri girdiğimizde lobi tam karşımızdaydı. Ayla Hanım, kadife koltukların birinde oturuyor ve bizi bekliyordu. İçeriye girdiğimizi fark ettiği anda oturduğu koltuktan kalkarak hızla yanımıza doğru geldi.

"Nisa, iyi misin? Bir şey mi oldu? Ağrın sızın mı var?" diye sordu telaşlanarak. Yüzümü avuçlarının içine alıp beni incelemeye başladı.

“Hayır,” diyerek yüzümü ellerinin arasından kurtardım. “Bir şeyim yok, merak etme. Buraya kararımı açıklamaya geldim,” dedim. Uzatmanın bir anlamı yoktu.

“Gerçekten mi?” diye sordu heyecanlanarak. Yeşil hareleri irice açılarak parıldadı. Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

Ona cevap vermeden önce son bir kez yanımdaki Devrim amcaya baktım. Onunla göz göze geldiğimde başını sağa sola doğru, bunu yapmamam için salladı. Bana umutsuzca baktı. Hemen gözlerimi kaçırdım. Çünkü bir karar almıştım ve Devrim amcanın bile beni o kardan geri döndürmesinin imkânı yoktu.

Gözlerimi kapatıp derin, güçlü bir nefes alıp verdim. Boğazımı temizledim ve yeniden onun yeşil harelerine baktım.

“Konuş onunla,” dedim tok bir sesle. Kimden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu çünkü zaten kimden bahsettiğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk.

“Pasaport ve vize işlemlerini başlatın. İş adamı sonuçta. Eminim ranıdıkları vardır. Süreci hızlandırır.”

Hızlı hızlı konuşurken Ayla Hanım’ın gözleri daha da çok açıldı. Dudaklarında kocaman, tatmin olmuş bir gülümseme peyda oldu. Söylediklerime inanamıyor gibi bana baktı. Gerçi ben de söylediklerime pek inanamıyordum.

Son bir nefes daha çektim ve sözlerimi öyle sonlandırdım.

“Bir an önce buradan gitmek istiyorum.”

FİNAL

♪ Alastair King – *The Human Spirit*

♪ Mabel Matiz – *Fırtınadayım*

♪ *Dediler Ki – Anlarsın*

Demir Gürsoy'dan...

İnsan büyüdükçe yaşadıklarını unutsa da çocukluk, akıldan hiç silinmeyen bir hatıra gibiydi. İlk adımlarınız, ilk kelimeleriniz, büyüdüğünüzde aldığınız yaralar... Anılar birikir, birikir ve bugün ortaya çıkan insanın en kıymetli parçaları hâline gelirdi.

Oysa çocukluğuma dair anılarım da en az ailem kadar eksikti. Hepsi bir kara delik tarafından yutulmuş gibiydi. Her şey çok pusluydu. Hiçbir şey tam olarak belli değildi. Üstelik hafızam da pek güçlü sayılmazdı. Öyle çok fazla şeyi hatırlamazdım ama tuhaf bir şekilde onunla ilgili hatıralarım hep çok netti. En belirgin olanlardandı.

Sekizinci yaş günümde bana ilk uzaktan kumandalı arabamı alan oydu. Evimize her geldiğinde, onunla her karşılaşmamızda bana sıkıca sarılıp kucağına alışıni, bağrına basışıni hiç unutmazdım mesela. Benim için Batuhan'ın babası Tamer amcadan sonra en harika adamdı. *En harika ikinci amcamdı.*

Bana karşı her zaman çok ilgili ve yakın olduğunu şimdi daha iyi fark ediyordum. Hatırlıyordum. Hatırlıyordum çünkü Suat Gürsoy'dan görmediğim ilgiyi, alakayı, şefkati, baba sevgisini hep ondan görmüştüm ben. Sonra bir anda hayatımızdan çıktığında yokluğuyla küçük bir boşluğa düşmüştüm. Annem onun hapis haneye girdiğini söylediğinde o küçük yaşıma rağmen çok üzül müştüm ama zamanla yokluğuna da alışmıştım. Hayatıma kaldığım yerden, sanki o hiç dâhil olmamış gibi devam etmişim. Sonra yeniden gelmişti ve bu kez onunla doğru düzgün bir ilişki kuramadan yeniden hayatımdan gitmişti. Üstelik ikinci kez hayatıma geldiğinde yalnız da değildi. *Yanında bir de oğlu vardı.*

O eski zamanları şimdi hatırladıkça farkına varıyordum da aslında birlikte öyle çok vakit de geçirmemiştik ama ben bir şekilde hep

hissetmiştim. Aramızda bir bağ olduğunun ve o bağın herkesle olduğundan daha farklı olduğunu hep hissetmiştim.

Hayatımın koca bir yalandan ibaret olduğunu öğrendiğimde on iki yaşındaydım. Evlatlık olduğumu tam da o gün, on ikinci yaş günümde öğrenmiştim. Suat Gürsoy'un anneme bağıra bağıra, "Onu sen istedin, ben değil. O senin oğlun, benim değil," deyişi hiç kulaklarımdan silinmezdi mesela. Aramız zaten öyle çok mükemmel değildi. Olağanüstü bir baba-oğul ilişkimiz de yoktu ama o gün resmen her şeyin yerle bir olduğu gün olmuştu. İçimde ona dair hissettiğim derin duygular sarsılmıştı. Aramızdaki bağın aslında hiç var olmadan yok oluşuna da ben yine o gün şahit olmuştum ve o günden sonra da bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Aramızdaki mesafe, soğukluk günden güne hep artmış ve bizi iki yabancıya çevirmişti.

Annemle hiçbir zaman öyle olmamıştık çünkü o hiçbir zaman bana evlatlık bir çocukmuşum gibi muamele etmemişti. Beni sanki o doğurmuş gibi davranmıştı. Bağrına basmış; sevgisini, merhametini hiç esirgememişti. Evet, beni dokuz ay karnında taşımamıştı belki ama her şeye rağmen yine de o benim gerçek annemdi.

Suat Gürsoy'la aramız hep iniş çıkışlarla dolu olmuştu ama Nisa ne zaman hayatıma girmişti, işte o zaman manevi babam bile tıpkı hayatım gibi değişmeye başlamıştı. O bile bana karşı eskisinden daha cana yakındı. Bazen gerçek bir baba gibi yaklaştığı bile olmuştu. Öğütler vermişti. Sevdiğim kıza olan hislerimin arkasında durmamı söylemişti. Bu şirket meselelerinde destek çıkmıştı. Fakat şimdi... Şimdi her şey çok yanlış ve sadece yalanmış gibi geliyordu. Bütün taşlar tek tek yerine otururken artık her şey çok yanlış hissettiriyordu.

Hastanede olanları hatırladım. Her şeyin açığa çıkmasına sebep olan asıl kişiyi bizzat Mustafa'nın dudaklarından işittiğimde kendimi tutamamıştım. Yaşadığım öfke patlamasından dolayı onun, Onur Polat'ın suratına sert bir yumruk indirmiştim. O gün, sabaha karşı, Nisa hâlâ yoğun bakımdayken bana söylediği tek şey, "Bilmediğin şeyler var oğlum," olmuştu. O zaman Nisa dışında başka hiçbir şeyin önemi, anlamı yoktu benim için. Tek istediğim Nisa'nın bir an önce uyanıp sağlığına kavuşmasıydı. Öfkeliydim, mantıklı düşünemiyordum. Fakat artık emindim ve onun haklı olduğunu bariz bir şekilde görebiliyordum. Öğrenmem gereken çok fazla şey vardı ve ben nereden başlamam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Direksiyonu sertçe kavrayarak yolda hızımı giderek artırıyor ama nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım, kalbim her şeyden, her zamankinden daha bulanıktı şimdi.

Belki de kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına, ciğerlerimi sı-
zmasına, canımı bu denli çok yakmasına sebep olan şey aslında
nin çehresinde gördüğüm o son bakışlardı. Ruhsuz, duygusuz,
her hissi barındırmayan donuk bakışlar... Üstelik o bakışlarda tek
valan izi bile yoktu. Bana kurduğu, "Bu yükü daha fazla taşıma-
yım." cümlesinden her şeyi uzun süredir bildiğini anladım. Uzun
süredir biliyordu ve bana hiçbir şey anlatmamıştı. Böylesine önemli
konuyu, hayatımla ilgili en büyük gerçeği benden saklamıştı.

Bunu bana nasıl yapmıştı? Ben annesini gördüğüm ilk andan itiba-
ra âdeta kafayı yerken o bana bunu nasıl yapmıştı? Gözlerimin içine
baka böylesine sarsıcı, yıkıcı bir gerçeği benden nasıl gizlemişti?
Şundan ya, benden! "Seni çok seviyorum," dediği insandan...

Aklıma bütün bunlar bir hançer gibi saplandıkça gerçekten kendi-
mi kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Hissettiğim öfkeden, yaşadığı-
m hayal kırıklığından dolayı sıkıca tuttuğum direksiyonu yumruk-
lamaktan kendimi alamadım.

Aşk insanı değiştirir, derlerdi. Ne kadar doğru bir cümlemiş...

Aşk, insanın en güzel tarafını ortaya çıkarır, en kötü tarafını ise
zamanla törpülerdi. Koşulsuz şartsız bir sevgiyle taçlandırıldığınızda
bütün güzelliklerin de sevdiğiniz kişiyle birlikte size geldiğini düşü-
nürdünüz. Bir gülüşüyle gününüzün aydınlandığı sabahları, o iyi ge-
celer demeden asla iyi olmayan geceleri, varlığıyla saf bir neşe kaynağı
oluşunu... Hepsini onun gözlerinin içine bakarak hissederdiniz ve
ondan gelecek en ufak şeye korkunç bir muhtaçlık duyardınız.

Aşk biraz da korkutucuydu bu yüzden. Kör bile edebilirdi insanı.
Her hissi en doruk, en uç noktalarda yaşadınız çünkü. Tepkileriniz
de bu yüzden hep yüksek ve ölçsüz olurdu.

Bütün yaşananlardan sonra Nisa'nın en çok bana kızması, en çok
bana kırılması belki de bundandı. Aramızda var olduğuna inandığım
kuvvetli bağın incinmesi, ikimizin de şu zamana kadarki en büyük
korkusuydu. Fakat şimdi o bağı inciten de, yerle bir eden de sevdiğim
kızdan başkası değildi.

Oysa birbirimize gerçekten inandığımızı sanmıştım. Aramızda
çok derin bir bağ kurduğumuzu düşünmüştüm. Ona duyduğum sev-
gi öyle güçlüydü ki bana kalırsa hiçbir şey onu delip geçemez, eksilte-
nezdi. Hiçbir şey Nisa'ya duyduğum sevginin önüne geçemezdi ama
şöhrünüşe göre yanılmıştım. Nisa bana bunu bu akşam fazlasıyla kanıt-
lamıştı. Çünkü benim o koyu kahverengi gözlerine baktıkça aklımın

gittiği o şahane kız bu akşam beni, bizi resmen mahvetmişti. Bitirmiş. Aramızdaki o bağı hiç acımadan yıkip geçmişti. Kendi elleriyle yırip atmıştı. Yüzüme bir tokat atmamıştı belki ama eğer bunu yapmış olsaydı canımı daha az acıtırırdı.

Söyledikleri, kurduğu bütün o acımasız cümleler aslında her şeyi açıklıyordu. Sis perdesini aralıyor ve gerçekleri net bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Onun, Ayla Hanım'ı aramasını açıklıyordu. Suat Gürsoy'la iş anlaşmasını neden birden bıraktığını açıklıyordu. Nisa'nın başlarda Aybüke ve Mustafa'ya karşı çıkmasını da fazlasıyla açıklıyordu. Elbette karşı çıkardı. Böyle bir durum karşısında herkes karşı çıkardı. Mustafa, onun en yakın arkadaşıydı. Ben, onun sevgilisiydim. Aybüke ve benim şimdilerde hiç yaklaşmak dahi istemeyeceğim bir geçmişim vardı. *Ve önemlisi de Mustafa ve ben resmen...*

Nasıl anlamazdım ya? Nasıl anlamazdım? Nasıl bütün bunları göremeyecek kadar kör olabildim?

"Yanlığ düşünüyorsun, kardeşim."

"Sağ ol, kardeşim."

"Yapma, kardeşim."

"İyi misin, kardeşim?"

Bunca zaman boyunca bana hep *kardeşim* diye seslenmişti. Ben onun varlığını dahi ısrarla kabullenmek istemezken hatta buna tahammül edemediğim anlar bile olurken o benim onun kardeşi olduğumdan elbette haberdardı. Benim aksime aslında o beni çoktan kabullenmişti. Bunu şimdi fark etmek ne kadar acıydı.

"Sizin için değil, Demir için yaptım. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu az çok tahmin edebiliyorsunuzdur."

Nisa'nın kalbinin durduğu o berbat gece baygınlık geçirdiğimde ve gözlerimi bir hastane odasında açtığimde anneme onun tarafından söylenenleri hatırladım. Onun için önemli olduğumu söylemişti. O an yaşadığım sarsılmadan dolayı bunun pek üzerine düşmemiştim ama artık her şeyin, bütün o şifreli konuşmaların altında yatan gerçeklerin farkındaydım. Herkes her şeyin farkındaydı. Mustafa da her şeyi biliyordu.

Nisa haklıydı. Her şey bu kadar gözlerimin önündeyken onun da söylediği gibi yapbozdaki tek eksik parçayı resmen görememiş, fark edememiştim. *Kendime resmen kör olmuşum.*

Zaman geçtikçe yağmur şiddetini artırmaya devam ederken annemin hızını da yağmurun şiddetine göre daha da artırdım. Çok uzamadan şehrin işlek caddelerini aşarak kendi evimin bulunduğu sokağa girdim. Gerçi buraya bir daha nasıl kendi evim diyecektim ki? Bu sokağa bir daha nasıl benim gözüyle bakacaktım? Yaşadığım hayatı, sahip olduklarımızı bir daha nasıl benimmiş gibi sahiplenecektim?

Çünkü Nisa bir konuda daha haklıydı. Annem her ne kadar böyle bir durum karşısında hak, hukuk güdülmez dese de bütün bu sahip olduklarımızın hepsi aslında Nisa'ya aitti ya da ona ait olmalıydı. *Bana değil. Bir yabancıya değil...*

Impala'yı sokağın kenarına park ederek motoru kapattım. Yerimden kalkıp hızla indim. Ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkarıp emin adımlarla karşımdaki açık mavi binaya doğru ilerledim. Aralık olan kapıdan içeri girip merdivenleri tırmanarak doğrudan üçüncü kata çıktım.

Son bir aydır neredeyse çok nadir uğradığım dairemin kapısına ulaştığımda titreyen ellerimde tuttuğum anahtarı yuvasına soktum. Hızla kapıyı açıp çarparak eve girdim. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan yatak odasına ilerledim. Kapıyı açtım, ışığı yaktım ve yatağımın kenarındaki komodine doğru yürüdüm.

Gözlerim önce yatağımın hemen baş ucundaki çevresini deniz kablolarıyla süsleyen o şahane çerçeveyi buldu. O fotoğraftaki ikilinin ne kadar mutlu ve huzurlu olduğunu gördüm. Onlara imrenerek baktım. Acıyla gülümsedim. *Bir daha aynı mutlulukla, aşkla birbirimize bakabilecek miydik? Yeniden Nisa ve Demir olabilecek miydik?* Hayır, hiç sanmıyordum. Nisa bu konuda da haklıydı. Artık birlikte olmamızın imkânı yoktu.

Gözlerim onun hemen yanındaki diğer çerçeveye odaklandı. Gözyaşlarım durmaksızın akarken yavaşça dizlerimi kırıp yere çöktüm. Sırtımı yatağın kenarına yaslayıp o çerçeveyi ellerimin arasına aldım. Meltem annem, bana on ikinci yaş günümde, her şeyi öğrendiğimde vermişti bu çerçeveyi. O günden bu yana da fotoğrafı o çerçeveden hiç çıkarmadan hep yatağımın baş ucunda taşımıştım.

Parmaklarım gerçek annemin fotoğraftaki kıvrıcık saçlarını okşarken Nisa'nın tükürür gibi kurduğu o cümle bir kez daha kulaklarımda yankılandı.

"Eğer bunun gerçekliğini sorguluyorsan belki de Mustafa'ya annesini nasıl kaybettiğini sormalısın."

*Allah'ım... O anki ses tonu... O anki acımasızlık dolu bakışları
Buz gibi bakan gözlerini gözlerime dikışı, hiç kaçırmayıtı... Benden nefret eder gibi sergilediği tavırlar, yüzünü saran o kin dolu bakışlar... () an gözlerimin önünden hiç silinmeyecekti. Asla ama asla unutmayacaktım. Unutmamın da imkânı yoktu.*

Mustafa'nın annesini kaybettiğini biliyordum ama hiçbir zaman bunu ona sormamıştım çünkü hiçbir zaman sırf kıskançlığımdan ötürü ona gerçek bir arkadaş gibi yaklaşmamıştım ve şimdi bunun için kendimden çok utanıyordum. Belki de sorsaydım, bütün parçaları çok öncesinden birleştirebilirdim.

Dudaklarımdan kesik bir nefes dökülürken çerçevenin arkasını çevirdim, açmaya çalıştım. Birkaç kez denedim ama olmadı. Üstelik buğulu gözlerimden hiçbir şey göremediğim için işim zordu. Açamıyordum. Çerçeve benimle inat eder gibi açılmıyordu da. Dayanamadım. Çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve elimde sıkı sıkıya tuttuğum fotoğraf çerçevesini hiç acımadan duvara fırlattım. Çerçeve kırıldı. Tıpkı benim gibi paramparça oldu.

Yere çöküp o kırık cam parçalarının arasından fotoğrafı almaya çalıştım. Bunu yaparken cam parçaları elimi kesti, canımı yaktı ama aldırmadım. Yüreğimde hissettiğim acının yanında bu hiçbir şeydi. Uzandım ve kenarları hafif sararmış olan fotoğrafı ellerimin arasına aldım. Sanki gerçekmiş gibi, sanki tam karşımdaymış gibi o şahane kıvrıkcık saçlarını başparmağımla okşadım. Adını bilmemem ne talihsizlikti. Meltem annem sırf daha çok üzülmediyim diye bunu yıllarca benden saklamıştı. Söylesin diye çok diretmişim ama hep itiraz edip söylememişti. En sonunda da pes etmiş ve bir daha onu bunun için hiç zorlamamıştım. *Her şey zaten bu kadar açığa çıkmışken illaki adını da öğrenirdim.*

Gözlerimden akan damlalar bu kez fotoğrafın üzerine düşerken sırf annemin o güzel yüzüne zarar gelmesin diye hızla fotoğrafın arkasını çevirdim ve orada dikkatimi çeken bir şey oldu. Neredeyse silinmeye yüz tutmuş *C.P.* harflerini gördüm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ne yapmam gerektiğini, nereye gitmem gerektiğini artık biliyordum. Her şeyi garantilemek ister gibi bütün bunları bir kez de *ondan, onlardan* duymaya ihtiyacım vardı.

Hızla ayağa kalktım ve elimdeki fotoğrafla odamdan çıkmak üzere emin adımlarla kapıya doğru ilerledim. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki ansızın duraksadım ve son kez arkamı dönüp odama baktım.

İşittiklerimden sonra dayanamadım. Bu kadar gelmişken *çarpış* mek, geri dönmek istemedim. Öyle bir niyetim de *yoktu zaten*. Üste tam üç kere zili çaldım. Yaklaşan ayak seslerini işitiyordum ama aldırmadım. Alacaklı gibi bu kez de kapıyı yumruklamaya başladım.

“Bu ne lan? Patlama, geldim, geldim!” diye bağırın *onun ses* işittim.

Kapı çok geçmeden ardına kadar açıldı ve onu tam karşımda *gör* düm. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde şaşkınlık ve merakla bana bakarken ben sessiz kalıp ilk kez onu dikkatle incelemeye başladım. Benden biraz kısaydı. Gözleri tıpkı benimkiler gibi açık kahverengiydi. Saçları benimkine nazaran biraz daha koyuydu. Çenesi daha sivriydi. *Benziyor muyduk? Birbirimizi anımsatıyor muyduk?*

Bunu bile bilmiyordum ama her şeyi merak ediyor, bilmek istiyordum. Neler olduğunu, neler yaşadıklarını bilmek istiyordum. Ben lüks bir hayata dâhil olurken onlara ne olduğunu bilmek istiyordum. Mustafa'nın bunca yıl boyunca neden yetimhanede yaşadığını bilmek istiyordum. Onur Polat'ın neden hapishaneye düştüğünü bilmek istiyordum. Kısacası, asıl hayatımı bilmek istiyordum.

“Demir? Ne oldu? Nisa'ya mı bir şey oldu? Senin bu hâlin ne? Ne alacaklı gibi kapıya vuruyorsun?”

Ardı ardına sorularını yoğun bir merak ve endişeyle sıralarken dudaklarım aralandı. Bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Dudaklarımdan gürültülü bir nefes dışında hiçbir şey dökülmedi.

Mustafa, “Oğlum, konuşsana!” diye sesini yükselttiğinde derhâl kendime gelmek istedim. Buraya geliş amacımı hatırladım. Eğer bununla yüzleşeceksem karşısında güçlü durmalıyım. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum fotoğrafı yavaşça havaya doğru kaldırdım.

“Do-Doğru mu?” diye sordum fısıltıyla, kekelememe engel olamarak. *Güçlü durmak da buraya kadarmış sanırım.*

Sorduğum soruyla gözleri fotoğrafla benim aramda gidip geldi. İrkilerek bir adım geriye doğru çekildi. Onun da gözlerinin yavaşça dolmaya başladığını fark ettim. Hiçbir şey demeyip yutkunurken hızlı bakışlarını kaçırdı. “Doğru mu?” diyerek bu kez daha yüksek bir sesle sordum. Sesimin titrememesine gayret gösterdim. Üzerine gittim.

Başını kaldırdı. Omuzlarını düşürdü. Ellerini iki yana doğru kaldırıp, “Eh be Suratsız! Eh be Suratsız!” diye bağırıp isyan etti. Bu zaten cevabın ne olduğunu açıkça gösteriyordu.

11 aklarım gücünü yitirdi. Boğazımda kocaman dikenli bir yumru
O yumru öyle bir battı ki içime nefes bile alamadım. Zaten bi-
hâlide olan bedenim birden kapı pervazına doğru yığıldı. Mustafa,
davranarak kollarımdan tutup beni yakaladı. Düşmemi engelledi
benimle birlikte o da yere çöktü. Tam da o sırada içerden bir ses
rükseldi:

"Mustafa, kim geldi oğlum?"

Sonra da aniden koridorda belirdi. Mustafa'nın kolları arasındaki
bedenimi gördü. O da en az Mustafa kadar afallamış görünüyordu.
Dudaklarından kesik bir nefes dökülürken olduğu yerden kımıldama-
dı. Bir put gibi karşımızda dikilmeye başladı.

Mustafa, gözlerini benden asla çekmeden, sanki hem büyük bir
çışku hem de büyük bir keder yaşıyormuş gibi kocaman gülümsedi.
"Kardeşim geldi, baba," diye fısıldadı. Sesindeki özlemi hissetmemek
elde değildi. Gözlerinden bir damla yaş çenesine doğru akarken bakış-
larını benden hiç kaçırmadı. Başımı kendi omzuna yasladı ve o cümle-
yi bir kez daha tekrarlayıp bu kez kulağıma doğru fısıldadı:

"Kardeşim geldi."

Devam Edecek...